Editor: Lạc Nguyệt Đinh | Artist: -有兔爱爱-

Cẩm Đường Xuân

Cầu Chi Bất Đắc

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Cổ Đại

Bạn đang đọc truyện **Cẩm Đường Xuân** của tác giả **Cầu Chi Bất Đắc**. Đường Ngọc ở trong cung cực kì cẩn thận, dè dặt

Năm tháng trôi, cũng đã hơn mười mùa lá rụng, nàng ngóng chờ thời điểm xuất cung, trong lòng tính toán rõ ràng, bao năm nay dồn được vốn liếng sẽ đem về Bình Nam, chăm sóc tổ mẫu của mình

Thời gian sắp tới, ước nguyện sắp thành hiện thực thì thời khắc mấu chốt nàng lại trúng mưu kế của kẻ gian

Kính Bình Hầu ở đất phong xa xôi, vừa là nơi giàu có đông đúc, vừa phát triểu thuận lợi, ngôi cửu ngũ nghĩ cách lung lạc nhân tâm, nên muốn mượn nhờ nữ nhi lôi kéo quan hệ.

Hoàng Hậu lại sợ nữ nhi gặp ủy khuất tại chỗ Trần Thúc, ngàn tuyển vạn chọn, mới chọn ra được người tâm ý cẩn thận như Đường Ngọc đi dịch quán thử cưới

Thanh âm của hắn, như ngọc thạch ôn nhuận, đầu ngón tay lại lạnh như băng

Hôm sau, Đường Ngọc mệt mỏi hồi cung, rốt cuộc cũng được ân điển rời kinh.

Mục lục

- Chương 1: 1: Ân Điển
- Chương 2: 2: Rời Kinh
- Chương 3: 3: Quan Tâm
- Chương 4: 4: Cây Trâm
- Chương 5: 5: Tấn Vương
- Chương 6: 6: Xung Đột
- Chương 7: 7: Tiểu Hầu Tử
- Chương 8: 8: Biến Thiên
- Chương 9: 9: Đất Phong
- Chương 10: 10: Đường Đường
- Chương 11: 11: Nhi Tử
- Chương 12: 12: Còn Nhiều Thời Gian
- Chương 13: 13: Tổ Mẫu
- Chương 14: 14: Bánh Hoa Quế
- Chương 15: 15: Trường Doãn
- Chương 16: 16: Giải Vây
- Chương 17: 17: Thêm Phiền
- Chương 18: 18: Kinh Hồn
- Chương 19: 19: Gây Chuyện
- Chương 20: 20: Cha Con
- Chương 21: 21: Ba Thu
- Chương 22: 22: Phu Quân
- Chương 23: 23: Ăn Ý
- Chương 24: 24: Cùng Phòng
- Chương 25: 25: Trần Thúc
- Chương 26: 26: Tâm Động
- Chương 27: 27: 1 - Hôn Trộm
- Chương 28: 28: 2 - Hôn Trộm
- Chương 29: 29: 1 - Nhĩ Phòng
- Chương 30: 30: Nhĩ Phòng 2
- Chương 31: 31: Chuột Núi 1
- Chương 32: 32: Chuột Núi 2

- Chương 33: 33: Cỏ Là Một Loài Thực Vật
- Chương 34: 34: Chú Ý Chừng Mực
- Chương 35: 35: Chú Ý Chừng Mực 2
- Chương 36: 36: Đóng Cửa Lại
- Chương 37: 37: Chuyện Của Nàng Cũng Là Chuyện Của Ta
- Chương 38: 38: 1 - Hà Mậu Chi
- Chương 39: 39: 2 - Hà Mậu Chi
- Chương 40: 40: Chương 35
- Chương 41: 41: Chương 35-2 2 - Kính Bình Hầu Trần Thúc
- Chương 42: 42: Mê Hoặc
- Chương 43: 43: Mê Hoặc 2
- Chương 44: 44: Thành Ý 1
- Chương 45: 45: Thành Ý 2
- Chương 46: 46: Ngày Sau 1
- Chương 47: 47: Ngày Sau 2
- Chương 48: 48: Số Đo Thôi Mà
- Chương 49: 49: Số Đo Thôi Mà 2
- Chương 50: 50: Đêm Trước Tân Hôn
- Chương 51: 51: Đêm Trước Tân Hôn 2
- Chương 52: 52: Bái Đường
- Chương 53: 53: Bái Đường 2
- Chương 54: 54: Tân Hôn
- Chương 55: 55: Tân Hôn 2
- Chương 56: 56: Khởi Hành 1
- Chương 57: 57: Khởi Hành 2
- Chương 58: 58: Người Bịt Mặt 1
- Chương 59: 59: Người Bịt Mặt 2
- Chương 60: 60: Chủ Mẫu 1
- Chương 61: 61: Chủ Mẫu 2
- Chương 62: 62: Trùng Phùng
- Chương 63: 63: Trùng Phùng 2
- Chương 64: 64: Thất Tịch Vui Vẻ
- Chương 65: 65: Thất Tịch Vui Vẻ 2
- Chương 66: 66: Đón Năm Mới 1
- Chương 67: 67: Đón Năm Mới 2
- Chương 68: 68: Bích Nhân 1

- Chương 69: 69: Bích Nhân 2
- Chương 70: 70: Đèn Bốn Mùa Như Ý
- Chương 71: 71: Đèn Bốn Mùa Như Ý 2
- Chương 72: 72: Tiểu Đậu Đậu 1
- Chương 73: 73: Tiểu Đậu Đậu 2
- Chương 74: 74: Đi Sứ
- Chương 75: 75: Đi Sứ 2
- Chương 76: 76: Chủ Mẫu 1
- Chương 77: 77: Chủ Mẫu 2
- Chương 78: 78: Thiên Kim 1
- Chương 79: 79: Thiên Kim 2
- Chương 80: 80: Nam Tử Hán Trò Chuyện
- Chương 81: 81: Nam Tử Hán Trò Chuyện 2
- Chương 82: 82: Miễn Chi
- Chương 83: 83: Chương 56-2
- Chương 84: 84: Chương 56-3
- Chương 85: 85: Xuân Tuần
- Chương 86: 86: Xuân Tuần 2
- Chương 87: 87: Xưng Đế
- Chương 88: 88: Xưng Đế 2
- Chương 89: 89: Thiếp Nhớ Chàng
- Chương 90-91
- Chương 92: 92: Con Rể Bình Nam
- Chương 93: 93: Miểu Thành
- Chương 94: 94: Miểu Thành 2
- Chương 95: 95: Bệnh Nặng
- Chương 96: 96: Lệnh Điều Động
- Chương 97: 97: Tang Sự
- Chương 98: 98: Tang Sự 2
- Chương 99: 99: Việc Hạ Tuần
- Chương 100: 100: Hồ Tam
- Chương 101: 101: Dị Tâm
- Chương 102: 102: Dị Tâm 2
- Chương 103: 103: Đáng Tiếc
- Chương 104: 104: Mù
- Chương 105: 105: Trung Thu Trăng Tròn

- Chương 106: 106: Kiên Trì
- Chương 107: 107: Kiên Trì 2
- Chương 108: 108: Tức Phụ
- Chương 109: 109: Tức Phụ 2
- Chương 110: 110: Chọc Nàng Thôi
- Chương 111: 111: Nhìn Nàng Thật Kỹ
- Chương 112: 112: Chấn Hưng
- Chương 113: 113: Liên Hôn
- Chương 114: 114: Quặng Sắt
- Chương 115: 115: Quân Hầu
- Chương 116: 116: Quân Phu Nhân
- Chương 117: 117: Chọn Lựa Thư Đồng
- Chương 118: 118: Chọn Lựa Thư Đồng 2
- Chương 119: 119: Con Khỉ Nho Nhỏ
- Chương 120: 120: Tân Xuân
- Chương 121: 121: Tân Xuân 2
- Chương 122: 122: Long Phượng Thai
- Chương 123: 123: Bình An Như Ý
- Chương 124: 124: Nhẫn Ban Chỉ
- Chương 125: 125: Bắt Cóc
- Chương 126: 126: Bắt Cóc 2
- Chương 127: 127: Thảo Phạt
- Chương 128: 128: Thảo Phạt 2
- Chương 129: 129: Gặp Lại
- Chương 130: 130: Gặp Lại 2
- Chương 131: 131: Động Phách
- Chương 132: 132: Phát Hiện
- Chương 133: 133: Rời Kinh
- Chương 134: 134: Trần Trường Doãn
- Chương 135: 135: Trần Trường Doãn 2
- Chương 136: 136: Lo Lắng
- Chương 137: 137: Nhẫn Nại
- Chương 138: 138: Ở Chung
- Chương 139: 139: Ở Chung 2
- Chương 140: 140: Về Nhà
- Chương 141: 141: Cây Cầu Phúc

- Chương 142: 142: Đào Thành
- Chương 143: 143: Giao Tiếp Thần Kỳ
- Chương 144: 144: Hoàn Thành
- Chương 145: 145: Đoàn Tụ
- Chương 146: 146: Tứ Hải Thanh Bình
- Chương 147: 147: Đại Kết Cục Thượng
- Chương 148: 148: Đại Kết Cục Thượng 2
- Chương 149: Đại kết cục (hạ)

Chương 1: 1: Ân Điển

Đôi lời của bé nhamy111 ????????:
????Lại là tui đây, như tui đã nói thì sau chương cuối của bộ KHÔNG PHỤ THÊ DUYÊN, tui sẽ tiếp tục gửi đến mọi ngừi bộ CẨM ĐƯỜNG XUÂN này, nên hôm nay chúng ta bắt đầu Chương 1 luôn nhan
????Mỗi tác giả, có văn phong và cách hành văn khác nhau, tui sẽ cố gắng sắp xếp từ và chuyển tải lại nội dung câu chuyện từ bản convert, theo cách tui thấy dễ hiểu nhất để mọi người dễ đọc.

Nếu có lủng củng chỗ nào thì cứ nhắn tui nhen
????Giờ thì mời mọi ngừi đọc Chương 1 thôi nèkkkkk
????????CHƯƠNG 1????????
Trời tờ mờ sáng, chân trời vừa mới nổi lên một quầng sáng màu trắng bạc
Một cỗ xe ngựa không có gì thu hút chậm ra từ bên trong hoàng cung, chạy về phía Dịch quán tại phía Đông kinh thành
Bánh xe lăn trên đường đá xanh rộng lớn tạo nên từng trận âm thanh "ken két", trên đường phố vắng lặng quạnh quẽ, ánh sáng dưới mái hiên xe làm cho bóng xe ngựa một lần nữa trải dài xuống đường
Trên xe ngựa, đầu ngón tay Đường Ngọc nắm thật chặt, cổ tay trắng nõn tại chỗ ống tay áo thêu bướm mặc dù đã cố gắng trấn định, nhưng cổ tay ngọc vẫn hơi run
Đường Ngọc vào cung hơn mười năm, một mực cẩn thận ẩn nhẫn, ngóng trông, nhẫn nhịn đến năm tháng được xuất cung, mang theo của cải tích lũy được trong những năm này về lại Bình Nam chiếu cố tổ mẫu
Chờ qua hết ngày hôm nay nàng liền có thể xuất cung
Tổ mẫu còn đang chờ nàng tại Bình Nam....
Đường Ngọc nắm chặt lòng bàn tay, hốc mắt nhịn không được đã ẩn ẩn đỏ
Đất phong Kính Bình Hầu giàu có nhưng lại xa

Thiên gia muốn dùng kim chi ngọc diệp (công chúa) lôi kéo tâm Kính Bình Hầu, dưới gối lại chỉ có một nữ nhi do hoàng hậu sinh ra
Nghe nói khi còn nhỏ Kính Bình Hầu từng lưu lạc bên ngoài, thân thể vẫn yếu ớt nhiều bệnh, nên bên cạnh ngay cả một cơ thiếp hầu hạ cũng không có.

Thiên gia sợ công chúa chịu ủy khuất ở chỗ Kính Bình Hầu, liền để cho Hoàng Hậu lựa chọn ra từ trong cung một cung nữ ý tứ cẩn thận, lại tin tưởng được đi Dịch quán thử cưới
Việc này lộ ra sợ không tốt, sẽ ảnh hưởng đến mặt mũi cả hai bên thiên gia cùng Kính Bình Hầu, cho nên cần xử lý thích đáng
Việc quan hệ đến tương lai của nữ nhi, hoàng hậu kiểm tra đi kiểm tra lại nhưng vẫn chưa có kết quả
Vừa đúng lúc nội thị quan trong cung trình lên một phần danh sách ân điển đã được chuẩn bị kĩ càng cho hoàng hậu xem xét.

Tháng sau đúng lúc là đại thọ sáu mươi của Thái hậu, khắp chốn vui mừng, trong cung sẽ ân điển cho một nhóm cung nữ chưa đến tuổi xuất cung rời cung trước hạn định, để làm tăng thêm phúc thọ cho thái hậu, danh sách này cần trình lên cho Hoàng hậu xem qua trước.

Hoàng hậu không quan tâm nhìn lướt qua, đôi mắt phượng đột nhiên nhìn thấy tên Đường Ngọc
Đường Ngọc?
Đôi mắt đẹp của Hoàng hậu đột nhiên phát sáng, Đường Ngọc vào cung hơn mười năm, luôn cẩn thận ổn trọng, là một trong mấy người trong cung không thể tìm thấy lỗi sai.

Luận ý chặt chẽ, xử sự chu toàn, càng không thể tìm ra người nào tốt hơn so với Đường Ngọc.

Mặc dù ấn tượng về diện mạo và dáng người Đường Ngọc có thể tính xuất chúng hơn các cung nữ khác trong cung, nhưng bởi vì tính tình điệu thấp ổn trọng, lại không sử dụng các loạt chiêu số như người khác, chỉ một lòng ngóng trông đến năm tháng được xuất

cung.

Trong số các chưởng sự cô cô tại nội cung, ấn tượng của hoàng hậu đối với nàng vô cùng tốt
Nguyên bản, Đường Ngọc vốn còn tới ba năm nữa mới được phép rời cung, lần này lại xuất hiện trong danh sách ân điển
Hoàng hậu hơi nheo mắt, nếu Đường Ngọc một lòng muốn cầu ân điển, vậy liền cho nàng ân điển, đồng ý cho nàng xuất cung.

Dựa vào tính tình ổn trọng chu toàn của Đường Ngọc, có thể sẽ làm thỏa đáng việc tại chỗ Kính Bình Hầu, cũng đáng tin, lại kín miệng, biết cái gì cần nói cái gì không nên nói.

Sau khi xong việc ân chuẩn cho nàng rời kinh về Bình Nam, nàng cũng sẽ không sinh ra tâm tư muốn ở lại gây ngột ngạt
Việc này Đường Ngọc đi...!là thỏa đáng nhất
Từ trong Loan Phượng Điện đi ra, Đường Ngọc liền biết việc này đã không có cơ hội xoay chuyển
Việc "thử hôn" này, bất luận là đối với thiên gia hay đối với Kính Bình Hầu đều không phải việc có thể lộ ra bên ngoài, cho nên, trước khi hoàng hậu triệu nàng tới Loan Phượng điện, nhất định trong lòng đã có chủ ý
Nàng ở trong cung cẩn thận hơn mười năm, không thể ngay cả điểm này cũng không hiểu rõ.

Cũng sẽ không nhìn lúc hoàng hậu ân cần hỏi han, hỏi thăm bệnh tình tổ mẫu nàng, hay ở trước mặt nàng bày ra vẻ khó xử, mà lại xem như thật

Ân điển của hoàng gia, nói ân điển là ân điển, nhưng cũng có thể là bùa đòi mạng
Nếu nàng thực hiện, giữ khuôn phép hồi cung phục mệnh, có lẽ hoàng hậu sẽ có tám chín phần ân chuẩn cho nàng ra cung; còn nếu nàng không thực hiện, chỉ sợ cả cuộc đời này không còn cơ hội ra cung gặp mặt tổ mẫu nữa
Tổ mẫu bệnh nặng, nàng không có quyền lựa chọn...

Bánh xe cuồn cuộn đi về phía Dịch quán, ánh nắng ban mai nhàn nhạt dần dần thay thế cho ngọn đèn dầu treo trước mái hiên, xe ngựa chậm rãi dừng trước cửa nhỏ Dịch quán
Các quan lại hay quyền quý nơi khác nhập kinh, phần lớn đều đặt chân tại Dịch quán.
Kính Bình Hầu hôm qua vào kinh thành, thiên gia sắp xếp cung yến thay hắn bày tiệc mời khách, đêm qua rất muộn mới về lại Dịch quán, giờ này hắn cũng vừa xuống giường
Vào canh giờ này, tại cửa nhỏ Dịch quán có rất ít tiểu lại cùng thị nữ tới lui, Đường Ngọc trước khi rời cung đã thay đổi một bộ y phục thị nữ Dịch quán, trong cung cố ý chọn canh giờ này vì không muốn làm người khác chú ý
Văn Quảng vén mành long trên xe ngựa lên, trầm giọng nói: "Cô cô, đến rồi"
Đường Ngọc vốn là cô cô chưởng sự nội cung, trong cung, Văn Quảng một mực gọi nàng là cô cô
Thanh âm Văn Quảng đánh gãy suy nghĩ của Đường Ngọc
Ánh mắt Đường Ngọc trệ trệ, rất nhanh, thu liễm lại cảm xúc trong mắt, đứng dậy xuống xe ngựa
Văn Quảng thấy chóp mũi nàng đỏ ửng, trong lòng cũng thấy khổ sở
Ngày sau cô cô phải làm sao đây?
Hướng một đường đi thẳng vào bên trong nội uyển, cả một đoạn đường Văn Quảng cùng Đường Ngọc đều không lên tiếng.

Tiên Hiệp Hay
Đến khi dừng chân trước Lạc Uyển, trời vẫn còn chưa sáng hẳn, dựa theo đèn chiếu sáng bên trong ngoại gian*, hắt ra bên ngoài một thân ảnh mơ hồ ngồi đọc sách trước bàn
*ngoại gian: gian bên ngoài của phòng ở
Hốc mắt Đường Ngọc lần nữa lại đỏ.

Đường Ngọc cúi đầu, không tiếp tục nhìn thân ảnh kia, cũng không muốn nhìn lại
Văn Quảng đi vào trước
Cửa phòng khép hờ, Đường Ngọc mơ hồ nghe được âm thanh nhỏ vụn của Văn Quảng, rồi sau đó, người bên trong ngoại gian bình

thản đáp lời, "Tiến vào"

Đường Ngọc siết chặt các đầu ngón tay ẩn bên trong tay áo, trong đầu lại càng thêm trống trải, choáng choáng nặng nề giống như kết thành một khối, dưới chân lại cất bước theo quán tính.

Trên người nàng có mùi hương hải đường cực thanh đạm, đối với mùi hương hải đường Trần Thúc cực kỳ mẫn cảm, đôi mắt dừng lại, có chút không hiểu nhìn nàng nhiều hơn.

Chỉ là, nàng cúi đầu, hắn không nhìn rõ gương mặt nàng
Đường Ngọc biết đối phương đang đánh giá nàng, càng không dám ngẩng đầu lên
Trần Thúc nhanh chóng thu liễm ánh mắt, "Ra ngoài đi", những lời này rõ ràng là nói cùng Văn Quảng.

Việc hôm nay không thể lên được mặt bàn nên ai cũng đều sẽ không nói rõ
Văn Quảng hướng Kính Bình Hầu cung kính chắp tay, rồi sau đó lui xuống đi ra bên ngoài.

Khi đi ngang Đường Ngọc, thấp giọng nghẹn ngào nói: "Cô cô lát nữa gọi ta"
Đường Ngọc gật đầu
Cửa phòng "Két" đóng lại từ bên ngoài, lòng bàn tay vốn lãnh lẽo của Đường Ngọc tựa hồ như rơi vào hầm băng sâu thẳm.

Lông mi dài run rẩy theo, cố nén chua xót trong mũi, không có lên tiếng
Ngọn đèn trên bàn từ một bên chiếu tới, sáng tối giao nhau chiếu vào trên mặt nàng, chiếu ra một bên dung nhan thanh lệ của nàng
Trong phòng ngoại trừ Kính Bình Hầu và nàng cũng không có người khác, hô hấp của nàng dường như cũng dồn dập theo
Đối phương chậm chạp không 9mở miệng, hắn là từ lúc nàng bước đi vào, hắn vẫn luôn đánh giá nàng nhưng vẫn không có lên tiếng
Đường Ngọc cũng vẫn luôn cúi đầu

Thật lâu sau Trần Thúc mới mở miệng, "Lại đây"
"Vì sao không ngẩng đầu lên?" Thanh âm hắn ôn hòa thuần hậu, nhưng Đường Ngọc nghe thấy da đầu đều tê dại
Đường Ngọc thấp giọng nói, "Sợ va chạm hầu gia"
Thiên gia cùng hoàng hậu đều đã gặp qua Kính Bình Hầu, nàng có nhìn thấy diện mạo Kính Bình Hầu hay không cũng không sao, sau đó, nhịn một chút liền đi qua....
Trần Thúc đạm thanh, "Thì ra ngươi không câm..."
Đường Ngọc hơi giật mình
Người trước bàn đã đứng dậy, đi vào phòng trong
Đường Ngọc chần chừ một lát, cũng duỗi tay vén màn lên, đi theo vào phòng trong

Phía sau bình phong, là âm thanh cởi y phục sột sột soạt soạt
Sắc mặt Đường Ngọc thoáng chút tái nhợt, chung quanh vành mắt lại đỏ lên
Trước tấm bình phong, Đường Ngọc cũng duỗi tay cởi y phục, khi trên người chỉ còn sót lại một cái áo yếm, người bên trong bình phong đi ra ngoài, Đường Ngọc cứng đờ, nàng không dám ngẩng đầu nhìn hắn, nghe hắn thấp giọng nói, "Có thể"
Đường Ngọc bỗng nhiên hiểu ý, đối phương hẳn là cũng giống như nàng, muốn nhanh chóng làm xong việc
Đường Ngọc không tiếp tục cởi dây phía sau cổ, cúi mắt, đưa tay tháo màn gấm đang treo một bên xuống, bên ngoài màn gấm chỉ có một cây đèn chiếu rọi ánh sáng mỏng manh vào bên trong màn, nhưng trước khi màn gấm rơi xuống, nàng rõ ràng cảm thấy hắn đang nhìn cổ nàng nhiều hơn một chút
Hẳn vừa rồi hắn đã nhìn thấy được vết bớt hải đường trên cổ nàng
Nàng sợ hắn thấy rõ cho nên quay đầu đi chỗ khác.

Nhưng lại nghĩ, nàng chẳng mấy chốc nữa sẽ rời kinh
"Ngươi có việc phải làm, ta không làm khó ngươi" Thanh âm hắn như ngọc thạch ôn nhuận, đầu ngón tay lại lạnh buốt xoa lên
Đường Ngọc run rẩy, có chút không quen dạng thân cận này, nhưng không còn cách nào khác, đầu ngón tay chỉ có thể nắm chặt chăn gấm dưới thân

Nàng chưa từng gần gũi cùng nam tử nào, nhưng cũng biết được lần đầu sẽ rất phiền lòng vì đau đớn
Mồ hồ chảy ròng ròng trên trán nàng, hắn cũng không có chỗ nào tốt hơn
"Muốn ngừng sao?" Hắn làm như đã cảm thấy cả người nàng căng chặt
Nàng lắc đầu, cũng sớm qua thôi, chịu đựng một chút là có thể đi qua
Kỳ thật hắn không gầy gò yếu đuối như trong tưởng tượng, bả vai rộng lớn, thậm chí còn rắn chắc hữu lực
Nàng không dám hỏi, cũng không nên hỏi
Nàng cắn môi, trong mơ màng hồ đồ, không phân biệt rõ đối phương là ôn nhu hay là....
Đường Ngọc không dám lên tiếng
Khi sắp đến lúc kết thúc, hắn đột nhiên cúi người xuống hôn lên đôi môi nàng
Đường Ngọc kinh ngạc, nhưng rất nhanh phản ứng lại, mới vừa rồi mọi việc đã định, hắn là hắn không khống chế được
Hắn ngước mắt nhìn nàng, ánh mắt thâm thúy, hơi có vẻ đang tìm tòi nghiên cứu
"Ngươi tên là gì?" Hắn trầm giọng hỏi nàng, trong âm thanh còn có chút khàn khàn
Đường Ngọc đã không còn bao nhiêu khí lực, trong lúc mơ màng hồ đồ bỗng sinh ra cảm giác sợ hãi, lại ra vẻ trấn định nói, " Việc này không hợp quy củ, cầu hầu gia lưu lại tánh mạng nô tỳ..."
An ổn về cung phục mệnh, hôm nay nàng liền có thể rời kinh, nhưng nếu hôm nay Kính Bình Hầu hỏi thăm tin tức nàng, trong cung nhất định sẽ không bỏ qua
Đường Ngọc theo bản năng nhìn hắn, bên trong màn gấm ánh đèn dầu mờ nhạt, kỳ thật nàng không nhìn rõ hắn, nhưng cảm thấy ánh mắt hắn đang nhìn về phía nàng

Chương 2: 2: Rời Kinh

"Là do ta quá phận" Dường như hắn cố ý đè thấp âm thanh
Đường Ngọc hơi có chút ngoài ý muốn
"Trong cung còn gì muốn hỏi không?" Lần thứ hai hắn mở miệng
Nàng đúng sự thật nói, "Không có"
Kỳ thật nàng không muốn đi tìm tòi nghiên cứu ý đồ đối phương, chỉ muốn nhanh chóng hồi cung phục mệnh, "Hầu gia, nô tỳ nên hồi cung rồi"
Nàng nói xong nhưng phát hiện đối phương dường như không có ý muốn đứng dậy
Đường Ngọc giật mình, đáy lòng bỗng nhiên có chút không nắm bắt được người trước mặt.

Đặc biệt là, hô hấp của hắn liền dán bên người nàng, phảng phất như còn đang đánh giá nàng
Đầu ngón tay nàng nắm chặt dưới thân bị bắt lấy, trong lòng nàng bối rối không hiểu được
Hai người mới vừa thân cận qua, nàng không thể ngờ được....
Chính xác là Trần Húc đang đánh giá nàng
Mặc dù trong giường ngọn đèn dầu ánh sáng ảm đảm, nhưng mới vừa rồi, hắn đã thấy rõ dáng dấp của nàng
Đặc biệt là dấu bớt hải đường trên cổ, còn có mùi hương hải đường cực thanh đạm trên thân nàng.

Hương hải đường rất ít gặp, nhất là loại hương cực kì nhạt mà thanh mát này, hắn đã quen thuộc đến khắc vào tận đáy lòng
Đầu ngón tay Trần Thúc lạnh buốt, nhưng tâm hắn lại ấm áp
Âm thanh hắn tận lực bình thản, "Sau khi hồi cung, bọn họ có làm khó dễ ngươi hay không?"
Bầu không khí càng thêm tươi đẹp một cách ái muội, Đường Ngọc nói như có lệ, "Trong cung tự có ân điển"
Trong lòng Đường Ngọc hiểu rõ, hắn hỏi càng nhiều, đối với nàng

không phải là chuyện tốt...
Cho dù Đường Ngọc có ngu ngốc đến mấy, cũng sẽ không thể không phát hiện mới vừa rồi khi thân cận, hắn cũng có trúc trắc, rồi sau đó mới dần dần như tên bắn có đích
Nàng không khỏi nghĩ, hắn hắn cũng là lần đầu....
Cho nên bên cạnh Kính Bình Hầu vẫn luôn không có thị thiếp là sự thật
Có lẽ là do nguyên cớ lần đầu tiên nên trong lòng hắn nổi lên trắc ẩn, cho nên mới hỏi nàng nhiều hơn vài câu
Nhưng lòng trắc ẩn của hắn tựa như đặt trên đỉnh đầu nàng một thanh đao, sẽ tùy thời lấy đi tính mạng nàng
Hắn là Kính Bình Hầu, cho dù hắn tuấn mỹ, hay xấu xí, hay ôn hòa hiền hậu, hay thiện lương, kỳ thật đối với nàng cũng không có bao nhiêu quan hệ, nàng chỉ muốn mau chóng về phục mệnh
Âm thanh Đường Ngọc tận lực ổn định, "Hầu gia, nô tỳ nên trở về cung phục...."
Lời còn chưa dứt, Đường Ngọc không khỏi nắm chặt đầu ngón tay lần nữa
Hắn chậm rãi hôn lên bên gáy nàng, nàng không dám lên tiếng
Hai người mới vừa trải qua chuyện nhân sự, nàng tự nhiên hiểu được hắn muốn làm cái gì……
Cũng không dám lên tiếng
Mưa gió sắp tới, hắn nắm chặt đôi tay nàng
Hai sườn má nàng thực mau lại nổi lên hai mảng ửng đỏ lần nữa, mồ hôi trên trán lại chảy ròng ròng
Nàng tựa hồ như một chiếc thuyền con giữa mặt hồ, bên trong giông bão, chiếc thuyền kia lung lay sắp đổ

Ngủ lại một lúc, đến khi chống tay đứng dậy, Đường Ngọc mới biết toàn thân nàng đau đớn như tan thành từng mảnh
Khi xuống giường, đôi chân đều mềm nhũn, nhưng nàng không muốn ở lại dịch quán lâu thêm một khắc nào nữa
Thừa dịp bên trong nhĩ phòng* vang lên tiếng nước, nàng lấy xiêm y bên cạnh mặc tốt, vén mành lên, nhanh chóng ra khỏi phòng trong
*nhĩ phòng: phòng bên cạnh
“Cô cô?” Văn Quảng vẫn luôn chờ nàng ở ngoài sân, thấy Đường

Ngọc ra tới, bước nhanh chân lên trước đón, "Cô cô cần phải đi gấp không?"
Đường Ngọc chất phác lắc đầu.
Xe ngựa trong cung vẫn còn chờ tại cửa nhỏ
Lên xe ngựa, Đường Ngọc tiếp nhận chén thuốc Văn Quảng đưa cho nàng, một hơi uống cạn.
"Cô cô nghỉ ngơi trước" Văn Quảng ra bên ngoài xe ngựa.
Đường Ngọc đã mỏi mệt lại khó chịu, rúc người trong một góc xe ngựa, trong đầu nhớ tới chuyện mới vừa rồi, bờ môi có chút trắng bệch, ánh mắt cũng không lay động, xuất thần nhìn một chỗ……
Bánh xe ùng ục chuyển động, xuyên qua khu náo nhiệt, cũng xuyên qua nơi có tiếng người ồn ào
Tại thời điểm ầm ĩ nhất, Đường Ngọc nhịn không được chóp mũi ửng đỏ, đôi tay ôm đầu gối, nước mắt thuận theo gò má im lặng rơi xuống.
Trần Thúc ra khỏi nhĩ phòng, phòng trong đã không còn ai, nhưng vẫn còn tàn hương hải đường thanh thoát vấn vương
Trần Thúc thất thần trong chốc lát
Vén mành lên đi ra ngoại gian, Trần Phong đã đứng trong sân chờ hắn, "Hầu gia."
Ánh mắt Trần Thúc nhìn hắn có chút cổ quái.
Hầu gia hắn, hầu gia xưa nay sẽ không……
Trần Thúc thấp giọng nói, "Người đi rồi?"
Trần Phong gật đầu, "Đi rồi."
Ánh mắt Trần Thúc hơi hơi đăm chiêu, nhẹ giọng nói, "Cho người trông coi nàng cẩn thận, đừng để nàng xảy ra chuyện."
Trần Phong kinh ngạc, rồi sau đó chắp tay tuân lệnh
Trần Thúc trở về phòng trong, thấy nơi góc giường còn lưu lại một cây trâm, hẳn là lúc nàng vội vàng rời đi đã làm rơi xuống, hẳn là nàng còn chưa phát hiện.
Trần Thúc duỗi tay nhặt lên, mặt trên có khắc hai chữ cực nhỏ "Đường Ngọc"
Là Đường Ngọc……
Sau khi hồi cung, Hoàng Hậu ở Loan Phượng điện hỏi chuyện, Đường Ngọc đúng sự thật trả lời
Nhưng việc nào có thể nói, việc nào không thể nói, trong lòng nàng

đều đã đắn đo qua
Hoàng Hậu cũng rất nhanh đã an tâm.
Đường Ngọc luôn luôn cẩn thận kính cẩn nghe lời, thiên gia còn muốn khen tặng Trần Thúc, nhưng nếu như vậy thì không khác nào đánh vào mặt hắn, khiến cho việc thử cưới này chưa chắc có thể thỏa đáng.
Hoàng Hậu nhìn nàng chăm chú, thấy khóe mắt nàng còn ẩn ẩn phiếm hồng, Hoàng Hậu chần chờ một lát, mới nhìn Đào cô cô bên cạnh nói, "Đưa nàng xuất cung đi."
"Tạ nương nương ân điển." Đường Ngọc dập đầu.
Ra khỏi Loan Phượng điện, Đường Ngọc như trút được gánh nặng.
Rốt cuộc cũng được rời cung, trong lòng Đường Ngọc ngũ vị tạp trần*……
*Ngũ vị tạp trần: ngọt mặn đắng chua cay cùng lúc, ý chỉ cảm giác phức tạp hỗn độn
Trở về nơi ở thu thập đơn giản, đồ vật của nàng không nhiều lắm, Đường Ngọc thực mau liền từ phòng trong đi ra bên ngoài
Mặc dù có lời đáp ứng lúc trước của Hoàng Hậu, nhưng nàng cũng lo lắng sẽ xảy ra biến cố, cho nên không dám chần chờ.

Đào cô cô đã chờ bên ngoài sân, bên trong sân, nghe nói hôm nay nàng muốn rời cung, các cung nữ vẫn luôn đi theo nàng đều tới đây
"Chúc mừng cô cô được như ước nguyện, rốt cuộc cũng có thể rời cung."
"Cô cô, không phải nói tháng sau sinh thần Thái Hậu qua đi mới rời kinh sao?"
"Ta không nỡ để cô cô đi"
Cung nữ không biết tình hình, chỉ biết bỗng nhiên nàng được ân điển ra cung, đều nhốn nháo thay nàng cao hứng, nhưng lại ngăn không được gạt lệ, luyến tiếc nàng.
Khóe miệng Đường Ngọc cố gắng nặn ra được một nụ cười nhàn nhạt, "Nương nương ân điển, cho ta xuất cung sớm một chút chăm sóc tổ mẫu, là tạo hóa của ta"
Mẫn Yến lúc trước được nàng chiếu cố thoát khỏi nhiều lần đắc tội người khác, nay nàng phải rời khỏi, Mẫn Yến khóc như mưa, "Nhưng ta không nỡ xa cô cô, làm sao bây giờ?"

Đường Ngọc tiến lên, cùng nàng ôm nhau, lại dặn dò nói, "Ngày sau ở trong cung phải cẩn thận hầu hạ, không thể ham chơi, cũng không được tùy tiện phạm vào kiêng kị, nhớ rõ cẩn thận thuyền chạy được vạn năm"
Cô cô dặn dò, trước đây mấy người này nghe đến lỗ tai đều mọc kén, nhưng hiện giờ lại sinh ra càng nhiều luyến tiếc
Mẫn Yến cũng ôm chặt nàng, "Cô cô, Mẫn Yến nhớ rõ, Mẫn Yến sẽ luôn nhớ cô cô, cô cô cũng đừng quên Mẫn Yến……"
Chớp mũi Đường Ngọc ửng đỏ, thì ra mấy năm nay ở trong cung, không phải là nàng không có vướng bận.
Nhưng buổi tiệc trong thiên hạ có tiệc nào không tàn, Đường Ngọc lần lượt ôm gần hai mươi cung nữ, sau đó mới rời khỏi sân.

"Đã để Đào cô cô chờ lâu" Đường Ngọc ra khỏi sân, bên trong sân đều là tiếng khóc.
Đào cô cô nhìn nhìn nàng, có lẽ là một màn vừa rồi cũng đã làm Đào cô cô xúc động trong lòng, vừa đi hướng ra ngoài cung, vừa nhìn nàng nói, "Sau khi rời kinh, những chuyện đã xảy ra trong cung đều là chuyện xưa tích cũ, ngươi cứ ở trong nhà an tâm phụng dưỡng tổ mẫu cho tốt, không cần lại gây chuyện bên ngoài.

Nương nương tâm địa từ bi, lại tin tưởng ngươi, ngươi cũng cần xứng đáng với sự tin cậy này, đừng cô phụ tâm ý nương nương"
Đường Ngọc hành lễ, "Đa tạ Đào cô cô đề điểm, nô tỳ hiểu rõ"
"Đi thôi." Sắp đến gần tường cung, Đào cô cô từ trong túi tay áo lấy ra một cái túi cẩm, "Nương nương thưởng"
Đường Ngọc nhìn thoáng qua túi cẩm trong tay Đào cô cô nhưng lại không đưa tay ra tiếp nhận
Đào cô cô hơi nhíu mày, kinh ngạc nói, "Sao vậy?"
Đường Ngọc lại hướng nàng hành lễ, cúi đầu nói, "Cô cô, mấy năm nay Đường Ngọc ở trong cung gói ghém cũng đã đủ để chiếu cố tổ mẫu, cô cô trước đây ở trong cung đã nhiều lần dìu dắt Đường Ngọc, Đường Ngọc vẫn luôn ghi tạc trong lòng.

Nương nương ban thưởng, Đường Ngọc tất nhiên sẽ nhận lấy."
Đường Ngọc nói xong, tiến lên khép lòng bàn tay Đào cô cô lại.

Thần sắc trên mặt Đào cô cô biến hóa vi diệu, thực nhanh lại nói, "Nha đầu Đường Ngọc, ngươi vốn đã thông tuệ, mấy năm nay, ta bất quá chỉ đề điểm cho ngươi thêm vài câu, ngươi thật ra không cần khách khí như vậy……"
Đào cô cô sau khi nói xong, lòng bàn tay nắm chặt, cũng không lại buông ra, trong lòng sáng tỏ như gương, "Đường Ngọc, ngươi hỏi đi."
Đường Ngọc hít sâu một hơi, trầm giọng nói, "Đào cô cô, ta tuy là chưởng sự cô cô trong cung, nhưng lâu nay không đi lại trước mặt nương nương, cung nữ đắc lực bên cạnh nương nương trước nay không ít, nương nương sẽ không vô duyên vô cớ nghĩ đến ta ngay lúc này.

Còn xin cô cô chỉ rõ, nếu không, Đường Ngọc cho dù rời cung cũng không an lòng, lo sợ trên đường lại gặp tính kế, mặc dù lập công nhưng cũng không thể bình an trở về nhà gặp tổ mẫu."
Đào cô cô nhìn nhìn nàng, biết nàng là người thông minh.
Đào cô cô nhìn quanh bốn phía, vừa lúc thấy chung quanh cũng không có người khác, Đào cô cô mới tiến lên hai bước, nhỏ giọng nói với nàng, "Đường Ngọc, việc này ban đầu ta cũng cảm thấy kỳ quái, Loan Phượng điện nhiều người như vậy, ngươi lại không ở trước mặt nương nương, vì sao nương nương đột nhiên nghĩ tới ngươi.

Về sau tỉ mỉ nghĩ lại, mới nhớ tới là khi đó Đỗ Thanh Hồng đúng lúc dâng danh sách các cung nữ được ân điển xuất cung lên cho nương nương xem qua, trên danh sách đó cộng lại cũng không có mấy người, tên của ngươi lại ở đầu tiên, cho nên nương nương liếc mắt một cái liền thấy được ngươi, lúc này mới có kế tiếp……"

Đỗ Thanh Hồng?
Đường Ngọc đương nhiên nhớ rõ hắn.
Lúc trước Đỗ Thanh Hồng vừa nhập cung, Đường Ngọc còn từng giúp đỡ hắn, có một đoạn thời gian, Đỗ Thanh Hồng cũng luôn đi theo phía sau nàng
Sau đó hai người lại dần dần xa cách, bởi vì Đỗ Thanh Hồng tâm tư âm ngoan, người khác tính kế hắn một phần, hắn sẽ trả lại mười

phần.
Dần dần Đường Ngọc cùng hắn cũng ít qua lại, nhưng vì sao Đỗ Thanh Hồng lại bỏ đá xuống giếng ngay vào lúc này?
Đường Ngọc nghĩ không ra được nguyên do.
Đào cô cô nhắc nhở nói, "Đỗ Thanh Hồng cá chép vượt Long Môn, trước khi hầu hạ trong cung Thái Hậu, đã từng hầu hạ qua trước mặt Huệ phi, cũng do Huệ phi dìu dắt mới đến được cung Thái Hậu, trong lòng tự nhiên vẫn nhớ ân tình của Huệ phi.

Đường Ngọc, Tấn Vương là nhi tử Huệ phi, trước đây Tấn Vương ở trước mặt Huệ phi đã từng đòi qua ngươi, Huệ phi dù đè áp chuyện này xuống, nhưng vẫn luôn nhớ rõ trong lòng.

Lần này, Huệ phi là mượn tay Đỗ Thanh Hồng, thuận nước đẩy thuyền, làm cho Tấn Vương đoạn tuyệt tâm tư này…… Ngươi nếu rời kinh, vừa vặn cũng mất đi mối họa trong lòng Huệ phi, Huệ phi sẽ không lại tính kế ngươi, ngươi an tâm rời kinh đi."
……
Trên xe ngựa rời cung, sắc mặt Đường Ngọc tái nhợt vô lực.
Huệ phi vốn là cung nữ, mẫu bằng tử quý, cho nên đem toàn bộ tâm tư ký thác trên người Tấn Vương
Nhưng Đường Ngọc làm sao cũng không ngờ, người cuối cùng đẩy nàng lên đầu sóng ngọn gió, lại là Tấn Vương cùng Huệ phi……
Ở trong cung, tánh mạng cung nữ đều như con kiến, nàng ở trong cung ngày đêm cẩn thận mười năm hơn, nhưng cuối cùng, bất luận nàng có cẩn thận như thế nào đi nữa, vẫn tránh không khỏi tai họa bất ngờ……
Đường Ngọc nhớ tới buổi sáng mông lung ngày hôm nay, không khỏi kéo chặt xiêm y, khóe mắt mờ mịt như ngăn không được từng giọt nước mắt rơi xuống
Cửa cung tầng tầng kiểm tra, công văn xuất cung, mỗi lần qua một cửa cung, cấm quân canh gác đều phải cẩn thận xem qua một lần.
Trước khi ra cung, Đường Ngọc vẫn chưa kịp nhìn kỹ nội cung, mà đợi đến khi tầng tầng cửa cung đã xa xa ở phía sau, hốc mắt Đường Ngọc mới chậm rãi nóng lên.
Âm thanh nghẹn ngào rất nhỏ đè nén trong cổ họng, duỗi tay vén

mành lên, cổ tay trắng nõn lại lần nữa hơi hơi run rẩy.
Kết thúc rồi……
Nàng rốt cuộc cũng có thể trở về Bình Nam.
Trên xe ngựa, Đường Ngọc xoa xoa vòng tay bạc trên cổ tay
Tuy không quý trọng, nhưng là đồ vật của tổ mẫu để lại cho nàng, trong cung nhiều năm, nàng vẫn luôn mang theo, rất ít khi gỡ xuống.
Tổ mẫu, A Ngọc đã trở lại……
Đường Ngọc ôm đầu gối.
……
"Cô cô! Cô cô!" Ra cung được một hồi lâu, bên ngoài xe ngựa có người gọi nàng.
Là tiếng Văn Quảng
"Làm phiền dừng lại." Đường Ngọc vén mành lên, quả thực là thấy Văn Quảng.
Văn Quảng hầu hạ trước mặt Hoàng Hậu, trước mắt thân phận Đường Ngọc có chút mẫn cảm, Văn Quảng không tiện gặp nàng trong cung
"Cô cô! Ta tới tiễn người một đoạn đường." Văn Quảng đuổi theo xe ngựa hồi lâu, thở hồng hộc.
Khóe miệng Đường Ngọc chậm rãi nặn ra một nụ cười.
Văn Quảng rưng rưng, "Từ khi Văn Quảng vào cung, vẫn luôn được cô cô quan tâm, nếu không nhờ cô cô, Văn Quảng đã không có ngày hôm nay, cô cô rời kinh, Văn Quảng tự nhiên muốn đưa cô cô một đoạn đường, chỉ là trong cung tai mắt quá nhiều, sợ liên lụy cô cô, chỉ có thể chờ ở ngoài cung"
Nghe hắn nói xong, cảm xúc vốn đã bình ổn của Đường Ngọc lại cuồn cuộn trào lên, chóp mũi lại ửng đỏ
Văn Quảng gỡ tay nải trên người xuống đưa cho nàng, "Cô cô, không phải là đồ gì đáng giá, đều là đồ ăn vặt ngày thường cô cô thích ăn, cô cô trên đường nhàm chán có thể dùng đôi chút.

Ngoài ra, còn có một bộ nam trang, Văn Quảng trước đây vẫn chưa mặt qua, sợ là cô cô trên đường cần phải dùng, không kịp làm mới, cô cô tạm chấp nhận."
"Văn Quảng, đa tạ……" Âm thanh Đường Ngọc nghẹn ngào.

Văn Quảng chắp tay, trầm giọng nói, "Không chậm trễ cô cô, cô cô, một đường nhớ bảo trọng, kế tiếp chỉ sợ không có ngày gặp lại, Văn Quảng sẽ thay cô cô cầu phúc."

Đường Ngọc đỡ hắn.
"Cô cô nhanh đi thôi, muộn sợ sinh biến." Văn Quảng nhắc nhở.
Đường Ngọc gật đầu.
Trên xe ngựa, Đường Ngọc thấy Văn Quảng vẫn luôn không đi, vẫn luôn đứng ở nơi xa phất phất tay, cho đến góc khuất không thể nhìn thấy
Đường Ngọc nuốt nhẹ cổ họng, chậm rãi buông mành.
Khi đến cửa thành kiểm tra, binh lính thủ thành mắt nhìn công văn trong tay nàng, lại nhìn nhìn nàng.
Đường Ngọc không rõ lắm cung nữ rời kinh có chỗ đặc thù nào không, nhưng xác thật nàng thấy binh lính thủ thành đánh giá nàng vài lần, có lẽ là người trong cung ra ngoài, đều càng phải mẫn cảm một chút sao?
Tướng lãnh thủ thành nhìn người phía sau nói nhỏ, "Báo cho hầu gia một tiếng, người đã rời kinh."
Binh lính thủ thành làm theo lời dặn dò
Tướng lãnh thủ thành thông báo cho qua, gánh nặng trong lòng Đường Ngọc được bỏ xuống
Trên xe ngựa, Đường Ngọc đem đầu dựa vào một góc xe
Từ kinh thành về lại Bình Nam đường xá xa xôi, trước phải đi hai mươi ngày đường bộ, rồi sau đó lại ngồi thuyền ba đến năm ngày, sau khi xuống thuyền, lại đi thêm hơn hai mươi ngày xe ngựa nữa mới có thể đến Bình Nam.
Trước mắt chính là trung tuần tháng ba, nếu không sai biệt lắm thì trước tháng năm nàng có thể đến Bình Nam.
Lúc trước nàng đã nhờ Văn Quảng gửi thư về nhà.

Thư gửi từ dịch trạm so với cho người khác mang đi sẽ nhanh hơn
Tổ mẫu hẳn rất nhanh là có thể biết được nàng sắp về nhà, cũng thực mau là có thể nhìn thấy nàng.

Nhớ tới tổ mẫu, trong mắt Đường Ngọc có một chút ấm áp, đây

dường như cũng là gửi gắm duy nhất trong lòng nàng……
Trước hoàng hôn, xe ngựa đến Quan Thành.
Quan Thành là thành trì gần kinh thành nhất, phần lớn thương nhân lữ hành xuất nhập kinh thành sẽ ngủ lại ở Quan Thành này
Đường Ngọc cũng chuẩn bị nghỉ ngơi một đêm ở Quan Thành, ngày mai lại an bài việc về lại Bình Nam
Hôm nay nàng đã mỏi mệt đến cực điểm.
Trước mắt, trên thân dường như còn đau nhức đến run lẩy bẩy.

Vào khách điếm, nàng liền rửa mặt nghỉ ngơi, nhưng nằm trên mép giường trằn trọc, căn bản không thể nhắm mắt.
Nhắm mắt lại, liền chính là buổi sáng mơ hồ bên trong dịch quán
Nàng hung hăng véo véo lòng bàn tay, cưỡng bách mình không được nghĩ tới nữa, nhưng thời điểm thanh tỉnh mở mắt, đáy lòng lại trầm trọng tựa như trăm vạn mũi tên xuyên qua vậy
Chỉ hy vọng, sau khi mở mắt bừng tỉnh lần nữa, đây chỉ là một cơn ác mộng……
Bên trong dịch quán, Trần Thúc vẫn luôn nhìn cây trâm trên tay
Hắn vẫn không ngờ tới sẽ nhìn thấy nàng ở kinh thành……
Vừa đúng lúc Trần Phong quay trở về, "Hầu gia, người đã an toàn rời kinh, đi Quan Thành, thăm dò được là muốn đi Bình Nam."
Trần Thúc nhàn nhạt "Ân" một tiếng, nàng phải về Bình Nam là điều không khó đoán, Trần Thúc lại nói, "Cho ám vệ đi theo, lúc này đi Bình Nam không an ổn, có người Kính Bình Hầu ở đó, người khác sẽ không làm khó nàng"
Trần Phong hơi kinh ngạc, trong lòng lại nghĩ là, có người Kính Bình Hầu ở đó, Đường Ngọc cô nương nhà người ta không bị dọa sợ mới lạ……
Nhưng Trần Phong không có hỏi nhiều, chắp tay rời khỏi phòng.
Trần Thúc lại nhìn cây trâm trong tay, nhớ tới buổi sáng thân cận tươi đẹp, mặc dù nàng không tình nguyện, nhưng nàng vẫn là của hắn……
Nàng vốn cũng nên là của hắn....
Hắn ở kinh thành còn có chuyện phải làm, nàng không ở trong kinh, về Bình Nam phụng dưỡng tổ mẫu cũng tốt

Chỉ là, một đường này chưa chắc sẽ thuận lợi……

Chương 3: 3: Quan Tâm

Hôm sau, Đường Ngọc vẫn chưa trực tiếp lên đường đi Bình Nam.
Từ kinh thành đi Bình Nam cần khoảng một tháng rưỡi lộ trình, cho dù trên đường thuận lợi nhưng một nữ tử như nàng đơn độc lên đường cũng không an ổn.
Đường Ngọc thay đổi bộ nam trang Văn Quảng đưa cho nàng, trâm gỗ vấn tóc, lần theo địa chỉ Lư Hữu Văn ghi trong thư, tìm được tiêu cục Lư gia ở Quan Thành
Lư Hữu Văn từng làm Cấm vệ quân trong cung, khi hắn mới vào cung, Đường Ngọc đã giải vây giúp hắn
Sau đó Lư Hữu Văn cũng không ở trong cung nữa, nhưng vẫn còn nhớ ơn nàng trợ giúp, trước khi rời đi đã để lại cho nàng một phong thư, nói ngày sau nếu nàng muốn rời kinh, khi đi ngang qua Quan Thành, có thể tìm tiêu cục Lư gia ở Quan Thành nhờ hỗ trợ.
Đường Ngọc muốn đi Bình Nam, nếu có thể tiện đường đi cùng tiêu cục, dù cho chỉ là một đoạn đường ngắn cũng đều sẽ giảm bớt được không ít phiền phức
Nàng ở trong cung, ít nhiều cũng từng nghe nói qua thế cục trong triều hiện nay
Trước mắt, Yến Hàn quốc đang trong thế cục không an ổn, cho nên thiên gia mới muốn mượn sức Kính Bình Hầu để ổn định thế cục, trong cuộc liên hôn này, nàng là quân cờ râu ria nhất ……
Đây cũng là nguyên nhân nàng muốn sớm về lại Bình Nam —— nếu thật gặp lúc loạn thế, một mình tổ mẫu sẽ rất khó an thân.
Tới cửa Lư gia tiêu cục, Đường Ngọc thu hồi suy nghĩ.
Tổng tiêu đầu Lư gia tiêu cục là nhị thúc của Lư Hữu Văn.

Lư Tổng tiêu đầu nhìn thư, biết được nàng chính là Đường Ngọc cô cô chất tử từng nhắc tới, lập tức cho người đi xem xét các tuyến đường áp tiêu
Gần đây không có tiêu (hàng) trực tiếp đi từ Quan Thành đến vùng lân cận Bình Nam, chỉ có thể trung chuyển, người tiêu cục muốn

chậm rãi xem xét có tuyến đường nào phù hợp nhất hay không
Đường Ngọc nói cảm ơn.
Nàng vốn cũng không nghĩ tới có thể trực tiếp từ Quan Thành về Bình Nam.

Nàng có thể đồng hành một đoạn đường ngắn cũng đã tốt lắm rồi, nếu có chuyến áp tiêu trung chuyển có thể nối liền tuyến đường, vậy dọc đường đi liền an ổn rất nhiều.
Đường Ngọc nhờ Lư Tổng tiêu đầu hỗ trợ tìm vài thị vệ an tâm đáng tin cậy để cùng lên đường.

Có không ít nhà cũng không nuôi hộ vệ, khi có người nhà cần đi xa, đều sẽ lập tức chọn ra vài hộ vệ ở tiêu cục.

Hộ vệ như vậy có thư giới thiệu của tiêu cục, danh dự tốt, đảm bảo có thể dựa vào, cũng không cần lo lắng trên đường gặp nguy hiểm do thất tín
Lư Tổng tiêu đầu phân phó xuống dưới, nói Đường Ngọc chờ tin tức đến ngày mai.
Đường Ngọc nói lời cảm tạ.
Hôm qua gấp gáp rời khỏi cung, xiêm y tùy thân cũng chỉ có một bộ do Văn Quảng chuẩn bị.

Vừa lúc hôm nay nhàn rỗi, Đường Ngọc vào trong thành mua thêm vật phẩm thiết yếu chuẩn bị lên đường rồi nghỉ ngơi rất sớm
Hành trình về Bình Nam đã có tin tức, trong lòng Đường Ngọc dường như cũng chậm rãi yên ổn lại
Đêm nay ngủ ngon hơn đêm trước rất nhiều
Trong dịch quán nơi kinh thành, lại có người nương theo ánh trăng vào trong sân
Thiếu niên lộ ra một gương mặt tuấn dật sáng ngời như ánh mặt trời, trong đôi mắt đen nhánh cất giấu kinh hỉ, hướng về Trần Thúc kêu, "Tam ca!"
Trần Thúc nhìn hắn một cái, buông quyển sách trong tay, nhẹ giọng hỏi, "Sao đệ lại tới đây?"
Lục Miện Thành tiến lên trước, lo lắng nói, "Nhị ca nói huynh nhẫn

nhịn nghẹn một bụng tức giận, để cho ta tới nhìn huynh."
Trần Thúc bật cười, "Ta nghẹn một bụng tức giận khi nào?"
Lục Miện Thành có chút không nắm bắt được hắn, nhìn quanh bốn phía, nói nhỏ, "Nghe nói, trong cung an bài cung nữ thử cưới cho huynh……"
Đầu ngón tay nắm lấy quyển sách của Trần Thúc hơi thả lỏng, rồi sau đó "Ân" nhẹ một tiếng, không nhìn hắn, cũng không có nói gì thêm, tiếp tục nhìn sách trong tay
Thấy hắn cam chịu, trong giọng nói Lục Miện Thành giấu không được tức giận, "Rõ ràng là thiên gia muốn mượn sức Kính Bình Hầu phủ các huynh, đã đến lúc này rồi mà còn làm ra việc khiến người ta ghê tởm, thật sự khinh người quá đáng!"
Ánh mắt Trần Thúc dừng một chút, nhẹ giọng nói, "Tai vách mạch rừng."

Lục Miện Thành vội vàng che miệng im tiếng.
Kỳ thật, hắn đến bên cạnh Trần Thúc càng gần hơn, lại nói, "Tam ca, huynh và cung nữ kia có....!hay không?"
Trần Thúc nhìn hắn, nhẹ giọng nói, "Đệ thật sự quá nhàn rồi!"
Thấy hắn ba phải cái nào cũng được, Lục Miện Thành thở dài, "Nhị ca đánh cược cùng ta, nói nếu thiên gia thật sự đưa cung nữ thử cưới tới nơi này làm khó tam ca, y theo tính tình tam ca, khẳng định sẽ……"
Lời còn chưa dứt, Trần Thúc buông quyển sách xuống, nhẹ nhàng bâng quơ nói, "Thế Minh (tên tự Lục Miện Thành), không bàn việc này nữa"
Lục Miện Thành trợn tròn mắt.
Trần Thúc đứng dậy, Lục Miện Thành cũng đứng dậy theo, truy vấn, "Tam ca, lần này huynh nhập kinh, thật sự là muốn cưới công chúa?"
"Ừm" Trần Thúc đứng tựa vào một bên kệ sách, hững hờ đáp một tiếng.
Lục Miện Thành sốt ruột, "Nhưng trước đây thiên gia đã đối xử với Trần bá bá cùng huynh như vậy, còn có Kính Bình Hầu phủ các huynh nữa! Tam ca, thiên gia trước mắt chỉ là muốn lợi dụng Kính Bình Hầu phủ, nếu huynh thỏa mãn ý muốn của bọn họ……"

Trần Thúc duỗi tay đến bên môi, ôn thanh hỏi, "Ta vừa mới nói cái gì?"
Lục Miện Thành ảo não, "Tai vách mạch rừng……"
Trần Thúc cười, "Vậy ngươi còn hỏi?"
Lục Miện Thành biết nói không lại hắn.
Trần Thúc lại nói, "Yên tâm đi, trong lòng ta hiểu rõ."
Lục Miện Thành suy nghĩ một phen, vẫn là mở miệng nói, "Tam ca, ta cùng nhị ca đều cảm thấy……"
Chỉ là lời còn chưa dứt, lại đối diện với đôi mắt của Trần Thúc, Lục Miện Thành nhục chí cắn môi, "Tam ca, huynh thật muốn làm con rể thiên gia?"
Trần Thúc không lên tiếng.
Lục Miện Thành liền có chút ảo não, "Vậy huynh đi làm con rể thiên gia của huynh đi!"

Nói xong, Lục Miện Thành bực dọc ra khỏi sân
Trần Thúc nhìn bóng lưng Lục Miện Thành tức giận vội vàng bỏ đi, lại nghĩ tới cảnh tượng mới vừa rồi hắn còn vui mừng tới gặp mình, không khỏi rũ mi thở dài, vẫn cứ thiếu kiên nhẫn……
Thời trẻ Diệp gia, Thịnh gia, Trần gia cùng Lục gia, bốn vị phụ thân qua lại tình cảm rất tốt, hơn nữa hài tử mấy nhà đều không nhiều lắm, nên liền được sắp xếp ở chung một chỗ
Lục Miện Thành là nhi tử Lục thúc thúc, là người có tuổi nhỏ nhất trong mấy người bọn họ, cho nên vẫn luôn gọi hắn một tiếng tam ca.
Lục Miện Thành tính tình ngay thẳng, không khác gì Lục thúc thúc
Cái chết của Lục thúc thúc có quan hệ cùng thiên gia, vì vậy Lục Miện Thành đối với thiên gia có rất nhiều bất mãn
Lục gia bây giờ ngoại trừ Lục Miện Thành, chỉ có Lục lão phu nhân, Lục gia dù ở kinh thành nhưng lại không có con cháu nhập sĩ.

Lão phu nhân Lục gia trong lòng sáng như gương, cho nên mới có thể bảo vệ một mảnh thái bình cho con cháu Lục gia
Tuổi tác Lục Miện Thành vẫn còn quá trẻ, mọi hỉ nộ ái ố đều viết hết trên mặt, không giữ được bình tĩnh.

Cho nên trước mắt, Lục gia chỉ có thể dựa vào Lục lão phu nhân……
"Hầu gia!" Lục Miện Thành vừa đi, Trần Phong liền bước vào phòng.
"Nói." Trần Thúc nhìn mắt Trần Phong, biết được hắn mang đến chính là tin tức Đường Ngọc, trong lòng khẽ động.
Trần Phong chắp tay nói, "Đường Ngọc cô nương không trực tiếp đi Bình Nam, mà là đi Quan Thành Lư gia tiêu cục, muốn đồng hành cùng xe áp tiêu của Lư gia tiêu cục đi Bình Nam, trên đường có người có thể che chở.

Nhưng lại không có hàng đi từ Quan Thành đến lân cận Bình Nam, rất có thể sẽ trung chuyển qua mấy nơi, thời gian mặc dù có dài hơn, nhưng so với việc Đường Ngọc cô nương tự mình đi Bình Nam thì an toàn hơn.

Dù sao gần đây không yên ổn, cũng sợ trên đường có binh biến hay giặc cỏ, Lư gia tiêu cục có thanh danh bên ngoài nên người khác sẽ không tùy tiện quấy rối, cho nên Đường Ngọc cô nương thật muốn đi chung đường cùng Lư gia tiêu cục thì trên đường cũng ổn thỏa rất nhiều."
Trần Thúc nhẹ "Ừm" một tiếng, ý bảo hắn tiếp tục.
Trần Phong lại nói, "Còn có, Đường Ngọc cô nương nhờ Lư Tổng tiêu đầu hỗ trợ tìm vài hộ vệ……"
Ánh mắt Trần Thúc lại lần nữa dừng ở trên người hắn, nhìn qua, mới lại cúi đầu lật sách, thong thả ung dung nói, "Cho người đến Lư gia tiêu cục đặt chuyển hàng từ Quan Thành đến Bình Nam, hôm sau đi, đỡ phiền phức cho nàng"

Ánh mắt Trần Phong sáng ngời, trước đây sao hắn không nghĩ tới việc này vậy! Trực tiếp đặt chuyển tiêu là xong việc a!
Trần Thúc dừng một chút, lại sửa lời, "Không đi từ Quan Thành, đổi lại đi từ Nghi Thành, hai nơi cách nhau không xa, dấu vết để lại cũng sẽ không quá rõ ràng."
Trần Phong kịp phản ứng, lại hỏi, "Hầu gia, vậy thuộc hạ còn cần tiếp tục đi theo Đường Ngọc cô nương không?"
"Tất nhiên đi, vì sao không đi cùng?" Trần Thúc ngước mắt nhìn hắn, "Không phải nói muốn tìm mấy hộ vệ bên cạnh sao?" Trần Thúc

đánh giá hắn.
Khóe miệng Trần Phong giật giật
Hôm sau, quản sự tiêu cục tới tìm Đường Ngọc.
Đường Ngọc kinh hỉ, "Ngài nói là vừa vặn có một chuyến tiêu từ Nghi Thành đến Bình Nam?"
Quản sự tiêu cục cười nói, "Đúng vậy, cũng vừa khéo, hôm nay vừa vặn có một đám hàng gấp, muốn từ Nghi Thành áp đến Bình Nam, ngày mai liền phải lên đường.

Đường công tử bây giờ lập tức xuất phát, trước hoàng hôn là có thể tới Nghi Thành, ngày mai thì có thể đuổi kịp đi cùng một đường với chuyến tiêu này rồi"
Đường Ngọc vui mừng khôn xiết, trong mắt dâng lên một mảnh trong trẻo, chỉ cảm thấy vận khí thật có chút quá tốt rồi!
Nếu chuyến tiêu lần này vừa vặn xuất phát từ Quan Thành, có lẽ nàng sẽ còn sinh nghi, nhưng Nghi Thành lại vừa đúng lúc đánh mất nghi ngờ trong lòng nàng
"Nga, đúng rồi, còn có mấy người hộ vệ Đường công tử hỏi trước đây" Quản sự tiêu cục nói xong, ánh mắt nhìn bốn người phía sau, "Đường công tử, đây đều là hộ vệ tiêu cục đã ghi vào danh sách hồ sơ, Đường công tử nhìn xem có thích hợp không?"
Đường Ngọc gật đầu, lập tức liền phải xuất phát đi Nghi Thành nên chỉ có thể chọn ra từ trong mấy người này
Đường Ngọc nhìn từng người
Nhưng kỳ thật liếc mắt nhìn một cái, dường như cũng không quá khó chọn —— bởi vì ngoại trừ Trần Phong thon dài, tay phải cầm kiếm, khoanh hai cánh tay đứng nghiêm chỉnh ngay đó, thì những người khác, một người béo béo lùn lùn, phảng phất như đi đường cũng phải thở dốc; một người khác thì cao cao gầy gầy, giống như rễ cây trúc, tùy thời có thể lung lay khi gió thổi qua; còn có một người…… tuy rằng mặc nam trang, nhưng mà, trên mặt hình như có bôi phấn……
Trần Phong đoan chính đứng thẳng tắp trong đó, chỉ cần người trước mắt không mù……
Trong lúc Trần Phong hết sức tự tin, ánh mắt Đường Ngọc quả nhiên dừng trên người hắn, lại nói cùng quản sự, "Trước không cần hắn,

ba người khác ta nhìn một chút”
Tròng mắt Trần Phong suýt nữa trừng ra ngoài: “?!!”
Tác giả có lời muốn nói:
Trần Phong: Hầu gia, mắt phu nhân mù rồi a.....

Chương 4: 4: Cây Trâm

Ý tưởng của Đường Ngọc rất đơn giản.
Có thể xuất hiện trên danh sách hộ vệ của Lư gia tiêu cục, đều là hộ vệ được bảng hiệu chữ vàng của Lư gia tiêu cục thông qua, ít nhất sẽ không quá kém
Trọng yếu nhất chính là, ở trong cung ngốc lâu rồi, nàng rất quen việc cây cao đón gió lớn, không hiện sơn không lộ thủy, thường thường mới là nhân vật lợi hại
Liếc mắt nhìn qua một cái liền thấy được quá mức rêu rao, thường thường đều sống không được quá lâu.....
Nghi Thành đến Bình Nam ít nhất mất một rưỡi tháng lộ trình, nếu bên cạnh nàng có dạng thị vệ gây chú ý như vậy, ngược lại rất dễ bị chú ý, dễ dàng đưa tới các phiền toái không cần thiết, không bằng dẫn theo hộ vệ nhìn bình thường một chút
Nàng muốn an ổn đến Bình Nam, nàng cũng được, hộ vệ bên người cũng được, tự nhiên đều là dạng càng không đáng chú ý càng tốt.
Vì vậy ánh mắt Đường Ngọc tự nhiên dừng trên ba người kia
"Aiz.....!Cái kia.....!Uy uy uy....." Người "rất gây chú ý" nào đó tức khắc há hốc mồm, hắn kém ba tên dưa vẹo táo nứt này chỗ nào chứ?!
Dùng đầu gối nhìn cũng biết hắn mới là cao thủ nha!
Quản sự tiêu cục nhanh chân để ba người kia tiến lên, thời điểm ba người nói chuyện, Đường Ngọc ở một bên quan sát tỉ mỉ
Hộ vệ hơi lùn giọng rất lớn, khi nói chuyện dễ dàng dẫn người khác đến vây nhìn
Hộ vệ cao cao gầy gầy, mỗi lần nhìn hắn nàng đều phải ngửa đầu, cũng dễ làm người khác chú ý
Ở trong đó, người tầm thường nhất, ngược lại là hộ vệ bôi trát phấn hương lên mặt kia, hơn nữa, hắn còn ít nói, nãy giờ cũng không mở miệng, rất điệu thấp.....
"Chọn hắn đi." Đường Ngọc định ra
Quản sự tiêu cục nói được

"Uy! ~ này! Aiz, ta nói....." Trần Phong còn có tên cao cao gầy gầy cùng tên béo béo lùn lùn đều bị mời đi ra ngoài.
Quan Thành đi đến Nghi Thành còn mất hơn nửa ngày, thời gian rất gấp, sau khi người đã được chọn ra, quản sự cho xa phu đưa Đường Ngọc đi Nghi Thành.
Xe ngựa là trước đó đã chuẩn bị sẵn, cơ hồ không có chậm trễ.

Người áp tiêu chú trọng nhất là danh dự cùng thời gian hạn định, Đường Ngọc lần này cũng có thể trải nghiệm rõ ràng
Trước khi xe ngựa rời đi, Đường Ngọc nhờ quản sự tiêu cục nói lời cảm tạ cùng Lư Tổng tiêu đầu, hôm nay Lư Tổng tiêu đầu có việc ra ngoài, nàng không kịp gặp mặt nói lời cảm tạ, ngày sau hẳn nàng cũng sẽ không đến Quan Thành nữa nên chỉ có thể nhờ quản sự chuyển lời
Quản sự tiêu cục đáp ứng
Xe ngựa chậm rãi rời khỏi Quan Thành, đi về hướng Nghi Thành
Trong xe ngựa, Đường Ngọc thở phào trong lòng một hơi, thời gian về Bình Nam cuối cùng cũng định ra rồi
Đường Ngọc dựa vào một bên vách xe ngựa, ánh mắt không nhìn ra ngoài cửa sổ, nhớ tới trước đây nhận được thư Lâm thẩm hàng xóm gửi
Trong thư Lâm thẩm nói, thân thể tổ mẫu không hề khỏe mạnh, từ sau khi cữu cữu qua đời, đôi mắt tổ mẫu lại càng thêm thấy không rõ, cũng thường xuyên nói trước mặt Lâm thẩm, ngóng trông nàng có thể ra cung trở về sớm một chút
Nàng sợ không kịp gặp tổ mẫu, mới có thể đi tranh danh sách ân điển rời cung tại sinh thần Thái Hậu
Những ân điển này trong cung, phàm là nếu chủ động đi tranh đoạt, thường thường đều sẽ không có kết quả tốt
Còn nếu như nàng lại chờ thêm ba năm, là nước chảy thành sông, nhưng nàng sợ tổ mẫu chờ không được lâu như vậy.....
Mọi việc đều có nhân quả, nàng tự mình gieo nhân, tự mình phải nuốt được quả.....
Xe ngựa chạy trên quan đạo, cách Quan Thành càng ngày càng xa, cũng rời kinh càng ngày càng xa.

Hai bên quan đạo cây cối tuy rằng chưa kịp sum suê, nhưng cũng đều đang dần dần khôi phục, lại là khởi đầu cho một năm mới.
Đường Ngọc bỗng nhiên nghĩ, chờ tới thời điểm đến Bình Nam, chính là đầu mùa hè.
Đường Ngọc đã có chút nhớ nhung tiếng ve sầu trong nhà, trước đây cảm thấy tiếng ve sầu này quá mức ồn ào, hiện giờ lại có hơi hoài niệm.
Còn có bánh hoa quế tổ mẫu làm.....
Khóe miệng Đường Ngọc nhẹ nhàng giương lên, tạo nên một đường cong hết sức ôn nhu
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Trước hoàng hôn, xe ngựa đã đến Nghi Thành.

Sau khi hợp mặt cùng người tiêu cục, Đường Ngọc tìm một khách điếm trong thành ngủ trọ lại một đêm
Hộ vệ đi cùng nàng tên gọi Triệu Sơ, ngủ lại đêm nay, Triệu Sơ ở phòng bên cạnh nàng, "Có việc gọi ta"
Đường Ngọc đáp ứng
Tính tình Triệu Sơ nghiêng về lạnh lùng, không nói nhiều, nhưng Đường Ngọc cảm thấy vậy là vừa đủ.

Sống trong cung nhiều năm, Đường Ngọc đã gặp được nhiều tình huống họa sinh ra từ miệng, nàng ngược lại luôn có thói quen lời ít ý nhiều, mà ý thì giữ kín trong lòng
Đóng cửa phòng lại, Đường Ngọc rửa mặt trước, sau đó mới kiểm tra lại hành lý tùy thân lần nữa
Nếu đã muốn lên đường cùng tiêu cục thì phải dựa vào hành trình của tiêu cục, thời gian không thể nào cứ thoải mái như vậy, vừa rồi nàng mới hẹn xong giờ giấc xuất phát với người tiêu cục, cho nên cần phải sửa soạn hành lý trước
Thời điểm Đường Ngọc kiểm tra hành lý, ánh mắt lại dừng ở vòng tay bằng bạc trên cổ tay.
Đây là vòng tay bạc tổ mẫu cho nàng, khi nàng ở trong cung vẫn luôn mang theo, nhưng trước mắt, nàng mặc nam trang đi ra ngoài, nếu mang vòng trên cổ tay sẽ bị lộ tẩy.
Đường Ngọc gỡ vòng tay bạc xuống, cất kỹ cùng chỗ với các trang

sức khác
Nàng ở trong cung nhiều năm, vẫn luôn ổn thỏa chu toàn, đồ ban thưởng cũng được, đồ do nàng tích góp lâu năm cũng được, đều đủ để khi nàng về lại Bình Nam an bài cho tổ mẫu, an bài cho chính mình.
Nàng không nhất định...!không nhất định phải gả chồng.....
Nàng có thể chăm sóc tốt tổ mẫu, chiếu cố mình tốt là đủ rồi.
Đường Ngọc cúi người buộc bao y phục lại, bất chợt, trong đầu nàng hình như nhớ tới cái gì đó, trong mắt hơi hơi ngưng trệ, cây trâm của nàng đâu?
Đường Ngọc sửng sốt.
Một lần nữa đem hai bao y phục đã buộc chặt mở ra lại
Nhưng lật tìm cùng khắp hai bao y phục cũng không nhìn thấy cây trâm trước đây!

Trong hoảng hốt, Đường Ngọc thoáng nhớ lại thời điểm chỉnh trang hành lý trước khi rời cung, dường như đã không còn nhìn thấy cây trâm kia
Vậy cây trâm kia là.....
Đầu ngón tay Đường Ngọc bỗng dưng lạnh băng.
Lúc ấy nàng bị Hoàng Hậu giữ tại Loan Phượng điện, cho đến buổi sáng trực tiếp bị đưa đi dịch quán, tuy rằng nàng đã thay đổi thành xiêm y thị nữ của dịch quán, nhưng cây trâm trên đầu cũng không có gỡ xuống
Cây trâm bị rơi ở dịch quán.....
Mặt Đường Ngọc xám như tro tàn.
Trên cây trâm có khắc tên nàng, hai chữ "Đường Ngọc" cực nhỏ
Đường Ngọc chợt thấy có chút căng thẳng, chân cũng hơi nhũn ra.
Nhớ tới buổi sáng ngày ấy, đối phương đã từng hỏi nàng tên gọi là gì.

Nàng trả lời qua loa lấy lệ.
Lúc ấy hắn cũng không truy vấn, nhưng đầu ngón tay lại lần nữa xoa vòng eo nàng, ôm lấy nàng, lại lần nữa đổ mồ hôi như mưa bên trong chăn.

Nàng không dám lên tiếng, bởi vì thử hôn không nên.....
Nhưng đối phương là Kính Bình Hầu, tính mạng nàng trong mắt đối phương chẳng qua cũng như con kiến.
Thậm chí có một khắc kia, nàng ý thức được đối phương dường như đã có tâm tư không muốn nàng rời đi.

Bên trong hơi thở dồn dập của hắn ẩn giấu lưu luyến, nàng như đi trên băng mỏng.....
Chờ cho hắn tận hứng, nàng mới hốt hoảng rời đi.
Tên họ cùng quê quán cung nữ sẽ được ghi rõ trong danh sách, năm đó nàng vào cung vì để tránh họa, cho nên đã vội vàng dùng tên thật.
Nàng ở trong cung nhiều năm, lại chưa từng đụng chạm qua tên húy của vị quý nhân nào, cho nên trước nay ở trong cung nàng vẫn chưa từng sửa đổi tên họ, nàng vẫn luôn được gọi là Đường Ngọc.
Trái tim Đường Ngọc như rơi vào hầm băng trong vực sâu

Lúc ấy nàng sốt ruột muốn rời khỏi dịch quán, không chú ý đến cây trâm! Nhưng nếu làm người khác hiểu lầm cây trâm này là do nàng cố ý lưu lại.....
Khuôn mặt Đường Ngọc giống như ngưng kết một tầng băng mỏng, sắc mặt tái nhợt, không dám tưởng tượng đến hậu quả.
Sau một lúc thật lâu, Đường Ngọc mới hồi phục lại tinh thần, trên mặt vẫn không có một tí huyết sắc nào như cũ.

Chỉ là chuyện đã phát sinh, nàng đã không có biện pháp, cũng không thay đổi được gì, nếu dọc đường đi đều có thể an ổn, chờ khi đến Bình Nam, nàng liền dẫn tổ mẫu đi đến nơi khác; còn nếu như có việc xảy ra, chưa chắc nàng còn có thể về lại Bình Nam như ý nguyện.
Đường Ngọc hít sâu một hơi, làm mình dần dần bình tĩnh.
Nàng cũng nghĩ, cây trâm rơi ở dịch quán, nếu may mắn, chắc sẽ không có việc gì xảy ra
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Trong dịch quán, Trần Thúc nhìn Trần Phong đứng trước mặt, đầu ngón tay gõ nhẹ mép bàn

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ.
"Ngươi ở chỗ này làm cái gì?" Trần Thúc tâm bình khí hòa.
Cổ họng Trần Phong nhẹ nhàng nuốt nuốt, bực bội đáp, "Đường Ngọc cô nương nàng.....!Nàng chọn một hộ vệ khác....."
Trần Thúc nhàn nhạt rũ mắt, bình tĩnh hỏi, "Không phải ta đã bảo ngươi nghĩ ra một sách lược vẹn toàn sao?"
Khóe miệng Trần Phong giật giật, gian nan nói, "Vốn là kế này đã không còn gì tốt hơn.....!Thuộc hạ đã cố ý tìm ba người vớ va vơ vẩn dưa vẹo táo nứt, chỉ cần đôi mắt không mù.....!Nhưng ai biết được Đường Ngọc cô nương nàng....."
Trần Thúc nhìn hắn.
Hắn khó mà nói Đường Ngọc cô nương mắt mù, chỉ có thể lần thứ hai gian nan mở miệng, "Đường Ngọc cô nương nàng.....!Giống như thích người có bôi hương phấn trên mặt....." (**)
Trần Thúc sửng sốt.

(**)
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
(**): bà kon nhớ lưu ý các chi tiết này nhá ????????.

Chương 5: 5: Tấn Vương

Qua một lúc, Trần Thúc tựa như mới phản ứng lại
Rồi sau đó chậm rãi ngước mắt nhìn Trần Phong, lạnh lẽo nói, "Không cần tiếp tục tìm hiểu tin tức nàng, để ám vệ đi theo là được, gần đây cũng đừng xuất nhập kinh thường xuyên nữa, cũng không được để người khác chú ý.

Cứ làm chuyện trong kinh trước đã, chuyện khác cứ trì hoãn rồi nói sau"
Nghe vậy, Trần Phong dường như cũng khẩn trương theo
Hai ngày này đi tới đi lui giữa kinh thành cùng Quan Thành, hắn suýt nữa đã quên mất chính sự lần này nhập kinh
"Đi đi." Trần Thúc đạm thanh.
Trần Phong chắp tay lui ra ngoài.
.....
Trần Thúc chống tay đứng dậy, đứng ở phía trước cửa sổ thật lâu
Hoàng thất Yến Hàn quốc suy tàn, thế lực khắp nơi dần dần không làm nên trò trống gì nữa; bên ngoài lại có Tây Tần, Bắc Ấn, Thương Nguyệt như hổ lang vây quanh
Yến Hàn sớm đã suy sụp, không còn cường thịnh như trăm năm trước nữa, nội bộ hoàng thất mục nát không chịu nổi, hậu nhân của những trung thần lại không được chết già.
Tổ phụ cùng phụ thân đem hết cả đời phò tá hoàng thất, cuối cùng lại rơi vào kế sâu của bọn họ, chết oan chết uổng.
Nếu không phải lúc ấy bởi vì hắn tuổi còn nhỏ, lại có Chu ma ma che chở, may mắn trốn thoát đến Bình Nam, giữ lại được tánh mạng, bằng không Kính Bình Hầu phủ đã sớm không còn người nào.

Tổ phụ của hắn, phụ thân của hắn đều chết trong mưu kế của thiên gia
Về sau các nơi đều sinh phản nghịch, thiên gia không rảnh bận tâm, hơn nữa năm đó hắn tuổi nhỏ, thiên gia mới nghĩ giữ lại hắn để trấn

an bách tính Vạn Châu.

Thiên gia cũng không để ý đến hắn, lúc này hắn mới tùy ý phát triển Vạn Châu cường thịnh tới ngày hôm nay.
Trước mắt, thiên gia đã già nhưng vẫn còn đa mưu túc trí, muốn liên hôn cùng Vạn Châu, mượn sức Vạn Châu nhằm ngăn chặn thế lực các nơi trong nước.
Trần Thúc nhàn nhạt nhắm mắt.
Thiên gia với hắn có thù diệt môn, hắn làm sao có thể cưới công chúa?
Yến Hàn bây giờ, đã không còn là Yến Hàn từ thời tổ tiên
Mục nát từ bên trong, nếu không loại bỏ thịt thối, trừ bỏ tận gốc, Yến Hàn chính là Bắc Dư kế tiếp, bá tánh trôi giạt khắp nơi, trở thành dân mất nước ……
Ngoài cửa sổ, bóng đêm vô biên, tinh tú ảm đạm, bầu trời phía trước đen tối như bên trong ngôi nhà cũ mục nát, nhưng sẽ không còn kéo dài quá lâu
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***

Hôm sau tảo triều, Trần Thúc ngồi xe ngựa vào cung.
Sau khi kiểm tra tại cửa trung cung, mới có thể đi bộ đến cửa nội cung chờ tảo triều.
Trong triều đều biết mục đích lần này Kính Bình Hầu nhập kinh là cưới công chúa, trước không nói thiên gia cố ý lôi kéo Kính Bình Hầu, chỉ nói Vạn Châu giàu có cường thịnh, địa vị Kính Bình Hầu trong nước xưa đâu bằng nay.
Dọc theo đường đi, đều có quan viên trong triều tiến lên chào hỏi, "Kính Bình Hầu!"
Trần Thúc gật đầu thăm hỏi.
"Trường Doãn" Phía sau Trần Thúc có người gọi hắn.
Trường Doãn là tên tự của hắn
Nhưng mà thanh âm này cũng lại quá quen thuộc, Trần Thúc nghe vậy xoay người, trong mắt đều là ý cười, "Nhị ca."
Bốn nhà Diệp gia, Thịnh gia, Trần gia, Lục gia, Thịnh Liên Húc cùng Trần Thúc tuổi gần nhất, Thịnh Liên Húc hơn hắn hai tháng, Trần Thúc cùng Lục Miện Thành đều gọi Thịnh Liên Húc một tiếng "Nhị

ca”.
“Hạ triều có an bài gì không?” Thịnh Liên Húc mời, "Cùng nhau đến trại nuôi ngựa Tây giao ngoại ô đi”
Trần Thúc biết được nhị ca mời hắn là bởi vì chuyện Lục Miện Thành
Hôm qua Lục Miện Thành chạy tới dịch quán gặp hắn, kết quả là gây gổ cùng hắn một hồi nên sau khi trở về liền hối hận, nhưng bỏ không được mặt mũi quay lại chỗ của hắn, sợ bị hắn nói, cho nên mới nhờ nhị ca ra mặt.
Trần Thúc cũng không vạch trần, cười nói, “Được a, ta không ngại mang theo Kiến Minh (tên tự Lục Miện Thành) cùng đi đâu!”
Thịnh Liên Húc nhịn không được cười, “Ngươi đó ngươi đó!”
Khó trách thái nãi nãi nói hắn thông minh, cái gì hắn cũng biết.

Hắn cũng vẫn luôn là người thông minh nhất trong mấy người bọn họ.
Hai người sóng vai đi vào cửa nội cung, người khác nhao nhao ân cần thăm hỏi, “Kính Bình Hầu!” “Kiến Bình Hầu thế tử!”
Kính Bình Hầu phủ cùng Kiến Bình Hầu phủ là thế giao, Trần Thúc ở một chỗ cùng Thịnh Liên Húc cũng không có gì không ổn.
Khi sóng vai dạo bước, Thịnh Liên Húc nói, “Trường Doãn, thái nãi nãi nhớ ngươi! Lần này trước khi ta nhập kinh, thái nãi nãi còn dặn dò ta để ta nhớ rõ hỏi ngươi một chút, ngươi chừng nào thì cưới vợ đây? Ta chưa cho bà biết chuyện ngươi muốn cưới công chúa, bà liền nói ngươi trước đây đã từng đáp ứng với bà, sẽ dẫn tức phụ đến gặp bà, lão nhân gia người vẫn luôn một mực nhớ rõ……”
Trần Thúc rũ mi cười cười.
Thịnh Liên Húc thở dài, “Aiz, kỳ thật thái nãi nãi chỉ là nhớ ngươi! Muốn tìm một lý do để cho ngươi cùng ta về Phong Châu ~”
Trong mắt Trần Thúc lần nữa nổi lên một mảnh ôn hòa ấm áp, “Chuyện đã đồng ý với thái nãi nãi, ta tự nhiên sẽ không nuốt lời.”
Trần Thúc khi còn bé trong nhà xảy ra biến cố, một đường chạy trốn tới Bình Nam, Chu ma ma cũng vì bảo vệ hắn mà chết ở Hoàn Thành.
Khi đó là thái nãi nãi đã sai người tìm được hắn.
Kỳ thật thái nãi nãi không phải thái nãi nãi của hắn, mà là thái nãi nãi của nhị ca

Nhưng bởi vì quá mức thân thiết nên mấy người bọn họ đều giống nhị ca gọi một tiếng thái nãi nãi.

Hắn khi đó ngây người ở Thịnh gia ba năm.
Rồi sau đó thái nãi nãi lại tự mình đưa hắn về Vạn Châu, cùng hắn ngây người ở Vạn Châu suốt một năm.
Trong bốn năm đó, hắn vẫn luôn một mực đi theo thái nãi nãi.
Tuy rằng tổ phụ cùng phụ thân hắn đều không còn nữa, nhưng ở trong lòng hắn, thái nãi nãi chính là người thân của hắn, hắn cũng vẫn luôn xem thái nãi nãi như thái nãi nãi của mình, không có gì khác biệt
Về sau đó, thái nãi nãi trở lại Phong Châu, Vạn Châu cách Phong Châu không xa, năm nào hắn cũng đều sẽ đến Phong Châu vấn an, chỉ là hai năm nay xác thật quá bận rộn
Kỳ thật hắn cũng nhớ thái nãi nãi.
Bây giờ nghe Thịnh Liên Húc nhắc tới, trong lòng hắn cũng có chút gợn sóng, khó khăn lắm mới tìm được Đường Ngọc, chờ sau khi hết thảy mọi việc trong kinh đều kết thúc, hắn liền sẽ dẫn Đường Ngọc đi Phong Châu gặp thái nãi nãi.
Thái nãi nãi khẳng định sẽ rất cao hứng……
Trong mắt Trần Thúc xẹt qua một chút ý cười như có như không
Một bên, Thịnh Liên Húc thấy bộ dạng hàm xuân của hắn không khỏi để sát vào tai hắn, nói nhỏ, "Aiz, ngươi biết rõ thái nãi nãi không thích thiên gia hiện giờ, ngươi đúng thật là muốn dẫn công chúa đi gặp thái nãi nãi hả?"
Trần Thúc vô ý nhìn hắn một cái, không có đáp lời, tiếp tục cười đi về phía trước
Thịnh Liên Húc bị bỏ lại phía sau hắn
Một lát sau, ánh mắt Thịnh Liên Húc tìm tòi nghiên cứu nhìn về phía bóng lưng hắn, dường như đang lo lắng cái gì, vội vàng đuổi theo đi, thấp giọng nói, "Ngươi không muốn cưới công chúa, còn muốn dẫn người khác đi Phong Châu gặp thái nãi nãi đúng không?"
Thịnh Liên Húc cảnh giác.
Thiên gia triệu hắn nhập kinh, hắn liền vào kinh, ngày hôm trước cung nữ thử hôn cũng đã qua đó, nghe Lục Miện Thành nói, hắn cũng không cự tuyệt, chẳng lẽ……

Thịnh Liên Húc hốt hoảng, chợt duỗi tay túm chặt vạt áo hắn, nói nhỏ, "Trường Doãn, ngươi đi chuyến này, không phải thật sự tới cưới công chúa đúng không?"
Trần Thúc chợt dừng bước, chuyển mắt nhìn hắn.
Tim Thịnh Liên Húc đập thình thịch, phảng phất như trong khoảnh khắc tới sẽ nhảy ra khỏi lòng ngực, "Ngươi……"
Trần Thúc nhìn quanh bốn phía, "Trong cung khắp nơi đều là tai mắt, cẩn thận họa là từ miệng mà ra"
Thịnh Liên Húc im tiếng.
Nhưng một lòng lại khó bình tĩnh.
Sắp đến trước cửa nội cung, người chung quanh càng ngày càng nhiều, đều đến chào hỏi hai người bọn họ.

Khóe miệng Thịnh Liên Húc miễn cưỡng nặn ra một ít ý cười, khi nhìn về phía Trần Thúc lần nữa, thấy hắn cũng mới vừa nhược quán*, dáng người thẳng tắp, không cường tráng, nhưng nho nhã như ngọc lại vững vàng ổn trọng.
*nhược quán: nghi lễ báo hiệu đã trưởng thành, để chỉ nam tử đã 20 tuổi

Thái nãi nãi thường xuyên nói, Trường Doãn ngày sau nhất định là nhân trung long phượng, chờ đợi một thời gian, tất thành châu báu.
Lần này Trường Doãn nhập kinh, tất cả mọi người đều cho rằng Trường Doãn là tới cưới công chúa……
Ngay cả hắn cũng đều cho là như vậy.
Nhưng Trường Doãn không phải.
Nụ cười trên mặt Thịnh Liên Húc dần dần phai nhạt
Nếu hắn không phải tới để cưới công chúa, vậy chẳng lẽ là bảo hổ lột da?
……
Toàn bộ thời gian lâm triều, Thịnh Liên Húc cũng không nghe lọt tai mấy phần.
Trong lòng đều là chuyện Trần Thúc, nỗi lòng lại khó yên ổn.
Trường Doãn lần này nhập kinh cưới công chúa, thái nãi nãi cũng không biết được, là do hắn cố ý giấu diếm thái nãi nãi.
Trong lòng Thịnh Liên Húc bất an.

Trên buổi lâm triều, ánh mắt cũng thỉnh thoảng liếc về hướng Trần Thúc, thấy sắc mặt hắn như thường.
Tháng sau là sinh thần Thái Hậu, trong cung sẽ mở tiệc mừng thọ cho Thái Hậu, thiên gia chuẩn bị ở tiệc mừng thọ Thái Hậu sẽ tứ hôn cho Trần Thúc cùng công chúa
Đã nhiều ngày qua, con cháu thế gia ở các nơi đã lục tục nhập kinh, chuẩn bị mừng thọ cho Thái Hậu, trên buổi lâm triều nhất thời cũng có không ít thân ảnh quyền thần bên ngoài cùng con cháu
Hắn cùng Trần Thúc cũng coi như vậy
Hắn đến sớm hơn Trần Thúc mấy ngày, vẫn luôn ở tại Lạc gia trong kinh, không ở dịch quán cùng Trần Thúc
Lạc gia là nhà mẹ để thái nãi nãi, hắn cùng Lạc gia đi lại thường xuyên, không ở dịch quán cũng không ai nói cái gì.
Trần Thúc lúc này nhập kinh, thân phận mẫn cảm, cũng không tiện cùng hắn dừng chân ở Lạc gia, cho nên hai người cũng không ở chung một chỗ, Trần Thúc đang âm thầm làm cái gì, hắn hoàn toàn không hiểu được.
Cũng bởi vì không hiểu được, cho nên mới lo lắng.
Toàn bộ thời gian lâm triều, Thịnh Liên Húc đều tâm viên ý mã*, khó khăn lắm mới chống đỡ được đến lúc hạ triều, khi đi ra đủ xa, Thịnh Liên Húc mới tiến đến trước mặt Trần Thúc, "Ngươi hôm nay nếu không nói rõ ràng với ta, đừng hòng được đi đâu!"
*Tâm viên ý mã: Tâm như vượn leo trèo, ý như ngựa chạy rong.

Nhóm từ này thường được dùng để ví dụ cho vọng tâm của người ta luôn luôn biến động bất định.

Ở ý này của truyện thì đại khái đang nói đến việc Thịnh Liên Húc tâm ý không yên
Trần Thúc còn chưa lên tiếng, liền thấy từ nơi xa phía đối diện có người đang tức giận vội vàng đi tới
Trần Thúc cùng Thịnh Liên Húc đều sửng sốt.
"Tấn Vương?" Thịnh Liên Húc nhận ra, vẻ mặt hơi kinh ngạc "Hình như là đang đi đến chỗ ta với ngươi……"
"Ừm" Hắn không có mù.
"Ngươi đắc tội gì với hắn?" Thịnh Liên Húc lại hỏi.

Trần Thúc đạm thanh, "Ta mới vào kinh có mấy ngày thôi!"

Thịnh Liên Húc cũng nói, "Ta cũng không đắc tội hắn a."
Ánh mắt Trần Thúc hơi liễm, nhưng thấy đối phương nắm chặt nắm tay bên trong tay áo, khí thế hùng hổ, ánh mắt hình như có chút phiếm hồng, gắt gao nhìn hắn.
—— Đối phương không phải tới vì Thịnh Liên Húc, là tới vì hắn.

truyện tiên hiệp hay
Trần Thúc xác định trong lòng
Quả thực, Tấn Vương từ nơi xa trực tiếp tiến lên.
Trần Thúc cùng Thịnh Liên Húc đều chắp tay hành lễ, Tấn Vương lại đánh thẳng một quyền về phía hắn
May mắn Thịnh Liên Húc ở bên cạnh tay mắt lanh lẹ, lập tức nắm lấy tay Tấn Vương, nếu không một quyền này liền sẽ đánh trúng Trần Thúc, Thịnh Liên Húc tức giận nói, "Tấn Vương điện hạ, người làm gì vậy?"
Trong triều đều biết Trường Doãn khi còn bé từng chịu qua sơ xuất, vẫn luôn bệnh tật ốm yếu, làm sao chịu nổi một quyền này của hắn!
Các quan lại còn chưa tan chung quanh đều lộ vẻ mặt nghi ngờ
Lúc này dừng chân, tiến lên khuyên can cũng không tốt; con đường tắt ở nơi này, không đi khuyên cũng không tốt.
Hành động của một mình Tấn Vương đã làm các quan lại liên quan xung quanh đều khó xử vô cùng.
Kính Bình Hầu về kinh chuyến này, thiên gia rõ ràng muốn dùng kim chi ngọc diệp tới lôi kéo Kính Bình Hầu, Tấn Vương làm như vậy, cũng hơi không có đầu óc.
Thực nhanh, liền có người nghĩ ra, Tấn Vương tuổi trẻ dễ xúc động, có lẽ là ngầm nổi lên xung đột gì với Kính Bình Hầu rồi……
Người khác không thể hỏi, toàn hai mặt nhìn nhau.
Tấn Vương bất quá chỉ mới khoảng 17-18 tuổi, giãy dụa trong tay Thịnh Liên Húc mấy phen đều không có kết quả, cấm quân phía sau cũng đuổi tới kịp
Trần Thúc vừa duỗi tay, chậm rãi kéo tay Thịnh Liên Húc đang nắm giữ cổ tay Tấn Vương, vừa nhẹ giọng thở dài, "Nhị ca, quên đi"
Thịnh Liên Húc lúc này mới buông xuống.

Trần Thúc nhìn về phía Tấn Vương, ánh mắt thanh lãnh, "Trần Thúc đã làm chuyện gì mạo phạm Tấn Vương mà Tấn Vương cần phải đại động can qua như vậy?"
Trước chưa nói hoàng tử nơi nội cung ra tay trước mặt mọi người, hành động này đã là không ổn thỏa
Mà hiện giờ hoàng thất suy thoái, hắn cùng nhị ca một người là Kính Bình Hầu, một người là Kiến Bình Hầu thế tử, Tấn Vương này vừa ra tay đã thấy rõ ràng là người không đủ thông minh.
"Tấn Vương vẫn nên suy nghĩ đến tình cảnh của mình tương đối rõ hơn đi, nếu không có việc gì, Trần Thúc cáo lui." Trần Thúc nói xong, cùng Thịnh Liên Húc liếc nhau.
Hai người đều đã hiểu ý tứ trong mắt đối phương, song song chắp tay hành lễ cùng Tấn Vương, rồi sau đó sóng vai rời đi, vẫn không để ý đến Tấn Vương ở phía sau
"Trần Thúc!" Trong lòng Tấn Vương dâng lên một cổ ác khí, hai mắt đỏ bừng.
Trần Thúc quay đầu lại, ôn hòa trong mắt lúc nãy đã biến thành sắc bén
Tấn Vương sợ tới mức run người
Tác giả có lời muốn nói:
Trường Doãn: Thái nãi nãi chủ yếu là muốn gặp tức phụ của ta thôi, việc này phải đẩy nhanh kế hoạch lên.....

Chương 6: 6: Xung Đột

Tấn Vương cũng không tiếp tục đuổi theo.
Thịnh Liên Húc quay đầu lại nhìn Tấn Vương một cái, thấy hắn vẫn nắm chặt nắm tay đứng tại chỗ cũ, hai mắt phiếm hồng, ngay cả chóp mũi dường như cũng hồng.
Thiếu niên khí trọng, cảm xúc cũng đều viết hết ở trên mặt.

Mới vừa rồi bị Trần Thúc dọa còn có chút sợ.

Nhưng trong lòng vẫn có chút không cam lòng, cho nên vẫn đứng ở đó.
Trần Thúc vừa đi, phẫn nộ cùng sợ hãi dường như trung hòa lại, nếu không có cấm quân một bên ngăn cản, hẳn là hắn sẽ còn xông lên dây dưa cùng Trần Thúc.
Thịnh Liên Húc quay đầu, nhìn Trần Thúc nói, "Ngươi thật sự không đắc tội hắn?"
Trần Thúc gật đầu
Thịnh Liên Húc vẫn không tin, "Có khi nào ngươi đắc tội hắn mà lại không nhớ rõ không?"
Trần Thúc đạm thanh, "Ta làm sao biết được?"
"Cũng phải" Thịnh Liên Húc thở dài.
Mẫu phi Tấn Vương là Huệ phi, Huệ phi xuất thân hèn mọn, Tấn Vương ở trong số rất nhiều hoàng tử là một hoàng tử không được sủng ái
Trần Thúc làm sao biết được đắc tội với hắn khi nào?
Bỗng dưng, ánh mắt Trần Thúc hơi đình trệ
Từ khi hắn nhập kinh đến bây giờ, chỉ làm có một việc.....
Trần Thúc quay đầu lại liếc nhìn Tấn Vương một cái.
"Nghĩ ra rồi?" Thịnh Liên Húc hỏi.
Trần Thúc lắc lắc đầu, cảm thấy có chút hoang đường, bèn không lên tiếng nữa.
.....

Tại cửa trung cung, hai người Thịnh Liên Húc cùng Trần Thúc lần lượt lên xe ngựa.
Xe ngựa chậm rãi chạy ra khỏi cửa cung.
Lục Miện Thành đã đi trại nuôi ngựa Tây Giao trước, hai người Thịnh Liên Húc cùng Trần Thúc từ trong cung đi xe ngựa đến, ước chừng mất khoảng một canh giờ đi đường
Xe ngựa chạy đi ngoại ô kinh thành, Thịnh Liên Húc thở dài, "Thái nãi nãi nói, hiện giờ hoàng thất chướng khí mù mịt, từ trên xuống dưới đếm không ra có bao nhiêu người tốt, chỉ có tiểu tử Tấn Vương kia vẫn còn tính là thanh lưu, thái nãi nãi rất thích hắn....."
Trần Thúc không có lên tiếng.

Trong lòng lại nghĩ, Tấn Vương kia bộ dạng thiếu tâm nhãn, so với đất đá gỗ mục cũng kém không bao nhiêu.....
Thịnh Liên Húc khoanh hai cánh tay, tiếp tục nói, "Huệ phi trước đây chỉ là cung nữ, ở trong cung cũng không có địa vị gì.

Từ lúc Huệ phi sinh hạ Tấn Vương, mẫu bằng tử quý, mấy năm nay ngầm chịu không ít giày vò.

Nếu không tại sao có thể nói Tấn Vương cũng coi như là một dòng nước trong? Tiểu tử này mấy năm nay vậy mà đối nghịch cùng mẫu phi mình, làm cho Huệ phi nghẹn một bụng tức giận, nhưng hai mẹ con hắn ngược lại cũng không ảnh hưởng đến con mắt người khác, cho nên đến bây giờ vẫn còn sống tốt tại nội cung.

Nếu không vừa rồi sao ta lại cảm thấy kỳ quái hắn đi gây chuyện với ngươi để làm cái gì?"
Trần Thúc không có lên tiếng.
"Mặc kệ hắn" Người không liên quan, Trần Thúc xưa nay không quan tâm.
Thịnh Liên Húc cười nhạt một tiếng, "Cũng đúng, người không liên quan, Trường Doãn ngươi có khi nào quan tâm đâu....."
Huống hồ, lần này Trường Doãn về kinh một chuyến vốn là do có mục đích khác

Cho nên thời điểm trước đây khi Kiến Minh hỏi Trường Doãn, sở dĩ hắn im miệng không nói tiếng nào, ngay cả bọn họ hắn cũng đều gạt, là vì sợ để lộ tiếng gió ra ngoài.
Ngay cả Kiến Minh cùng hắn đều tin thì người khác mới có thể tin được, lần này Trường Doãn nhập kinh dựa trên danh nghĩa muốn cưới công chúa.....
Những người khác ở kinh thành cùng thiên gia sẽ không thể dự đoán được Vạn Châu bên kia dám có hành động.

Cho nên từ khi hắn vào kinh thì đã bắt đầu rút củi dưới đáy nồi rồi
Bánh xe cuồn cuộn, làm cho đường đi cát bụi mịt mù
Sắp đến ngoại ô, Thịnh Liên Húc vén mành lên, nhìn nhìn ra bên ngoài, xác nhận không có người đi theo xe ngựa, mới chậm rãi thu hồi tươi cười trên mặt, "Hoàng thất suy thoái, bên trong Yến Hàn quốc có rất nhiều đôi mắt dòm ngó nhưng cũng không có ai dám gây động tĩnh, ai chọc thủng tầng giấy này đầu tiên thì người đó chính là chim đầu đàn.

Người bên ngoài đều ước gì có người động thủ trước, như vậy bọn họ đã có cơ hội quan sát, lại có lý do mượn cớ xuất binh giành phần ích lợi cho mình.

Cho dù ngươi có Vạn Châu chung linh dục tú*, sản vật phong phú, ngươi lật đổ thiên gia, vào tay cũng là quân bài bỏ đi, ngươi thật sự muốn làm chim đầu đàn?"
*chung linh dục tú: tụ hội anh linh, hun đúc xinh đẹp.

Ở đây đang nói tới anh tài tụ hội

Thịnh Liên Húc ghé sát vào, "Hay là đầu óc nóng lên, tận dụng mọi thứ, đập nồi dìm thuyền chỉ vì muốn báo thù?"
Thịnh Liên Húc nói xong, lại không khỏi nắm chặt lòng bàn tay
Trần Thúc ở Phong Châu ngây người ba năm, hắn biết được Trần Thúc có bao nhiêu hận thiên gia.

Hắn là sợ Trần Thúc vì muốn báo thù mà đem mình cùng Vạn Châu

đắp vào đó, như vậy mất nhiều hơn được.....
Quân tử có việc nên làm, có việc không nên làm, muốn mưu định làm việc gì, trước tiên cần phải xem xét thời thế, nghĩ kỹ đến hậu quả cùng đường lui.
Thịnh Liên Húc nhìn hắn, "Việc này không phải việc nhỏ, Trường Doãn, ngươi không thương lượng trước cùng thái nãi nãi sao?"
Trần Thúc né tránh ánh mắt hắn, không có lên tiếng.
Vậy chính là không có.
Thịnh Liên Húc thở dài, "Có phải nguyên nhân là đại ca hay không?"
Trần Thúc nhàn nhạt nhìn hắn một cái.
Thịnh Liên Húc biết được mình đã đoán đúng, "Đại ca tìm ngươi, bảo ngươi đừng nói cho thái nãi nãi?"
Trần Thúc rũ mắt, "Đại ca hùng cứ ở biên quan, binh mã cường thịnh, trị quân nghiêm minh.

Không ít quan viên trong triều đều đến đầu quân dưới trướng đại ca, tâm phúc nguyện trung thành trong quân rất nhiều.

Quân tâm hướng về nơi nào, dân tâm sẽ hướng đến nơi đó, đây cũng là xu thế tất yếu.

Yến Hàn hiện giờ loạn trong giặc ngoài, cần phải có minh quân, cũng cần phải có thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn, đại ca, hai thứ này đều có."
Thịnh Liên Húc thở dài, "Lời tuy như thế, nhưng trước mắt thế cục chưa sáng tỏ, những quan viên này cùng trong quân đều đang quan sát, cũng sẽ không theo đại ca toàn bộ, chỉ có ngươi....."
Trần Thúc nhẹ giọng, "Cho nên ta không giúp hắn, còn ai sẽ giúp hắn?"
Thịnh Liên Húc nghẹn lời.
Trần Thúc nói, "Đại ca có ân với ta, ta báo thù nhà, hắn lấy thiên hạ....."
Thịnh Liên Húc muốn nói lại thôi.
Lời này nói cũng không sai.....
Thịnh Liên Húc trầm giọng nói, "Thái nãi nãi nói trong mấy người chúng ta, ngươi trầm ổn nhất, Kiến Minh thẳng thắn nhất, đại ca

lòng dạ cao, hơn nữa tâm tư nặng, ngươi giúp hắn lấy thiên hạ, thiên hạ có thể ổn định và hoà bình lâu dài không?"

Ánh mắt Trần Thúc không rời khỏi người hắn, "Còn có thể kém hơn hiện tại được sao?"
Thịnh Liên Húc hết cách phản bác.
Quan hệ mấy người bọn họ từ nhỏ với đại ca rất tốt, đại ca cũng vẫn luôn như huynh đệ chiếu cố bọn họ.
Thịnh Liên Húc vốn không chuẩn bị nói tiếp, nhưng vẫn không nhịn xuống được, "Từ xưa đến nay khi đã bước lên được vương vị, có được mấy người đối xử tử tế với người sau lưng? Vạn Châu của người vật hoa thiên bảo*, bách tính hưng thịnh, không có chỗ nào làm người ta kiêng kị?"
*vật hoa thiên bảo: vật đẹp như tinh hoa báu vật của trời
Trần Thúc cũng đã nghĩ tới những việc này, "Ta không có hứng thú đối với giang sơn xã tắc, cũng sẽ không ở lại trong triều, chờ đại cục đã định, ta liền rời kinh, cùng huynh một đường đi Phong Châu thăm thái nãi nãi."
Thịnh Liên Húc hít sâu một hơi, "Ngươi nói?"
Trần Thúc cười, "Ta nói."
Thịnh Liên Húc phun ra một ngụm trọc khí, lại chuyển lời, "Vậy việc dẫn theo tức phụ thì nói thế nào?"
Trần Thúc nhẹ "Ngô" một tiếng, từ từ nói, "Chờ chuyện bên này kết thúc, ta đi trước đón nàng, sau đó cùng nhau đi Phong Châu thăm thái nãi nãi."
Thịnh Liên Húc buồn cười, "Gạt quỷ thì có! Bát tự còn không có một tấm nào, bóng dáng tức phụ ngươi lấy ở đâu ra a?"
Trần Thúc chậm rì rì nói, "Đang trên đường đi Bình Nam rồi"
Thịnh Liên Húc: "....."
Đường Ngọc xuất phát từ Nghi thành đã có hơn mười ngày, một đường thuận lợi thông suốt.
Đi chung đường cùng tiêu cục, đích xác thuận lợi hơn đơn độc lên đường một mình rất nhiều
Khi nghỉ chân giữa đường tại quán trà lạnh, trong tiêu cục có người đi cho ngựa uống nước, có người ở lại giữ hàng, những người còn lại đều thay phiên nghỉ ngơi bên trong quán trà lạnh

Vào lúc đầu tháng tư, thời điểm buổi trưa trời cũng bắt đầu nóng.
Ngày một nóng hơn, người liền dễ dàng mệt mỏi, tinh lực không tập trung, phần lớn người áp tiêu sẽ tránh lên đường trong khoảng thời gian này
Bên trong quán trà lạnh, Đường Ngọc trâm ngọc vấn tóc, cổ áo buộc lại tỉ mỉ cẩn thận, ngồi ngay ngắn ở chỗ bàn vuông, vừa nghe Lưu Thanh Phong nói, vừa đặt bút, thay hắn viết thư nhà.
Tiêu đầu phụ trách áp chuyến tiêu lần này của Lư gia tiêu cục gọi là Lưu Thanh Phong, ước chừng khoảng trên dưới 25-26 tuổi, đã có hơn mười năm kinh nghiệm áp tiêu
Eo lưng thẳng tắp, cao lớn rắn chắc, lời nói cũng không nhiều lắm, lại lão thành ổn trọng, tiêu sư đồng hành đều rất tin cậy hắn.
Lưu Thanh Phong hàng năm đều thường xuyên ở bên ngoài, trong nhà chỉ có một mẹ già
Hắn sợ mẫu thân lo lắng, cho nên chỉ cần là áp tiêu bên ngoài thì cách mấy ngày đều sẽ nhờ người viết giùm hắn thư nhà, gửi về cho mẫu thân báo bình an.
Đây cũng là chuyện khiến cho Lưu Thanh Phong đau đầu nhất trên đường áp tiêu
Hắn một đường đều phải phí thời gian tìm người viết giùm thư, mỗi lần đến một chỗ, đều phải thay đổi người viết hộ.

Một khi đã thay đổi người viết hộ thì ngôn từ lời nói đều hoàn toàn bất đồng.

Người lớn tuổi vốn là mẫn cảm, một ít biến đổi trong đó liền có thể dễ dàng khiến mẫu thân trong nhà lo lắng.
Còn có đôi khi tìm được người, hắn lưu loát nói một đống nhưng đối phương lại qua loa vài nét bút, khi hắn về nhà nghe được mẫu thân nhắc đến, đều cho rằng hắn lúc ấy xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sợ tới mức không nhẹ.
Một đường này có Đường Ngọc ở đây, thật ra đã giải quyết cho Lưu Thanh Phong phiền toái lớn này

Đường Ngọc tính tình ôn hòa, xử sự chu toàn có lễ, có bộ dạng thư sinh thanh tú, lại mất đi không ít cao ngạo của người đọc sách, rất

dễ sống chung.
Thời điểm Đường Ngọc thay hắn viết thư, sẽ hỏi rất rõ ràng tường tận, từ ngữ dùng đến cũng rất châm chước.
Cuối cùng còn sẽ đọc lại cho hắn nghe, hắn cảm thấy tốt mới gửi đi ra ngoài.
Lưu Thanh Phong cảm kích.
Với Đường Ngọc mà nói, đây chỉ là chuyện nhỏ không tốn sức mà thôi, nhưng chuyện nhỏ không tốn sức này đã làm cho Lưu Thanh Phong chiếu cố nàng suốt trên đường đi
Trong quán trà lạnh, Đường Ngọc vừa lúc viết xong thư nhà, đọc lại cho Lưu Thanh Phong nghe.
Lưu Thanh Phong gật đầu, "Rất thỏa."
Một bên, một tiêu sư khác trêu ghẹo, "Tiêu đầu, ngươi cứ cách mấy ngày lại viết thư về nhà như vậy cũng không phải biện pháp, hẳn là nên sớm ngày cưới một tẩu tử về mới phải!"
Cái nghề áp tiêu này kỳ thật rất nguy hiểm, Lưu Thanh Phong thời trẻ đã có vị hôn thê, về sau đối phương nghe nói hắn đang làm nghề áp tiêu, hai nhà liền nháo lên trừ hôn ước.
Lưu Thanh Phong cũng đơn giản không để bụng chuyện này, một lòng đặt trên việc áp tiêu, tích cóp chút bạc trước rồi lại nói, cho nên hôn sự vẫn luôn chậm trễ.
Mấy năm nay mẫu thân thúc giục gấp vô cùng, nhưng việc sống còn trong tay lại không thể ngừng
Vốn hắn cũng là muốn chờ chuyến tiêu lần này kết thúc, liền nhìn xem có người thích hợp hay không, trước mắt nghe thủ hạ trêu ghẹo như vậy, Lưu Thanh Phong liếc mắt nhìn mấy người đó một cái.
Mấy người vừa cười vừa trốn, lại có người hiểu chuyện nhìn Đường Ngọc ở bên cạnh nói, "Đường công tử, ngươi có tỷ muội nào có thể giới thiệu được cho tiêu đầu chúng ta hay không? Ngươi cũng thấy rồi đó, tiêu đầu chúng ta cái gì cũng tốt, chỉ là tính tình hơi kém một chút, hì hì!"
Thấy Lưu Thanh Phong thật muốn đánh người, mấy người đều chạy đi.
Lưu Thanh Phong xin lỗi, "Mấy người này nói thật không lựa lời."
Đường Ngọc cười cười, "Không sao."
Quán trà lạnh trên quan đạo này chủ yếu là dùng làm chỗ dừng

chân cho thương lữ, bình thường đều không nhỏ.
Người tiêu cục vẫn chưa ngồi đầy quán
Thời điểm Đường Ngọc cùng Lưu Thanh Phong nói chuyện, vừa lúc có một người khác đi vào, ngồi xuống tại một bàn cách đó không xa.

Chủ quán trà lạnh tiến lên tiếp đón.
Người mới tới thấy đám người Lưu Thanh Phong là người tiêu cục nên không dám nhìn nhiều
Trong tiêu cục cũng có người theo dõi.

Lưu Thanh Phong không cần để ý nhiều
Mấy người ngồi xuống, vừa uống trà, vừa tán gẫu, "Ngươi có nghe nói không? Tháng trước Tấn Vương phát sinh xung đột với Kính Bình Hầu, động thủ ở trong cung luôn, đã bị thiên gia phạt đi hành cung kiểm điểm rồi, chỉ sợ phải đợi đến sinh thần Thái Hậu qua đi Tấn Vương mới có thể hồi kinh."
Đường Ngọc vừa nâng chung trà lên đưa đến bên môi, chỉ là nghe thấy hai chữ tên người đó, đầu ngón tay không khỏi run run, nước trà tràn ra khỏi ly bất thình lình làm ướt cổ tay áo.
Tác giả có lời muốn nói:
- Đường Ngọc: Cảm giác không đúng lắm...
- Trần Thúc: Ừm....

Chương 7: 7: Tiểu Hầu Tử

*Tiểu hầu tử: Con khỉ nhỏ
"Không có việc gì chứ?" Lưu Thanh Phong nhìn về phía Đường Ngọc.
Người áp tiêu hàng năm đều rất biết nhìn người, vừa rồi Lưu Thanh Phong thấy rõ ràng Đường Ngọc tâm thần không yên.
"Là người quen hay là kẻ thù?" Lưu Thanh Phong liếc mắt nhìn bàn bên kia một cái, nhỏ giọng hỏi.
Đường Ngọc phục hồi lại tinh thần, biết Lưu Thanh Phong đã hiểu nhầm, vội vàng nói, "Không phải, là vừa rồi chợt nhớ tới chút chuyện trước kia, không cẩn thận nên mới làm đổ nước trà"
Lưu Thanh Phong nhìn nhìn phản ứng của Đường Ngọc, lại chuyển mắt nhìn về phía bàn bên kia, xác thực bộ dạng Đường Ngọc không giống như quen biết người ở bàn đó
Vừa lúc, tiêu sư lúc trước được phái đi dò đường đã quay trở lại, "Tiêu đầu!"
Ánh mắt Lưu Thanh Phong dời khỏi người Đường Ngọc
Áp tiêu đường xá xa xôi, vì lý do an toàn, tiêu sư cần căn cứ theo tình huống cùng kinh nghiệm, tùy thời điều chỉnh tuyến đường để tránh rơi vào thế bị động.
Cho nên tiêu cục khi ra tiêu, ven đường đều sẽ phái người đi dò đường.
Tuy rằng không biết hàng hóa lần này vận chuyển là gì, nhưng đối phương khi hạ tiêu lại ra tay hào phóng, lại chọn bốn mươi năm mươi tiêu sư đồng hành, đủ thấy hàng hóa lần này rất quý trọng.
Lư gia tiêu cục là bảng hiệu chữ vàng.
Hàng hóa càng quý giá, chủ hàng càng thích ủy thác cho Lư gia tiêu cục áp tiêu.
Nếu lần này ước định giao hàng tại Bình Nam, Lưu Thanh Phong cùng các tiêu sư khác cũng không dám lơ là chủ quan
Tuyến đường áp tiêu là cơ mật không thể dễ dàng tiết lộ ra ngoài, cho dù người trong tiêu cục cũng phần lớn đến ngày lên đường mới biết được.

Trong quán trà lạnh hiện tại vẫn còn người khác nên Lưu Thanh Phong đứng dậy, cùng với tiêu sư mới vừa tìm hiểu tin tức trở về đi đến một bên xe ngựa.
Đường Ngọc lúc này mới đặt chén trà xuống
Rời kinh đã hơn mười ngày, bởi vì mười ngày này vẫn luôn đi chung một đường cùng người Lư gia tiêu cục nên vẫn một mực gió êm sóng lặng, Đường Ngọc cũng dần cảm thấy việc trong kinh kia hẳn là nên bỏ qua đi, cũng cần sang trang mới, cây trâm kia cũng không khơi dậy được bất kỳ gợn sóng nào.
Nhưng bỗng nhiên ở chỗ này nghe được tin tức Tấn Vương cùng Kính Bình Hầu, sợ hãi cùng bất an Đường Ngọc giấu nơi sâu nhất tận đáy lòng giống như bị mở ra, toàn bộ lại lần nữa dâng lên từ đáy lòng
Sắc mặt Đường Ngọc trở nên trắng bệch.
Mấy người bàn kế bên vốn là vào quán trà lạnh nghỉ chân giết thời gian, quả quyết sẽ không chỉ nhắc tới xung đột của Tấn Vương cùng Kính Bình Hầu
Người chung quanh đều là người tiêu cục, người tiêu cục lại không thích gây chuyện, nên mấy người này sau khi ăn xong lại tiếp tục tán gẫu, càng không có gì cần cố kỵ.
Vì thế từ xung đột giữa Tấn Vương cùng Kính Bình Hầu nói đến sinh thần Thái Hậu, từ sinh thần Thái Hậu nói đến con cháu quyền quý cùng thế gia các nơi nhập kinh mừng thọ.

Rồi sau đó lại nói hiện giờ trong triều thuế má nặng nề, bá tánh khổ không thể tả, chư hầu các nơi cùng đại tướng nơi biên cương ai cũng đều có âm mưu, triều đình đã sớm tràn ngập nguy cơ.
Lần này Kính Bình Hầu chịu nhập kinh cưới công chúa, thiên gia khẳng định đã vụng trộm thở phào một hơi
Thiên gia đã mượn sức Kính Bình Hầu phủ, phía chư hầu cùng đại tướng nơi biên cương tự nhiên cũng sẽ cố kỵ, thiên gia ít nhất cũng có thể kê cao gối ngủ một đoạn thời gian.
Dưới gối thiên gia chỉ có một công chúa kim chi ngọc diệp, nghe nói bộ dáng tuyệt đẹp, phàm là nam tử liếc mắt một cái đáy lòng đều sẽ mềm nhũn, nếu không, sao Kính Bình Hầu lại một lòng ủng hộ thiên gia?

Đây không phải là tuổi trẻ khí thịnh, khó qua ải mỹ nhân sao?
Mấy người nhao nhao cười rộ lên, nam nhân mà, có mấy ai không háo sắc?
Lại có người nói, dù sao công chúa cũng là nữ nhi duy nhất của thiên gia cùng Hoàng Hậu, nghe nói Kính Bình Hầu này từ nhỏ ốm yếu nhiều bệnh, thân thể vẫn luôn không thể khỏe lên được, thiên gia cùng Hoàng Hậu khẳng định lo lắng công chúa sau khi gả đi Vạn Châu sẽ có nỗi niềm khó nói, nói không chừng, còn sẽ phái cung nữ thử cưới tiến đến đó ……
Sắc mặt Đường Ngọc càng thêm khó coi
Người khác liền nói, vậy không phải Kính Bình Hầu kia đã hưởng Tề nhân chi phúc* hay sao?
*Tề nhân chi phúc: ý chỉ cuộc sống đầy hưởng thụ, thê thiếp thành đàn
Đầu ngón tay Đường Ngọc nắm chặt, không muốn lại nghe tiếp nữa
Chung quanh không có người, Đường Ngọc đứng dậy, "Ngồi lâu người có hơi mỏi, vừa khéo đứng lên đi lại một chút.

Ta ở kế bên đây thôi, không đi xa đâu, ngươi không cần đi theo ta"
Triệu Sơ đáp ứng
Bên trong xe ngựa, Lưu Thanh Phong vừa nhìn bản đồ, vừa hỏi, "Đã thăm dò qua phụ cận Dung thành chưa?"
Tiêu sư phụ trách tìm hiểu đáp, "Đã thăm dò qua, nhưng kỳ quái chính là, binh mã bên trong Dung có dị động, không biết có phải trong thành đã xảy ra chuyện bí mật gì hay không, chỉ cho vào không cho ra, ta không tiện lại tiếp tục tìm hiểu, nhưng vì tránh nguy hiểm bất ngờ thì có khả năng đi vòng Dung thành sẽ an toàn hơn một chút.

Nhưng nếu đi vòng, chỉ sợ hành trình cần phải kéo dài ba đến năm ngày"
Dung thành?
Sắc mặt Lưu Thanh Phong hơi trầm xuống, lại cúi xuống nhìn nhìn bản đồ.
Vài thành trì chung quanh Dung thành chiếm cứ tuyến đường giao thông trọng yếu, giao thương cũng được, áp tiêu cũng được, thậm

chí điều động quân đội, phần lớn đều tránh không khỏi Dung thành.
Dung thành nếu như có việc bí mật, nhất định không phải bí mật nhỏ
Lưu Thanh Phong nhớ tới đoạn đường từ Nghi thành tới đây, thỉnh thoảng sẽ gặp được trú quân, lúc này không hẳn là có trú quân đổi nơi đóng quân.

Nhưng sau khi nghe ngóng, đều nói là hộ tống quyền quý các nơi nhập kinh.
Việc này vốn mẫn cảm, cũng không có ai dò hỏi cặn kẽ.
Nhưng trước mắt nhìn lại, binh mã trong Dung thành nếu có dị động, rất có thể không đơn giản chỉ là hộ tống quyền quý các nơi nhập kinh như vậy.
Áp tiêu chú trọng nhất là kinh nghiệm, trực giác Lưu Thanh Phong cảm thấy có chút không đúng.
Vì lý do an toàn, hẳn vẫn nên đi đường vòng sẽ đảm bảo hơn
Lưu Thanh Phong phân phó một tiếng, chuẩn bị đi đường vòng, các tiêu sư đáp ứng
Trên quan đạo đều là xe ngựa tới lui, Đường Ngọc không dám đi quá xa.
Nàng xác thật không muốn ở lại trong quán trà tiếp tục nghe mấy người đó nói tới chuyện trong kinh, cho nên mới tránh đi.
Buổi trưa ban ngày có chút nắng, chỗ xa hơn một chút vừa có thể hóng mát, lại thanh tịnh, dường như chỉ có ở cạnh chuồng ngựa
Người tiêu cục đang cho ngựa uống nước, ăn cỏ
Đường Ngọc trước đây không dám bước lên trước, nhưng đoạn đường này ở chung một chỗ cùng người tiêu cục, Đường Ngọc mưa dầm thấm đất, cũng đã học qua cách cho ngựa ăn cỏ, dần dà cũng không sợ hãi như trước nữa
Thấy nàng tiến lên, người tiêu cục chủ động nhường vị trí ra cho nàng.

Đường Ngọc vừa cho ngựa ăn cỏ giết thời gian, vừa xuất thần.
Tấn Vương cùng Kính Bình Hầu nổi lên xung đột, hẳn là đã biết được chuyện của nàng……
Nàng nhớ tới rất sớm trước kia, thời điểm lúc nàng mới gặp Tấn

Vương, Tấn Vương vẫn là một tiểu hài tử, bởi vì khắp nơi trốn tránh Huệ phi, cho nên hắn trốn trên một cái lu không nước phía sau gốc cây, sau đó lại ngủ quên không chú ý nên trượt vào trong lu.
Lu rất sâu, hắn kêu cứu mạng.
Nàng vừa lúc đi ngang qua, bước lên một cái thang đi lên, thấy là một tiểu gia hỏa mặc y phục thái giám nằm bên trong lu, chậm rãi không chút hoang mang kêu cứu mạng.
Thuận tiện, còn ngáp một cái
Cũng không biết là đang phơi nắng, hay là đang kêu cứu mạng.
Khi đó nàng cho rằng hắn là tiểu thái giám trong cung, thấy bộ dáng hắn lười biếng, cười nói, "Ngươi là tiểu hầu tử nằm phơi nắng ở chỗ này sao?"
"Tiểu thái giám" mới biết mình đã trở thành "tiểu hầu tử" trợn mắt, "Ngươi là cung nữ nơi nào a, sao không có mắt vậy?"
Đường Ngọc khi đó mới từ nơi khác được điều động lại đây, vừa qua đến, xác thật cũng không quen chung quanh

Tiểu thái giám nói xong, Đường Ngọc liền dẫm lên thang bước xuống.
Thấy nàng đi mất, tiểu thái giám dường như mới nóng nảy, nhanh chóng ngồi dậy, hướng ra bên ngoài lu kêu, "Uy, ngươi đi đâu vậy? Ngươi còn chưa cứu ta đi lên đâu đấy! Uy!"
Bên ngoài lu truyền tới âm thanh Đường Ngọc, "Ta phải đi tìm đôi mắt của ta trước đã ah"
"Tiểu hầu tử" bên trong lu: "……"
Sau đó "tiểu hầu tử" bên trong lu liền thường xuyên tới nằm vùng.
Khi đó nơi này gần nơi nàng làm việc, cho nên khi đi lúc về đều phải đi qua nơi này
"Tiểu hầu tử" đã nấp ở chỗ này, thấy nàng tới, bỗng nhiên nhảy ra, "Ta đã nghe ngóng được, ngươi gọi là Đường Ngọc! Trước đây ngươi không trực ở nơi này, là mấy ngày trước được điều đến đây, có đúng không?"
Đường Ngọc nhìn hắn, nghiêm túc nói, "Đừng chặn đường, tiểu hầu tử"
"Tiểu hầu tử" nào đó: "……"
Lại về sau nữa, "Tiểu hầu tử" thường xuyên tới nằm vùng, hơn nữa

bắt đầu quấy rối nàng, thường bị nàng dỗi trở lại, rồi một lâu sau lại đến tiếp
Rốt cuộc có một ngày, thời điểm "tiểu hầu tử" lại nhảy ra quấy rối, nàng móc ra một quả chuối tiêu quơ quơ, đưa cho hắn.
Cả người "tiểu hầu tử" đều sửng sốt, "……"
"Ngoan, ăn chuối tiêu đi, đừng nháo." Nàng cười cười, tiếp tục làm việc, chỉ chừa lại "Tiểu hầu tử" cùng quả chuối tiêu kia ngay ngốc tại chỗ không nhúc nhích.
Lại sau nữa, "Tiểu hầu tử" có chút bực bội đuổi theo nàng nói, uy, hắn không phải là "tiểu hầu tử", hắn gọi là…… Tròng mắt "tiểu hầu tử" xoay chuyển, nói tiếp: "Văn Quảng."
Đường Ngọc vừa nghe, liền biết được hắn hoặc là nói loạn, hoặc là là râu ông nọ cắm cằm bà kia.
Đường Ngọc tiếp tục đi làm chuyện của nàng, "Đã biết, Văn Quảng giả"
"Văn Quảng giả" cứng đờ: "……"
Tóm lại, nàng ở nơi đó làm việc ba năm, hầu tử thật cũng được, Văn Quảng giả cũng không sao, kỳ thật cũng được coi là một trong những thú vui ít ỏi của nàng ở trong cung
Mà buồn cười chính là, nàng rất nhanh liền quen biết được Văn Quảng thật ở trong cung
Khó trách lúc ấy "tiểu hầu tử" kia vừa xoay chuyển tròng mắt liền bịa chuyện nói hắn gọi là Văn Quảng.

Tuổi của hắn thật sự không chênh lệch lắm so với Văn Quảng.

Chắc hẳn là đã từng gặp qua, cho nên mới không chút nghĩ ngợi nào mà buột miệng liền thốt ra.
Khi đó Văn Quảng hắn là mới vào cung không bao lâu, có chút khúm núm, chọc họa khắp nơi, còn Đường Ngọc thì rất kiên nhẫn giúp đỡ hắn.
Trong lòng Văn Quảng vẫn luôn một mực cảm kích nàng
Khi đó tuy rằng nàng không biết "Văn Quảng giả" đến tột cùng là tiểu thái giám trong cung nào, nhưng hắn vẫn thường xuyên nhảy ra, thoắt ẩn thoắt hiện trước mặt nàng, sau đó lại không biết lẻn đến nơi nào……

Nàng nghĩ, con khỉ mà, sao ở yên một chỗ được……

Lần đầu tiên Đường Ngọc gặp "tiểu hầu tử", hắn mới khoảng mười tuổi.
Sau đó "tiểu hầu tử" nói hắn phải rời khỏi đây một đoạn thời gian, không biết khi nào mới trở về, nói nàng đừng bao giờ lấy chuối tiêu nuôi con khỉ nào khác.

Khi đó, "tiểu hầu tử" mới khoảng mười ba mười bốn tuổi không hơn
Lại về sau, quả thực một đoạn thời gian rất dài nàng cũng chưa nhìn thấy "tiểu hầu tử" kia nhảy nhót lung tung ở trong cung, mà nàng ở trong cung, cũng từ một cung nữ dần dần lên làm quản sự cô cô.
Hàng năm trong cung đều có người mới.

Có người một lòng một dạ tập trung tinh lực hướng tới chỗ cao, cũng có người chân tay vụng về nơi nơi gặp rắc rối, người trong cung có muôn hình muôn vẻ, nàng cũng đã quen liên hệ cùng người khác nhau
Lại qua hai năm, nàng được điều đến nơi khác nhậm chức quản sự cô cô.
Trong cung có sanh thần Thái Hậu, lúc ấy Minh Song cô cô đang phụ trách bị trật chân, nàng tạm thời thay thế cho Minh Song
Sanh thần Thái Hậu là gia yến, người tới dự đều là con cháu hoàng thất
Nàng vừa lúc rót rượu thay Tấn Vương
Những trường hợp như vậy nàng cũng không giương mắt nhìn, nhưng dường như đối phương muốn giày vò nàng cho vui, một lát muốn đĩa hạt dưa, một lát muốn trái cây, một lát còn muốn rót rượu…… Toàn bộ gia yến mừng sanh thần Thái Hậu, cũng chỉ có một mình hắn cứ ăn ăn ăn, uống uống uống.
Rốt cuộc, Đường Ngọc thật sự nhịn không được tò mò, khi nàng muốn nhìn một chút vị tôn Phật hay kiếm chuyện này có bộ dáng gì, thì một gương mặt "tiểu hầu tử" cười khanh khách đập vào mắt nàng
Nàng ngơ ngẩn.
"Tiểu hầu tử" chậm rãi nói, "Ta muốn ăn chuối tiêu, đi lấy nha ~"

Tâm muốn chết Đường Ngọc đều đã có.
"Đường Ngọc!" Âm thanh Lưu Thanh Phong truyền đến, Đường Ngọc từ trong suy nghĩ hoàn hồn.
Tiêu sư chung quanh đều đang thu thập, chuẩn bị lên đường, Lưu Thanh Phong tiến lên nhìn nàng nói, "Đường Ngọc, có khả năng chúng ta phải đi vòng đường núi một chuyến, không đi Dung thành.

Trên đường sợ là phải chịu xóc nảy.

Bởi vì phải đi vòng đường núi nên trên đường không thể nghỉ chân lâu, trước mắt còn cần lập tức lên đường, rất có thể còn sẽ đi đường hai ngày một đêm để nhanh chóng rời khỏi phụ cận Dung thành, nói trước với ngươi một tiếng."
"Được" Đường Ngọc đáp ứng, mơ hồ cảm thấy, đoạn đường này dường như sẽ không còn yên ổn được nữa
Tác giả có lời muốn nói:
Trần Thúc: Ngươi không có chuối hử.....

Chương 8: 8: Biến Thiên

Hơn mười ngày tiếp theo, dường như mọi chuyện đã không còn được yên ổn nữa
Đường Ngọc vào cung đã hơn mười năm, việc ngoài cung mặc dù cũng nghe được ít nhiều, nhưng cũng không thể nào biết hết.
Một chuyến này đi theo tiêu cục, trên đường đã chứng kiến hết thảy toàn bộ, lại thỉnh thoảng còn nghe được tiêu sư Lư gia tiêu cục cảm thán tình huống nhìn thấy được ở các nơi khi đi áp tiêu, tai nghe mắt thấy, khi này mới biết được dân chúng tại Yến Hàn quốc sớm đã rất khổ sở
Hành trình rời kinh vỏn vẹn chỉ hơn mười ngày, đều có thể tùy ý nhìn thấy lưu dân có mặt ở khắp nơi, giữa thành trì và thành trì vẫn luôn có rất nhiều binh lính đi tới đi lui, nhưng trong cung vẫn ca múa mừng cảnh thái bình như cũ, xa hoa dâm dật, một mảnh quốc thái dân an, phồn vinh cường thịnh.

Ngoài cung Yến Hàn tràn ngập nguy cơ, nhưng người trong cung lại mắt đui tai điếc
Lần này Kính Bình Hầu nhập kinh, thiên gia lấy nữ nhi lôi kéo, lại trắng trợn tổ chức sanh thần cho Thái Hậu, con cháu thế gia khắp nơi sôi nổi nhập kinh mừng thọ, hành động này của thiên gia là vì muốn để chư hầu khắp nơi cùng đại tướng nơi biên quan thấy được hoàng thất cùng Kính Bình Hầu phủ liên hôn, mượn việc này ổn định thế cục trong triều.

Thiên gia cùng Kính Bình Hầu ai nấy đều mang mục đích riêng, cũng đều có dự định riêng của từng người nên mới có thể không mưu mà hợp cùng một chỗ.
Không có tai mắt trong cung dòm ngó, một chuyến ra cung này, Đường Ngọc ngược lại suy nghĩ cẩn thận được rất nhiều việc
Lo lắng trước đây của nàng có lẽ là dư thừa.
Thế cục hiện tại rối ren như thế, càng là quân cờ râu ria, ngược lại

càng an toàn.
Nàng chính là quân cờ râu ria như vậy, sẽ không ai nhớ rõ.

Trong lòng
Đường Ngọc có hơi nhẹ nhõm
Đáy lòng chỉ ngóng trông có thể về Bình Nam sớm một chút, đừng lại phát sinh khó khăn gì giữa đường nữa
Thời điểm đi đường vòng ngang Dung thành, trên đường đã mơ hồ có chút không ổn, nhưng không ngờ hơn mười ngày kế tiếp, cả đội lại phải liên tục đi đường vòng tránh mấy nơi khác nhau.

Hoặc là vì phải tránh lưu dân, hoặc là tránh gặp phải binh lính được điều động đóng quân trên đường; còn có một lần gặp phải giặc cỏ.
Khi Lưu Thanh Phong nghị sự cùng tiêu sư, Đường Ngọc đã nghe nói, lưu dân cùng giặc cỏ năm nào cũng như thế, nhưng điều động quân với quy mô lớn như vậy, phần lớn binh lại khởi hành vào ban đêm, mà còn chọn tuyến đường bộ hẻo lánh để đi như thế, quả nhiên không giống như không có xảy ra chuyện gì.

Mấy năm nay chư hầu các nơi từng người tự mình làm chủ, đại tướng nơi biên quan nắm giữ một phương, hiện giờ cứ thường xuyên điều động binh lính như vậy, không biết trên đường đi có gặp binh biến hay không đây?
Hai chữ "Binh biến", là việc người áp tiêu lo lắng nhất trên đường áp tiêu
Nếu gặp phải binh biến, các con đường trong hành trình sẽ tạm thời bị phong tỏa trong khoảng thời gian ngắn, tài vật của bá tánh sẽ bị trưng dụng, thậm chí người cũng sẽ bị giam.
Các dạng tiêu cục giống như bọn họ, cho dù trong loạn thế cũng phải chú trọng chữ tín, cho nên càng là thời điểm này thì càng cần bảo hộ tiêu cẩn thận hơn
Vốn rời kinh hơn hai mươi ngày, nếu trên đường thuận lợi hẳn là đã đến được bến đò Tào Nam đổi thuyền đi tiếp, nhưng hiện giờ, đường đến bến đò Tào Nam còn tới gần hai phần ba đoạn đường.....

Tiêu sư trẻ tuổi đều rất lo lắng gặp phải binh hoang mã loạn, người xe đều bị bắt, không biết làm sao bây giờ.
Mà càng là thời cuộc hỗn loạn thì càng dễ dàng nảy sinh giặc cỏ cùng đạo tặc.
Những tên giặc cỏ cùng đạo tặc này phần lớn đều cực kỳ hung ác, chuyên đánh cướp gia đình phú quý di chuyển trên đường trong thời buổi binh hoang mã loạn, ngoài ra còn có đội ngũ áp tiêu như bọn họ.....
Mấy ngày nay, người trong đội ngũ áp tiêu đều hoang mang, tinh thần đều hoảng hốt.

Ngay cả Đường Ngọc cũng bắt đầu cảm thấy một Lưu Thanh Phong ngày thường quen trầm ổn phảng phất cũng bắt đầu lo lắng
Đường Ngọc cũng không nghĩ tới chuyến đi Bình Nam này vậy mà sẽ không thuận lợi như vậy, đồng thời trong lòng lại ngầm thấy sợ, nếu như chuyến này nàng không đi cùng người của Lư gia tiêu cục, thì dường như không có khả năng nàng có thể an toàn về lại Bình Nam.
Trong cung nhiều năm, Đường Ngọc dưỡng thành tính tình luôn bình thản tỉnh táo.

Dọc theo đường đi, Đường Ngọc ngược lại còn bình tĩnh hơn so với phần lớn tiêu sư trong tiêu cục
Thời điểm tiếp tục đi theo hướng Nam đến Vĩ Thành, Vĩ Thành bỗng nhiên bị giới nghiêm.
Toàn bộ Vĩ Thành đều không cho người ra vào.
May mắn Lưu Thanh Phong áp tiêu nhiều năm, gặp nhiều chuyện nên kinh nghiệm phong phú.

Trước khi vào thành đã khiến cho người tiêu cục phân tán ra, từng người chăm sóc một phần hàng hóa, không tập trung xuất nhập, tránh làm người khác chú ý
Vĩ Thành bỗng nhiên giới nghiêm, nhưng bọn họ đã chia ra ở tại các khách điếm khác nhau, không đáng chú ý.
So sánh với không ít người kinh hoảng chạy trốn, bị quân Vĩ Thành bắt giam, chuyến này tiêu cục cơ hồ không có tổn thất, người và hàng đều an ổn, chỉ là bị nhốt bên trong Vĩ Thành, tạm thời không

đi nơi nào được
Trong khách điếm, mỗi người đều nói tình hình bên ngoài đang rối loạn.
Nhưng cụ thể là người nào đánh người nào, đại đa số người trong khách điếm đều không biết, cũng có các cách nói khác nhau, nhưng cũng đều khó mà cân nhắc được
Bên trong Vĩ Thành, tuy rằng mỗi người đều cảm thấy bất an, nhưng toàn bộ Vĩ Thành ngoại trừ rối loạn lúc ban đầu, về sau phảng phất không có động tĩnh nào, cũng không nghe nói có người công thành.
Lưu Thanh Phong phân tích, hẳn là không phải Vĩ Thành xảy ra chuyện, mà là lân cận Vĩ Thành có thành trì đã xảy ra binh biến.

Cho nên các thành trì chung quanh đều phong thành tự vệ, tránh cho chiến hỏa kéo lan đến trong thành.
Vĩ Thành giới nghiêm, chính là thời điểm nhạy cảm nhất, người tiêu cục cũng không thể tùy tiện tìm hiểu nơi nào xảy ra binh biến, nhưng bây giờ xem ra, Vĩ Thành ngược lại khá an ổn.
Lưu Thanh Phong nói như vậy, trong lòng Đường Ngọc thoáng nắm chắc
Trên đường về Bình Nam gặp phải những biến cố này, chậm trễ vài ngày là việc nhỏ, có thể bình an trở về hay không mới là điểm mấu chốt nhất, Đường Ngọc biết có gấp cũng vô dụng, nhưng trong lòng vẫn cứ ngóng trông rối loạn mau chóng qua đi.

Tổ mẫu ở nhà một mình, nếu nghe nói trên đường phát sinh biến cố, hẳn là sẽ cực kỳ lo lắng cùng sợ hãi
Bị nhốt ở Vĩ Thành mấy ngày, Đường Ngọc vẫn luôn ngủ không yên giấc
Rời kinh đã có một tháng, vậy mà nàng còn bị nhốt ở Vĩ Thành.
Đường Ngọc kỳ thật có chút sợ trận binh biến này còn rất lâu mới có thể qua đi.
Lân cận Vĩ Thành đều là như thế, vậy còn Bình Nam không biết như thế nào rồi? Tổ mẫu ở nơi đó có bị tác động đến hay không?
Nhưng dường như nàng không thể làm gì được
Lại qua bốn năm ngày, bên trong Vĩ thành bỗng nhiên bắt đầu có lời

đồn, trong khách điếm cũng bắt đầu có rất nhiều phiên bản đồn đãi, nhưng nhìn chung cũng có điểm giống nhau -- nơi phát sinh binh biến không phải nơi nào khác, mà là kinh thành!
Vĩ Thành và kinh thành cách nhau khoảng cách tương đối xa, cũng chỉ có địa phương mẫn cảm như kinh thành phát sinh binh biến, thì các thành trì có liên quan mới như lâm đại địch!
Mà một khi kinh thành có binh biến, hơn phân nửa đều có quan hệ với cung biến!
Đường Ngọc hãi hùng khiếp vía.
Nàng rời kinh bất quá cũng chỉ hơn một tháng, nhưng lại giống như long trời lở đất
Nếu là cung biến, trong cung nhất định máu chảy thành sông, đốt giết bắt cướp.

Nàng nghĩ tới Văn Quảng, Mẫn Yến, tiểu hầu tử.....
Lưu Thanh Phong thấy mặt nàng trắng bệch, nghĩ hẳn nàng đã bị dọa sợ, "Trước đừng lo lắng, kinh thành cách nơi này khá xa, chờ thế cục kinh thành ổn định mới có thể lan đến gần Vĩ Thành."
Lưu Thanh Phong tiếp tục hỏi thăm, "Nhưng có nghe nói là ai tạo phản, tình huống trong cung như thế nào không?"
Tin tức trong khách điếm bay đầy trời
Nói thiên gia cùng Hoàng Hậu tự sát tại chỗ; nói nghịch tặc đã bị bắt, trong cung đã khôi phục lại an ổn; còn có nói trong cung đã bị một mồi lửa đốt rụi, thiêu chết rất nhiều người; còn nói thành đã bị phá, phản quân tàn sát dân trong thành.
Đường Ngọc nghe được trong lòng khó chịu, ngầm không thở nổi.
Binh hoang mã loạn, dạng tin tức gì đều có.
Quan Thành ở bên cạnh kinh thành, mẫu thân Lưu Thanh Phong hiện còn đang ở Quan Thành, Lưu Thanh Phong lo lắng không thôi
Đường Ngọc trấn an, người hiền tự có thiên tướng, bá mẫu sẽ không có việc gì.
Lưu Thanh Phong chậm rãi gật đầu, "Trước mắt Vĩ Thành tuy rằng tạm thời ổn thỏa, nhưng không biết trận náo động này đến khi nào mới kết thúc.

Nếu Yến Hàn quốc bởi vậy mà rơi vào trạng thái chia năm xẻ bảy dai

dẳng, thì đó mới là bắt đầu những ngày lầm than của dân chúng....."
Trong nước có chiến sự, người khổ đều là bá tánh.

Lưu Thanh Phong rũ mắt.
Mấy ngày trước, đại quân An Bắc Hầu tiếp cận.
Trong cung một mảnh hoảng loạn.
Vốn chính là dựa vào danh nghĩa mừng thọ cho Thái Hậu, các lộ binh mã đều đi theo hộ tống, quân An Bắc Hầu Nam hạ mưu nghịch, vậy mà một đường di chuyển thông suốt không bị ngăn trở, kỳ thật có không ít châu quận ven đường đều sinh phản tâm!
Thiên gia tức giận, "Cho cấm quân tử thủ cửa thành, chờ viện quân."
Các nơi muốn cứu giá nhìn chung cũng vô dụng, Trần Thúc còn ở đây!
Nhưng rất nhanh lại có cấm quân cuống quít vào cung, "Bệ hạ, cửa thành Đông Nam, cửa thành Nam, cùng cửa thành Tây Nam cũng gặp vây công!"
"Cái gì?!" Thiên gia không tin, "Phản quân từ nơi nào tới?"
"Vạn.....!Vạn Châu" Cấm quân không dám lên tiếng.
"Trần Thúc?!" Thiên gia khiếp sợ.
Chính hắn cũng đang ở kinh thành, hắn làm sao dám!
Nhưng bỗng nhiên, thiên gia phản ứng lại, cưới công chúa là giả, Trần Thúc chỉ là làm mồi nhử để khiến hắn thả lỏng cảnh giác, để cho quân Vạn Châu cùng quân Bắc Thượng nội ứng ngoại hợp!
"Trần Thúc đâu! Cho người đi bắt Trần Thúc!" Thiên gia tức giận mang theo sợ hãi.
Trong kinh có cấm quân tử thủ, không nói phòng thủ kiên cố, ít nhất cũng có thể kiên trì mười ngày nửa tháng chờ đợi cứu viện.
Nhưng nếu là nội ứng ngoại hợp, cửa thành rất dễ dàng bị công phá.
"Nhanh lên, bảo người trong thành cẩn thận chút!" Thiên gia hoảng loạn!
.....
"Bệ hạ, không tìm được Kính Bình Hầu!" Cả ngày hôm nay, cấm quân đều nói lời như vậy

"Hắn chính là loạn thần tặc tử! Hắn xứng làm Kính Bình Hầu?" Thiên gia giận dữ, những thứ có thể ném được trong điện đều đã bị ném, nhưng ngăn không được binh An Bắc cùng binh Vạn Châu thay phiên công thành
Lại trễ hơn chút, cấm quân tới báo, "Cửa thành Đông đang bị vây công, là binh Thái Châu!"
Chân thiên tử mềm nhũn, ngã ngồi trên long ỷ, chưa bao giờ có tuyệt vọng rõ ràng đến như vậy.....
Đến hoàng hôn ngày thứ hai, cửa thành liền bị công phá.
Kinh thành phòng thủ kiên, không trụ nổi hai ngày đã bị phá.....
Thực nhanh, An Bắc Hầu đã mang binh đánh vào trong cung.
Quân An Bắc dẫn đầu đánh vào trong cung, bắt đầu gian dâm cướp bóc
Ỷ vào việc đi theo An Bắc Hầu, ủng lập có công, ở trong cung phát tiết.
Quân Vạn Châu vào cung sau, nhưng trước khi vào cung đã được nhắc nhở ước pháp tam chương, không được hành động gian dâm cướp bóc ở trong cung
Quân An Bắc lại ỷ vào tướng lãnh dung túng, "Đều là chút tiền của tiền triều, heo chó cũng không bằng, hưởng thụ thôi!"
Không ngừng có cung nữ, thậm chí là phi tần đều bị lăng nhục, ngay cả nội thị quan cũng bị thắt vòng tùy ý treo cổ tại chỗ
Văn Quảng bị người dùng phất trần siết chặt cổ, sắc mặt đỏ lên, mắt thấy sắp hít thở không thông.
Chung quanh đều là tiếng cười vang

Bên cạnh cũng có không ít nội thị quan cùng cung nữ đều bị như thế.
Văn Quảng bất lực giãy giụa, cho rằng đã đến lúc chết lại thấy có một thân ảnh từ trong đám quân vây thành đó tiến lên.
Văn Quảng đã từng gặp qua ở dịch quán, Kính Bình Hầu?
"Kính.....!Kính Bình Hầu?" Tướng lĩnh mới vừa rồi không chuyện ác nào không làm, trong lòng cũng mơ hồ có chút sợ hãi
Người khác cũng đều sửng sốt, không biết có nên tiếp tục làm hay không.
Trần Thúc tiến lên, không nói một lời, rút kiếm giết tướng lĩnh đó tại

chỗ, lạnh lùng nói, "Không tuân thủ quân lệnh, gian dâm cướp bóc, vô luận là An Bắc quân hay là Vạn Châu quân, thấy một người chém một người!"
"Dạ!" Vạn Châu quân sôi nổi đáp ứng
Văn Quảng phát giác phất trần trên cổ đã buông lỏng, cung nhân bên cạnh cũng đều sống sót sau tai nạn.
Binh lính không dám nhúc nhích, cũng đều nhao nhao thu liễm.
Là Kính Bình Hầu.....
Văn Quảng thở dốc.
Chung quanh đều là tiếng khóc của cung nhân
Việc trong cung truyền đến Vĩ Thành đã là mấy ngày sau.
Xác thật hoàng cung trong kinh đã thay đổi, cũng xác thật có quân công thành, hai bên kịch liệt giao chiến ở tại các cửa thành, cuối cùng cửa thành bị phá.
Không ít bá tánh trong kinh bị vạ lây, thương vong vô số.
Thiên gia cùng Hoàng Hậu tự sát trong cung, trên dưới toàn bộ hoàng thất đều bị diệt khẩu, chỉ nghe nói Tấn Vương lúc ấy bởi vì bị phạt cấm túc tại hành cung ở ngoại ô kinh thành, không ở trong kinh nên may mắn đào thoát
Còn về phản quân nhập kinh thì có nhiều cách nói không đồng nhất.
Có người nói phản quân ước thúc nghiêm ngặt, kinh thành cùng hoàng cung đều không có việc dâm tà cướp bóc; cũng có người nói phản quân đốt giết đánh cướp, quấy rầy bá tánh trong kinh, hoàng cung cùng kinh thành đều đã chết rất nhiều người.
Nhưng chuẩn xác mà nói, đã không thể gọi là phản quân nữa rồi
Là công thần ủng lập tân đế
Triều đình một khi sinh biến, thiên hạ đổi chủ trong vòng một đêm
An Bắc Hầu tay cầm trọng binh một thân khoác long bào, bước lên bảo tọa thiên tử, từ đây quốc họ tại Yến Hàn quốc đổi thành họ Diệp.
Trong số chư hầu các nơi, An Bắc Hầu rất đặc thù, là chư hầu, cũng là đại tướng tay cầm trọng binh trấn giữ biên quan
Trong các thế lực chư hầu khắp nơi, An Bắc Hầu thuộc số người có thể ổn định thế cục.
Mà đi theo tân đế tạo phản, công thần có công ủng lập tân đế lớn nhất, chính là Kính Bình Hầu Trần Thúc.

Đôi mắt Đường Ngọc hơi đình trệ, cả người đều có chút không tốt.
Kính Bình Hầu đi theo tân đế mưu phản, địa vị cực cao.....
Ngày đó ở dịch quán, hắn mặc cho thiên gia an bài, kỳ thật đều là vì che giấu tai mắt người khác, không cho trong cung hiểu rõ mục đích hắn nhập kinh.
Hắn nhập kinh, vốn không phải vì muốn cưới công chúa.....
Đường Ngọc nắm đầu ngón tay, cả người nhẹ nhàng run rẩy, đáy mắt ửng đỏ..

Chương 9: 9: Đất Phong

Từ lúc tin tức binh biến trong kinh thành truyền đến Vĩ Thành, rồi đến lúc Vĩ Thành bỏ lệnh cấm, lại đi qua hơn mười ngày.
Chờ đến cuối tháng tư, bá tánh trong thành rốt cuộc đã có thể tự do xuất nhập thành
Người Lư gia tiêu cục phân tán khắp nơi trong thành, Lưu Thanh Phong cũng không gấp gáp cho đám người rời thành, mà trước tiên cho người ra khỏi thành tìm hiểu tin tức, những người khác tiếp tục ở lại trong thành chờ.

Ước chừng khoảng hai ba ngày sau, xác nhận chung quanh an toàn, Lưu Thanh Phong mới cho người tiêu cục chia thành từng nhóm rời khỏi thành
Chuyến này bị nhốt ở Vĩ Thành, trước sau có khoảng thời gian một tháng
Chờ sau khi công việc kiểm đếm con người cùng hàng hóa hoàn tất, mới phát hiện chuyến này tuy rằng trên đường phát sinh trắc trở, nhưng đơn giản hữu kinh vô hiểm, người tiêu cục cùng hàng hóa đều an toàn.
Lưu Thanh Phong nhẹ nhàng thở ra trong lòng
Cục diện hỗn loạn như vậy mà có thể toàn thân lui ra, thật đúng là không dễ.

Khi kiểm đếm xong, vẫn tiếp tục chuẩn bị xuất phát đi Bình Nam
"Không về Quan Thành trước sao?" Đường Ngọc ngoài ý muốn nói
Quan Thành ở ngay phụ cận kinh thành, trong kinh mới xảy ra chuyện lớn như vậy, mẫu thân Lưu Thanh Phong cùng người nhà các tiêu sư khác hẳn là đều ở Quan Thành
Mặc dù áp tiêu quan trọng, nhưng theo Đường Ngọc thấy, dù như thế nào hẳn cũng nên về Quan Thành trước, xác nhận an nguy người nhà xong rồi lại tiếp tục an bài chuyện đi Bình Nam, vì vậy nàng vốn cho là không thể tiếp tục chung đường cùng người tiêu

cục nữa.
Lưu Thanh Phong cười khổ nói, "Vĩ Thành cách kinh thành một khoảng rất xa, chúng ta đều đã mệt nhọc ở Vĩ Thành hết một tháng rồi, mà Quan Thành ngay bên cạnh kinh thành, thời điểm hiện giờ càng thêm mẫn cảm, Quan Thành hẳn là còn đang giới nghiêm, nếu như không có gì ngoài ý muốn thì các con đường từ nơi khác đến Quan Thành cùng kinh thành đều đã bị trú quân phong tỏa hết cả rồi, cho dù chúng ta trở về, cũng không vào được Quan Thành, nhất thời nửa khắc cũng không thấy được người nhà.

Nếu tùy tiện gây xung đột cùng quân lính trú đóng, khả năng kết quả càng tệ hơn"
Tiêu sư bên cạnh Lưu Thanh Phong cũng nói, "Đường công tử có điều không biết, trong Quan Thành hiện có Tổng tiêu đầu đang ở đó, hẳn sẽ nghĩ cách chiếu cố tốt cho người nhà của các huynh đệ.

Chờ chúng ta đi chuyến này đến Bình Nam, rồi từ Bình Nam quay trở lại, chung quanh Quan Thành hẳn là đã thông thoáng, gặp lại người nhà cũng sẽ không có gì khó khăn"
Tuy rằng chuyện binh biến như vậy không thường gặp, nhưng làm một tiêu cục có uy tín hàng đầu, mọi việc đều phải phòng ngừa chu đáo, các kế sách ứng phó đã sớm được dự liệu sẵn
Những an bài gần đây vốn đều đã được thương nghị trước đó, cho nên mỗi người đều không có dị nghị.
Đường Ngọc gật đầu, "Thì ra là thế."

Lưu Thanh Phong lại nói, "Thế cục trong kinh mặc dù đã định, nhưng trên đường vẫn luôn có giặc cỏ, vì để an toàn nên có khả năng sẽ đi chậm một chút, cho nên so với hành trình trước đây có lẽ lại kéo dài hơn chút nữa.

Đường Ngọc, nếu ngươi không vội, tốt nhất vẫn nên đi một đường cùng chúng ta cho an toàn"
Đường Ngọc hiểu ý, "Làm phiền mọi người"
Lúc này Lưu Thanh Phong mới gật đầu, tiếp tục chuẩn bị việc xuất phát

Không đợi Đường Ngọc mở miệng, Triệu Sơ mở miệng trước, "Ta không phải người Quan Thành, chỉ đi ngang qua thành thôi.

Nhà ta sớm đã không còn ai, đi đâu cũng đều như vậy thôi!" Triệu Sơ rất ít nói, tính tình cũng lạnh, nhưng mấy lần gặp nạn trên đường, Triệu Sơ đều tận tụy đáng tin cậy, tại thời điểm binh hoang mã loạn giống như hiện nay, dạng người như Triệu Sơ rất đáng để người ta tín nhiệm

……

Đúng như Lưu Thanh Phong dự tính, đoạn đường này đội ngũ đã đi vô cùng chậm rãi, khi đến bến thuyền Tào Nam đã là chuyện hạ tuần tháng 5

Bến thuyền Tào Nam là bến thuyền quan trọng nhất tại Yến Hàn Quốc, cũng là điểm giao nhau của các tuyến đường thủy

Lư gia tiêu cục cũng có bố trí quản sự tại bến thuyền Tào Nam, trong nước mới trải qua một hồi biến động nên trước đây bến Tào Nam phần lớn chỉ vận chuyển lương thảo và vật tư cho quân đội, cùng các đội binh mã, đến trung tuần tháng 5 mới lần lượt mở ra cho dân chúng sử dụng.

Kể từ đó, bến Tào Nam tồn tại vấn đề cước phí thuê thuyền

Quản sự Lư gia tiêu cục đã bỏ ra không ít công phu, mới bắt được một chiếc thuyền buôn từ bến Tào Nam đi theo hướng Bích Thành vào cuối tháng 5

Hiện nay có thể bắt được thuyền, kỳ thật đều không phải chuyện dễ dàng gì, đám người Đường Ngọc đợi ở bến Tào Nam ước chừng bốn năm ngày, rốt cuộc mới lên được thuyền.

Yến Hàn lấy sông làm ranh giới, chia thành hai nơi Nam Bắc.

Lên thuyền ở bến Tào Nam, khi đi vào sông sẽ xuôi dòng về Nam chính là phía Nam Yến Hàn

Vốn chỉ cần ba bốn ngày đường thủy, nhưng bởi vì không ngừng có thuyền quan kiểm tra nên cuối cùng thuyền buôn chạy trên sông mất hết sáu bảy ngày mới cập bờ ở bến thuyến Bích Thành

Đường Ngọc không biết bơi, cũng hơi sợ ngồi thuyền nên từ ngày đầu tiên lên thuyền buôn, Đường Ngọc liền bắt đầu say thuyền.

Hơi có chút sóng gió thuyền lắc lư, dạ dày nàng liền khó chịu, đầu

óc cũng bắt đầu mê mang, gần như không xuống giường được.
Thuyền chạy sáu bảy ngày, nàng cơ hồ là nằm một chỗ, không đi lên trên boong tàu dạo bước lần nào
Chờ rốt cuộc đã đến được bến thuyền Bích Thành, mới vừa rời khỏi thuyền buôn, hai chân chạm đất, cả người Đường Ngọc phảng phất như đều khôi phục sức sống.
Khi đến lúc dùng cơm, Đường Ngọc hiếm khi ăn uống vô cùng thoải mái, lại ăn thêm một chén.

Đã nhiều ngày qua nàng ở trên thuyền cũng không ăn uống được gì, bây giờ mới cảm thấy bụng đói kêu vang, thức ăn trong khách điếm đặc biệt hợp khẩu vị
Lưu Thanh Phong thấy nàng ăn đến chén thứ ba cũng sợ ngây người.
"Cẩn thận vỡ dạ dày đấy" Lưu Thanh Phong quả thật lau mắt nhìn nàng
Đường Ngọc thở dài, "Ngươi đói sáu bảy ngày thử xem."
Lưu Thanh Phong nhìn nhìn nàng, nhịn không được cười cười
Một đường đi về phía Nam, thật ra Lưu Thanh Phong rất thích ở cùng Đường Ngọc, cũng vì nguyên nhân cùng chung hoạn nạn
Tại khách điếm tìm nơi ngủ trọ lại một đêm, khi chưởng quầy tìm Lưu Thanh Phong xác nhận chuyện phòng ở, hai người đang ngồi nói chuyện cùng nhau, nhưng rất nhanh, Đường Ngọc đã bị âm thanh bàn luận của hai người bàn bên cạnh hấp dẫn
"Nghe nói chưa? Tân đế đăng cơ, khao thưởng công thần, trong triều lại ra thêm không ít quý nhân mới"
"Nghe nói phần lớn đều là thuộc hạ ở biên quan của tân đế, đều xuất thân quân ngũ, hiểu tận gốc rễ."
"Trong triều có không ít cựu thần cũng đều ủng lập tân đế, lúc này mới thời gian mấy tháng ngắn ngủi, kinh biến đã bình ổn không sai biệt lắm.

May mắn cũng do Kính Bình Hầu đứng cùng một chỗ với tân đế, thế cục trong triều mới ổn định nhanh chóng được như vậy.

So với trước đây, địa vị Kính Bình Hầu sợ là sẽ cực cao, danh tiếng

Vạn Châu so với trước đây sẽ càng vang hơn!”
“Ta thấy Kính Bình Hầu là người thông minh, tân đế đăng cơ luận công ban thưởng, hắn cái gì cũng không muốn, chỉ đòi tân đế ban cho Bình Nam làm đất phong.”
“Chỉ đòi Bình Nam? Bình Nam cũng không phải là địa phương màu mỡ gì ah?”
“Nếu không như thế thì ta nói Kính Bình Hầu là người thông minh làm gì? Vạn Châu là nơi giàu có trù phú, Kính Bình Hầu phủ cũng hưng thịnh, hắn lại còn muốn phong thưởng thì tân đế còn có thể thưởng được cho hắn cái gì? Bình Nam rõ ràng là địa phương không đáng chú ý, hắn lại tìm tân đế đòi Bình Nam, chính là cho thấy lập trường quân quân thần thần ah! Biết lấy lòng người, còn biết tiến thoái, thật là nhân vật lợi hại a……”
Mấy người vẫn còn tiếp tục nói Kính Bình Hầu có bao nhiêu lợi hại vân vân, Đường Ngọc lại thấy cả người đều không ổn.
—— Kính Bình Hầu tìm tân đế đòi ban Bình Nam làm đất phong.
Đường Ngọc cúi đầu nhìn trong chén một chút, bỗng nhiên cảm thấy ăn cơm đều không thấy ngon
Từ khi đến Bích Thành, Đường Ngọc liền có chút lo lắng sốt ruột, không biết vì sao còn có một cơn nghẹn khuất ở trong lòng.
Đến tột cùng nàng đã dẫm phải cái vận đen gì, mới có thể liên tiếp gặp phải chuyện sốt ruột thế này

Yến Hàn quốc lớn như vậy, hắn muốn miếng đất phong nào mà không được, cố tình hắn lại lựa chọn ngay Bình Nam……
Đường Ngọc chỉ cảm thấy cả người đều bị một bóng ma thật lớn bao phủ.
Bình Nam như thế nào cũng đều là đất phong tân đế ban cho, Trần Thúc cho dù làm bộ làm tịch thì ngày sau cũng phải tới Bình Nam một chuyến
Quận Bình Nam tuy rằng đất rộng, nhưng thủ phủ ở Miểu thành, Trần Thúc đi Bình Nam, nhất định sẽ đến Miểu thành.
Miểu thành rất nhỏ, nhà Đường Ngọc lại ở ngay Miểu thành, ngày thường láng giềng ở quê nhà đều là dạng ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy
Nghĩ tới chỗ này, trong lòng Đường Ngọc lại nóng như lửa đốt

Vì thế, sau khi ra khỏi Bích Thành tầm mười ngày hai mươi ngày, trên trán Đường Ngọc đã mọc ra một đám mụn lớn lớn bé bé, che cũng không che được.
Người người trong tiêu cục đều tới hỏi, Đường công tử vì sao lại phát mụn như vậy
Đường Ngọc đành phải căng da đầu nói, cận hương tình khiếp* thôi…… Người ở bên ngoài ai cũng đều như vậy
*Cận hương tình khiếp: lâu không trở về quê, đến gần quê nhà lại cảm thấy hồi hộp lo lắng
Nhưng mà cũng còn may, thật sự đã đi vào địa giới Bình Nam, còn sáu bảy ngày nữa sẽ đến Miểu thành.
Tâm tình Đường Ngọc dường như cũng dần dần tốt lên, nghĩ đến sẽ lập tức gặp được tổ mẫu rồi nên chuyện Kính Bình Hầu cũng chậm rãi vứt ra sau đầu.
Bên trong khách điếm, Lưu Thanh Phong vừa nhận được thư khẩn cấp, mới vừa đến, mày hơi nhíu nhíu, phân phó một tiếng, "Không đi nữa, chuẩn bị giao tiêu ở Di thành"
Tiêu sư trong tiêu cục nhốn nháo xôn xao.
Đường Ngọc cũng khó hiểu, không phải đến Miểu thành mới giao tiêu sao?
Cũng có tiêu sư nhiệt tình giải thích cùng Đường Ngọc, "Bình thường mà nói, địa điểm giao tiêu sẽ không thay đổi, nhưng nếu giữa đường bởi vì tình huống đặc thù, người ủy thác muốn đổi địa điểm khác, hoặc cũng có khả năng giao tiêu ngay tại chỗ.

Chỉ cần đối phương có thể lấy ra tín vật giao tiêu, nói ra ám hiệu đã được ước định trước khi xảy ra chuyện là được.

Như vậy xem ra, là tình huống bên phía người ủy thác có biến, yêu cầu giao tiêu ngay tại chỗ, cho nên tiêu đầu đang an bài……"
Bỗng nhiên muốn giao tiêu ngay tại chỗ nên người tiêu cục khó tránh khỏi luống cuống tay chân, Đường Ngọc lại không hỏi nhiều gây thêm phiền phức
Chờ đến sau buổi trưa, Lưu Thanh Phong mới giao tiêu trở về, nói cùng Đường Ngọc, "Đường Ngọc, giao tiêu xong rồi, hôm nay chúng ta liền phải khởi hành về lại Quan Thành, không thể đi chung đường

cùng các ngươi đến Miểu thành nữa.

Chỉ còn lại sáu bảy ngày lộ trình, hẳn là sẽ an ổn, các ngươi trên đường cẩn thận một chút là có thể bình an đến nơi"
Đường Ngọc biết được bọn họ đang rất nóng lòng về nhà.
Vốn là đã làm phiền người tiêu cục suốt cả chặn đường, trong lòng Đường Ngọc rất cảm kích.
"Đường Ngọc, có cơ hội sau này gặp lại tại Quan Thành" Lưu Thanh Phong thình lình tiến lên ôm nàng

Đường Ngọc chưa kịp phản ứng thì hắn đã tiến lên, cho nên Đường Ngọc hoàn toàn không kịp tránh đi.
Rất nhanh, Lưu Thanh Phong cũng sửng sốt, kinh ngạc nhìn về phía nàng, đột nhiên, tựa như phục hồi tinh thần, sắc mặt chợt đỏ lên.
"Đi!" Đầu óc Lưu Thanh Phong vang lên tiếng ong ong, liều mạng che giấu tiếng tim đập, nhanh chóng gọi mọi người rời đi một hơi, sợ bị người khác phát hiện ra hắn đỏ mặt
Đường Ngọc cũng sửng sốt.
Trong phút chốc, sự tình tới quá nhanh, cũng đi quá nhanh, đảo mắt đã thấy Lưu Thanh Phong mang theo một đám tiêu sư từ khách điếm nối đuôi nhau đi ra ngoài, nhao nhao lên ngựa rời đi.
"Đông gia*, chúng ta cũng đi thôi." Triệu Sơ nhắc nhở, Đường Ngọc kinh ngạc gật đầu
*Đông gia: Ông chủ
Trong đầu Đường Ngọc vẫn là chuyện thoáng qua vừa rồi
Nhưng mà nhìn bộ dáng kia, hẳn là Lưu Thanh Phong đã bị dọa sợ.

Một đường đồng hành lâu như vậy, sắp đến cuối cùng bỗng nhiên phát hiện nàng là nữ tử, phỏng chừng trong lòng Lưu Thanh Phong còn không biết có bao nhiêu giật mình……
Đường Ngọc ngầm than thở, cảm giác cái trán không làm sao đầy đặn được lại mọc ra thêm vài bọc mụn, may mà không thèm nghĩ nhiều
Đường Ngọc cùng Triệu Sơ buổi trưa rời khỏi Di thành, trước hoàng hôn đã về đến Quy Hồng Trấn, vừa lúc tìm được chỗ dừng chân.
Quy Hồng trấn không lớn, toàn bộ nơi dừng chân trong thị trấn cũng

chỉ có hai ba chỗ, trong đó hai nơi đã hết phòng, cũng chỉ còn lại một chỗ, Đường Ngọc vừa lúc đặt được hai phòng cuối cùng
Tiểu nhị dẫn nàng cùng Triệu Sơ đi nhận phòng.
Chờ khi đến phòng mới phát hiện đúng là không tốt, gian phòng của hai người bị tách ra ở hai tầng
"Thật không có hai gian phòng cùng tầng đâu, chờ chút nữa, chỉ sợ cả hai gian phòng này cũng không còn" Tiểu nhị khó xử nói
"Thôi thì cứ như vậy đi" Đường Ngọc đồng ý
Kỳ thật khách điếm này cũng không lớn, Đường Ngọc nhìn Triệu Sơ nói, "Có việc gì ta sẽ gọi ngươi"
Triệu Sơ đáp lời
Khi nói xong, Đường Ngọc chỉ cảm thấy dưới chân hình như có thứ gì mềm mềm mại mại dán vào chỗ mắt cá chân của nàng
Đường Ngọc cúi đầu nhìn xuống, lại thấy là một con cún con màu trắng
Đường Ngọc vui sướng, nửa ngồi xổm xuống nhìn nó.
Cún con này có chút đặc biệt, toàn thân trắng như tuyết, một sợi lông tạp cũng không có, không giống như chủng loại ngày thường hay nhìn thấy.

Khi Đường Ngọc đang muốn duỗi tay sờ nó, bỗng nhiên nghe cách đó không xa, âm thanh ôn hòa vọng qua, “Đường Đường ~”.

Chương 10: 10: Đường Đường

Đường Đường?
Đường Ngọc theo bản năng dừng bước một chút, ngẩng đầu liếc mắt nhìn về nơi xa một cái.
Bởi vì đối phương đang ở một góc hẻo lánh khác của khách điếm, lại cách xa nơi này nên Đường Ngọc vẫn chưa thấy rõ.
Nơi này không ai quen biết nàng, đối phương đang gọi hẳn là chú chó con toàn thân màu tuyết trắng đang đứng ngay mắt cá chân nàng
Thì ra tên của nó gọi là Đường Đường ~
Tuy rằng biết rõ hai chữ "Đường Đường" này là đang gọi chú chó con bên người nàng, nhưng khi chợt nghe đến hai chữ tương tự tên của mình, đáy lòng Đường Ngọc vẫn hơi hơi hoảng hốt.
Đường Đường?
Là đường nào? Kẹo đường chăng?
Trong đôi mắt Đường Ngọc nổi lên một mảnh ấm áp, thời điểm nhìn về phía Đường Đường, khóe miệng bất giác nhàn nhạt gợn lên
Nàng từ nhỏ đã thích chó con, lúc còn bé đã từng được nuôi một con, giống như Đường Đường hiện giờ, cũng chỉ nhỏ xíu một chút như vậy, gọi là Quả Quả.

Lúc Quả Quả không còn, nàng đã khổ sở hồi lâu, sau đó có một người nói với nàng, đừng khóc, ngày sau ta đưa cho ngươi một con khác, gọi là Đường Đường.
Nàng bỗng nhiên nhớ tới một màn này, mắt lại hơi ngưng trệ.
Chuyện đã rất lâu về trước
Nếu không phải do Đường Đường, nàng đã không nhớ lại nhanh như vậy……

Bởi vì lực chú ý của nàng đều đặt lên tên của chú chó con Đường Đường, lại nghĩ tới những chuyện trước đây, nên không chú ý tới âm thanh vừa rồi phảng phất như đã được nghe ở nơi nào trước đây rồi.

Cũng rất nhanh, chợt lóe qua trong đầu một cái rồi biến mất.
Chủ nhân của mình bước tới gần, nhưng chó con Đường Đường rõ ràng không muốn đứng lên, còn đang uốn mình cạnh mắt cá chân của Đường Ngọc
Đối phương đã dừng chân bên cạnh Đường Ngọc, tiếng nói ôn hòa lại lần nữa vang lên, "Đường Đường, tới đây~"
Đường Ngọc hơi hơi nhíu mày, vẫn cảm thấy tiếng nói này dường như đã nghe qua ở đâu…… Nhưng đoạn đường này gặp được nhiều người, muôn hình muôn vẻ, nàng nhất thời không nhớ được.
Đối phương cũng đã đến trước mặt, nhưng chó con "Đường Đường" vẫn đang bất động.

Đường Ngọc nửa ngồi xổm, chó con "Đường Đường" tiếp tục dựa vào mắt cá chân nàng, Đường Ngọc thật không thể để đối phương ngồi xổm xuống, đến bên chân nàng ôm lấy chó con đi được
"Đường Đường, lên đây ~" Đường Ngọc đành phải duỗi tay ôm nó.
Đường Ngọc không sợ chó.
Chó con "Đường Đường" rất nghe lời, thời điểm nàng duỗi tay ôm nó, nó không kêu to, cũng không quấy rối, tùy ý để Đường Ngọc bế nó lên, lại cho Đường Ngọc sờ sờ đầu của nó, nghe lời dựa vào trong lòng Đường Ngọc.

Đường Ngọc ôm nó đứng dậy, đầu nàng vừa vặn đụng vào hàm dưới đối phương, thời điểm mặt hướng về hắn, phảng phất như cả người đều bị thân ảnh đối phương bao bọc
Đường Ngọc ôm chó con trong lòng, nhìn về phía người trước mắt
Đối phương cao hơn nàng trên dưới một cái đầu, ánh mắt ôn hòa, khi nhìn về phía "Đường Đường", trong mắt tràn ngập ý cười nhàn nhạt.

Khuôn mặt có chút mệt mỏi, ngũ quan lại thật sự tinh xảo, hình dáng như được điêu khắc, thần sắc lại mang theo vài phần lười biếng, áo ngoài cũng khoác hờ, hẳn là vừa phủ lên thêm sau khi tắm, trên người cũng còn mùi hương sau khi tắm vẫn còn chưa tan

đi, chắc là do đi ra ngoài tìm "Đường Đường"……
Đường Ngọc trả "Đường Đường" lại cho hắn
Bởi vì "Đường Đường" vẫn là một chú chó con, sợ té ngã, nên nàng cẩn thận từng li từng tí
Đối phương cũng phối hợp với nàng.
"Nó gọi là Đường Đường? Đường nào vậy?" Đường Ngọc tò mò.
Trần Thúc nhẹ giọng, "Đường rất ngọt kia đấy."
Đường Ngọc không khỏi cười rộ lên, cũng cảm thấy hắn thanh phong nho nhã, làm như đã gặp qua ở nơi nào rồi.

Đối phương sờ sờ đầu Đường Đường, nhẹ giọng nói, "Tìm ngươi thật không dễ dàng, không biết đã tìm ngươi bao lâu rồi."
Vừa rồi Đường Ngọc đã cảm thấy trong tiếng nói của hắn lộ ra vẻ quen thuộc, hiện giờ, loại cảm giác quen thuộc này lại dâng lên lần nữa……
"Đa tạ." Thanh âm hắn thanh đạm, câu này là nói với Đường Ngọc
Đường Ngọc phục hồi lại tinh thần, đối phương chỉ khoác hờ áo ngoài, lại là sau khi tắm, Đường Ngọc không thể nhìn nhiều, chỉ khẽ cười cười.
"Đi thôi, Đường Đường, nói với người ta hẹn gặp lại đi." Hắn bế Đường Đường lên, lại nắm móng vuốt Đường Đường giơ lên, hướng về Đường Ngọc vẫy vẫy.
Móng vuốt nhỏ nhỏ vươn tới, phối hợp với vẻ mặt vô tội của Đường Đường, trong lòng Đường Ngọc phảng phất như đã hòa tan, vẻ mặt không nhịn được vui vẻ, phất tay về Đường Đường, "Gặp lại sau nha, Đường Đường."

Khi ngước mắt lên, lại vừa lúc chạm phải ánh mắt đối phương, đáy mắt hắn thâm thúy như u lan làm cho Đường Ngọc không khỏi sửng sốt.

Nơi sâu nhất tận đáy lòng không tiếng động dâng lên một ý niệm, nhưng thực nhanh, lại biến mất.

Bởi vì ánh mắt đối phương hình như đang dừng trên một đống mụn lớn lớn bé bé ở trán nàng, nên Đường Ngọc mới nhớ tới đoạn thời

gian này, từ sau khi nghe được tin tức thiên gia ban Bình Nam cho Kính Bình Hầu làm đất phong, nàng cứ vẫn luôn nóng trong người.

Tuy rằng trên đường cũng đã uống trà thanh nhiệt tiêu hỏa, nhưng vẫn không ngăn được từng hạt từng hạt đậu nhảy vọt ra bên ngoài trán
Đại phu nói là do tâm hoả, tâm tình cần phải chậm rãi điều hòa mới có thể hết mụn được, nhưng tới gần Miểu thành, nghĩ đến sắp được gặp tổ mẫu, đáy lòng ẩn ẩn chờ mong, lại không thể lộ ra bên ngoài, vì thế mụn trên trán lại nhiều thêm mấy cái.

Nàng lại đang mặc một thân nam trang, không buông tóc mái xuống được, vì vậy toàn bộ cái trán đều lộ ra bên ngoài, chính vì thế mà mụn lớn mụn nhỏ trên trán cũng không thể giấu đi được
Đường Ngọc theo bản năng cúi đầu xuống, lại như nghe được âm thanh đối phương nhẹ nhàng cười.
Đường Ngọc kinh ngạc, khi ngẩng đầu lên, lại thấy đối phương đã ôm Đường Đường xoay người, đi vào trong phòng.
Khách điếm không lớn, phòng bên trong khách điếm cũng không nhiều lắm, phòng của hắn cũng ở lầu hai, chỉ là tại đối diện chỗ góc cua, cách có chút xa, Đường Ngọc nhìn nhìn, không khỏi duỗi tay sờ sờ cái trán mình, thật sự nghĩ không ra cái trán của nàng đã biến thành dáng vẻ này…… nhưng rõ ràng vừa rồi, tiếng cười của hắn lại không có ác ý.
Một chú chó con, một nam tử đối xử với chó ôn nhu tinh tế.
Đoạn đường từ Nghi thành về Bình Nam, trên đường gặp nhiều giặc cỏ, quan binh, lưu dân, phảng phất như trong cảnh hoang tàn, bỗng nhiên nhìn thấy dạng người này, không khỏi làm cho lòng người thật yên tĩnh.

Đường Ngọc nhìn hắn nhiều hơn một chút, rồi sau đó mới thu hồi ánh mắt, lại nói cùng Triệu Sơ hai câu, mới đẩy cửa trở vào trong phòng.
Đêm xuống, nghỉ ngơi một đêm, ngày mai còn phải tiếp tục lên đường.

Đường Ngọc rửa mặt xong, nằm xuống giường nhưng lại có chút trằn trọc ngủ không được.
Nàng luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại không thể nói được là chỗ nào
Cuối cùng nghĩ, có lẽ là do ban đêm ở Quy Hồng trấn có vẻ quá an tĩnh, ngay cả khách điếm cũng an tĩnh đến mức không có âm thanh ồn ào nào, không giống thời điểm đi chung đường cùng tiêu cục, tại mỗi chỗ đặt chân, trong khách điếm luôn là có rất nhiều thương nhân lớn tiếng nói chuyện, cãi cọ ầm ĩ
Có lẽ vì thị trấn quá an tĩnh!
Vừa ném việc này ra sau đầu, Đường Ngọc lại nghĩ, từ hôm nay đã không còn chung đường cùng người Lư gia tiêu cục.

Từ trung tuần tháng ba đến thượng tuần tháng sáu, đoạn đường này nhận được rất nhiều chăm sóc từ trên dưới Lư gia tiêu cục, tuy rằng có thời điểm gặp phải hung hiểm, nhưng cuối cùng đều hóa hiểm thành an.

Nếu không phải Lưu Thanh Phong cuối cùng đột nhiên tiến lên ôm nàng, rồi sau đó cuống quít mang người rời đi, nàng hẳn là sẽ từ biệt thật tốt cùng người tiêu cục một hồi.
Ngày sau hẳn là sẽ không về kinh nữa, cũng không nhất định có thể gặp lại những người này, Đường Ngọc luôn cảm thấy thiếu họ một tiếng cảm ơn……
Cuối cùng, nàng nhớ tới hôm nay gặp được chó "Đường Đường", mặc dù chỉ gặp một lần, nhưng nó thật sự rất đáng yêu, móng vuốt nhỏ của nó hẳn là cũng mềm mại rất dễ sờ.
Đường Ngọc không biết khi nào chìm vào giấc ngủ, nhưng hình như nàng mơ thấy mình sờ được đôi móng vuốt nhỏ đầy thịt, thực thoải mái……
Sáng sớm hôm sau, Đường Ngọc mới vừa đẩy cửa chuẩn bị ra ngoài, liền thấy Triệu Sơ đi tới, "Đông gia, không biết ngựa ăn trúng thứ gì mà nằm liệt trong chuồng ngựa khách điếm không dậy nổi."
Đường Ngọc kinh ngạc, "Sao lại như thế?"
Vừa lúc đó cũng có tiếng bước chân "cọt kẹt" tiến tới từ chỗ cầu thang, cũng tìm người cùng lên đường như mình, "Hình như đêm

qua ngựa ăn cỏ đã bị đau bụng, nằm liệt chuồng không dậy nổi rồi.”
Tác giả có lời muốn nói: giải thích vì sao Đường Ngọc không nhận ra Trần Húc
Lúc ở dịch quán ánh đèn lờ mờ, lại không cố ý nhìn rõ mặt cho nên không nhận ra được, còn về phần giọng nói, lúc đó giọng nói cũng ôn hòa, nhưng tiện thể giọng nói lại trầm khàn chứ không giống như hiện tại, mà tổng cộng lại nàng cũng không nghe được mấy lần, không nhận ra là đúng rồi nhe.

Chương 11: 11: Nhi Tử

Lúc Đường Ngọc chạy tới chuồng ngựa, xung quanh chuồng ngựa đã có không ít người vây quanh
Đều là khách đang ở trọ tại khách điếm, muốn nghỉ ngơi tại khách điếm một đêm rồi đi, nhưng hiện giờ ngựa đã xảy ra vấn đề, hành trình lập tức cũng sẽ bị chậm trễ, tiếng oán than xung quanh dậy đất.
Vẻ mặt chưởng quầy cũng sứt đầu mẻ trán, chỉ có thể chỉ trích mã phu phụ trách trông coi chuồng ngựa của khách điếm
Mã phu không dám lên tiếng.
Nhưng chưởng quầy chất vấn quá gay gắt, mã phu cũng chỉ biết nói, "Ta cũng không biết, nhưng mà vẫn có một số ngựa còn khỏe, chỉ có một ít ngựa xảy ra vấn đề....."
Tự mình mã phu cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra cho lắm.
Đường Ngọc không có hành lý tùy thân, xe ngựa cũng chỉ có một con ngựa kéo thùng xe.

Nếu con ngựa này xảy ra vấn đề, nàng sẽ không thể tiếp tục lên đường.
Đường Ngọc tiến lên gần phía trước, quả thực thấy ngựa trong chuồng có một nửa đều nằm liệt, không đứng lên nổi
Đa số đều là thương khách vãng lai, đều có các kế hoạch các hành trình, xảy ra một màn bất thình lình này làm cho mọi người đều trở tay không kịp.
Người có điều kiện tốt một chút, lại sốt ruột lên đường nên đang hỏi chưởng quầy, nơi nào có thể mua được ngựa? Tổn thất một chút tiền tài không quan trọng, chậm trễ hành trình mới là đại sự.
Những người khác cũng nhao nhao quăng ánh mắt tới
Nếu không như thế thì sao có thể nói chưởng quầy sứt đầu mẻ trán, Quy Hồng trấn là một thị trấn nhỏ, trong lúc nhất thời có thể đi chỗ nào tìm được nhiều ngựa như vậy chứ?
Có người đã không nghe chưởng quầy nói tiếp nữa, cho gã sai vặt

bên người ra ngoài hỏi thăm
Lại có người đang hỏi thăm chưởng quầy, nếu không có xe ngựa thì đi nơi khác như thế nào
Làm sao lại vừa khéo như vậy, trong lòng Đường Ngọc thổn thức.

Nhưng xem tình hình, hẳn là trong nhất thời nửa khắc ngựa cũng không thể khỏe lại được.
Nàng mơ hồ nghe được từ miệng chưởng quầy hai chữ "Xe bò"
Trong lòng Đường Ngọc suy nghĩ, xe bò cũng không phải không thể, chỉ cần đi xe bò đến thành trấn kế tiếp, đổi một chiếc xe ngựa cũng được, còn nếu vẫn ở chỗ này chờ thì không biết chờ tới khi nào.
Chỉ là khách điếm nhiều người như vậy, hẳn là có không ít người gặp phải chung một vấn đề nan giải này, nếu còn chậm chạp, có lẽ ngay cả xe bò cũng không có
Đường Ngọc bỗng nhiên xoay người, suýt nữa đụng phải người ở phía sau.

Nàng thoáng lảo đảo, may mắn bên cạnh có người duỗi tay đỡ lấy nàng, nàng mới không có đụng vào thân thể người đối diện
Đường Ngọc mới thấy được là chủ nhân của Đường Đường.
Trần Thúc buông tay, nhẹ giọng hỏi, "Không có việc gì chứ?"
Đường Ngọc lắc đầu, "Không có việc gì, đa tạ."
Trần Thúc không có ôm chó con xuống đây, nhìn nhìn Đường Ngọc, ánh mắt liếc nhìn chuồng ngựa một cái, nhìn người bên cạnh dặn dò nói, "Kiểm tra xem còn mấy con có thể đi được"
Thị vệ bên cạnh ứng tiếng
Bộ dáng hắn hôm nay không giống tối hôm qua lúc Đường Ngọc nhìn thấy hắn, một thân áo ngủ rộng thùng thình, tóc bới lên một nửa cố định bằng cây trâm, sắc mặt có vẻ mỏi mệt, bộ dáng như mấy ngày trên đường vẫn luôn chưa nghỉ ngơi, lại tựa như mang theo vài phần lười biếng
Hiện giờ, áo ngủ rộng thùng thình đã cất đi, thay đổi thành một thân hoa bào cẩm y chính thức, dán sát vào thân, cả người nhìn có vẻ thẳng tắp mà mềm mại.

Bộ dạng lại đẹp mắt, giữa mày thanh dật tuấn lãng, tao nhã hiền

hoà, lại mang theo vài phần phong hoa.
"Ta nghe nói ngựa xảy ra vấn đề, cố ý đến xem." Trần Thúc nhìn nàng nhẹ giọng nói.

Đường Ngọc thở dài, "Ta cũng vậy."
Đúng lúc thị vệ vừa rồi quay trở lại, nhìn hắn nói, "Chủ thượng, chỉ còn mười bốn con có thể đi."
Chỉ còn mười bốn con.....
Trong đầu Đường Ngọc bất chợt thổi qua mấy chữ "Gia đình có tiền"
Trần Thúc làm như đang cân nhắc, phân phó nói, "Để các đồ vật cần vận chuyển bằng xe ngựa lại trước, kêu thêm mấy thị vệ, lên đường trước với ta, số còn lại, chờ sau khi ngựa khỏe lại thì từ từ đuổi theo sau."
Thị vệ ứng tiếng.
Khi Trần Thúc chuyển mắt qua, đã thấy Đường Ngọc đi tìm chưởng quầy hỏi thăm chuyện đi bằng xe bò
Trần Thúc rũ mi cười cười.
.....
"Xe bò cũng không có?" Lúc Triệu Sơ quay trở lại nói tình hình, Đường Ngọc có chút ảo não, nếu biết trước, nàng hẳn đã cho Triệu Sơ đi đoạt lấy xe bò đầu tiên rồi.

Trước mắt xe bò cũng không có, còn không biết phải ngốc ở Quy Hồng trấn bao lâu nữa đây.

Mắt thấy đã lập tức đến Bình Nam, Đường Ngọc nóng lòng về nhà, cố tình ngay thời điểm mấu chốt lại phát sinh chuyện như vậy
Đường Ngọc đang suy nghĩ phải làm sao bây giờ, ánh mắt lại bị âm thanh ồn ào bên ngoài khách điếm hấp dẫn.

Đứng dậy nhìn lại, thấy không ít người cướp được xe bò đã bắt đầu dời đồ vật lên trên xe bò.

Còn có một số thương nhân vãng lai ngựa không có vấn đề cũng bắt đầu chuẩn bị rời đi, hẳn là sợ đêm dài lắm mộng.

Vừa lúc tiểu nhị tới gõ cửa, "Khách quan, buổi trưa muốn dùng cơm không? Hôm nay khách điếm có nhiều người, sợ muộn một chút liền không còn cơm nữa."
"Trước dùng cơm rồi nói sau." Đường Ngọc nhất thời cũng không thể nghĩ được biện pháp nào tốt
Trong đại sảnh khách điếm, khách đang ngồi đều là những người tạm thời đi không được, đều đang nói chuyện ngựa đi lại, nhưng trong thời gian ngắn cũng giải quyết không được gì, chỉ có thể từ từ chờ trước đã.

Đường Ngọc nghe bọn hắn nói thành trấn phía trước vừa khéo cách Quy Hồng trấn một ngày lộ trình, nếu đi bằng xe bò cần phải đi vào nửa đêm, rốt cuộc náo động trong nước vừa qua khỏi, cũng chưa hoàn toàn an ổn, vẫn nên đi xe ngựa cho nhanh chút, mà cũng có chỗ đảm bảo dựa vào.
Không ít người đều đang nghị luận việc này, Đường Ngọc nghe được trong lòng dần dần loại bỏ ý suy nghĩ đi xe bò, bỗng nhiên lại hồi tưởng đoạn đường này xác thật dính không ít hào quang của Lư gia tiêu cục, vừa lúc bớt đi không ít phiền toái, lại không nghĩ rằng người Lư gia tiêu cục mới vừa đi, nàng liền gặp khó khăn trắc trở tại nơi này
Tiểu nhị bưng đồ ăn lên, Đường Ngọc dùng hai miếng, dư quang khóe mắt liếc thấy phía bên kia có viên thịt nho nhỏ đang chơi vui vẻ.
Đường Đường?
Đường Ngọc quên thu đũa, quả thực thấy là Đường Đường đang ở trong đại sảnh đầy hỗn loạn, một bên, là tiểu nhị của khách điếm đang bận rộn mang đồ ăn lên, vài lần bị Đường Đường chặn đường, suýt nữa dẫm phải nó.
Đường Đường còn ở đây, vậy chủ nhân của nó vẫn còn chưa đi sao?
Nàng cho rằng người có xe ngựa mới vừa đi hết cả rồi, Đường Ngọc nhìn quanh bốn phía, chưa thấy được chủ nhân của Đường Đường, Đường Ngọc sợ tiểu nhị mang nó đi.
"Đường Đường?" Đường Ngọc nhẹ gọi một tiếng.
Đường Đường nghe được tiếng gọi của nàng, dường như sửng sốt, nhìn nhìn nàng, lát sau chạy về phía nàng

Đường Ngọc gắp một viên thịt băm nhỏ đặt vào lòng bàn tay
Đường Đường quả thực tiến lên liếm lòng bàn tay nàng, rất nhanh đã ăn xong thịt viên, ăn thật sự vui vẻ, cái đuôi liên tục phe phẩy không ngừng.
Đường Ngọc cười cười, lại gắp một ít đặt trên tay, lúc này Đường Đường dứt khoát ngồi xổm xuống, trông chừng nàng không rời đi
"Sao ngươi lại lén chạy ra đây, không sợ chủ nhân ngươi lo lắng à."
Đường Ngọc vừa đút nó ăn, vừa nói chuyện với nó.

Chờ nó ăn xong, Đường Ngọc lại cầm cái đĩa đổ nước vào cho nó uống, sợ nó bị mặn.

Đường Đường liếm liếm nước, ngồi ngay ngắn, mở to đôi mắt ngập nước nhìn nàng, cũng không quên phe phẩy cái đuôi.
Là còn muốn ăn?
Đường Ngọc lại đút nó ăn một ít thịt viên.
Đường Đường lại ăn xong rất nhanh, nhưng lần này dường như đã không còn đói bụng, Đường Ngọc duỗi tay sờ sờ đầu của nó, "Tiểu gia hỏa tham ăn."
Đầu ngón tay nàng tinh tế, như bạch ngọc xanh thẳm, lại thực ôn nhu, nàng nhẹ nhàng xoa xoa đầu Đường Đường, Đường Đường thoải mái híp híp cả mắt.
Đường Ngọc lại gãi gãi giữa trán, cằm, cổ sau cho nó, Đường Đường từng chút từng chút tới gần nàng, cuối cùng, được một tấc lại muốn tiến một thước, bò vào trong lòng Đường Ngọc
Đường Ngọc cũng không ngại, chỉ là.....!sợ chủ nhân nó để ý.
Trên cầu thang vang lên tiếng bước chân, Đường Đường hướng về phía trên cầu thang sủa gâu gâu hai tiếng, lúc này Đường Ngọc mới ngẩng đầu nhìn về chỗ cầu thang.

Trần Thúc vừa dẫm lên bậc cầu thang đi xuống lầu, vừa phân phó việc cho thị vệ đi theo bên cạnh.

Nghe được tiếng kêu của Đường Đường, thoáng quay đầu, ánh mắt nhìn lại đây, thấy Đường Đường nằm trong lòng Đường Ngọc, một

người một chó, chung sống hoà bình, đáy mắt Trần Thúc lộ ra ý cười nhàn nhạt, không hiển lộ ra ngoài.
Vừa vặn vị trí Đường Ngọc ngay cạnh cầu thang, khi Trần Thúc nói cùng thị vệ xong tiến lại gần, Đường Ngọc thở dài, "Dường như nó đang tìm chủ nhân."
Đường Ngọc đưa Đường Đường cho hắn.
Trần Thúc tiếp nhận, nhàn nhạt nói, "Ngô, nó là nhi tử của ta."
Tác giả có lời muốn nói:
Đường Ngọc:.....

Chương 12: 12: Còn Nhiều Thời Gian

Bàn tay Đường Ngọc cứng đờ, tận lực bảo trì vẻ mặt bình thường.

Giấu kín ý cười thanh đạm trong mắt, không có lên tiếng.
Sẽ có một số người xem mèo mèo chó chó thành nhi tử để nuôi dưỡng, nàng không nghĩ tới người trước mắt này cũng như vậy
Nhưng những người làm như vậy, phần lớn đều là các cô nương gia, đặt trên người một nam tử liền có chút hiếm thấy.
Trước đây Đường Ngọc chưa bao giờ tò mò về người khác như người trước mắt bây giờ, nhịn không được mượn cơ hội nhìn Đường Đường, yên lặng đánh giá hắn, lại thấy trên mặt hắn dường như còn bôi chút hương phấn.

(**)
(**)Các bạn còn nhớ chi tiết tui nói là nhớ lưu ý ở chương 4 hem.

Đường Ngọc dừng một chút, khó trách……
Bộ dạng hắn còn khá xinh đẹp nữa chứ
Đường Ngọc làm như hiểu được gì đó, không có lên tiếng nữa.
Vừa lúc một thị vệ bên người Trần Thúc tiến lên, "Chủ thượng, đều đã chuẩn bị thỏa đáng, có thể xuất phát."
Trần Thúc nhẹ giọng nói được.
Đường Ngọc cũng kịp phản ứng lại, không phải hắn muốn dừng chân tại khách điếm thêm một ngày nữa, chỉ là còn chưa đi thôi.

Vậy chó con Đường Đường cũng sắp đi rồi……
Kỳ thật, Đường Ngọc thật có chút luyến tiếc Đường Đường.
Dáng dấp của nó rất giống Tiểu Quả Quả trước kia của nàng
Nó khiến cho Đường Ngọc nhớ tới Quả Quả.

Đường Đường bị Trần Thúc ôm vào trong ngực, thời điểm Trần Thúc nói chuyện cùng thị vệ, nó liền đặt hai chân trước trên cánh tay Trần

Thúc, đôi mắt ngập nước nhìn Đường Ngọc, vừa le lưỡi, vừa nhẹ giọng lấy hơi, giống như đang luyến tiếc Đường Ngọc.
Đường Ngọc cũng lặng lẽ hướng về phía nó vẫy vẫy tay, làm khẩu hình nói, "Gặp lại sau nhe, Đường Đường."
Đường Đường "Gâu gâu" hai tiếng.
Trần Thúc dừng lại, ngoái đầu lại nhìn nàng.
Đường Ngọc nhanh chóng thu tay lại, ngay trước mặt người ta, làm trò chọc "Nhi tử" người ta thật sự có chút không ổn.
Đường Ngọc xấu hổ cười cười.
Trần Thúc lại tựa như nhớ tới cái gì, "Xe ngựa của ngươi còn có thể lên đường không?"
Bỗng nhiên bị hắn hỏi, Đường Ngọc nhụt chí, "Khả năng tạm thời còn chưa đi được."
Lúc buổi sáng nàng đã đi xem, ngựa nằm liệt nơi đó, đứng dậy cũng đứng không nổi, càng đừng nói là lên đường.
Trần Thúc nhìn nhìn nàng, đạm thanh nói, "Nghe nói nơi này ngay cả xe bò cũng không còn, vừa lúc trong xe ngựa của ta vẫn còn chỗ, ngươi cần đi nhờ một đoạn đường tới Loan thành không?"
Dường như hắn chỉ tùy ý nói một câu, nhưng xác thật đã chọc trúng tâm tư Đường Ngọc
Thần sắc Đường Ngọc biến đổi, mắt thường có thể thấy được nàng hơi hơi xuất thần, động tâm, nhưng rất nhanh lại dịu dàng cười cười, đáp, "Không cần làm phiền đến ngươi, một đường này thuyền xe mệt nhọc, ta cũng vừa lúc muốn ở Quy Hồng trấn nghỉ ngơi hai ngày, cũng không vội lên đường, đa tạ."
Nàng uyển chuyển cự tuyệt
Trần Thúc lại nhìn nhìn nàng, trong mắt không có chút thất vọng nào, dường như hắn đã sớm dự đoán được câu trả lời, cũng không lại kiên trì, "Vậy Đường Đường này, chúng ta đi thôi."
Đường Đường "Gâu gâu" hai tiếng.
Đường Ngọc lại lần nữa duỗi tay sờ sờ đầu Đường Đường, xem như chia tay.
Trần Thúc nhàn nhạt rũ mắt, chóp mũi đều là hương hải đường trên người nàng……
Mắt nhìn Trần Thúc ôm Đường Đường ra khỏi khách điếm, Đường Ngọc cuối cùng vẫn áp chế suy nghĩ muốn đi nhờ xe trong lòng

xuống
Đối phương cho dù không phải người gia đình quý tộc thì ít nhất cũng là gia đình giàu có.

Bọn họ chỉ bởi vì Đường Đường mà gặp mặt hai lần, buổi sáng vừa lúc gặp nhau ở chỗ chuồng ngựa, so với người khác thì nói nhiều hơn mấy câu, ngay cả quen thuộc cũng không được tính, càng không nói tới hiểu biết lẫn nhau đến độ có thể đi chung một chiếc xe ngựa

Nàng ở trong cung nhiều năm, biết rõ khi nào cần cẩn thận, khi nào cần kiêng dè.
Náo động trong triều vừa mới ổn định, trên đường gặp không ít thế gia quý tộc đều dời nhà xuống Nam.

Vị trí Bình Nam xa xôi, cách xa kinh thành, không ít thế gia chịu liên lụy đều muốn đi đến Bình Nam tạm lánh.

Đối với các gia đình như vậy, càng ít qua lại càng tốt.
Tâm Đường Ngọc sáng tựa lưu li.
Mắt thấy thân ảnh kia sắp bước lên xe ngựa, Đường Ngọc đột nhiên thấy đầu Đường Đường linh hoạt chui ra sau cánh tay đối phương, nhìn về phía nàng "Gâu gâu" hai tiếng.
Đường Ngọc bị bất ngờ nên nhịn không được cười rộ lên, rồi sau đó, liền thấy Trần Thúc xách theo Đường Đường cùng lên xe ngựa.
Tiếng "Gâu gâu" của Đường Đường cũng bị mất hút bên trong tiếng bánh xe lọc cọc
……
"Đông gia, chúng ta trước vẫn chờ ở Quy Hồng trấn sao?" Triệu Sơ hỏi.
Lúc này Đường Ngọc mới thu hồi ánh mắt, nhẹ giọng nói, "Từ từ đi thôi, hiện tại cũng không có biện pháp nào khác."
Triệu Sơ nói được
Hành lý của bọn họ không nhiều lắm, trong khách điếm cũng không làm người khác chú ý, không có gì đáng lo lắng.

Ngược lại là những thương nhân phải ở lại kia, giống như lúc nào cũng đều lo lắng hàng hóa mình mang theo bị trộm mất, vẫn luôn có chút đứng ngồi không yên.
Đường Ngọc đứng dậy trở về phòng nghỉ ngơi, Triệu Sơ nói đi vào trong thị trấn nghe ngóng chút tin tức
Khi Đường Ngọc về phòng, trong lòng lại không khỏi than thở, có phải nàng đã quá mức cẩn thận hay không, nếu đi nhờ xe phụ thân của Đường Đường, hẳn là trước khi hoàng hôn sẽ đến Loan thành.

Còn bây giờ, thật không biết khi nào mới có thể rời khỏi Quy Hồng trấn……
Nghĩ đến hôm nay nàng suýt nữa đã nhờ phúc của một chú chó mà được đi nhờ xe ngựa của người khác, Đường Ngọc lại cảm thấy có chút thú vị.

Ngôn Tình Hài
Một đường từ Nghi thành cẩn thận đi đến đây, kỳ thật chỉ còn không dưới hai ngày nữa đã về đến nhà rồi
Đường Ngọc dựa vào bàn viết thư cho tổ mẫu, đường về nhà cần kéo dài thêm vài ngày, trước cứ viết thư báo bình an cho tổ mẫu đã, miễn cho tổ mẫu lo lắng.
Nàng ngóng trông về lại Bình Nam gặp tổ mẫu, tổ mẫu cũng đang ở nhà ngóng trông nàng về
Đoạn đường về nhà này, muôn vàn khó khăn trắc trở, tổ mẫu hẳn là lo lắng gần chết.
Đường Ngọc chậm rãi đặt bút.
Trên xe ngựa, Trần Thúc và Đường Đường một người một chó nhìn nhau, "Chó Đường Đường, xem ra nương con không muốn đi cùng xe với con rồi."
Chó Đường Đường chớp chớp mắt nhìn hắn.
Trần Thúc lại nghiêm túc nói với nó, "Nương con từ nhỏ đã chú ý cẩn thận, không giống cha con, can đảm cẩn trọng……"
Chó Đường Đường nghiêng nghiêng đầu, những lời nói phức tạp như vậy, nó căn bản đều nghe không hiểu.
Trần Thúc đưa tay lên vuốt ve đầu nó, thật ra nó rất thích hướng về

hắn cọ cọ, Trần Thúc vừa duỗi tay vỗ nó, vừa ý vị sâu xa hỏi, "Ài, nương con đã cho con ăn cái gì rồi phải không?"
Vừa nãy hắn chỉ thấy vẻ mặt nó thỏa mãn, ngồi xổm ở chỗ Đường Ngọc không đi.
Trần Thúc không khỏi có chút ghen ghét, thở dài, "Cha con còn chưa có đãi ngộ tốt được như con đâu!"
Chó Đường Đường thình lình tiến lên liếm hắn một cái.
Trần Thúc bỗng dưng cười ra tiếng, nó còn muốn liếm, Trần Thúc buông nó ra, "Phỏng chừng có chờ nương con ở Loan thành, nương cũng sẽ không thèm để ý đến hai người chúng ta đâu, hay là chúng ta vẫn nên đi Bình Nam trước chờ nàng đi, có được hay không?"
Chó Đường Đường làm sao hiểu được nhiều như vậy, nhưng thấy Trần Thúc duỗi tay vén mành lên, nhìn về phía ngoài cửa sổ, Đường Đường cũng kêu "Gâu gâu" hai tiếng.
Trần Thúc từ từ nói, "Nhi tử, chúng ta cần đi Bình Nam."
Đường Đường lại gâu gâu hai tiếng.
Trần Thúc cười cười, hắn đến Bình Nam trước cũng tốt
Miểu thành là thủ phủ Bình Nam, núi cao hoàng đế xa, có rất nhiều địa đầu xà*.

Trước mắt, cho dù Bình Nam đã được ban cho hắn làm đất phong, nhưng cường long không áp địa đầu xà**

*địa đầu xà: kẻ ác cư ngụ tại địa phương
**cường long không áp địa đầu xà nghĩa bóng: hàm ý người có quyền hành không chế ngự được kẻ ác ôn ở địa phương (phép vua thua lệ làng)
Hắn mới tới Miểu thành, đầu trâu mặt ngựa nhiều, chuyện hắn phải làm cũng nhiều……
Vào tháng sáu, đã tính là ngày mùa hè đầy nắng chói chang, nhưng ngồi trên xe ngựa, kỳ thật cũng không làm sao buồn bực được, tâm tình hắn còn rất tốt
Tuy rằng vì đuổi theo nàng, hắn lên đường cả ngày lẫn đêm, trên đường vẫn luôn không có dừng lại.

Đến mỗi một chỗ đều phải thay ngựa, rồi sau đó lại tiếp tục lên

đường.

Suốt cả chặng đường đi, một cảm giác ngon giấc cũng chưa có, trong mắt cũng đều là vẻ mỏi mệt.

Nhưng ở Quy Hồng trấn khi nhìn thấy nàng, nàng nửa ngồi xổm xuống cùng một chỗ với Đường Đường, mỉm cười yếu ớt, cả người hắn dường như đều an tĩnh lại, trong lòng có một loại an tâm cùng kiên định không nói nên lời
Kỳ thật hắn đã nhìn nàng hồi lâu, chỉ là nàng vẫn chưa phát hiện.
Nàng cũng không nhận ra hắn.
Xe ngựa đường xa xôi, bây giờ tuy rằng còn không có chung đường, nhưng cũng không sao.
Tương lai còn dài.
Khóe miệng Trần Thúc hơi nhếch lên, nhớ tới rất lâu về trước, vào một ngày mùa đông tuyết rơi nào đó, hắn lạnh đến phát run, cũng đói đến phát run.

Hắn cuộn mình trong lòng Đường Ngọc, phát sốt rất cao.
"Còn lạnh không?" Nàng hỏi.
Hắn gật đầu.
Nàng ôm hắn càng chặt, hắn ngửi được hương hoa hải đường thanh đạm dễ ngửi trên người nàng, lại thoáng nhìn thấy vết bớt hải đường bên cổ nàng……
"Còn lạnh không?" Nàng lại hỏi.
Hắn lắc đầu, chỉ là vẫn không nói chuyện..

Chương 13: 13: Tổ Mẫu

Qua hết ngày thứ ba, ngựa trong chuồng cũng không tốt lên được bao nhiêu.
Đại phu khám thú y khách điếm mời tới nói là ăn nhầm bã đậu, cũng đã cho ngựa dùng thuốc.

Nhưng chuồng ngựa khách điếm vẫn luôn có người trông coi, người của quan phủ cũng đã tới kiểm tra, lại tìm không thấy dấu vết nào để lại.

Người tới lui trong khách điếm đều là thương nhân vãng lai, ai cũng đều sợ phải ở lại Quy Hồng trấn mòn mỏi chờ đợi nên cũng đều không muốn làm lớn chuyện, lỡ đâu dẫn đến sự cố khác thì sẽ ảnh hưởng đến hành trình ngày mai, do đó cũng không muốn đào sâu tra xét việc này.
Sáng hôm sau, liền lần lượt có người ngồi xe ngựa rời khỏi Quy Hồng trấn.
Triệu Sơ nhìn nhìn ngựa trong chuồng một lát, lại nói qua cùng Đường Ngọc, trước đây hắn cũng từng gặp qua chuyện ngựa bị đau bụng, vì lý do an toàn, vẫn nên cách một ngày mới lên đường thì sẽ ổn thỏa hơn.

Nếu ngựa không khỏe hẳn, trên đường lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn nằm liệt thì bọn họ cũng chỉ có thể ngủ ngoài chốn hoang dã thôi
"Nghe ngươi." Đường Ngọc biết tại loại thời điểm này, theo chủ ý của Triệu Sơ thỏa đáng hơn nhiều.
Một đêm này, Triệu Sơ gần như một đêm không ngủ, canh giữ ngựa cả đêm, không có động tĩnh gì khác.

Ngày thứ tư, xa phu rong ruổi xe ngựa chạy trên đường.

Triệu Sơ bắt chéo cánh tay, ôm kiếm trong ngực, ngồi bên ngoài xe ngựa cùng xa phu, đầu dựa vào một bên xe ngựa, ngủ gật một lát.
Quy Hồng trấn đã là nơi tiếp giáp giữa Bình Nam cùng Phương Châu, dần dần ra khỏi Loan thành, đến Thuẫn thành, chính là địa giới của Bình Nam
Từ trung tuần tháng ba rời khỏi kinh thành đến thời điểm trước mắt, không sai biệt lắm suốt ba tháng ròng rã, cuối cùng có thể bình an về lại Bình Nam.

Đường Ngọc chống cằm nhìn ngoài cửa sổ, càng tới gần Bình Nam, phảng phất như phong cảnh bên ngoài xe ngựa cũng dần dần sống động hơn, là phong cảnh của Bình Nam……
Sau khi ra khỏi Quy Hồng trấn, dường như đoạn đường lại bắt đầu thông thuận.

Đầu tiên là nghỉ ngơi một ngày ở Loan thành, rồi sau đó đến Thuẫn thành, tiến vào địa giới Bình Nam
Trước khi rời khỏi Thuẫn thành, còn kịp tham gia tiết Linh Quang tại nơi này.

Đây là ngày hội cổ xưa ở Bình Nam, từ rất lâu về trước đã lưu truyền tới nay, ở ngày tiết Linh Quang, treo tâm nguyện lên trên Linh Thụ cầu phúc thì sẽ được chúc phúc.

Người Bình Nam đều sẽ không bỏ qua.
Đường Ngọc đặt bút viết hai tờ giấy cầu phúc.

Một tờ là cho tổ mẫu, viết "Thân thể khoẻ mạnh, sống lâu trăm tuổi"; một tờ khác là viết cho chính mình, viết "Mọi việc trôi chảy, bình an vui sướng".
Đường Ngọc nhìn nhìn, đợi đến lúc chữ viết khô mực, mới phân biệt xếp đôi hai tờ giấy cầu phúc, lại dùng tơ hồng cột vào, buộc lên đó tua rua cùng chuông nhỏ, sau đó lại bước lên cầu thang gỗ bên cạnh, treo giấy cầu phúc lên Linh Thụ, sau khi xác nhận sẽ không rơi xuống, Đường Ngọc mới bước lên cầu thang đi xuống dưới, nhường

vị trí cho người khác.
Thời điểm Đường Ngọc quay trở lại, thấy Triệu Sơ cũng đang viết giấy cầu phúc, trong ánh mắt dường như có chút do dự, chậm chạp không động bút.
Chờ hắn động bút, Đường Ngọc bị một tiểu nam hài bên kia chạy đến đụng phải một chút, mẫu thân tiểu nam hài vội vàng tiến lên xin lỗi, Đường Ngọc cười nói không có việc gì.

Nhìn bóng dáng mẫu thân tiểu nam hài dẫn hắn đi, Đường Ngọc bỗng nhiên nhớ tới "Tiểu hầu tử" khi còn nhỏ
Trong kinh phát sinh binh biến, tân đế đăng cơ, thiên hạ đổi chủ trong một sớm.

Tấn Vương trước đây bởi vì đang bị phạt kiểm điểm ở hành cung ngoại ô kinh thành nên tránh được một kiếp, tung tích không rõ, nhưng hẳn là người thân trong nhà đã không còn ai
Đường Ngọc nhớ tới một năm kia khi Thái Hậu tổ chức cung yến, hắn cười khanh khách nhìn nàng nói, "Ta muốn ăn chuối, đi lấy nha ~"
Phảng phất đều là chuyện rất lâu về trước, nhưng hiện giờ, ký ức lại tựa như đã dừng lại vào thời khắc ấy
Đường Ngọc chuyển mắt nhìn nhìn Triệu Sơ, Triệu Sơ còn đang cúi đầu viết giấy cầu phúc, Đường Ngọc lại nhìn án kỷ trước người một chút, lần nữa tiến lên cầm lấy một tờ giấy cầu phúc, chậm rãi đặt bút viết, "Tiểu hầu tử, khổ tận cam lai."
Đường Ngọc viết xong, treo bút lên, rồi sau đó, mới bước lên cầu thang, tận lực treo nó vào chỗ sâu nhất ở Linh Thụ cầu phúc.
—— tiểu hầu tử, nhất định phải khổ tận cam lai đó……
Thời điểm Đường Ngọc từ trên cầu thang bước xuống dưới, Triệu Sơ cũng vừa lúc đang ở một nơi khác của Linh Thụ treo xong giấy cầu phúc
"Linh nghiệm không?" Khi rời đi, Triệu Sơ đột nhiên hỏi.
Trong mắt Đường Ngọc, Triệu Sơ là một hiệp khách giang hồ rất có cá tính, Đường Ngọc nhẹ giọng nói, "Thành tâm sẽ linh."
Triệu Sơ cũng nở một nụ cười hiếm thấy.
Dừng chân tại Thuẫn thành một ngày, lại xuất phát, ước chừng năm

sáu ngày rốt cuộc đến Miểu thành.
Mười hai năm, nàng rốt cuộc cũng đã trở về
Vào Miểu thành, xe ngựa chậm rãi dừng lại tại nơi cách cửa thành không xa, Đường Ngọc vén mành lên, dẫm chân bước xuống xe ngựa.

Trước đây đã giao ước cùng Triệu Sơ, hắn đưa nàng vào thành, khế ước coi như đạt thành.

Bây giờ, Triệu Sơ cùng nàng từ biệt, "Liền đến đây thôi."
"Có tính toán gì không?" Một đường đi cùng nhau, cũng coi như cùng chung hoạn nạn, hai người cũng là bằng hữu, Đường Ngọc hỏi Triệu Sơ.
Triệu Sơ đáp, "Vừa lúc trước đây chưa từng đến Bình Nam, nhân dịp dạo chơi khắp nơi, khả năng sẽ không ở lại Bình Nam lâu lắm, hai ngày sau sẽ rời đi."
Đường Ngọc biết được phần lớn giang hồ hiệp khách đều như thế, không có chỗ ở cố định, bốn biển là nhà.
Đường Ngọc tiến lên, đưa khế ước cùng tiền thuê còn lại cho hắn.
Triệu Sơ tiếp nhận, "Sau này còn gặp lại, Đường Ngọc."
"Sau này còn gặp lại, Triệu Sơ, nhà ta ở trong ngõ Vân Lai, nếu ngươi ở Miểu thành muốn hỗ trợ gì, có thể đến ngõ Vân Lai tìm ta."
Đường Ngọc cũng từ biệt hắn
Đi trên đường phố Miểu thành, Đường Ngọc không kịp nhận ra.
Nơi này là Miểu thành trong trí nhớ, lại dường như có khác biệt rất lớn so với Miểu thành trong trí nhớ
Trẻ con vui đùa ầm ĩ chạy xẹt qua người nàng, nàng nghiêng người tránh đi, chung quanh đều là tiếng trẻ con cười vui; bên đường có lão ông bán bánh chiên, đánh vào bột "Bạch bạch bạch bạch", giống như đoạn nhạc êm tai nhất; một bên kiệu phu đang khiêng kiệu, mỗi lần thét to "Nhường một chút, nhường một chút", là mỗi lần mồ hôi chảy thẳng xuống, len lỏi qua giữa đường phố……
Đường Ngọc giống như nhìn không đủ, một đôi mắt cũng đều không đủ dùng.
Một đường từ cửa thành đi về ngõ Vân Lai, phảng phất hết thảy đều mới mẻ, xa lạ, rồi lại mang theo vài phần quen thuộc, là nơi nàng

sinh sống khi còn bé, có ký ức tiếc nuối nhất nàng giấu sâu tận đáy lòng
Đường Ngọc bước chân càng nhẹ nhàng.
Khi sắp đến ngõ Vân Lai, có bà lão gọi nàng, "Đường Ngọc?"
Đường Ngọc dừng bước.
"Thật là Đường Ngọc!" Bà lão chống quải trượng tiến lên, "Đã lớn như vậy rồi!"
Đường Ngọc nhất thời không nhận ra đối phương.
"Ta là Hồ bà bà a." Bà lão thở dài.
"Hồ bà bà?" Đường Ngọc kinh hỉ.
Hồ bà bà là hàng xóm trước đây, cũng là người nhìn nàng lớn lên từ nhỏ, một dạo trước trong thư Lâm thẩm gửi cho nàng có nói, Hồ bà bà chuyển nhà, dọn tới nơi cách ngõ Vân Lai hai ba con phố, Đường Ngọc không ngờ lại gặp được Hồ bà bà ở chỗ này
"Mau về nhà đi thôi, tổ mẫu con nhiều ngày nay vẫn luôn trông ngóng con về đó." Hồ bà bà không giữ nàng lại lâu
"Hồ bà bà, mấy hôm sau con lại tới tìm bà."

Hồ bà bà cười cười.
Miểu thành kỳ thật không lớn, từ nhỏ Đường Ngọc đã lớn lên ở Miểu thành, càng tới gần ngõ Vân Lai, nàng càng nhận ra nhiều nơi hơn, chờ đến khi Đường Ngọc trở về trước cửa viện, thời gian cũng đã gần đến hoàng hôn.
Hàng rào nơi cửa viện cùng với hình ảnh trong ký ức của nàng cơ hồ không thay đổi, vẫn là bộ dáng trước đây, khi đó, tổ mẫu thường xuyên nằm trên ghế ngủ gật ở sân viện
Trong mắt Đường Ngọc dâng lên hơi nước, nàng đã trở về……
Nàng rốt cuộc đã trở về!
Đường Ngọc đẩy hàng rào một bên cửa nhỏ ra, chuông gió trên cửa nhẹ nhàng lắc lắc, phát ra âm thanh thanh thúy
Trên ghế nằm trong sân, tổ mẫu của Đường Ngọc nghe được động tĩnh, chống tay đứng dậy, hơi nhíu nhíu mày, hướng ra cửa run giọng hỏi, "Ngọc nhi?"
Đường Ngọc nhìn thân ảnh quen thuộc thân thương trước mặt, hai mắt rơi lệ, nghẹn ngào nói, "Tổ mẫu, con trở về rồi."
Nghe được tiếng Đường Ngọc, cả người lão thái thái kích động run

lên, khi bước chân từ trên ghế nằm xuống dưới, suýt nữa té ngã.
Đường Ngọc lau lau nước mắt, tiến lên đỡ bà, bây giờ mới biết vì sao mới vừa rồi bà lại dùng ngữ điệu nghi hoặc hỏi nàng, hai mắt tổ mẫu dường như bị bao phủ bởi một tầng lụa trắng, gần như đã không còn nhìn thấy nữa
Đáy lòng Đường Ngọc chua xót, tiến lên đỡ bà.
"Trở về thì tốt rồi, trở về thì tốt rồi!" Lão thái thái nói năng cũng có chút lộn xộn, bởi vì nhìn không rõ mặt nàng nên không khỏi duỗi tay lên sờ mặt nàng, Đường Ngọc không nhúc nhích, lẳng lặng chờ.
Đường Ngọc sợ bà lo lắng, mặc dù hốc mắt đỏ hồng, nhưng cũng chưa khóc ra thành tiếng, mặc dù vậy nhưng lão thái thái vẫn có thể biết được
Trong sân viện nổi gió, Đường Ngọc dìu bà trở về phòng.
……
Đường Ngọc đã lâu không ở bên cạnh chăm sóc tổ mẫu, đôi mắt tổ mẫu không tiện, nàng múc nước tắm rửa cho tổ mẫu
Ban đêm ngày mùa hè, trong phòng cũng không lạnh, nàng vừa chậm rãi tắm rửa cho tổ mẫu, vừa chậm rãi kể chuyện trong cung cho tổ mẫu nghe.

Mười hai năm rất dài, nhưng trong miệng Đường Ngọc chỉ như bóng câu qua khe cửa, chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu.
Xong chuyện, lại hỏi về đôi mắt tổ mẫu
Lão thái thái thở dài, "Ta đã bảo Lâm thẩm con đừng nói cho con biết, sợ con lo lắng."
Đường Ngọc bỗng nhiên hiểu được lời Lâm thẩm viết trên thư, vì sao Lâm thẩm nói thân thể tổ mẫu cứ mỗi năm qua đi lại không bằng năm trước, lại muốn nàng trở về sớm một chút.

Thân thể tổ mẫu kỳ thật còn tính là khoẻ mạnh, chỉ có điều đôi mắt mang bệnh tật, gần như đã nhìn không thấy.
Đường Ngọc không biết một mình tổ mẫu sao có thể sinh sống đến bây giờ được.
Nàng trở về thì tốt rồi!
Đường Ngọc chà lưng cho tổ mẫu
"Ngọc nhi, ủy khuất cho con" Lão thái thái bỗng nhiên cảm thán.

Đường Ngọc giật mình, ôn thanh nói, "Sao ủy khuất được ạ, một chút cũng không ủy khuất, con về nhà mình mà, con còn muốn ăn bánh hoa quế tổ mẫu làm nữa."
Lão thái thái cười nói, "Ban ngày còn có thể thấy rõ một chút, ngày mai làm cho con ăn ngay."

Đường Ngọc gật đầu, vừa múc nước cho bà, vừa nói, "Tổ mẫu, hết thảy đều sẽ tốt lên thôi."
Tổ mẫu duỗi tay vỗ vỗ tay nàng.
Lại trễ một chút, Đường Ngọc gội đầu cho tổ mẫu
Trong lúc lau khô tóc lại nghe lão thái thái thở dài, "Mấy năm nay, ít nhiều cũng nhờ Lâm thẩm con chiếu cố ta."
Đường Ngọc đáp, "Ngày mai con sẽ đi cảm ơn Lâm thẩm thật tốt."
Lão thái thái lại nói, "Lâm thẩm con ah, có một đứa cháu trai, trước đây vẫn luôn chậm chạp chưa làm mai, tuổi tác cũng tầm tầm với con ……"
Trong mắt Đường Ngọc ngưng trệ, tiếp tục mặc y phục vào cho bà
"Tổ mẫu muốn để con gặp người ta một chút, xem có thích hợp hay không." Lão thái thái ngóng trông nàng trả lời
Đường Ngọc nhẹ giọng nói, "Con muốn ở nhà với tổ mẫu nhiều hơn chút nữa mà"
Tổ mẫu cười nói, "Con còn có thể ở cạnh ta hoài sao? Phải có lúc gả đi thôi con"
Đường Ngọc không lại phản bác mong đợi của tổ mẫu, vi diệu xoay chuyển đề tài, "Đúng rồi tổ mẫu, lúc con vừa mới về nhà, thấy phủ đệ đối diện có người canh gác, nhưng bên ngoài dường như vẫn còn đang dọn đồ, là nhà mới chuyển đến sao?"
Lão thái thái quả thực đã bị nàng chuyển sang đề tài khác, "Con nói đến chỗ này làm ta mới nghĩ tới, phủ đệ đối diện đã lâu vẫn luôn bỏ trống, trước đó vài ngày mới có người dọn vào.

Tiểu tử người ta rất tốt, đã tới thăm ta vài lần, còn tặng cho ta không ít đồ, cũng cho người quét tước trong nhà giùm ta."
Đường Ngọc không khỏi chuyển mắt nhìn nhìn phía đối diện.
Phủ đệ đối diện thực rộng lớn, ban đêm đèn đuốc sáng trưng, người chuyển đến hẳn là gia đình giàu có.

Từ lời tổ mẫu nghe ra, cũng là nhà hiền lành
Đường Ngọc lại nghe tổ mẫu nói, "Hình như ban ngày hắn rất bận, phần lớn là lúc hoàng hôn mới hồi phủ, thuận đường tới nơi này gặp ta, trò chuyện một chút, bây giờ là giờ nào rồi con?"
Đường Ngọc nhìn nhìn một bên, "Giờ đóng cửa ạ."
"Vậy hắn cũng nên tới rồi đấy." Lão thái thái vừa dứt lời, liền nghe bên ngoài hàng rào viện có tiếng gõ cửa
"Tổ mẫu, để con đi cho." Đường Ngọc đứng dậy.
Tổ mẫu gật đầu.
Bởi vì biết được là hàng xóm đối diện nên Đường Ngọc không hỏi nhiều, mở cửa ra, đập vào mắt lại là một gương mặt cũng không tính là xa lạ.
"Là ngươi?" Đường Ngọc ngoài ý muốn.
Trần Thúc phảng phất cũng ngoài ý muốn, "Sao ngươi ở đây?"
Tác giả có lời muốn nói:
Trần Thúc: Kinh không ngoài kinh hỉ, ý không ngoài ý muốn.....

Chương 14: 14: Bánh Hoa Quế

nhamy111: Vì Trần Thúc chưa nhận lại Đường Ngọc, vẫn giả vờ như mới quen biết nên tui vẫn để xưng hô của Trần Húc với Đường Ngọc là "ta - ngươi" thay cho "ta - nàng" nhan
Trong mắt hai người đều cất giấu kinh hỉ, Đường Ngọc cười nói, "Nơi này là nhà ta."
Trần Thúc vờ như bừng tỉnh đại ngộ, "Ngươi là…… cháu gái của lão thái thái?"
Đường Ngọc không ngờ việc này tổ mẫu cũng đều nói với hắn, vậy thì hắn đã chuyện trò bên cạnh tổ mẫu không ít thời gian rồi
Đường Ngọc nhớ tới thời điểm vừa rồi khi tổ mẫu nói đến hắn, cũng là dáng vẻ vui mừng, Đường Ngọc lại nhìn nhìn phía sau hắn, hỏi, "Ngươi là hàng xóm mới chuyển đến ở đối diện?"
Trần Thúc gật đầu, "Ừm, đã đến được vài ngày, ta vốn đã bảo người trong phủ tới Miểu thành trước một chuyến, tìm một tòa viện an tĩnh, không ngờ lại trùng hợp như vậy."
Dường như hắn cũng có chút không tin được
Những chuyện trùng hợp như vậy, hết lần này đến lần khác lại xảy ra trước mắt như thế
Hắn vừa tới, khắp nơi đều rất lạ lẫm, vì vậy hắn mới muốn xây dựng quan hệ tốt đẹp với mọi người chung quanh, đầu tiên chính là những nhà hàng xóm, lại vừa lúc nhìn thấy trong nhà chỉ có một mình tổ mẫu, cho nên mới nói chuyện cùng tổ mẫu hồi lâu, lại dọn dẹp đồ đạc giúp tổ mẫu, rồi cho người quét dọn nhà cửa……
Tuy rằng một câu hắn cũng không nhắc tới, nhưng Đường Ngọc có thể phỏng đoán được nguyên do là đây
"Đa tạ." Đường Ngọc nói lời cảm tạ.
Trần Thúc nhìn nàng, nhẹ giọng nói, "Chuyện nhỏ thôi cũng không tốn sức gì, vốn dĩ bà con xa không bằng láng giềng gần, ta làm quen với lão thái thái cũng tốt mà."
Lời nói của hắn ôn hòa nho nhã, nhưng nói xong lại ho khan một chút, liền nắm tay đặt lên miệng quay đầu sang một bên, ho nhẹ hai

tiếng, rồi sau đó xin lỗi nói, "Khí hậu Bình Nam không giống ở nhà, cần thêm vài ngày mới thích ứng được."
"Đường Đường cũng vậy, hai ngày này đều uể oải trong phủ, không biết có phải là do lạ chỗ hay không, chắc là do không quen nên cũng không ăn được cái gì" Nói đến chỗ này, Trần Thúc như lại nhớ tới điều gì đó, dừng một chút, lại nói, "Ngày mai ta mang nó đến đây gặp ngươi, nó khẳng định sẽ rất cao hứng."
"Được a." Đường Ngọc vốn cũng muốn hỏi tới Đường Đường, không ngờ hắn lại chủ động nhắc tới.
Trần Thúc xoay người nhìn nhìn phía sau, người hầu phía sau tiến lên, đưa hộp đồ ăn trong tay cho hắn.
Hắn tiếp nhận, lại nhìn Đường Ngọc nói, "Nếu ngươi vừa trở về, ta sẽ không quấy rầy hai bà cháu các ngươi nói chuyện.

Đây là nước đường hôm trước lão thái thái thích, ta cho người làm thêm một phần đưa tới đây"
Đường Ngọc vốn còn đang chần chờ nhận hay không nhận, nhưng vừa nghe là nước đường, liền duỗi tay tiếp nhận.
Không phải đồ gì quý trọng, đối phương rất biết đắn đo đúng chừng mực.
Ở chung với dạng người như vậy sẽ không thấy mệt.

Đường Ngọc còn chưa kịp nói lời cảm tạ, Trần Thúc đã xoay người rời đi.

Đường Ngọc đang muốn đóng cửa, Trần Thúc bỗng nhiên dừng chân, xoay người nhìn nàng, "Đúng rồi, ngươi gọi là Đường Ngọc đúng không? Trước đây đã nghe lão thái thái nói qua, không biết có nhớ lầm không."
Đường Ngọc gật đầu, "Đúng vậy, ta tên Đường Ngọc."
Khóe miệng hắn chợt nhếch lên nói, "Không nhận nhầm thì tốt rồi."
Đường Ngọc cũng cười cười theo
Hai người riêng vào trong nhà mình, không nói gì thêm nữa
……
Lúc Đường Ngọc quay trở lại, tổ mẫu vừa lúc hỏi, "Là tiểu Trần hàng xóm sao?"

Tiểu Trần hàng xóm?
Đường Ngọc bỗng nhiên kịp phản ứng, lên tiếng nói, "Dạ, là Trần công tử ở đối diện, nói ngày hôm trước thấy người thích, nên hôm nay cố ý cho người làm nước đường đưa lại đây."
Đường Ngọc đặt hộp đồ ăn xuống, lại lấy chén nước đường từ trong hộp ra, đặt xuống trước mặt tổ mẫu.

Trong hộp chỉ có một chén, hẳn là đối phương không nghĩ tới hôm nay nàng sẽ trở về.
"Tổ mẫu, ngày mai chúng ta tìm một đại phu khám mắt đi." Đường Ngọc nhẹ giọng nói.
Lão thái thái cười nói, "Đôi mắt này của ta, Lâm thẩm con đã sớm dẫn ta vào thành khám nhiều đại phu rồi, đều nói là trị không hết.

Mấy ngày trước lúc tiểu Trần vừa mới tới, nói nhà hắn có quen biết một đại phu, y thuật cao minh, đã chữa khỏi người có đôi mắt bị bệnh như ta, tiểu Trần đã cho người đi mời rồi, nói nếu như nhanh, đi đường khoảng thời gian một tháng là tới đây."
Đường Ngọc ngoài ý muốn, lại nghĩ tới người vừa mới gặp, bỗng nhiên trong lòng cảm thấy có chút áy náy.

Lúc ấy hắn hỏi nàng muốn cùng đi Loan thành không, nàng cố ý từ chối, bây giờ nhìn lại, kỳ thật đối phương cũng không có ác ý.
Đường Ngọc không có lên tiếng, tổ mẫu tiếp tục nói, "Đôi mắt này của ta nhìn không rõ ràng lắm, nhưng nghe được âm thanh, luôn cảm thấy tiểu Trần là một quân tử ôn hòa……"

Đường Ngọc đáp, "Dạ."
Lão thái thái cũng cười rộ lên, "Thời buổi này, hài tử tốt như vậy cũng không nhiều lắm."
Đường Ngọc có thể cảm giác được, tổ mẫu rất thích hắn.
"Ngọc nhi, rửa mặt ngủ sớm đi, cả một đường này con mệt mỏi rồi, ngày mai hai bà cháu chúng ta lại nói chuyện tiếp."
Đường Ngọc đỡ tổ mẫu lên giường nghỉ ngơi, lại nói chút chuyện, rồi sau đó mới trở về phòng.
……

Rời nhà hơn mười năm, phòng nàng vẫn giữ nguyên bộ dáng vốn có, gần như không có thay đổi, là tổ mẫu đang nhớ nàng.
Chóp mũi Đường Ngọc ửng đỏ.
Phòng cũng đã quét tước xong, cũng dọn dẹp vô cùng sạch sẽ, Đường Ngọc đặt đồ tùy thân xuống.

Nàng vốn cũng không có bao nhiêu đồ tùy thân, rất nhanh đã thu dọn xong
Đường Ngọc cởi xiêm y, bới tóc lên đơn giản, bước vào trong thau tắm
Làn nước ấm áp truyền đến, theo da thịt thấm vào khắp người, Đường Ngọc ngửa đầu dựa vào cạnh thau tắm nhẹ nhàng thở ra, trong lòng cuối cùng cũng được yên ổn rồi
Sáng hôm sau, Đường Ngọc dậy sớm đi mua bữa ăn sáng tổ mẫu ưa thích
Chờ khi nàng quay trở lại, vừa lúc tổ mẫu thức giấc
"Con vừa đi nơi nào?" Lão thái thái mới không gặp nàng, trong lòng đã có chút lo lắng.
Đường Ngọc nói, "Con đến nhà Chu thúc mua sữa đậu nành cùng bánh quẩy, trên đường đi đã sớm thèm sữa đậu nành bánh quẩy nhà Chu thúc rồi, tổ mẫu cũng thích ăn, vừa vặn để hai bà cháu chúng ta ăn một bữa cho đã thèm."
Lão thái thái cười không khép miệng được..
Chờ dùng xong bữa sáng, Đường Ngọc cùng tổ mẫu tùy ý đi dạo trong Miểu thành
Đường Ngọc đã lâu không trở về, tổ mẫu nói cho nàng biết những thay đổi trong thành.

Đôi mắt tổ mẫu tuy rằng nhìn không rõ lắm, nhưng sinh sống ở chỗ này đã sớm quen thuộc, vừa lúc có thể nói với Đường Ngọc nơi nào thay đổi
Hôm nay là ngày đi mua rượu hoa quế
Làm bánh hoa quế ngoại trừ dùng hoa quế, còn có thể thêm chút rượu hoa quế, bánh hoa quế làm ra sẽ có thêm một hương thơm thuần khiết

Tổ mẫu ngồi chờ ở một bên, Đường Ngọc tiến lên xếp hàng chờ mua.

Vừa lúc hôm nay có nhiều người mua rượu hoa quế, hiện giờ rượu đã bán sạch, chưởng quầy cùng tiểu nhị đã đi xuống hầm lấy rượu.
Mấy người bên cạnh vừa chờ, vừa đàm luận nói, "Nghe nói mấy hôm trước Kính Bình Hầu đã đến đây, người đã ở trong thành, nhưng ngay cả biệt phủ ở Miểu thành cũng không có đến lần nào."
Nghe được mấy chữ Kính Bình Hầu, đầu ngón tay Đường Ngọc hơi cứng, không hiểu sao trong lòng lại khẩn trương.
Tuy rằng trước đây trên đường đi đã nghĩ tới Bình Nam này là đất phong vua ban, Kính Bình Hầu cho dù làm dáng cũng sẽ tự mình tới đây một chuyến, nhưng nàng không ngờ tới, chân trước nàng vừa về tới thì chân sau hắn cũng đã đến nơi.
Đường Ngọc bỗng nhiên cảm thấy toàn thân không có nơi nào được thoải mái cả
Lại nghe người xếp hàng tiếp tục nói, "Thiệt hay giả đó huynh?"
"Chuyện này sao có thể giả được a! Chỉ là cường long không áp địa đầu xà, tuy rằng Bình Nam là đất vua ban, Kính Bình Hầu lại có công ủng lập tân đế, có bệ hạ làm chỗ dựa, nhưng Bình Nam rốt cuộc không phải Vạn Châu.

Nơi này thế gia hương thân đã sớm liền thành một thể, Kính Bình Hầu muốn dừng bước ở Bình Nam cũng không phải chuyện dễ dàng.

Việc này lại không phải như đi theo thiên tử tạo phản, xuất binh là được.

Hiện giờ thiên hạ tạm ổn, chẳng lẽ còn phải dùng binh Vạn Châu tới đây quản chuyện của Bình Nam?"
Người này nói rất có lý, người khác đều nhao nhao gật đầu.
"Bây giờ tạm thời cứ nhìn ngó trước đi đã, có lẽ, đất phong này vốn chỉ là ngụy trang thôi, làm bộ làm tịch, làm một ít trình tự, tới một chuyến là được.

Qua vài ngày thì trở về.

Bình Nam có bộ dáng gì, thì cũng vẫn là bộ dáng đó."
"Cũng có lý, có lẽ Kính Bình Hầu người ta căn bản không có hứng thú gì với Bình Nam này, gặp dịp thì chơi thôi, qua mấy ngày thì đi!"
Mấy người đều lắc đầu cười cười, không nhắc lại chủ đề Kính Bình Hầu

Đường Ngọc nhàn nhạt rũ mắt.
Chưởng quầy dẫn theo tiểu nhị quay trở lại, trên xe ba bánh đẩy tay chất đầy bình rượu lớn lớn bé bé
Đường Ngọc mua được một bình rượu hoa quế nhỏ
Đường Ngọc không uống được rượu, nhưng mùi rượu hoa quế cũng không ảnh hưởng gì đến nàng.

Cả buổi chiều, Đường Ngọc đều ở phòng bếp làm trợ thủ giúp tổ mẫu một tay làm bánh hoa quế.
Làm bánh hoa quế rất cần nhẫn nại, Đường Ngọc cùng tổ mẫu bận rộn cả một buổi, đến lúc hoàng hôn không sai biệt lắm, một mẻ bánh hoa quế mới ra lò, Đường Ngọc chỉ là ngửi ngửi thôi mà đã cảm thấy thèm, rồi sau đó đầu ngón tay nhẹ nhàng bốc một miếng lên, là hương vị nàng ở trong cung nhớ tới mười mấy năm.
"Ăn quá ngon." Đường Ngọc không tìm được từ nào có thể hình dung tốt hơn nữa, "Ngày ngày con ở trong cung đều nghĩ đến miếng bánh này."
Hiện giờ cuối cùng cũng được ăn rồi.
Lão thái thái lại ra hiệu bảo nàng bưng một mâm khác ra ngoài
Đường Ngọc nhanh chân tiến lên.
Chưng bánh hoa quế độ lửa rất quan trọng, tổ mẫu bảo bưng, Đường Ngọc không dám chậm trễ.
"Nhiều như vậy, hai bà cháu chúng ta có thể ăn hết sao?" Đường Ngọc cảm thán, "Bánh hoa quế lại không thể để qua đêm."
Lão thái thái cười nói, "Đem một phần qua cho tiểu Trần hàng xóm đi thôi, vừa lúc trả đồ vật lại cho người ta."
Đường Ngọc ngẫm lại cũng đúng
Dù sao cũng gần, ra cửa liền ở đối diện, Đường Ngọc vâng theo ý muốn của tổ mẫu, đi tạo quan hệ tốt cùng hàng xóm gần nhà.

Đường Ngọc từng nghe tổ mẫu nói qua, đối phương đi sớm về trễ, cũng biết hiện giờ đang lúc hoàng hôn, chưa chắc có thể gặp được.
Lúc gặp thị vệ canh cửa, Đường Ngọc đỡ hộp thức ăn lên, "Ta ở phía đối diện, hôm qua Trần công tử có đưa cho tổ mẫu ta nước đường, hôm nay tổ mẫu làm bánh hoa quế, bảo ta mang qua."
Đường Ngọc vừa dứt lời, liền nghe âm thanh bánh xe cuồn cuộn phía sau, Đường Ngọc chuyển mắt theo bản năng
Chỉ thấy Trần Thúc duỗi tay vén mành lên, người còn chưa xuống xe ngựa, từ chỗ cửa sổ xe đã vang lên tiếng thăm hỏi ân cần ôn hòa, "Đường Ngọc."
Ánh mắt hắn dừng trên hộp thức ăn nàng xách trong tay, Đường Ngọc nói, "Hôm nay tổ mẫu làm bánh hoa quế, cố ý tặng cho ngươi một ít."
Trần Thúc cũng cười nói, "Thật đúng dịp, ta vừa lúc có được bình rượu hoa quế lâu năm, có thể nếm thử cùng lão thái thái."
nhamy111: ta nói Trần huynh diễn quá xức xắc.

Chương 15: 15: Trường Doãn

Trần Thúc tới, lại mang theo rượu hoa quế lão thái thái thích, lão thái thái rất cao hứng.

Đôi mắt lão thái thái không nhìn thấy được, nhưng uống rượu, nói chuyện phiếm thì không thành vấn đề.
Đường Ngọc đi ngõ Lâm mua đậu phộng tổ mẫu thích cùng hạt dưa, lúc trở về, nghe Trần Thúc cùng tổ mẫu đang nói chuyện rất vui vẻ
Đường Ngọc bày đậu phộng cùng hạt dưa ra một cái đĩa bưng tới, Trần Thúc tùy ý đứng dậy, vén mành giúp cho nàng đi vào, miệng vẫn còn tiếp tục nói với tổ mẫu
Trần Thúc rất hiểu cách ở chung cùng lão nhân gia
Lúc đang lắng nghe, sẽ lắng nghe không chen ngang; khi nói chuyện, lại sẽ chọn chuyện lão nhân gia thích để nói.
Trong lời nói có dí dỏm hài hước, lại bận tâm đến cảm thụ của tổ mẫu cùng nàng, không người nào sẽ cảm thấy bị vắng vẻ, nhưng cũng không cố ý lấy lòng nịnh hót, như nước chảy nhỏ giọt, ôn nhuận mà bình thản.
Âm thanh hắn rót rượu cho tổ mẫu nghe thực trọn vẹn, kỳ thật cũng không nhiều lắm lại nói chuyện cùng tổ mẫu, tổ mẫu chưa từng cảm thấy cả đêm trôi qua, nhưng kỳ thật bà uống cũng không nhiều lắm, còn bánh hoa quế cùng đậu phộng, hạt dưa lại ăn không ít, lời nói lại càng không ít
Đặc biệt là các cách nói chuyện có chút đặc thù của Bình Nam, tổ mẫu dạy hắn nói, hắn học rất nghiêm túc, nhưng vẫn ông nói gà bà nói vịt làm tổ mẫu cười híp mắt, hắn vẫn siêng năng học không ngừng
Có đôi khi, cả Đường Ngọc cũng nghe không nổi nữa, nhẹ giọng nhắc hắn nên nói như vậy.

Cũng vừa khéo, hết thảy những thứ Đường Ngọc dạy, hắn phảng phất đều có thể nói đúng, dần dà, Đường Ngọc cùng hắn nói được

rất nhiều lời
Lại trễ chút nữa, bóng đêm có chút sâu.
Đường Ngọc nhìn nhìn ngoài cửa sổ, Trần Thúc cũng nói, "Lão thái thái, hôm nay quá muộn rồi, ngày khác con lại đến uống rượu với người."
Lão thái thái biết hắn rất bận rộ, đêm nay, kỳ thật lão thái thái đã rất vui vẻ.

Trước đây trong nhà chỉ có một mình bà, có bao nhiêu quạnh quẽ, đêm nay có hai người Đường Ngọc cùng Trần Thúc ở đây, trong nhà phảng phất bỗng nhiên náo nhiệt, giống như lúc cha mẹ Ngọc nhi cùng cữu cữu vẫn còn sống trên đời.

Trong lòng Lão thái thái vừa thích, lại vừa cảm khái.
"Ngọc nhi, thay tổ mẫu tiễn người." Lão thái thái phân phó một tiếng.
Đường Ngọc nói dạ.
Tòa nhà Đường gia không lớn, từ trong phòng đi ra tới cửa kỳ thật cũng chỉ trong chớp mắt.

Trần Thúc không có cố ý đi chậm, bất quá chỉ mất thời gian hai ba câu nói, hai người rất nhanh đã đến cửa
"Dừng bước đi, trở về chăm sóc lão thái thái." Trần Thúc dừng chân.

Ánh trăng chiếu vào trong viện, giống như hiện lên một tầng sương mỏng, nhưng chiếu vào trên người hắn, phảng phất như mạ lên một tầng ánh sáng nhu hòa, lộ ra ôn nhuận, nhẹ nhàng xuất trần.
"Đêm nay tổ mẫu rất cao hứng, ngươi theo bà trò chuyện lâu như vậy mà" Hắn đối với lão nhân gia tinh tế tỉ mỉ ổn thỏa, Đường Ngọc đều nhìn thấy
Trần Thúc cười nói, "Ta cũng cao hứng a."
Đường Ngọc nhìn hắn.
Trần Thúc rũ mắt, "Khi ta còn nhỏ trong nhà đã xảy ra một trận biến cố, người thân đều đã mất hết, chỉ có một thái nãi nãi bà con xa chịu thu nhận ta, chăm sóc ta, ta mới có được ngày hôm nay.

Lão thái thái làm ta nhớ tới thái nãi nãi, ta cũng chỉ hưởng thụ một ít thời gian này thôi."
Nghe hắn nói, Đường Ngọc có chút ngơ ngẩn.
Trần Thúc ngước mắt, cảm xúc trong lời nói dường như đã cố ý thu liễm, nhưng thần sắc chưa kịp giấu đi vẻ ảm đạm, khóe miệng đã hơi nhếch lên, "Không còn sớm nữa, đi thôi."
Đường Ngọc hoàn hồn trở lại từ trong lời nói vừa rồi của hắn, người thân của hắn đều không còn nữa.....

Đường Ngọc vừa định mở miệng gọi hắn, lại phát hiện hình như nàng cũng chưa biết được tên của hắn.

Nhưng hắn lại bỗng nhiên dừng bước, chuyển mắt nhìn nàng, nhẹ giọng nói, "Trường Doãn, ta gọi là Trần Trường Doãn"
Đường Ngọc ngoài ý muốn, hắn lại cười cười, nương ánh trăng liếc mắt đánh giá nàng một cái, xoay người hòa nhập vào ánh sáng của ngọn đèn dầu mờ mờ treo dưới mái hiên.....
Hôm sau, Đường Ngọc dậy từ rất sớm, đôi mắt tổ mẫu càng ngày càng không nhìn thấy rõ, cho nên bà nói có đồ gì đó phải đưa cho nàng trước.
Hộp đỏ được giấu bên dưới giường tổ mẫu, Đường Ngọc dựa theo lời tổ mẫu nói, từ cái rương bên dưới giường tìm ra được cái hộp kia
Chìa khóa hộp tổ mẫu đang mang theo trong người, đưa vào tay Đường Ngọc, Đường Ngọc dùng chìa khóa mở hộp đỏ ra, bên trong chứa không ít đồ vật, có khế ước, khế đất, hơn nữa số lượng cũng không ít, Đường Ngọc ngoài ý muốn.
"Lấy ra rồi sao?" Lão thái thái hỏi.
Đường Ngọc đáp, "Lấy ra rồi.....!Đây đều là của nhà mình sao bà nội?"
Lão thái thái dường như biết được nàng sẽ hỏi như vậy, chống tay vào một bên ghế đứng dậy, Đường Ngọc bỏ đồ trong tay xuống, tiến lên đỡ bà
Lão thái thái trở lại ngồi xuống trên giường, "Ngọc nhi, lúc cữu cữu con còn sống, mấy thứ này, vẫn luôn do cữu cữu con cất giữ, năm ngoái trước lúc cữu cữu con qua đời, mới nhắn nhủ ta đưa cái hộp này lại cho con."

Sau khi cha mẹ qua đời, tổ mẫu vẫn luôn do cữu cữu chăm sóc, nhưng cái hộp này, không hẳn là vật của Đường gia.
Lão thái thái nắm lấy tay nàng, nhẹ giọng thở dài, "Ngọc nhi, đây là của cữu cữu con để lại cho con, bên trong ngoại trừ một ít ruộng đất, khế đất, còn có tín vật của ông ngoại con để lại.

Trước đây mẫu thân con đã từng dặn dò cữu cữu con, hộp này cần phải cất giữ cẩn thận, nhưng đồ vật bên trong bất luận có bao nhiêu quý trọng, chỉ cần thiên hạ này một ngày vẫn còn mang họ Triệu, đồ bên trong kia tuyệt đối không được động.

Khi cữu cữu con mất, giao cái hộp này cho ta, bảo ta ngày sau giao nó cho con, con cất đi."

Trong lòng Đường Ngọc không biết có bao nhiêu nghi hoặc, nhưng rõ ràng hẳn là tổ mẫu cũng biết không nhiều lắm.
Đường Ngọc tốn toàn bộ thời gian buổi sáng, lần lượt sắp xếp lại đồ trong hộp
Năm ấy khi cha mẹ qua đời, nàng chỉ có mười tuổi, lúc đó nàng theo cha mẹ đi Hoàn Thành thăm ông ngoại, ở tại Hoàn Thành này một tháng.

Mà một tháng này, nàng liên tục mất đi ông ngoại, mất đi cha mẹ, ông ngoại mất trong nhà do một trận hỏa hoạn lớn, cữu cữu mang nàng trở về Miểu thành, chỗ của tổ mẫu.....
Kỳ thật nàng cũng không nguyện ý nhớ lại chuyện của mùa đông năm ấy, nhưng trong ấn tượng, vào một ngày ông ngoại có dẫn về nhà một đứa bé, đứa bé kia không thích nói chuyện, cũng rất gầy yếu.

Thời điểm trong nhà xảy ra chuyện, cữu cữu mang theo bọn họ chạy trốn tới ngoại ô, nhưng bọn họ bị lạc mất cữu cữu.

Đứa bé kia lại nhiễm phong hàn, cả người phát sốt, nhưng vẫn luôn kêu lạnh, run bần bật, nàng ôm hắn, rõ ràng tự nàng cũng lạnh đến mức không chịu nổi, nhưng vẫn gỡ áo khoác trên người xuống đắp

cho hắn.....
Đường Ngọc thu hồi suy nghĩ, trong hộp cũng có không ít giấy viết thư, trong đó đều xưng hô là Đông Thăng
Đông Thăng là tên tự của ông ngoại
Những tin này là có người viết cho ông ngoại.
Lúc ban đầu, trong câu chữ đều là buồn khổ, sau đó là lo lắng, về sau nữa lại sợ có người gây bất lợi cho người nhà của hắn, muốn gửi người nhà tới chỗ ông ngoại tạm lánh, nhờ ông ngoại chăm sóc
Trước sau hơn hai mươi phong thư, có thể kết luận là người này và ông ngoại có mối thâm giao
Mặt khác, trong hộp cũng một ít khế đất, ruộng vườn, cũng đều ở lân cận Hoàn Thành, đây hẳn đều là đồ do ông ngoại để lại
- - chỉ cần thiên hạ này một ngày vẫn còn mang họ Triệu, đồ bên trong tuyệt đối không được động
Chuyện làm Đường Ngọc hoảng sợ, chính là, thiên hạ thật sự đã không còn mang họ Triệu.
Tin tức Đường Ngọc có thể lượm lặt được trong thư cũng không nhiều lắm, lạc khoản trong thư cũng là tên tự của đối phương, cũng không thể biết được gì nhiều hơn.

Nhưng có một câu, vẫn làm Đường Ngọc giật mình, trong thư đối phương đại khái là nói, Đông Thăng ngươi có một cháu ngoại gái, ta cũng có một đứa cháu trai, ngày sau ngươi với ta kết thành thân gia đi.

Ông ngoại chỉ có một mình nàng là cháu gái.....
Xem tiếp cũng không thể suy nghĩ ra được gì, Đường Ngọc thu dọn mấy thứ này.
Mấy năm nay nàng tích góp ở trong cung cũng đủ cho nàng chăm sóc tổ mẫu, không cần dùng tới đồ ông ngoại để lại
Đường Ngọc một lần nữa trả hộp lại chỗ cũ, "Tổ mẫu, đồ con đã xem qua, tạm thời con nhận trước, nhưng đồ bên trong cũng chưa cần đụng tới, chờ sau này rồi nói."
Lão thái thái gật đầu, đồ này vốn là của ông ngoại nàng để lại, tự nhiên sẽ giao cho nàng xử trí.
Một đêm này, Đường Ngọc không sao ngon giấc

Trong mơ mơ màng màng nàng thấy một giấc mộng dài, trong chốc lát, trong mộng nàng đang ngồi trên xe ngựa cùng cha mẹ đi đến Hoàn Thành thăm ông ngoại, ông ngoại mang về nhà một hài tử không thích nói chuyện, hắn nói với nàng hắn gọi là Trường Doãn; trong chốc lát, lại là bên trong màn gấm ở dịch quán, đầu ngón tay nàng nắm chặt chăn gấm, trời đất quay cuồng, mồ hôi của đối phương rơi xuống giữa trán nàng; lại chuyển cảnh, là ánh trăng sáng nhẹ nhàng soi rọi vào người trước mặt, hắn chuyển mắt nhìn nàng, nhẹ giọng nói, Trường Doãn, ta gọi là Trần Trường Doãn.....
Tỉnh giấc hồi lâu, trong đầu Đường Ngọc vẫn còn mơ màng hồ đồ, dường như mọi chuyện ở thực tại đều đan xen vào trong mộng, lung tung rối loạn thành một mớ hỗn độn, làm người có chút không thở nổi.
Trời vẫn còn chưa sáng nhưng Đường Ngọc đã hết buồn ngủ, nàng khoác xiêm y ngồi hồi lâu trong viện
Hôm sau, trời đổ mưa cả một ngày
Đêm trước Đường Ngọc mất ngủ, hôm sau nàng ngủ một giấc đến gần trưa mới tỉnh, thời gian hơn nửa ngày còn lại, thay tổ mẫu chỉnh lý sửa sang lại đồ của bà
Chờ đến lúc hoàng hôn, có người gõ cửa bên ngoài viện
"Là tiểu Trần à?" Lão thái thái sợ là Trần Thúc tới.
Chỉ có vài bước nên Đường Ngọc không bung dù, đi dọc theo đường đi dưới mái hiên, đi bên cạnh hàng rào gần đó có một lối nhỏ
Thời điểm mở cửa ra, ánh mắt lại chợt sửng sốt, trong mắt đều là ngoài ý muốn.
Lưu Thanh Phong nhìn thấy là nàng, hình như nhẹ nhàng thở ra, lại dường như có chút khẩn trương, hạt mưa rơi xuống quanh mình, tí tách rung động.
Lưu Thanh Phong thở dài, "Nơi này có chút khó tìm."
Tác giả có lời muốn nói:
Điều chỉnh một chút, trước đó Trần Thúc không nói cho Đường Ngọc biết hắn gọi là Trường Doãn, đến bây giờ mới nói, chỉ là để đề phòng trong một đoạn thời gian rất dài, trong suy nghĩ của nữ chính hắn là người không có tên gọi.

Chương 16: 16: Giải Vây

Lưu Thanh Phong xác thật không biết nói dối, câu kia mới vừa nói xong, cả gương mặt hắn chợt đỏ bừng, trong tiếng mưa rơi tí tách xung quanh, có vẻ đặt biệt túng quẫn
Hắn chỉ biết Đường Ngọc là nữ tử, đoạn đường này từ trong kinh cùng nhau xuôi Nam, thời gian ở một chỗ với Đường Ngọc, chung đụng rất thoải mái, cũng làm cho người rất vui vẻ.

Chuyến đi này tiêu sư áp tiêu đều cảm thấy Đường Ngọc rất tốt
Đường Ngọc sẽ kiên nhẫn giúp bọn hắn viết thư, hơn nữa xử sự khắp nơi chu toàn, gặp chuyện cũng không hoảng loạn gây thêm phiền phức.....
Nói như thế nào đây? Hắn không biết nên hình dung như thế nào, nhưng tóm lại, hắn chỉ cảm thấy Đường Ngọc rất thích hợp với hắn.
Tuổi tác của hắn không tính lớn, lại là tiêu đầu có kinh nghiệm dày dặn nhất trong số các tiêu đầu ở Lư gia tiêu cục, vào Nam ra Bắc, sóng to gió lớn gì cũng đã gặp qua, dạng nữ tử nào cũng đều gặp qua, ngược lại đối với hôn sự cùng thành thân lại không có hứng thú mấy, nhiều nhất cũng chỉ nghĩ là có người có thể chăm sóc mẫu thân.
Hắn vốn cũng chỉ nghĩ như vậy
Nhưng sau khi hắn phát hiện ra Đường Ngọc là nữ tử ở Do thành, không hiểu sao trong đầu lại dâng lên hình ảnh một đường đồng hành xuôi Nam này, lúc Đường Ngọc nhẫn nại viết thư thay cho bọn hắn, nói chuyện ôn hòa, còn có khi cho ngựa ăn bị ngựa dọa cho run run, hắn vốn cho rằng ngày sau nàng sẽ không bao giờ đến chuồng ngựa nữa, kết quả là ngày thứ hai hắn phát hiện nàng không chỉ có thể cho ngựa ăn, mà còn có thể thử sờ sờ bờm ngựa, chính nàng cũng có thời điểm cảm thấy mừng thầm.....
Trước đây hắn cũng không cảm thấy có gì đặc biệt, nhưng nếu đặt hết những điều này lên người một cô nương, đặc biệt là Đường Ngọc, cảnh tượng này bỗng nhiên làm người ta động tâm.

Hắn nghĩ nếu hắn cứ hồi kinh như vậy, chỉ sợ sẽ khó trở lại Bình Nam một chuyến, hoặc là tới Bình Nam cũng cần có cơ hội.

Tuy rằng hắn không biết tình hình trong nhà Đường Ngọc như thế nào, nhưng hắn vẫn nghĩ nên đến thử một lần.
Đường Ngọc đối nhân xử thế đều có nguyên tắc của riêng mình, cho dù nàng không đồng ý, cũng sẽ không để người khác quá lúng túng.

Cho nên hắn nửa đường vòng về, vừa vặn một ngày này đã đuổi kịp đến Miểu thành.
Miểu thành không lớn, hắn lại hàng năm áp tiêu, thủ đoạn hỏi thăm người cùng việc đều lợi hại hơn người khác.

Hắn nghe nói, nhà Đường Ngọc ở ngõ Vân Lai, trong nhà ngoại trừ có người tổ mẫu cũng không có thân nhân nào khác, cũng chưa từng có hôn phu, mà hình như, trước đây nàng từng làm cung nữ ở kinh thành
Lời kia đã giải thích được mọi chuyện, cung nữ tới tuổi sẽ rời cung, bởi vì sợ trên đường không thuận lợi, vừa lúc nghĩ ra cách đi cùng tiêu cục một chuyến.

Hắn càng thêm cảm thấy tính tình Đường Ngọc ổn thỏa, xử sự thích đáng, lại không lộ ra trước mắt người đời.
Thời điểm gõ cửa, trong lòng hắn chỉ còn chút khẩn trương, trai lớn cưới vợ gái lớn gả chồng, đều theo lẽ thường.

Đường Ngọc nếu là cung nữ rời kinh, vậy hắn là vẫn chưa có hôn phối, tuổi cũng thích hợp với hắn, với cách Đường Ngọc đối nhân xử thế, cũng có thể sống chung hòa hợp với mẫu thân trong nhà, hắn làm sao cũng đều cảm thấy hai người bọn họ rất thích hợp.
Nhưng ngay lúc hàng rào sau lưng vang lên tiếng bước chân, ngay sau đó, vang lên tiếng cửa mở, Lưu Thanh Phong vẫn không tránh khỏi khẩn trương.
Hắn vốn đã chuẩn bị kỹ lời nói mở màn, nhưng khi nhìn thấy Đường Ngọc mặc một thân nữ trang, bỗng nhiên đều vứt ra sau đầu.....

Đây chính là nguồn cơn của câu "Nơi này hơi khó tìm" vừa nói kia, mặt Lưu Thanh Phong nhanh chóng đỏ lên
Đường Ngọc càng không ngờ người tới lại là Lưu Thanh Phong.
Thời điểm ở Do thành, Lưu Thanh Phong đã cùng những người khác trong tiêu cục khởi hành hồi kinh.

Thời gian ngắn như vậy hoàn toàn không đủ để về kinh, hắn là nửa đường đã quay trở lại.....
Nhớ tới trước đây Lưu Thanh Phong còn tính là bình thường, nhưng thời điểm chia đường ở Do thành, Lưu Thanh Phong đột nhiên bất nhờ tiến lên ôm lấy nàng, sau đó hai người đều quẫn bách đến không nói được lời nào, hai người cũng xem như tạm biệt từ đó
Bây giờ, Lưu Thanh Phong bỗng nhiên lại đến, Đường Ngọc kinh ngạc rất nhiều, trong lòng cũng mơ hồ đoán được một chút.
Lưu Thanh Phong nói xong, đỏ mặt cúi đầu, có chút không dám nhìn nàng, nhất thời tình hình p
có chút xấu hổ.

Đoạn đường này nàng được Lưu Thanh Phong chiếu cố rất nhiều, cũng giống như suy nghĩa trước đây của Lưu Thanh Phong, Đường Ngọc đối nhân xử thế có nguyên tắc của riêng mình, sẽ không làm người khác quá lúng túng.
Đường Ngọc nhẹ giọng nói, "Đúng là có chút khó tìm, mưa có chút lớn, vào nhà nói chuyện đi."
Lưu Thanh Phong thành thật gật đầu.
Nhưng khi sắp cất bước, Lưu Thanh Phong lại ngừng lại.

Hắn xưa nay là người trực lai trực vãng*, kỳ thật, hôm nay tới đây cũng là muốn hỏi ý của nàng một chút.

Hắn vốn cũng không phải người thích dây dưa lòng vòng, sợ tổ mẫu nàng ở đó, có một số lời hắn ngược lại càng khó nói.
*kiểu như người thẳng tính, không thích vòng vo
Lưu Thanh Phong dừng chân, thấp giọng nói, "Đường Ngọc, kỳ thật ta tới Miểu thành chuyến này, chính là có câu này muốn hỏi

muội....."
Mới vừa rồi Đường Ngọc đã nghĩ, trong nhà còn có tổ mẫu, nàng uyển chuyển nói vài ba câu, Lưu Thanh Phong cũng sẽ không đến mức nghĩ không ra, cũng sẽ không lại mở miệng, nhưng Lưu Thanh Phong bỗng nhiên dừng bước, bộ dáng trực tiếp như muốn nói ra tình hình thực tế, Đường Ngọc có chút khó xử
Mưa rơi càng lúc càng lớn, chung quanh cũng thực ồn ào, Lưu Thanh Phong bung dù, tận lực lớn tiếng nói, "Đường Ngọc, đoạn đường này muội cũng biết, ta là người áp tiêu, không có tâm tư gì khác.

Ta còn chưa cưới vợ, cũng cảm thấy hai người chúng ta rất hợp nhau....."
Lưu Thanh Phong nói xong, trong lòng thấp thỏm, làm như hô hấp cũng có vài phần khẩn trương, cổ họng nhẹ nhàng nuốt nuốt, ánh mắt tựa như hy vọng nhìn về phía Đường Ngọc, đáy lòng không phải là không có mong đợi gì
Nhưng Đường Ngọc hơi hơi rũ mí mắt, ôn hòa nhưng không có lên tiếng, khi rũ mắt, cảm xúc giấu ở đáy mắt, nhất thời làm người ta nhìn không rõ, nhưng cũng che đi xấu hổ trong đó.

Lưu Thanh Phong càng thêm sốt ruột, sợ mình nói còn chưa rõ ràng, liền tiếp tục nói, "Ta không có ý gì khác, chỉ là, nếu như hai người chúng ta có thể ở một chỗ, ta ngày thường bận bịu, không có ở nhà thường, muội cũng không cần lúc nào cũng bận tâm đến ta.

Mẫu thân ta ở nhà là người hiền lành, sẽ không làm khó dễ muội.....!Ta đã nghe láng giềng nói, trong nhà muội chỉ có một mình tổ mẫu, chúng ta có thể dẫn theo tổ mẫu một đường đến Quan Thành, cùng nhau chiếu cố....."
Bởi vì khẩn trương, ngược lại càng nói càng nhiều, hắn là muốn lấy ra tất cả thành ý.

Hắn sẽ thay nàng giải quyết nỗi lo về sau, cũng sẽ phụng dưỡng và chăm sóc tốt cho tổ mẫu của nàng, cũng như mẫu thân hắn
Kỳ thật hắn muốn nói là ý này, nhưng hắn cảm thấy mở miệng nói

ra ngay lúc này hơi ngại
Lưu Thanh Phong không khỏi dừng lại, nhưng thật ra hắn gần như đã nói ra hết lời hắn muốn nói, mưa có chút lớn, tiếng hắn nói cũng lớn.

Tiếng xe ngựa phía sau dường như đều được giấu trong màn mưa to, nhưng tiếng của hắn thì không
Hắn vốn chính là người thẳng tính, nói xong, liền chờ Đường Ngọc lên tiếng.
Một đường xuôi Nam, Đường Ngọc hẳn là cũng đã biết gia thế cùng bối cảnh, cách làm người cùng thói quen của hắn.

Hắn có thể tới tìm nàng, cũng thuyết minh, chuyện trong nhà đều do hắn làm chủ, nếu hắn cầu thú, ngày sau, cũng sẽ không để nàng chịu ủy khuất.....
Giây phút trầm mặc ngắn ngủi cuối cùng vẫn bị tiếng xe ngựa phía sau đánh vỡ, xe ngựa chậm rãi ngừng một bên đại môn, cách sau lưng Lưu Thanh Phong không xa.

Đường Ngọc ngước mắt, thấy mành trên xe ngựa vén lên, Trần Thúc chống một cây dù giấy, từ trên xe ngựa bước xuống, chậm rãi đi qua.
Lưu Thanh Phong cũng nghe được tiếng bước chân, lại thấy ánh mắt Đường Ngọc nhìn về phía sau lưng hắn, cũng không khỏi xoay người nhìn lại.
Chỉ thấy Trần Thúc cầm ô, chậm rãi đi tới, một bộ áo gấm sạch sẽ đẹp đẽ quý giá, lộ ra dáng người tú kỳ, mặt mày tinh xảo như khắc, từ trong mưa chậm rãi đi đến, nhẹ nhàng xuất trần, hình như có muôn vàn vinh hoa
"A Ngọc." Tiếng nói của hắn ôn hòa mà thuần hậu, rõ ràng không có lên giọng, nhưng lại không bị tiếng mưa ồn ào che giấu một chút nào, tựa như chim yến mùa xuân xẹt qua mặt hồ, làm gợn lên một chút sóng.
Đường Ngọc sửng sốt, A Ngọc?

Trần Thúc đã bung dù đến trước mặt nàng, "Đi thôi, tổ mẫu đang

đợi."
Ánh mắt hắn tựa như ẩn giấu ái mộ lưu luyến, Đường Ngọc bỗng nhiên hiểu ý, hắn là vừa rồi lúc xe ngựa đi ngang qua đã nghe được, nên cố ý tiến lên giải vây.
Đường Ngọc hiểu ý, phối hợp nói, "Đây là Lưu tiêu đầu của Lư gia tiêu cục, cũng may đoạn đường từ kinh thành về Bình Nam, được hắn chiếu cố rất nhiều, mới có thể về nhà bình an."
Lưu Thanh Phong kinh ngạc nhìn về phía hai người bọn họ.
Vừa rồi lúc mưa mới rơi, Đường Ngọc cũng vẫn luôn đứng dưới mái hiên, vậy mà hắn lại không để ý, mưa rơi quá lớn, người nàng cũng sẽ dính nước mưa.

Người trước mắt bung dù tiến lên, liền dừng lại bên cạnh nàng, dù che mưa không lớn không nhỏ, nhưng vừa đủ che ở chỗ bị dính nước mưa.....
Đều là nam tử, Lưu Thanh Phong bỗng nhiên cẩn thận suy nghĩ ra cái gì đó
Vừa lúc Đường Ngọc nói xong, Trần Thúc ôn hòa nhìn Lưu Thanh Phong, "Đa tạ ngươi đưa A Ngọc đoạn đường này, mưa có chút lớn, vào nhà uống ly trà đi."
Lưu Thanh Phong nếu lại nghe không rõ, hơn mười năm áp tiêu liền coi như chạy không.

Lập tức, cũng không cần Đường Ngọc lại mở miệng xấu hổ.

Lưu Thanh Phong hàn huyên hai câu, liền cáo từ rời đi.
Khi nửa đường xoay người, quả thực thấy Trần Thúc cầm ô, hai người cùng nhau đi vào viện, thân ảnh giống như một đôi bích nhân, liền không tiếp tục dừng bước.
.....
"Mới vừa rồi, đa tạ ngươi giải vây." Vào trong viện, Đường Ngọc lên tiếng, đoạn đường này Lưu Thanh Phong vẫn luôn chiếu cố nàng có thừa, nàng thật không thể trực tiếp mở miệng từ chối
Trần Thúc lại thuận miệng đáp, "Nên làm."
Đường Ngọc còn chưa phản ứng, ngước mắt nhìn hắn, bên dưới dù, hai người cách nhau thật sự gần, bên trong mắt hắn ẩn giấu ý cười,

thuận miệng sửa lại cho đúng, "Ý ta là nói chuyện nhỏ không tốn sức gì.....!Tấm bình phong như ta, nên coi như dùng được đúng không?"
Đường Ngọc mỉm cười..

Chương 17: 17: Thêm Phiền

Sau khi Lưu Thanh Phong đi được mấy ngày, thời gian dần bước sang tháng bảy
Ngày hè Bình Nam cỏ cây sum suê, thời tiết nóng bức
Lúc buổi trưa mặt trời nóng đến mức như muốn nướng chín vạn vật, gần như không thể ra khỏi cửa được.

Tổ mẫu có thói quen ngủ trưa, buổi trưa Đường Ngọc ăn cơm cùng tổ mẫu xong, sẽ đơn giản tản bộ tiêu thực dưới bóng râm mát trong viện, rồi sau đó mới ngồi giữ trên ghế nhỏ bên cạnh giường, vừa phe phẩy quạt cho tổ mẫu, vừa nói chuyện với bà, chờ khi tổ mẫu ngủ mới đi bận bịu việc khác
Liên tiếp hơn mười ngày, các chuyện còn tồn đọng lại trong nhà, Đường Ngọc đều dần dần sắp xếp lại, thời gian cũng dần dần an ổn
Bỗng nhiên thiếu đi việc lúc nào cũng phải cẩn thận trong mọi việc, như giẫm trên băng mỏng trước đây ở trong cung, thời gian bây giờ, theo Đường Ngọc thấy thì trôi chảy rất an bình.
Đường Ngọc rất hưởng thụ cuộc sống cứ trôi chảy an bình như vậy
Trần Thúc vẫn cứ cách một hai ngày liền sẽ đi qua chỗ Đường Ngọc, một là tới thăm lão thái thái, hai cũng là mang Đường Đường tới đây gặp Đường Ngọc.

Bởi vì nguyên nhân thời tiết, Đường Đường mới ban đầu còn chưa kịp thích ứng, Đường Ngọc còn dẫn Trần Thúc đi qua chỗ khám thú y sát đường xem qua, kỳ thật chính Trần Thúc cũng còn chưa thích ứng được
Y phục của hắn phần lớn đều kín kẽ, cổ áo cũng đều gài chặt nút không chút cẩu thả, vài lần Đường Ngọc đã thấy trán hắn đổ đầy mồ hôi.

Đường Ngọc nhớ tới khi lần đầu gặp Trần Thúc tại Quy Hồng trấn, hắn khoác kiện áo choàng rộng thùng thình, giữa mày cũng có vài

phần lười biếng mỏi mệt, không giống trước mắt, hẳn là do có trưởng bối ở đây
Đường Ngọc có khi cảm thấy lễ nghi giáo dưỡng của hắn không giống như gia đình giàu có bình thường……
Nhưng chính Trần Thúc lại chưa bao giờ nhắc tới, người khác chủ động hỏi ngược lại hình như hơi quá mức, do đó Đường Ngọc cũng chưa bao giờ mở miệng hỏi, nhưng mỗi lần hắn tới, Đường Ngọc đều sẽ lấy cho hắn nước ô mai giải nhiệt
Mỗi lần Trần Thúc đều có thể uống hai chén trở lên, chóp mũi còn treo đầy mồ hôi
Thời tiết Bình Nam ẩm ướt nóng bức, đối với Trần Thúc mà nói xác thật có chút chịu tội.

Ở trong phủ đệ còn có thể cởi áo lười biếng, nhưng như Đường Ngọc đoán, từ nhỏ Trần Thúc đã được giáo dưỡng cần phải y phục chỉnh tề sạch sẽ trước mặt trưởng bối, tổ mẫu của Đường Ngọc chính là trưởng bối hắn, mặc dù đôi mắt tổ mẫu không thể nhìn thấy, nhưng cái gọi là giáo dưỡng cũng không chỉ ở trước mặt người khác, mà là ở nơi thấy được hoặc không thấy được đều phải như thế
Hai ngày nóng nhất này, Trần Thúc tới không sớm như trước đây
Lại có một lần, chính Đường Đường vụng trộm chui lỗ chó qua nơi này.

Mũi chó của Đường Đường nhạy bén, cũng ngựa quen đường cũ biết được đối diện chính là nhà Đường Ngọc, Đường Đường chui ra từ lỗ chó, vào trong nhà Đường Ngọc lăn lộn cả buổi cơm trưa, rồi sau đó lười biếng vào phòng tổ mẫu, tựa vào chân Đường Ngọc, vừa nghe Đường Ngọc cùng tổ mẫu nói chuyện, vừa ngủ gật.
Sau buổi trưa một chút, Đường Đường tự mình chạy về, còn thuận tiện ngậm theo một cây trâm gỗ Đường Ngọc dùng để tùy ý búi tóc trong nhà trở về, Trần Thúc ngẩn người, tức khắc đặt cây trâm khắc hai chữ Đường Ngọc nhặt được trước đây để lên chỗ đủ cao để chắc chắn Đường Đường với không tới, lúc này mới cầm lấy cây trâm gỗ kia, ngồi xổm xuống, nhìn chó Đường Đường nói, "Con có tiền đồ lắm a, chó Đường Đường, đồ của mẫu thân cũng dám trộm!"

"Gâu gâu gâu!" Chó Đường Đường bất mãn.
Trần Thúc lại nhìn nhìn trâm gỗ trên tay, nhìn chó Đường Đường thở dài, "Thật khó khăn lắm ta mới có thể tạo được hình tượng tốt đẹp trước mặt mẫu thân ngươi, ngươi chỉ biết gây thêm phiền phức cho cha ngươi thôi!"
Chó Đường Đường nghiêng nghiêng đầu, dù sao nghe cũng không hiểu, không lo!
Chó Đường Đường chạy đi, Trần Thúc nhìn củ khoai lang nóng phỏng tay mình đang cầm, để tự mình chó Đường Đường mang trả lại khả năng không lớn, củ khoai lang nóng phỏng tay này phải xử lý thế nào mới được đây?
Trong lúc suy nghĩ, đầu ngón tay Trần Thúc khựng lại một chút, hương hải đường thanh đạm trên trâm gỗ khiến cho Trần Thúc thất thần trong chốc lát.
……
Ngoài viện âm thanh gõ cửa hòa cùng tiếng kêu của chó Đường Đường vang lên, Đường Ngọc biết là Trần Thúc mang theo Đường Đường tới.

Hôm nay Đường Đường lén tới chỗ của nàng, rồi chạy về khi nào nàng cũng không biết được, hôm nay nàng có chút bận, giờ Ngọ ngủ trưa chốc lát, khi tỉnh lại thì đã không còn thấy Đường Đường.

Hẳn là Trần Thúc đã phát hiện được cái gì nên lại đây hỏi một tiếng.

Cho nên lúc đang mở cửa, Đường Ngọc vừa cười nói, "Chó Đường Đường, có phải con chạy loạn đã bị phát hiện rồi hay không?"

Chỉ là vừa dứt lời, lại thấy Trần Thúc mặc một cái áo choàng rộng thùng thình, cũng không giống vẻ cẩn thận không chút cẩu thả của ngày thường, tóc cột đơn giản, trên tóc mai có chút tóc đen hỗn độn, cổ áo cũng thoáng nới rộng, hẳn là bộ dáng ngày thường ở trong phủ, lộ ra vẻ lười biếng cùng thanh quý trước đây khi nàng mới gặp hắn ở Quy Hồng trấn, hoàn toàn khác biệt với dáng vẻ khi hắn xuất hiện trước mặt tổ mẫu mấy ngày nay, hẳn là…… là đột nhiên nảy lên ý định muốn qua đây, hơn nữa, cũng không chuẩn bị

gặp tổ mẫu.
Đường Ngọc nhìn hắn, còn Trần Thúc thì nhìn nhìn về phía chó Đường Đường, trầm giọng thở dài, "Tự con nói, hay để ta nói?"
Chó Đường Đường đặt hai cái móng vuốt vào trên cánh tay hắn, bởi vì thời tiết nóng nên vẫn luôn lè đầu lưỡi ra ngoài hà hơi, vẻ mặt thật thà, lại hoàn toàn không có phản ứng đến Trần Thúc, Trần Thúc hết cách với nó
Không biết vì sao, nhìn dáng vẻ này của Trần Thúc cùng Đường Đường, Đường Ngọc xém chút nữa nhịn không được cười thành tiếng
Trần Thúc cũng khó xử nhìn về phía nàng, "Đường Ngọc, nhi tử nhà chúng ta đã học được cách trộm đồ……"
Trần Thúc nói xong, đưa trâm gỗ đang cầm trong tay cho nàng.
Đường Ngọc tiếp nhận, rất nhanh, tựa như bừng tỉnh đại ngộ nở nụ cười.

Khó trách mới vừa rồi nàng tìm như thế nào cũng đều tìm không thấy cây trâm gỗ này, còn tưởng rằng làm rớt ở dưới giường, nhưng tìm ở dưới giường cũng không thấy, hiện giờ vẫn còn buồn bực, thì ra là do Đường Đường mang đi.

Cũng khó trách Trần Thúc mặc thành dáng vẻ này mà đã tới chỗ của nàng rồi, mới vừa rồi lại dùng vẻ mặt khó xử hỏi Đường Đường ngươi nói hay để ta nói.
Đường Ngọc hơi cúi người, sờ sờ đầu Đường Đường, "Đường Đường, lần sau không được tùy tiện lấy đồ người khác đâu, như vậy không phải là bé ngoan."
"Oẳn!" Chó Đường Đường kêu một tiếng.
Đường Ngọc cùng Trần Thúc đều nở nụ cười.
Vật trả về đúng chủ, Trần Thúc cũng không nán lại lâu, khi Trần Thúc ôm Đường Đường về phủ, không hiểu sao Đường Ngọc lại nhớ tới thật lâu về trước đã gặp một đứa bé ở nhà ông ngoại, hắn cũng rất cẩn thận ôm Quả Quả như vậy, sợ Quả Quả ngã xuống, nhưng Quả Quả lại không thích hắn, luôn muốn vọt vào trong lòng nàng……
Ông ngoại đã từng nói đứa bé kia hình như cũng gọi là Trường Doãn?

Nhưng thời gian qua lâu rồi, nàng nhớ không rõ lắm.
Hắn cũng không thích nói chuyện, so với Trần Trường Doãn trước mắt như hai người khác nhau
Đường Ngọc cảm thấy mình thật ngốc, tự dưng lại nghĩ tới giấc mộng lung tung rối loạn kia, trong mộng còn có người ở dịch quán trước đây, Đường Ngọc hơi ngẩn ngơ một chút, không muốn suy nghĩ nữa

Lại qua mấy ngày, chó Đường Đường lại tới vài lần nữa, Đường Ngọc cũng đã quen.
Đường Ngọc thận trọng, thấy trên người nó có dấu vết bị hàng rào kẹp, biết nó là chen từ khe hở hàng rào vào tới, dứt khoát tìm dấu vết chỗ ngày thường nó hay chui ra chui vô, nới lỏng nửa cái hàng rào, lần sau khi chó Đường Đường lại đến, trên người đã không còn dấu vết bị kẹp.
Rất nhanh đã tới ngày mùng mười tháng bảy, khi Đường Ngọc ra ngoài trở về, vừa lúc nhìn thấy có người ở cửa.
"Ngài tìm ai?" Đối phương còn chưa gõ cửa, Đường Ngọc đã hỏi trước
Đối phương nhìn nàng một cái, trong ánh mắt thoáng có chút kinh ngạc, hẳn là tới tìm tổ mẫu nàng, hiện giờ, không nhịn được cũng hỏi, "Còn ngươi là?"
Đường Ngọc đáp, "Ta là Đường Ngọc, tổ mẫu ta ở nơi này."
Người tới giống như chợt nhận ra được điều gì, "Nga, là Đường Ngọc! Ta từng nghe cữu cữu con nhắc tới con."
……
Thì ra người tới gọi là Kim Chiêu Lai, từng là bằng hữu của cữu cữu lúc sinh thời
Kỳ thật trong nhà nàng có hai chỗ cửa hàng, tổ mẫu hành động không tiện, sau khi cữu cữu qua đời, vẫn luôn do Kim thúc thúc giúp tổ mẫu thu tiền thuê.
Đường Ngọc cũng nghe Kim thúc thúc nói, kỳ thật lúc cữu cữu còn sống, dựa vào thu nhập cho thuê hai chỗ cửa hàng, sinh sống hàng ngày cũng tính là dư dả, đủ cho cữu cữu cùng tổ mẫu chi tiêu, khi đó trong nhà vẫn còn người làm.
Sau đó cữu cữu mất, tuy rằng khế đất vẫn còn ở chỗ tổ mẫu, nhưng

ngoại trừ tiền thuê do một chỗ cửa hàng giao ra, cũng chính là tiền thuê lần này Kim thúc thúc đưa tới, một chỗ cửa hàng khác đã bị người chiếm đoạt.

Trong nhà chỉ có một mình tổ mẫu, người khác lại khi dễ tổ mẫu chỉ là một lão nhân gia ở trong nhà.

Tổ mẫu chỉ mong an ổn, không muốn gây chuyện, cũng không muốn gây thêm phiền toái cho Kim thúc thúc, cho nên cũng giấu diếm người khác, bao gồm cả nàng.

Hôm nay hẳn tổ mẫu biết Kim thúc thúc sẽ tới, cho nên cố ý bảo nàng ra ngoài, sợ nàng biết được, bà vẫn còn muốn tiếp tục giấu diếm nàng, nào ngờ nàng về đúng lúc gặp được Kim thúc thúc.
Khi Kim thúc thúc nói đến việc cửa hàng, cũng thở dài, người sinh sự là bằng hữu của cháu trai thủ thành, ở Miểu thành này không ai dám quản, không phải chuyện dễ dàng gì
Kim thúc thúc nói như vậy, trong lòng Đường Ngọc cũng đã hiểu rõ, lại nhìn Kim thúc thúc nói lời cảm tạ.
Trước khi đi, Kim Chiêu Lai có nhắc một câu, trước đây đã từng nghe cữu cữu của nàng nói qua, trong nhà hẳn là còn có một ít ruộng đất, nhưng vẫn luôn nhờ người khác hỗ trợ chăm sóc, Kim thúc thúc cũng không biết rõ, nhưng lần trước khi hỏi tổ mẫu, tổ mẫu cũng không biết gì nhiều.
Kim thúc thúc biết được chỉ có bấy nhiêu, toàn bộ đều đã kể hết cho nàng biết, lại nói với nàng nếu có chuyện gì có thể tìm hắn hỗ trợ, Đường Ngọc nói dạ.

Harry Potter fanfic
Đường Ngọc xuất thần nhìn nhìn mớ bạc vụn trong tay
Ở trong cung hơn mười năm, nàng chưa từng chủ động gây chuyện, nhưng không sợ chuyện, nàng cũng có nguyên tắc xử sự riêng của mình
Nàng tích góp đã đủ để chăm sóc tốt cho tổ mẫu, nhưng nàng cũng biết, chuyện cửa hàng này như một con dao cùn, vắt ngang trong

tim tổ mẫu……
Tổ mẫu cũng không biết nàng đã sớm trở về nhà, Đường Ngọc cũng không vào nhà, mà đi một chuyến đến chợ cửa Đông trước
Cửa hàng nằm ở chợ cửa Đông này, chính là cửa hàng hôm nay Kim thúc thúc đưa tiền thuê tới
Đường Ngọc thấy đây là cửa hàng vải, kinh doanh kỳ thật coi như không tệ
Đường Ngọc tùy ý bước vào, cũng có chưởng quầy cùng tiểu nhị tiến lên giới thiệu vải vóc cho nàng, Đường Ngọc cố ý kéo dài thời gian hơi dài chọn vải, cũng lưu ý khách nhân tới lui trong cửa hàng, kinh doanh của cửa hàng này thật sự không kém, Đường Ngọc cũng mua hai thớt vải rồi mới rời đi.
Mang theo hai thớt vải, Đường Ngọc lại đi đến chỗ một cửa hàng khác mà Kim thúc thúc đã nhắc tới, hiện giờ, đây chính là một cửa tiệm vàng bạc, cũng chính là nơi bán phụ kiện cùng đồ trang sức
Đường Ngọc cũng đi vào, lập tức có tiểu nhị tiến lên đón, Đường Ngọc tùy ý hỏi vài câu, tiểu nhị lên tiếng đáp, rồi sau đó mới đón Đường Ngọc đi vào
……
Ở lầu hai quán rượu đối diện, ánh mắt Trần Thúc vừa lúc bắt gặp được một thân ảnh ngay lối vào cửa hàng.
Đường Ngọc?
Trần Thúc cười mỉm, tới nơi này mà cũng có thể nhìn thấy nàng, hắn thấy trong lòng nàng ôm hai thớt vải, nói cùng tiểu nhị mấy câu, sau đó được tiểu nhị đón đi vào.
Lúc này ánh mắt Trần Thúc mới dừng trên bản tên của cửa hàng đối diện, là tiệm kinh doanh phụ kiện cùng đồ trang sức……
Đầu ngón tay Trần Thúc gõ nhẹ mép bàn, vừa mua vải, vừa mua trang sức, đây là chuẩn bị bắt đầu trang điểm?
Nữ tử sửa soạn vì người mình thích, chẳng lẽ, là cố ý trang điểm cho hắn nhìn?
Nhưng mà…… Trần Thúc bỗng nhiên nghĩ, sao lại có con thiêu thân từ chỗ nào bay loạn tới đây vậy? Tựa như con này trước đây đã tới rồi thì phải?
Tác giả có lời muốn nói:

Trần...!ngươi bớt tự mình đa tình đi...!chặc chặc.

Chương 18: 18: Kinh Hồn

Đường Ngọc đi theo tiểu nhị vào trong, đặt vải vóc sang một bên, tùy ý nhìn khắp nơi một chút
Nàng vốn có bộ dáng đẹp mắt, quần áo phẩm vị đều tốt, mắt nhìn đồ cũng độc đáo, không ít trang sức cùng phụ kiện quý trọng, nàng đều nhìn ra được xuất xứ.
Tiểu nhị gọi chưởng quầy ra tiếp đón.
Trong cung thấy nhiều đồ, ít nhiều cũng có thể nói ra một chút, chưởng quầy biết Đường Ngọc biết nhìn hàng.
Đường Ngọc vừa thử trang sức, vừa bất động thanh sắc đánh giá bốn phía, cũng hiểu biết được bảy tám phần không sai biệt lắm.
Cửa hàng này vị trí rất tốt, khách hàng rất tốt, hẳn cũng là cửa hiệu lâu đời, không ít khách lui tới đều là khách quen, nếu so sánh tiền thuê giữa cửa hàng này cùng cửa hàng bán vải ban nãy, đúng là cách biệt một trời một vực
Đường Ngọc nhìn không sai biệt lắm, đơn giản chọn một cây ngọc trâm đặc biệt, chờ tiểu nhị bỏ vào hộp gấm
Trong lúc chờ đợi, cửa ra vào của cửa hàng chợt mở ra, Đường Ngọc nhìn chưởng quầy đứng bên cạnh, cung kính đi lên tiếp đón, "Mã gia!"
Loại thời điểm này Đường Ngọc cũng không có nhìn nhiều
Tò mò hại chết mèo, hàng năm người trong cung chết vì tò mò nhiều lắm
"Tới thu tiền thuê!" Thuộc hạ của tên được chưởng quầy gọi là Mã gia lớn tiếng gào lên một câu.
Đường Ngọc ngoài ý muốn, lúc này mới lặng lẽ liếc nhìn.

Chỉ thấy tên được gọi là Mã gia kia, dáng người cường tráng, ngưu cao mã đại*, khuôn mặt hung thần ác sát, còn có vài tên thuộc hạ gương mặt bất thiện đi theo sau, chẳng trách Hồ chưởng quầy nơm nớp lo sợ, người bên ngoài thấy cũng đều sợ hãi.
*ngưu cao mã đại: tui ko hiểu rõ câu này nên để nguyên luôn, chắc

nghĩa cũng na ná như dáng vẻ trâu bò.

Bạn nào có cách giải thích hay hơn thì cho tui biết với nha
Đường Ngọc thu hồi ánh mắt, nhớ tới trước đây Kim thúc thúc đã từng nói qua, cửa hàng này là bị một đám người cháu trai của thủ thành chiếm đoạt mất.

Hiện giờ, Mã gia trong miệng chưởng quầy là cháu trai thủ thành, hay là bằng hữu của tên cháu trai, hay chỉ là tuỳ tùng, kỳ thật Đường Ngọc không nắm chắc, cũng không nhìn tiếp.
Vừa lúc tiểu nhị đưa hộp gấm đã gói xong cho nàng, "Cô nương cất kỹ."
Đường Ngọc nhận lấy, tận lực cúi đầu, lặng lẽ rời khỏi cửa hàng.
Tên vừa rồi được gọi là Mã gia vốn đang muốn đi vào bên trong cửa hàng, nghe được lời này của tiểu nhị, không khỏi chuyển mắt, vừa vặn thấy Đường Ngọc cúi đầu đi qua trước mắt.

Tuy rằng chỉ nhìn thấy một bên mặt, nhưng cố tình nhìn từ góc độ này, vừa lúc thấy góc nghiêng gương mặt nàng xinh đẹp động lòng người, hơn nữa là loại nét đẹp ưa nhìn không hề lộng lẫy rêu rao, nhưng khi chợt nhìn thấy lại có vài phần hương vị
Ánh mắt Mã gia dừng một chút, "Cô nương nơi nào?"
Kỳ thật chưởng quầy cũng không thích Mã gia, mới vừa rồi khi tiếp chuyện với Đường Ngọc, chưởng quầy cảm thấy nàng tuy biết được rất nhiều, nhưng lại thiện chí giúp người, cũng không làm khó dễ người khác, chưởng quầy liếc mắt một cái nhìn ra được tên Mã gia này tâm tư xấu xa nên tận lực né qua, "Là khách mới, trước đây chưa từng gặp qua, không biết là cô nương nhà ai."
Vốn cho rằng Mã gia này hẳn sẽ từ bỏ, nhưng tên Mã gia lại cười mờ ám, dùng ánh mắt ra hiệu, làm thuộc hạ bên cạnh đi theo ra ngoài.
Chưởng quầy kinh hãi, lại không dám lên tiếng.
Mã gia nhìn chưởng quầy cười nói, "Ngươi cũng biết, công tử nhà chúng ta rất thích các cô nương đẹp."
Chưởng quầy cười làm lành, trong lòng lại âm thầm lau mồ hôi
Công tử trong miệng Mã gia chính là cháu trai thủ thành, thủ thành

nuôi dưỡng hắn như nửa nhi tử, ngày thường ở Miểu thành vô pháp vô thiên đã quen, cũng không ai dám quản, con cháu thế gia khác phần lớn đều cùng một giuộc, bá tánh có miệng nhưng khó nói.
Lúc này nghe nói tân đế ban Bình Nam cho Kính Bình Hầu làm đất phong, kỳ thật trong lòng không ít người đều ngóng trông Kính Bình Hầu tới, nói không chừng có thể dọn dẹp luồng chướng khí này một chút, dù sao cũng là cận thần của thiên tử, trước sau cũng có sẵn uy nghi
Nhưng lại có người nói, suy nghĩ nhiều làm gì, thiên tử ban Bình Nam cho Kính Bình Hầu chỉ là trên danh nghĩa thôi, Vạn Châu giàu có và đông đúc, lại là đất chính của Kính Bình Hầu, người ta ngàn dặm xa xôi tới chỗ Bình Nam của ngươi để làm gì, để đắc tội với các thế gia quyền quý ở đây hay chi? Chỉ cần thuế má hàng năm đưa đến Kính Bình Hầu phủ đúng hạn, chỉ sợ Kính Bình Hầu cũng sẽ không đặt chân tới Bình Nam đâu, vọng tưởng Bình Nam này, đặc biệt là Miểu thành này đổi đời, chỉ sợ còn khó hơn lên trời!
Chưởng quầy não nùng than thở.
……
Đường Ngọc chân trước rời khỏi cửa hàng, chân sau phát hiện vải vóc lúc nãy mua cũng chưa mang theo, nhưng mới vừa rồi khi nàng rời đi, rõ ràng nhìn thấy Mã gia nhìn nàng với ánh mắt bất thiện, Đường Ngọc quyết định sẽ không quay lại lấy hai thớt vải kia nữa
Sắc mặt Đường Ngọc vội vàng khi bước ra ngoài, vừa lúc dư quang ánh mắt Trần Thúc quét thấy
Đầu ngón tay Trần Thúc dừng một chút, chén rượu dừng bên môi
Rất nhanh, từ trong cửa hàng lại đi ra thêm một người.
Trần Thúc liếc mắt nhìn Trần Lỗi bên cạnh, Trần Lỗi hiểu ý ra khỏi quán rượu.
……
Đường Ngọc mơ hồ cảm thấy có người đi theo nàng, nàng không dám đi đến nơi hẻo lánh, càng không dám đi theo hướng về nhà, mắc công người khác sẽ biết nàng ở nơi nào.

Miểu thành không lớn, Đường Ngọc lại quen thuộc, lượn lờ trong mấy ngõ hẻm vài vòng, xác nhận không còn ai đi theo, trong lòng nàng mới nhẹ nhàng thở ra.

Hẳn là đã cắt đuôi được rồi.
Người mới vừa rồi là người đi ra từ cửa hàng vàng bạc, đối phương hẳn không biết rõ thân phận cùng ý đồ của nàng, Đường Ngọc nhớ tới vừa rồi ánh mắt mờ ám khi cái tên gọi là Mã gia kia nhìn nàng, trong lòng Đường Ngọc ẩn ẩn chút suy nghĩ không tốt

Ngẩng đầu, vừa lúc thấy đối diện là nơi cho thuê xe ngựa
Hôm nay nàng vốn còn muốn đi một chuyến đến Đỗ thôn, xe ngựa đi tới đi lui một chuyến, vừa lúc có thể trở về nhà trước hoàng hôn, nhưng hiện giờ, Đường Ngọc chỉ muốn nhanh chóng trở về.
Đường Ngọc mới vừa đi ra không xa, lại thấy phía trước có người đang nhìn quanh bốn phía, hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, người này nàng vừa gặp ở cửa hàng vàng bạc, là người đi theo bên cạnh Mã gia, cho dù Đường Ngọc thường ngày có bình tĩnh đến đâu cũng sinh ra vài phần hoảng loạn, vẫn còn chưa cắt được đuôi! Đường Ngọc nhanh chóng rời đi, nhưng rất mau, lại cảm thấy có người đuổi kịp phía sau
Nơi này Đường Ngọc lại không quen thuộc bằng chỗ lúc trước, trong hoảng loạn, Đường Ngọc chỉ có thể nương theo trí nhớ khi còn nhỏ, lại đi vào một ngõ nhỏ hẻo lánh
Hình như là ngõ cụt!
Sắc mặt Đường Ngọc trắng bệch.
Tiếng bước chân phía sau càng lúc càng tới gần, Đường Ngọc cắn môi để làm mình bình tĩnh lại, run run gỡ cây trâm trên đầu xuống, trốn ở một góc trong ngõ nhỏ, cả người đều nhịn không được phát run.
Quả thực, gần đến nơi tiếng bước chân dần chậm lại, "Kỳ quái, rõ ràng thấy con đàn bà kia đi vào đây mà? Trốn chỗ nào rồi?"
Đường Ngọc nắm chặt cây trâm trong tay, tận lực không cho hai hàm răng va vào nhau
"Trốn chỗ nào? Ra đây đi, đỡ cho gia sau đó lại thưởng ngươi mấy cái bạt tay." Đối phương hù dọa, nghĩ dù sao cũng có thể nghe được chút động tĩnh, nhưng âm thanh gì cũng không có.
Đối phương có chút nghi hoặc, ngõ nhỏ rất sâu, cũng an tĩnh, tiếng bước chân càng lúc tới gần, Đường Ngọc hít sâu một hơi, dần dần thấy y phục đối phương đập vào mi mắt, hắn còn đang tìm kiếm

khắp nơi
Đường Ngọc nhắm thời cơ chính xác, lao từ một bên ra ngoài, đối phương bỗng nhiên kịp phản ứng, muốn duỗi tay bắt lấy nàng, nhưng Đường Ngọc hung hăng đâm mạnh cây trâm xuống, đối phương ăn đau hô to một tiếng!
Đường Ngọc quay đầu bỏ chạy, căn bản không dám dừng lại!
Ngõ nhỏ rất hẹp, cũng rất sâu! Đường Ngọc cái gì cũng bất chấp, nhưng người phía sau rõ ràng càng đuổi càng nhanh, dưới chân Đường Ngọc lảo đảo, mắt thấy sắp phải té ngã, lại nhào vào trong một vòm ngực ấm áp rắn chắc
Trong lòng Đường Ngọc run lên, kinh ngạc ngước mắt, lại nhìn thấy là Trần Thúc.
"Trần Trường Doãn!" Tiếng nàng run run, đáy mắt ửng đỏ, gần như là theo bản năng nép trong lòng ngực hắn, nắm chặt ống tay áo của hắn.
"Không sao rồi!" Ánh mắt hắn nhìn về phía đối diện, thanh âm ôn hòa mang theo một chút tức giận.
Người đối diện vung đao nhào lên, Trần Thúc kéo Đường Ngọc đến sau lưng, một đao kia tinh chuẩn xẹt qua cánh tay hắn, vết máu xuyên qua áo thấm ra bên ngoài
Đường Ngọc kinh hãi.
Khi đối phương lại muốn nhào lên, thị vệ phía sau Trần Thúc tiến lên, trực tiếp ấn ngã người kia xuống đất.
"Đi." Tiếng nói Trần Thúc trầm thấp, dắt nàng rời đi.
Trên xe ngựa, Trần Thúc nới lỏng y phục trên vai, Đường Ngọc đang đắp thuốc cho hắn.

Hai người cách nhau rất gần, vành mắt Đường Ngọc vẫn phiếm hồng, lông mi đang run rẩy, tay cũng đang run.
Trần Thúc nhẹ giọng nói, "Vết thương ngoài da, miệng vết thương không sâu."
Đường Ngọc ngước mắt nhìn hắn.
Ánh mắt hắn ôn hòa, thần sắc trầm ổn, làm hoảng loạn trong lòng Đường Ngọc dần dần ổn định lại
Chuyện vừa rồi mới xảy ra, Trần Thúc không muốn lộ ra ngoài, cũng

không muốn làm phức tạp lên, cho nên vẫn chưa đi y quán.

Trong xe có sẵn kim sang dược, vừa rồi Đường Ngọc bôi thuốc cho hắn, hiện giờ băng bó đơn giản trước
Trước đây ở trong cung, việc gì Đường Ngọc cũng đều sẽ làm một ít, hắn không muốn phức tạp, vết thương của hắn nàng có thể xử lý.

Chỉ là khi băng bó, động tác nàng mềm nhẹ, sợ chạm vào miệng vết thương của hắn, thỉnh thoảng cũng sẽ khẩn trương hỏi, "Như vậy đau không?"
Tiếng nói nàng rất nhẹ, cũng cách rất gần, còn có hương hải đường hương quen thuộc, nàng rất nghiêm túc, cũng không chú ý hắn đang tinh tế đánh giá nàng, hắn cũng không dám bỗng nhiên quá mức thân cận nàng, hôm nay vậy mà lại đúng ý hắn
Hắn lời ít ý nhiều, cũng có chút tâm viên ý mã, "Không đau."
Chỉ là đầu ngón tay nàng mềm ấm, nhẹ nhàng chạm vào cánh tay hắn, chút mềm ấm kia phảng phất như thấm vào da thịt lan tỏa ra khắp cơ thể, nàng lại cách rất gần, hương hải đường trên người nàng làm cho hắn nhớ tới đêm hồn khiên mộng nhiễu* ngày ấy
*hồn khiên mộng nhiễu: việc làm khiến người ta ngày đêm không yên, nhớ nhung vạn phần
Thấy nàng đưa ánh mắt tới, hắn cố ý né tránh ánh mắt, không nhìn nàng.
"Ờ" Hốc mắt nàng còn ẩn ẩn phiếm hồng, "Chút nữa vẫn phải đi tìm đại phu nhìn xem."
Nàng chỉ là công phu mèo ba chân thôi
"Ừm." Duỗi tay kéo y phục lại, thấp giọng nói, "Chuyện hôm nay, trước đừng nói với tổ mẫu, ta sợ bà lo lắng, chỉ là mấy ngày hôm nay ngươi trước tiên cứ ở trong nhà, đừng đi lung tung bên ngoài, để ta cho người đi hỏi thăm rõ ràng đã"
Trần Thúc nói xong, mới thấy Đường Ngọc vẫn đang nhìn hắn, một lúc sau, lại nhẹ giọng hỏi, "Sao ngươi lại ở đây?"
"Hôm nay ta có hẹn người uống rượu ở quán rượu đối diện cửa hàng vàng bạc, khi đó Trần Lỗi nói hình như là Đường Ngọc cô nương, ta tò mò nhìn thoáng qua, cảm thấy hình như là ngươi.

Lúc ngươi từ trong cửa hàng vàng bạc bước ra ngoài, không có mang vải vóc theo, ta phỏng đoán là ngươi đang gấp, rất nhanh sau đó, lại thấy có người đuổi theo ra tới, nhìn không giống như người tốt, ta muốn đuổi theo ngươi, nhưng ta lại chưa thông thuộc đường xá, bị ngươi dẫn đi vòng vòng cuối cùng mất dấu, nhưng may mắn có thị vệ nhìn thấy tên đang theo dõi ngươi, cho nên ta mới theo tới được đây……" Hắn tận lực nói như gió thoảng mây trôi, nhưng Đường Ngọc vẫn nhịn không được sợ hãi
Trần Thúc nhìn nàng, bình tĩnh nói, "Hiện giờ Bình Nam còn quá loạn, người làm quan thì tham ô, bất chấp vương pháp, bộ dáng ngươi quá đẹp mắt, luôn có bọn đạo chích ngấp nghé.

Mấy ngày nay ngươi cứ tránh đứng nơi đầu sóng ngọn gió trước, để ta cho người giải quyết hậu quả xong đã"
Nói xong, xe ngựa chậm rãi ngừng lại, là đã đến cổng chính
Trần Thúc dặn dò, "Chuyện hôm nay cũng không cần nói với người khác, giao cho ta xử lý là được rồi."

Đường Ngọc gật đầu.
Vén mành lên, Đường Ngọc xuống xe ngựa trước, lại quay đầu lại nhìn hắn một cái, "Trần Trường Doãn, hôm nay…… Đa tạ ngươi."
Thời gian nàng quen biết hắn không lâu lắm, lại biết được nhân phẩm hắn
Hắn vẫn nhàn nhạt cười cười, "Nên làm."
Dừng một chút, lại nói, "Yên tâm đi, Đường Ngọc, có ta ở đây."
Đáy lòng Đường Ngọc không hiểu sao lại chùn xuống
Đường Ngọc xuống xe ngựa, xe ngựa lại từ cửa bên hông tiến vào phủ đệ đối diện, Trần Thúc vẫn không lộ mặt.
Đường Ngọc thu lại cảm xúc trong mắt, sợ tổ mẫu nhìn thấy.
……
Bên kia, xe ngựa đi vào phủ đệ Trần phủ
Mành được vén lên, Trần Thúc xuống xe ngựa, Trần Lỗi đã chờ sẵn trong viện, "Hầu gia."
"Nói." Sắc mặt Trần Thúc có chút khó coi.
Trần Lỗi chắp tay đáp, "Gã đó gọi là Mã Tiến Sơn, là ma cọp vồ* của tên cháu trai thủ thành ở Miểu thành này.

Ngày thường thay cháu trai thủ thành làm loại chuyện này không phải một hai lần, có đôi khi còn sẽ trắng trợn cướp người ở trên phố, kiêu ngạo thành tính, bá tánh trong thành giận mà không dám nói gì.

Khế đất của cửa hàng vàng bạc hôm nay Đường Ngọc cô nương đến hẳn là của Đường gia, sau khi cữu cữu của Đường Ngọc cô nương chết, nhóm người này khi dễ lão thái thái lẻ loi một mình, liền chiếm lấy cửa hàng, hôm nay hẳn là Đường Ngọc cô nương chỉ muốn đi nhìn cửa hàng một chút, nhưng không ngờ lại gặp tên Mã Tiến Sơn, hẳn nổi lên tà tâm, muốn bắt Đường Ngọc cô nương đưa đến phủ cháu trai thủ thành……”
*ma cọp vồ: trong truyền thuyết đây là người bị hổ giết chết thành ma, sau đó con ma này không dám bỏ con hổ mà thay vào đó là làm đồng phạm cùng con hổ.

Tui nghĩ đơn giản cụm từ này là tay sai.

Bạn nào có ý hay hơn thì nói tui hén
Nói xong lời cuối cùng, Trần Lỗi không sao dám nói tiếp
Bởi vì thấy sắc mặt Trần Thúc càng thêm khó coi.
Tác giả có lời muốn nói:
Trần Lỗi: Ta cảm thấy...!chắc hầu gia đang sôi máu.

Chương 19: 19: Gây Chuyện

Tại phủ thủ thành, Bàng Giai Bác đi qua đi lại, "Cha, sao lâu như vậy rồi mà còn chưa thấy Kính Bình Hầu có động tĩnh gì hết vậy? Cũng không hiểu sao người bên ngoài nghe từ đâu mà từ sớm đã có tiếng gió nói hắn tới Miểu thành rồi, nhưng cũng có người nói là tin vịt, rốt cuộc hắn có ở Miểu thành hay không đây!"
Bàng Giai Bác hơi thiếu kiên nhẫn.
Bàng Quý Lai nhàn nhạt nói, "Gấp cái gì? Nếu muốn tới nhất định sẽ tới, còn nếu không, cho dù ngươi muốn cho hắn tới đây, hắn cũng sẽ không tới.

Hắn là muốn so nhẫn nại với chúng ta, vậy cứ so với hắn, nơi này là Miểu thành, hắn cũng không nóng nảy, hai phụ tử chúng ta thay hắn gấp cái gì?"
"Chỉ là.....!Chỉ là cũng hơn một tháng rồi." Bàng Giai Bác vẫn còn lo lắng.
Bàng Quý Lai bưng chén trà lên, lạnh lùng nói, "Ngươi ngẫm lại xem Trần Thúc là người nào? Hắn có thể sống sót dưới mí mắt phế đế, thừa dịp khi phế đế không rảnh bận tâm đến Vạn Châu, im hơi lặng tiếng xây dựng Vạn Châu thành binh hùng tướng mạnh, đất phong giàu có và đông đúc, chờ lúc phế đế có phản ứng, còn muốn dựa dẫm vào hắn, muốn cho hắn cưới công chúa nhằm mượn sức hắn.

Hắn dựa vào danh nghĩa cưới công chúa để nhập kinh, trong lúc đó một tiếng cũng không rên, chỉ trong một đêm lại cùng tân đế tạo phản, địa vị cực cao, ngươi cảm thấy hắn là người trầm ổn, hay là người thiếu kiên nhẫn?"
Bàng Quý Lai nói lời như vậy, Bàng Giai Bác tức khắc nghẹn lời.
Xác thật.....
"Người như vậy.....!Hắn không có ý đồ gì sao?" Bàng Giai Bác lo lắng.
Bàng Quý Lai nhẹ nhấp một ngụm trà, rồi sau đó chậm rãi buông

chung trà, lắc lắc bình pha trà, tiếp tục nói, "Không nhất định."
Bàng Giai Bác kinh ngạc.
Bàng Quý Lai chống tay đứng dậy, "Ngươi ngẫm lại xem, hắn ủng lập có công, muốn ban thưởng thứ gì mà tân đế không cho? Cho dù muốn ban phong thân vương khác họ, Trần Thúc cũng đều đủ tư cách.

Nhưng hắn muốn cái gì?"
Bàng Giai Bác kinh ngạc, "Muốn Bình Nam....."
Bàng Quý Lai chắp tay ở sau lưng, ý tứ sâu xa cười nói, "Đúng vậy, Bình Nam cho dù đất rộng, nhưng lại xa xôi cằn cỗi, bất luận kẻ nào cũng đều không muốn nơi này làm đất phong.

Nhưng Trần Thúc rất rõ nước đầy sẽ tràn, trăng tròn sẽ khuyết, cho nên cho dù hắn có công cũng không cần suy nghĩ liền xin một Bình Nam không ai thèm chú ý đến, đã phong bế được miệng người khác, cũng biểu lộ ý đồ cho thiên tử biết.

Nếu hắn muốn dùng Bình Nam để ngụy trang thôi, vậy hà tất gì phải tốn công cho thứ dùng để ngụy trang làm gì?"
Bàng Giai Bác dường như đã có chút sáng tỏ, "Đúng vậy."
Bàng Quý Lai tiếp tục nói, "Cho nên có khả năng hắn sẽ đến Bình Nam nhìn sơ qua, kiểm tra nước nơi này có bao nhiêu sâu, trong lòng tự biết, sau đó bình an vô sự, mọi người đang như thế nào thì cứ tiếp tục như thế ấy.

Nếu không ngươi nghĩ đi, chân trước hắn mới tỏ rõ thái độ với thiên tử, không đòi công lao; sau lưng liền tới Bình Nam cứu bá tánh, ngươi cho là thiên tử sẽ nghĩ như thế nào?"
Bàng Giai Bác bừng tỉnh đại ngộ, "Cha! Quả nhiên là người nhìn rất thấu đáo!"
Bàng Quý Lai vuốt vuốt chòm râu, thở dài, "Cho nên, hắn có ở Miểu thành hay không, hay hắn muốn lặng yên ngây ngốc không một tiếng động ở Miểu thành trong bao lâu, chúng ta đều không cần phải xen vào, cũng không cần đi tra xét trong Miểu thành có người này hay không, Vạn Châu mới là căn cơ của hắn, sớm hay muộn gì

hắn cũng về Vạn Châu thôi.

Nhưng trong thời gian hắn ở Miểu thành, tận lực không được sinh sự.

Một người cho dù hòa khí đến đâu đều có nghịch lân, hắn ngay cả tạo phản cũng dám làm, nếu thật sự chọc hắn tức giận, hắn còn cái gì mà không dám."
Bàng Giai Bác chắp tay, "Nhi tử hiểu rõ!"
"Còn nữa....." Bàng Quý Lai lại nói, "Giám sát chặt chẽ Bàng Miện, nó mới là đứa thiếu kiên nhẫn, ngày sau cũng không nhờ cậy vào được, đừng để hắn gây chuyện xấu."
Bàng Giai Bác cũng mới nhớ tới Bàng Miện.
Bàng Miện là nhi tử của nhị thúc, nhị thúc chết sớm, cha mang Bàng Miện theo bên người, nuôi dưỡng như nửa nhi tử của mình.

Bàng Miện cả ngày chơi bời lêu lổng trong thành, gây chuyện thị phi, tụ tập một đám người chuyên làm các chuyện không thể lộ ra ngoài, khiến cho tiếng oán than trong thành dậy trời dậy đất.

Bàng Miện là cái tên phiền toái, nhưng một bút không viết ra được hai chữ Bàng, Bàng Miện lại là đứa con mồ côi từ trong bụng mẹ của nhị thúc, lưu lạc bên ngoài khá nhiều năm mới được cha đón trở về, lúc ấy người cũng đã lớn, cũng không sửa lại được nữa
Trong Miểu thành luôn có một ít việc cần phải có người ác ra tay, chuyện Bàng Miện làm, gia đình đều phần lớn mở một con mắt nhắm một con mắt.
Bàng Miện vốn cũng thay thế người nhà mình làm việc thôi.
Bàng Giai Bác đáp, "Biết rồi cha."
"Ngọc nhi." Tổ mẫu gọi đến tiếng thứ ba, Đường Ngọc mới hoàn hồn.
"Hôm nay con như mất hồn mất vía vậy, có việc gì hả con?" Lão thái thái mắt mù nhưng tâm không mù.
Đường Ngọc nhanh chóng đáp, "Hôm nay ra ngoài một chuyến chắc do bị trúng nắng, con ở kinh thành lâu rồi, có chút không quen với

thời tiết Bình Nam.

Hôm nay ra cửa thời gian lại dài, hẳn là con bị cảm nhiệt thôi."
"Vậy nhanh chóng đi nghỉ ngơi thôi." Lão thái thái đau lòng cho nàng.
Đường Ngọc còn chưa lên tiếng, liền nghe được tiếng gõ cửa bên ngoài
Trước đây chỉ có một mình tổ mẫu ở nhà, qua lại phần nhiều là hàng xóm, từ sau khi Trần Trường Doãn tới đây, ngược lại đã trở thành người gần gũi nhất, vừa rồi tổ mẫu còn mới nói Tiểu Trần hôm nay sao còn chưa thấy tới.
Chẳng lẽ là hắn?
Đường Ngọc trong lòng thấp thỏm đi mở cửa, quả thực thấy người đến là Trần Thúc.
"Ngươi đỡ chưa?" Ánh mắt Đường Ngọc dừng trên cánh tay hắn, trong mắt đầy lo lắng.
Trước đây cánh tay hắn là do nàng băng bó, tuy rằng hiện giờ được giấu dưới ống tay áo to rộng nhìn không rõ, nhưng nàng đã nhìn thấy miệng vết thương.

Trên người hắn lại cố ý treo túi thơm, giấu đi mùi thuốc kim sang dược
"Chỉ là bị thương ngoài da thôi, đừng lo lắng." Âm thanh Trần Thúc ôn hòa, mang đến cho người ta ấn tượng thật kiên định an ổn, Đường Ngọc vẫn ngưng mắt nhìn hắn.
Trần Thúc nhìn nàng cười cười, lại nói, "Ta dẫn đại phu tới, khám mắt cho tổ mẫu."
Lúc này Đường Ngọc mới kịp phản ứng phía sau hắn còn đi theo một người.
Trước đó tổ mẫu đã nói với nàng, bệnh mắt của bà đã từng tìm đến khám ở khá nhiều đại phu trong thành, nhưng ai cũng đều nói trị không hết.

Sau đó Trần Trường Doãn nói với tổ mẫu nhà hắn có quen biết một đại phu, y thuật cao minh, chữa khỏi không ít người có bệnh mắt giống tổ mẫu, hắn đã cho người đi mới, nếu nhanh, cả đi lẫn về tốn

hơn một tháng, tính toán thời gian thì chính là hiện giờ

Đường Ngọc nhìn hắn, rõ ràng hắn chỉ nói này một câu, nhưng đáy lòng nàng tự nhiên có chút ấm áp
Trần Thúc lại nhìn đại phu phía sau nói, "Bình đại phu, vào đi."
.....
Bình đại phu tuổi không lớn, ước chừng khoảng 35-36 tuổi, nhưng khi thăm khám mắt cho tổ mẫu thì thật cẩn thận nghiêm túc, không ít vấn đề cứ xác nhận đi xác nhận lại, cũng sẽ từ góc độ khác nhau, cẩn thận đánh giá đôi mắt tổ mẫu
Vì không quấy rầy Bình đại phu, Đường Ngọc cùng Trần Thúc đứng ở chỗ xa hơn một chút, có thể thấy, cũng có thể tùy thời lên tiếng hỗ trợ, nhưng cũng sẽ không quấy nhiễu Bình đại phu khám bệnh
Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Bình đại phu vẫn còn chẩn bệnh, Đường Ngọc nơi dịch quán trầm ổn bình tĩnh bao nhiêu, bây giờ trong lòng cũng dần dần có chút sốt ruột.

Nếu đã nắm chắc, Bình đại phu hẳn là sẽ có phản hồi ngay, hiện giờ còn đang cân nhắc, là không xác định, hay là không nắm chắc.....
Vẻ mặt Đường Ngọc hiện nét khẩn trương.
Trần Thúc nhẹ giọng nói, "Không có việc gì, y thuật Bình đại phu rất tốt, ta đã thấy hắn chữa khỏi không ít bệnh ở mắt."
Đường Ngọc gật đầu.
Lại qua một hồi, Bình đại phu hẳn là đã kiểm tra xong bước đầu, nhìn lão thái thái nói, "Lão thái thái xong rồi"
Lão thái thái lên tiếng, lúc này Bình đại phu mới tiến lên, "Mới vừa rồi đã kiểm tra bước đầu, hiện giờ cần thi châm tiếp, mới có thể kết luận, mất khoảng nửa canh giờ, hoàn cảnh cần an tĩnh.

Nếu tiện, hai vị có thể dời bước ra ngoài phòng ngồi chờ, nếu cần hỗ trợ, ta sẽ gọi các ngươi."
Đường Ngọc gật đầu, "Làm phiền đại phu."
Cửa phòng khép lại, Đường Ngọc canh ngoài phòng.
Nửa canh giờ không phải là quá ngắn, Đường Ngọc không dám cách quá xa, liền ngồi xuống bồn hoa bên cạnh ở ngoài phòng xuất thần.
Trần Thúc đứng bên cạnh nàng

Ngày hiện giờ tuy không nóng bằng chính Ngọ, nhưng rốt cuộc đã là trung tuần tháng 7, là thời điểm nóng nhất trong năm, Trần Thúc đứng bên cạnh nàng, vừa vặn che chắn ánh mặt trời, ánh mặt trời không chiếu được vào người nàng, trán Trần Thúc ròng ròng mồ hôi, nhưng cơ bản vẫn khoanh tay không nhúc nhích.
Nửa canh giờ này kỳ thật rất dài.
Cửa phòng bỗng nhiên mở ra, Đường Ngọc khẩn trương đứng dậy, Trần Thúc đón nói trước, "Thế nào?"
Bình đại phu đúng sự thật nói, "Vừa rồi cũng đã nói với lão thái thái, bệnh mắt của bà, ta trị không hết."
Bình đại phu còn chưa dứt lời, Đường Ngọc chỉ cảm thấy như rơi vào đáy vực, còn Trần Thúc vẫn tiếp tục hỏi, "Còn cách khác không?"
Đường Ngọc nhìn hắn.
Bình đại phu gật đầu, "Sư phụ ta có thể trị, ta đã thấy sư phụ trị bệnh mắt giống lão thái thái, cần phải liên tục thi châm một hai tháng, hơn nữa cần phải thật chuẩn xác.

Lão thái thái tuy có bệnh ở mắt, nhưng cũng may thân thể khỏe mạnh, hiện giờ muốn trị khỏi hẳn vẫn còn có thể, nếu lại kéo dài thêm thời gian thì sẽ khó khăn hơn rất nhiều."
Đáy lòng Đường Ngọc một lần nữa cháy lên hi vọng, "Vậy Bình đại phu, sư phụ ngài ở đâu?"
Bình đại phu thở dài, "Ông ấy ở Đào thành."
Đào thành cách Miểu thành khoảng hai tháng lộ trình, Đường Ngọc lại nghe Bình đại phu nói, "Ta vừa mới hỏi ý lão thái thái, lão thái thái cảm thấy Đào thành quá xa, cũng hỏi ta có nhất định trị khỏi hẳn không, ta chỉ có thể nói với lão thái thái, khả năng chữa khỏi là rất cao, nhưng cũng không thể bảo đảm.

Lão thái thái có chút do dự, các ngươi cần thương lượng với lão thái thái hay không?"
Trần Thúc và Đường Ngọc hiểu ý.
.....
"Đào thành quá xa, hơn nữa, còn không nhất định có thể trị hết, đi đi về về cho dù thuận lợi, cũng mất hết bốn tháng, hơn nữa còn

phải ngây ngốc ở Đào thành thêm hai tháng, đó chính là nửa năm.

Hiện giờ vẫn chưa thật sự thái bình, đi Đào thành quá mạo hiểm."
Tổ mẫu thở dài, "Đôi mắt này của ta nhìn không rõ cũng đã nhiều năm, cũng đã quen dần rồi, có Ngọc nhi con bên cạnh tổ mẫu, tổ mẫu đã an tâm rồi, không đi Đào thành."
Lão thái thái là đang lo lắng đường xá xa xôi, lại không chắc chắn chữa trị có hiệu quả
Trong lòng lão thái thái dường như đã hạ quyết tâm rồi
Đường Ngọc ấm giọng nói, "Tổ mẫu, người còn chưa có nhìn thấy con, ngay cả bộ dạng con trông như thế nào người cũng chưa thấy, người cam tâm sao?"
Một câu này của Đường Ngọc chọc trúng tâm tư lão thái thái, quyết tâm đã hạ ban nay cũng tựa hồ có chút dao động.
Trần Thúc không có lên tiếng, cho bà cháu hai người thời gian an tĩnh
Đường Ngọc lại nói, "Ngọc nhi hy vọng tổ mẫu có thể nhìn thấy, con ngóng trông rất lâu rồi mới có thể về nhà, nghĩ sau này lại có thể thường xuyên bầu bạn bên cạnh tổ mẫu.

Xa thì xa thôi, hai bà cháu chúng ta cùng nhau đi, đi đến nơi nào cũng đều là nhà, đường không dễ đi thì chúng ta cứ từ từ đi, rồi từ từ về.

Chỉ cần tổ mẫu có thể nhìn thấy, chúng ta đi nơi nào cũng đều đáng giá."
Trong mắt lão thái thái nhịn không được ôn nhuận, "Đúng vậy, tổ mẫu còn chưa chính mắt nhìn thấy con gả chồng, tổ mẫu còn muốn thấy con gả chồng....."
Vành mắt Đường Ngọc ửng đỏ, Trần Thúc đáp, "Vậy thì cần phải chữa khỏi đôi mắt."
"Người không thể tới Miểu thành sao?" Trần Thúc hỏi.
Bình đại phu đáp, "Năm trước sư phụ bị mắc tật chân, đi không được đường xa, hơn nữa thi châm cần mất một hai tháng, cần phải ở một chỗ lâu dài, đích xác là đi không được."
Bình đại phu là biết thân phận hắn, hơn nữa, nếu không phải do việc

cùng người quan trọng, Kính Bình Hầu sẽ không cho người ra roi thúc ngựa đón hắn tới Bình Nam.

Trần Thúc mở miệng hỏi, Bình đại phu cần giải thích rõ ràng.
"Ta biết rồi." Trần Thúc nhìn hắn nói, "Bình đại phu, ngươi về phủ nghỉ ngơi trước, muộn chút ta tới tìm ngươi."
Bình đại phu đáp lời.
"Tổ mẫu, vừa vặn năm trước con đã muốn đi Đào thành một chuyến rồi, chỉ là hiện giờ ở Miểu thành còn có chút chuyện chưa làm xong, cần khởi hành trễ hơn một chút.

Tổ mẫu nếu người không chê, con để người trong phủ khởi hành cùng người trước, chờ con làm xong việc, cũng đi theo sau." Hơn tháng nay, Trần Thúc đã đổi kiểu xưng hô từ lão thái thái thành tổ mẫu, nói như vậy thân thiết hơn
Trước đây lão thái thái còn có chút không quen, nhưng dần dà, cũng quen.
Lão thái thái thở dài, "Trường Doãn, con đã chiếu cố lão bà tử ta rất nhiều rồi, không cần làm phiền con lại đặc biệt đi chuyến này nữa."
Xưng hô của lão thái thái cũng từ tiểu Trần trước đây, biến thành Trường Doãn, giống như gọi vãn bối nhà mình.

Nào có chuyện trùng hợp như vậy, hắn lại vừa lúc muốn đi Đào thành?
Trần Thúc nói, "Vốn chính là tiện đường, bất quá chỉ là đi sớm đi muộn thôi.

Như thế còn có thể dẫn tổ mẫu cùng Đường Ngọc đi một đoạn đường, có thể chăm sóc lẫn nhau."

Lão thái thái không trực tiếp lên tiếng, nói là muốn thương lượng với Đường Ngọc.
Lúc Đường Ngọc đưa Trần Thúc rời đi, Trần Thúc mới nói, "Hôm nay xảy ra chuyện, ngươi dẫn tổ mẫu đến Đào thành một chuyến tránh đầu sóng ngọn gió cũng tốt, vừa lúc chữa bệnh mắt cho tổ mẫu.

Chờ đến khi trở về, sóng gió tại Miểu thành hẳn cũng đã qua, như thế là ổn thỏa nhất.

Đôi mắt tổ mẫu nhìn không thấy, Trần Lỗi cùng đi với các người, ta cũng yên tâm."
Trần Thúc nói tới, Đường Ngọc mới nhớ tới một màn kinh hồn trong ngõ nhỏ trước đây, Trần Thúc là nhắc nhở nàng, hiện giờ ở Miểu thành cũng chưa chắc an ổn hơn đi Đào thành
"Ngươi vì sao....." Đường Ngọc muốn hỏi hắn vì sao lại giúp nàng cùng tổ mẫu như vậy, nhưng lại cảm thấy tùy tiện hỏi như thế có chút đường đột cùng kỳ quái.
Trần Thúc chuyển mắt nhìn nàng, trong mắt nhàn nhạt ý cười, ôn hòa như ngọc như ngày thường, "Nên làm, bà con xa không bằng láng giềng gần, ta với tổ mẫu rất hợp nhau, cũng đã đổi xưng hô thành tổ mẫu rồi, còn chuyện gì không làm được?"
Đường Ngọc nhìn đôi mắt hắn.
Nàng ở trong cung nhiều năm, thời điểm cẩn thận ổn thỏa nhiều, mà thời điểm nhìn mặt đoán ý càng nhiều.
Trần Thúc dường như cũng biết nàng đang nhìn hắn, vẫn không tránh đi ánh mắt nàng, thấp giọng nói, "A Ngọc, ta còn phải ở Miểu thành thêm chút thời gian, trên đường đi có thể giúp ta chăm sóc Đường Đường không? Nó ở chỗ của nàng ta yên tâm hơn....."
*Bắt đầu từ chỗ này tui đổi xưng hô của Trần Thúc với Đường Ngọc sang "ta - nàng" luôn nhá.

Đã gọi tổ mẫu, đã kêu A Ngọc rồi thì xưng hô "ta - ngươi" cứ thấy ngượng miệng
"Được." Đường Ngọc nhàn nhạt rũ mắt.
Khi lại ngước mắt lên, thấy mặt trời chiều đã ngã về Tây, bờ sông Lạc nhẹ cuốn bụi mù trong cơn gió thoảng qua, mà ráng chiều thì mạ một tầng vàng kim nhàn nhạt trên bóng dáng hắn
Mới vừa rồi, hắn...!hắn cố ý gọi nàng là A Ngọc.....
Trần Thúc muốn khởi hành chậm một chút, khi gửi gắm chó Đường Đường cho Đường Ngọc, chó Đường Đường không hề có một chút nào lưu luyến hoặc là không nỡ, vui mừng ra mặt
Trần Thúc nhìn Trần Lỗi giao phó vài câu, rồi lại nói cùng lão thái

thái, "Tổ mẫu, trên đường đi có Trần Lỗi chiếu cố mọi người, muộn chút con lại đuổi theo, lên đường bình an."
Chó Đường Đường nằm trong lòng Đường Ngọc giống như lúc nằm trong lòng Trần Thúc, hai bộ móng vuốt nhỏ gác vào cánh tay Đường Ngọc, lè đầu lưỡi ra thở
"Nhi tử giao cho nàng chăm sóc." Khi Trần Thúc nói chuyện, vừa lúc cúi người xuống sờ sờ đầu nhỏ của Đường Đường, hơi thở hắn gần trong gang tấc, tóc đen cũng phất quá má nàng, Đường Ngọc hơi hơi khựng lại
"Nàng cũng chăm sóc tốt cho tổ mẫu và mình." Trần Thúc lại ngước mắt nhìn nàng, tựa như dặn dò người thân, cũng nói, "Ta sẽ nhanh chóng đuổi kịp."
Không biết vì sao, đáy lòng Đường Ngọc tự nhiên khẽ động
Đợi đến khi xe ngựa dần dần đi xa, Đường Ngọc nhìn thân ảnh càng lúc thu càng nhỏ bên ngoài mành, trong lòng tựa như đã phát hiện được gì đó, vừa phức tạp vừa trầm trọng, lại không nói rõ được là thứ gì
Thật lâu sau, Đường Ngọc mới chậm rãi buông mành xuống
Ở nơi xa, chờ đến lúc xe ngựa dần dần biến mất trước tầm mắt, Trần Thúc mới thu hồi ánh mắt, nói cùng Trần Hoắc đứng bên cạnh, "Làm đi."
.....
Hôm sau, Bàng Quý Lai bị âm thanh gõ cửa liên tục đánh thức.
Mở cửa thấy là Bàng Giai Bác, "Cha, xảy ra chuyện rồi! Sáng nay Bàng Miện cùng Mã Tiến Sơn bị người lột sạch y phục cột vào cửa thành, chỉ còn độc mỗi cái quần lót, không ít bá tánh trong thành đều ném đồ vào bọn họ giải hận, bây giờ.....!Hai người đã người không giống người, bị cột vào trên cây cột ở cửa thành"
Bàng Quý Lai tức giận, "Người cứu về rồi sao?"
Cái thứ nghiệp chướng này!
Bàng Giai Bác chần chờ nói, "Vẫn còn chưa."
"Sao lại không cứu? Để ở chỗ đó cho mất mặt xấu hổ hả!" Bàng Quý Lai cực kỳ tức giận
Bàng Giai Bác ậm ừ nói, "Trên cột có để lại chữ.....!Viết là, Kính Bình Hầu Trần Thúc."

Bàng Quý Lai cứng đờ, "Cái gì?".

Chương 20: 20: Cha Con

Hôm nay toàn bộ Miểu thành đã không thế nào bình tĩnh nổi
Cháu trai thủ thành Bàng Miện và chó săn của hắn Mã Tiến Sơn đã cùng nhau bị trói ở cửa thành, đôi mắt bị vải che kín, không ít người đã lén chọi trứng gà, ném rau cải, còn có người lá gan hơi lớn thì xông lên phun nước miếng!
Bá tánh Miểu thành đã bị dồn nén từ rất lâu, đặc biệt là tên Bàng Miện và chó săn của hắn.....
Trước đây khi nghe nói tân đế ban Bình Nam cho Kính Bình Hầu, bá tánh trong thành đều ngóng trông Kính Bình Hầu tới Miểu thành, tạo đường sống còn cho bá tánh.

Nhưng liên tục đợi hai ba tháng, cái gì cũng không thấy, có người nói Kính Bình Hầu căn bản không muốn lo các chuyện bát nháo ở Bình Nam này.
Hạn hán lâu năm mong cơn mưa cam lồ, bá tánh trong thành hy vọng càng lớn, thất vọng cũng càng nhiều.

Tin tức gió thoảng qua này cũng tiêu tan đi mất, bá tánh cũng không trông cậy vào nữa, bỗng nhiên hôm nay lại nảy ra việc này, dân tâm ngầm xôn xao, sôi nổi truyền miệng, người trong thành đều đến cửa thành quan sát từ đằng xa, chỉ là nhìn hai tên hỗn đản này bị lột sạch cột vào nơi đó, không ít người đều cảm thấy xả được cơn giận trong lòng
Tuy rằng vẫn không có người dám đi lên đánh người, nhưng khi nhìn thấy chữ Kính Bình Hầu Trần Thúc được viết bên cạnh, có người đã dám đi lên ném trứng thúi, có người thứ nhất thì sẽ có người thứ hai, người thứ ba.....
Chuyện dân chúng có thể làm không nhiều lắm, cũng chỉ có thể làm như vậy để xả giận.
Mà càng hả giận chính là, người cũng đã bị cột vào nơi này đến gần trưa, nhưng người phủ thủ thành hẳn là sợ mấy chữ Kính Bình Hầu

Trần Thúc, vẫn chưa dám đến cứu người.
Trong lòng mọi người đều ngầm cảm thấy, thời tiết Miểu thành sắp thay đổi rồi!
Mùa hè tháng 7 nóng bức, vào buổi trưa thời tiết đang lúc độc nhất, người bị phơi nắng chắc chắn bị mất nước.

Người báo tin từng đợt từng đợt đi vào phủ thủ thành, nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ người sẽ nhanh chóng không chịu nổi nữa.
Bàng Quý Lai mới vừa rồi còn xem như bình tĩnh, sau vài lần nhận tin báo liên tục cũng mơ hồ có chút đứng ngồi không yên
"Không biết có phải thật sự là Kính Bình Hầu không, hay là có người mượn danh nghĩa Kính Bình Hầu? Căn bản tra không ra được bất kỳ dấu vết nào hết!" Bàng Giai Bác biết phụ thân muốn cứu người, nhưng lại có rất nhiều băn khoăn.

Không cứu, để treo chỗ đó thì mất mặt xấu hổ.
Còn cứu, lập tức đối nghịch với Kính Bình Hầu phủ
Nhưng nếu như có người mượn danh nghĩa Kính Bình Hầu để ra tay, cuối cùng phát hiện không phải Kính Bình Hầu, chắc chắn sẽ nháo thành chuyện cười của cả Miểu thành, mất mặt vẫn là phủ thủ thành
Hiện giờ, phụ thân như trèo lên lưng cọp khó leo xuống!
"Để xem Trần Thúc này hát được tới đâu!" Bàng Quý Lai thật sự nuốt không trôi cơn tức này
Trần Thúc nếu muốn động thủ thì đã động thủ từ sớm, sẽ không kéo dài tới lúc này, mà còn lựa chọn phương thức vả mặt nhất, công nhiên khiêu khích, treo người lên tường thành, lại không thể cứu người xuống vì bị mấy chữ Kính Bình Hầu Trần Thúc viết ở nơi đó làm cho kinh sợ.
"Cha?" Bàng Giai Bác muốn nói lại thôi.
Sắc mặt Bàng Quý Lai xanh mét, "Chờ một chút."
.....
Qua buổi trưa một chút, có người tới báo, nói nhị công tử đã ngất xỉu!
Trong phủ đều gọi Bàng Miện là nhị công tử, Bàng Giai Bác nhìn về phía phụ thân mình, sắc mặt Bàng Quý Lai đỏ bừng lên, "Đi! Đi thả người xuống."

Một ngày này, toàn bộ Miểu thành đều ngầm sôi trào.
Tuy rằng cuối cùng người vẫn được người của phủ thủ thành cứu đi, nhưng từ sáng đến trưa, thời gian hơn nửa ngày, cũng đủ để truyền khắp toàn bộ Miểu thành.

Bá tánh trong Miểu thành đều mong chờ Kính Bình Hầu lộ diện ở Miểu thành
Một đêm này, rất nhiều người tại Miểu thành mất ngủ.
Hôm sau khi tỉnh lại, bá tánh trong thành lại sôi trào lần nữa -- bởi vì cháu trai thủ thành cùng Mã Tiến Sơn lại bị treo lên!
"Khinh người quá đáng!" Bàng Quý Lai vỗ mạnh bàn trà
Sắc mặt Bàng Giai Bác cũng rất khó coi, "Cha, vậy còn cứu nữa hay không?"

Nếu không cứu, chẳng phải cảnh tượng lại nhốn nháo chạy đi chạy lại giống ngày hôm qua? Phủ thủ thành lại chịu một hồi khiêu khích, nhưng vẫn cứ như gặp phải vấn đề khó giải quyết giống hôm qua!
Trèo lên lưng cọp khó leo xuống, bị bá tánh trong thành chế giễu!
Kính Bình Hầu này xác thật giống phụ thân nói, tâm tư thâm trầm, khó đối phó.
Bàng Quý Lai bực mình nói, "Cứu cái gì mà cứu! Người của hắn nếu cứ ra vào như chốn không người, chúng ta cứu được một lần, ngày mai còn có lần thứ hai, cứu lần thứ hai, còn có lần thứ ba, cứ mãi thế này, phủ thủ thành chắc chắn mất hết thể diện!"
"Vậy cha.....!là muốn mặc kệ không lo sao?" Bàng Giai Bác biết, nếu thật lại có thêm lần nào nữa, mạng của Bàng Miện sợ là không giữ nổi
Bàng Quý Lai nghiến răng nghiến lợi.
Đối với bá tánh trong thành mà nói, lại là đại khoái nhân tâm!
Hôm qua chỉ treo hai người, hôm nay lại treo bốn người, chỉnh chỉnh tề tề treo chung một chỗ, mấy người này ngày thường ở trong thành không chuyện ác nào không làm.

Hôm qua chỉ có một ít người đi ném trứng gà, rau xanh, hôm nay những người này đều bất chấp mọi thứ, nhao nhao đi lên ném cải nát, trứng thúi linh tinh.

Cảm xúc của bá tánh như bùng nổ
Như vậy xem ra, cho dù phủ thủ thành còn sẽ đến cứu người, nhưng ngày mai vẫn sẽ có tay sai phủ thủ thành bị treo lên tiếp!
.....
Buổi trưa qua đi, Trần Hoặc trở về phủ, "Hầu gia."
"Nói." Trần Thúc dựa vào bàn viết thư, nghe tiếng Trần Hoặc gọi cũng chưa ngừng bút, vẫn tiếp tục viết
Trần Hoặc chắp tay nói, "Hôm nay Bàng Quý Lai không cho người đến cứu Bàng Miện cùng tay sai, mà cho người cầm roi đến, trước mặt mọi người đánh Bàng Miện cùng mấy tên tay sai một trận, răn dạy một chút lời khó nghe, hiện giờ, người vẫn còn bị treo ở cửa thành."
Trần Hoặc nói xong, Trần Thúc dừng tay một chút, nhẹ giọng thở dài, "Bàng Quý Lai đúng là lão hồ ly, biết lấy lui làm tiến, không có việc gì cứ để hắn làm đi."
Trần Thúc nói xong, tiếp tục đặt bút viết.
Trần Hoặc nhìn hắn, "Vậy hầu gia.....!Ngày mai còn cần tiếp tục không?"

Trần Thúc cười, "Tiếp tục a, ta vẫn muốn chờ xem Bàng Quý Lai này còn có bao nhiêu thủ đoạn."
Khóe miệng Trần Hoặc giật giật, lần này Bàng Quý Lai đụng phải hầu gia rồi, những mưu kế vụn vặt này chỉ sợ đều không thể sử dụng.....
Vừa lúc Trần Thúc gác bút, lại cầm lấy giấy viết thư trong tay nhìn nhìn, nét mực cũng gần như đã khô hẳn.

Trần Thúc gấp giấy viết thư lại cất vào trong bìa thư, lại dùng sáp dán lại, rồi ấn con dấu lên trên sáp, sau đó đưa cho Trần Hoặc, "Cho người đưa vào cung đi."
Trần Hoặc tiếp nhận
Bàng Quý Lai một tay che trời ở Bình Nam, hắn muốn động, chung quy cũng cần phải nói trước với đại ca một tiếng.

Quân quân thần thần, hiện giờ thiên hạ này đều là của thiên tử, mặc dù đây là đất phong của hắn, hắn muốn động thần tử tại nơi này,

cũng cần thông báo trước mới không tính vượt quá giới hạn.
Đại ca cùng hắn quan hệ gần gũi, nhưng hiện giờ cũng là quân cùng thần, trong lòng hắn biết rõ giới hạn.
Trước đây thế cục trong triều mới vừa ổn định, hắn liền chủ động rời kinh, tuy rằng đại ca có giữ lại, nhưng rõ ràng có thể phát hiện đại ca thở phào một cái.

Trên đời này, hắn không muốn có nghi kỵ nhất, chính là bốn người từ nhỏ cùng nhau lớn lên
Trần Thúc nhàn nhạt cười cười.
Ánh mắt hắn liếc nhìn hoàng lịch (lịch xem ngày á nha) bên cạnh, nghĩ rằng đã đi được hai ngày, Đường Ngọc cùng tổ mẫu hắn là đã tới Lương trấn.
Đào thành đã là địa giới Phong Châu, muốn gặp thái nãi nãi cũng gần
Từ Miểu thành rời đi đã được hai ngày, trên đường vẫn luôn thuận lợi, không có trắc trở
Lão thái thái tuổi tác cao, Trần Lỗi không dám đi quá nhanh, sợ lão thái thái xóc nảy trong xe ngựa, cho nên lộ trình một ngày đi được cũng không nhiều lắm, lúc buổi trưa cũng sẽ dừng lại nghỉ trưa
Tổ mẫu vừa rời khỏi nhà, còn có chút không quen, thời khắc Đường Ngọc đều ở bên cạnh, cũng sẽ giống như lúc còn ở nhà, khi tổ mẫu ngủ trưa, nói chuyện cùng bà trước, rồi phe phẩy quạt xếp, để tổ mẫu ngủ thoải mái một chút.
"Ngọc nhi, mấy ngày nay vất vả cho con." Lão thái thái cứ cảm thấy nàng khó khăn lắm mới về nhà, nhưng lại phải tiếp tục chịu giày vò trên đường cùng bà
Đường Ngọc ôn hòa cười nói, "Sao lại vất vả? Vừa cùng tổ mẫu đi chữa đôi mắt, mà còn có thể ngắm nhìn phong cảnh ven đường, giải sầu một chút, rất tốt ah"

Lão thái thái cười nói, "Trường Doãn cũng nói, chuyến đi này để chữa đôi mắt, cũng để giải sầu, tâm tình sẽ thoải mái hơn rất nhiều."
Những ngày này, tổ mẫu luôn treo Trần Trường Doãn bên miệng, trong bất tri bất giác, gần như mỗi ngày đều sẽ nhắc tới hắn.

Đường Ngọc vừa phe phẩy quạt xếp, vừa nhẹ giọng nói, "Tổ mẫu đối với Trần Trường Doãn thật tốt, còn muốn hơn con nữa."
Lão thái thái nhịn không được cười, "Hài tử Trường Doãn kia rất tốt, tổ mẫu rất thích hắn."
Đường Ngọc thở dài, "Trước đây tổ mẫu còn nói thích cháu trai Lâm thẩm"
Lão thái thái sửa lại ý, "Cháu trai Lâm thẩm cũng tốt, nhưng tính tình tùy tiện, còn Trường Doãn ổn thỏa, lại thận trọng, còn hợp ý tổ mẫu.

Giữa người và người với nhau, chú ý nhất là hai chữ hợp ý, tổ mẫu cảm thấy hợp ý với hắn....."
Ánh mắt Đường Ngọc có chút ngưng trệ, nhàn nhạt rũ xuống, không có lên tiếng.
Chờ khi tổ mẫu ngủ, Đường Ngọc lại tiếp tục lắc cây quạt một lát rồi mới xuống xe ngựa, vừa lúc Đường Đường dính tới.
Đường Ngọc cười cười, cúi người bế Đường Đường lên
Kỳ thật sau khi rời khỏi Miểu thành, Đường Đường vẫn luôn có chút uể oải.
Đường Ngọc ôn thanh hỏi, "Có phải con nhớ cha hay không đây?"
Đường Đường "Oẳn" một tiếng, vẫn không có tinh thần gì cả
Đường Ngọc nhớ tới trước khi rời Miểu thành, hắn nói ở Miểu thành còn có việc, muốn ở thêm chút thời gian, nhờ nàng hỗ trợ chăm sóc Đường Đường.
Nàng không biết chuyện trong miệng hắn là chuyện gì, rồi lại vô tình nhớ tới một màn kinh hồn ngày ấy ở Miểu thành, nhưng khi xuống xe ngựa, Trần Thúc nói với nàng, chuyện đó, hắn sẽ giải quyết tốt hậu quả, cứ giao cho hắn xử trí
Nàng cứ cảm thấy hai việc này có mối liên hệ không nói rõ được
Kỳ thật không chỉ tổ mẫu đã quen mỗi ngày đều có người đi lại ở trước mặt, có khi chỉ nói một câu, một tiếng chào hỏi, nhưng thói quen chính là thói quen.
Nàng hình như cũng đã quen, thỉnh thoảng sẽ có người xuất hiện, khi thì gọi nàng Đường Ngọc, khi thì gọi một tiếng A Ngọc, mười tiếng Đường Ngọc lại cố ý trộn lẫn một tiếng A Ngọc, nàng còn chưa

kịp mở miệng, nhưng dần dà, đã quen hắn gọi thành A Ngọc.....
Đường Ngọc bế chó Đường Đường lên, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn về phía Đường Đường, nghiêm túc hỏi, "Đường Đường, cha con.....!Đến tột cùng là ai?".

Chương 21: 21: Ba Thu

*Ba thu này trong câu: Một ngày không gặp, như cách ba thu
Trước đây Trần Thúc nói bọn họ khởi hành trước, muộn một chút hắn sẽ đuổi theo, kết quả là từ trung tuần tháng 7 đến trung tuần tháng 9, Đường Ngọc và tổ mẫu cũng sắp đến Đào thành, nhưng vẫn còn chưa thấy Trần Thúc xuất hiện.
Lúc bắt đầu, ngày ngày tổ mẫu đều nhắc tới hắn, sợ hắn có phải xảy ra chuyện gì trên đường hay không, còn Đường Ngọc biết tính tình hắn trầm ổn thỏa đáng, cho nên cũng không lo lắng như tổ mẫu.

Nhưng thời gian càng lâu, đáy lòng Đường Ngọc cũng ngầm lo lắng, có phải chuyện trước đây liên lụy đến hắn hay không, đắc tội phủ thủ thành, đã bị nhốt vào nhà tù ở Miểu thành rồi……
Lúc tổ mẫu tìm Trần Lỗi hỏi thăm tình hình Trường Doãn, Đường Ngọc cũng ở một bên dựng lỗ tai lên nghe trộm, chỉ nghe Trần Lỗi nhìn tổ mẫu nói, "Lão thái thái xin chớ lo, chủ thượng nhà ta chỉ là có một số việc còn chưa giải quyết xong, muốn chờ ổn thỏa xong mới lên đường, cho nên có hơi muộn, người thì bình an không việc gì."
"Bình an thì tốt, bình an thì tốt……" Tổ mẫu thở phào một hơi.
Đường Ngọc cũng hơi thu ánh mắt, ôm Đường Đường gãi gãi cằm cho nó, Đường Đường thoải mái kêu "Gâu gâu" hai tiếng.
Đường Ngọc mới buông nó ra
Đường Đường vào ổ của mình, Trần Lỗi vẫn luôn mang theo ổ của Đường Đường, ổ nhỏ của Đường Đường đặt bên cạnh giường Đường Ngọc.

Đường Đường rất nghe lời, chỉ cần nằm cạnh giường Đường Ngọc, sẽ không chui vào chăn, cũng sẽ không chạy loạn khắp nơi
Sáng hôm sau, Đường Ngọc tỉnh, nó cũng tỉnh.
Đường Ngọc đi rửa mặt, nó cũng đi theo phía sau vẫy đuôi.
Đường Ngọc thậm chí cảm thấy, chờ lúc Trần Trường Doãn đuổi tới

nơi, nhi tử Đường Đường của hắn có khả năng sẽ không nhận ra hắn nữa……
Đường Ngọc nửa ngồi xổm xuống, sờ sờ đầu Đường Đường, "Con nhớ cha con không?"
Đường Đường "Gâu gâu" hai tiếng, Đường Ngọc ôn hòa cười cười.
Khi gần tới Đào thành, gặp phải đất lở phía trước, trì hoãn mấy ngày, ngày hai mươi tháng chín mọi người mới đến được Đào thành.
Đào thành đã thuộc địa giới Phong Châu, là đất phong của Kiến Bình Hầu phủ

Phong Châu mua bán sầm uất, cũng giàu có và đông đúc, so với Bình Nam hoàn toàn là hai cảnh tượng khác nhau
Tổ mẫu thở dài, "Rất lâu trước đây, Bình Nam cũng náo nhiệt, về sau thì chướng khí mù mịt."
Hoàng quyền xuống dốc, quan lại các nơi ngo ngoe rục rịch, thiếu sự quản thúc cùng giám sát, ở nơi mình cai quản kỳ thật chính là vua một cõi.

Bình Nam tuy rằng xa xôi cằn cỗi, nhưng Bàng gia cùng các thế gia cường hào cùng phe lại xa hoa dâm dật, hà hiếp bá tánh.
Tổ mẫu lại nói, "Giờ chỉ mong sau khi thiên tử ban đất phong này cho Kính Bình Hầu thì bầu trời Bình Nam có thể thay đổi……"
Đầu ngón tay Đường Ngọc khựng lại một chút, không có lên tiếng.
Sư phụ của Bình đại phu ở tại một viện tử ngay phía Đông Đào thành, không có bảng hiệu viết tên y quán, nhưng luôn có người đến người đi.
Trần Lỗi hỗ trợ đi tìm một sân viện ở gần y quán sắp xếp việc ở lại, Đường Ngọc đi theo Bình đại phu, dẫn tổ mẫu đi gặp Lưu đại phu.
Lưu đại phu ước chừng khoảng 50 tuổi hơn, xác thật giống lời Bình đại phu đã nói, hai chân mang tật, không đứng lên nổi, vẫn luôn ngồi trên xe lăn xem bệnh chữa trị, nhưng nghiêm túc, chuyên tâm và hết sức chăm chú.
Lưu đại phu hàn huyên cùng tổ mẫu thật lâu, kỹ càng tỉ mỉ hỏi thăm tổ mẫu tình hình đôi mắt gần đây, cũng giống Bình đại phu trước đây, cẩn thận kiểm tra đoạn thời gian dài, rồi sau đó thi châm, quan sát phản ứng của đôi mắt tổ mẫu

Đường Ngọc ngồi bên ngoài phòng, không dám quấy rầy, cũng khoảng nửa canh giờ, cửa phòng mở ra, Lưu đại phu xoay xe lăn ra ngoài, "Đôi mắt của lão thái thái có cơ hội chữa khỏi, vừa châm cứu, vừa nhờ thuốc hỗ trợ, còn phải phối hợp kích thích một số huyệt vị tương ứng, thân thể lão thái thái khỏe mạnh, khôi phục cũng nhanh, nhưng sợ cũng phải mất khoảng nửa năm, trong quá trình chữa trị không thể dừng lại, chỉ sợ đến cuối năm các người cũng phải ở Đào thành……"
Trước đó Lưu đại phu đã nghe Bình Xương Đề nói các nàng là từ Miểu thành tới, cho nên cố ý nhắc nhở một tiếng.
Đường Ngọc vui mừng khôn xiết.
Lưu đại phu lại nói, "Đường Ngọc cô nương, không nhất định nắm chắc mười phần, nhưng bảy tám phần là có, cần lão thái thái phải phối hợp, Lưu mỗ sẽ tận lực."
Đường Ngọc cười nói, "Đa tạ Lưu đại phu, có thể nắm chắc bảy tám phần cũng đáng giá để thử một lần, làm phiền ngài."
Lưu đại phu mới cười gật đầu.
……
Chờ ra khỏi y quán, Đường Ngọc cũng đem lời vừa nãy Lưu đại phu nói kể lại cho tổ mẫu nghe.
Tổ mẫu cũng là người hiểu lý lẽ, không đại phu nào có thể bảo đảm nhất định sẽ thuốc đến bệnh trừ, đặc biệt là bệnh mắt

Trần Lỗi hỗ trợ tìm được một sân viện chỉ cách y quán một hai con hẻm, đi bộ rất gần, cũng không ồn ào, rất thích hợp tĩnh dưỡng.
Tổ mẫu vừa đi vừa nói, "Ta thấy hôm nay người đến y quán không ít, những người này nói còn phải đợi, nhưng đôi mắt này của ta nhanh như vậy đã được Lưu đại phu khám, không biết có phải do Trường Doãn hay không?"
Đường Ngọc dừng một chút, ôn hòa nói, "Hơn phân nửa là đúng ……"
Tổ mẫu lại thở dài, "Lần đầu không ăn tết ở nhà, luôn có chút lo lắng."
Đường Ngọc trấn an, "Tổ mẫu, hai bà cháu chúng ta ở nơi nào, nơi đó chính là nhà."
Tổ mẫu vỗ vỗ tay nàng.

……
Một cơn mưa thu một trận lạnh, hiện giờ đã sắp vào tháng 10, nếu như cuối năm vẫn còn ở lại Đào thành, vậy cần phải chuẩn bị vài thứ, đặc biệt là quần áo mùa đông phải mua thêm vài bộ
Tổ mẫu mỗi ngày đều đến y quán, ngây ngốc thời gian tổng cộng cũng một canh giờ, sau khi ra khỏi y quán, Đường Ngọc đưa tổ mẫu về viện nghỉ ngơi, lúc nhàn rỗi sẽ dẫn tổ mẫu đi dạo ở Đào thành.

Mỗi ngày Trần Lỗi đều sẽ đến tiểu viện một chuyến, thăm tổ mẫu, cũng sẽ đưa tới vài thứ tới, sợ hai bà cháu các nàng không tiện.
Ước chừng khoảng đầu tháng mười, khi Trần Lỗi tới, Đường Ngọc nhờ Trần Lỗi chăm sóc tổ mẫu một lát, nàng đi lấy quần áo mùa đông đã đặt sẵn
Lúc này cả con đường đều bày bán điểm tâm, vừa lúc có mẻ điểm tâm mới ra lò, Đường Ngọc dừng chân, mua chút bánh đậu đỏ, khi tiểu nhị hỗ trợ đóng gói, Đường Ngọc nghe người xếp hàng bên cạnh nói tới chuyện ở Miểu thành
"Nghe nói chưa, Kính Bình Hầu đến Miểu thành rồi?"
Đường Ngọc không khỏi liếc mắt.
"Cũng không phải sao? Nghe nói Miểu thành cũng đã lật trời luôn.

Cháu trai thủ thành Miểu thành là người không chuyện ác nào không làm, Kính Bình Hầu cũng không ra mặt, mỗi ngày đều cho người cột cháu trai thủ thành cùng tên chó săn vào cửa thành, bá tánh ném lá cải, ném trứng gà gì đó đều có, bởi vì ở đó để lại vài chữ Kính Bình Hầu Trần Thúc, thủ thành Miểu thành còn chưa dám trắng trợn táo bạo cứu người, còn có một lần lấy cả roi đến đánh cháu trai mình, kết quả là ngày hôm sau, người vẫn bị treo lên lại!"
"Nghe nói bá tánh trong thành hả giận lắm, quả thực đại khoái nhân tâm!"

"Cô nương, bánh đậu đỏ của ngài." Tiểu nhị đưa cho nàng.
Đường Ngọc lúc này mới hoàn hồn, "Đa tạ!"
Nhưng bước chân hơi hơi chậm chạp, còn muốn tiếp tục nghe người ta nói
"Cường long không áp địa đầu xà, thủ thành Miểu thành này cũng

coi như bá chủ một phương, một chút biện pháp đối phó cũng không có hả?"
"Ai nói không có, nhưng nghe nói Kính Bình Hầu còn chưa lộ mặt, đã xoay thủ thành Miểu thành như chong chóng, sau đó thủ thành Miểu thành lại bị bức quá hóa liều, nghiêm tra trong thành, làm cho tiếng oán than dậy đất, cũng không tìm được người.

Kết quả đầu tháng mười Kính Bình Hầu mới gióng trống khua chiêng vào thành, bá tánh trong thành khắp nơi reo hò, người của thủ thành có cản cũng cản không được, ngươi đoán cuối cùng thế nào?"
"Làm sao?"
Đường Ngọc cũng dừng chân.
"Thủ thành Miểu thành ngồi không yên, cho người ám sát Kính Bình Hầu!"
"A?"
Tay Đường Ngọc run run, không khỏi dời ánh mắt qua
Người nọ tiếp tục nói, "Càng có ý tứ chính là, thích khách bị bắt không nói, nhưng khi mành xe ngựa được vén lên, không chỉ có Kính Bình Hầu ở đó, mà còn có Kiến Bình Hầu thế tử cũng ở đó.

Kiến Bình Hầu thế tử lập tức liền nói, bệ hạ ban Bình Nam cho Kính Bình Hầu phủ làm đất phong, ngươi dám can đảm ở tại nơi đây làm ra việc ác này, quả thực kiêu ngạo đến cực điểm!…… Lập tức liền có bá tánh bước ra chỉ chứng phủ thủ thành, rồi sau đó gần như toàn bộ bá tánh trong thành đều chỉ chứng phủ thủ thành, tường đổ mọi người đẩy, cuối cùng là trú quân đi theo Kiến Bình Hầu thế tử tận diệt thủ thành Miểu thành, bá tánh reo hò vui mừng"
"Nói thì nói vậy, nhưng toàn bộ quá trình, Kính Bình Hầu chỉ cần lộ mặt, thủ thành Miểu thành đã rơi đài rồi sao?"
"Còn không phải sao! Hơn nữa, vốn là do thiên tử hạ chỉ cho Kiến Bình Hầu thế tử xuôi Nam thanh trừ dư nghiệt của phế đế, ngươi ngẫm lại đi, thiên tử đều đã ban Bình Nam cho Kính Bình Hầu, kết quả cố tình còn nhằm lúc Kiến Bình Hầu thế tử ở đó ám sát Kính Bình Hầu, đây còn không phải là hành động bất mãn thiên tử, ủng hộ phế đế sao? Cho nên Kiến Bình Hầu thế tử trực tiếp đem quân bao vây phủ thủ thành Miểu thành, xuất binh có danh nghĩa, bá

tánh trong thành đều có thể làm chứng.

Toàn bộ quá trình, đúng là Kính Bình Hầu chỉ lộ một mặt, nhưng sau đó vào phủ thủ thành, tốn thời gian khoảng một tháng ổn định thế cục trong thành, nghe nói, hiện giờ trên dưới Miểu thành đã sáng rực hẳn lên!"
"Nếu không sao lại nói Kính Bình Hầu lợi hại, chuyện này dường như không có chút quan hệ nào với hắn, nhưng chuyện làm được lại rất tuyệt vời……"
Đường Ngọc không muốn nghe tiếp nữa.
……
Đường Ngọc lấy xong quần áo mùa đông, từ cửa hàng trang phục ra ngoài, trời lại đổ cơn mưa nhỏ.

Đường Ngọc vốn nghĩ chỉ cách không xa, chạy nhanh vài bước là có thể về viện được rồi, cho nên thử bước nhanh, nhưng khi đi được một nửa, mưa rơi càng lớn, Đường Ngọc không thể không dừng lại, tạm trú mưa dưới mái hiên
Hạt mưa rơi xuống trên đường phố trước mặt, tí ta tí tách, cũng có một ít hạt mưa bay theo gió rơi xuống trên ống tay áo, Đường Ngọc thoáng lui về phía sau.

Nhưng lúc này đi không được nơi nào, chỉ có thể đứng ngốc tại nơi này, trong lòng lại vô tình nhớ tới chuyện về Miểu thành cùng Kính Bình Hầu mới nghe được ở cửa hàng điểm tâm, ánh mắt hơi hơi rũ xuống
Một lát sau, gió tạt mưa phùn bị ngăn trở, có thân ảnh người đã che chắn cho nàng
Đường Ngọc ngước mắt.
"Trời mưa, tổ mẫu sợ nàng mắc mưa, kêu ta đi đón nàng." Ánh vào đáy mắt, là hình bóng đã lâu không thấy, hắn vẫn như những ngày mùa hè, cẩm y hoa phục, không chút cẩu thả.

Dưới dù giấy, khuôn mặt thanh dật, như điêu khắc, ngũ quan tinh xảo hơi hiện ra mỏi mệt, trong mắt đầy ý cười vừa ôn hòa lại vừa ấm áp, tiếng nói ôn nhuận như ngọc thạch lại ẩn giấu trầm ổn như

trống chiều chuông sớm, làm tâm người nào đó đột nhiên đập lỡ nhịp...
Hắn duỗi tay, che trước người nàng, nhẹ giọng nói, "Đi thôi."
Không hiểu sao Đường Ngọc đỏ mặt, hơi hơi cúi đầu, không để hắn nhìn thấy.
Một cơn mưa thu một trận lạnh, nhưng trong dư quang khóe mắt nàng, nụ cười tươi trên khóe miệng hắn lại rất ấm, nàng hít sâu một hơi.
Chỉ là dư quang khóe mắt nàng lại nhìn không thấy, hắn dựa dù giấy vào bên người nàng, nước mưa dính ướt cả ống tay áo, nhưng nàng vẫn chưa cảm thấy.
"Ngươi ở đó…… chuyện có thuận lợi không?" Đường Ngọc chuyển mắt nhìn hắn.
"Thuận lợi, chỉ là ban đầu hơi va vấp, cho nên mới ngây người ở Miểu thành thêm chút thời gian." Hắn đúng sự thật nói, lại hỏi, "Nàng thì sao?"
"Thuận lợi." Đường Ngọc không nói thêm
Mưa lớn rơi không ngừng, bên dưới dù như hòa thành một thể, trong không khí dường như đã tràn ngập hương vị tươi đẹp.
Trước người xe ngựa chạy vọt qua như tên bắn, làm tung tóe không ít bọt nước.
Nàng suýt nữa trượt chân, hắn duỗi tay, vừa lúc ôm lấy nàng, nước dính trên vạt áo, hai người cách nhau rất gần.

Nàng nghe âm thanh hắn ái muội nói bên tai, "Một ngày không gặp, như cách ba thu, Đường Ngọc cô nương có nhớ ta không?"
nhamy111: vừa edit vừa tưởng tượng, ui chao, khung cảnh nó lỡn mợn qué, tui thíchhhhh.....

Chương 22: 22: Phu Quân

Đường Ngọc không ngờ hắn lại mở miệng nói trắng ra như vậy, xe ngựa đã đi qua, bọt nước bắn lên cũng bị hắn lấy ống tay áo che lại, hắn ôm lấy nàng, thấy vẻ mặt nàng kinh ngạc, sắc mặt cũng hơi hơi đỏ, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt nàng không biết đặt ở nơi nào.
"Chọc nàng thôi ~ A Ngọc cô nương." Hắn cười cười, lát sau duỗi tay kéo nàng đứng dậy, ôn hòa mà nho nhã.
Đường Ngọc còn có chút ngốc.
Khi đứng dậy, mới thấy một bên ống tay áo của hắn bị nước mưa thấm ướt.
Vừa rồi xe ngựa chạy qua, thế nước bắn lên tuy mạnh, nhưng lại không đến mức thấm ướt thành một mảng như thế này, là bởi vì một cây dù không đủ che cho hai người, trừ phi, một người duỗi tay qua ôm người kia
Đường Ngọc có chút liễm mắt.
Xe ngựa chạy qua, dường như hết thảy bình tĩnh nhu hòa lúc trước đã bỏ đi mất, chỉ còn lại tiếng tim đập thình thịch.....
Chờ khi về đến tiểu viện, Trần Thúc thu dù, "Ta đi thay y phục rồi lại đi tìm tổ mẫu."
Nhưng Đường Ngọc thấy hướng hắn đi là hướng vào trong viện
Hắn dường như cũng nhớ tới cái gì, nhẹ giọng nói, "Đúng rồi, vừa rồi quên nói với nàng, vừa lúc ta tới trễ, Trần Lỗi còn chưa tìm được viện tử thích hợp nên tổ mẫu cho ta ở tạm tại chỗ này một vài bữa, chờ tìm được viện tử rồi lại dọn ra....."
Ở lại nơi này?
Trên mặt Đường Ngọc lại lần nữa lộ ra thần sắc vi diệu mà khó có thể miêu tả được.

Trần Thúc cũng đã xoay người, nắm tay đặt bên môi, vụng trộm cười cười.
Đường Ngọc gõ cửa, tổ mẫu gọi nàng đi vào
"Trở lại rồi sao? Trường Doãn nói mưa lớn quá để đi đón con, hai

đứa có gặp nhau không?" Tổ mẫu hỏi.
Đường Ngọc đáp, "Dạ gặp được, mưa lớn quá, y phục của hắn ướt hết rồi, đang đi thay y phục."
Đường Ngọc tiến lên, đặt bánh đậu đỏ lên bàn, lại đặt quần áo mùa đông đã xếp ngay ngắn vào tủ quần áo.

Trước đó là làm theo kích cỡ ước lượng của tổ mẫu, bình thường quần áo mùa đông cũng đều sẽ không có bao nhiêu chênh lệch, chờ đến khi gần mặc thì thử lại một lần, nếu có chỗ không vừa lúc ấy nàng lại cầm đến cửa hàng trang phục sửa lại
Đường Ngọc quay trở lại, thuận tay đỡ tổ mẫu từ trên ghế nằm đứng dậy, "Tổ mẫu, con có mua bánh đậu đỏ về."
Đồ ăn vặt tổ mẫu thèm ăn cũng không nhiều, nhưng đặc biệt rất thích ăn bánh đậu đỏ, nói là gắn liền với ký ức thời niên thiếu, cho nên phàm là Đường Ngọc gặp được, đều sẽ mua về cho tổ mẫu một ít, hôm nay cũng vậy
Đường Ngọc mới vừa nói xong, tổ mẫu cười nói, "Đúng lúc thế, Trường Doãn cũng mua về."
Tổ mẫu mở miệng, Đường Ngọc khựng một chút, thuận thế nhìn qua, mới thấy trên bàn cũng đã để sẵn một hộp bánh đậu đỏ, vừa rồi nàng không lưu ý.
Nàng không ngờ hắn cũng nhớ rõ.
Trần Trường Doãn vẫn luôn đối xử với tổ mẫu rất ân cần, chưa bao giờ chỉ là biểu diễn mặt ngoài.

Đường Ngọc nhàn nhạt rũ mắt, không hiểu sao lại nhớ tới lúc xe ngựa chạy qua, hắn hỏi câu kia, một ngày không gặp như cách ba thu, Đường Ngọc cô nương có nhớ ta không?
Đường Ngọc hơi xuất thần.
Ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa, Đường Ngọc chuyển mắt.
Cửa phòng mở ra, Trần Thúc đã thay đổi y phục, một lần nữa xuất hiện không một chút cẩu thả bên ngoài phòng.
"Là Trường Doãn sao?" Kỳ thật qua mấy ngày, đôi mắt lão thái thái đã mơ hồ có thể nhìn thấy bóng người, tuy rằng vẫn mơ hồ, nhưng so với trước đây cũng đã thấy rõ hơn rất nhiều.

"Tổ mẫu." Khi hắn tiến lên, lão thái thái cẩn thận đánh giá hắn vài lần.

Tuy rằng thấy không rõ mặt Trần Thúc, lại thấy hắn y quan đoan chính, dáng người đĩnh bạt, rất là thu hút ánh mắt.
Lão thái thái cười cười.
"Hết nước ấm rồi, ta đi nấu nước ấm pha trà." Nhớ tới một màn vừa rồi, lỗ tai Đường Ngọc hơi có chút hồng, cố ý đi tránh hắn.
Trần Thúc nghiêng người tránh ra, ánh mắt dừng trên người nàng thật lâu mới thu hồi.
Trước đây lão thái thái vẫn còn nhìn không rõ, còn không cảm thấy gì, còn hiện giờ, không biết sao lại cảm thấy Trần Trường Doãn và Ngọc nhi đứng một chỗ rất xứng đôi.

Hơn nữa, lão thái thái là người từng trải, Trần Trường Doãn lao lực tâm tư lấy lòng một lão bà tử như bà, cũng là vì Ngọc nhi.
"Trường Doãn." Lão thái thái gọi một tiếng, Trần Thúc tiến lên dìu bà, "Tổ mẫu."
Lão thái thái không thấy đường, nên ngoại trừ có người dìu thì bà còn quen dùng gậy chống.

Hiện giờ vừa do Trần Thúc đỡ, bà vừa chống gậy, chậm rãi nói chuyện cùng hắn, "Ở chung lâu như vậy, còn chưa hỏi qua con là người ở nơi nào?"
Trần Thúc nhẹ giọng nói, "Tổ mẫu, Trường Doãn là người Vạn Châu"
"Vạn Châu?" Lão thái thái lại nói, "Vậy gia thế ở nhà là trong sạch?"
Trần Thúc dừng một chút, dường như đã đoán được tâm tư lão thái thái, đúng sự thật nói, "Rất trong sạch."
Lão thái thái vừa nghe, vừa gật đầu, khi lại muốn tiếp tục mở miệng, Trần Thúc đã thẳng thắn nói, "Tổ mẫu, năm trước Trường Doãn đã làm lễ nhược quán (lễ đội mũ năm 20 tuổi), vẫn chưa thành thân, không có thị thiếp, cũng không có thông phòng, trong viện rất thanh tịnh.

Cha mẹ mất sớm, Trường Doãn thuở nhỏ được thái nãi nãi chăm sóc.

Một lòng một dạ lo lắng cho việc kinh doanh trong nhà, không rảnh bận tâm cái khác, cho đến lúc gặp được Đường Ngọc....."

Vừa rồi lão thái thái mới hỏi như vậy, hắn không thể không đoán được tâm tư lão thái thái.

Nếu biết không thể gạt được, không bằng chủ động thẳng thắn thành khẩn.

Ấn tượng của tổ mẫu đối với hắn không kém, hắn cũng không thể để tổ mẫu lo lắng, tổ mẫu để ý chính là Đường Ngọc, vậy nên hắn nói đúng sự thật
Dường như lão thái thái cũng không nghĩ tới hắn sẽ nói hết toàn bộ, hắn thông tuệ, tâm tư cũng ngay thẳng, không có che giấu, ngược lại làm cho lão thái thái nắm chắc trong lòng, lão thái thái lại hỏi, "Vì sao lại thích Ngọc nhi của chúng ta?"
Lão thái thái đột nhiên hỏi như vậy, làm cho Trần Thúc nhớ tới khi còn nhỏ hắn cuộn mình trong lòng nàng, khi đó hắn lạnh đến mức không chịu nổi, tính tình lại không thích nói chuyện, kỳ thật hắn rất sợ nàng mặc kệ hắn.

Nhưng nàng vẫn ôm hắn thật chặt, hỏi hắn có lạnh không, hắn lắc đầu, tâm rất ấm áp.

Sau khi cha mẹ cùng tổ phụ gặp mưu hại, Chu ma ma dẫn theo hắn một đường chạy trốn tới Bình Nam, đến nhờ cậy vào ông ngoại Đường Ngọc.

Đoạn đường từ Vạn Châu tới Bình Nam cũng không được an ổn, nên đối với hắn đây là cái ôm ấm áp nhất, kiên định nhất.....
Nàng gọi là Đường Ngọc, là cháu ngoại gái của bằng hữu tổ phụ
Hắn thấy bên cổ nàng có vết bớt hải đường, trong mơ mơ màng màng, chóp mũi hắn đều là hương hải đường thanh đạm trên người nàng
Hắn thích ở cùng nàng.

Khi đó tổ phụ nói cho hắn biết, Đường gia gia đã đáp ứng cho cháu ngoại gái định thân với hắn rồi
Nàng là vị hôn thê của hắn
Còn lạnh không?
Nàng rõ ràng cảm thấy hắn còn đang phát run.
Hắn rốt cuộc mở miệng, không lạnh.
Nếu tổ phụ và ông ngoại Đường Ngọc vẫn còn sống.....
Trần Thúc thu hồi suy nghĩ, nhẹ giọng nói, "Chắc là duyên phận, chỉ cần nhìn một cái, liền cảm giác giống như đã từng quen biết, tựa như định mệnh."
Ánh mắt Trần Thúc hơi liễm, "Nàng có bộ dáng gì, con đều thích, cùng ở một chỗ với nàng, như đắm mình trong gió xuân, lòng đầy ấm áp, cảm giác như người thân"
Lão thái thái hơi kinh ngạc, hơi hơi nhăn mày, nghiêm túc hỏi, "Trường Doãn, con thành thật nói cho tổ mẫu, rốt cuộc con tên gọi là gì?"

Trần Thúc cũng nghiêm túc đáp, "Kính Bình Hầu, Trần Thúc."
Lão thái thái suýt rớt cằm, nếu không có Trần Thúc đỡ, suýt nữa đã té ngã trên mặt đất.
.....
Khi Đường Ngọc quay trở lại, thấy Trần Trường Doãn đỡ tổ mẫu tản bộ dưới hành lang dài sau cơn mưa
Không khí trong viện tươi mát, đặc biệt là sau cơn mưa, từ xa nhìn lại, hình ảnh hai người đứng một chỗ hài hòa mà ấm áp.
Đường Ngọc nhớ tới một mình tổ mẫu ở trong nhà cũng lâu, từ sau khi cữu cữu mất, tuy rằng cũng có Lâm thẩm sẽ đến thăm tổ mẫu, nhưng tổ mẫu vẫn luôn cô độc.

Hiện giờ người bên cạnh tổ mẫu nhiều nhất, ngoại trừ nàng, chỉ có Trần Trường Doãn.
Khi Đường Ngọc xuất thần, dường như Trần Thúc cảm thấy cái gì đó, bỗng nhiên dừng bước, ngoái đầu quay lại nhìn nàng.

Ánh mắt vừa chuyển tới, Đường Ngọc "Vèo" một tiếng, xoay người vào trong phòng, thêm nước.

Trần Thúc rũ mi cười cười.
"Làm sao vậy?" Lão thái thái hỏi.
Trần Thúc không nói với tổ mẫu, có người đang thẹn thùng rồi!
"Tổ mẫu, Trường Doãn có một yêu cầu quá đáng." Trong mắt Trần Thúc đầy ý cười.
"Nói đi, nếu tổ mẫu có thể giúp được thì tổ mẫu giúp con." Lão thái thái vốn rất thích hắn, hắn cũng rất ít mở miệng nhờ bà
Trần Thúc thở dài, "Tổ mẫu, con có thể mượn A Ngọc mấy ngày được không ạh?"
Đôi chân lão thái thái hơi khựng lại
Chờ đến khi Trần Thúc đỡ lão thái thái trở về trong phòng, Đường Ngọc cũng vừa lúc pha trà xong
"Ngọc nhi, mới nãy ta cùng Trường Doãn tản bộ, vừa lúc nghe Trường Doãn nói Mạo thành có tiệm vịt quay rất nổi danh, ngoại trừ tiệm vịt quay, còn có gối mềm bằng gỗ quyết.

Mạo thành cách nơi này không xa, ngày mai để Trường Doãn cùng con đi đến Mạo thành, mang một ít về cho tổ mẫu được không?" Lão thái thái khó có khi chủ động mở miệng nhắc tới.
Đường Ngọc hơi ngây người, nhìn nhìn tổ mẫu, rồi ánh mắt lại nhìn nhìn Trần Thúc.

Kỳ thật nàng không tin tổ mẫu thật muốn ăn vịt quay Mạo thành, cho dù là có, nguyên nhân cũng là do hắn xúi giục
Trần Thúc đỡ lão thái thái nằm xuống trên ghế nằm, "Con đi được rồi, A Ngọc ở nhà với tổ mẫu đi."
Lão thái thái chần chờ, "Như vậy sao được chứ?"
Đầu ngón tay Đường Ngọc hơi khựng lại, nàng mới là cháu gái tổ mẫu, những lời này của Trần Thúc giọng khách át giọng chủ, hắn là nên ngược lại, nhưng xác thật tổ không yên tâm một mình nàng đi Mạo thành.
"Để ta đi." Đường Ngọc nhìn hắn, Đào thành đến Mạo thành mất nửa ngày lộ trình, buổi sáng đi, hoàng hôn là có thể quay về.
"Vậy ta đi chung với nàng, để Trần Lỗi chăm sóc tổ mẫu." Trần Thúc tận dụng mọi thứ.
Đường Ngọc không có lên tiếng.

Lão thái thái đúng lúc thở dài, "Đi một vòng trong viện, có chút mệt mỏi rồi, lại muốn nghỉ một lát, có thể là tuổi đã lớn, tinh thần không còn tốt như trước đây nữa."
Đường Ngọc hỏi, "Có phải do hôm nay thi châm hay không?"
"Chắc là vậy rồi." Lão thái thái bịa chuyện.
"Người cần con đi mời Lưu đại phu khám xem sao không?" Đường Ngọc khẩn trương.
Lão thái thái nhanh chóng lắc đầu, "Không cần, hôm nay thi châm mệt mỏi quá, các con đi ra ngoài đi, ta nằm một lát sẽ khỏe thôi"
Đường Ngọc cùng Trần Thúc liếc nhau.
Đường Ngọc biết tổ mẫu là cố ý tạo không gian cho nàng và Trần Trường Doãn ở cùng nhau, không biết vừa rồi hắn đã nói gì với tổ mẫu nữa, nhưng tổ mẫu đã có vài lần cố ý vô tình ra tay hợp tác
Đường Ngọc nhàn nhạt rũ mắt.
Hai người cùng nhau ra khỏi phòng tổ mẫu
Viện này không coi là nhỏ, Trần Thúc ở tại phòng bên trái lão thái thái, Đường Ngọc ở tại phòng bên phải lão thái thái, từ phòng lão thái thái ra ngoài, đi xuống cầu thang, vừa lúc phải tách ra làm hai nơi.

Có lẽ là do thất thần nên Đường Ngọc bước hụt, Trần Thúc cũng lại một lần duỗi tay ra đỡ lấy nàng.
Mà lúc này đây, hai người dựa vào nhau càng gần hơn so với lần trước, môi hắn suýt chút nữa dán lên trán của nàng
Đường Ngọc mặt đỏ.
Tim của Trần Thúc dường như cũng đột nhiên đập lỡ một nhịp, nhớ tới một phòng đầy tươi đẹp trước đây, hắn đè lấy đầu ngón tay nàng, ôn nhu cùng hô hấp giao nhau.....
Lập tức, hai người quá thân cận, Đường Ngọc né ánh mắt hắn, hít sâu một hơi, "Trần Trường Doãn....."
Hắn nghiêm túc nói, "Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu."
Đường Ngọc sửng sốt.
Hắn nuốt nhẹ trong cổ họng, trong tiếng nói mang theo khẩn trương, "Đường Ngọc, ta thừa nhận, ta thích nàng."
Đường Ngọc cắn môi, căng da đầu, "Trần Trường Doãn, ta đã từng

gả cho người....."
Trần Thúc hơi khựng, nghe nàng tiếp tục căng da đầu nói, "Trước đây ta không nói cho tổ mẫu biết, là vì sợ tổ mẫu lo lắng.

Nhưng hiện giờ, sợ là tổ mẫu đã hiểu lầm rồi.

Phu quân ta hắn.....!Hắn đối với ta rất tốt, chỉ là.....!chỉ là hắn đã qua đời."
Đã qua đời.....
Trần Thúc chớp chớp mắt.
Tác giả có lời muốn nói:
Trần Thúc: Sao ta lại không biết, ta qua đời từ lúc nào vậy????.

Chương 23: 23: Ăn Ý

Sao hắn không biết hắn mất lúc nào vậy?
Gương mặt Đường Ngọc đỏ bừng, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, lại cắn cắn môi, nhẹ giọng nói, "Trần Trường Doãn, việc này ngươi đừng nói với tổ mẫu ta…… Bệnh mắt của bà còn chưa khỏi, ta sợ tổ mẫu lo lắng cho ta……"
Trần Thúc lại hỏi, "Hắn……chết khi nào?"
"……" Đường Ngọc không nghĩ tới hắn sẽ hỏi như vậy, nhất thời giả ngu, không hiểu nhìn hắn.
Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt Trần Thúc không hề kiêng dè, sắc mặt Đường Ngọc đỏ như muốn nhỏ ra máu, không biết phải nói như thế nào mới có thể đáng tin, lại không đường đột.
Nàng không lên tiếng, nhưng Trần Thúc cũng không lại khó xử nàng, "Được."
Tiếng nói hắn vẫn nhàn nhạt ôn hòa, "Ta không nói với tổ mẫu."
Đường Ngọc như trút được gánh nặng.
Nhìn bóng dáng Đường Ngọc, eo thon nhỏ gọn, thanh lệ động lòng người, rồi lại tựa như con thỏ chạy trốn đi, khóe miệng Trần Thúc hơi hơi nhếch một cái.
Nàng động tâm rồi!
Khép cửa phòng lại, tim Đường Ngọc vẫn còn đang nhảy bang bang, dựa vào cửa phòng đứng một lát mới dần dần bình phục, xuất thần nhìn phía trước
Bỗng nhiên, dưới chân có mớ lông xù xù ấm áp cọ vào nàng, Đường Ngọc hoàn hồn, thấy là Đường Đường đang ở dưới chân.
Đường Ngọc mới nhớ tới Đường Đường còn ở chỗ của nàng
Đường Ngọc ngồi xổm xuống, bàn tay trắng nõn thon dài ôn nhu sờ sờ đầu Đường Đường, Đường Đường thoải mái đến bên nàng lại cọ cọ.
Khoảng thời gian này, Đường Đường và nàng không quen tách ra nữa
Đường Ngọc nhớ tới xe ngựa chạy nhanh qua trong màn mưa trước

đây, bắn lên bọt nước, Trần Trường Doãn ôm lấy nàng, nhẹ giọng hỏi, một ngày không gặp như cách ba thu, Đường Ngọc cô nương có nhớ ta không?
Sao nàng không nhớ tới hắn được chứ?
Hắn giao Đường Đường cho nàng chăm sóc, Đường Đường suốt ngày đều ở chung với nàng.

Hắn là cha Đường Đường, nàng nhìn thấy Đường Đường, tự nhiên sẽ nhớ tới hắn……
Là hắn cố ý hỏi nàng.
Trước đây, cũng là hắn cố ý nhờ nàng chăm sóc Đường Đường
Đường Ngọc rũ mắt, vừa lúc Đường Đường duỗi móng vuốt muốn ôm.

Lòng Đường Ngọc hơi mềm, duỗi tay bế nó lên, Đường Đường tiến vào trong lòng nàng "Gâu gâu" hai tiếng.
Khoảng thời gian này sớm chiều ở chung, Đường Đường cũng rất nhanh đã xem nàng như nửa chủ nhân.

Đường Ngọc thở dài, "Chó Đường Đường, cha con tới……"
Nhưng chó Đường Đường sa vào trong lòng nàng, cha gì đó một chút cũng không quan trọng.

Đường Đường trông mong nhìn nàng, Đường Ngọc cười cười, đút cho Đường Đường một ít thịt viên, lại thả Đường Đường xuống dưới uống nước.
Bộ dạng của nó rất giống Quả Quả của nàng trước đây
Đường Ngọc yêu thương nó, nó cũng quấn lấy Đường Ngọc, Đường Ngọc có chút luyến tiếc nó.
Nhưng Đường Đường là nhi tử của Trần Trường Doãn, lúc trước Trần Trường Doãn không có ở đây, hiện giờ người ta đã tới Đào thành, hẳn Đường Đường cũng nên về với cha nó rồi.

Đường Ngọc có chút luyến tiếc, nhưng đồng thời cũng suy nghĩ, nàng cần đưa Đường Đường trở về như thế nào đây?
Đặc biệt là sau một màn mới vừa rồi, nàng không thể lại đưa Đường

Đường đến chỗ Trần Trường Doãn, Đường Ngọc khó xử, hay cứ để Đường Đường ở lại chỗ của nàng trước?
Đường Ngọc than nhẹ một tiếng, hình như, cũng không có biện pháp nào tốt hơn.

Sau đó chờ Đường Đường ăn xong thịt viên, uống xong nước, nàng liền mở cửa thả Đường Đường đi ra ngoài, Đường Đường sẽ lần theo mùi hương đi tìm cha nó……
Hôm sau tỉnh lại, quả nhiên chó Đường Đường không có về lại ổ của nó
Khó khăn lắm mới nhìn thấy cha nó, phỏng chừng cao hứng đến sắp điên luôn, nhất định là quanh quẩn bên phòng cha nó rồi
Đường Ngọc đơn giản rửa mặt, đi đến phòng nhìn tổ mẫu.

Khi đến phòng tổ mẫu, lại thấy Trần Trường Doãn đã ở chỗ tổ mẫu, đang vừa nói chuyện cùng tổ mẫu, vừa dùng bữa sáng.
Chó Đường Đường ở chỗ chuyên dành cho nó, vui mừng ăn thức ăn của nó, quên cả trời đất.
Khi Đường Ngọc đến, Trần Trường Doãn vừa lúc đang múc cháo cho tổ mẫu
Đường Ngọc kinh ngạc nhìn hắn.
Hôm qua nàng cũng đã nói rõ ràng thẳng thắn với hắn……
Trần Trường Doãn cũng cười đưa mắt về phía nàng, ôn hòa nói, "Cháo đậu Trạng Nguyên, còn có bánh quẩy, buổi sáng Đường Đường dính người quá, nên ta mua ở sát đường."
Tổ mẫu cũng cười, "Ngọc nhi, tới ngồi."
Đường Ngọc có chút thất bại.
Nàng tốn nhiều sức lực như vậy, nhưng dường như hoàn toàn không có tác dụng với hắn.

Không chỉ có như thế, hắn còn làm trầm trọng thêm, ngay cả bữa sáng cũng mua xong, còn ăn cùng tổ mẫu, hoà thuận vui vẻ……
Đường Ngọc than nhẹ trong lòng
Bước đến không tốt, mà không bước đến cũng không tốt.
Cuối cùng, vẫn cứ bước đến, ngồi xuống vị trí bên cạnh tổ mẫu, vừa

lúc đối diện với Trần Thúc
"A Ngọc, ăn cháo không?" Trần Thúc chủ động.
Đường Ngọc nhìn hắn, Trần Thúc ôn hòa như thường, "Nửa chén hay là một chén?"
Đường Ngọc nhìn nhìn tổ mẫu, thấp giọng đáp, "Nửa chén."
Trần Thúc cống hiến sức lực.
Đường Ngọc uống nửa chén cháo, vẫn luôn đang nghe Trần Thúc cùng tổ mẫu nói chuyện, nàng dần dần cảm thấy, trước đây có lẽ nàng thật sự lo lắng thừa rồi, chuyện hôm qua không chỉ không có ảnh hưởng gì với Trần Trường Doãn, mà hắn còn tiếp tục giọng khách át giọng chủ……
Đường Ngọc vẫn một mực không nói gì, chỉ khi tổ mẫu hỏi chuyện mới nhẹ giọng tiếp một hai câu.
……
Chờ dùng xong bữa sáng, Đường Ngọc đỡ tổ mẫu đứng dậy, chuẩn bị cùng tổ mẫu đi đến y quán của Lưu đại phu, tổ mẫu lại nói, "Trần Lỗi đi với ta được rồi, không phải hôm nay con sẽ đi Mạo thành cùng Trường Doãn sao?"
Tổ mẫu hẳn là không biết hôm qua Trần Trường Doãn biểu lộ cõi lòng với nàng, nàng cũng lấy tang phu qua loa lấy lệ lấp liếm cho qua, trước đó Đường Ngọc cũng đã nghĩ kỹ lý do thoái thác rồi, khi tổ mẫu mở miệng hỏi, Đường Ngọc đang muốn lên tiếng, Trần Thúc đã nói trước, "Chúng ta đi thôi, xe đã chuẩn bị xong, ở sẵn bên ngoài viện, chúng ta đi sớm về sớm."
Đường Ngọc kinh ngạc nhìn hắn, dưới sự thúc giục của tổ mẫu, Trần Thúc kéo ống tay áo nàng ra khỏi phòng, lập tức đi vào sân viện
"Trần Trường Doãn." Đường Ngọc trầm giọng.
Trần Thúc chuyển mắt.
Nàng ở trên cầu thang, hắn ở dưới cầu thang, hắn chuyển mắt nhìn nàng, vừa lúc đối diện ánh mắt của nàng
Vào tháng mười, chính là thời điểm cuối thu bắt đầu vào mùa đông, ánh nắng buổi sáng dừng trên vai hắn, chiếu ra một mảnh ánh sáng đẹp đẽ quý giá, hắn cười nói, "Không phải không muốn nói cho tổ mẫu biết sao? Bỗng nhiên nói không đi, tổ mẫu sẽ không sinh nghi sao?"
Đường Ngọc chần chừ.

Tuy rằng có chút cưỡng từ đoạt lí, nhưng cũng không phải là không có đạo lý.
Khi Đường Ngọc chần chờ, hắn lại kéo kéo ống tay áo nàng, nhẹ giọng nói, "Tổ mẫu đang nhìn ở cửa."
Đường Ngọc chuyển mắt, đã thấy từ xa tổ mẫu đang nhìn hai người bọn họ, mặc dù nhìn không rõ, trên mặt vẫn có nụ cười hiền từ
Đường Ngọc mới im lặng, ra thẳng xe ngựa cùng Trần Thúc
Đào thành đến Mạo thành mất gần nửa ngày lộ trình, đi tới đi lui kỳ thật rất nhanh, mua vịt quay cùng gối mềm xong quay trở lại, trước sau hoàng hôn là có thể về đến viện
Đường Ngọc nghĩ như thế.

……
Lên tới xe ngựa, hai người cũng không nói gì.
Sau chuyện hôm qua, Trần Thúc ở trên xe ngựa an tĩnh lật sách, không có lên tiếng gây phiền cho nàng.
Đường Ngọc ngược lại thành người không có gì làm.
Cuối thu bắt đầu vào mùa đông, tiết trời cũng bắt đầu se lạnh, xe ngựa chạy cũng không nhanh, nhưng nếu vén mành lên gió cũng sẽ lùa vào bên trong, cho nên ánh mắt nàng chỉ có thể đặt ở bên trong xe ngựa, nhưng mà bên trong xe ngựa ngoại trừ Trần Thúc, cái gì cũng không có.
Ánh mắt Đường Ngọc không biết nên đặt tại chỗ nào, lại nghe được âm thanh Trần Thúc đạm nhiên thanh thản lật sách trong tay
Đoạn đường này với hắn mà nói hẳn là không dài lắm.
Trong lòng Đường Ngọc có chút ảo não, lúc ấy hẳn là nàng không nên lên chiếc xe ngựa này……
Hiện giờ, Đường Ngọc chỉ có thể dựa vào một góc xe ngựa, nhàm chán đến có chút mệt rã rời.
Trần Trường Doãn cũng ở trước mặt tổ mẫu giống ngày thường vào buổi sáng, bây giờ, trong xe ngựa hắn phân rõ giới hạn với nàng, một câu cũng không nói.
Xe ngựa xóc nảy, trong lòng Đường Ngọc cảm thấy có chỗ nào không đúng nhưng chẳng biết nói sao nữa, trong lảo đảo lắc lư, dựa vào một góc xe ngựa, một chút xíu đã ngủ thiếp đi.
Lúc tỉnh lại, thân mình khó xoay chuyển, nơi đỉnh đầu cũng có âm

thanh lật sách
Đường Ngọc chậm rãi mở mắt, trong mơ mơ màng màng ngửi được hương thơm thanh đạm trên người hắn, Đường Ngọc cảm thấy múi hương này dường như đã từng ngửi được ở nơi nào rồi, khi mở mắt, thấy là Trần Thúc.
Nàng chống tay ngồi dậy.
Hắn không cản nàng, cũng không nhìn nàng, nhàn nhạt nói, "Tỉnh rồi, sao không ngủ thêm một lát nữa?"
Đường Ngọc tìm tòi nghiên cứu nhìn hắn, ngầm suy đoán trong lòng, dường như dần dần trùng hợp với ấn tượng mơ hồ nào đó trong đầu, Đường Ngọc nắm chặt lòng bàn tay, sắc mặt có chút trắng bệch.
Trần Thúc không có để sách xuống, chỉ dùng dư quang khóe mắt, từ phía trên sách liếc mắt đánh giá nàng một cái, ôn hòa nói, "A Ngọc, thật không phải ta, là tự nàng cảm thấy lạnh nên dựa qua đây."
Đường Ngọc kỳ thật cũng không có nghiêm túc nghe lời hắn nói, chỉ là đầu ngón tay hơi hơi run rẩy, vô tình nhớ tới buổi sáng ngày ấy khi gặp Kính Bình Hầu tại dịch quán, hắn cũng ngồi trước bàn, không chút để ý lật sách.

Lúc ấy nàng không ngẩng đầu nhìn hắn, nhưng trong ấn tượng mơ hồ, Kính Bình Hầu cũng chậm rãi lật sách như vậy, không quan tâm, thanh âm nhạt nhẽo, nhưng Trần Trường Doãn lại ôn nhuận nhu hòa……
Tấm màn che bị phá vỡ, ký ức dũng mãnh tràn vào trong đầu, Đường Ngọc hơi hơi liễm mắt, che giấu đi cảm xúc.
Đúng lúc này, xe ngựa chợt ngừng lại.

Đường Ngọc duỗi tay nắm lấy tay vịn bên trong xe ngựa, Trần Thúc cũng duỗi tay nắm lấy nàng, sợ nàng ngã bay ra ngoài xe ngựa
"Làm sao vậy?" Xe ngựa bỗng nhiên dừng lại, hẳn là chuyện ngoài ý muốn, Trần Thúc hỏi đến.
Thị vệ lái xe nói, "Chủ thượng, xà ngang dưới đáy xe bị gãy, khả năng tạm thời không thể đi tiếp được."
"Ta đi nhìn một chút." Trần Thúc buông tay, ôn hòa nói với nàng.
Đường Ngọc thấy hắn vén mành lên đi xuống xe ngựa.

Khó trách lúc trước thị vệ lái xe không thấy được, hẳn là hôm qua do trận mưa kia, trên đường có không ít nước đọng, rất nhiều bùn cát lắp đầy trên đường, nhìn thì đường bằng phẳng, nhưng kỳ thật toàn là ao hãm hố sâu, nên mới vừa rồi một bánh xe ngựa chạy qua chỗ bằng phẳng, một bánh xe khác chạy qua hố sâu, xà ngang cứ thế bị gãy mất……
Trong nhất thời nửa khắc không thể đi được.
Đường Ngọc cũng vén mành lên xuống xe ngựa, xác thật nhìn thấy xe ngựa bị kẹt lại, cũng nghe thị vệ nói cùng Trần Thúc, "Chủ thượng, tạm thời xe ngựa không đi được, dưới chân núi mấy dặm chính là Mạo thành, chủ thượng cùng Đường Ngọc cô nương cưỡi ngựa đến Mạo thành trước, hay là chủ thượng cùng Đường Ngọc cô nương chờ ở đây, thuộc hạ đến Mạo thành trước, lại tìm chiếc xe ngựa khác tới đón."

Hẳn cưỡi ngựa cùng nàng……
Đường Ngọc nhàn nhạt khép mi, Trần Thúc trực tiếp nói với thị vệ, "Ngươi vào thành trước tìm chiếc xe ngựa tới đây, chúng ta vừa đi vừa chờ."
Mày đẹp của Đường Ngọc hơi hơi thả lỏng
Thị vệ cưỡi ngựa đi trước
Trần Thúc nhìn nàng thở dài, "Đường Ngọc, xem ra, chúng ta cần phải đi một đoạn đường ngắn rồi."
Đường Ngọc gật đầu, "Ừm."
Dù sao, so với cưỡi chung một con ngựa với hắn còn tốt hơn
……
Nhưng rất nhanh, Đường Ngọc phát hiện, trong xe ngựa hai người còn có thể không nói chuyện, bây giờ sóng vai đi tới, lại là đường núi, còn là xuống dốc, thật không dễ đi, Trần Thúc cần thỉnh thoảng dắt tay nàng.
Hai người đi không nhanh, cho đến lúc thời tiết mưa gió thất thường, trên trời có một đám mây đen lớn bị gió to thổi tới.

Bỗng nhiên sấm sét ầm ầm, "lộp bộp" một vài tiếng, hạt mưa to như hạt đậu trực tiếp tưới ướt hai người
Trần Thúc cởi áo ngoài che mưa cho nàng, mưa to đến nỗi che

khuất tầm mắt, mưa lớn như vậy không đi được, nhưng chung quanh đều là cây cối, trên trời có sấm sét không thể tránh mưa dưới tàng cây, hơn nữa mưa quá lớn, tránh mưa dưới tàng cây cũng sẽ bị ướt, ngay cả một nơi tránh mưa cũng không có.
Vào đông, Đường Ngọc ngầm run lẩy bẩy
Bình an xuống núi trong cơn mưa to như vậy khả năng không lớn, mà cứ đứng tại chỗ đội mưa cho đến khi hết mưa càng không thực tế
Trần Thúc và Đường Ngọc đều thấy, trên núi có nông hộ……
"Các ngươi là..?" Sau tiếng gõ cửa, vợ chồng nông hộ cảnh giác chỉ mở hé cửa ra, loạn thế mới qua đi không lâu, bá tánh đều cẩn thận, sợ rước họa vào thân
Trần Thúc nói, "Chúng ta vốn muốn từ Đào thành đi đến Mạo thành, kết quả xe ngựa bị kẹt trong vũng bùn, muốn đi bộ xuống núi, kết quả gặp phải mưa to, nên nghĩ mượn chỗ của hai vị tránh tạm"
Nông hộ xác thật thấy hai người bọn họ đều ướt đẫm, "Hai người các ngươi là?"
Vợ chồng nông hộ rất cẩn thận, không muốn tiếp nhận người lai lịch không rõ, hai người liếc nhau, rồi sau đó "ăn ý" mở miệng.
Đường Ngọc: "Tỷ đệ."
Trần Thúc: "Phu thê."
Bốn người đều sửng sốt.
Đường Ngọc cùng Trần Thúc dừng một chút, liếc nhau, lại lần nữa mở miệng.
Đường Ngọc: "Phu thê."
Trần Thúc: "Huynh muội."
Bốn người lại lần nữa sửng sốt.
Tác giả có lời muốn nói:
Đường Đường: Sầu chết chó...!Ẳng.

Chương 24: 24: Cùng Phòng

Bất luận như thế nào, cuối cùng vợ chồng nông hộ vẫn cho hai người bọn họ vào trong tránh mưa, bởi vì cuối cùng Trần Thúc duỗi tay ôm Đường Ngọc, vẻ mặt trầm trọng nói, "Ta cùng với A Ngọc cũng không phải quan hệ huyết thống, nhưng thế tục không dung, khó khăn lắm mới chạy trốn tới nơi này, họa vô đơn chí, giữa núi gặp phải mưa to, thật sự cùng đường……"
Đường Ngọc kinh ngạc nhìn hắn.
Sao hắn có thể nghĩ ra câu chuyện này trong thời gian ngắn như vậy?
Nhưng Trần Thúc "thâm tình" nhìn nàng một cái, lại thuận đường liếc nhìn cơn mưa tầm tã sau lưng
Vừa lúc, bầu trời phía sau lưng có một tia chớp xẹt ngang qua
Đường Ngọc run rẩy, cổ họng cũng nhẹ nhàng nuốt nuốt, mưa quá lớn, toàn bộ núi rừng đều bị mưa xối xả kèm theo cuồng phong thổi cho rung lắc dữ dội, lại còn thêm sấm sét ầm ầm, mưa to còn chưa biết bao lâu mới dứt, toàn thân bọn họ đều ướt đẫm……
Đường Ngọc ngầm thỏa hiệp, tùy ý hắn đau thương kịch liệt cho một câu chuyện hắn thêu dệt nên, nàng không có lên tiếng.
Bộ dáng hắn vốn tao nhã như ngọc, rất dễ dàng làm người ta sinh ra hảo cảm, lời nói tuy đều là nhẹ nhàng bâng quơ, nhưng chỉ đơn giản vài câu, phối hợp với âm thanh ôn hòa lại mang theo vài phần thuần hậu, rất có nội liễm cùng lôi cuốn, nếu không phải Đường Ngọc biết được tình hình thực tế, chỉ sợ cũng đã tin hắn
Bên ngoài kia mưa đang to, dư quang khóe mắt Đường Ngọc không khỏi nhìn nhìn lên bầu trời, có hơi sợ hắn bị sét đánh.
Nhưng rất nhanh, vợ chồng nông hộ đã bị đả động.

Không chỉ cho bọn họ đi vào, thấy hai người bọn họ toàn thân đều ướt đẫm, vào đông sợ nhiễm phong hàn, lại chuẩn bị cho bọn họ nước ấm đuổi hàn, còn có các y phục áo thô bằng vải gai để thay đổi, nói lớn hay nhỏ đều mặc vừa, trong núi điều kiện khó khăn, chỉ

có thể tạm chấp nhận.
Hai người nói lời cảm tạ.
Bởi vì là "Phu thê", cho nên hai người chỉ có một gian phòng ở, cũng chỉ có một thùng nước ấm……
Hai người lại lần nữa "ăn ý" đối mặt nhau.
Đường Ngọc: "Ta không cần……"
Trần Thúc: "Nàng trước."
Trong giây phút trầm mặc ngắn ngủi, trên không trung lại lần nữa nổi lên sấm sét, Đường Ngọc run run.
Trần Thúc thấp giọng nói, "Trời mưa lớn như vậy, cả người đều đông lạnh cả rồi, không cần nước ấm đuổi hàn sẽ bị nhiễm phong hàn.

Trong núi này xem ra cũng không có đại phu, nếu bị nhiễm phong hàn, ta chỉ có thể lau mình cho nàng……"
Trần Thúc còn chưa dứt lời, Đường Ngọc đã cầm y phục lập tức đi đến chỗ thau tắm
Tuy rằng có một tấm mành hơi mỏng che đậy, Đường Ngọc vẫn đỏ mặt

Trần Thúc cười nói, "Ta canh giữ ở cửa, đừng lo lắng……"
Dừng một chút, lại cố ý nói, "Ta không nhìn trộm."
Nhưng phía sau rèm, rõ ràng thấy người nào đó cứng đờ.
Trần Thúc nhịn không được nắm tay đặt ngay miệng cười cười, vẫn dạo bước tới cửa, cũng tuân theo lời hắn nói, hắn không nhìn……
Mới là lạ!
Phía sau sột sột soạt soạt cởi áo, Trần Thúc hơi hơi nghiêng mắt, thấy nàng treo y phục phía trên mành, dáng người yểu điệu mơ hồ bước vào trong thau tắm, âm thanh bọt nước bắn lên như bắn thẳng vào tim hắn
Hắn không dời ánh mắt đi
Hắn nhớ rõ đầu ngón tay khẽ chạm mềm ấm, cũng nhớ rõ cái eo thon hẹp hẹp, yểu điệu thướt tha, còn có, xương quai xanh dưới cổ lả lướt hấp dẫn……
Hắn là nam tử, có thất tình lục dục
Khi hắn đang xuất thần, Đường Ngọc vội vàng tắm xong đứng dậy.
Hắn chỉ có thể thu hồi ánh mắt.

Sau đó, nàng đổi y phục xong đứng dậy, nhẹ giọng nói, "Ta xong rồi."
Cổ họng hắn hơi khàn, "Ừm."
Trong phòng đã có lửa than sưởi ấm, đầu tóc Đường Ngọc trước đây ướt, vừa rồi cũng vội vàng gội qua, bây giờ Đường Ngọc vừa xoa đầu, vừa ngồi trước than sưởi ấm.
Nàng tận lực không thèm nghĩ phía sau mành còn có người, nhưng thời gian Trần Thúc tắm có chút lâu
Phía sau mành thỉnh thoảng truyền đến tiếng nước, luôn như xuân yến xẹt qua mặt hồ bình tĩnh, làm tận đáy lòng như nhè nhẹ gợn lên từng đợt sóng lăn tăn
Khi đang miên man suy nghĩ, phía sau truyền đến âm thanh mặc y phục sột sột soạt soạt
Trong đầu Đường Ngọc vô tình nhớ tới lúc ở dịch quán, tay hơi khựng lại……
Chờ khi Trần Thúc vén mành lên đi ra ngoài, Đường Ngọc đã ra khỏi phòng.
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
"Trong núi khó khăn, không quen đúng không." Nông phụ đổ cho nàng ly nước ấm, vừa hỏi.
Đường Ngọc nhận ly, cười cười, "Có thể có chỗ che mưa chắn gió, đã giải quyết được vấn đề khẩn cấp trước mắt rồi, đa tạ đại ca đại tẩu cho bọn ta ở lại."
Tiếng kêu đại tẩu này của Đường Ngọc gọi đến trong lòng nông phụ vô cùng thoải mái.

Đường Ngọc ngày thường điềm tĩnh dịu dàng, nói chuyện cũng khéo léo ôn nhu, nông phụ không khỏi thở dài, "Nam nhân nhà ta nói, mưa này có chút lớn, còn không biết mưa sẽ rơi trong bao lâu, các ngươi cứ an tâm ở lại đây trước, đợi mưa tạnh lại đi."
"Làm phiền." Đường Ngọc ôn thanh.
"Ta đi nhìn xem thức ăn đã chuẩn bị xong chưa." Nông phụ đứng dậy, bên trong sảnh chỉ có một mình Đường Ngọc ngồi, xuất thần nhìn gợn sóng trong ly
Sau đó, vợ chồng nông hộ quay trở lại.
Trong tay hai người bưng đồ ăn cùng chén đũa, Đường Ngọc tiến

lên hỗ trợ, nông phụ không cho nàng phụ.
Kỳ thật Đường Ngọc đã sớm đói bụng, buổi sáng nàng chỉ dùng hơn nửa chén cháo, rồi sau đó lên xe ngựa.

Trên đường ngủ thiếp đi, vốn đã có chút đói bụng, sau đó xe ngựa bị kẹt trong vũng bùn, lại gặp phải mưa to tầm tã, nên vẫn một mực không chú ý
Bây giờ, mới cảm giác được bụng đói kêu ầm ĩ
"Trong núi đều là cơm canh đạm bạc, nam nhân nhà ta trù nghệ cũng không tốt, đừng ghét bỏ." Nông phụ nói thì nói, nhưng trong lời nói đều là biểu tình tự hào.
Nông phu đỏ mặt, "Đều là nàng thích cái gì, ta làm cái đó."
Nghe hai người bọn họ nói chuyện, giản dị mà ấm áp, Đường Ngọc cười cười.
Vừa lúc Trần Thúc vén mành lên ra khỏi phòng, mấy người nhìn hắn.

Trần Thúc mặc cẩm y hoa bào là tao nhã như ngọc, nhưng áo thô vải gai cũng không che giấu được ngũ quan tinh xảo, cùng khí độ nho nhã của hắn
Đôi mắt nông phụ nhìn thẳng tắp
Nông phu nhẹ nhàng đá chân nàng một cái, nông phụ nhanh chóng hoàn hồn, nhìn Đường Ngọc cười nói, "Bộ dáng nam nhân ngươi nhìn thật đẹp mắt."
Đường Ngọc sửng sốt.
Nông phu ho nhẹ.
Nông phụ dỗ dành nói, "Không, là chàng đẹp, nam nhân của ta là đẹp nhất."
Sắc mặt nông phu mới hơi hơi hòa hoãn
Đường Ngọc thấy Trần Thúc nhìn nàng đi tới, trong đầu bỗng nhiên hiện lên câu "Bộ dáng nam nhân ngươi nhìn thật đẹp mắt", Đường Ngọc uống nước liền bị sặc, sặc đến nỗi nước mắt đã chảy ra ngoài.

"Có phải đồ ăn cay quá không?" Nông phụ hỏi.
Đường Ngọc vừa lắc đầu, vừa cố gắng miễn cưỡng nói, "Uống nước sặc……"
"Không có việc gì chứ, có nặng lắm không?" Trần Thúc hơi hơi nhíu

mày, nhẹ giọng hỏi.
Đường Ngọc tiếp tục lắc đầu.
Nông phụ nhịn không được thở dài, "Vừa nhìn thì biết là vợ chồng mới cưới rồi, ngay cả uống nước sặc cũng lo lắng nữa."
Đường Ngọc cùng Trần Thúc đều không hiểu nhìn nàng nàng.
Nông phụ nói tiếp, "Chờ khi thời gian dài rồi, là vợ chồng già rồi, thì cho dù nửa đêm bị đạp từ trên giường rơi xuống dưới, người kia cũng không có động tĩnh gì hết đâu."
Hai vợ chồng nông hộ đều cười rộ lên, Trần Thúc cùng Đường Ngọc đang ngồi đối diện đều sửng sốt, trong lúc nhất thời chỉ có hai người cười, hai người còn lại thì sửng sốt, trường hợp này có chút xấu hổ.
Nông phu gắp đồ ăn cho nông phụ, "Ăn cơm thì ăn cơm đi, ai bảo nàng nhiều lời như vậy!"
Trần Thúc cũng vội vàng gấp đồ ăn cho Đường Ngọc
Đường Ngọc nhìn hắn, Trần Thúc nhỏ giọng nói, "Mới nãy suýt nữa bị lộ rồi, còn không học theo sao?"
Đường Ngọc đành phải gắp đồ ăn hắn gắp cho nàng lên, cúi đầu lùa cơm.
Tóm lại, nông phu làm cái gì, Trần Thúc sẽ làm cái đó, gắp đồ ăn, rót nước, xới cơm, hỏi han ân cần.
Cuối cùng đến lúc nông phụ lau miệng cho nông phu, Trần Thúc và Đường Ngọc mỗi người khựng lại một chút, rồi sau đó liếc nhìn nhau, cuộc đời Đường Ngọc lần đầu tiên lau miệng cho người khác……
Hẳn là khi ăn cơm nói chuyện hợp ý, ngoài phòng lại đang mưa to, sau khi ăn xong, vợ chồng nông hộ lại bưng nước trà tới, mấy người hàn huyên nhiều thêm một chút.
Lúc này Trần Thúc và Đường Ngọc mới biết được, vợ chồng nông hộ là từ châu quận lân cận trốn tới chỗ này, triều đình trước đây ngu ngốc vô năng, trong cung hoang dâm vô độ, trong triều tham quan hoành hành, dân chúng lầm than.

Chư hầu các nơi cùng đại quan nơi biên giới làm theo ý mình, Phong Châu cùng Vạn châu còn đỡ chút xíu, còn có rất nhiều bá tánh nơi khá đều bị áp bức đến không còn đường sống, vợ chồng bọn họ là từ phía Bắc trốn tới đây

Phía Bắc là đất phong của An Bắc Hầu phủ, Trần Thúc ngước mắt.
Nông phu thở dài, "Trước đây ở phía Bắc, An Bắc Hầu vì trưng binh, nuôi dưỡng quân đội, thuế má đã đội lên rất cao, có rất nhiều bá tánh đều dời khỏi phía Bắc.

Người vừa đi, dân cư liền thưa thớt, An Bắc Hầu phủ liền ra lệnh cấm, nếu lại vô cớ dời đi, có thể sẽ bị giết, bá tánh không dám tiếp tục chạy ra ngoài, hai vợ chồng chúng ta cũng chạy ra ngoài giống người khác, nhưng nghe nói những nơi khác cũng không khác bao nhiêu.

Dưới bầu trời này, đất nào không phải là đất của Thiên tử, hiện giờ tân đế đăng cơ, cũng không biết sau này, cuộc sống của mọi người có thể khá hơn chút nào hay không……"
Trần Thúc cúi đầu uống trà, không có lên tiếng, đáy mắt có thêm mấy phần tối tăm
Lại chờ đến khi trễ thêm một chút, vợ chồng nông hộ muốn nghỉ ngơi, Trần Thúc cùng Đường Ngọc biết được nên trở về phòng, ánh mắt hai người lại nhìn về một chỗ.
"Giường không lớn, miễn cưỡng cũng có thể nằm được, vợ chồng hai người cố gắng chen chúc, trong núi lạnh, chăn cũng có thể đắp nhiều thêm một cái." Trong phòng vốn đã có hai cái chăn, nông phụ lại ôm đến thêm một cái chăn nữa

Trần Thúc nói lời cảm tạ.
Nông phụ vừa đi, trong phòng nháy mắt lại an tĩnh
Trong phòng chỉ có một cái đèn đêm, ngọn đèn dầu mờ nhạt chiếu vào trên giường, chiếu ra một cái giường cơ hồ chỉ đủ cho một người nằm xuống, Đường Ngọc nhìn chăn trong tay, tiến lên đặt xuống giường.
Một bên, Trần Thúc đẩy cửa sổ ra, gió lạnh mang theo hơi mưa ẩm ướt bên ngoài cửa sổ chợt lùa vào, Trần Thúc thở dài, "Xem ra, trận mưa này cũng sẽ không ngừng trong đêm……"
Đường Ngọc đang cúi người buông cái ly trong ngực xuống, vừa lúc đứng dậy nhìn lại, thấy Trần Thúc đã đóng cửa sổ.
Bốn mắt nhìn nhau, gió lạnh gào thét ngoài cửa sổ, trong phòng chỉ

có âm thanh than đang cháy "Tách Tách" vang lên, Trần Thúc tiến đến ôm một cái chăn trên giường lên, ấm giọng nói, "Nàng ngủ giường, ta ngủ dưới đất."
Đường Ngọc không có lên tiếng.
Trần Thúc lại nói, "Còn không thì chen trên giường ngủ, còn có thể ấm áp một chút?"
Vừa dứt lời, Đường Ngọc nhanh chóng lấy một cái chăn khác trên giường trải xuống đất, lại lấy cái chăn trong tay hắn, đặt trên cái chăn vừa trải xong, "…… Xong, có thể ngủ rồi."
Trần Thúc cười cười, quả thực nghe lời rúc vào trong chăn.
Đường Ngọc cũng tiến vào trong chăn, bọc mình lại
Kỳ thật hai người cũng chưa buồn ngủ, trong phòng thực an tĩnh, ngoại trừ tiếng gió ngoài phòng, tiếng than cháy "Tách Tách" trong phòng, mà bởi vì nhà cách âm không tốt, nên còn có âm thanh vợ chồng nông hộ nói chuyện.

Dần dà, phòng bên cạnh đã không còn tiếng nói chuyện, hẳn là đã ngủ.
Đường Ngọc không sao dám ngủ.
"Ngủ đi, hôm nay mưa to, khả năng đường trên núi đã bị chặn rồi, ngày mai thị vệ hẳn sẽ tìm tới thôi." Trần Thúc chủ động mở miệng.
"Ừm." Quả nhiên Đường Ngọc lên tiếng.
"Ta ngủ trước đây, nàng cũng ngủ sớm chút" Hắn giao phó một tiếng, nàng cũng an tâm.
Đường Ngọc không có lên tiếng.
Lại qua thêm một thời gian, quả thực nghe được bên cạnh giường vang lên tiếng hít thở đều đều.

Trong lòng Đường Ngọc lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, chỉ là không thể nào ngủ sâu được, quấn mình vào trong chăn, kỳ thật cũng không quá lạnh, mà lại ngủ nửa mê nửa tỉnh.
Không biết qua bao lâu, bởi vì vốn ngủ không sâu, Đường Ngọc bị một âm thanh rất nhỏ đánh thức.
Ban đầu Đường Ngọc còn chưa thể xác nhận, nhưng đèn đêm trong phòng vẫn còn chưa tắt, Đường Ngọc nương theo ánh sáng mờ nhạt của ngọn đèn đêm đứng dậy, ánh mắt dừng trên người Trần Thúc,

xác nhận âm thanh rên rỉ trầm thấp vừa rồi được truyền ra từ chỗ hắn
Trong phòng rất yên tĩnh, Đường Ngọc rất nhanh đã nghe rõ âm thanh giãy dụa trong miệng Trần Thúc tựa như đang gặp ác mộng, "Cha, nương, tổ phụ……"
Đường Ngọc hơi giật mình..

Chương 25: 25: Trần Thúc

Một lát sau, Đường Ngọc xác nhận, hắn chỉ là đang gặp ác mộng.
Trong mộng hắn vẫn luôn kêu cha mẹ cùng tổ phụ của mình.....
Đường Ngọc một lần nữa chui vào trong chăn, không đánh thức hắn, nhưng trong đầu đều là khi ở Miểu thành, hắn nói trong nhà đã không còn người thân, chỉ có thái nãi nãi chăm sóc hắn lớn lên.
Vậy hắn mới vừa gọi cha mẹ cùng tổ phụ, chắc là đã không còn nữa.
Hắn mơ thấy đều là người thân đã mất.....
Không biết vì sao, Đường Ngọc cũng nhớ tới cha mẹ cùng ông ngoại của mình.

Bọn họ cũng đã qua đời rất lâu về trước
Nàng cũng sẽ trong mộng lúc đêm khuya, mơ thấy bọn họ, sau đó khi tỉnh lại, thất thần rất lâu
Trong ổ chăn, Đường Ngọc dần dần không còn buồn ngủ.
Nhưng Trần Trường Doãn giằng co với cơn ác mộng hình như rất lâu.....
Đường Ngọc vài lần nhớ tới người thân, cuối cùng cũng bỏ đi ý niệm.
Ngoài cửa sổ âm thanh mưa gió càng lúc càng lớn, giống như hắn nói ban nãy, một đêm này, chỉ sợ mưa gió cũng sẽ không ngừng.
Mà lập tức, mưa gió không chỉ không ngừng, hơn nữa mưa rền gió dữ càng ác liệt hơn, Đường Ngọc bỗng nhiên nghĩ đến, nếu không phải có người vừa nãy da mặt dày thêu dệt một hồi chuyện làm cho vợ chồng nông hộ chịu giữ bọn họ lại, thì hiện giờ có lẽ hai người bọn họ ngay cả chỗ trú mưa cũng không có, mưa gió lớn như vậy, Đường Ngọc kỳ thật có chút nghĩ mà sợ.
Quấn vào trong chăn, cảm thấy càng thêm ấm áp.
Đồng thời không thể không nghĩ, nằm trên mặt đất có lạnh lắm hay không.....
Hắn chỉ trải một cái chăn, đầu mùa đông mặt đất trong núi chỉ sợ

rất âm lãnh, cái chăn trên người hắn cũng là cái chăn mỏng nhất.
Trong lúc suy nghĩ miên man, ngoài phòng bỗng nhiên tràn vào một trận gió to, vừa rồi một góc cửa sổ không được đóng kín đã bị gió thổi mở ra, gió lạnh lùa ngược vào trong, đèn đêm cũng suýt nữa bị thổi tắt.
Đường Ngọc chống tay đứng dậy, khi xuống giường, cố ý tránh chạm vào Trần Thúc, tay chân nhẹ nhàng vòng qua hắn, đi đến bên cửa sổ, xác nhận hai cánh cửa sổ đều đã được đóng chặt, lúc này mới quay trở lại.

Khi sắp đến mép giường, lúc này mới phát hiện vừa nãy Trần Thúc đưa lưng về phía nàng, nàng chỉ nghe được âm thanh của hắn, bây giờ, mới thấy hắn rúc ở trong chăn, bọc thành một cụm, chau mày, cả người run lập cập.....
"Trần Trường Doãn?" Nàng nhẹ gọi một tiếng.

Nếu vẫn mãi run như vậy, chỉ sợ là đã phát sốt rồi
Nàng nhớ trong trận mưa to hôm nay, hắn đã cởi áo ngoài che mưa cho nàng từ đầu, đến nơi đây, cũng để nàng ngâm nước đuổi hàn trước, còn hắn vẫn luôn chờ đến khi nàng kết thúc.....
Không phải là, thật sự đang sốt chứ?
Trong lòng Đường Ngọc hoảng sợ.
Bây giờ là đầu mùa đông, là thời điểm sợ lây nhiễm phong hàn nhất
"Trần Trường Doãn?" Đường Ngọc lại gọi một tiếng.
Trần Thúc tuy rằng không tiếp tục rên rỉ gọi cha mẹ cùng tổ phụ, nhưng vẫn chau mày như cũ, cả người run rẩy, Đường Ngọc kêu hắn không tỉnh, chỉ phải nửa ngồi xổm xuống, vốn định đẩy hắn tỉnh, nhưng lại nghĩ, không biết hắn phát sốt do bị phong hàn, hay là do ác mộng?
Đầu ngón tay Đường Ngọc chần chờ vài phần, cuối cùng, duỗi tay xoa trán hắn
Còn ổn, không nóng.....
Trong lòng Đường Ngọc nhẹ nhàng thở ra.
Sợ tính sai, Đường Ngọc lại giơ tay lên sờ trán mình, rồi sau đó lại xác nhận độ ấm trên trán hắn lần nữa, đúng là không có phát sốt.
Vậy thật gặp ác mộng rồi

Đường Ngọc do dự một lát, cần đánh thức hắn không?
Trong lúc chần chờ, Đường Ngọc đang muốn thu tay về, hắn lại duỗi tay nắm lấy tay nàng, Đường Ngọc kinh ngạc, muốn rút tay ra, nhưng tay bị hắn cầm thật sự rất chặt.
Sức nàng không có mạnh bằng hắn, nàng chỉ có thể gọi hắn, "Trần Trường Doãn....."
Hắn dừng một chút, quả thực mở mắt, thuận thế kéo nàng ngã xuống trên chăn
Đường Ngọc thấy hai mắt hắn đỏ bừng, là bộ dạng cảnh giác trong lúc ngủ mơ bị đánh thức, hoặc là bỗng nhiên cảnh giác, nhưng vẫn còn đang trong mộng.
Hắn không có buông tay, ánh mắt khi nhìn nàng mang điều gì đó không nói rõ ý vị, hô hấp dán thật sự gần, có khả năng tùy thời sẽ làm nàng ngã xuống
Đường Ngọc nắm chặt đầu ngón tay, đèn đêm mờ nhạt, trong lòng nàng bỗng có chút sợ hãi.
"Trần....." Âm thanh nàng run rẩy, nhưng lời còn chưa dứt, hắn lại bỗng nhiên đứng dậy, trong ánh mắt kinh ngạc của Đường Ngọc, trực tiếp như ỷ lại nằm vào trong lòng nàng
Mới vừa rồi Đường Ngọc bị hắn túm một cái, trực tiếp dựa vào giường ngã ngồi xuống đất, bây giờ, hắn nằm trong lòng nàng, trực tiếp nhắm đôi mắt lại, không có nhúch nhích
"....." Đường Ngọc ngây ngốc.
Sau một lúc lâu, tiếng hô hấp đều đều vang lên, Đường Ngọc mới tin tưởng hắn đã ngủ rồi.

Hắn cứ gối trong lòng nàng như vậy rồi ngủ thiếp đi
Đường Ngọc đứng dậy cũng không được, không đứng dậy cũng không được, đứng dậy sợ đánh thức hắn, vạn nhất.....
Còn không đứng dậy, lại sợ hắn sẽ thật sự nằm như vậy đến bình minh.
Đường Ngọc hít sâu một hơi, cuối cùng vẫn mở miệng, "Trần Trường Doãn."
Tiếng hít thở đều đều ngừng lại, nhưng không có phản ứng, nàng lại gọi một tiếng, hắn mơ màng hồ đồ đáp, "Đường Ngọc, ta lạnh."
Cả người Đường Ngọc cứng đờ.

Tiếng nói hắn trầm thấp mà nghẹn ngào, làm nàng đột nhiên nhớ tới lúc ở dịch quán, nàng đã nghe qua tiếng nói của hắn
- - ngươi có chuyện phải làm, ta không làm khó ngươi.
- - ngươi tên là gì?
- - trong cung còn muốn hỏi chuyện gì không?
Đường Ngọc nắm chặt lòng bàn tay, ký ức rối ren tựa như thủy triều vọt lên, đều là chuyện trước đây nàng không muốn nghĩ tới, cũng vẫn luôn giấu trong một góc nào đó tận đáy lòng
Nàng nhớ rõ âm thanh của hắn, hô hấp của hắn, còn có đầu ngón tay hắn lạnh lẽo.

Trong màn gấm tối tăm, mồ hôi giữa trán hắn nhỏ giọt xuống trán nàng.

Khi nàng cho rằng đã kết thúc, hắn lại lần nữa ôm chặt nàng, tia nắng ban mai chiếu vào trong phòng soi sáng đôi mày đang nhíu của nàng.....
Đường Ngọc cắn môi, nhớ tới từ lúc gặp hắn trên đường về Bình Nam, cho đến cảnh tượng ở Miểu thành
- - tìm ngươi thật không dễ dàng.
- - ngươi gọi là Đường Ngọc đúng không? Trước đây đã nghe lão thái thái nói qua, không biết có nhớ nhầm hay không.....!Không nhận sai thì tốt rồi
- - Trường Doãn, ta gọi là Trần Trường Doãn
- - hiện giờ Bình Nam còn quá loạn, người làm quan thì tham ô, bất chấp vương pháp, bộ dáng ngươi quá đẹp mắt, luôn có bọn đạo chích ngấp nghé.

Mấy ngày nay ngươi cứ tránh đứng nơi đầu sóng ngọn gió trước, để ta cho người giải quyết hậu quả xong đã
- - Đường Ngọc, ta thừa nhận, ta thích nàng
Đầu ngón tay Đường Ngọc cuộn lại, cả người nhẹ nhàng run rẩy, phảng phất như có một khối đá tảng rơi đè vào trong lòng, lại tựa như một khối bông mềm, cảm xúc lộn xộn mà phức tạp không hiểu sao cứ nhen nhóm, mà tựa như không tìm được nguồn gốc

Hốc mắt Đường Ngọc dần dần ẩm ướt, chóp mũi cũng ửng đỏ.
"Đường Ngọc, ta lạnh." Hắn ôm chặt nàng, giống như thời điểm khổ sở nhất khi còn bé, mơ mơ màng màng nói, "Nàng ôm ta, ta sẽ không lạnh."
Ánh mắt Đường Ngọc cách một tầng hơi nước mờ mịt dừng trên người hắn lần thứ hai, trong đầu vốn đang rối thành một nùi, lại hiện ra cảnh rất lâu về trước, tại bên ngoài Hoàn thành nhà ông ngoại gặp được đứa bé kia.

Thân thể gầy gò, không thích nói chuyện, trên đường đi gần như không nói tiếng nào, khi đó ông ngoại đã nói với nàng, hắn gọi là Trường Doãn
Nàng vẫn luôn cho rằng nàng nhớ nhầm.....
Nhưng câu "Đường Ngọc, ta lạnh" này, làm nàng nhớ lại hắn, Đường Ngọc cảm thấy trong đầu "Ong" một tiếng, một mảnh trống rỗng
Một lúc lâu sau, dường như ba bóng dáng hoàn toàn khác biệt nhau, dần dần đan xen ở trong đầu.
Cuối cùng, trùng tại một chỗ.
Trần Thúc, Trần Trường Doãn.....
Hôm sau, khi Trần Thúc tỉnh, trời đã sáng rõ, ngoài phòng mơ hồ có tiếng nói chuyện truyền đến, nhưng khi Trần Thúc mở mắt, Đường Ngọc đã không còn ở trong phòng.
Ngoài cửa sổ, sau cơn mưa trời lại sáng.
Tia nắng ban mai xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong nhà, bão tố tối hôm qua đã hoàn toàn đi qua.
Trần Thúc giống như đã gặp ác mộng cả một đêm, trong đầu mơ hồ có chút đau, chậm rãi chống tay đứng dậy, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt vuốt giữa mày, bỗng nhiên thất thần
Trên người hắn sao lại có hương hải đường.....
Trần Thúc hơi hơi nhíu mày.
Khi vén mành lên ra khỏi phòng, vợ chồng nông hộ đang dùng bữa sáng cùng Đường Ngọc, hắn ra tới, vợ chồng nông hộ cùng chào hỏi hắn, nhưng Đường Ngọc nhìn hắn một cái lập tức thu hồi ánh mắt, toàn bộ quá trình cũng không có lên tiếng.
Bữa sáng rất đơn giản, chỉ có cháo trắng cùng màn thầu, hai người đơn giản dùng mấy miếng.

Dùng bữa sáng xong, Trần Thúc và Đường Ngọc cùng từ biệt vợ chồng nông hộ
Hôm qua trong núi mưa to, ít nhiều cũng nhờ vợ chồng bọn họ cho ở nhờ, vợ chồng nông hộ lại sợ bọn họ trên đường không tiện, lại chuẩn bị chút lương khô cho bọn họ, còn dặn dò bọn họ trên đường cẩn thận, chúc bọn họ sớm ngày tìm được chỗ an thân, bách niên hảo hợp.
Trần Thúc nhìn về phía Đường Ngọc, Đường Ngọc hôm nay nói chuyện cực ít, lúc xuống núi, phần lớn đều cúi đầu.
Tuy rằng đã hết mưa, nhưng đường xuống núi trơn trượt, không dễ đi.
Bắt đầu từ sáng Đường Ngọc đã thất thần, phần lớn thời gian trong lòng như đang suy nghĩ chuyện gì đó, trên đường không hề nói chuyện, cũng không nhìn hắn, trong mắt nhàn nhạt ẩn giấu điều gì đó.

Nàng thỉnh thoảng lại xuất thần, khó tránh được có lúc dưới chân trơn trượt.

Trần Thúc vừa phải để ý đường đi, vừa phải chiếu cố nàng, vẫn có lúc sơ hở không kịp đỡ lấy nàng.
Nàng trật chân bị đau, vành mắt ửng đỏ, có chút không đứng dậy nổi.
Trần Thúc dìu nàng ngồi xuống, duỗi tay xoay xoay mắt cá chân nàng, nàng không kêu đau, nhưng hắn thấy nàng nhíu mày.
"Đau không?" Hắn hỏi.
Đường Ngọc gật đầu, nhưng ánh mắt vẫn không nhìn hắn.
Hắn nhìn nàng một cái, ấm giọng nói, "Trật khớp rồi."
Đường Ngọc cắn cắn môi, không khỏi nhìn hắn, nàng đang rất đau, chỉ là không lên tiếng.
Trần Thúc cũng nhìn nàng, "Sau đây sẽ còn có chút đau, nàng ráng chịu đựng....."
Nàng gật đầu, tiện đà nghiêng đầu qua, tránh đi hắn ánh mắt.
Trần Thúc dừng một chút, đột nhiên, trong lòng đoán được cái gì, nhưng lại không dám khẳng định.

"Nhắm mắt, A Ngọc." Hắn vẫn nhắc nhở.
Đầu ngón tay Đường Ngọc vừa mới nắm chặt, chợt cảm thấy mắt cá chân truyền đến một trận đau đớn, khi đau đớn, nàng vô tình nắm chặt ống tay áo của hắn, hắn ngưng mắt nhìn nàng.
Đường Ngọc buông tay, nhưng chỗ mắt cá chân thật giống như không có việc gì, cũng không có đau.
Nàng không khỏi chuyển mắt nhìn hắn, mới thấy hắn vẫn một mực nhìn nàng, ánh mắt thâm thúy đen nhánh, "Chỉ là không đau thôi, vẫn còn chưa thể đi đường được, ta cõng nàng."
"Không cần....." Lời Đường Ngọc còn chưa dứt, hắn đã thấp giọng nói, "Vậy là muốn ta ôm nàng sao?"
.....
Cuối cùng Đường Ngọc thỏa hiệp.
Xác thật chỗ mắt cá chân đã không còn đau, nhưng vẫn chưa đi được, theo lời Trần Thúc nói, cần phải chờ chút thời gian.
Hắn cõng nàng, không thể đi nhanh, nàng ở hắn trên lưng, đều có thể nghe được tiếng nhịp tim hắn đập, còn có tiếng hít thở.
Lông mi Đường Ngọc như có sương mù, hai người cũng không nói gì.
Trong rừng trống trải, âm thanh hắn ôn hòa hỏi, "Đường Ngọc, tối hôm qua chúng ta xảy ra chuyện gì sao?"
Tác giả có lời muốn nói:
Cha của Đường Đường: Sao vợ ta đột nhiên lại lãnh đạm với ta.....

Chương 26: 26: Tâm Động

Đường Ngọc không ngờ hắn lại đột nhiên hỏi như vậy, nhất thời không có lên tiếng.
Hắn cõng nàng, hô hấp của nàng ngay sau cổ hắn, hắn có thể phát hiện hô hấp của nàng có hơi dồn dập
Trần Thúc càng chứng thực được suy đoán trong lòng
"Đường Ngọc, nàng động tâm." Một lát sau, hắn bỗng nhiên ấm giọng mở miệng.
Đường Ngọc sửng sốt, đầu ngón tay không khỏi nắm thật chặt, không biết vì sao hắn bỗng nhiên nói như vậy, nhưng nhịp tim đập không hiểu sao lại tăng nhanh hơn vài phần, chỉ là nàng vẫn không lên tiếng.
"Đường Ngọc, nàng thích ta……" Trần Thúc hơi hơi nghiêng mắt.
Đường Ngọc nhíu mày lại.
"Nàng có thừa nhận hay không, nàng cũng thích ta." Trần Thúc ung dung cười cười, Đường Ngọc không hiểu hắn.
Hắn tiếp tục nói, "Bằng không, nàng ôm cổ ta chặt như vậy làm gì?"
Đường Ngọc khựng một chút, theo bản năng buông tay.
"Uy!" Trần Thúc vừa dứt lời, bất chợt cảm thấy trọng tâm không đúng.

Vốn là sau trận mưa to đường đã không dễ đi, hắn đi không nhanh, lại phải chú ý trơn trượt dưới chân, Đường Ngọc trên lưng lại bỗng nhiên buông tay, chân hắn cũng dẫm hụt bước, hai người theo con dốc thoai thoải lăn một đường xuống dưới.
……
Chờ khi Trần Thúc cõng Đường Ngọc lên một lần nữa, trên mặt hai người đều là vết nhơ, áo thô trên người cũng dính đầy bùn đất.
"Đừng buông tay.

Nếu lại té ngã lần nữa, hai chúng ta đến trời tối cũng không ra khỏi đây được." Trần Thúc ôn hòa nhắc nhở.

“Ừm.” Đường Ngọc nhẹ giọng.

Tuy rằng nàng xác thật đã bị lời nói vô lại của hắn làm cho có chút cạn lời, nhưng trong lòng nàng vẫn thấy có chút lỗi, bởi vì khi lăn xuống dưới, hắn vẫn một mực che chở nàng, trên cơ bản đoạn đường té lăn này, người bị đụng đều là hắn, cổ hắn cũng bị nhánh cây trên mặt đất cắt trúng, để lại dấu vết.
Đường Ngọc không dám buông tay.
Nàng ôm hắn rất chặt
Hắn cõng nàng, nàng không ôm chặt hắn, hai người sẽ lập tức ngã xuống
Đường Ngọc hết cách
Lần này, Trần Thúc dường như cũng có bài học, cũng không nói chuyện đùa bỡn chọc nàng như vậy nữa

Cũng có thể, là hắn thật sự mệt mỏi.
“Muốn nghỉ ngơi một chút hay không?” Đường Ngọc thấy trán hắn đổ đầy mồ hôi
Hắn đáp, “Không cần.”
Hắn khó khăn lắm mới ở một chỗ cùng nàng, trừ phi hắn thật sự bất động, không đi nổi.
Hắn thích nàng dựa vào trên người hắn, ỷ lại vào hắn như vậy.

Chung quanh chỉ có hắn và nàng, thời gian như vậy rất tốt, cho dù có dài hơn nữa, hắn cũng cam tâm tình nguyện.
Đường Ngọc cũng quan sát hắn tỉ mỉ, bộ dáng hắn rất đẹp, ngũ quan tinh xảo, mặt mày như điêu khắc, có lẽ vì ngày thường đã quen nhìn hắn ôn hòa trầm ổn phần lớn thời gian, cho nên khi hắn cười, rất dễ làm người khác động dung.
—— “Đường Ngọc, nàng động tâm.”
Đường Ngọc hơi giật mình.
Không biết vì cái gì mà nghĩ đến đây……
Ước chừng là do người đẹp, dễ dàng làm người khác sinh ra hảo cảm.
Đường Ngọc nghĩ như thế.
Đường dưới chân không dễ đi, mới vừa rồi hai người đã bị té ngã

một lần, Trần Thúc cõng nàng, hết sức chăm chú, vẫn chưa phát hiện nàng đang nhìn hắn.
Đường Ngọc lại trộm nhìn hắn một cái, lại giống như nhớ tới cái gì đó, "Không phải hôm qua Trần Nguyên đã xuống núi trước rồi sao?"
Đêm qua mưa lớn như vậy, Trần Nguyên hẳn sẽ đến tìm bọn họ mới đúng
Trần Thúc chắc đã sớm nghĩ qua, "Trần Nguyên khẳng định đã dẫn người xuống dưới chân núi tìm kiếm, cho rằng chúng ta bị mưa vây khốn dưới sườn núi nên đã tìm nơi tránh mưa.

Nhưng chúng ta lại đi lên trên núi, cho nên nhất thời nửa khắc vẫn còn chưa tìm được."
Trần Thúc nói xong, Đường Ngọc hiểu ý.
Không biết từ khi nào nàng đã quen, lời Trần Thúc nói, luôn có thể làm người ta bớt lo.

Khi ở Miểu thành cũng vậy, khi ở Đào thành cũng vậy, bây giờ cũng thế
Chỉ là Trần Thúc lại nói, "Nhưng thời gian có hơi quá lâu rồi, không biết có phải xảy ra chuyện ngoài ý muốn không……"
Nghe đến đó, mày Đường Ngọc không khỏi nhíu thật chặt, nhớ tới mưa rền gió dữ đêm hôm qua, dường như muốn lật ngược cả ngọn núi, lại còn có sấm sét ầm ầm.

Nếu bọn người Trần Nguyên tối hôm qua đi tìm bọn họ khắp nơi trong mưa rền gió dữ như vậy, có thể gặp sự cố ở đâu rồi không?
Đoạn đường này, vẫn luôn là Trần Lỗi và Trần Nguyên lên đường với nàng và tổ mẫu, trên đường đi đều chăm sóc có thừa đối với nàng và tổ mẫu, mọi người kỳ thật đều rất quen thuộc
Trong lòng Đường Ngọc bắt đầu lo lắng cho Trần Nguyên
Trần Thúc cũng có lo lắng, nhưng lo lắng không nhiều lắm, "A Ngọc, Trần Nguyên sẽ hành sự tùy theo hoàn cảnh."
Mấy người bọn họ đã đi theo hắn từ rất lâu, thân thủ cùng nhạy bén của Trần Nguyên, trong lòng Trần Thúc hiểu rõ.
Đường Ngọc không tiếp tục hỏi nhiều, bởi vì thấy trên trán Trần

Thúc lại nhiều thêm một tầng mồ hôi, nói chuyện cũng không trôi chảy giống trước đây
Hắn đã cõng nàng gần một buổi sáng.
Đường Ngọc nhẹ giọng nói, "Ta đói bụng, ngồi xuống dùng chút lương khô đi."
Đường Ngọc không để lại sơ hở.
"Được." Trần Thúc cũng lên tiếng.
Thời gian cũng sắp đến buổi trưa.

Từ sáng đến trưa, hai người kỳ thật đã đi rất xa rồi.

Vừa rồi tuy rằng té ngã một cái, nhưng cũng không có ảnh hưởng quá nhiều, Trần Thúc cõng nàng, ngược lại so với nàng tự đi còn nhanh hơn
Hai người dùng lương khô, uống chút nước, có thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi.

Đường Ngọc đứng dậy, xoay xoay chỗ mắt cá chân, vui vẻ nói, "Không có việc gì nữa, hẳn là có thể tự mình đi rồi."
Khi Đường Ngọc ngước mắt nhìn hắn, thấy trong tay Trần Thúc nắm chặt lương khô, ánh mắt nhìn một chỗ xuất thần.

Nghe được tiếng nàng, Trần Thúc quay đầu lại, vừa lúc thấy Đường Ngọc đang nhìn hắn, bốn mắt nhìn nhau, hắn ấm giọng cười cười, "Đừng cậy mạnh."
Sau cơn mưa không khí núi rừng tươi mát, chung quanh đều là hương thơm bùn đất.
Ý cười trong mắt hắn đặc biệt đẹp như ánh mặt trời ấm áp ngày đông
Đường Ngọc thu hồi ánh mắt, ý cười trên mặt dần dần thu lại, nhàn nhạt rũ mắt.

Trần Thúc cũng đứng dậy, vừa đeo tay nải chứa lương khô lên, vừa tiến lên, tự nhiên dắt tay nàng đi.
Đường Ngọc muốn mở miệng, hắn vừa lúc chuyển mắt, ý cười khắc vào trong con ngươi, nhàn nhạt nói, "Đã nói đừng cậy mạnh, đường

trơn.”
Đường Ngọc nghẹn lời.
Tuy rằng trong núi rừng hẳn sẽ có đường đi, là đường gần nhất, nhưng bọn họ cũng không quen thuộc, nếu lại lạc đường sẽ bị vây ở trong rừng.

Ngược lại nếu đi theo quan đạo, khả năng sẽ đi vòng quanh núi xa hơn, nhưng lại ổn thỏa nhất.

Trên quan đạo phàm là gặp được ngã rẽ, đều có chỉ đường, rất rõ ràng.
Trên đường đi Trần Thúc giống như đang suy nghĩ việc gì, không nói nhiều giống vừa nãy
Chân Đường Ngọc tuy rằng vừa rồi đã tốt hơn, nhưng khi đi lâu vẫn mơ hồ có chút đau, chỉ là nàng không có mở miệng, vẫn cố hết sức chịu đựng
“Đường Ngọc, lại đây.” Trần Thúc dừng lại, lấy tay nải trên lưng đưa cho nàng.
Đường Ngọc thấy hắn nhìn nhìn mắt cá chân của mình, thanh âm ôn hòa, cũng không lên tiếng từ chối.
Đường Ngọc nhận tay nải.
Hắn cõng nàng lên lần nữa, trêu ghẹo nói, “Ăn lương khô, nặng, Đường Ngọc, nàng ăn bao nhiêu bánh vậy nha?”
Đường Ngọc mặt đều đỏ, “Nửa cái!”
Trần Thúc cũng cười rộ lên.
Biết rõ lời của hắn đang trêu ghẹo nàng, nhưng trong mắt Đường Ngọc vẫn không khỏi dâng lên ý cười.
Trần Thúc lại nói, “Đúng rồi, vừa rồi nàng có chú ý tới không, chúng ta chuyển đường đi vào quan đạo lâu như vậy rồi, nhưng một chiếc xe ngựa cũng không thấy.”
Trần Thúc nhắc tới như vậy, Đường Ngọc cũng kịp phản ứng lại, “Hình như là……”
Nơi này là con đường nhất định phải đi qua nếu muốn từ Đào thành đi tới Mạo thành, tuy rằng có khả năng ngày thường người đi đường tới lui không nhiều lắm, lại vừa lúc gặp phải trận mưa to ngày hôm qua, có khả năng người đi ra ngoài đều có dự định trì hoãn.

Nhưng từ sau buổi trưa, bọn họ bắt đầu chuyển vào quan đạo, chính xác là một chiếc xe ngựa cũng chưa gặp được.
Vừa rồi trong lòng Trần Thúc vẫn luôn suy nghĩ chuyện này, cho nên thất thần, không nói gì.
"Có thể là……" Đường Ngọc chần chờ
"Đường lún!" Trần Thúc tiếp lời
Trong lòng hai người đều không khỏi nghĩ tới vấn đề này.
"Nếu không có xe ngựa từ Đào thành đi về hướng này, hẳn là đường từ hướng Đào thành đến Mạo thành đã bị sụt lún; nhưng hướng từ Mạo thành tới đây cũng không có xe ngựa, cho nên vô cùng có khả năng, đường từ Mạo thành đến cũng sụt lún……" Trần Thúc phân tích.
"Vậy làm sao bây giờ đây?" Đường Ngọc lo lắng.
Trần Thúc nói, "Tối hôm qua tuy mưa gió đều lớn, nhưng rốt cuộc không phải mùa hè, không hẳn là có đất lở gây cản trở đường núi, có khả năng đường chỉ bị ngăn chặn, nhưng mức độ không giống nhau, có lẽ xe ngựa không thể chạy qua, nhưng người có thể đi được, chúng ta đi thử xem, nếu vạn nhất đi không được……"
Đường Ngọc ăn ý nói tiếp, "Thì về lại trên núi."

Nàng nói xong, Trần Thúc cười cười.
So với hôm qua, dường như thật sự ăn ý khá nhiều
……
Đường trên quan đạo dễ đi hơn đường trong rừng núi, rất nhanh đã đến chân núi, Đường Ngọc nhìn bảng chỉ đường trên quan đạo, "Đi ngược lại!"
Đường Ngọc nhắc nhở.
"Không đi đường đó." Trần Thúc chột dạ.
Đường Ngọc nghiêm túc nói, "Không phải, vừa rồi bảng chỉ đường ở chỗ ngã ba, hướng ngược lại chính là hướng đến Mạo thành, con đường chúng ta đi hiện tại là đường đi ngoại ô."
Trần Thúc căng da mặt, "Đúng là đi ngoại ô Mạo thành."
Đường Ngọc ngây ngốc, "Đi ngoại ô làm gì?"
Bọn họ không phải đi Mạo thành mua vịt quay cùng gối mềm sao?
Trần Thúc ho nhẹ hai tiếng, "A Ngọc, thái nãi nãi của ta ở ngoại

ô……”
Đường Ngọc sửng sốt.
Trần Thúc lại nói, “Ta nói tổ mẫu mượn nàng hai ngày, tổ mẫu đã đồng ý..."
Đường Ngọc: “……”
Trần Thúc tiếp tục nói, “Thái nãi nãi của ta tuổi tác đã cao, muốn nhìn nàng dâu của tằng tôn (cháu cố) một chút, ta đồng ý rồi……”
“Trần Trường Doãn!” Đường Ngọc hơi bực.
Hắn lập tức lên tiếng, “Qua hai ngày chúng ta sẽ trở về, Trần Lỗi sẽ chăm sóc tốt tổ mẫu.”
“Ngươi bỏ ta xuống, ta không nói……” Đường Ngọc còn chưa dứt lời, Trần Thúc lại nói, “A Ngọc, ta chỉ còn thái nãi nãi là người thân.”
Đường Ngọc nhớ tới trước đây hắn đã từng nói trước mặt tổ mẫu, cũng nhớ tới tối hôm qua ở trong phòng, hắn gặp ác mộng gọi tổ phụ cùng phụ thân, mẫu thân, đáy lòng Đường Ngọc nặng nề, đầu ngón tay hơi nắm chặt, không biết nên nói như thế nào
“Coi như diễn trò trước mặt thái nãi nãi đi, để lão nhân gia người cao hứng, sau hai ngày chúng ta lập tức trở về, đang như thế nào thì sẽ tiếp tục như thế đó.” Trần Thúc tiếp tục dẫn dắt.
Quả nhiên người phía sau không lên tiếng nữa, Trần Thúc cong mắt, từ từ chuyển tới chuyện khác, nghiêng mắt nói, “Đường Ngọc, không phải trước đây nàng nói phu quân đã qua đời rồi sao?”
Đường Ngọc sửng sốt, vi diệu nhìn hắn.
Hắn không nhìn đường phía trước, tiếp tục nói, “Con người cũng không thể vẫn luôn sống mãi trong quá khứ được, quá khứ có tốt, cũng có xấu, sau này vẫn còn một quãng đời còn lại.

Đường Ngọc, nàng có muốn thử ở cùng một chỗ với ta không?”
“Trần Trường Doãn!” Đường Ngọc đánh gãy.
“Nàng cứ để ta nói xong, Đường Ngọc……” Trần Thúc tiếp tục mở miệng.
“Trần Trường Doãn, ta nói phía trước không có đường!”
Oanh!.

Chương 27: 27: 1 - Hôn Trộm

Hôm sau lúc tỉnh lại, Đường Ngọc mơ mơ màng màng mở mắt, phát hiện mình đang nằm trên giường.
Khi đứng dậy, thấy chăn dưới đất đều đã dọn dẹp xong, Trần Thúc cũng không có ở trong phòng.
Đường Ngọc nhớ tối hôm qua hắn vẫn luôn ôm nàng, nàng dựa ngồi một bên giường ngủ, lúc tỉnh lại đã thấy nằm trên giường.
Đường Ngọc chỉnh trang đơn giản xong ra khỏi phòng, khi vén mành lên, sảnh đã không có người.
"Tỉnh rồi?" Nông phụ vừa lúc ra khỏi phòng bếp
Đường Ngọc gật đầu, "Bọn họ không ở đây sao?"
Nông phụ cười nói, "Nam nhân của ngươi đã dậy từ sáng sớm rồi, sau đó cùng nhà của chúng ta đi nhìn xem đường có thông chưa, nếu đường đi Mạo thành còn chưa thông, thì đi nhìn một chút xem đường về Đào thành thông chưa.

Hai người cũng đã đi được một thời gian.

Thấy ngươi ngủ ngon quá, nam nhân ngươi không gọi ngươi dậy, nói để cho ngươi ngủ thêm một lát."
Đường Ngọc nhớ bộ dạng hắn hôm qua bị sốt đến mơ mơ màng màng, nhất thời không biết hắn là ai đã ngủ trước
Nông phụ còn có chuyện cần làm, Đường Ngọc đúng lúc không có việc gì, đi theo hỗ trợ.
Nông phụ làm các việc có chút nặng, để cho nàng hỗ trợ làm công việc nhẹ như hái rau gì đó linh tinh
Nông phụ thấy bộ dáng nàng rất đẹp, nói chuyện cũng nhỏ nhẹ dịu dàng, lại được nam nhân của nàng bảo hộ cẩn thận, tưởng đâu mười đầu ngón tay cũng không dính nước, nhưng không ngờ nàng làm việc lại linh hoạt nhanh nhẹn, hơn nữa khiến cho người ta rất yên tâm.

Rất nhanh, các công việc như hái rau, quét tước, rửa sạch gì đó, Đường Ngọc đã làm xong, nhân tiện dọn dẹp rất sạch sẽ ngăn nắp, cả nhà rực rỡ hẳn lên.
Chờ nông phụ bổ củi xong, thấy đều đã dọn dẹp thỏa đáng, trong mắt toàn là kinh ngạc.
Đường Ngọc cười nói, "Ta đã từng chăm sóc qua gia đình giàu có của người ta."
Nông phụ thổn thức trong lòng
Lại muộn một chút, Trần Thúc cùng nông phu quay trở lại, nghe được tiếng nói, nông phụ và Đường Ngọc dừng nói chuyện.
"Đường đã thông, có thể đi rồi, lát nữa ta đưa bọn họ đi một đoạn."
Kỳ thật vợ chồng nông hộ rất nhiệt tình, nông phu như vậy nói, nông phụ cũng đồng ý, vừa lúc đã tới gần buổi trưa, có thể dùng bữa cơm rồi mới đi

Nông phụ đi vào bếp làm cơm, nông phu đi kiểm tra xe bò.
Trần Thúc tiến lên, nhẹ giọng nói, "Tỉnh rồi sao?"
Hắn tự nhiên biết cuối cùng tối hôm qua, là hắn ôm lấy nàng ngủ, người nàng rất ấm, hắn đặt đầu mình sau cổ nàng, vừa ấm áp lại an ổn.
Buổi sáng khi tỉnh lại, nàng còn chưa tỉnh, tối hôm qua hắn là không thể nào ngủ ngon được, tiếng hít thở có chút nặng, lúc hắn ôm nàng lên giường, nàng cũng chưa tỉnh.

Hắn nghĩ để hắn đi dò đường trước, miễn cho lát nữa lại giống như ngày hôm qua chạy cả ngày mà không được gì
Nông phu và hắn đi một đoạn, thấy đường đã được thông, cũng có xe ngựa đang qua lại mới quay trở về, lúc này cũng đã gần buổi trưa.
"Ngươi…… đỡ chút nào chưa?" Đường Ngọc thấp giọng.
"Khá hơn nhiều rồi." Trần Thúc tiến lên, khẽ cười nói, "Nàng sờ thử xem?"
Đường Ngọc chần chờ, cuối cùng vẫn duỗi tay ra.

Trán hắn vẫn còn hơi ấm, nhưng so với nóng sốt tối hôm qua đã đỡ hơn nhiều rồi.

Đường Ngọc thu tay lại, hắn thở dài, "Thuốc đến bệnh trừ."
Đường Ngọc run run tay, sau lỗ tai hơi hơi đỏ hồng.
Dùng xong cơm trưa, nông phu lấy xe bò đưa bọn họ xuống núi, Đường Ngọc cùng nông phụ từ biệt, ở chung hai ngày, bọn họ đều là người dễ sống chung, nông phụ còn có chút luyến tiếc hai người bọn họ, một mực đưa đi rất xa.
Không chỉ Đường Ngọc, Trần Thúc cũng lần đầu tiên ngồi xe bò.
Xe bò đi trên đường có hơi chậm, chậm đến độ Đường Ngọc thậm chí đã nghĩ, bọn họ có thể từ quan đạo xuống núi trước hoàng hôn hay không thì bỗng nhiên gặp được Trần Nguyên.
"Chủ thượng, Đường Ngọc cô nương." Trần Nguyên nhẹ nhàng thở ra rất rõ
Hôm nay đoạn đường này, hắn đã mang theo thị vệ tới tìm, nhưng thật sự núi quá lớn, bọn họ tìm rất lâu nhưng không thấy, không ngờ giữa sườn núi lại gặp được.
Trần Thúc ôm quyền, "Hai ngày này đã làm phiền đến hai người chăm sóc bọn ta, ngày sau có việc, cứ tới tìm ta."
Chờ bọn họ đi rồi, nông phu mở văn điệp* ra, mặt trên viết, Kính Bình Hầu Trần Thúc, cả người nông phu đều cứng đờ.
Kính, Kính Bình Hầu……

*văn điệp: công văn, một kiểu văn thư của nhà quan
Lên xe ngựa, dường như ấn tượng của Trần Thúc và Đường Ngọc khi trên xe bò đều đã biến hóa, cảnh sắc hai bờ sông nhanh chóng thay đổi, như vậy xem ra, hắn là không mất bao nhiêu thời gian nữa là có thể đến ngã ba ngoại ô
"Hầu……" Trần Nguyên mới vừa hỏi, lại lập tức sửa miệng, "Chủ thượng."
Đường Ngọc khựng một chút, Trần Thúc thở dài, "Có thể gọi, ngày sau không cần giả bộ nữa, lộ tẩy hết rồi."
Trần Nguyên mở to hai mắt nhìn nhìn Trần Thúc, lại nhìn nhìn Đường Ngọc, vội vàng cúi đầu.
Đường Ngọc cũng nhìn về phía Trần Thúc, Trần Thúc nắm tay ho nhẹ hai tiếng, lúng túng nói, "Hình như phong hàn còn chưa khỏi hắn, đầu vẫn còn chút choáng, ta ngủ một lát đã."
Nói xong, lại nhìn Trần Nguyên nói, "Đi nhanh một chút, tới nơi gọi

ta.”
Trần Nguyên nhanh chóng đáp lời, thấy bầu không khí bên trong xe ngựa không đúng cho lắm, Trần Nguyên vội vàng buông mành xuống
Một lát sau, Trần Thúc mở hí hí nửa con mắt, lại thấy Đường Ngọc vẫn không nhìn hắn, đã dựa vào một góc xe ngựa nhắm mắt.

Trần Thúc cười cười, cũng không có lên tiếng, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần, sau một lúc lâu, khóe miệng lại hơi hơi nhếch một cái, rốt cuộc hắn đã có thể đường đường chính chính làm người rồi……
Trần Thúc là Kính Bình Hầu, trước đây Đường Ngọc cho rằng viện ngoại ô thái nãi nãi ở hẳn là một viện tử rất lớn, nhưng khi xe ngựa dừng lại trước một cái viện, dường như đây chỉ là một sân viện không có gì đáng chú ý
Trần Nguyên để xong bàn đạp, Trần Thúc đỡ Đường Ngọc xuống xe ngựa.
“Hầu gia tới?” Bên ngoài viện có một bà lão khoảng năm sáu mươi tuổi đang đứng.
Trần Thúc tiến lên, ngữ khí thân thiết, “Đồng ma ma.”
Đồng bà hướng hắn hành lễ, “Hầu gia an, phu nhân an.”
Nghe được hai chữ phu nhân, Đường Ngọc vẫn có chút ngốc, Trần Thúc cầm tay nàng, ôn hòa nói, “A Ngọc, đây là Đồng ma ma, Đồng ma ma vẫn luôn chăm sóc ta.”
Trần Thúc rất biết nói chuyện, ngắn ngủn một câu, Đồng bà đã lộ ý cười.
Đường Ngọc cũng ân cần chào hỏi, “Đồng ma ma.”
“Phu nhân khách khí.” Đồng ma ma cũng là lần đầu thấy Đường Ngọc, Đồng ma ma đi theo bên cạnh Lạc lão phu nhân thời gian rất lâu, đã gặp qua muôn hình muôn vẻ người, vẻ mặt Đường Ngọc mang theo ngượng ngùng, nhưng ứng đối cũng tốt, ánh mắt cũng tốt, đều hào phóng khéo léo, cũng không vênh váo kiêu căng, là bộ dáng lão phu nhân thích

“Hầu gia, phu nhân, lão phu nhân đang đợi, đi vào trước đi.” Đồng bà nhắc nhở.
“Được.” Trần Thúc dắt Đường Ngọc đi vào

Đồng bà đi ở phía trước, Trần Thúc cùng Đường Ngọc đi phía sau, Trần Thúc dán lên tai nàng nhẹ giọng nói, "Nếu được hỏi chúng ta thành thân lúc nào, thì nói ở Miểu thành."
Đường Ngọc nhìn hắn.
Hắn lại để sát vào, ủy khuất thở dài, "Nàng nể tình hôm qua ta cõng nàng lâu như vậy, tốt xấu cũng cho ta giữ lại chút mặt mũi, được không, phu nhân?"
Đường Ngọc kinh ngạc nhìn hắn, vừa lúc Đồng bà quay đầu lại, "Hầu gia phu nhân lần này tới, ở lại mấy ngày?"
Trần Thúc cùng Đường Ngọc đều lập tức "Ăn ý" đổi thành biểu hiện tình chàng ý thiếp, móng vuốt của Trần Thúc thuận thế đưa lên, ôm Đường Ngọc vào trong lòng ngực, cười đáp, "Ở lại 2-3 ngày là phải đi rồi, tổ mẫu A Ngọc còn ở Đào thành trị đôi mắt, sau đó phải đi về nhìn xem sao."
"Nha?" Đồng bà quan tâm, "Lão phu nhân không có việc gì chứ?"
Đường Ngọc còn chưa mở miệng, Trần Thúc lại bao biện làm thay, "Không có việc gì, đã mời Lưu đại phu thăm khám, dần dần đã chuyển biến tốt đẹp."
"Vậy là tốt rồi." Đồng bà xoay người, Trần Thúc mới không tình nguyện lấy móng vuốt ra, nhưng không lấy ra cũng không được, bởi vì Đường Ngọc đã không thèm để ý đến hắn.
"Thái nãi nãi và Đồng ma ma đều không dễ lừa gạt, cũng cần giả bộ cho giống một chút." Hắn mới vừa nói xong, bất chợt cảm giác dưới chân truyền đến một trận đau đớn, không khỏi la lên một tiếng, Đường Ngọc dẫm lên chân hắn đi qua, khi Đồng bà quay đầu lại, Trần Thúc tự dựng cảnh thái bình giả tạo, "Trật chân."
Đồng bà cười, "Hầu gia vẫn giống hồi còn nhỏ."
Trần Thúc nhìn về phía Đường Ngọc, nhẹ giọng nói, "Không cấn đau chân nàng chứ? Lần sau trước khi muốn dẫm nói với ta một tiếng, ta đứng yên cho nàng dẫm, muốn dẫm bao lâu thì dẫm bấy lâu……"
Đường Ngọc thật sự nghe không nổi nữa, may mắn, rốt cuộc đã đi vào nhà chính.
"Lão phu nhân, hầu gia cùng phu nhân đã tới."
Đường Ngọc cùng Trần Thúc theo Đồng bà đi vào.
Trong phòng đang đốt than, lão phu nhân đã qua bát tuần (trên 80 tuổi) đang chọn lá trà, nghe được tiếng Đồng bà, ngẩng đầu nhìn

qua.
"Thái nãi nãi!" Khi Trần Thúc nhìn thấy Lạc lão phu nhân, thần thái ngữ khí cả người đều thay đổi, tựa như thiếu niên, nắm tay Đường Ngọc tiến lên.
Lạc lão phu nhân cũng nhìn hắn, tươi cười thân thiết, "Lại cao hơn rồi."
Chỉ có trưởng bối mới có thể nhìn hài tử như vậy
Lạc lão phu nhân vừa buông kẹp trà, vừa đặt ánh mắt trên người Đường Ngọc, ánh mắt lộ vẻ từ ái dễ gần, ưu nhã cùng cẩn thận.

Đường Ngọc nhìn ra được, Lạc lão phu nhân thời tuổi trẻ nhất định là một mỹ nhân tuyệt sắc.
"Thái nãi nãi, đây là A Ngọc." Trần Thúc tay vẫn luôn nắm Đường Ngọc, không có buông ra, cho đến khi Đường Ngọc hành lễ trước mặt lão phu nhân, "Đường Ngọc thỉnh an Lạc lão phu nhân."
Trần Thúc ho nhẹ, sửa lại cho đúng, nói, "Thái nãi nãi."
Đường Ngọc liếc nhìn lão phu nhân một cái, nghe lời chỉnh lại, "Thái nãi nãi."

Lạc lão phu nhân từ ái cười cười, "Bé ngoan, tới chỗ thái nãi nãi, để thái nãi nãi nhìn xem."
Trần Thúc đưa mắt ra hiệu nhìn nàng.
Đường Ngọc tiến lên, ngồi xuống bên cạnh Lạc lão phu nhân
Lạc lão phu nhân ôn hòa thân hậu, gương mặt hiền từ, Đường Ngọc cũng không sợ hãi, mặc dù khi đang đánh giá nàng, cũng hòa nhã dễ thân, cũng không làm nàng cảm thấy đường đột.
Đường Ngọc cũng hào phóng ngồi bên cạnh, không hề khúm núm, Lạc lão phu nhân cầm tay nàng, nhìn Trần Thúc thở dài, "Cháu dâu tằng tôn* này của ta bộ dáng thật đẹp."
*không nhớ mình đã chú thích ở chương trước chưa, tằng tôn là này cháu cố nhan
Đường Ngọc thẹn thùng cúi đầu.
Trần Thúc tiến lên, đứng phía sau Lạc lão phu nhân, duỗi tay từ phía sau ôm lấy cổ Lạc lão phu nhân, vui mừng nói, "Thái nãi nãi, đây là con phải đốt đèn lồng tìm mãi……"
Nói xong, còn cố ý nhìn Đường Ngọc chớp chớp mắt.

Thấy hai người bọn họ trao đổi qua lại, Lạc lão phu nhân cũng cười rộ lên theo, "Như thế nào giờ mới đến, không phải nói đến sớm từ hai ngày trước sao?"
Đường Ngọc vừa nghe xong, cho rằng người nào đó lại muốn bắt đầu giả bộ đáng thương, thí dụ như nói hai ngày trước đã sớm lên đường, nhưng kết quả ông trời không chiều lòng người, hai ngày trước gió bão mưa to, xe ngựa còn bị hỏng, kẹt lại trên núi, còn bị mắc mưa, may mắn có chỗ nông hộ cho ở lại, vốn nghĩ ngày thứ hai đi tiếp được, kết quả quan đạo bị nước làm hư, đường đi Đào thành cùng Mạo thành đều bị hỏng, chỉ có thể lại trở về ở nhờ thêm một đêm, sáng hôm nay đường thông, mới đi được tới chỗ thái nãi nãi vân vân.
Kết quả là Trần Thúc chỉ cười cười, "Người quan trọng đều tới trễ."
Một câu đã chọc cho Lạc lão phu nhân cười.
Đường Ngọc cũng cười nhìn hắn, bỗng nhiên hiểu ra, là có người sợ thái nãi nãi lo lắng, chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu.
Hai người tiếp tục nói chuyện cùng Lạc lão phu nhân một lát, Trần Thúc cách một đoạn lại phải nghiêng đầu sang một bên, giấu vào tay áo ho nhẹ hai tiếng.
Lạc lão phu nhân hỏi, "Có phải bị nhiễm phong hàn rồi không?"
Hắn có một đoạn thời gian rất dài đều đi theo bên người thái nãi nãi, thái nãi nãi tuy rằng tuổi tác cao, nhưng tâm sáng như gương, Trần Thúc biết không thể lừa dối qua trạm được, đành phải tránh nặng tìm nhẹ, "Có một ít thôi, rất nhanh sẽ khỏe lại."
Lạc lão phu nhân thở dài, "Có mời đại phu khám chưa?"
Trần Thúc: "Khám rồi."
Đường Ngọc: "Không có……"
Trần Thúc: →_→
Thái nãi nãi: ←_←
Trần Thúc: o(╥﹏╥)o
Trần Thúc rốt cuộc đúng sự thật nói, "Chưa khám……".

Chương 28: 28: 2 - Hôn Trộm

Lạc lão phu nhân ở tạm chỗ này, có dẫn theo đại phu.

Đại phu lại đây chẩn bệnh, nói hầu gia là bị nhiễm phong hàn, cần kê phương thuốc, uống hai ngày thuốc, nghỉ ngơi thêm mấy ngày sẽ khỏe lại
Đại phu đi sắc thuốc.
Lạc lão phu nhân nhìn Trần Thúc bằng ánh mắt trách cứ, khi nhìn về phía Đường Ngọc lại là vẻ mặt ôn hoà, "A Ngọc, con ở chỗ này canh hắn uống thuốc."
Đường Ngọc nói dạ.
Lạc lão phu nhân tuổi lớn, không thể lâu ngồi, Đồng ma ma đỡ bà đứng dậy đi về phòng nghỉ ngơi.

Sắp đến cửa, Đồng bà lại đỡ lão phu nhân xoay người, Lạc lão phu nhân dặn dò nói, "Uống cho hết thuốc đó!"
Đường Ngọc tò mò liếc nhìn Trần Thúc một cái, người lớn như vậy rồi, còn có thể làm cho thái nãi nãi dặn dò câu này, hẳn là người uống thuốc rất không quy củ, khó trách mới vừa rồi thái nãi nãi dặn dò nàng canh Trần Thúc uống cho xong thuốc, thì ra là có nguyên nhân
Đồng bà đỡ lão phu nhân rời đi, Trần Thúc chống tay ngồi dậy, muốn tán gẫu việc này với nàng một chút, "Đường Ngọc……"
Đường Ngọc đáp, "Nếu ngươi cảm thấy không ổn, bây giờ ta có thể đi ngay."
"……" Lời Trần Thúc nói đã đến bên miệng, lại phải cứng rắn nuốt trở về, ôn hòa cười nói, "Sao lại thấy không ổn được chứ? Nàng nhìn xem thái nãi nãi cao hứng biết bao nhiêu, A Ngọc, nàng muốn vui vẻ như thế nào thì cứ làm như thế là được rồi."
Thấy rõ ràng trong lòng hắn có một cơn nghẹn khuất, nhưng ngoài mặt vẫn còn cố tình ra vẻ vui mừng, Đường Ngọc phì cười, trong lòng dường như đã thoải mái hơn rất nhiều.

Trần Thúc khoác tay lên trên đầu gối, cũng rũ mi cười rộ lên.
Như vậy, cũng khá tốt.
……
Sau đó, đại phu bưng chén thuốc tới, Trần Thúc từ xa nhìn thoáng qua, tâm muốn chết đều đã có.
"Quá nóng, để đó một lát trước." Có thể kéo được chút thời giờ nào thì cứ kéo.
Đại phu thấy Đường Ngọc ở đây, liền chắp tay cáo từ.
"A Ngọc, ta muốn uống nước." Lúc này là muốn dụ nàng rời đi, Đường Ngọc làm như không có nghe thấy, tiếp tục ngồi bên bàn trà lật sách
Trần Thúc biết nàng được thái nãi nãi dặn dò, sẽ không đáp ứng hắn.
Một lát sau, Trần Thúc lại nói, "A Ngọc, đầu của ta có chút đau, khả năng cần gọi đại phu một tiếng"

Đường Ngọc nhìn hắn một cái, vẻ mặt hắn thành khẩn.
Rồi sau đó, Đường Ngọc cúi đầu tiếp tục đọc sách.
Trần Thúc biết hắn không thể thực hiện được, ủ rũ bò vào trong giường
Đầu hắn vốn vẫn còn chút mê mang, lập tức nằm xuống, dần dần híp mắt
Lại chậm một chút, Đường Ngọc đoán chừng thuốc không còn nóng lắm, lau lau, mới bưng chén thuốc tiến lên, "Trần Trường Doãn."
Nàng gọi một tiếng, thấy Trần Thúc đã ngủ rồi.
Không biết có phải là do đang ở chỗ thái nãi nãi hay không, nhưng khi hắn ngủ rất an bình, mày cũng không nhíu, cũng không giống khi gặp ác mộng cả người đều run rẩy như đêm trước
Thấy bộ dáng hắn an tĩnh ngủ, Đường Ngọc nhất thời suy nghĩ, cần đánh thức hắn không? Chỉ là khi ánh mắt dừng trên mặt hắn, thấy hắn không chỉ có ngũ quan tinh xảo, hơn nữa lông mi rất dài.

Đường Ngọc lại nghĩ tới dường như hắn thích bôi hương phấn trên mặt……
Đường Ngọc không biết sao hắn lại có loại này ham mê này, nhưng hai ngày ở nhờ tại nhà nông hộ, hắn không bôi phấn cũng có sao

đâu.

Khi Đường Ngọc lại muốn tỉ mỉ đánh giá hắn, hắn lại dần dần mở mắt.

(nhamy111: loại ham mê này có liên quan đến chị đấy nhá chị Đường)
Đầu ngón tay Đường Ngọc hơi hơi đảo, thuốc trong chén suýt nữa tràn ra ngoài
Hắn hắn là đang mơ ngủ, nhưng lại nhớ đến chén thuốc chưa uống
Trần Thúc chống tay đứng dậy, nhận chén thuốc từ trong tay Đường Ngọc, chỉ là ngửi ngửi, mày đã nhăn nhúm cao như một tòa núi nhỏ
"Thuốc này có chút đắng……" Người nào đó tựa như đang làm nũng nhìn về phía Đường Ngọc.
Đường Ngọc nhìn hắn, chờ hắn mở miệng nói chuyện xấu.
Hắn quả thực nói, "Ta không thích uống thuốc…… A Ngọc, nàng đút ta đi."
Mắt thấy Đường Ngọc muốn đứng dậy, hắn lập tức duỗi tay nắm lấy nàng, nhàn nhạt nói, "Từ nhỏ ta đã uống rất nhiều thuốc, ghét nhất là uống thuốc."
Không biết từ nơi nào Đường Ngọc biến ra một viên đường.

Trần Thúc dở khóc dở cười.
Trần Thúc chỉ có thể một hơi uống cạn, toàn bộ dạ dày dường như đều đang kêu khổ, Đường Ngọc lột đường cho hắn, "Hôm nay trước khi rời đi, Vương tẩu cho, không ngờ lại có thể dùng tới."
Đường Ngọc còn chưa dứt lời, hắn nắm lấy tay nàng, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong lòng, Đường Ngọc còn chưa kịp phản ứng lại, hắn đã hôn xuống môi nàng
Đường Ngọc kinh ngạc đến ngây người!
Hắn nhàn nhạt nói, "Không đắng, ngọt ngào."
Trần Thúc lại lấy viên đường từ trong tay nàng, sau đó nhét vào miệng, ấm giọng nói, "Đường của Vương tẩu, ta ăn.

Ta ngủ một lát, nàng nói chuyện cùng thái nãi nãi một lát, bà hỏi cái gì nàng cứ việc nói ra, thái nãi nãi là người thân của ta."

Trần Thúc nói xong, khóe miệng cười cười, một lần nữa nghiêng người quay lưng qua nằm xuống, Đường Ngọc lại không thể duỗi tay kéo hắn qua.

Bỗng nhiên bị hắn hôn trộm như vậy, cái gì cũng chưa kịp làm, hắn đã nhắm mắt ngủ rồi
Đường Ngọc nén giận trong lòng, nhưng đảo mắt, liền nghe thấy tiếng hít thở đều đều vang lên, Đường Ngọc hơi giật mình, sực nhớ tới hắn đang bị bệnh, đêm trước còn sốt cao đến mơ mơ màng màng, bây giờ hắn là cũng không dễ chịu, chỉ là hắn không nói thôi
Nghe hắn ngủ say, Đường Ngọc nhẹ giọng nói, "Ngươi mau khỏe lại đó."
……
"Trường Doãn uống xong thuốc rồi?" Lạc lão phu nhân hỏi.
Đường Ngọc gật đầu, "Uống xong rồi, chờ hắn ngủ con mới lại đây, hắn để con tới tán gẫu với thái nãi nãi."
Lạc lão phu nhân vui mừng nhìn nàng, "Khi còn nhỏ trong nhà hắn gặp chuyện, từng chịu khổ bên ngoài nên vẫn luôn bệnh tật ốm yếu, uống rất nhiều dược, sau khi lớn lên, sợ nhất là đắng, cũng sợ nhất là uống thuốc, cũng nhờ có con ở đây hắn mới chịu uống, con hỏi người khác một chút thử xem, để cho hắn uống thuốc có bao nhiêu khó khăn?"
Đồng bà ở một bên cũng nói, "Cho dù lão phu nhân có ở đó, hầu gia đều có thể lề mề thật lâu, thật sự lề mề cho đến khi không có cách nào, mới có thể uống."
Nhớ tới mới vừa rồi hắn đã dùng một hơi uống cạn thuốc, Đường Ngọc có chút giật mình.
Đồng bà nhìn Lạc lão phu nhân trêu ghẹo nói, "Phu nhân quản được hầu gia."
Lạc lão phu nhân cũng cười rộ theo
Đường Ngọc hơi hơi rũ mắt.

"Đi lấy chút điểm tâm tới." Lạc lão phu nhân nhìn Đồng bà nói.
Đồng bà lên tiếng.
Đường Ngọc tâm tư linh động, lão phu nhân là có chuyện muốn nói riêng với nàng

"Đứa nhỏ Trường Doãn này, khi còn nhỏ trong nhà đã gặp biến cố, chỉ còn lại một mình hắn, tuy rằng đã trốn thoát, nhưng thân thể vẫn luôn không khỏe mạnh, cũng là do mấy năm nay từ từ dưỡng lại, cho nên thức ăn đại phu bắt hắn kiêng ăn cũng không ít, cũng không thể uống rượu."
Nghe được tới đây, Đường Ngọc nhớ tới tối hôm qua trong núi, Trần Thúc nói nàng không uống được rượu, hắn đã uống thay nàng không ít……
Đáy lòng Đường Ngọc hơi nặng nề, những điều này, hắn đều chưa bao giờ nói với nàng
"Trường Doãn vẫn luôn tự hạn chế, cũng trầm ổn, chỉ là chuyện uống thuốc, còn khó hơn lên trời." Lão phu nhân thở dài, "Bất quá hiện giờ thì tốt rồi, có con, ta cũng yên tâm."
Đường Ngọc bỗng nhiên cảm thấy có chút thẹn với Lạc lão phu nhân, nàng không nên lừa bà.
Tâm tư như vậy làm Đường Ngọc có chút không dám nhìn thẳng đôi mắt Lạc lão phu nhân
Lạc lão phu nhân tiếp tục nói, "Đứa nhỏ Trường Doãn này, nhân phẩm tốt, lại thông minh, là đứa ổn thỏa nhất trong bọn trẻ.

Hắn thích con đã lâu rồi, lần này lão nhị nói hắn muốn dẫn cháu dâu tới gặp ta, ta liền đoán được là con."
Đường Ngọc hơi khựng lại, ngước mắt nhìn về phía Lạc lão phu nhân, rất nhanh, lại tận lực thu liễm kinh ngạc trong mắt
Lạc lão phu nhân lại nói, "Khi hắn còn nhỏ đã nói với ta về con, sau đó lại còn đi tìm con, nói nhà con đã dọn đi rồi, hắn tìm không thấy con, trở về còn ảo não khóc với ta một trận.

Hắn từ nhỏ chỉ thích con, chưa từng thích cô nương khác.

Đường Ngọc, khi còn nhỏ hắn chịu không ít khổ sổ, đến hôm nay, đều là từng bước từng bước cắn chặt răng cố chịu đựng đi đến đây, thay thái nãi nãi chăm sóc tốt cho hắn."
Dưới ánh mắt tha thiết của Lạc lão phu nhân, Đường Ngọc nhẹ giọng đáp ứng
……

Trần Thúc uống thuốc xong nằm ngủ, Đường Ngọc cùng Lạc lão phu nhân dùng cơm chiều xong, lại cùng bà tản bộ tiêu thực trong viện
Đường Ngọc cũng nghe Lạc lão phu nhân nói, mỗi năm bà có khoảng hai ba tháng sẽ ở lại viện tử tại ngoại ô Mạo thành này, các thời gian khác thì ở tại Kiến Bình Hầu phủ.

Trần Thúc biết thái nãi nãi ở chỗ này, nên mới dẫn nàng đi thẳng tới ngoại ô Mạo thành
Trễ hơn một chút, Đường Ngọc lại cùng Lạc lão phu nhân chọn trà một hồi
Lạc lão phu nhân dạy một lần, nàng sẽ nhớ, hơn nữa còn chuyên chú cẩn thận, không cao ngạo không nóng nảy, không có cố tình nịnh hót, Lạc lão phu nhân rất thích tính tình nàng
Lạc lão phu nhân ở một chỗ với nàng, nói khá nhiều điển cố liên quan đến trà

Đường Ngọc nghe rất nghiêm túc.
Nếu không phải Đồng bà nhắc nhở, lão phu nhân cần phải nghỉ ngơi, Đường Ngọc và lão phu nhân còn có thể ngồi chỗ này nói lâu hơn nữa
"A Ngọc, ngày mai tới chỗ thái nãi nãi, thái nãi nãi dạy con pha trà."
Xong việc, Lạc lão phu nhân còn ngóng trông.
"Dạ." Đường Ngọc lên tiếng, Yến Hàn quốc thịnh hành phong trào pha trà, trước đây Đường Ngọc vẫn chưa học qua, trong lòng cũng nguyện ý, càng quan trọng hơn là, ở chung một chỗ cùng thái nãi nãi như tắm mình trong gió xuân.
"Đưa tiễn A Ngọc." Lạc lão phu nhân phân phó một tiếng, Đồng bà làm theo.
"Lão phu nhân là sợ phu nhân không quen đường trong viện." Trên đường, Đồng bà nhìn Đường Ngọc nói, "Nơi này là nơi khi lão hầu gia còn sống, hàng năm đều sẽ cùng lão phu nhân tới đây, cũng đã qua bao nhiêu năm rồi, mỗi năm lão phu nhân đều tới, là nhìn vật nhớ người."
Đường Ngọc nhìn về phía Đồng bà, "Lão hầu gia mất từ rất lâu?"
Đồng bà gật đầu, "Nhiều năm rồi, nhưng lão phu nhân nói, lão hầu gia vẫn luôn ở trong tim bà, cho nên hàng năm đều tới đây, chỉ gián

đoạn một năm duy nhất, chính là năm hầu gia mới về lại Vạn Châu, lão phu nhân cùng hầu gia về Vạn Châu, che mưa chắn gió cho hầu gia."
Đường Ngọc đã từng nghe Trần Thúc nói, thái nãi nãi tuy không phải thái nãi nãi ruột thịt của hắn, nhưng còn hơn cả người thân, không có thái nãi nãi, thì hôm nay sẽ không có hắn
Mới vừa nghe Đồng bà nói chuyện trước đây, trong lòng Đường Ngọc cũng có cảm thán, nàng thật sự thích, cũng hâm mộ người như thái nãi nãi, thời niên thiếu thông thấu sáng tỏ, có thể không màng đến thứ khác, gả cho người mình thích, sau khi già đi vẫn có thể thong dong ưu nhã như cũ, hoài niệm cố nhân, che chở con cháu……
Nàng cũng muốn làm người như thái nãi nãi.
Chờ khi trở về trong phòng, có hạ nhân cầm đèn, nàng cầm đèn từ phòng ngoài vào phòng trong
Trần Thúc còn ngủ, chỉ là xoay người hướng ra phía ngoài, không giống như lúc nàng đi, nhìn vào bên trong ngủ.

Đường Ngọc buông đèn xong, lại thoáng di chuyển đèn, không cho ngọn đèn dầu chiếu vào đôi mắt hắn, rồi mới tiến lên.
Đường Ngọc sợ đánh thức hắn, bước chân thực nhẹ, mu bàn tay nhẹ nhàng sờ sờ trán hắn, hình như đã hạ sốt, Đường Ngọc lại sờ sờ trán mình xác nhận, trong lòng mới thở phào.

Chỉ là tuy hạ sốt, nhưng ra một người mồ hôi, xiêm y đều ướt đẫm.
Trần Thúc chưa tỉnh, nàng ngồi ở cạnh mép giường nhìn hắn, nhớ tới vừa rồi thái nãi nãi nói hắn trở về đi tìm nàng, nghe nói các nàng dọn đi rồi……
Các nàng không phải dọn đi rồi.
Là ông ngoại cùng cha mẹ đã qua đời, cữu cữu dẫn nàng rời khỏi Hoàn thành.
Đang suy nghĩ, Trần Thúc mở mắt, trong âm thanh mang theo mỏi mệt cùng ủ rũ, "Nàng đã trở lại?"
Đường Ngọc nhớ tới thân ảnh nhỏ gầy kia lúc còn nhỏ, không thích nói chuyện, dường như cũng mệt mỏi không có khí lực như hiện giờ
Không hiểu sao trong lòng Đường Ngọc mềm mại, "Đã trở lại, thái

nãi nãi ngủ rồi, ngươi cũng hết sốt, nhưng ra không ít mồ hôi, dậy đổi y phục đi.”
Trần Thúc nhìn nàng, đáy lòng ấm áp..

Chương 29: 29: 1 - Nhĩ Phòng

Đường Ngọc ở trước tấm bình phong chờ hắn, sau bình phong là tiếng cởi áo sột sột soạt soạt, Đường Ngọc bừng tỉnh nhớ tới tình huống cực kỳ giống khi ở dịch quán, hắn cởi áo sau bình phong……
Đường Ngọc ngơ ngẩn.
Xuyên qua khe hở của bốn tấm bình phong, Trần Thúc thấy Đường Ngọc đang ngồi tại chỗ xuất thần.
"A Ngọc, chúng ta thành thân đi." Thanh âm hắn trầm ổn mang theo lưu luyến, không biết hắn đã ra khỏi bình phong lúc nào, từ phía sau duỗi tay ôm eo nàng, cúi người dựa đầu vào một bên vai nàng, Đường Ngọc hoàn toàn không phát hiện, là do vừa rồi nàng mới xuất thần
Đường Ngọc nhàn nhạt rũ mắt, hắn cười cười, hôn lên sườn má nàng, "Chọc nàng thôi."
Đường Ngọc hơi cứng đờ, đáy mắt hắn đầy ý cười ôn hòa, như bộ dáng nàng mới gặp hắn ở Quy Hồng trấn
Hắn từ phía sau buông tay, kêu một tiếng, "Tiếu ma ma."
Tiếu ma ma là hạ nhân chuyên phụ trách chăm sóc ở viện này
"Hầu gia." Tiếu ma ma lên tiếng ở ngoài phòng
"Đổi chăn giường đi." Trần Thúc phân phó một tiếng, Tiếu ma nhanh chóng dẫn nha hoàn đi vào, nhanh nhẹn đến đổi đệm giường cùng chăn mới
Hắn một thân đầy mồ hôi, đứng một bên uống nước, bởi vì đang ở trong phòng, lại vừa thay đổi một bộ y phục rộng thùng thình, cổ áo mở hơn nửa, khi Đường Ngọc xoay người, vừa lúc thấy hầu kết hắn giật giật.
Đường Ngọc vội vàng xoay người.
"Phu nhân an." Tiếu ma ma cùng nha hoàn nhìn nàng hành lễ, Đường Ngọc gật đầu, Tiếu ma ma lại nói, "Nếu nước ở nhĩ phòng lạnh, phu nhân liền gọi nô gia một tiếng."
Đường Ngọc hơi kinh ngạc, Tiếu ma ma đã dẫn nha hoàn ra cửa.
Trần Thúc tiến lên, nhẹ giọng nói, "Tiếu ma ma cẩn thận, cho là

nàng muốn lau mình giúp ta……”
Mặt Đường Ngọc hơi hơi đỏ.
Trần Thúc cười nói, “Nàng đi ngủ đi, ta làm một mình được rồi.”
“Ờh.” Đường Ngọc lên tiếng.
“Còn nữa.” Hắn nhỏ giọng nói, “Ở chỗ thái nãi nãi, chúng ta cố gắng ngủ một chỗ…… Đối phó hai ngày……”

Hắn nhìn nàng, thấy lông mi cong dài của nàng nhẹ nhàng chớp chớp, “Ừm” một tiếng.
“Nàng ngủ bên trong, bên ngoài để lại cho ta.” Hắn dặn dò một tiếng, rồi sau đó đi vào nhĩ phòng, Đường Ngọc lập tức lên giường.
Trong đầu dường như “Ong ong” trống không, lại tựa như hóa thành bột nhão, trằn trọc không ngủ được.
Bên trong nhĩ phòng có tiếng nước truyền đến, Đường Ngọc vô tình nhớ tới lúc ở dịch quán.

Lần cuối cùng sau khi hết thảy đã kết thúc, qua một lát sau, hắn trầm giọng nói, “Ta ôm ngươi đi……”
Nàng nhàn nhạt nói, không cần.
Ánh mắt hắn trệ trệ, nhàn nhạt nói một tiếng ừh, rồi sau đó đứng dậy.
Trong nhĩ phòng, Trần Thúc cũng nhớ lại lúc ấy.
Lúc ấy, hắn đơn giản khoác y phục, thừa lúc đứng dậy vén màn gấm lên, quay đầu lại liếc nhìn nàng thêm một chút, khi nàng chống tay đứng dậy tựa hồ như cả người đều đau nhức, mày hơi hơi nhăn lại, không có bao nhiêu sức lực.

Tóc đen như mực rũ xuống phân nửa, vừa vặn che đậy một mảnh cảnh xuân trước người, nhưng không thể che được dấu vết lấm ta lấm tấm trên cơ thể, ngọc cốt mềm mại nói không nên lời, chọc cho tâm người ngứa ngáy……
Hắn không dám tưởng tượng, nếu hôm ấy không phải hắn, mà là người khác.
Trần Thúc ngửa đầu dựa vào mép thau tắm, ý niệm nóng bỏng dâng lên trong lòng, không áp xuống được.

Nếu không tiêu tan, đêm nay quả thật sẽ gian nan, mà hắn cũng chịu không nổi.
Trần Thúc nhắm mắt, nghĩ vừa rồi mới ôm nàng từ phía sau, hương thơm thanh đạm trên người nàng, làm cho ý niệm nóng bỏng đan xen cùng bất lực, cũng nhau phát tiết bên trong nước ấm, rồi dần dần bình tĩnh lại
Đường Ngọc không biết hắn làm gì mà đi lâu như vậy.
Lúc ban đầu, vì nghĩ lát sau phải ngủ chung một chỗ, trong lòng thấp thỏm bất an, nhưng về sau, lại ẩn ẩn có chút lo lắng.

Người vừa mới hết sốt cao, lau mình thì có thể, nhưng không được tắm gội lâu như vậy, sẽ bị hơi ẩm xâm nhập vào cơ thể, ngược lại sẽ làm bệnh nặng thêm.
Vừa rồi nàng mới nghe được tiếng nước, suy nghĩ miên man một lát, rất nhanh đã thu hồi suy nghĩ lại.

Nhưng Trần Thúc ở trong nhĩ phòng, nàng không thể đi vào nhắc nhở, trong lòng lại nghĩ thân hắn mới đổ đầy mồ hôi, khả năng muốn tắm gội mới có thể thoải mái một chút, chắc là sẽ không ngồi lâu.
Nhưng dần dần, bên trong nhĩ phòng đã không còn tiếng nước, Đường Ngọc cho rằng hắn sắp ra khỏi nhĩ phòng, cũng nghiêng người chuyển mình qua, đưa lưng về phía bên ngoài, làm bộ như đã ngủ.
Thật lâu sau đó, cũng không nghe thấy động tĩnh bên cạnh, trong lòng Đường Ngọc chợt có chút lo lắng, có phải ngâm mình trong thau tắm cảm thấy thoải mái, đã ngủ quên mất rồi hay không, nếu như vậy, không phải bệnh phong hàn sẽ càng thêm nặng? Hắn ở một chỗ với nàng, nếu là bởi vì như vậy phong hàn nặng thêm, sợ là thái nãi nãi sẽ hỏi.
Nàng lại không thể gọi Tiếu ma ma đi vào xem.
Đợi thêm khoảng một lát nữa, Đường Ngọc mới đứng dậy đi đến nhĩ phòng.
"Trường Doãn." Đứng bên ngoài nhĩ phòng gọi nhẹ một tiếng.
Người bên trong không có lên tiếng, Đường Ngọc lại gọi một tiếng,

người bên trong vẫn không có lên tiếng.

Đường Ngọc vén tấm mành thật dày lên, đi vào trong nhĩ phòng
Trần Thúc mới đứng dậy trong thau tắm, duỗi tay đi lấy khăn tắm để bên cạnh, khi đứng dậy vừa vặn bị Đường Ngọc nhìn thấy, Trần Thúc cứng đờ, Đường Ngọc cũng cứng đờ, Trần Thúc lập tức lấy khăn tắm bọc lên, Đường Ngọc tựa như kẻ cắp vội vàng vén mành lên đi ra ngoài, sắc mặt hoàn toàn đỏ bừng, tim đập bang bang, mơ màng hồ đồ trốn vào trong ổ chăn.
Quấn mình trong ổ chăn, nghiêng người đưa lưng về phía sau, cảm xúc dần dần bình tĩnh, lại bỗng nhiên nhớ tới như vậy cũng thật không ổn, đúng ra là không nên ở lại chỗ này nữa, khi vừa mới đứng dậy, đúng lúc mành của nhĩ phòng vén lên, Trần Thúc đã thay xong y phục vừa lúc đi đến bên cạnh, bốn mắt nhìn nhau, hai người đều có vài phần quẫn bách.
Trần Thúc thấp giọng nói, "Ta đi ra phòng ngoài, nàng cứ ở chỗ này, ta không đi vào."
Nếu thái nãi nãi hỏi, hắn còn có thể nói ban đêm cảm thấy phong hàn nặng thêm, sợ nàng cũng bị lây bệnh, cho nên tự mình hắn đi ra phòng ngoài ngủ
Ánh mắt Đường Ngọc đã không biết nên đặt ở nơi nào.
Hắn cúi người, đặt xuống trán nàng nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, "Ngày mai lại nói."
Tim Đường Ngọc dường như muốn nhảy đến cổ họng, lại thấy hắn xoay người, vén mành lên đi ra phòng ngoài

Đêm nay, đã chú định hai người đều khó có thể bình tĩnh được
Đường Ngọc khóa mình trong chăn, nhắm mắt lại là cảnh tượng vừa rồi hiện ra, đặc biệt là, bọn họ vốn đã từng thân cận, ký ức rải rác đan xen vào một chỗ, trằn trọc khó có thể đi vào giấc ngủ.
Trần Thúc cũng không tốt hơn bao nhiêu, từ vừa nãy đến khuya lơ khuya lắt, từ khuya lơ khuya lắt đến chân trời hừng sáng, mới nặng nề chìm vào giấc ngủ.
……
"Có đỡ hơn chút nào chưa?" Lạc lão phu nhân hỏi.
Trần Thúc ấm giọng cười nói, "Thái nãi nãi yên tâm, khá hơn nhiều,

dùng thuốc, đổ mồ hôi, tối hôm qua đã hạ sốt, ngủ một giấc đến sáng không còn gì đáng ngại."
Lạc lão phu nhân cũng duỗi tay sờ sờ trán hắn, xác thật thấy hắn đã hạ sốt, mới gật đầu, "Khi con còn nhỏ, chỉ sợ con bị nhiễm phong hàn, một lần nhiễm phong hàn đều lăn lộn hơn cả mười ngày, cả người đều gầy một vòng lớn, vốn thân thể đã yếu ớt, mỗi lần bệnh là một lần chịu tội.

Lớn hơn một chút, cũng biết tự điều dưỡng và chăm sóc mình, thân thể mới dần dần khỏe lên chút, xem ra cũng nhanh thật."
Trần Thúc cười, "Là trưởng thành."
Lạc lão phu nhân cười nhạt, "Là có A Ngọc canh chừng con, nên con mới thành thành thật thật uống cho xong chén thuốc, không có đổ thuốc vào trong chậu hoa, hay ép Trần Phong uống thay con, cũng không có ngậm ở trong miệng, thừa dịp người vừa đi khỏi liền lén phun ra."
Trần Thúc nắm tay ho nhẹ hai tiếng.
Đồng bà bưng nước trà tới, Trần Thúc bưng trà lên nhẹ nhấp một ngụm.
Lạc lão phu nhân hỏi, "A Ngọc đâu?"
Trần Thúc buông chung trà, "Con bệnh đã nhiều ngày nay, làm cho nàng chăm sóc vất vả, nên không có đánh thức nàng."
Lão phu nhân cười cười, nhìn nhìn Đồng bà, Đồng bà hiểu ý lui ra ngoài, cũng cho hạ nhân bên ngoài phòng đều tản đi hết, một mình Đồng bà canh giữ ở xa xa bên ngoài phòng.
Lão phu nhân là có chuyện muốn nói với Trần Thúc, "Biết vì sao thái nãi nãi lại gọi các con tới Mạo thành không?"
Ánh mắt Trần Thúc khôi phục vẻ thâm thúy thường ngày, "Là chuyện đại ca đăng cơ."
Lão phu nhân gật đầu, "Được, nếu con đã rõ ràng thì thái nãi nãi cũng nói thẳng.

Đại ca con trong lòng thái nãi nãi, không phải là minh quân được chọn, tuy rằng tốt hơn hoàng thất trước đây, nhưng sát phạt quá đáng, lệ khí quá nặng, quá câu nệ cái trước mắt, là chuyện tốt, cũng là chuyện xấu.

Nếu con đã đứng về phía hắn, được thiên hạ này, hắn xưng đế, con toàn thân rút lui, con làm như vậy không sai.”

Trần Thúc nhìn bà, “Thái nãi nãi.”
Lão phu nhân lắc đầu, nhẹ giọng nói, “Chỉ là Trường Doãn, trên đời này không có chuyện tuyệt đối có thể bo bo giữ mình, càng không có tuyệt đối toàn thân rút lui, chỉ có trong tay con nắm chắc lực lượng, phía sau còn có hậu thuẫn, người khác mới không dám động Vạn Châu của con.

Những lời này, thái nãi nãi đã thường xuyên nói với con khi còn nhỏ, bây giờ cũng muốn nói lại với con.

Con xin Bình Nam từ trong tay tân đế, xin rất đúng, con là không muốn mũi gươm chĩa vào mình, nhưng không phải muốn thật sự chặt đứt mũi gươm, chỉ là con chưa biết, làm sao có thể phóng mũi gươm Vạn Châu tới Bình Nam, vậy Kính Bình Hầu phủ liền có những ngày an ổn.”
Trần Thúc cũng nghĩ tới tương lai của Vạn Châu, nhưng chưa bao giờ bế tắc không tìm được cách giải quyết như hiện tại, “Con hiểu rõ, thái nãi nãi.”
Lão phu nhân hơi hơi gật đầu.
Trong đầu Trần Thúc xẹt qua chuyện của Vạn Châu cùng chuyện của Bình Nam, trong ánh mắt hơi có chút chần chờ, lão phu nhân cũng không đánh gãy.
Một lát sau, Trần Thúc nâng chung trà lên, nhẹ giọng nói, “Tháng sau con sẽ về Vạn Châu một chuyến.”
Lão phu nhân vui mừng gật đầu, lại liền hỏi, “Con cùng với A Ngọc, đến bước nào rồi?”
Tay Trần Thúc cứng đờ, nước trà suýt nữa tràn ra ngoài, chột dạ nói, “Thái nãi nãi……”
Lão phu nhân cười nói, “Thái nãi nãi là người từng trải, các con có phải thành thân lâu rồi thật hay không, thái nãi nãi liếc mắt một cái là có thể nhìn ra.

Con đây là muốn dựa vào cớ dẫn cháu dâu tới gặp ta, tìm cơ hội kề cận A Ngọc”
Trần Thúc mặt đỏ.
Lão phu nhân tiếp tục nói, “Dưa hái xanh không ngọt……”
Trần Thúc muốn nói lại thôi, nhất thời không biết nên giải thích với bà như thế nào
Lão phu nhân lại nói, “Có phải con khi dễ cô nương nhà người ta rồi hay không?”
Trần Thúc lại lần nữa nghẹn lời.
Lão phu nhân quả thực thở dài, “A Ngọc là hài tử tốt, không được dựa theo tính tình làm bậy, cô phụ cô nương nhà người ta.”
“Con không có……” Trần Thúc còn chưa dứt lời đã nghe được tiếng Đồng bà bên ngoài phòng, “Phu nhân đã tới?”..

Chương 30: 30: Nhĩ Phòng 2

Đường Ngọc thấy thật có lỗi, hôm nay nàng thức dậy trễ, khi tỉnh lại, Tiếu ma ma nói hầu gia đã đến chỗ lão phu nhân nên nàng mới đi tới nơi này
Đường Ngọc thấy hạ nhân hầu hạ đều không có ở đây, ngoài phòng lại chỉ có một mình Đồng bà canh giữ, trong lòng cũng đoán được thái nãi nãi muốn nói chuyện riêng cùng Trần Thúc, không có tùy tiện đi vào trong phòng, cũng không có hỏi nhiều, hiểu ý trò chuyện vài câu cùng Đồng bà
Trong phòng, cuộc trò chuyện của Trần Thúc cùng Lạc lão phu nhân đã bị gián đoạn, đều nghe được vài câu Đường Ngọc nói cùng Đồng bà, Lạc lão phu nhân cười nói, "A Ngọc là đứa tâm tư ngay thẳng, lại linh lung thấu đáo, ngày sau gánh được Kính Bình Hầu phủ của con, ta rất thích đứa cháu dâu này."
Trần Thúc cười cười.
Lạc lão phu nhân hướng ra ngoài phòng nói, "A Ngọc tới rồi sao? Mau vào đi con."
Đồng bà dẫn Đường Ngọc đi vào.
"Thái nãi nãi." Đường Ngọc nhìn bà hành lễ.
Lạc lão phu nhân cười nói, "Mới vừa rồi đang cùng Trường Doãn nói đến con đó!"
Đường Ngọc không khỏi liếc nhìn Trần Thúc một cái.
Trần Thúc cũng nhìn nhìn nàng.
Kể từ sau chuyện tối hôm qua, hai người vẫn còn chưa nói chuyện, nhưng trước mặt thái nãi nãi, cũng đều không biểu lộ quá rõ ràng, nhưng người sáng suốt vừa thấy sẽ nhìn ra có chút khác biệt trong đó.
Lão phu nhân không có vạch trần, hỏi, "A Ngọc, biết đánh mã điếu không?"
Đường Ngọc chất phác lắc đầu, "Thái nãi nãi, con không biết."
Một bên, Trần Thúc đứng dậy dắt nàng, "Không biết cũng không sao, ta dạy nàng."

Lão phu nhân cũng cười, "Tốt tốt tốt, con dạy cho A Ngọc."
Hắn duỗi tay dắt nàng, dường như những rối rắm ngăn cách trong lòng trước đây, bởi vì cái nắm tay nhẹ nhàng bâng quơ đó đã tiêu tán đi không còn dấu vết.

Nàng không biết chơi, Trần Thúc để nàng ngồi xuống, chính mình lập tức đứng phía sau nàng, tiếp tục thân mật nắm tay, bắt đầu từ sờ bài, ôn hòa dạy nàng, còn không quên nói cùng thái nãi nãi và Đồng bà, "A Ngọc học hơi chậm."
Đường Ngọc đỏ mặt
Lạc lão phu nhân cùng Đồng bà đều cười.
Hắn rất nghiêm túc dạy nàng, làm sao thả bài, bài gọi như thế nào, như thế nào gọi là ù / tới, như thế nào là tới lượt, giữ quân bài như thế nào, thế nào là đã có quân bài.
nhamy111: chị Đường còn có người chỉ, tui chỉ có bác gúc gồ để tra, không biết sửa đúng các từ liên quan đến chơi mạt chược không nữa ????????
Đường Ngọc lần đầu chơi, còn có chút mơ hồ, Trần Thúc cũng không cố ý khó khăn nàng, chỉ là khi nàng quay đầu hỏi hắn, "Có thể đánh cái này chứ?"
Hắn thừa dịp mượn cơ hội cúi người, một tay chống trên mép bàn bên trái nàng, một tay đánh bài thay nàng, tóc bên trên thái dương cố ý hay vô tình cọ vào sườn má nàng, ái muội nói, "Nếu không, chúng ta đánh quân này?"
Tim Đường Ngọc nặng nề
Thái nãi nãi cười nói, "Vợ chồng son các con chọn xong chưa?"
Đường Ngọc vội vàng đem quân bài này đánh ra ngoài.
Thái nãi nãi đẩy bài, "Ù."
"Nha, lão phu nhân, thanh long." Đồng bà thở dài.
Đường Ngọc nghi hoặc nhìn về phía Trần Thúc, Trần Thúc nắm tay ho nhẹ, "Bàn tay này của nàng, còn lợi hại hơn cả Đường Đường."
Đường Ngọc nhẹ giọng nói, "Ngươi nói ta đánh quân này....."

Trần Thúc dỗ dành nói, "Không có việc gì, vốn nhiều, thua cũng không sao."
Đồng bà cùng lão phu nhân phì cười.

Mã điếu khó chơi, Đường Ngọc vừa học, vừa bị người nào đó thỉnh thoảng chọc ghẹo, toàn bộ quá trình đều tâm viên ý mã*.

Tuy nói người mới chơi đều rất may mắn, nhưng phần lớn nàng chỉ thắng được Đồng bà, lão phu nhân chơi bài rất tốt
*tâm viên ý mã: tâm thần không yên
Đường Ngọc thở dài, "Một bàn cũng không thắng được thái nãi nãi."
Trần Thúc nói, "Nếu nàng muốn thắng thái nãi nãi, chúng ta trở về luyện tập nhiều chút, thái nãi nãi tính sổ rất lợi hại, mã điếu gì đó chỉ như một bữa ăn sáng, nàng cho rằng nhà giàu nhất nước trước đây ở đâu mà ra?"
Đường Ngọc hơi kinh ngạc, trong Yến Hàn quốc ngay cả con nít cũng đều biết được hai nhà Tiền Lạc
Thái nãi nãi lại họ Lạc, vậy thái nãi nãi là người Lạc gia?
Trần Thúc thấy bộ dạng nàng nửa đoán nửa ngờ, nhẹ giọng đưa vào lỗ tai nàng nói, "Trước đây thái nãi nãi là đông gia* của Lạc gia."
*đông gia: chủ nhân
Một nữ tử làm đông gia, nhất định rất lợi hại.
"Đi thôi, ngồi cũng lâu rồi, đứng dậy hoạt động chân tay một chút."
Lạc lão phu nhân chống tay đứng dậy, Trần Thúc cùng Đường Ngọc tiến lên đỡ.
Có hai người bọn họ ở đây, Đồng bà lui xuống nhường vị trí
Hai người ở cùng lão phu nhân, Đồng bà mỉm cười.
.....
Trễ một chút dùng xong cơm trưa, lão phu nhân muốn ngủ trưa.
Trần Thúc nói có việc muốn đi ra ngoài một lát, Đường Ngọc ở cùng lão phu nhân, tán gẫu cùng lão phu nhân một lát
Lạc lão phu nhân càng nhìn càng thích, "Không cần ở đây với ta, con nghỉ ngơi đi thôi."
Đường Ngọc cười nói, "Không có việc gì, trước đây trong nhà cũng ở cùng tổ mẫu như vậy, chờ thái nãi nãi ngủ, con lại đi."
Lạc lão phu nhân lại liếc nhìn nàng một cái, trịnh trọng nói, "A Ngọc, Trường Doãn là một hài tử tốt....."
Đường Ngọc dừng một chút, khẽ ừ một tiếng.
Một lát sau, chờ Lạc lão phu nhân ngủ rồi, Đường Ngọc cũng mới đứng dậy.

Đồng bà đi vào nhìn thoáng qua, thấy Đường Ngọc đã vén xong các góc chăn thay cho lão phu nhân, Đồng ảo biết nàng là người ổn thỏa, "Phu nhân đi nghỉ ngơi đi, lão phu nhân ngủ cũng hơi lâu đấy."
Đường Ngọc ứng tiếng.
Trở lại trong phòng, Trần Thúc không ở đây, Đường Ngọc cũng có chút nhàm chán, cũng không hiểu được sẽ ở chỗ này trong bao lâu nữa.

Kỳ thật chuyến này ra ngoài đã mấy ngày, tuy nói tổ mẫu đã biết, nhưng giữa đường lại bị trì hoãn, hiện giờ, chỉ sợ còn cần ở chỗ này với thái nãi nãi thêm 2-3 ngày.....
Đường Ngọc thất thần lật sách trước án kỉ
Trong phòng có đốt than, áo ngoài treo một bên, Đường Ngọc cũng không lạnh, vốn đang là buổi trưa, xem sách một chút, Đường Ngọc cũng buồn ngủ, nắm lấy sách, híp mắt ngủ trên giường nhỏ

Lúc tỉnh lại, Trần Thúc vẫn còn chưa trở về.
Đường Ngọc lại cùng lão phu nhân chọn trà hồi lâu
Đường Ngọc thích nghe lão phu nhân nói các chuyện xưa về trà, cách nấu trà, còn có tinh túy, một mặt là chọn trà, một mặt chính là quá trình học tập, ở chung với lão phu nhân, được nghe được làm cũng không đến nổi buồn tẻ.
Chờ khi Trần Thúc trở về, ước chừng một thời gian ngắn nữa là sẽ tới hoàng hôn, thấy Đường Ngọc ở chỗ thái nãi nãi, thái nãi nãi dậy nàng pha trà, "Thủy có tam phí.

Một phí, như mắt cá, hơi có thanh; duyên biên như dũng tuyền liên châu, vì nhị phí; đẳng sóng cổ lãng, nãi tam phí.

Tam phí trở lên tắc thủy lão, lão tắc không thể thực....."** (ghi chú: Trích dẫn trà kinh)
**nhamy111: dịch ra nôm na sẽ là
Nước có ba sôi.

Khi nước có bọt khí lớn như mắt cá và vỡ thành tiếng là nước sôi ở giai đoạn thứ nhất.

Khi ở thành nồi nổi lên từng hàng bọt nước nhỏ như những chuỗi ngọc trai thì đó là giai đoạn sôi thứ hai.

Khi bọt sủi liên tục và có tiếng reo như tiếng sóng biển là nước đã sôi ở giai đoạn thứ ba.

Nước sôi như vậy đã là cực độ, không thể dùng để uống.
Đường Ngọc nghiêm túc nghe, cũng làm theo.
Khi Trần Thúc đi vào, Đường Ngọc chuyên chú đến mức không có nghe thấy, thái nãi nãi cũng đang nghiêm túc dạy, hai người cũng chưa để ý đến hắn.
Đồng bà thở nhẹ, đang chuẩn bị lên tiếng, Trần Thúc ngăn lại, "Xuỵt, ta ngồi ở chỗ này một chút, không cần quấy rầy các nàng."
Đồng bà cười cười coi như không có gì
Trần Thúc chuyển mắt nhìn về một bên, thái nãi nãi và Đường Ngọc ở một chỗ, Trần Thúc quên không dời mắt, với hắn mà nói đây là hai người quan trọng nhất, bây giờ đang ở cùng nhau, ngay bên cạnh hắn.....
Ý cười nhàn nhạt đầy trong mắt hắn
.....
Muộn chút, Lạc lão phu nhân rốt cuộc cũng phát hiện ra hắn ở đây, "Con tới khi nào vậy?"
Trần Thúc ủy khuất nói, "Đã tới rất lâu rồi."
Đường Ngọc cũng chuyển mắt nhìn hắn, hơi không lưu ý, nước sôi tràn ra ngoài, làm bỏng tay nàng, Đường Ngọc lùi về sau, bị đau kêu lên một tiếng.
Lão phu nhân biết bị phỏng nước sôi rất đau, "Không có việc gì chứ."

Đường Ngọc lắc đầu, chịu đau không lên tiếng.
Trần Thúc tiến lên, khẩn trương nhìn nhìn, hai đầu ngón tay phải đã bị phỏng đỏ, "Thái nãi nãi, con dẫn A Ngọc đi ngâm nước."
Sau đó sẽ nổi bóng nước rồi tróc da, còn phải bôi thuốc.
"Đi đi." Lão phu nhân cũng lo lắng, lại cho Đồng bà gọi đại phu khám

Đường Ngọc ngâm tay trong nước lạnh, có chút đông lạnh, nhưng không có cảm giác bỏng cháy, Trần Thúc chau mày lại, "Hai ngày này đừng đụng vào nước."
Đường Ngọc nhẹ giọng nói, "Không có việc gì, bị phỏng thôi, trong cung cũng là chuyện thường ngày, không quan trọng." Sau đó nổi bóng nước lên, chọc vỡ bóng, bôi thuốc là xong
Nàng nói xong, Trần Thúc trầm giọng nói, "Đó là trước kia....."
Đường Ngọc nhìn hắn, thấy sắc mặt hắn không tốt, sau đó đại phu xem qua, cầm thuốc mỡ trị phỏng tới, Trần Thúc bôi lên cho nàng
Đồng bà tới hỏi qua, Đường Ngọc nói không có việc gì, Đồng bà lại nói lão phu nhân bảo hầu gia và phu nhân cứ nghỉ ngơi, đêm nay không cần lại ăn cơm chiều cùng bà, gọi phòng bếp mang đồ ăn lại đây.
Trần Thúc nói được
Hắn cẩn thận bôi thuốc cho Đường Ngọc, đôi khi Đường Ngọc có chút đau, lại không lên tiếng, hắn chỉ bỗng nhiên thấy tay nàng run run, theo bản năng muốn rụt tay về, mới nhìn nàng, "Đau sao?"
Đường Ngọc gật đầu.
"Ta bôi nhẹ chút." Trần Thúc thấp giọng, lại hỏi, "Ở trong cung thường xuyên bị phỏng sao?"
Đường Ngọc hơi giật mình, tránh nặng tìm nhẹ, "Không thường, đôi khi thôi."
Trần Thúc không nói nữa.
Chờ một chút đồ ăn được đưa đến trong phòng, Đường Ngọc chỉ bị phỏng đầu ngón áp út cùng ngón út của tay phải, kỳ thật không cản trở việc cầm đũa, hai người cùng nhau dùng cơm, nhưng dùng xong cơm, Trần Thúc cũng chưa lên tiếng.

Sau cơm chiều, Tiểu ma ma mang ly nước súc miệng tới
Hai người ngồi chỗ án kỉ trong phòng chốc lát, xem sách một lát
Lại thấy đại phu mang thuốc tới.
Sau khi ăn xong hai khắc (ba mươi phút) uống thuốc là tốt nhất, hôm nay đại phu lại cho Trần Thúc uống một chén thuốc củng cố
Trần Thúc thật sự liếc mắt ghét bỏ một cái, nhưng thấy Đường Ngọc nhìn hắn, lại không thể phát tác, chỉ phải để đại phu buông chén xuống

Đại phu biết rõ tính tình Kính Bình Hầu, ước gì không cần hầu hạ hắn uống thuốc
Trần Thúc đã hạ sốt, một ngày này tổng cộng ho khan không quá bốn năm lần, nhưng thái nãi nãi đã phân phó phải uống thêm một lần thuốc, hắn lề mề đến cuối cùng, lại không thể không bưng chén thuốc lên, uống một hơi, rồi sau đó đứng dậy đi về hướng nhĩ phòng.
Tuy rằng vậy, Đường Ngọc vẫn cảm thấy kỳ quái, hôm qua hắn uống thuốc xong liền trộm hôn nàng, dựa theo tính tình Trần Thúc, hôm nay không hắn sẽ hành quân lặng lẽ, mà sẽ làm trầm trọng thêm.

Đường Ngọc nhìn bóng dáng hắn đi nhĩ phòng, hơi hơi nhăn nhăn mày, thử nói, "Đừng có vào nhĩ phòng phun ra đấy!"
Trần Thúc dừng một chút, làm như bí mật bất chợt đã bị phát giác, thình lình một ngụm thuốc trong miệng bị sặc nuốt ngược trở vào, xoay người ai oán nhìn nàng.
Đường Ngọc không khỏi thở dài, "Hôm nay, đã nghe thái nãi nãi nhắc đầy lỗ tai....."
Nàng không nghĩ tới hắn thật sự hoàn toàn giống trước đây
Trần Thúc nhận thua
Lúc này, Trần Thúc đi nhĩ phòng rửa mặt, thực nhanh đã ra ngoài, không dám ngốc lâu trong nhĩ phòng.

Lúc hắn đi nhĩ phòng, Đường Ngọc tiếp tục đọc sách bên án kỉ, hai người đều nhớ tới chuyện tối hôm qua, cũng hơi xấu hổ.
Chờ Trần Thúc ra khỏi, Đường Ngọc mới vào nhĩ phòng.
Nghe được tiếng cởi áo cùng tiếng nước trong nhĩ phòng, lỗ tai Trần Thúc lại không tự giác đỏ hồng, nghĩ đến tối hôm qua phải giải quyết ở nhĩ phòng, bỗng nhiên nghĩ, đêm nay vẫn nên ngủ ở phòng ngoài cho chắc.....

Khi Đường Ngọc từ nhĩ phòng ra ngoài, phòng trong đã không còn ai.

Đường Ngọc nghe được tiếng lật sách từ phòng ngoài truyền đến, biết đêm nay hắn sẽ ngủ phòng ngoài

Tuy rằng tối hôm qua phát sinh chút chuyện ngoài ý muốn, nhưng ở chung cùng Trần Thúc lâu rồi, Đường Ngọc cũng biết rõ Trần Thúc có chuẩn tắc, hắn đi phòng ngoài, là nàng có thể an tâm đi vào giấc ngủ.
Đường Ngọc lên giường, đắp chăn, trong phòng đốt than, ấm áp lại không lạnh.

Tối hôm qua nàng không thể ngủ ngon, sáng nay tỉnh lại đã không còn sớm, bây giờ cũng đã có chút buồn ngủ, nằm xuống thực mau đã đi vào giấc ngủ, cũng ngủ khá sâu
Hôm sau lúc tỉnh lại, sắc trời đã sáng
Màn gấm buông xuống, chắn phần lớn ánh sáng, Đường Ngọc ngủ rất ngon
Khi đứng dậy mặc y phục, Trần Thúc cũng trở về phòng trong
Trần Thúc đi ra sau bình phong vừa thay y phục, vừa nói với nàng, "A Ngọc, hôm nay chúng ta đi vào thành một chuyến."
Đường Ngọc đang cúi người mang giày, "Là đi cùng thái nãi nãi sao?"
Sau bình phong, âm thanh Trần Thúc truyền đến, "Không, chỉ có hai người chúng ta thôi, ngày mai còn phải xuất phát về lại Đào thành, hôm nay đi vào thành mua vịt quay cùng gối mềm mang về cho tổ mẫu."
Vịt quay cùng gối mềm?
Đường Ngọc giật mình, thì ra Mạo thành thật sự có mấy thứ này, không phải hắn bịa chuyện.
Đường Ngọc lại bỗng nhiên kịp phản ứng, ngày mai đi về?
Nàng không ngờ lại nhanh như vậy.
Nàng cho rằng còn phải ở chỗ này thêm 2-3 ngày nữa
Trần Thúc từ sau bình phong ra tới, "Cũng đi được mấy ngày rồi, sợ tổ mẫu lo lắng, cũng phải trở về xem đôi mắt tổ mẫu như thế nào nữa chứ."
Đường Ngọc không khỏi nhìn nhìn hắn, tuy rằng chỉ nhìn được sườn mặt hắn, nhưng đáy lòng lại ấm áp
Trần Nguyên chuẩn bị xong xe ngựa, hai người lên xe ngựa đi vào trong thành
Bỗng nhiên rời khỏi viện của thái nãi nãi, không cần lại đóng giả phu

thê, hai người lại ngồi vào một bên, cũng duy trì khoảng cách thích hợp.

Hai người đều cảm thấy có chỗ nào là lạ, nhất thời đều có chút không quen.

Khi ngước mắt nhìn về phía đối phương, ngẫu nhiên cũng sẽ nhìn thấy đối phương cũng vừa ngước mắt nhìn về phía mình.
Cũng may nội thành Mạo thành không xa, rất nhanh xe ngựa đã đến.
Xuống xe ngựa, chung quanh rộng rãi, cũng có nhiều người, không cần lại xấu hổ trong không gian nhỏ hẹp
Trần Thúc rất quen thuộc Mạo thành, rất nhanh đã tìm được nơi bán vịt quay cùng gối mềm.

Thanh toán bạc, lấy vịt quay cùng gối mềm, chuyện lớn cần làm cho lần tới Mạo thành này cũng đã hoàn thành
Vừa lúc có thời gian, Trần Thúc và Đường Ngọc đi dạo Mạo thành.
Đám người Trần Nguyên chỉ đi theo từ xa, không có tiến lên, vịt quay cùng gối mềm cũng đều do Trần Thúc cầm.
"Cửa hàng này có lịch sử trăm năm....." Trần Thúc đang nói cùng Đường Ngọc, bỗng nhiên nghe thấy phía sau truyền tiếng tìm tòi nghiên cứu, "Kính Bình Hầu?"
Trần Thúc dừng một chút, chậm rãi chuyển mắt, ánh mắt không sao hiền lành được.

Chương 31: 31: Chuột Núi 1

Ngụy Chiêu Đình, là tâm phúc mưu thần bên cạnh đại ca, cũng là người hắn cực kỳ không thích
Ngụy Chiêu Đình là người âm ngoan, nhưng đại ca lại rất tin cậy.
Trần Thúc tuy không thích hắn, nhưng cũng sẽ không gây xung đột với hắn, đều là người cùng thuyền, mặc dù quan niệm bất động, nhưng nước giếng không phạm nước sông.
Trần Thúc biết rõ, ý kiến của Ngụy Chiêu Đình, đa số thời điểm đều có thể ảnh hưởng đến quyết định của đại ca
Lúc trước khi quân đội nhập kinh, trong ước pháp tam chương, qui định không được động tới dân chúng, quân Vạn Châu có một người phá lệ, Trần Thúc tự mình chém trước điện.

Nhưng cuối cùng Ngụy Chiêu Đình góp lời, mượn quân nhập kinh dẹp loạn, quét sạch thành phần ngoan cố trong triều, đại ca chuẩn tấu, vốn không được đụng đến cây kim sợi chỉ, nhưng đến cuối cùng vô số bá tánh trong kinh đã bị liên lụy
Nội cung phần nhiều là cung nhân, Ngụy Chiêu Đình dung túng cấp dưới gian dâm bắt cướp trong cung, các tướng sĩ đi theo đại ca tự xưng là ủng lập tân đế có công, phát tiết trong cung.

Đối phương ỷ vào Ngụy Chiêu Đình dung túng, mở miệng ra là nói nô bộc của tiền triều, không phải cái thứ gì đáng quan tâm, cung nhân chung quanh bị lăng nhục như heo chó, Trần Thúc không nói một lời, rút kiếm giết tướng lãnh, lạnh lùng nói, thấy một người, giết một người
Cung nhân chung quanh mang ơn, quan quân phía Bắc cũng không thể không ngại Kính Bình Hầu mà thu liễm hành vi.
Nhưng xong việc, Trần Thúc hỏi đến, Ngụy Chiêu Đình một câu ủng lập có công, lặn lội đường xa, thuận tiện phát tiết,...!cũng chưa đề cập tới, chỉ chắp tay nhìn tân đế nói, quan quân phía Bắc toàn là thân tín của bệ hạ, trung thành và tận tâm, lần này vào cung, là do

thần ước thúc không tốt, nhưng trong cung có không ít người đều là hạ nhân của tiền triều, khó tránh khỏi nảy sinh dị tâm với bệ hạ, bệ hạ mượn cơ hội này thay đổi người trong cung cũng tốt, ác danh này để hắn nhận
Ngụy Chiêu Đình rất biết nắm bắt tâm tư đại ca
Gì mà trung tâm, gì mà dị tâm, gì mà thân tín, rồi cái gì mà hạ nhân tiền triều, rõ ràng là việc gian dâm bắt cướp, nhưng trong miệng Ngụy Chiêu Đình đã thành mượn việc này thay đổi cung nhân tiền triều, ác danh này để hắn ta cùng quan quân phía Bắc đảm đương, từng chữ đều là nói cho đại ca nghe, cũng là nói cho hắn nghe.
Đại ca muốn giữ mặt mũi cho hắn, càng muốn bận tâm những tướng sĩ đã đi theo mình Nam hạ, trách cứ Ngụy Chiêu Đình ước thúc không nghiêm một trận, việc này cũng không giải quyết được gì.

Đại ca đăng cơ, Ngụy Chiêu Đình một bước lên mây, trong triều là cận thần của thiên tử, ban phong Ngụy hầu, hiện giờ là nhân vật số một số hai trong triều
Đại ca đa nghi, có một Ngụy Chiêu Đình như vậy bên cạnh đại ca sẽ làm trầm trọng thêm.
Nhưng giống như nhị ca nói, có đôi khi hắn nhắc nhở, không nhất định là chuyện tốt, lòng nghi ngờ của đại ca đối với hắn sẽ tăng thêm, cho nên hắn đã uyển chuyển đề cập qua một lần, đại ca nhìn hắn một cái, nói, nhắc tới Trọng Đồ (tên chữ của Ngụy Chiêu Đình) xác thật có chỗ không ổn, nhưng ngươi cùng Trọng Đồ đều là người đại ca tin cậy
Trần Thúc liền im miệng.
Sau đó tân đế đăng cơ, luận công ban thưởng, một đời vua một đời thần, Ngụy Chiêu Đình bởi vì nguyên nhân trước đây dung túng thủ hạ, chỉ phong Ngụy hầu.

Tân đế đối với hắn ta có hổ thẹn, càng thêm nể trọng cùng phú quyền, địa vị Ngụy Chiêu Đình ở trong triều kỳ thật càng được củng cố.
Lúc ấy Trần Thúc thỉnh ban Bình Nam làm đất phong.

Tân đế giữ lại, không hy vọng hắn rời kinh.
Ngụy Chiêu Đình phụ họa, Kính Bình Hầu là xương cánh tay của quốc gia, bệ hạ đăng cơ, Kính Bình Hầu chiếm công đầu, nếu Kính Bình Hầu chỉ thỉnh ban Bình Nam làm đất phong, ngày sau, đủ loại quan lại cùng chư hầu các nơi nghĩ như thế nào về bệ hạ? Đi theo bệ hạ ủng lập công đầu, lại há có thể chỉ được ban cho một Bình Nam?
Lời Ngụy Chiêu Đình nói vừa nghe như hoàn toàn suy nghĩ từ đáy lòng, kỳ thật là đẩy Trần Thúc đến nơi đầu sóng ngọn gió, ánh mắt tân đế cũng nhìn về phía Trần Thúc.
Trong lòng Trần Thúc biết rõ ý đồ của hắn, khóe miệng lại hơi nhếch, nói, Trần Thúc cùng bệ hạ tương giao từ nhỏ, bất luận Trần Thúc ở nơi nào, khi bệ hạ yêu cầu, Vạn Châu cũng được, Bình Nam cũng được, giống như hôm nay, Trần Thúc đều có mặt.

Không cần hư danh lợi lộc, cũng không cần ăn sâu bén rễ trong triều
Trong mắt tân đế đầy ý cười.
Bọn họ từ nhỏ bên nhau, như là tay chân, mặc dù hắn (tân đế) muốn mưu nghịch, cũng là Trần Thúc xông pha khói lửa
Trần Thúc chí không ở này, lưu hắn ở kinh thành cũng không làm được gì.

Tân đế ân chuẩn, cũng lệnh Ngụy Chiêu Đình ngày sau không được nhắc lại.
Ở trước mặt tân đế, Ngụy Chiêu Đình cùng Trần Thúc đối đầu, cuối cùng chạm phải cục đất, Trần Thúc Nam hạ đi Bình Nam, Ngụy Chiêu Đình làm bạn bên cạnh vua
Trần Thúc không ngờ ở Mạo thành lại gặp phải Ngụy Chiêu Đình……
Cho nên ánh mắt Trần Thúc cũng không hề hiền lành.
Trong lòng Ngụy Chiêu Đình biết rõ ràng, khóe miệng ẩn ẩn nở nụ cười nhạt
Trần Thúc hơi hơi ghé mắt, đám người Trần Nguyên lập tức tiến lên.
"A Ngọc, nàng cùng Trần Nguyên về chỗ thái nãi nãi trước đi, ta có chút việc, lát nữa sẽ trở về." Trần Thúc nhỏ giọng dặn dò
Đường Ngọc cũng theo ánh mắt lúc nãy của Trần Thúc nhìn qua, mới vừa rồi khi có người gọi Kính Bình Hầu, nàng đã nhìn thoáng

qua, người kia y phục đẹp đẽ quý giá, tướng mạo không tính ôn hòa dễ sống chung, bây giờ, lại thấy thái độ Trần Thúc cũng không có bao nhiêu thân thiết.
Nàng rất ít thấy bộ dáng Trần Thúc lãnh đạm, càng chưa thấy bất thiện trong mắt Trần Thúc, bây giờ Trần Thúc làm nàng vô tình nhớ tới lúc ở dịch quán, mới gặp Trần Thúc, âm thanh hắn cũng nhạt nhẽo như vậy, trong ánh mắt lại có thêm vài phần bất thiện.
Đường Ngọc nói được
Trần Nguyên cũng nhận vịt quay cùng gối mềm trong tay Trần Thúc, Trần Thúc lại nói cùng Đường Ngọc, "Nói cùng thái nãi nãi một tiếng, hôm nay ta trở về muộn một chút."
Đường Ngọc lại nói được.
Trần Nguyên cùng Đường Ngọc rời đi, khi Đường Ngọc rời đi, lại xoay người liếc nhìn Trần Thúc một cái, rồi sau đó mới quay đầu lại, Trần Nguyên nói, "Đường Ngọc cô nương yên tâm, hầu gia sẽ không có việc gì, hầu gia chỉ là không thích Ngụy hầu lắm, cũng không muốn cho Đường Ngọc cô nương lộ diện trước mặt Ngụy hầu……"
Trần Nguyên sợ nàng lo lắng.
"Ngụy hầu?" Đường Ngọc hỏi, nhớ tới vừa rồi mới nhìn thấy khuôn mặt có chút không dễ sống chung, lại có chút hung ác nham hiểm kia
Trần Nguyên nói, "Suy nghĩ cùng đạo lý của hầu gia và hắn không hợp, nhưng Ngụy hầu là thân tính của bệ hạ, lần này không biết có chuyện gì mà tới Mạo thành, nhưng đã gặp mặt, tóm lại cần phải lên tiếng chào hỏi, hầu gia hẳn là không muốn Đường Ngọc cô nương dính dáng vào trong đó, cho nên bảo thuộc hạ cùng Đường Ngọc cô nương về chỗ lão phu nhân trước."

"Người hắn không thích, sao còn phải tốn thời gian tiếp đón?" Đường Ngọc còn nghi vấn.
Đường Ngọc và Trần Thúc quen biết nhau đã một thời gian, Trần Thúc ôn hòa nho nhã, nhưng chuyện không quan tâm sẽ không tốn thời gian.

Nếu hắn rõ ràng không thích Ngụy hầu, lại không muốn gây xung đột, hắn nên tiếp đón một chút rồi xoay người đi liền mới đúng,

nhưng mới vừa rồi, hắn còn bảo nàng nói với thái nãi nãi, muộn chút sẽ trở về.
Trần Nguyên không ngờ Đường Ngọc cô nương lại muốn thăm dò rõ ràng, nhưng suy nghĩ lại, quan hệ của Đường Ngọc cô nương với hầu gia còn thân cận hơn người khác, Trần Nguyên cũng không giấu giếm, "Đường Ngọc cô nương nói không sai, nếu chỉ có Ngụy hầu, hầu gia sẽ tiếp đón một chút liền đi, nhưng vừa rồi thuộc hạ thấy Tứ công tử cùng Ngụy hầu đều có mặt.

Hầu gia quan tâm Tứ công tử, khẳng định là muốn thăm dò nguyên nhân vì sao Tứ công tử lại đi cùng Ngụy hầu……"
Kỳ thật Đường Ngọc muốn hỏi Tứ công tử là ai, nhưng lại nghĩ, tốt nhất đừng hỏi thăm sau lưng nhiều quá
Vừa lúc đi đến trước xe ngựa, Trần Nguyên để xong bục bước chân, Đường Ngọc bước lên xe ngựa.

Tiểu viện của thái nãi nãi cách Mạo thành không xa, trở về không cần nhiều thời gian.
Đường Ngọc hơi hơi vén mành lên, qua khe hở của mành liếc nhìn bóng dáng Trần Thúc một cái.
Trần Thúc vẫn luôn cho nàng ấn tượng ôn hòa trầm ổn, nhưng trong lòng nàng biết rõ, hắn là Kính Bình Hầu, trong trận mưa tanh gió máu này, một Kính Bình Hầu ôn hòa không có khả năng gầy dựng một Kính Bình Hầu phủ to lớn như vậy
Đường Ngọc buông mành xuống
……
Bên cạnh Ngụy Chiêu Đình là Lục Miện Thành.
Vừa nãy Lục Miện Thành vẫn chưa chú ý tới Trần Thúc, cũng là nghe Ngụy Chiêu Đình mở miệng, hắn mới thuận thế chuyển mắt, thật thấy là Trần Thúc, Lục Miện Thành lập tức mặt mày hớn hở, xa xa liền gọi, "Tam ca!"
Vừa rồi Trần Thúc mới liếc mắt một cái đã nhìn thấy hắn đi cùng Ngụy Chiêu Đình, chỉ là không lên tiếng.
Lập tức, Lục Miện Thành nhiệt tình chào hỏi, Trần Thúc cũng nhìn hắn, vừa lúc Lục Miện Thành trước một bước đã đến trước mặt hắn, "Tam ca, huynh sao lại……"

Lời còn chưa dứt, Trần Thúc mở miệng đánh gãy trước, "Sao đệ ở chỗ này?"
Lục Miện Thành đáp, "Đại ca bảo ta cùng Ngụy hầu đến Mạo thành này, vừa lúc chuyện đã xong xuôi, đang muốn về kinh, lại gặp được tam ca ở chỗ này!"
Lục Miện Thành và Trần Thúc từ nhỏ tình cảm đã tốt đẹp, bỗng nhiên gặp được Trần Thúc ở chỗ này, hưng phấn đều viết trên mặt.
Phụ thân Lục Miện Thành chết trong tay phế đế, trước đây nghe nói Trần Thúc muốn cưới công chúa, còn tức giận với hắn, bây giờ đại ca đăng cơ, Lục Miện Thành vào triều, Lục gia cũng một lần nữa trở lại trong tầm mắt triều đình
Bốn nhà Diệp gia, Thịnh gia, Trần gia cùng Lục gia trước đây quan hệ rất tốt, Thịnh gia vẫn luôn ở tại Phong Châu, nhị ca không thể tham dự việc trong triều; Trần gia ở Vạn Châu, lần này hắn cũng bo bo giữ mình, thỉnh ban Bình Nam xong liền rời kinh; ở tại kinh thành, chỉ có Lục gia.
Lục Miện Thành từ nhỏ đã sùng bái đại ca, trong vài người bọn họ, Lục Miện Thành là người tín nhiệm đại ca vô điều kiện nhất
Hiện giờ đại ca đăng cơ, Lục Miện Thành làm việc trong triều, cũng nguyện ý phân ưu mọi việc với đại ca.

Là đại ca cho Ngụy Chiêu Đình dẫn Lục Miện Thành Mạo thành làm việc.
Ngụy Chiêu Đình dạo bước tiến lên, mịt mờ cười nói, "Không ngờ ở Mạo thành này cũng gặp được Kính Bình Hầu, vừa lúc Lục tiểu tướng quân cũng ở đây, không bằng ta làm chủ mời khách, vạn mong Kính Bình Hầu nể mặt, đừng vì việc nhỏ trước đây làm tổn thương hòa khí."
Lục Miện Thành cũng nhìn về phía Trần Thúc, đại ca cho hắn đi theo Ngụy hầu ra ngoài làm việc chung, hắn không muốn tam ca cùng Ngụy hầu nổi lên xung đột.
Lục Miện Thành lau mồ hôi trong lòng, nhanh chóng nói, "Tam ca, đoạn đường này ít nhiều cũng nhờ Ngụy hầu chiếu cố, suýt nữa ta lại gây rắc rối cho đại ca……"
Ngụy Chiêu Đình mịt mờ cười cười, "Trước khi rời kinh, bệ hạ đã dặn

dò qua, cần chăm sóc Lục tiểu tướng quân cho tốt, Kính Bình Hầu, không phải còn ở để ý chuyện trước đây chứ?”
Trần Thúc cũng nhìn về phía Ngụy Chiêu Đình, khóe miệng hơi nhếch, “Sao lại như vậy? Vừa lúc ta cũng đã lâu chưa gặp Kiến Minh (tên chữ của Lục Miện Thành).”
Lục Miện Thành thiếu chút nữa đã nhảy nhót hoan hô, lập tức tiến đến bên cạnh Trần Thúc, duỗi tay ôm cánh tay Trần Thúc, cười tủm tỉm nói, “Mới vừa rồi là ai vậy Tam ca?”
Ngụy Chiêu Đình cũng thuận thế nhìn về phía hắn, Trần Thúc nhàn nhạt nói, “Nói nhiều vậy làm gì?”
Lục Miện Thành che miệng liền cười, “Đã biết đã biết.”
Khóe miệng Ngụy Chiêu Đình hơi hơi nhếch một cái..

Chương 32: 32: Chuột Núi 2

Đường Ngọc trở về viện, Lạc lão phu nhân hỏi, Đường Ngọc nói đúng sự thật cùng Lạc lão phu nhân
Lạc lão phu nhân nghe xong cũng không nói gì, chỉ hỏi tay nàng có đỡ chút nào không?
Đường Ngọc biết thái nãi nãi bởi vì rất tín nhiệm Trần Thúc cho nên không hỏi nhiều.
Thuốc mỡ hôm qua rất tốt, Trần Thúc bôi lên vết thương cho nàng, hôm nay đã không có gì đáng ngại, Đường Ngọc nhìn lão phu nhân nói, "Thái nãi nãi có rảnh không? Đường Ngọc còn muốn học pha trà……"
Đây chính là nguyên nhân Lạc lão phu nhân rất thích nàng.
Đồng bà cho người mang khí cụ pha trà tới.
Đường Ngọc ôn lại những điều đã học hôm qua, hôm nay Lạc lão phu nhân dạy nàng nấu Vân Châu phách lạc*, Vân Châu phách lạc, cần nấu chung với muối.
*Vì tui tra ra "phách lạc" là bơ sữa, tui thấy không chắc lắm nên tui để nguyên văn nha.

Đường Ngọc cẩn thận nghe.
Lão phu nhân cũng cười dặn dò, "Lúc này cẩn thận tay một chút, Trường Doãn trở về lại đau lòng."
Đường Ngọc dừng một chút, thẹn thùng cúi thấp đầu.
……
Đường Ngọc ở chỗ lão phu nhân một hồi lâu, buổi tối dùng cơm, lại cùng lão phu nhân tản bộ tiêu thực chút thời gian, cuối cùng lại chọn chút trà, lão phu nhân đi ngủ, Đường Ngọc mới rời đi.
Đồng bà đi đưa, Đường Ngọc xin Đồng bà dừng bước.
Đồng bà nhìn Đường Ngọc thân thiết cười nói, "Phu nhân, lão phu nhân rất thích phu nhân, tính trong số nữ quyến tại Kiến Bình Hầu phủ nhà mình, phu nhân là được lòng lão phu nhân nhất.

Ngày sau nếu phu nhân có rảnh thì đến Phong Châu nói chuyện cùng lão phu nhân nhiều hơn."
Đường Ngọc không ngờ Đồng bà đưa nàng ra đây để nói câu này.
Đồng bà lại nói, "Phu nhân cũng đừng lo lắng, vừa rồi lão phu nhân không hỏi nhiều đến chuyện của hầu gia, là bởi vì hầu gia làm việc rất ổn thỏa, lão phu nhân cũng không có lo lắng nhiều cho hầu gia ở điểm này.

Sở dĩ hầu gia ở lại là bởi vì Tứ công tử cũng ở đó, trước đây hầu gia đã từng nhắc tới Tứ công tử với phu nhân chưa?"
Đường Ngọc lắc đầu, "Chưa từng."

Kỳ thật Đồng bà đã đoán được, mới vừa rồi thấy khi Đường Ngọc nói về Tứ công tử lại như xa lạ, Đồng bà nhắc, "Trước đây quan hệ của Trần gia, Lục gia, Diệp gia cùng Thịnh gia rất tốt, hài tử của mỗi nhà đều không nhiều lắm, cho nên được sắp xếp ở chung với nhau, cùng xưng huynh gọi đệ.

Hầu gia xếp hàng thứ ba, đất phong ở Vạn Châu, là Kính Bình Hầu; đương kim thiên tử đứng hàng thứ nhất, đất phong ở Bắc quan, trước đây là An Bắc Hầu; tằng tôn của lão phu nhân, xếp hàng thứ hai, là Kiến Bình Hầu phủ thế tử, cùng lão phu nhân ở tại Phong Châu; vị Tứ công tử này, chính là nhi tử Lục gia, cũng là người nhỏ nhất, vẫn luôn ở kinh thành.

Bốn người bọn họ từ nhỏ đã ở bên nhau, có một khoảng thời gian cùng nhau lớn lên trước mặt lão phu nhân, đích xác tình cảm như anh em ruột.

Cho nên Tứ công tử ở đây, hầu gia muốn chiếu cố nhiều hơn một chút."
Đồng bà giải thích như vậy, trong lòng Đường Ngọc rõ ràng hơn nhiều nên cũng yên tâm lại.
Thời gian Đồng bà ra ngoài có chút lâu rồi nên hơi không yên tâm trong phòng, "Phu nhân, lão nô đi trước chăm sóc lão phu nhân, không tiễn phu nhân trở về."

Đường Ngọc gật đầu.
Tiểu viện ngoại ô Mạo Thành Đường Ngọc đã quen thuộc, tuy rằng viện tử này không thu hút, nhưng kỳ thật có ám vệ ở đây, rất an toàn.
Đường Ngọc vốn rất nhanh đã đến phòng ở, nhớ tới buổi chiều khi đi dạo cùng thái nãi nãi ở hậu viện, đã làm rơi đồ, Đường Ngọc quay trở lại lấy.
Cả tòa viện này kỳ thật không nhỏ, đặc biệt là hậu viện rất lớn, đều là hoa hoa cỏ cỏ thái nãi nãi cùng lão hầu gia trước đây nuôi trồng, Đường Ngọc cũng đi mất một thời gian.
Khi xách đèn lồng từ hậu viện quay trở lại phòng mình, trong đầu Đường Ngọc mới suy nghĩ lời vừa rồi Đồng bà đã nói.
Khó trách Trần Thúc mạo hiểm tạo phản cùng tân đế, bởi vì từ nhỏ bọn họ đã bên nhau, tình nghĩa sâu nặng, cũng khó trách Trần Thúc muốn Bình Nam làm đất phong, tân đế liền cho, càng khó trách, nghe nói thủ thành Miểu thành là do Kiến Bình Hầu thế tử xử trí, kỳ thật là bởi vì bọn họ đều quen biết, thế gia cùng thế gia giải quyết rắc rối cho nhau
Trần Thúc bởi vì Lục gia Tứ công tử công tử nên mới ở lại cùng Ngụy hầu kia, vậy thuyết minh Trần Thúc đề phòng Ngụy hầu.

Nếu Ngụy hầu là tâm phúc của tân đế, vậy giữa Trần Thúc và tân đế, chưa chắc không có khoảng cách……
Trong cung đã lâu, gặp phải nhiều chuyện ngươi lừa ta gạt, cũng thấy được hậu cung tiền triều vì tranh đoạt ngai vị mà huynh đệ phản bội, tỷ muội xâu xé lẫn nhau, tầng tầng lớp lớp thủ đoạn làm người khác không chịu nổi, ngược lại cảm thấy Trần Thúc có thể ở lúc cực thịnh này mà rời khỏi kinh thành, là rất đúng……
Đường Ngọc xách theo đèn lồng, nhìn cái bóng lúc dài lúc ngắn trên mặt đất, nhớ tới khi Trần Thúc nóng sốt đến mơ hồ, nằm trong lòng ngực nàng, nói với nàng tổ mẫu hắn, cha mẹ hắn đã không còn……
Cũng nhớ tới hôm qua thái nãi nãi nói, khi hắn còn bé trong nhà đã gặp biến cố, chỉ còn lại một mình hắn, khi hắn còn nhỏ đã chịu không ít khổ, đi đến hôm nay đều là từng bước từng bước một cắn chặt răng chịu đựng, bảo nàng thay bà chăm sóc tốt cho hắn.
Trong lòng Đường Ngọc tựa như một con thỏ đang thăm dò nơi lạ,

vừa thấp thỏm lại phức tạp.
Đi đến cửa phòng, thấy Tiếu ma ma từ trong phòng bước ra, bước chân có chút gấp.
"Tiếu ma ma?" Đường Ngọc kêu một tiếng.
Tiếu ma ma vội vàng tiến lên, "Phu nhân."

"Làm sao vậy?" Đường Ngọc thấy dáng vẻ nàng vội vàng.
Tiếu ma ma đáp, "Mới vừa rồi Đồng bà cho người tới nói, hầu gia cùng Lục tiểu tướng quân đã về viện, đêm nay hầu gia cùng Lục tiểu tướng quân đều uống hơi nhiều, hầu gia còn đỡ chút, Lục tiểu tướng quân say đến bất tỉnh nhân sự, hầu gia đưa Lục tiểu tướng quân đến phòng bên, sau đó đã trở về, bảo nha hoàn hai bên chuẩn bị canh giải rượu, sợ là sẽ dùng đến."
Trần Thúc đã trở lại, Đồng bà cho người chuẩn bị canh giải rượu?
Nàng mới thấy Đồng bà……
Bỗng nhiên Đường Ngọc nhớ tới vừa nãy nàng vừa đi ra hậu viện, hẳn là khi đó Trần Thúc mới trở về, Đường Ngọc không chậm trễ, "Vậy Tiếu ma ma ngươi mau đi làm đi."
"Dạ, phu nhân." Tiếu ma ma mang theo nha hoàn thô sử vội đi làm việc.
Thái nãi nãi nói cơ thể Trần Thúc từ nhỏ đã không khỏe, mấy năm nay mới chậm rãi điều dưỡng lại, cho nên đại phu bắt hắn kiêng ăn không ít loại thức ăn, cũng không thể uống rượu.

Vừa nãy Tiếu ma ma đã nói Trần Thúc cùng Lục tiểu tướng quân đều uống quá nhiều, Trần Thúc đưa Lục tiểu tướng quân say đến bất tỉnh nhân sự về phòng
Đường Ngọc hơi nhíu mày, nhớ tới đêm đó Trần Thúc uống nhiều, lại sinh bệnh, cả người khó chịu một đêm, Đường Ngọc lập tức xách đèn lồng vào trong phòng.
Tiếu ma ma cùng nha hoàn thô sử ra ra vào vào, chờ khi canh giải rượu được đưa tới, vừa lúc ngoài phòng vang lên tiếng bước chân
"Hầu gia." Đám người Tiếu ma ma vội vàng hành lễ
"Đi ra ngoài đi." Âm thanh Trần Thúc trầm thấp khàn khàn, nghe ra có chút mỏi mệt, có phu nhân ở đây, đám người Tiếu ma ma lui hết ra ngoài.

Cửa phòng khép lại, Trần Thúc cởi áo ngoài xuống treo lên tại phòng ngoài, lúc hắn vén mành lên đi vào phòng, Đường Ngọc cũng vừa lúc vén mành đi ra, hai người suýt nữa đụng nhau, Đường Ngọc theo bản năng lui về phía sau tránh đi, Trần Thúc lại duỗi tay ôm lấy eo nàng
Trên người hắn đều là mùi rượu, khi Đường Ngọc nhìn hắn, hai mắt hắn thoáng có chút đỏ, trên mặt cũng có vẻ mỏi mệt, lúc hắn nhìn nàng, ánh mắt làm Đường Ngọc cảm thấy có chút không đúng……
"Trường Doãn?" Đường Ngọc hơi giật mình.
"Ta vào nhĩ phòng trước, đêm nay nàng ở phòng ngoài đi." Hắn buông tay, lại trầm giọng nói, "Đừng tiến vào!"
Trần Thúc buông tay, lập tức vào phòng trong, không quay đầu lại.
Đường Ngọc sửng sốt, âm thanh vừa rồi của Trần Thúc, làm nàng vô tình nhớ tới lúc ở dịch quán, âm thanh hắn nói chuyện với nàng cũng là như thế……
Đường Ngọc mơ hồ nhận thấy được hắn khác lạ
Vừa rồi Trần Thúc cùng Ngụy hầu và Lục tiểu tướng quân uống rượu với nhau, Trần Thúc đối phó Ngụy hầu không thành vấn đề, nhưng sẽ che chở Lục tiểu tướng quân.

Lục tiểu tướng quân uống quá nhiều, Trần Thúc lại trở về với dáng vẻ này
Tuy rằng không biết lúc nãy bọn họ đi nơi nào, nhưng trong cung nhiều năm, nhìn bè lũ xu nịnh cũng nhiều, Trần Thúc hẳn là đã uống thứ không nên uống.

Trần Thúc không phải chưa từng chạm qua…… Vì vậy hắn tự phát hiện, cho nên mới đi nhĩ phòng, lại bảo nàng đêm nay ở lại phòng ngoài.
Canh giải rượu còn đang ở phòng ngoài, Đường Ngọc biết uống cũng vô dụng.

Chăn trên giường ở phòng ngoài đã bị Tiếu ma ma mang vào phòng trong, Trần Thúc uống quá nhiều, nàng không thể tránh đi nơi khác để hắn ở phòng trong một mình, lỡ đâu bị người khác thấy sẽ sinh

chuyện
Trên án kỉ tại phòng ngoài, đèn đêm vẫn luôn sáng, Đường Ngọc ngồi tại án kỉ lật sách, tối nay dường như đặc biệt quá dài.

Thật lâu sau đó, nghe được tiếng động từ phòng trong phát ra, biết là do Trần Thúc từ nhĩ phòng ra ngoài.

Đầu ngón tay Đường Ngọc dừng một chút, có hơi lo lắng cho hắn, nhưng biết không thể hỏi được.

Trong phòng ngoài, đèn đêm gần như vẫn luôn không tắt, hơi muộn chút, mí mắt Đường Ngọc đã hơi có chút nặng, nhưng không có chăn, Đường Ngọc cũng không đi vào giường nhỏ phía sau bình phong để ngủ, chỉ lấy áo choàng bên cạnh đắp thêm cho mình, đầu tựa vào cổ tay, chống đầu ngủ tạm.
Thật lâu sau, Đường Ngọc bị cảm giác ấm áp làm tỉnh giấc, bỗng nhiên kịp phản ứng đây là ở phòng trong, "Trần Thúc!"
"A Ngọc……" Âm thanh hắn có chút gấp gáp, cũng nhịn đến khó chịu, "Ta…… Ta thật sự không có biện pháp."
Đường Ngọc nghe xong hãi hùng khiếp vía, đầu ngón tay run run, tim khẩn trương như muốn nhảy ra khỏi lòng ngực.
Hắn không dám nhìn nàng, cũng không biết nên mở miệng như thế nào, tốt nhất là im lặng.
Hắn nắm lấy tay nàng, cả người Đường Ngọc kinh ngạc đến ngây ngẩn.
Màn gấm rơi xuống, Đường Ngọc cảm thấy đầu "Ong ong" một mảnh, không biết phải nghĩ như thế nào……
nhamy111: E hèm...!đoạn này đọc tự hiểu nhen quý dị.

Tui trong sáng lém ????
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Hôm sau, Lục Miện Thành ở một chỗ cùng Trần Thúc, Đường Ngọc, uống trà trước mặt Lạc lão phu nhân.
Hai ngày này Đường Ngọc đều đi theo thái nãi nãi học pha trà.
Hôm qua vừa học được Vân Châu phách lạc, hôm nay vừa lúc có thể vận dụng

Cũng là hài tử trước đây từng ở trước mặt Lạc lão phu nhân một thời gian dài, tình cảm thâm sâu với Lạc lão phu nhân, đã lâu không gặp, miệng Lục Miện Thành như máy hát lốp bốp không ngừng, một tiếng thái nãi nãi gọi mãi không ngớt
Còn ánh mắt Trần Thúc lại dừng trên tay Đường Ngọc
Vân Châu phách lạc, cần nấu chung với muối.
Pha trà là một việc rất có tình thú, lại là chuyện phong nhã, pha trà nếu làm thật tốt sẽ như mây trôi nước chảy, cảnh đẹp ý vui.
Nhưng hôm nay tay Đường Ngọc vẫn luôn run run……
Trà với muối, mới vừa rồi đến lấy cũng lấy không xong.
Trần Thúc vẫn luôn không nói gì, cũng không có chuyên tâm, Lục Miện Thành nói chuyện cùng thái nãi nãi, hắn cũng vào tai này ra tai kia, ngẫu nhiên thái nãi nãi hỏi, hoặc là lúc Lục Miện Thành vừa la vừa rống, hắn rất nhanh hoàn hồn lại, nhưng trong đầu đều là chuyện mơ màng hồ đồ tối hôm qua…….

Truyện Ngược
Bất chợt, Lục Miện Thành duỗi tay ôm bả vai hắn, tấm tắc cười nói, "Tam ca, tóm lại huynh cứ nhìn chằm chằm tay tam tẩu làm cái gì vậy?! Đã nhìn cả buổi sáng luôn rồi đấy!"
Tức khắc, hai người Đường Ngọc cùng Trần Thúc đều cứng đờ.
Tay Đường Ngọc run run, tiếng tim đập đột nhiên nhanh hơn, giống như làm chuyện gì xấu bị người khác phát hiện, lại giống như bị người khác chọc phải cột sống, tay run lên, suýt nữa đã đổ toàn bộ muối vào, lại chột dạ liếc nhìn lão phu nhân cùng Lục Miện Thành một cái, nhưng lực chú ý của lão phu nhân cùng Lục Miện Thành rõ ràng đặt ở chỗ Trần Thúc.
Trần Thúc cũng không thể chạy đi đâu được, lỗ tai chợt đỏ lên, chỉ là thần sắc vẫn như thường, cũng bình tĩnh nói, "Như thế nào, tay phu nhân của ta, ta nhìn không được sao? Đệ có ý kiến gì?"
Lục Miện Thành lập tức dừng lại, ậm ừ nói, "Nhìn được a…… Đương nhiên nhìn được a…… Không ý kiến! Không có ý kiến!"
Tâm muốn chết Đường Ngọc cũng đã có!
Cũng may lão phu nhân chỉ cười cười, cho là hai huynh đệ bọn họ cãi nhau như ngày thường, không có hỏi nhiều, lại nhìn Đường Ngọc

cười ôn hòa nói, "Tay con hôm nay có chút run……"
Trần Thúc cùng Đường Ngọc đều không khỏi nhìn về phía lão phu nhân.
Dưới ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của lão phu nhân, Đường Ngọc trả lời cũng không được, không trả lời cũng không được, cuối cùng căng da đầu nói, "Tối hôm qua……"
Trần Thúc nín thở nhìn nàng.
Đường Ngọc cắn môi, thấp giọng nói, "Tối hôm qua có chuột núi, đánh chuột núi cả đêm……"
Cả người Trần Thúc cứng đờ, biểu tình cứng đờ mà vi diệu.
Lão phu nhân ngược lại cũng không ngoài ý muốn, thở dài, "Nơi này xác thật có chuột núi, cũng cho người lâu lâu dọn dẹp một lần, nhưng cũng không dứt hẳn, ngược lại cũng không đả thương người, chỉ là quấy nhiễu thanh tịnh một chút."
Sắc mặt Trần Thúc cùng Đường Ngọc đều hơi thả lỏng, nói dối qua ải được rồi
Do trước đây Đường Ngọc đã từng thấy qua, cho nên mới có thể nói lung tung
Lục Miện Thành lại tò mò, "Chuột núi nào mà to gan như vậy? Tam tẩu, tẩu có đánh được không a?"
Trần Thúc đen mặt, "Chỉ có mình đệ nhiều chuyện!".

Chương 33: 33: Cỏ Là Một Loài Thực Vật

Bởi vì Lục Miện Thành tới tiểu viện, cho nên thời gian về Đào thành chậm lại hai ngày.
Vừa rồi sau khi pha trà cùng thái nãi nãi, mấy người bắt đầu cùng thái nãi nãi đánh mã điếu.

Bởi vì có Lục Miện Thành ở đây, Đồng bà không thể ngồi bàn.
Đường Ngọc hôm qua vừa mới học được một ít, hôm nay liền phải lên sân khấu 'đơn đả độc đấu', Trần Thúc nhìn nhìn nàng, nhẹ giọng nói, "Để Đồng ma ma tới thay ta, ta cùng nàng chơi?"
Hắn không có hứng thú chơi mã điếu, hắn chỉ muốn ở cạnh nàng……
Trần Thúc nhích lại gần, Đường Ngọc bỗng nhiên nhớ tới chuyện tối hôm qua, dường như còn chưa hết xấu hổ.

Nếu hắn tiếp tục dạy nàng, vậy sẽ giống ngày hôm trước, kỳ thật giữa hai người vẫn cứ có đụng chạm.

Đường Ngọc nghĩ nghĩ, uyển chuyển cự tuyệt, "…… Ta muốn tự mình chơi thử xem."
Trần Thúc hơi giật mình, biết trong lòng nàng còn để ý.
Chuyện tối hôm qua, chính hắn cũng cảm thấy mất mặt……
Một bên, Lục Miện Thành nhiều chuyện, "Đúng đó, tam ca, huynh để tam tẩu đánh một mình đi! Ta không thắng bạc của tam tẩu là được! Đúng không tam tẩu?"
Trần Thúc vừa xếp bài, vừa bực bội trừng hắn.
Lục Miện Thành nhìn Lạc lão phu nhân nói, "Thái nãi nãi, người xem, tam ca hôm nay cứ hung dữ với con ~ giống như ăn hỏa dược chứ!"
Lạc lão phu nhân cũng nhìn về phía Trần Thúc.
Trần Thúc đạm thanh, "Ta chưa từng ăn qua, đệ ăn rồi hả, sao biết vậy?"
Lục Miện Thành cười đến nhe răng nhếch miệng.
Buổi sáng này, Đường Ngọc khó có khi lộ ra ý cười.

Trần Thúc thu hồi dư quang.
Bởi vì có Lục Miện Thành gia nhập, toàn bộ quá trình đánh mã điếu không biết vui vẻ hơn hôm qua bao nhiêu lần, nhưng lại ồn ào lên không ít, bởi vì miệng Lục Miện Thành vẫn luôn không ngừng nói
"Tam tẩu, tẩu đừng đánh bài trên bàn có sẵn, tam ca cùng thái nãi nãi đều nghe xong, bọn họ liền ăn bài trên tay tẩu!"
"Tam tẩu, tẩu từ từ đánh, không vội!"
"Tam tẩu, cho ta một bài trương đông phong ~"
"Ngươi dùng miệng đánh mã điếu hả?" Trần Thúc nhịn không được nói.

Lục Miện Thành lại không khách khí, hì hì cười nói, "Thật muốn dùng miệng đánh, mọi người đều đánh không lại ta!"
Trần Thúc trừng hắn.
Lục Miện Thành cười ha ha.
Đường Ngọc cũng nhịn không được cười.
Không biết vì sao, nàng có chút thích ở cùng một chỗ với Lục Miện Thành.

Bởi vì khi ở cùng Lục Miện Thành, tâm tình tựa hồ sẽ rất tốt, thái nãi nãi hẳn là cũng vậy.

Đặc biệt khi Trần Thúc cùng Lục Miện Thành cãi nhau, kỳ thật rất vui sướng, hai người ai cũng không thể chiếm thượng phong, nhưng không ai chịu nhường ai……
Từng vòng mã điếu qua đi, trên mặt thái nãi nãi vẫn luôn nở nụ cười Đường Ngọc nhìn ra được, hôm nay thái nãi nãi rất cao hứng.
Lục Miện Thành đánh thắng một quân, khi đắc ý vênh váo, tùy tay ném một quân bài ra ngoài, Trần Thúc lập tức liền ù.
Tròng mắt Lục Miện Thành suýt nữa đã trừng ra ngoài, "Tam ca! Sao huynh cứ nhằm ta mà ù hoài vậy? Không thấy huynh ù thái nãi nãi cùng tam tẩu a!"
Trần Thúc bình tĩnh nói, "Bởi vì ngươi dùng miệng, người khác dùng tay……"
Trong nháy mắt, người trên bàn đều ôm bụng cười.
Lão phu nhân đặc biệt cười đến thở không nổi, Đường Ngọc cũng

không nhịn được cười, khi lão phu nhân không lưu ý, dùng khuỷu tay đụng một quân bài rơi xuống đất, vừa lúc rớt ở giữa Đường Ngọc cùng Trần Thúc
Hai người đều cúi người xuống nhặt, vừa lúc đầu ngón tay đụng vào nhau……
Hai người đều hơi hơi dừng một chút.
Trần Thúc nhẹ giọng nói, "A Ngọc, để ta lấy đi."
Không khí ái muội ở gần bên, Đường Ngọc buông tay, hai người đều ngẩng đầu, cái trán lại đụng vào nhau.

Không hiểu sao, trong lòng Trần Thúc như bị mê hoặc, lại tiến đến gần, trộm hôn má nàng, nhạt tiếng nói, "Do ta không tốt."
Trần Thúc đứng dậy.
Đường Ngọc ngây ngốc tại chỗ.
May mắn thái nãi nãi và Lục Miện Thành cũng chưa thấy, trong mắt Đường Ngọc đầy phức tạp, khi đứng dậy, lại thấy Đồng bà ở một bên cười cười.
Vừa rồi Đồng bà đã nhìn thấy, trong lòng Đường Ngọc đang nén giận.
……

Lão phu nhân không thể ngồi lâu, lại đánh hai vòng liền kết thúc.
Cuối cùng tính toán bạc, vậy mà Đường Ngọc lại thắng được nhiều nhất, thái nãi nãi thứ hai, sau đó là Lục Miện Thành, Trần Thúc là người thua nhiều nhất
Bạc thua của Trần Thúc gần như đều thua ở chỗ Đường Ngọc
Đường Ngọc vẫn chưa phát hiện mình thắng nhiều như vậy, lão phu nhân cười nói, "Người mới chơi vận may nhiều, ngăn cũng ngăn không nổi, như vậy cũng tốt, còn có người liên tiếp gặp xui."
Đường Ngọc hoàn toàn không phát hiện, lão phu nhân nhắc tới, Đường Ngọc nhìn về phía Trần Thúc.
Trần Thúc nắm tay ho nhẹ.
Lục Miện Thành tấm tắc thở dài, "Ta thấy là bạc ngửi được phương hướng của chủ nhân, biết là tam tẩu quản sổ sách, của cải tam ca có đều ở chỗ tam tẩu, cho nên bạc đều nghe lời đến chỗ tam tẩu hết rồi."

Hai người Trần Thúc cùng Đường Ngọc đều nhìn hắn.
Lục Miện Thành ha ha ha cười nói, "Tam ca, thua nhiều như vậy, huynh vẫn nên bán mình trả nợ đi!"
Hai người Trần Thúc cùng Đường Ngọc lại lần nữa nhìn hắn……
"Đệ nói nhiều như vậy, không sợ cắn đầu lưỡi hả?" Trần Thúc muốn dùng kim khâu miệng hắn lại
"Sao có thể chứ!" Lục Miện Thành đấu khẩu với hắn tâm tình rất tốt
Sau đó cùng thái nãi nãi tản bộ trong viện, Lục Miện Thành đang lúc nói hăng say, bỗng nhiên nhíu nhíu mày, vẻ mặt như muốn khóc đến nơi.
Đồng bà bị dọa, "Tứ công tử, làm sao vậy?"
Lục Miện Thành chột dạ nhìn nhìn Trần Thúc, nói cũng không rõ, "Ta cắn đầu lưỡi……"
Đường Ngọc có chút dở khóc dở cười.
Đường Ngọc đỡ thái nãi nãi đi phía trước, Trần Thúc cùng Lục Miện Thành đi phía sau hai người.

Dần dần, khoảng cách giữa bọn họ kéo ra được một ít, Lục Miện Thành biết tam ca là có chuyện muốn nói riêng với hắn
Quả nhiên, Trần Thúc hỏi Lục Miện Thành khi nào hồi kinh, Lục Miện Thành nói, "Sáng ngày mai đi, việc đã xong xuôi, còn phải đi về phục mệnh với đại ca."
Trần Thúc không quay đầu nhìn hắn, nhàn nhạt hỏi, "Đệ ở trước mặt bệ hạ, cũng gọi đại ca sao?"
Lục Miện Thành gật đầu, "Đương nhiên rồi! Hắn là đại ca của chúng ta a!"
Trần Thúc hơi chần chờ, không có lên tiếng.
Lục Miện Thành lại nói, "Đại ca còn nhắc tới huynh đó! Nói muốn gặp huynh, cũng nói cuối năm trước là sinh nhật huynh, huynh lại đi Bình Nam, không gặp được huynh; đến tháng giêng, nói chung huynh cũng sẽ không nhập kinh, nhị ca cũng vậy.

Mấy huynh đệ chúng ta lại muốn tụ hợp, còn không biết đến khi nào?"
Trần Thúc rũ mắt.

Hai người sóng vai đi tới, nhất thời đều không nói chuyện.
Phía trước, không biết Đường Ngọc đã nói chuyện gì, chọc thái nãi nãi cười rộ lên, rất xa, Trần Thúc cùng Lục Miện Thành đều không khỏi cười theo
"Thái nãi nãi thích tam tẩu." Lục Miện Thành cười nói, "Ta cũng thích."
"Nói giống như ta không thích……" Trần Thúc mở miệng, Lục Miện Thành lại nhịn không được cao giọng to nhỏ, "Trước đây ta còn thật sự cho rằng huynh muốn cưới công chúa, mệt ta còn đi tức giận với huynh, thì ra, có người đã sớm kim ốc tàng kiều tam tẩu, còn không nói ta biết ~"
Trần Thúc nhìn hắn, "Kiến Minh, tìm một chỗ nói chuyện đi."
"Được a!" Lục Miện Thành cười.
……
Hậu viện, Trần Thúc cùng Lục Miện Thành uống trà.
Đã lâu không gặp, lại không có thái nãi nãi cùng Đường Ngọc ở đây, hai người trời nam biển bắc tán gẫu hồi lâu.
Muộn chút lão phu nhân tỉnh ngủ, chỗ lão phu nhân còn có Đường Ngọc làm khách, nghe nói hai huynh đệ bọn họ đang nói chuyện riêng, cũng không gọi bọn họ tới trước mặt.
Thời gian buổi trưa trôi qua rất nhanh, Trần Thúc cùng Lục Miện Thành ở trong uyển ngây người thật lâu, xong việc, Trần Thúc mới nói, "Ngày sau trước mặt người ngoài, nên gọi đại ca là bệ hạ, khi đệ ở riêng cùng đại ca, tốt nhất cũng nên gọi bệ hạ……"
Lục Miện Thành dừng chân, nhẹ giọng nói, "Vì sao chứ? Tam ca, nhị ca cũng nói như vậy? Các ngươi vì sao đều……"
Lục Miện Thành muốn nói lại thôi.
Gương mặt non nớt, mày hơi hơi nhăn lại, không giống vẻ mặt tươi cười khi nãy, tựa như ẩn giấu ngàn cân trầm trọng, đè nặng ở trong lòng không nhả ra không thoải mái, "Nhưng đại ca vẫn luôn chiếu cố chúng ta, trước nay cũng chưa từng thay đổi, ta vẫn không rõ, vì sao các huynh đều phải như vậy?"
Trong lòng Lục Miện Thành khổ sở, trầm giọng nói, "Đại ca xưng đế, là thuận theo dân tâm, phế đế làm bao nhiêu việc điên rồ, tam ca, tổ phụ huynh, cha mẹ huynh, không phải đều chết trong tay phế đế sao? Đại ca chỉ làm việc hắn nên làm, hắn không có làm gì sai, các

huynh vì sao muốn xa cách hắn?”
Trần Thúc cũng dừng chân, “Không phải xa cách, mà là quân thần tự có khoảng cách.

Kiến Minh, đệ cũng vậy.”
Lục Miện Thành thở dài, vốn đã im tiếng, nhưng vẫn nhịn không được mở miệng, “Là bởi vì trước đây Ngụy hầu dung túng thuộc hạ, không dựa theo ước định không động vào dân chúng, giết bá tánh trong kinh thành, lại làm ra chuyện gian dâm cướp bóc trong cung, tam ca huynh không nhìn nổi, mới giết tướng lãnh đi theo đại ca, lại muốn đại ca định tội Ngụy hầu, cuối cùng đại ca không nghe, huynh mới tức giận đòi Bình Nam sao?”
Ôn hòa vốn có của Trần Thúc đã phai nhạt vài phần, “Ai nói với ngươi như vậy? Ngụy Chiêu Đình?”
Lục Miện Thành dừng một chút, nghiêm túc nói, “Tam ca, ta biết huynh không thích Ngụy hầu, Ngụy hầu hắn cũng là bất đắc dĩ, bởi vì có dư nghiệt phế đế ẩn núp trong kinh thành, huynh lại không phải không biết, những dư nghiệt đó đi theo phế đế làm không ít chuyện thương thiên hại lí, nếu bỏ qua, thương vong lại càng nhiều hơn; chuyện trong cung, là do quản không được tướng sĩ, tam ca, không phải huynh đã động vào người ta rồi hay sao? Những người này đi theo đại ca làm việc, trung thành và tận tâm, huynh không biết đại ca vì bình ổn oán khí trong quân, đã đè ép bao nhiêu bất mãn trong quân xuống……”
Trần Thúc biết đoạn đường này Lục Miện Thành đã bị Ngụy Chiêu Đình tẩy não, căn bản nghe không lọt tai.
Lục Miện Thành làm như cũng cảm thấy nên nói nặng chút, lại nói, “Đại ca cùng Ngụy hầu kỳ thật đều không ngại việc này, nhưng tam ca, huynh cũng đừng bởi vì việc nhỏ này mà xa cách đại ca, trong kinh hiện giờ, người đại ca có thể dùng đã không nhiều lắm, huynh và ta đều không giúp hắn, hắn phải làm sao bây giờ?”
Trần Thúc im lặng.
Muộn hơn chút, cùng thái nãi nãi dùng xong cơm chiều, Đường Ngọc ở lại cùng thái nãi nãi tản bộ tiêu thực.
Trần Thúc cùng Lục Miện Thành từng người trở về phòng trước
Trở lại phòng, Trần Thúc ngồi ở phòng ngoài xuất thần, hôm nay nói

cùng Lục Miện Thành không ít, làm cho trong lòng Trần Thúc luôn có dự cảm không hay.

Hắn muốn nói với Lục Miện Thành việc hôm qua, Ngụy Chiêu Đình mượn tay ca cơ hạ dược Lục Miện Thành, muốn cho Lục gia cùng Ngụy gia liên hôn, ly rượu kia đã bị hắn uống hết, Ngụy Chiêu Đình không dám vụng trộm động ý niệm khác

Hắn chuốc say Lục Miện Thành, lại nói cùng Ngụy Chiêu Đình, nếu hắn có muội muội thiên tư quốc sắc như Ngụy hầu, nhất định yêu quý có thừa, sẽ không lấy nàng làm công cụ để liên hôn.

Ngụy Chiêu Đình cười mờ ám nói, nếu xá muội có thể đến Kính Bình Hầu phủ hầu hạ, cũng không cần liên hôn lấy danh phận gì đó, làm thị thiếp cũng được, làm nô làm tì cũng tốt, đều mặc Kính Bình Hầu an bài, ngày sau, mọi người cùng tồn tại trong triều, chiếu cố lẫn nhau, thêm một bằng hữu tốt hơn nhiều so với việc có thêm một địch nhân.
Sau tấm bình phong, Ngụy Tiêm Tiêm chỉ mặc một kiện sa y mỏng đến độ ẩn hiện đường nét bên trong, cổ họng hắn khô nóng, trong đầu dần dần hiện lên đều là hình ảnh khi ở dịch quán, cảnh tượng hắn cùng Đường Ngọc thân cận, ý niệm phát ra càng thêm không thể vãn hồi.

Hắn nói cùng Ngụy Chiêu Đình, hắn và Lục Miện Thành muốn ở Mạo thành thêm mấy ngày, Miện Thành có khả năng sẽ không hồi kinh cùng hắn ta
Ngụy Chiêu Đình cười cười, biết hắn sẽ không cảm kích, cũng sẽ không để Lục Miện Thành đồng hành cùng mình, cho nên Ngụy Chiêu Đình mới rời khỏi Mạo thành về kinh trước
……
Trần Thúc có chút đau đầu, ngồi trên giường nhỏ, duỗi tay đỡ trán.
Thái nãi nãi nói đúng.
Kiến Minh thẳng thắn, dễ bị người khác lợi dụng, ở trong triều không hẳn là chuyện tốt……
Hôm nay Kiến Minh nói những lời này với hắn, không hẳn đều xuất

phát từ miệng Ngụy Chiêu Đình.

Nếu xuất phát từ miệng của đại ca, vậy giữa đại ca và hắn, đã sinh ra khoảng cách.
Đại ca đa nghi, hắn không có ở trong kinh, bên cạnh còn có Ngụy Chiêu Đình.
Nhưng lý do đường hoàng như vậy, Kiến Minh đều tin hết
Trần Thúc nhẹ nhàng niết giữa mày.
Không biết có phải do chuyện tối hôm qua hay không, nhưng vào đêm đã lâu, Đường Ngọc vẫn chưa trở về.
Trần Thúc đợi thật lâu, rồi sau đó mới đi nhĩ phòng tắm rửa
Chờ tắm gội thay đổi y phục xong ra ngoài, ngọn đèn dầu ở giữa phòng ngoài đã sáng lên, có người đang lật sách bên kệ sách, sau kệ sách là rèm trướng bằng lụa mỏng, Trần Thúc vẫn chưa nhìn kỹ, cứ nghĩ là nàng.

Trong lòng Trần Thúc hơi động, đáy lòng mê hoặc, từ phía sau tiến lên ôm lấy nàng, "A Ngọc, đừng tức giận ta nữa"
"……"
"……"
Hai người đều cứng đờ, đều cảm thấy không thích hợp, cần quay đầu thì quay đầu, cần ngẩng đầu thì ngẩng đầu, Trần Thúc thấy hắn đang ôm là Lục Miện Thành, toàn bộ mặt đều chuyển màu.
Xanh hệt như cỏ!
"Ngươi tới nơi này làm gì!" Trần Thúc hơi bực.
Khóe miệng Lục Miện Thành giật giật, răng như dính chặt vào nhau, cả người đều có chút không tốt, biểu tình hoảng sợ cùng ghét bỏ, ậm ừ nói, "Tam…… Tam tẩu nói, hai huynh đệ chúng ta đã lâu không gặp.

Đêm nay nàng muốn ngủ cùng thái nãi nãi, để hai huynh đệ chúng ta ôn chuyện cùng nhau.".

Chương 34: 34: Chú Ý Chừng Mực

Trần Thúc phát hiện từ khi Lục Miện Thành tới sau hai ngày, hắn mỗi ngày ngoại trừ thời gian cùng thái nãi nãi uống trà và đánh mã điếu, đều sẽ không nhìn thấy Đường Ngọc.

Đường Ngọc cũng vẫn luôn ở lại phòng thái nãi nãi, nói với thái nãi nãi để cho hai huynh đệ bọn họ nói chuyện.
Hắn với Lục Miện Thành làm gì có nhiều chuyện để nói như vậy chứ?
Trần Thúc nghẹn một bụng tức giận.
Ngụy Chiêu Đình lại mới đi được hai ngày, Trần Thúc cũng không muốn Lục Miện Thành này tiếp tục đồng hành cùng Ngụy Chiêu Đình, mặc dù sau khi hồi kinh, việc làm hiện giờ có khả năng đều là phí công, nhưng ít ra ngay lúc này, hắn không muốn để Lục Miện Thành chung một chỗ với Ngụy Chiêu Đình, cho nên việc về lại Đào thành chỉ có thể hoãn lại hai ba ngày.
"Việc về lại Đào thành khả năng sẽ chậm hơn hai ba ngày, Kiến Minh còn ở đây, nên ta muốn ở lại với thái nãi nãi thêm vài bữa." Ăn xong cơm trưa, khi tản bộ cùng thái nãi nãi, Trần Thúc nhắc đến với nàng, Đường Ngọc không có lúc nào đơn độc ở cùng một chỗ với hắn, cho nên hắn muốn giải thích, muốn dỗ dành cũng không có cách nào.
"Được." Đường Ngọc liền đơn giản trả lời, không nói gì khác.
Trong lòng Trần Thúc như bị một tảng đá nặng đè xuống, không chút nào thoải mái.
Lục Miện Thành nhanh chóng thu hồi ánh mắt.
Hôm nay khi uống trà, khi đánh mã điếu, cùng lúc ăn cơm, Lục Miện Thành đều trộm quan sát, không hi hi ha ha chọc cười như hôm qua.

Bởi vì đêm qua tam ca rõ ràng thất thần ôm sai người, trong miệng nói là tam tẩu đừng giận hắn nữa.

Vậy là tam tẩu đang giận tam ca……
Nghĩ cũng đều không cần nghĩ, rõ ràng tam tẩu là người bình thản dịu dàng như vậy, khẳng định là tam ca chọc người ta tức giận.
Sau khi tản bộ tiêu thực, Đường Ngọc chăm sóc thái nãi nãi ngủ trưa.
Lục Miện Thành trộm hỏi, "Tam ca, huynh chọc tam tẩu giận rồi phải không?"
Trần Thúc nhạt giọng, "Còn không rõ ràng sao?"
Lục Miện Thành nghẹn lời.

Trần Thúc nói, "Theo ta đi Mạo thành một chuyến."
"Bây giờ sao?" Lục Miện Thành kinh ngạc, "Đi làm gì a?"
Trần Thúc liền túm hắn theo.
……
Trong phòng, lão phu nhân hẳn là đã ngủ say, Đường Ngọc từ từ đứng dậy, sợ đánh thức bà.
Khi vén mành lên, Đồng bà vừa lúc quay trở về, hai người nói chuyện ở phòng ngoài.
"Phu nhân, hầu gia cùng Tứ công tử đi vào thành, nói phu nhân đừng lo lắng, muộn chút hắn sẽ trở về." Đồng bà truyền lời.

Hầu gia luôn làm việc ổn thỏa, đi vào thành cũng nhớ báo với phu nhân một tiếng, trong lòng Đồng bà nghĩ như thế.
Nhưng Đường Ngọc hơi kinh ngạc, không khỏi hỏi, "…… Có nói đi làm gì không?"
Nàng thật sự sợ buổi tối ngày hôm đó
Ngày thứ hai tay nàng không thể dùng lực nổi
Nàng sợ hắn lại làm cái gì đó
Đồng bà cười nói, "Hầu gia không nói với nô gia"
Trong lòng Đồng bà lại nghĩ, hầu gia cùng phu nhân mới cưới, một người vào thành nhớ nói với người kia, sợ người kia lo lắng, người kia lại hỏi đi nơi nào, là quan tâm lẫn nhau ah……
Đồng bà cười cười.
Đường Ngọc thấy mặt Đồng bà đầy ý cười, biết đối phương đang hiểu sai ý, nhẹ giọng nói, "Ta về phòng nghỉ một lát, khi nào thái nãi nãi tỉnh, ma ma cho người gọi ta một tiếng."

Tối hôm qua nàng ngủ trên giường nhỏ trong phòng đối phó, kỳ thật không thể ngủ ngon.

Hiện giờ Trần Thúc cùng Lục Miện Thành đi Mạo thành, mặc dù khoảng cách gần, đi tới đi lui cũng cần thời gian, trước khi bọn họ trở về, thái nãi nãi đã tỉnh, nàng có thể đến chỗ thái nãi nãi, còn lúc này có thể về phòng ngủ một lát.
Đồng bà cũng biết tối hôm qua nàng không ngủ ngon, cũng không giữ nàng lâu, khi nhìn theo nàng rời đi, thấy nàng bước đi chậm rãi, eo thon hẹp hẹp, lộ ra lung linh phong nhã, ánh mắt hầu gia nhìn phu nhân đều không giống người khác.

Đồng bà lại cười cười, trở về trong phòng
Hai đêm liên tiếp Đường Ngọc đều không được ngủ ngon, khi trở về phòng, cởi áo ngoài, ngồi trên giường nhỏ ở phòng trong cởi giày, rồi nằm xuống giường nhỏ ngủ, nàng có chút không muốn ngủ lại trên cái giường kia……
Có lẽ do quá mệt mỏi, Đường Ngọc rất nhanh đã đi vào giấc ngủ.
Nhưng giấc ngủ lại không được an ổn, nàng nằm mơ thấy một giấc mộng thật dài, đầu tiên là mơ thấy cửa cung bị phá, binh lính dũng mãnh tràn vào, nội thị cùng cung nữ trong cung bị tàn sát, mơ thấy Văn Quảng không kịp chạy trốn, chết dưới đao; rồi sau đó, trong mộng thấy tiểu hầu tử bị đuổi giết, nơi nơi đều là đao kiếm, còn có một mũi tên đuổi theo phía sau hắn……
Đường Ngọc bừng tỉnh, cái trán đều là mồ hôi lạnh.
Lúc mở mắt, lại thấy Trần Thúc ngồi một bên trên giường nhỏ nhìn nàng.
Đường Ngọc sửng sốt, "Ngươi không phải……"
Trần Thúc ấm giọng nói, "Đã trở lại, Tiếu ma ma nói thấy nàng ngủ rất say, nên cho người báo lại với Đồng ma ma một tiếng, Đồng ma ma nói muộn chút hãy gọi nàng."
Đường Ngọc nhìn hắn, nhớ tới cơn ác mộng vừa rồi, phảng phất như vẫn còn sợ
Trần Thúc muốn hỏi một chút, nhưng vẫn nhịn xuống, bình tĩnh nói, "A Ngọc, ngày hôm trước người chúng ta nhìn thấy đứng chung với Kiến Minh ở Mạo thành, gọi là Ngụy Chiêu Đình, là tâm phúc của

thiên tử, trước kia hắn với ta không hợp.

Ngụy Chiêu Đình cho ca cơ bỏ thuốc vào rượu của Kiến Minh, muội muội của hắn cũng ở Mạo thành, Ngụy Chiêu Đình muốn mượn cơ hội này liên hôn cùng Lục gia."
Đường Ngọc hơi kinh ngạc, hắn nói xong, ánh mắt cũng bình thản nhìn về phía nàng, "A Ngọc, ly rượu đã bị ta uống nhầm, đêm qua không phải ta cố ý……"
Trần Thúc tiếp tục nói, "Ngụy Chiêu Đình tâm thuật bất chính, Kiến Minh tuổi nhỏ thẳng thắn, ta không muốn hắn hồi kinh cùng Ngụy Chiêu Đình, sợ trên đường hắn ta còn quỷ kế nào khác, cho nên muốn giữ đệ ấy lại thêm hai ngày."
Tuy rằng nghe xong, Đường Ngọc đã biết được đầu đuôi câu chuyện, nhưng vẫn hơi cúi đầu.
Trần Thúc tiếp cận, ái muội nói, "Vẫn còn giận ta sao?"
Hắn tới gần, Đường Ngọc thoáng lui về phía sau, trong lòng như nhè nhẹ gợn sóng.
Trần Thúc không lại làm khó nàng, ôn hòa nói, "Nếu không còn giận ta, vừa lúc có cái này cho nàng xem, tới đây.".

Đường Ngọc không biết hắn muốn cho nàng nhìn cái gì, nhưng khi đi vào trong chính đường, thấy Lục Miện Thành cũng ở đó.

"Tam tẩu!" Lục Miện Thành chào hỏi.
Đường Ngọc nhớ tới vừa rồi Trần Thúc nói Lục Miện Thành tuổi nhỏ thẳng thắn, trong lời nói có nhiều ý che chở của người huynh trưởng, đã nhiều ngày nhìn thấy nghe thấy, Trần Thúc tuy hay đấu võ mồm cùng Lục Miện Thành, nhưng kỳ thật rất quan tâm, đoạn đường Lục Miện Thành hồi kinh, trong lòng Trần Thúc lo lắng nhiều hơn an tâm.
Đường Ngọc thu hồi suy nghĩ, thấy trên bàn đá ở ấm đình trong sân viện đã đặt vài con rối lớn lớn bé bé khác nhau, Đường Ngọc tò mò, "Đây là cái gì?"
"Hình nhân múa rối bóng." Trần Thúc đáp.
Đường Ngọc chuyển mắt nhìn hắn.
Trần Thúc còn chưa lên tiếng, Lục Miện Thành cười nói, "Tam tẩu,

chúng ta lén dựng một vở tuồng múa rối bóng cho thái nãi nãi xem đi, khẳng định thái nãi nãi sẽ rất cao hứng."
Tuồng múa rối bóng, Đường Ngọc mới mẻ, "Ta không biết……"
Trần Thúc cúi người chọn một con rối, nhẹ giọng nói, "Ta dạy cho nàng."
Lục Miện Thành hì hì cười cười.
Tam ca luôn có biện pháp dỗ tam tẩu.
Vì thế hai ngày này, ban ngày mấy người vẫn cùng lão phu nhân đánh mã điếu, cũng lão phu nhân chọn trà, pha trà, ăn cơm.

Nhưng thừa dịp lúc lão phu nhân ngủ trưa, và lúc trở về sau khi hoàng hôn, ba người lén tập dợt một bài múa rối bóng.
Nội dung núa rối bóng rất đơn giản, đại để chính là một câu chuyện xưa về một tên ác bá muốn khi dễ cô nương nhà lành, nhưng lại bị du hiệp giang hồ anh dũng trừng trị, đoạn kết chuyện xưa, du hiệp giang hồ cùng cô nương nhà lành đến với nhau.
Trong đó, Lục Miện Thành chính là tên ác bá, Trần Thúc cùng Đường Ngọc chính là du hiệp giang hồ cùng cô nương nhà lành
Nội dung chuyện xưa tuy rằng theo khuôn sáo cũ lại đơn giản, lẽ ra rất dễ thực hiện, nhưng bởi vì có Lục Miện Thành cùng Trần Thúc ở đây, hai người luôn có thể sửa kịch bản đến hoàn toàn thay đổi, mỗi lần tập dợt đều không giống lần trước
Đường Ngọc mới đầu còn có chút đau đầu, sau lại quen dần, phỏng chừng đến cuối cùng cũng không thể chuẩn bị xong bài diễn, may mà nàng không đi quản chỗ bị hai người sửa đổi đến hoàn toàn khác, hai người đều còn không nhớ được lời thoại của chính mình, còn nàng học xong lời kịch, học giỏi múa rối bóng là được.
Chỉ là lời kịch học xong, múa rối bóng lại không dễ thao tác, may sao tính nàng khéo tay, chỉ mất một hai ngày công phu, có thể cầm chắc tay, nhưng lại không phối hợp được
"Đây, cứ làm như vầy." Trần Thúc ôm lấy nàng từ phía sau.

Khi dạy nàng, dường như rất chuyên tâm, nghiêm túc mà chuyên chú, Đường Ngọc lại khác, hơi thở hắn gần sát bên, tóc đen cũng chọc đến má cùng cổ nàng, thỉnh thoảng lời nói, dùng đều là lời kịch múa rối bóng, làm người ta không phân biệt được hắn đang nói lời

kịch hay là nói chuyện cùng nàng, ôn nhu lại chọc người, "Nương tử, đêm đã khuya."
Gò má của Đường Ngọc đều chuyển hồng……
Đến ngày thứ ba, rốt cuộc dựng đài diễn múa rối bóng cho thái nãi nãi xem
Lão phu nhân vui mừng khôn xiết.

Bọn họ vẫn luôn giấu diếm thái nãi nãi, nhưng Đồng bà lại biết được, ôn hòa nói bên cạnh, "Mấy đứa nhỏ đã lén tập vài ngày, vẫn luôn giấu lão phu nhân, muốn cho lão phu nhân một kinh hỉ."
Lão phu nhân quả thực kinh hỉ.
Đài dựng xong, lên đài trước chính là con rối của Đường Ngọc, con rối thướt tha nhiều vẻ, đi đường lay động vũ mị, lão phu nhân nhịn không được cười.
Lập tức, 'tiểu ác bá' Lục Miện Thành lên sân khấu, "A nha nha! Tiểu nương tử nơi nào tới, bộ dáng xinh đẹp như vậy, nhìn khuôn mặt nhỏ này, nhìn dáng người này……"
Đường Ngọc cùng Trần Thúc đều sửng sốt.
Đây là phát huy sở trường, nhưng nghe như thế nào cũng đều thấy không giống biểu diễn……
Người kể chuyện Trần Thúc: "Chú ý chừng mực."
'Tiểu ác bá' Lục Miện Thành vội vàng xin lỗi nói, "Nga, xin lỗi xin lỗi, quá nhập vai, lại đến lại đến!"
Sau đó ba cái hình nhân một lần nữa lui ra ngoài, cổ Lục Miện Thành vươn ra từ sau đài múa rối bóng, "Thái nãi nãi, lại đến á!"
Vừa rồi lão phu nhân cùng Đồng bà suýt nữa cười không khép miệng được, bây giờ cũng như vậy.
Vở múa rối bóng êm đẹp, đơn giản đến không thể đơn giản hơn nữa, lại bị cưỡng ép diễn đi diễn lại hai mươi mấy lần, cuối cùng rốt cuộc cũng diễn xong, diễn đến ba người cũng phải phì cười, nhưng cuối cùng lão phu nhân vẫn cười không ngừng lại được
Trong trí nhớ của Đồng bà, lão phu nhân đã lâu không cười như vậy rồi
Trên mặt Đồng bà cũng đều là ý cười.
Diễn xong múa rối bóng, đêm cũng đã khuya, Đồng bà hầu hạ lão phu nhân rửa mặt đi ngủ.

Lên giường, trên mặt lão phu nhân vẫn còn ý cười, Đồng bà dém chăn cho bà, "Hôm nay lão phu nhân rất cao hứng."
Lão phu nhân cười, "Ba đứa nhỏ có tâm."
Đồng bà nói, "Chỉ cần lão phu nhân thích, mấy người hầu gia liền cao hứng, cũng không phí công bận rộn mấy ngày"
Lão phu nhân thở dài, "Đáng tiếc ngày mai cũng phải đi rồi, chúng ta cũng về Phong Thành đi."
Đồng bà mỉm cười, "Lão phu nhân đây là nhớ thế tử."
Lão phu nhân không giấu Đồng bà, "Liên Húc cũng đã về Phong Thành nhiều ngày rồi, đúng lúc."
Đồng bà thở dài, "Vậy lão nô cho người trong viện chuẩn bị, ngày mai khởi hành về lại Phong Thành."
Lão phu nhân gật đầu..

Chương 35: 35: Chú Ý Chừng Mực 2

Ban đêm, tuy rằng vẫn là Đường Ngọc ngủ trên giường lớn, Trần Thúc ngủ trên giường nhỏ ở phòng ngoài đối phó một đêm, nhưng xem như chấp nhận được, không tách ra hai nơi.
Hôm nay phải rời khỏi Mạo thành về lại Đào thành, Trần Thúc và Đường Ngọc sáng sớm đã dậy đi đến chỗ lão phu nhân
Đồng bà nói, "Hầu gia cùng phu nhân phải đi, lão phu nhân cũng nói nhớ thế tử, phải về Phong Thành."
Trần Thúc nhìn Đường Ngọc nói, "Đồng ma ma nói chính là nhị ca, là tằng tôn của thái nãi nãi"
Đã nhiều ngày Trần Thúc cùng Lục Miện Thành thường xuyên đề cập đến Thịnh Liên Húc, Đường Ngọc mưa dầm thấm đất, đầu óc đã tập hợp đủ thông tin, cũng biết Kiến Bình Hầu thế tử Đồng bà nhắc tới, chính là nhị ca của Trần Thúc cùng Lục Miện Thành
"Tam ca! Tam tẩu!" Vừa lúc Lục Miện Thành cũng tới phòng lão phu nhân, ba người vừa vặn tụm một chỗ đi vào gặp thái nãi nãi
Lục Miện Thành duỗi tay ôm bả vai Trần Thúc đi ở phía trước.

Đồng bà và Đường Ngọc vừa nói chuyện, vừa đi sau hai người, Lục Miện Thành tiến đến bên tai Trần Thúc, nhỏ giọng hỏi, "Hòa hảo cùng tam tẩu rồi sao?"
Trong mắt Trần Thúc nhàn nhạt ý cười, "Xem như vậy đi!"
Lục Miện Thành lại nói nhỏ, "Vậy huynh muốn cảm tạ ta như thế nào?! Ta đã bỏ công ra sức nhiều ngày vậy mà!"
Trần Thúc duỗi tay đẩy đầu của hắn ra, không mặn không nhạt nói, "Vậy chờ ngươi có phu nhân rồi nói."
"……" Lục Miện Thành lại bị hắn chạm vào nỗi đau
"Khoe của đáng xấu hổ!" Lục Miện Thành tức giận.
Khóe miệng Trần Thúc khẽ nhếch, "Ghen ghét."
"……" Lục Miện Thành thất bại.
Tới phòng, lão phu nhân cũng đã tỉnh, Đồng bà cho người bưng cơm sáng tới.

Lát nữa mọi người đều phải chia hướng khác nhau lên đường, chỉ còn có thể cùng nhau ăn bữa cơm sáng này thôi.
Lão phu nhân không nỡ xa bọn họ, nhưng không có nói dong dài, đúng chừng mực, không có thương cảm, cũng có dặn dò.
Có đôi khi Đường Ngọc cảm thấy lão phu nhân rất lý trí
Sau bữa cơm sáng, lão phu nhân đơn độc gọi Lục Miện Thành cùng Trần Thúc ở lại để dặn dò riêng

Khi lão phu nhân dặn dò Lục Miện Thành, Trần Thúc cùng Đường Ngọc ở trong sân, ánh mắt Trần Thúc xuất thần nhìn chăm chú vào một chỗ, Đường Ngọc biết hắn đang lo lắng chuyện Lục Miện Thành
Lão phu nhân nói cùng Lục Miện Thành một ít thời gian, khi Lục Miện Thành ra ngoài nhìn Trần Thúc nói, "Tam ca, huynh vào với thái nãi nãi đi."
Trần Thúc nhẹ giọng nói, "Chờ ta một lát."
Đường Ngọc gật đầu, mọi việc Trần Thúc đều sẽ dặn dò một tiếng, cho nên luôn làm cho người ta cảm thấy ổn thỏa.
Lục Miện Thành từ trong phòng ra ngoài, cũng không hưng phấn như trước đây, Đường Ngọc đoán là do lão phu nhân dặn dò, hơn nữa dặn dò lại giống ý muốn của Trần Thúc, cho nên trong lòng Lục Miện Thành có dao động, còn có nghi hoặc, cũng có bất an.
"Tam tẩu!" Đã nhiều ngày ở chung, Lục Miện Thành cùng Đường Ngọc đã quen thuộc, thần sắc trên mặt cũng không kiêng dè như trước
Thấy bộ dạng Lục Miện Thành có chút uể oải, Đường Ngọc nói, "Hình nhân múa rối bóng còn ở đây chứ?"
Lục Miện Thành nghe Đường Ngọc nói như vậy, tức khắc tinh thần tỉnh táo, "Đây đây!"
Lục Miện Thành rất thích chơi múa rối bóng, Trần Thúc cùng lão phu nhân nói chuyện trong phòng, Lục Miện Thành thì cùng Đường Ngọc chơi múa rối bóng trong sân, không cần dựng đài, chỉ là hai người nắm cây tùy ý chơi.
'Tiểu ác bá ' Lục Miện Thành thay đổi tính tình, nhiệt tình nói, "Tam tẩu tam tẩu! Ngày sau tẩu muốn tới kinh thành thì tìm ta chơi, tổ mẫu ta làm thịt kho tàu ăn rất ngon, mời tam ca cùng tam tẩu tới

ăn.”
Hắn vừa nắm cây điều chỉnh hình nhân, vừa cùng Đường Ngọc diễn lời thoại, Đường Ngọc cũng vừa nắm cây điều chỉnh, làm hình nhân động đậy, có nề nếp nói, “Đa tạ nhiệt tình, từ chối thì bất kính.”
Lục Miện Thành phụt một cái cười ra thành tiếng, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn nàng, cười hì hì nói, “Tam tẩu! Tam ca ta tìm thấy tẩu ở nơi nào vậy?!”
Đường Ngọc dừng một chút, bỗng nhiên nghĩ, chắc là Hoàn thành……
Bất quá, ký ức lúc đó không coi là tốt.
Ông ngoại cùng cha mẹ mất, nàng cùng Trần Thúc chạy trốn tới vùng ngoại ô, trời giá rét, Trần Thúc phát sốt.

Nàng cũng là nghe thái nãi nãi nói, trong nhà Trần Thúc gặp biến cố, mới đến cậy nhờ ông ngoại nàng.

Nhưng ông ngoại cũng gặp biến cố……
Đường Ngọc rũ mắt.
Ông ngoại cẩn thận, khi ở Hoàn thành cũng không nói với những người xung quanh nữ nhi mình gả đến Miểu thành, cho nên cữu cữu mang nàng trốn về Miểu thành.

Người Hoàn thành đều cho rằng nhà ông gặp hoả hoạn, người còn sống đã dọn đi nơi khác, nhưng lại không biết dọn đi nơi nào.

Mà sau khi về lại Miểu thành không bao lâu, vẫn có người kiểm tra từng nhà, vừa lúc trong cung có chọn lựa cung nữ, cữu cữu mượn cơ hội này cho nàng tránh né, may mắn ma ma trong cung nhìn trúng nàng, đưa nàng tới kinh thành, thoáng cái nàng đã vào cung hơn mười năm…….

Ra chương nhanh nhất tại [TгЦмtтuye Л.V n]
“Tam tẩu?” Lục Miện Thành lại kêu một tiếng.
Đường Ngọc đè nén suy nghĩ, nhàn nhạt nói, “Là chuyện từ rất lâu rồi, không nhớ rõ lắm.”
“Nga ~” Lục Miện Thành ồn ào.

Bất quá Đường Ngọc không có nói, Lục Miện Thành cũng không lại hỏi thêm, hai người lại tiếp tục chơi diễn múa rối bóng.
Đường Ngọc nhớ Trần Thúc đã nói chuyện của Ngụy Chiêu Đình, ánh mắt dừng trên hình nhân diễn tiểu bá vương của Lục Miện Thành, nhẹ giọng nói, "Tiểu bá vương, thân thể tổ mẫu ở nhà ngươi khoẻ mạnh chứ?"
'Tiểu bá vương' đáp, "Thân thể khoẻ mạnh, ăn uống cũng tốt, còn có thể leo núi, ngươi thì sao?"
'Cô nương nhà lành' nhìn nhìn hắn, lực chú ý của Lục Miện Thành đều đặt trên con rối, vẫn chưa phát hiện, Đường Ngọc nói, "Tổ mẫu nhà ta đôi mắt không tốt, đang ở Đào thành chữa bệnh, tâm nguyện lớn nhất cả đời ta chính là bà có thể nhìn thấy ta, ta cũng có thể bên cạnh bà, như ý sống qua ngày"
"Có đôi khi người quan tâm chúng ta, sẽ có các phương thức quan tâm không giống nhau.

Có người thân thiết, có người ôn hoà hiền hậu, có người nghiêm khắc, có người là giấu bên trong những câu chữ, còn có người không nói, cũng có đôi khi, không cần nhìn đối phương nói ba hoa chích choè cái gì, mà cần phải nhìn xem đối phương đã làm cái gì……"
Lúc này Lục Miện Thành mới ngẩng đầu nhìn nàng, còn nàng lại nhìn con rối trong tay Lục Miện Thành, tiếp tục nói, "Mắt tổ mẫu ta bị bệnh, đã lâu rồi nhìn không rõ, Trần Thúc lao tâm tìm người chữa, bệnh mắt của tổ mẫu mới chuyển biến tốt đẹp, hắn lại tự mình tới Đào thành, mọi việc vì người thân, đối với người hắn quan tâm, hắn vẫn một mực bảo hộ, thí dụ như sợ một mình đối phương không ổn, rõ ràng đại phu dặn dò không thể uống rượu, nhưng vẫn ở cùng hắn, sợ hắn chịu thiệt……"
Tay Lục Miện Thành hơi khựng, Đường Ngọc tiếp tục, "Hậu cung tiền triều trước nay đều không phải nơi gió êm sóng lặng, ngôi vị đế vương đổi ai ngồi đều cũng sẽ như nhau, bởi vì có người muốn trục lợi, có người thích cầu danh, nên sẽ tồn tại tâm tư, sẽ có các thủ đoạn thượng vị.

A dua nịnh hót có, ném đá xuống giếng cũng có, mặt ngoài nhìn

như khen tặng, kỳ thật mượn cơ hội mưu lợi cho chính mình, qua cầu rút ván càng thấy nhiều."
"Tam tẩu?" Lục Miện Thành trầm giọng.
Đường Ngọc xách con rồi trong tay lên, Lục Miện Thành nhìn lại, Đường Ngọc nói, "Tựa như con rối này, nó sẽ cho rằng nó đang diễn nhân sinh của mình, nhưng kỳ thật, đều là vở diễn người khác chuẩn bị cho nó, nó chỉ diễn lại trên phong nền mà thôi"
Lục Miện Thành im tiếng.
Cuối cùng Đường Ngọc nói, "Chắc Trần Thúc chưa nói với ngươi, Ngụy hầu cho ca cơ hạ dược trong rượu của ngươi, muốn cùng Lục gia liên hôn.

Trần Thúc giữ ngươi ở chỗ thái nãi nãi mấy ngày nay, là sợ ngươi cùng đường với hắn ta, trên đường lại xảy ra biến cố."
Lục Miện Thành kinh ngạc.
Đường Ngọc lại nói, "Hắn xem ngươi như đệ đệ, cho nên che chở cho ngươi khắp nơi, thái nãi nãi cũng vậy, nhưng theo ý của ta, ngươi cũng không phải hài tử.

Ngươi cần phải học được cách nhìn người, biết người, bảo vệ tốt cho mình cùng tổ mẫu, không thể vĩnh viễn sống dưới cánh chim của trưởng bối cùng huynh trưởng được.

Nhân tâm hiểm ác, bọn họ không thể cùng ngươi đi hết con đường ngươi phải đi, nhưng ngươi có thể làm cho bọn họ bớt lo"
Đường Ngọc ngước mắt nhìn hắn, ôn hòa cười nói, "Kiến Minh, ngươi rất thông minh, ngươi biết làm sao dỗ lão nhân gia vui vẻ, lúc ở chung với ngươi, người khác đều rất vui vẻ.

Vậy ngoài lúc vui vẻ ra, ngươi có thể đồng thời làm cho bọn họ an tâm không?"
Đường Ngọc buông con rối xuống, nhẹ giọng, "Khi ngươi cảm thấy một người rất tốt, vậy ngươi nên nghĩ nhiều hơn, hắn vì sao lại tốt như vậy? Khi cảm thấy một người nói lời quá có lý, cũng nên dừng lại suy nghĩ, hắn vì cái gì lại nói những lời này? Trước đây ta đã gặp

rất nhiều người, có một ít người lời họ nói ra cần phải hiểu ngược lại, họ thiếu cái gì, mới có thể rêu rao rùm beng cái đó; cũng từng nghe qua những lời nhiệt tình, nhưng toàn là nước chảy về biển Đông.

Kiến Minh, mọi việc nên suy nghĩ kỹ rồi mới làm."
……
Sau đó, Trần Thúc đỡ thái nãi nãi ra ngoài.
Xe ngựa đều đã chuẩn bị xong, bởi vì không chung hướng đi, cho nên đường đi cũng không giống nhau
Trần Thúc tiến lên ôm Lục Miện Thành, "Sau khi hồi kinh ……"
Lời Trần Thúc còn chưa dứt, Lục Miện Thành đã thấp giọng nói, "Ta đã biết, tam ca, ta sẽ thận trọng từ lời nói đến việc làm."
Trần Thúc ngoài ý muốn.
Lục Miện Thành lại tiến lên ôm lão phu nhân, "Thái nãi nãi, những điều người nói, con đều nhớ rõ."
Lão phu nhân ấm giọng, "Con từ nhỏ đã thông minh."
Cuối cùng, Lục Miện Thành lại tiến lên ôm Đường Ngọc, "Tam tẩu, ta đi đây!"
Đường Ngọc ngoài ý muốn.
Trần Thúc trợn cả mắt lên, "Uy, ngươi chú ý chừng mực!"
Lục Miện Thành ha ha cười rộ lên, "Đi đây, thái nãi nãi, tam tẩu!"
Lục Miện Thành dẫm lên bục bước chân trước xe ngựa, Trần Thúc lộ ra vẻ không nỡ, Lục Miện Thành ở trong xe ngựa vẫn luôn phất tay nhìn về phía bọn họ!

Đợi đến khi xe ngựa Lục Miện Thành đi rồi, Trần Thúc mới đỡ lão phu nhân lên xe ngựa, "Phong Thành không xa, đừng có vội lên đường, thái nãi nãi trên đường chú ý thân thể."
Lão phu nhân nhìn nhìn hắn, lại nhìn nhìn Đường Ngọc, "Có thời gian, dẫn A Ngọc tới Phong Thành."
Trần Thúc vừa nói được, vừa duỗi tay ôm Đường Ngọc qua, "Đã biết thái nãi nãi, chúng con sẽ nhín thời gian tới."
Đường Ngọc cũng tiến lên, lão phu nhân cầm tay nàng, nhẹ giọng nói, "Hài tử ngoan, thay thái nãi nãi chiếu cố tốt cho Trường Doãn."
Đường Ngọc quay đầu lại nhìn nhìn Trần Thúc, nhìn lão phu nhân

khẽ gật đầu, "Con đã biết, thái nãi nãi."
Lúc này lão phu nhân mới vui vẻ gật đầu.
Đồng bà dặn dò xong những người quanh mình, cũng lên xe ngựa.

Xe ngựa chậm rãi rời khỏi tiểu viện, dường như một đoạn lữ trình cứ như vậy bỗng nhiên thật sự kết thúc
Hai người sóng vai đứng cạnh nhau, nhìn hồi lâu, cho đến khi xe ngựa biến mất trong tầm mắt
"Lên xe ngựa đi." Bọn họ cũng cần về Đào thành.
Trần Nguyên để xong bục bước chân, Trần Thúc đỡ Đường Ngọc lên xe ngựa.
Trên xe ngựa, hai người chia nhau ngồi ở hai bên xe ngựa, từng người một chỗ, không giống như lúc ở tiểu viện ngoại ô thành, vẫn luôn ngồi cùng nhau, cũng ngủ chung một phòng.
Bây giờ không còn ở trước mặt thái nãi nãi, bọn họ cũng không cần lại đóng giả phu thê……
Thật giống như chuyện đã quen thuộc, bỗng nhiên lại thay đổi trở về như trước, hai người đều cảm thấy không thích ứng yên tĩnh trong xe ngựa, nhưng rõ ràng thời gian trước chính là như thế, có thứ gì đó thật vi diệu mà cũng khác biệt bên trong sự yên tĩnh này
Nhưng khó mà nói được khác biệt ở chỗ nào.
Trần Thúc cầm sách trong tay, nhưng không xem nổi, tâm viên ý mã nói, "A Ngọc, mấy ngày nay thái nãi nãi rất cao hứng, đa tạ nàng."
Ánh mắt hắn lướt qua sách, lặng lẽ đánh giá nàng.
Nàng nhẹ giọng nói, "Thái nãi nãi đối với ta cũng rất tốt, ta cũng có chút luyến tiếc thái nãi nãi."
Nàng nói chính là lời thật.
Bộ dáng nàng rất đẹp, ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ xe, lộ ra sườn má cùng cái cổ với đường cong tinh xảo.

Đôi mắt trong trẻo mà minh diễm, ánh mặt trời mùa đông chiếu vào trên da thịt trắng nõn, chiếu ra một luồng ánh sáng nhợt nhạt, lông mi thon dài nhẹ nhàng chớp chớp, tựa đôi cánh bướm chập chờn, rung động lòng người, lại chọc đến nội tâm người
Hắn hơi hơi thấp đầu xuống, giấu ánh mắt sau quyển sách trên tay, nhàn nhạt nói một câu, "Trần Thúc ta xưa nay không thích thiếu nợ

nhân tình người khác…… Đường Ngọc, vì tỏ lòng biết ơn, ta lấy thân báo đáp đi.”
Giọng nói vừa dứt, chờ một lát, đối diện là hai cái gối bay qua đây..

Chương 36: 36: Đóng Cửa Lại

Từ Mạo thành về Đào thành mất nửa ngày lộ trình, trước buổi trưa Trần Thúc cùng Đường Ngọc xuất phát, đến gần hoàng hôn đã tới Đào thành.
Lúc về đến viện, tổ mẫu đang ngủ.
Đường Ngọc ở trong phòng chăm sóc tổ mẫu một lát, thấy tổ mẫu ngủ rất say, mới tay chân nhẹ nhàng ra khỏi phòng, vừa lúc nghe thấy Trần Thúc hỏi Trần Lỗi tình hình tổ mẫu ở trong sân
Trần Lỗi đúng sự thật nói, "Mỗi ngày thuộc hạ đều cùng lão phu nhân đi đến y quán, bệnh mắt của lão phu nhân dần dần đã có chuyển biến tốt, có thể nhìn thấy đồ vật ở rất gần, nhưng đại phu dặn dò lúc này ngược lại cần phải chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn.

Ngoài ra, phương thuốc lúc trước cũng đã thay đổi, mỗi ngày cũng có dược đồng tới sắc thuốc, Lưu đại phu thi châm cũng từ mỗi ngày đổi thành cách ngày.

Thân thể lão phu nhân không có chỗ nào không khoẻ, nhưng hẳn là hầu…… Chủ thượng và Đường Ngọc cô nương đều không có ở đây, lão phu nhân có chút nhớ Đường Ngọc cô nương, ăn uống không ngon, thuộc hạ đã mời đầu bếp biết nấu món Miểu thành tới, đêm đó lão phu nhân ăn nhiều hơn chút.

Những thứ khác cũng không có gì."
Trần Lỗi thuật lại từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ.
Trần Thúc gật đầu, "Vất vả ngươi, cho người nói cùng Lưu đại phu một tiếng tiếng, lát nữa ta sẽ đến chỗ hắn một chuyến, hỏi thăm cụ thể một chút tình hình lão phu nhân, hỏi xem khi nào hắn tiện."
"Vâng." Trần Lỗi lên tiếng đi làm.
Trần Thúc chuyển mắt, thấy Đường Ngọc đã ra khỏi phòng, đứng cách đó không xa, "A Ngọc?"
Đường Ngọc tiến lên, vừa rồi Trần Lỗi nói lại tình hình tổ mẫu, nàng

đều nghe được, cũng nghe thấy hắn nói lát nữa muốn đi đến chỗ Lưu đại phu dò hỏi tình hình cụ thể
Nàng biết hắn tinh tế ổn thỏa, cũng biết hắn đối đãi với tổ mẫu ân cần, cũng để bụng chuyện của tổ mẫu, nhưng mới vừa nghe đến chỗ này, trong lòng Đường Ngọc vẫn hơi gợn sóng, không khỏi cúi đầu, tránh đi hắn ánh mắt, nhẹ giọng nói, "Ta đã đi xem tổ mẫu, tổ mẫu ngủ rất say, ta không đánh thức bà dậy."
Trần Thúc liếc nhìn vào trong phòng một cái, lại nói, "Ta cho Trần Lỗi đi hỏi Lưu đại phu lúc nào rảnh, muộn một chút, chúng ta cùng đi nghe hắn nói bệnh tình tổ mẫu."
"Được." Đường Ngọc lên tiếng, đang lại muốn mở miệng nói lời cảm tạ, bỗng nhiên nghe được một tiếng "Gâu gâu", hai người Trần Thúc cùng Đường Ngọc đều sửng sốt, bỗng nhiên nhớ tới Đường Đường
Đường Đường vẫn thích cha mình nhất, liều mạng phe phẩy đuôi nhìn Trần Thúc, kêu gâu gâu gâu gâu không ngừng, ý bảo nó tới!
Trần Thúc cùng Đường Ngọc đều cười cười, hai người cùng nhau ngồi xổm xuống, nhìn về phía Đường Đường.
Đường Đường đã đặt hai cẳng chân trên cánh tay Trần Thúc muốn ôm một cái, vừa nóng vội đến "Oẳn oẳn" cái không ngừng, Trần Thúc duỗi tay đến bên môi làm tư thế im lặng, ôn hòa nói, "Đừng làm ồn, tổ mẫu A Ngọc đang ngủ."
Đường Đường dường như nghe hiểu được lời hắn nói, quả thực không sủa nữa, nhưng vẫn muốn Trần Thúc ôm.

Đường Ngọc cười cười, duỗi tay sờ sờ đầu Đường Đường, Trần Thúc mới ôm nó lên, "Nhi tử, có phải nhớ cha không?"
Đường Đường vừa cọ vừa liếm, đủ thấy thân thiết.
Đường Ngọc cười cười, "Đường Đường ta đi về trước đây, chút nữa gặp lại"
Trần Thúc vẫn lắc móng vuốt Đường Đường tạm biệt Đường Ngọc
Đường Ngọc cười cười lúc xoay người
Chờ Đường Ngọc về phòng, Trần Thúc cũng bế Đường Đường lên đi về phòng, vừa đi vừa nói, "Đường Đường, nương con đã sắp thành nương của con rồi, cha con rất cao hứng nha."
Chó Đường Đường làm sao hiểu được, nhưng có thể nhìn ra biểu tình vui mừng của chó cha

Trở về phòng, Trần Thúc đút nó một ít thịt băm, lại đổ cho nó một ít nước, chó Đường Đường không chút khách khí.
Trần Thúc nhìn nó, nhớ tới đoạn đường nhiều ngày đi thăm thái nãi nãi này, kỳ thật, quan hệ của hai người đã thân cận hơn trước đây không ít, đặc biệt là, hôm nay nàng còn dùng gối đánh hắn, đó chính là tiến bộ vượt bậc……
Trần Thúc nhìn chó Đường Đường cười.
Lại trễ hơn chút, tổ mẫu tỉnh.
Khi Trần Thúc đến, Đường Ngọc ở bên cạnh nói chuyện cùng tổ mẫu, tổ mẫu hỏi, "Đã gặp thái nãi nãi của Trường Doãn chưa?"
Trần Thúc không khỏi dừng chân, vừa nhìn bóng dáng Đường Ngọc, vừa nghe giọng nói nàng mềm nhẹ nói cùng tổ mẫu, "Đã gặp, là một vị thái nãi nãi rất hiền từ, thân hòa, ưu nhã, thong dong, hơn nữa đối xử với người khác rất tốt."
"Có…… làm khó dễ con không?" Lão thái thái lại hỏi.
Đường Ngọc sửng sốt, lắc đầu nói, "Lão phu nhân rất tốt, dạy con pha trà, đã nhiều ngày ở cùng lão phu nhân, còn học được đánh mã điếu……"
Lão thái thái liền cười rộ lên, "Mã điếu?"
Đường Ngọc thở dài, "Lão phu nhân thích mã điếu, mỗi ngày đều phải đánh vài vòng."
Đường Ngọc dừng một chút, lại nói, "Kỳ thật, cái lão phu nhân thích chưa chắc là mã điếu, mà là khi đánh mã điếu, có thể vẫn luôn nói chuyện, hơn nữa còn có thể trao đổi, hẳn là lão phu nhân thích ở chung một chỗ cùng hậu bối, lại sợ bọn hậu bối câu nệ khi nói chuyện cùng bà, nhưng khi đánh mã điếu thì lại khác, con cảm thấy ý lão phu nhân là như vậy."
Đường Ngọc nói xong, ngoài phòng Trần Thúc cười cười, thái nãi nãi nói đúng, nàng có một tâm tư lung linh sắc xảo ……
Đường Ngọc lại nói, "Đã nhiều ngày còn được chọn trà cùng lão phu nhân, chọn lá trà ngon, tiếp theo là pha trà, chờ khi về lại Miểu thành, con cũng nấu cho tổ mẫu uống."
Lão thái thái cười nói, "Ta cũng không biết phẩm trà."
Đường Ngọc duỗi tay nắm lấy tay bà, "Người tao nhã có cách uống trà của người tao nhã, người thô tục có cách uống trà của người thô tục, việc uống trà này á, vốn là sang hèn cùng hưởng, con cũng mới

học được hai ngày, tổ mẫu không biết cũng sẽ không vạch trần con."
Lão thái thái cười ra tiếng.
Đường Ngọc lúc này mới hỏi, "Tổ mẫu, mấy ngày nay người khỏe không?"

Lão thái thái gật đầu, "Khỏe mà, thân thể khoẻ mạnh, ăn uống lại được, không đau không bệnh, đôi mắt cũng có thể dần dần thấy rõ, đúng rồi, tới tới, để tổ mẫu nhìn rõ con."
Kỳ thật Đường Ngọc mới vừa nghe Trần Lỗi nói, nàng không có ở đây, tổ mẫu ăn uống không được ngon, nhưng bây giờ tổ mẫu nói như vậy, Đường Ngọc lại không đành lòng vạch trần, tổ mẫu muốn nhìn nàng, nàng đứng dậy, ngồi xổm xuống trước mặt tổ mẫu, làm cho bà nhìn rõ chút, trong miệng lại nhắc nhở, "Đại phu nói, tuy rằng đôi mắt tổ mẫu hiện tại đã có thể thấy rõ hơn chút rồi, nhưng mà vẫn cần nghỉ ngơi, không cần dùng mắt, thì không cần nhìn."
Lão thái thái cười, "Được được được!"
Lão thái thái duỗi tay, vừa vuốt mặt nàng, vừa nghiêm túc đánh giá, tuy rằng vẫn có chút mơ hồ, nhưng đã thấy rõ hơn rất nhiều so với trước đây, hốc mắt lão thái thái hơi đỏ, "A Ngọc nhà chúng trưởng thành rồi, đẹp, thật sự đẹp……"
Đường Ngọc vội vàng đứng dậy, lấy khăn tay bên cạnh cho bà lau khóe mắt, lo lắng nói, "Đã nói không dùng hai mắt nhiều, nếu biết được người khóc, sau này Lưu đại phu cũng không cho tổ mẫu người nhìn con nữa đấy"
Lão thái thái cũng biết không nên như vậy, nhưng vẫn có chút nhịn không được, "Hơn mười năm, sao tổ mẫu không muốn nhìn con chứ?"
Đường Ngọc lại nửa quỳ gối bên cạnh bà, đầu dựa vào đầu gối tổ mẫu, ấm giọng nói, "Ngày sau Ngọc nhi không đi đâu hết, tổ mẫu ở đâu, Ngọc nhi liền ở đó, hai bà cháu chúng ta không xa rời nhau."
Lão thái thái thở dài, "Con không gả chồng sao?"
Đường Ngọc dừng một chút, nhẹ giọng nói, "Vậy thì gả…… cho người nguyện ý chăm sóc tốt tổ mẫu……"
Lão thái thái đang muốn mở miệng, Trần Thúc hào phóng đi đến, ấm giọng nói, "Tổ mẫu."
Nói xong, lại như ngoài ý muốn, "Ai, Đường Ngọc, nàng cũng ở đây

à? Đúng lúc ta cũng muốn tìm tổ mẫu thương lượng chút chuyện."
Đường Ngọc nhìn về phía hắn, làm gì có nhiều đúng lúc như vậy? Đặc biệt là ở chỗ hắn……
Nhưng trước mặt tổ mẫu, Đường Ngọc không có lên tiếng.
"Nói đi, Trường Doãn, chuyện gì vậy?" Lão thái thái ôn hòa.
Trần Thúc nắm tay ho nhẹ hai tiếng, nghiêm túc nói, "Trước đây Lưu đại phu nói, bệnh mắt của tổ mẫu cần khoảng trên dưới hai tháng sẽ tốt lên, con tính tính, vậy không sai biệt lắm là chuyện cuối tháng 11.

Lúc ấy nếu tổ mẫu muốn về lại Miểu thành, đường về cần muốn mất hơn hai tháng, thời điểm tết nhất liền phải trải qua trên đường.

Nhưng bây giờ thời cuộc mới vừa ổn, tết nhất đúng là thời điểm có nhiều giặc cỏ, con nghĩ, kỳ thật ngược lại Vạn Châu cách Đào thành còn gần hơn, cũng chỉ mất nửa tháng lộ trình, tổ mẫu có thể đi nhìn qua nhà con, thuận tiện an tâm đón năm mới, năm sau, con cũng muốn về lại Miểu thành một chuyến, đúng lúc cùng đường, cũng miễn cho con lo lắng an nguy của tổ mẫu trên đường đi."
Trần Thúc nói xong, dư quang khóe mắt liếc Đường Ngọc, gằn từng chữ, "Nếu tổ mẫu thích, cũng có thể ở lại Vạn Châu lâu hơn chút, ở chỗ con, tổ mẫu có thể coi như ở nhà mình cũng được.

Con Nguyện! Ý! Chăm! Sóc! Tổ! Mẫu! Thật! Tốt!!"

Cố ý nhấn mạnh mấy chữ sau cùng
"……" Đường Ngọc quả thực cạn lời
Nàng vừa mới nói xong, hắn liền theo cột bò lên tới, một phần cũng không kém.

Mới vừa rồi, rõ ràng là đã sớm tới, nhưng vẫn luôn ở ngoài phòng nghe lén nàng và tổ mẫu nói chuyện, hắn rõ ràng là cố ý.
Tổ mẫu lại không điếc.
Đường Ngọc khó chịu nhìn về phía hắn, hắn lại chớp chớp mắt nhìn nàng
Đường Ngọc kinh ngạc đến ngây người.

Nếu trên tay có gối, Đường Ngọc lại muốn lập tức ném hắn
Trước đây lão thái thái mắt mù nhưng tâm không mù, bây giờ mắt cũng không mù tâm lại càng không mù, hai người bọn họ đi một chuyến tới chỗ thái nãi nãi Trần Thúc, lúc trở về, một người từ trước đây nho nhã, lễ độ, ôn hòa, bây giờ lại trộm nhìn người kia chớp chớp mắt; người kia trước đây nói con không gả, con muốn ở cạnh tổ mẫu, đến bây giờ thì nếu gả phải gả cho người nguyện ý chăm sóc tổ mẫu.
Lão thái thái cười cười, "Cũng là ý kiến hay"
Đường Ngọc nhìn về phía tổ mẫu.
Nàng không biết Trần Thúc đã nói gì trước mặt tổ mẫu, nhưng nàng biết tổ mẫu thích hắn, thậm chí ngay khi Trần Thúc muốn dẫn nàng đi gặp thái nãi nãi, tổ mẫu cũng đồng ý.

Trần Thúc này há miệng liền dỗ dành lão nhân gia, lại còn nho nhã ôn hòa mà không lộ sơ hở……
Từ trong phòng tổ mẫu ra ngoài, Trần Thúc vẫn luôn đi theo bên cạnh Đường Ngọc, rất nhanh sắp đến cửa phòng, hắn vẫn còn kế bên, Đường Ngọc đành phải dừng chân, lễ phép nói, "Hầu gia, phòng của ngươi ở bên kia."
"Ta chính là muốn tìm nàng thương lượng chuyện đi Vạn Châu." Trần Thúc nghiêm trang.
"Tổ mẫu còn chưa nói muốn đi đâu, chờ thêm một thời gian nữa đi."
Đường Ngọc lễ phép uyển chuyện cự tuyệt, đẩy cửa ra, Trần Thúc lại đuổi kịp.
Đường Ngọc nhìn hắn, hắn cũng nhìn nàng.
Bốn mắt nhìn nhau, Đường Ngọc nhẹ giọng nói, "Bệnh mắt của tổ mẫu, đa tạ ngươi."
Vừa rồi Trần Lỗi nói xong, kỳ thật nàng đã muốn nói, nhưng bị Đường Đường đánh gãy, bây giờ vừa lúc đi đến cửa, nói lời cảm tạ, cũng có thể coi như lời chào từ biệt
Trần Thúc rõ ràng không muốn vậy, tiếp tục nói, "A Ngọc, chuyện của nàng chính là chuyện của ta, đóng cửa lại……"
Vừa dứt lời, đối phương quả nhiên đóng cửa lại.
?!!
Hắn không phải có ý này!

Ý là hắn muốn nói, đóng cửa lại, bọn họ tuy rằng chưa thành thân, cũng là người một nhà.
Không phải hắn muốn kêu nàng "Đóng cửa lại"……

Trần Thúc như hắc tuyến rơi đầy đầu, chỉ phải về lại trong phòng tìm kiếm an ủi ở chỗ chó Đường Đường, "Đường Đường, con sắp cùng nương con về nhà cha con ở Vạn Châu, con còn chưa có đi qua đâu, con rất chờ mong đúng không?"
Chó Đường Đường thật lâu đã không chơi cùng hắn, đúng là lúc cao hứng, hắn nói cái gì chính là cái đó, dù sao có người chơi với nó là được.
"Hầu gia." Trần Hoặc kêu một tiếng.
"Tiến vào." Trần Thúc lên tiếng, cũng thuận tay ôm Đường Đường lên.
Trần Hoặc đi vào, "Hầu gia, thư Trần Phong."
Trần Phong?
Trần Thúc buông Đường Đường xuống, mở thư trong tay ra, càng xem, ánh mắt càng lúc trầm trọng.
Nam đinh toàn bộ chém đầu, nữ tử đưa vào doanh trại làm nô kỹ.
Lư gia từng là lão thần tam triều, là thế gia hàng đầu ở kinh thành, người khác đều chờ xem đại ca xử trí Lư gia như thế nào.

Trước khi hắn rời kinh, đại ca đã động qua ý niệm này, Lư gia là thân tín của phế đế không giả, nhưng cũng là thái sơn bắc đẩu trong mắt các thế gia ở kinh thành.

Phế đế vốn bất nhân, thế gia ở kinh thành đã có nhiều phê bình, đại ca không làm như vậy, các thế gia này sẽ không cảm thấy bất an.
Đại ca là đang bí quá hoá liều.
Thiên hạ làm sao có thể an ổn trong một sớm một chiều, càng làm như vậy, càng hoàn toàn ngược lại.
Trước lúc hắn rời kinh, đại ca đã sinh ra ý niệm muốn trừ bỏ Lư gia, hắn khuyên đại ca suy nghĩ lại, đại ca nhìn nhìn hắn, nguyên bản lời nói là, được, chỗ dơ bẩn như Lư gia này ta giữ, bởi vì, giang sơn này có một nửa của ngươi
Tâm tư đế vương, không chấp nhận được nghi kỵ.

Câu giang sơn này có một nửa của người, hắn im lặng
……
Lư gia chung quy vẫn trốn không thoát, Trần Thúc đưa giấy thư lên trước ngọn đèn đốt tàn.
"Còn có việc sao?" Trần Thúc trầm giọng.
Trần Hoặc lại nói, "Trước đây hầu gia đã phân phó, điều tra cửa hàng nhà Đường Ngọc cô nương ở Miểu thành bị người khác chiếm đoạt, khế đất cùng ruộng đất, mới vừa rồi Miểu thành truyền tin tới, nói còn tra được một ít thứ."
Trần Thúc xoay người nhìn hắn, "Thứ gì?"
Trần Hoặc ngẩng đầu, "Khế ước còn trong tay một phụ nhân, phụ nhân còn có một hài tử mười tuổi, hẳn là…… Là nhi tử của cửu cửu Đường Ngọc cô nương"
Trần Thúc hơi giật mình..

Chương 37: 37: Chuyện Của Nàng Cũng Là Chuyện Của Ta

Ban đêm, Đường Ngọc tắm gội cho tổ mẫu
Rời khỏi Đào thành, kế tiếp đi Mạo thành vài ngày, ban ngày nói chuyện cùng tổ mẫu, lại bị Trần Thúc đột nhiên tới phòng cắt ngang, hiện giờ, dường như mới có thời gian để bà cháu hai người nói chuyện cùng nhau.
Đảo mắt cũng đã tới Đào thành một khoảng thời gian, tuy rằng có đám người Lưu đại phu cùng Trần Lỗi chăm sóc chu toàn, nhưng đôi khi lão thái thái cũng sẽ nhớ nhà.
"Chờ đầu xuân sẽ trở về." Lão thái thái lúc này đã ngóng trông.
Đường Ngọc hơi ngây người, khẽ nói, "Tổ mẫu, chúng ta thật sự sẽ đi Vạn Châu sao?"
Hôm nay Trần Thúc nói ra đề nghị này, khi đó nghe ý tổ mẫu, nàng còn cho rằng tổ mẫu sẽ uyển chuyển cự tuyệt, nhưng bây giờ tổ mẫu lại nhắc đầu xuân mới trở về.

Đương nhiên tổ mẫu sẽ không ở lại Đào thành ăn tết, vậy chính là ý muốn đi Vạn Châu
Kỳ thật nàng không muốn đi chút nào
Tổ mẫu than thở, "A Ngọc, Trường Doãn không tốt sao?"
Đường Ngọc không ngờ tổ mẫu sẽ hỏi như vậy.
Nhưng cho dù Trần Thúc có tốt đi nữa thì trong lòng nàng cũng đã có một tầng ngăn cách không nói rõ được
Đường Ngọc nhàn nhạt rũ mắt, "Tổ mẫu, người không biết.....!Hắn là Kính Bình Hầu, chúng ta không thích hợp....."
Tổ mẫu thở dài, "A Ngọc, kỳ thật Trường Doãn đã nói với ta, hắn là Kính Bình Hầu."
Đường Ngọc ngoài ý muốn, Trần Thúc đã nói với tổ mẫu?
Lão thái thái thuật lại lời đã nói ngày đó cho nàng, "Hắn đã nói với ta, hắn là người Vạn Châu, gia thế trong sạch, năm trước vừa làm lễ đội mũ, chưa thành thân, không thiếp thị, cũng không thông phòng,

trong nhà rất thanh tịnh.

Cha mẹ mất sớm, hắn từ nhỏ đã được thái nãi nãi chiếu cố, một lòng một dạ lo việc kinh doanh trong nhà, không rảnh bận tâm chuyện khác, cho đến khi gặp được con....."
Gáo múc nước trong tay Đường Ngọc run run, hắn đã nói với tổ mẫu chuyện ở dịch quán?.

Ch????yên ????rang đọc ????r????yện === T ???? ???? ???? T ???? U Y e ????.????n ===
Đáy lòng Đường Ngọc thấp thỏm.
Lão thái thái lại nói, "Tâm tư hắn ngay thẳng, chưa từng giấu giếm, ta đã hỏi, ngươi vì sao thích Ngọc nhi nhà chúng ta, hắn nói với ta do duyên phận, nhìn một cái, có cảm giác như đã từng quen biết từ rất lâu, giống như định mệnh.

Con có bộ dáng gì, hắn đều thích, ở cùng một chỗ với con, lòng rất ấm áp, cảm giác như gia đình.

Khi đó ta đã hỏi hắn, rốt cuộc hắn là ai, vì sao lại biết con, hắn nói hắn là Kính Bình Hầu, Trần Thúc."
Tim Đường Ngọc treo trong cổ họng, không biết Trần Thúc nói với tổ mẫu bọn họ quen biết như thế nào
Lão thái thái lại nói, "Rồi sau đó, hắn mới nói thật với ta, nói tổ phụ hắn và ông ngoại con là bạn cũ, sau đó trong nhà xảy ra chuyện sau, tổ phụ cho người trong nhà đưa hắn tới chỗ ông ngoại lánh nạn, hắn quen biết con ở nơi đó.

Ta vừa nghe hắn nói như vậy, trong lòng tức khắc kinh sợ, bởi vì chuyện ông ngoại con, vẫn luôn là bí mật, cữu cữu con năm đó sợ cành mẹ đẻ cành con, cho nên mấy thứ trong rương kia cũng giấu đi không cần.

Nhưng Trường Doãn không chỉ biết rõ, ông ngoại con họ Hà, còn nói tổ phụ hắn cùng ông ngoại con đã từng định ra hôn ước cho các con

qua thư.

Lúc trước khi đi Hoàn thành, hắn đã biết con là hôn thê của hắn, lúc trong nhà gặp biến cố, con còn ở một chỗ cùng với hắn....."
Lão thái thái hỏi nàng, "Có việc này không con?"
Đường Ngọc gật đầu, "Dạ có, khi còn nhỏ tại nhà ông ngoại đã từng gặp hắn, nhưng khi đó không biết hắn chính là Trần Trường Doãn, cũng không biết hắn là Kính Bình Hầu Trần Thúc."
Nàng cũng đã xem qua thư từ ông ngoại để lại, những điều Trần Thúc nói, bao gồm hôn ước, hắn đều là sự thật.
Lão thái thái duỗi tay nắm lấy tay nàng, nhẹ giọng nói, "Đôi mắt tổ mẫu không thể thấy rõ, nhưng tâm không mù, đứa nhỏ Trường Doãn kia làm nhiều chuyện như vậy, đều là vì lấy lòng con, tổ mẫu cũng nhìn ra được, con không chán ghét hắn, các con bên cạnh nhau, giữa các con cũng có sự ăn ý.

Nếu đã do tổ tông định ra hôn ước, hiện giờ lại vừa lúc gặp được nhau, tổ mẫu cũng cảm thấy đứa nhỏ Trường Doãn này không tệ."
Đường Ngọc nhẹ giọng nói, "Tổ mẫu, việc này nói sau....."
Tổ mẫu hướng về Trần Thúc, cảm thấy Trần Thúc cái gì cũng tốt, ngay khi Trần Thúc nói muốn đi đến chỗ thái nãi nãi, tổ mẫu cũng đồng ý, Đường Ngọc biết không thể nói rõ với tổ mẫu, cũng không cần nhất định làm trái ý lão nhân gia
Lão thái thái quả thực thở dài, "Ngọc nhi, có đôi khi không thể cứ làm theo tính tình, khi Trường Doãn thích con thì sẽ luôn nuông chiều con, nhưng tình cảm đều đến từ hai phía, nếu chỉ có một người bỏ ra trong thời gian dài, thì cũng sẽ có lúc chán ngán thôi con."
Đường Ngọc im lặng, không có nói tiếp.
.....
Muộn một chút, Đường Ngọc lau khô đầu cho tổ mẫu, lại đỡ tổ mẫu nằm xuống giường
"Ngày mai, con đưa người đến chỗ Lưu đại phu." Đường Ngọc ngồi ở mép giường nói chuyện với lão thái thái.
Lão thái thái cười nói, "Biết rồi, hôm nay con với Trường Doãn mới từ Đào thành về, đi đường mệt nhọc, cũng ngủ sớm chút đi con."

Đường Ngọc nói dạ, đứng dậy thổi tắt đèn chung quanh, chỉ chừa lại một cái đèn đêm cho tổ mẫu.
Phòng nàng ở sát bên tổ mẫu, cũng tiện chăm sóc.
Từ phòng tổ mẫu ra ngoài, đèn dưới mái hiên theo gió nhẹ nhàng lay động, bóng dáng nàng khi thì ngắn, khi thì dài, Đường Ngọc vẫn luôn cúi đầu, suy nghĩ những lời tổ mẫu vừa nói.

Khi ngước mắt lên vừa lúc thấy bóng dáng Trần Thúc lên xe ngựa bên ngoài viện
Đường Ngọc ngoài ý muốn, bây giờ đã là giờ Hợi.
Lúc này ra ngoài, không biết đi nơi nào, có lẽ đêm nay cũng sẽ không trở về.

Rất nhanh, dưới chân đã có một cụm lông xù cọ cọ, Đường Ngọc không cần nghĩ cũng biết là Đường Đường.
Đúng lúc xe ngựa bên ngoài viện rời đi, Đường Ngọc thu hồi ánh mắt, cúi người bế Đường Đường lên, "Đường Đường, có phải cha con lại ném con cho ta không?"
Đường Đường ủy khuất muốn được ôm một cái.
Đường Ngọc duỗi tay sờ sờ đầu của nó, Đường Đường liếm liếm mặt nàng.

Đường Ngọc cười cười, vừa bế Đường Đường lên, vừa đẩy cửa vào phòng, quả thực, thấy trên bàn trong phòng có một tờ giấy bị ly đè lên
- - có việc ra ngoài mấy ngày, chăm sóc nhi tử, chuyển lời với tổ mẫu, Trần Thúc.
Đường Ngọc hơi giật mình, hắn quả thực ra ngoài.
Hơn nữa cần đi liên tiếp mấy ngày, xem như xa nhà.
Đường Ngọc nhất thời có chút hoảng hốt.
"Đường Đường, cha con thật sự lại ra ngoài, xem ra, con lại tiếp tục ngốc ở chỗ ta nữa rồi" Đường Ngọc ấm giọng thở dài.
Đường Đường dường như cũng không thấy có gì không tốt, dù sao hôm nay cũng đã ở cạnh cha nó chơi đùa vui vẻ rất lâu.

Bây giờ trở lại chỗ Đường Ngọc, Đường Đường chỉ cảm thấy càng vui vẻ.
Ổ chó của nó vẫn còn ở phòng Đường Ngọc, chưa có dời đi, Đường Ngọc ôm Đường Đường vào trong ổ nằm, "Ngủ ngon, chó Đường Đường ~"
"Gâu gâu!"

Chó Đường Đường liền rúc dưới giường nàng, đoạn đường từ Miểu thành đến Đào thành, ban đêm đi vào giấc ngủ đều là Đường Đường bên cạnh nàng.

Khép đôi mắt lại, nghe tiếng hít thở quen thuộc của Đường Đường, Đường Ngọc dần dần đi vào giấc ngủ.
Cả đêm, gặp được một giấc mộng cổ quái rất ít khi thấy, khi tỉnh lại, bỗng nhiên nhớ tới Trần Thúc không ở trong phòng.
.....
Đường Ngọc đưa tổ mẫu tới chỗ Lưu đại phu
"Con nói Trường Doãn muốn ra ngoài nhiều ngày?" Lão thái thái ngủ sớm, Trần Thúc không muốn quấy rầy, hắn nói với Đường Ngọc cứ từ từ báo cho lão thái thái biết
Đường Ngọc đáp, "Hôm qua khi ra khỏi phòng tổ mẫu, con vừa lúc nhìn thấy hắn lên xe ngựa, hắn là có việc gấp ra ngoài.

Lúc về phòng lại nhìn thấy tờ giấy hắn để lại, nói con báo với tổ mẫu hắn có chuyện cần ra ngoài mấy ngày, cũng nhờ con chăm sóc Đường Đường."
Đường Đường cũng quen ở với nàng và tổ mẫu, đoạn đường từ Miểu thành đến Đào thành, Đường Đường vẫn luôn ở cạnh hai bà cháu nàng
"Có nói xảy ra chuyện gì không?" Lão thái thái lo lắng cho hắn
"Hắn không nói" Đường Ngọc đúng sự thật đáp.
Lão thái thái thở dài, "Trường Doãn quản nhiều việc quá."
Tổ mẫu vừa nói như vậy, Đường Ngọc cũng bỗng nhiên kịp phản ứng lại, hắn là Kính Bình Hầu, có hai chỗ đất phong là Vạn Châu và Bình Nam, không có khả năng suốt ngày thanh nhàn, hắn có chuyện của hắn, có lẽ hiện giờ còn có chút mới mẻ, có lẽ thêm không bao

lâu nữa, việc ngày càng nhiều, lúc đó rất nhiều chuyện sẽ dần phai nhạt.
Đang lúc suy nghĩ, lại nghe tổ mẫu cười nói, "Không lâu trước đây ta cũng có nghe người Miểu thành tới đây chữa bệnh nói tới chuyện ở Miểu thành, nói Trường Doãn đã thu thập đám người thủ thành kia, không ít bá tánh trong nhà ngoài ngõ reo hò, trước đây vẫn luôn cứ ngóng trông Kính Bình Hầu vào thành, không ngờ Trường Doãn lại dám động tới người thủ thành, thật sự đã làm cho bá tánh trong thành phun ra một ngụm khẩu khí, ngày sau cho dù ai làm thủ thành Miểu thành, cũng sẽ không dám hà hiếp bá tánh nữa."
Đường Ngọc nghe ra, trong những lời nói này của tổ mẫu là vô cùng ưa thích cùng vừa ý Trần Thúc.
Đường Ngọc đúng lúc nhắc nhở, "Tổ mẫu, cẩn thận dưới chân."
Suy nghĩ của lão thái thái quả nhiên bị đánh gãy.
.....
Ngày đầu tiên Trần Thúc rời khỏi, Đường Ngọc bỗng nhiên có chút không quen, giống như bên người bỗng nhiên thiếu đi một người vẫn luôn qua lại, hết thảy, phảng phất đã quay về quỹ đạo, nhưng lại giống như đang dần dần rời xa quỹ đạo.
Rồi sau đó là ngày thứ hai, ngày thứ ba, ngày thứ tư.....
Những ngày Trần Thúc không ở đây, Đường Ngọc mỗi ngày đưa tổ mẫu đến chỗ y quán của Lưu đại phu, đôi mắt tổ mẫu xác thật đã tốt lên không ít, Đường Ngọc đưa bà đi dạo chợ, nhưng đôi mắt mỗi ngày đều không thể dùng quá lâu, cho nên đi cũng không được nhiều nơi lắm, nhưng bởi vì mỗi ngày đều đi, cho nên những ngày này cũng trôi qua thật sự phong phú.
Qua khỏi ngày thứ năm, có đôi khi Đường Ngọc sẽ chống cằm phát ngốc, nghĩ Trần Thúc đi nơi nào, cũng đã liên tiếp 5 ngày rồi? Nhưng rất nhanh, nàng lại cảm thấy hành động này của nàng có chút điên rồ
Sang ngày thứ sáu, ngày thứ bảy, ngày thứ tám, rồi qua luôn ngày thứ chín, Đường Ngọc có chút thời điểm sẽ ôm Đường Đường phát ngốc, có đôi khi cũng sẽ hơi thất thần, thậm chí còn có suy nghĩ, Trần Thúc có phải sẽ không xuất hiện trước mắt nàng nữa hay không, giống như cái kiểu vĩnh viễn sẽ không xuất hiện nữa.....
Tuy rằng đây là chuyện trước đây nàng mong xảy ra nhất, nhưng

bây giờ, lại có chút lo lắng vô cớ.

Cũng nhớ tổ mẫu đã từng nói, có đôi khi không thể cứ làm theo tính tình, khi Trường Doãn thích con thì sẽ luôn nuông chiều con, nhưng tình cảm đều đến từ hai phía, nếu chỉ có một người bỏ ra trong thời gian dài, thì cũng sẽ có lúc chán ngán
Có lẽ Kính Bình Hầu phủ vốn đã có nhiều chuyện cần làm, có lẽ là, hắn cũng đã chán.....

Đường Ngọc nghĩ như thế, vậy cũng tốt.
Chờ qua hết ngày thứ mười, Đường Ngọc đưa tổ mẫu đi thi châm xong, quay trở về viện.

Lần này thời gian châm cứu có chút dài, sau khi trở về, tổ mẫu cũng có chút mệt, đang nghỉ ngơi trên giường.
Đường Ngọc ngồi với bà cho đến khi bà đã ngủ, rồi sau đó đẩy cửa ra ngoài, lại thấy Trần Thúc đang đứng khoanh tay dưới bóng cây ngoài phòng, không biết đã đợi lâu chưa.

Khuôn mặt tinh xảo như điêu khắc, hình bóng quen thuộc làm lòng người trong vô tình lại cảm thấy an ổn mà bình tĩnh.
"Ngươi.....!Đã trở lại?" Hơn mười ngày không gặp, Đường Ngọc cảm thấy dường như có chút xa lạ cùng thấp thỏm.
Trần Thúc ngước mắt nhìn nàng, "A Ngọc, ta có lời này muốn nói với nàng"
Trong phòng, Trần Thúc hỏi, "Nàng nhớ rõ cửa hàng cùng khế ước của Đường gia không?"
Đường Ngọc thành thật gật đầu, "Nhớ rõ."
Trần Thúc lại nói, "Ta đã cho người đi tra hỏi qua, mấy ngày trước bọn họ nói với ta, khế ước thu tiền thuê cửa hàng đang ở trong tay một gia đình, mà gia đình này chỉ có một nữ tử hơn ba mươi tuổi, còn có một nhi tử mười tuổi, nhiều ngày nay ta đã tự mình đi xem qua, A Ngọc, khế ước tiền thuê cửa hàng, hẳn là cữu cữu nàng cho bọn hắn.

Nam hài tử kia họ Hà, gọi là Hà Mậu Chi, năm nay mười tuổi."

Đường Ngọc sửng sốt.
Ý tứ trong lời Trần Thúc nói, nàng không thể không rõ.
Trần Thúc nhìn về phía nàng, nghiêm túc nói, "Người ở Tệ Châu, cách nơi này chỉ có ba bốn ngày lộ trình, nàng muốn đi xem không?"
Thật lâu sau, Đường Ngọc chậm rãi gật đầu.
Chuyến này lại đi Tệ Châu, lão thái thái lại không lo lắng bằng trước đây
Khế ước chỉ là việc nhỏ, nhưng nếu là hài tử của cữu cữu, Đường Ngọc vẫn muốn đi gặp một lần, cũng tò mò đến tột cùng vì sao lại có việc này
Từ biệt tổ mẫu, Đường Ngọc mang theo Đường Đường cùng đi ra ngoài, bởi vì cần ngồi trên xe ngựa bốn năm ngày, có Đường Đường ở đây, không khí cũng sẽ không quá xấu hổ.
Lần này lại có hơn mười ngày cùng nhau ngồi xe, ngược lại cũng không sợ trên đường lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.
"Suy nghĩ cái gì?" Trong xe ngựa, Trần Thúc hỏi.
Đường Ngọc nhẹ giọng nói, "Nghĩ đến cữu cữu, vì sao lại không nói cho chúng ta biết, nếu đúng là nhi tử của cữu cữu....."
Trần Thúc thấy rõ ràng, "A Ngọc, ai cũng có nỗi khổ tâm, nói không chừng gặp mặt thì sẽ rõ ràng thôi, đúng không?"
Đường Ngọc xem hắn, "Ngươi.....!Mấy ngày này là đi Tệ Châu?"
Trần Thúc ấm giọng nói, "Chuyện của nàng chính là chuyện của ta, không phải sao?".

Chương 38: 38: 1 - Hà Mậu Chi

Đường Ngọc nhìn hắn, khóe miệng hắn hơi nhếch một cái, tiếp tục cúi đầu đọc sách, lời nói vừa rồi như nhoáng lên bên tai Đường Ngọc rồi biến mất, dường như không còn dấu vết.
Vẫn nho nhã nhu hòa, chi lan ngọc thụ như cũ……
Đường Đường duỗi móng vuốt ra trước mặt Đường Ngọc, muốn Đường Ngọc ôm một cái, Đường Ngọc thu hồi suy nghĩ, không tiếp tục nhìn Trần Thúc, mà cúi người bế Đường Đường lên
Đường Đường phô bày bộ dạng vô cùng thoải mái nằm trong lòng Đường Ngọc, hai chân trước gác vào trên cổ tay Đường Ngọc, thích thú hưởng thụ cái ôm của Đường Ngọc, đầu lưỡi nhẹ nhàng lắc lư.
Phía sau sách, Trần Thúc liếc liếc nhìn chó Đường Đường một cái, không hiểu sao lại có chút ghen ghét.
Hắn còn không được tốt số bằng chó Đường Đường nữa!
Móng chó của Đường Đường còn có thể công khai đặt trên cánh tay Đường Ngọc, cũng có thể thỉnh thoảng dùng đầu chó cọ cọ Đường Ngọc, còn có thể không kiêng nể gì dúi vào mặt Đường Ngọc vừa hôn vừa liếm, hơn nữa càng thân cận Đường Ngọc càng cao hứng.
Trần Thúc ghen tị đỏ mắt.
Thậm chí, còn muốn đổi chỗ với nó……
Trần Thúc đang đỏ mắt bỗng nhớ tới khi ở chỗ thái nãi nãi, mỗi ngày hắn cùng Đường Ngọc ngủ chung một phòng, trong đó còn có một hai ngày là ngủ một chỗ.

Khi nàng ngủ rất an tĩnh, tóc đen rũ xuống gối ngọc, đôi mắt nhắm lại, có khi ngại gối ngọc quá cứng, sẽ gối lên chính cánh tay của mình, an tĩnh lại bình thản.
Hắn cũng lén duỗi tay qua, thử cho nàng gối lên cánh tay của mình.

Ban đầu nàng còn hơi nhíu nhíu mày, cảm thấy không quen, nhưng chỉ cần hắn không động đậy, nàng cũng sẽ từ từ quen.

Lúc nàng ngủ say, cũng dựa vào trong lòng ngực hắn, hắn hoàn toàn không dám nhúc nhích.
Hắn nghĩ, nếu không phải ở Mạo thành gặp phải Kiến Minh cùng Ngụy Chiêu Đình, thì không chừng ở chỗ thái nãi nãi, có lẽ hắn cùng Đường Ngọc đã là nước chảy thành sông rồi
Hắn cũng nhớ tới buổi tối đó từ quán rượu trở về, khép lại màn gấm, hắn lăn lộn gần cả một đêm, đến lúc kìm nén không được, hắn thậm chí còn nắm tay nàng...!sau đó, Đường Ngọc cũng sắp khóc ra tiếng, ngươi, còn chưa có được sao? Khi đó hắn đã tự hỏi, làm sao mà biết khi nào được, mà khi đó hắn có bộ dáng gì, đức hạnh gì, Đường Ngọc đại khái đã thu hết vào đáy mắt……
Trần Thúc lại thấy đau đầu.
Khi chuyển mắt, ánh mắt vừa lúc đối diện Đường Ngọc.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều sửng sốt.
Trần Thúc sửng sốt, là bởi vì không biết Đường Ngọc nhìn hắn bao lâu rồi, vừa rồi hắn vẫn luôn suy nghĩ đến chuyện mờ ám, không biết có phải bị nàng nhìn thấy rồi hay không, hoặc là đã nhìn ra.
Đường Ngọc sửng sốt, là bởi vì vừa rồi ánh mắt Trần Thúc nhàn nhạt, như xuất thần nghĩ đến điều gì đó, chỉ là hắn cũng chưa cảm thấy, trong lúc lơ đãng, hắn nới lỏng cổ áo, cổ họng nhẹ nhàng nuốt nuốt, đầu tóc lỏng lẻo chỉ dùng một cây ngọc trâm tùy ý giữ lại, áo ngoài rộng thùng thình lười biếng mà thoải mái, dưới cổ áo ngầm lộ ra đường cong tinh xảo, lộ ra hơi thở nam tử……
Trong lòng hai người đều hiểu rõ mà không nói ra, từng người thu hồi ánh mắt, coi như vừa rồi cũng chưa phát sinh chuyện gì, đang chơi với chó thì tiếp tục chơi với chó, đang đọc sách thì cứ đọc sách.
Vì thế bốn năm ngày đi đường, ban ngày thì ở trong xe ngựa, ban đêm, Đường Đường cùng Đường Ngọc ngủ một chỗ, Trần Thúc ngủ một chỗ, gần đến hoàng hôn ngày thứ năm, vừa lúc đã đến được thành Tệ Châu
Xác thật Trần Thúc đã tới đây trước, bởi vì Đường Ngọc gặp được Trần Nguyên ở cửa thành
"Hầu gia, Đường Ngọc cô nương." Trần Nguyên nghênh đón, những ngày vừa qua, Trần Nguyên vẫn luôn ở lại Tệ Châu thành, chưa từng rời đi

"Tệ Châu thành không lớn, nghiêm khắc mà nói, chỉ lớn hơn thị trấn một chút, xe ngựa đi ở trong đó có chút gây chú ý, nếu nàng muốn đứng nhìn từ xa trước thì chúng ta đi bộ tới được không?" Trần Thúc kiến nghị.
Đường Ngọc không biết đối phương tồn tại, đối phương có biết Đường Ngọc tồn tại hay không, Trần Thúc cũng không rõ lắm, nhưng theo Trần Thúc thấy, cứ đứng nhìn từ xa trước mới đúng
Đường Ngọc gật đầu, "Được"
Trần Nguyên đi phía trước dẫn đường.
Trần Thúc ôm Đường Đường, cùng Đường Ngọc đi tới, sóng vai dạo bước trong thành Tệ Châu, Trần Thúc nói, "Tệ Châu thành vừa không phải là thuộc địa của Bình Nam, cũng không phải thuộc địa của Phong Châu, mà là đất tiếp giáp giữa Bình Nam, Phong Châu và Thái Châu, mà Thái Châu trước đây từng là đất phong của Văn Bác Hầu.

Văn Bác Hầu cũng không phải là tước vị được thừa kế, tổ tiên ở Thái Y Viện được ân điển, sau đời thứ ba, phong hào cùng đất phong đều phải trả lại, cho nên Thái Châu tuy rằng thuộc về đất phong của Văn Bác Hầu, nhưng trừ bỏ thuế má, Văn Bác Hầu phủ rất ít khi can thiệp chuyện của châu quận.

Thái Châu là do thủ lĩnh trú quân ở đây cầm quyền."
Nếu đã tới Tệ Châu thành, Trần Thúc cũng nói rõ với Đường Ngọc nguồn gốc của Tệ Châu thành, "Ở thời của phế đế, phần lớn các nơi đều do chư hầu cùng đại quan biên giới cầm quyền, địa phương nhỏ như Thái Châu, là do thủ lĩnh trú quân khống chế.

Hiện giờ tân đế đăng cơ, cố ý mượn sức trú quân đang đóng tại địa phương, nên tân đế trực tiếp ban Thái Châu ban cho Vương Uy, thủ lĩnh trú quân tại nơi này.

Cho nên, hiện giờ Tệ Châu đã thuộc về Tấn Bác Hầu Vương Uy.

Ta cùng Vương Uy có giao tình, Tệ Châu thành rất an toàn, nàng

không cần lo lắng.”
Đến lúc này, Đường Ngọc mới hiểu được là hắn cố ý nhắc tới.
Từ trong kinh về Bình Nam, dọc đường đi Đường Ngọc thấy không ít cảnh tượng trú quân chém giết, lưu dân tràn vào, Đường Ngọc biết rằng trong nước hiện giờ tuy đã đổi mới, nhưng lại không yên ổn, nàng đi đến nơi nào cũng đều rất cẩn thận.

Trước đây Trần Thúc hẳn đã để ý, cho nên mới cố ý nói để nàng bớt lo
Đường Ngọc không khỏi nhìn hắn.
“Sao vậy?” Trần Thúc vốn đang cúi đầu nhìn Đường Đường trong ngực, chỉ là dư quang khóe mắt liếc thấy nàng đang nhìn hắn, liền hỏi.
Trong ngực Trần Thúc, Đường Đường rất ngạc nhiên với hoàn cảnh xa lạ chung quanh, nép vào ngực Trần Thúc, không dám kêu to “Gâu gâu gâu” như đang thông báo mình đã tới giống khi ở nơi quen thuộc, mà là thành thành thật thật ở bên cạnh cha nó
Đường Ngọc nhẹ giọng nói, “Không có việc gì, chỉ là có chút thấp thỏm.”
Lúc trước cũng không biết cữu cữu còn có người thân, bây giờ đã thật sự đi đến Tệ Châu, lại có chút thấp thỏm.
Trần Thúc cười nhìn nàng, ấm giọng nói, “Không sợ, ta với Đường Đường đi cùng nàng.”
Trong mắt hắn đầy ý cười nhu hòa, lại nắm lấy móng vuốt Đường Đường vẫy vẫy về phía nàng, bế bổng Đường Đường lên, tuy rằng chỉ là một câu như nói giỡn, nhưng Đường Ngọc vẫn vô tình liếc nhìn hắn nhiều hơn một chút
Hắn không phải là Trần Thúc thật tốt.
Hắn chỉ là Trần Trường Doãn thật tốt……
Bên cạnh chợt có người cưỡi ngựa phóng vọt qua, vừa rồi Đường Ngọc đi ở bên ngoài, Trần Thúc duỗi tay ôm lấy bả vai nàng né qua.
“Không có việc gì chứ?” Trần Thúc ôm chặt nàng.
Đường Ngọc lắc đầu, nhưng lòng vẫn còn sợ hãi, mới vừa rồi con ngựa kia thật sự quá nhanh, cho dù trên quan đạo cũng tính là nhanh, huống chi là đang chen chúc trong Tệ Châu thành.

Ngựa kia nghênh ngang chạy, không chỉ Đường Ngọc, mà còn đụng ngã không ít hàng quán đang bày trên phố xá, cũng có không ít người sợ tới mức ngã ngồi xuống đất.
Tệ Châu thành nhỏ, dưới tình huống bình thường, chứa không nổi một đại Phật.
Người này thân mặc nhung trang, hẳn là thủ hạ của Vương Uy, nhưng Vương Uy quản lý thuộc hạ rất nghiêm khắc, sẽ không dung túng cho thuộc hạ cưỡi ngựa ngang ngược trên đường

Hoặc đây không phải là thuộc hạ của Vương Uy, hoặc là, Tệ Châu thành có việc gấp
Trần Thúc đưa mắt ra hiệu, Trần Nguyên hiểu ý cho người đuổi theo
……
Sau khi trải qua sự việc mới vừa rồi, Trần Thúc đổi chỗ đi bên ngoài.
Tệ Châu thành không lớn, rất nhanh, Trần Nguyên đã đưa Trần Thúc cùng Đường Ngọc đến một ngõ hẻm
Hai người dừng chân, đứng nhìn từ xa
Một đám hài tử tầm chín tuổi mười tuổi đang chơi đùa cùng nhau, ước chừng mười một mười hai đứa, đang đuổi bắt lẫn nhau, mặc dù đã vào đông nhưng mồ hôi đã đổ đầm đìa.
Ánh mắt Đường Ngọc nhanh chóng dừng lại trên người một hài tử trong số đó, thoạt nhìn cũng chỉ tầm tám chín tuổi, nhưng nàng vừa thấy, liền biết hắn là hài tử của cữu cữu.

Bởi vì, hắn và cữu cữu thật sự rất giống nhau, như cùng một khuôn khắc ra, chỉ là có chút nhỏ gầy.
Cách khá xa, đám hài tử này lại đang chạy, Đường Ngọc có chút thấy không rõ.
Nhưng theo bản năng, di chuyển bước chân, tiến lên một chút, dường như là muốn đến nhìn rõ ràng hơn
Trần Thúc không có giữ nàng, chỉ ôm Đường Đường cùng nàng bước tới
Dần dần, đã tới sát đường, Đường Ngọc dừng bước
Nam hài tử vóc dáng nho nhỏ kia, không chỉ có bộ dạng giống cữu cữu, hơn nữa biểu tình, thần thái, động tác, đều cực kỳ giống cữu cữu.

Ánh mắt Đường Ngọc nhợt nhạt mờ mịt.
Nếu đứa nhỏ này là hài tử của cữu cữu, vậy cũng chính là người thân của nàng, là biểu đệ của nàng……
Đường Ngọc thấy hắn đang chơi đùa cùng các hài tử chung quanh, nhưng bởi vì thân thể rất nhỏ gầy, khi vứt cầu lại nhảy không bằng các hài tử khác nên thường xuyên bị các hài tử đó ép đến bên cạnh hay vào góc, ngẫu nhiên cũng có chút ủ rũ, nhưng rất nhanh, lại lần nữa tỉnh táo, một lần nữa gia nhập trò chơi với bọn trẻ
"Tên gọi của hắn là gì?" Ánh mắt Đường Ngọc chưa rời khỏi người đối phương, nhưng Trần Thúc đã sớm tới đây từ trước, dựa vào thủ đoạn của Trần Thúc, hắn là đã hỏi thăm được rõ ràng.
Quả thực, Trần Thúc đáp, "Hà Mậu Chi, người chung quanh gọi mẫu thân hắn là Dương tẩu, hai mẫu tử bọn họ mới chuyển đến Tệ Châu thành từ năm trước"
Cữu cữu cũng mất năm trước……
Đường Ngọc sửng sốt, vậy là sau khi cữu cữu chết, nàng mới dẫn theo Mậu Chi tới Tệ Châu thành.
"Vì sao lại đến Tệ Châu thành?" Đường Ngọc tò mò hỏi hắn.
Trần Thúc nhàn nhạt nói, "Bởi vì, ông ngoại cùng bà ngoại của Mậu Chi ở Tệ Châu thành……"
Vậy là tới đây cậy nhờ ông bà ngoại.

Đường Ngọc bỗng nhiên hiểu rõ, "Vậy bây giờ, mẫu tử bọn họ đang ở cùng ông bà ngoại sao?"
Như vậy ít ra cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau.
Trần Thúc nhìn nhìn nàng, nhàn nhạt nói, "Không có."
Đường Ngọc lại lần nữa sửng sốt.
Trần Thúc thấp giọng nói, "Dương gia không nhận nữ nhi cùng đứa cháu ngoại này, hai mẫu tử bọn họ vẫn luôn đơn độc ở phố phường, cũng không có về nhà."
"Vì sao?" Đường Ngọc khó hiểu.
Đường Ngọc vừa dứt lời, vừa lúc bọn nhỏ chơi cầu ở phía đối diện, cầu đang bị tranh đoạt lăn lại đây, vừa vặn dừng dưới chân Đường Ngọc
Hà Mậu Chi cách nàng gần nhất, cho nên tiến lên đây xin cầu.
Đường Ngọc ngồi xổm xuống, nhặt cầu lên, đôi tay đưa cho hắn, ôn

thanh nói, "Đây."
Ánh mắt nàng nhu hòa, khi nhìn hắn, trong mắt mang theo ấm áp, Hà Mậu Chi cảm ơn, dừng một chút, trong ánh mắt có chút nghi hoặc, nhưng vẫn không ở lâu.
Tuy nhiên khi ôm cầu chạy đi, Hà Mậu Chi lại quay đầu về sau, thấy Đường Ngọc còn ngồi xổm chỗ cũ, nhìn về phía hắn.
Hà Mậu Chi hơi hơi nhíu nhíu mày, trong lòng mang theo nghi hoặc, một lần nữa gia nhập đội ngũ chơi trò chơi
Trần Thúc duỗi tay đỡ nàng, ánh mắt Đường Ngọc mới rời khỏi người Mậu Chi
"Vừa rồi nói Dương gia không nhận nữ nhi cùng đứa cháu ngoại này là chuyện như thế nào?" Đường Ngọc rõ ràng nhìn ra được, cảm xúc của đứa nhỏ này có chút nhạy cảm, hẳn là có quan hệ với chuyện trong nhà
Trần Thúc nói, "A Ngọc, hẳn là Dương gia không đồng ý hôn sự của cữu cữu nàng cùng với mẫu thân Mậu Chi, mẫu thân Mậu Chi và cữu cữu nàng là trốn đi.

Trốn đi cũng chỉ có thể làm thiếp của người, Dương gia cảm thấy mất mặt, liền nói với bên ngoài nữ nhi của mình đã chết, cho nên cũng không sẽ nhận lại Mậu Chi và mẫu thân hắn, mặc dù mẫu tử bọn họ đều ở Tệ Châu thành, nhưng vẫn để mẫu tử bọn họ lưu lạc bên ngoài."
Trần Thúc nói làm cho Đường Ngọc hoảng sợ.
Nàng chưa bao giờ nghĩ tới việc này.
Trong khi hai người bọn họ nói chuyện, bọn nhỏ đã kết thúc trò chơi, chỉ còn một ít hài tử vẫn còn ở lại chơi đùa, các hài tử khác đều tách ra.

Cũng gần tới hoàng hôn, cần về nhà ăn cơm chiều, Trần Thúc cùng Đường Ngọc thấy Hà Mậu Chi một thân một mình rời đi.
Đường Ngọc nhìn hắn từ xa, không đuổi theo.
Trần Thúc lại nói, "A Ngọc, còn có một chuyện trước đây ta vẫn chưa nói với nàng.".

Chương 39: 39: 2 - Hà Mậu Chi

Đường Ngọc chuyển mắt, nhìn hắn thăm dò
Trần Thúc nói, "Cữu cữu nàng sau khi qua đời, thân thể mẫu thân Mậu Chi vẫn luôn không khỏe, ta đã tìm đại phu hỏi qua, là bệnh lao, hẳn là đã có từ rất lâu về trước, vẫn luôn đang chữa trị.

Nhưng cữu cữu nàng mất, có lẽ là nguyên nhân làm bệnh tình nặng thêm, một hai năm nay lại vẫn luôn dẫn theo Mậu Chi bên cạnh nàng, vốn nghĩ về lại Tệ Châu đến nương nhờ nhà cha mẹ nàng, nhưng trong nhà cũng không nhận, lại cho người đuổi ra ngoài, ta cũng đã nhờ đại phu khám qua, rất có thể, chịu không nổi một hai năm....."
Đường Ngọc cả người cứng đờ.
Trần Thúc tiếp tục nói, "Trước đây một phần tiền thuê cửa hàng trong nhà nàng, là cữu cữu nàng nhờ một bằng hữu khác thu hộ, cứ nửa năm đưa đến cho mẫu thân Mậu Chi một lần, mẫu tử bọn họ coi đây là nguồn sinh sống.

Sau đó bọn họ tới Tệ Châu thành, bằng hữu cữu cữu nàng vẫn luôn hết lòng hỗ trợ đưa đến nơi này."
Đường Ngọc chuyển mắt nhìn về phía bóng dáng nho nhỏ kia, nếu không phải do một phần tiền thuê này, có lẽ, nàng vĩnh viễn sẽ không biết cữu cữu còn có một nhi tử
Một bên, âm thanh Trần Thúc trầm thấp nói, "Kỳ thật.....!A Ngọc, ta đã thấy mẫu thân Mậu Chi....."
Đường Ngọc kinh ngạc.
Trần Thúc rũ mi nói, "Kỳ thật mười hai năm trước, đúng ra là, cữu cữu nàng muốn đến Tệ Châu thành cầu thân, nhưng cả nhà Hà gia gặp biến cố, cữu cữu nàng dẫn nàng chạy trốn trở về Miểu thành.

Sau khi nàng vào cung không bao lâu, cữu cữu nàng lo lắng liên lụy mẫu thân Mậu Chi, đến Tệ Châu thành một chuyến, vốn là vì không

muốn chậm trễ đối phương, nhưng mẫu thân Mậu Chi kiên trì.

Nhưng nếu Hà gia vẫn còn thì đỡ, nhưng khi đó bất luận Hà gia xảy ra chuyện gì, cữu cữu nàng đều không thể nói, cho nên Dương gia cũng không đồng ý gả mẫu thân Mậu Chi cho cữu cữu nàng.

Mẫu thân Mậu Chi quyết định dứt khoác, lập tức bỏ đi cùng cữu cữu nàng, vẫn luôn ở Nguyễn trấn phụ cận Miểu thành.

Cữu cữu nàng chạy đi chạy lại giữa Nguyễn trấn và Miểu thành, vừa chiếu cố mẫu tử Mậu Chi, vừa chiếu cố tổ mẫu nàng, cho đến năm trước, cữu cữu nàng ngoài ý muốn qua đời."
Trần Thúc bỗng nhiên nói tới, Đường Ngọc có chút không kịp phản ứng.
Thật lâu sau, Đường Ngọc mới trầm giọng nói, "Trần Thúc, ta muốn gặp Dương tẩu và Mậu Chi."

Vào đêm, trong phòng đơn sơ chỉ đốt một ngọn đèn dầu
Dương tẩu nhìn Đường Ngọc ngồi đối diện, trong mắt giấu không được ướt át, "Trước đây cữu cữu con nói con đang ở trong cung, ta còn đang suy nghĩ, sau khi cữu cữu con qua đời, có khả năng ta sẽ không được gặp con nữa, nhưng không nghĩ tới, có thể nhìn thấy con ở Tệ Châu thành, A Ngọc."
Chóp mũi Dương tẩu ửng đỏ, cũng thỉnh thoảng dùng khăn tay che miệng mũi ho khan.
Hốc mắt nàng hãm sâu, vừa nhìn thấy bộ dạng liền biết thân thể không tốt, thấy Đường Ngọc, hai người ngồi đối diện trước bàn, ánh mắt nàng kích động, kích động lại pha chua xót, nức nở nói, "Con và cữu cữu con có vài phần giống nhau, ta chỉ là.....!Nhìn thấy con, lại có chút nhớ tới cữu cữu con....."
Dương tẩu nói, tựa thanh đao cùn cứa vào đáy lòng Đường Ngọc
Khăn trong tay đã sớm bị nước mắt thấm ướt, Đường Ngọc lấy từ túi tay áo ra khăn tay của mình đưa cho nàng.
Dương tẩu nhìn nhìn nàng, duỗi tay nhận, nhẹ giọng nói cảm tạ.
Chuyện trước kia, Trần Thúc đã nói với nàng, nhưng khi đó cữu cữu còn sống, cho dù có khó khăn cũng không tính là khổ, khổ nhất, hẳn

là những ngày sau khi cữu cữu qua đời, Đường Ngọc nhẹ giọng nói, "Một hai năm nay, người và Mậu Chi đã trải qua như thế nào?"
Kỳ thật Dương tẩu đã khổ tâm từ lâu, vốn là nghĩ cảnh đời đổi dời, thân thể của mình cũng rất nhanh sẽ không chịu được, muốn cho Mậu Chi ngày sau có nơi chốn trở về, cho nên mới dẫn Mậu Chi trở về Tệ Châu thành, nhưng không ngờ, cha mẹ không chỉ không nhận nàng, mà còn đuổi nàng ra khỏi cửa, nàng có rất nhiều lời không thể bộc bạch cùng ai khác
Trước đây Trần Thúc tới, chỉ nói là bằng hữu của cha Mậu Chi, nói cha Mậu Chi có gửi một ít bạc ở chỗ hắn, nhờ hắn mang đến mẫu tử bọn họ, hắn còn dẫn theo đại phu tới xem bệnh.

Nhưng từ thần sắc của đại phu, Dương tẩu cũng biết thời gian của mình hẳn là không còn dài, nàng lo lắng nhất là Mậu Chi tuổi còn nhỏ, không có người chiếu cố.
Bây giờ, Đường Ngọc xuất hiện, giống như khổ sở, áp lực, tưởng niệm, cảm thán tích tụ trong lòng Dương tẩu đã lâu, rốt cuộc cũng có thể nói ra, nhưng lại mở miệng nói là, "Mậu Chi rất hiểu chuyện, làm cho người ta rất ưa thích....."
Trong mắt Đường Ngọc cũng hơi hơi mờ mịt.
.....
Ngoài phòng, Hà Mậu Chi ngồi trên xích đu
Trần Thúc cũng ở bên cạnh
"Đó là tỷ tỷ của đệ sao?" Hà Mậu Chi hỏi.
Trần Thúc hơi kinh ngạc, "Sao đệ đoán được?"
Hà Mậu chi cúi đầu nói, "Khi cha đệ còn sống, đệ có nghe cha nói, đệ có một biểu tỷ, nhưng mà vẫn mãi chưa gặp được.

Vừa rồi ở chỗ sân bóng, lúc đệ thấy tỷ tỷ, cảm thấy tỷ ấy với cha đệ có chút giống, sau đó lúc nhìn đệ, biểu tình của tỷ ấy không giống người khác.

Đệ mới đoán, tỷ ấy có thể là biểu tỷ của đệ hay không?"
Trần Thúc không ngờ đứa nhỏ này lại là đứa con nít ranh.
Trần Thúc gật đầu, "Đúng."

Hà Mậu Chi lại nói, "Vậy, tỷ ấy mới từ trong cung ra sao?"
Trần Thúc lại lần nữa gật đầu, "Đúng vậy."
Hà Mậu Chi trầm giọng nói, "Đáng tiếc cha đệ đã qua đời, cha đệ nằm mơ cũng sẽ mơ thấy tỷ tỷ, có đôi khi ngủ không được, sẽ ngồi ở trong viện, có một lần đệ đi tiểu đêm, cha đệ đã nói với đệ, cha đang nhớ biểu tỷ của đệ.

Hiện tại tỷ tỷ đã trở lại, nhưng cha lại không còn nữa, cha đệ nếu có thể nhìn thấy tỷ tỷ, nhất định rất cao hứng."
Hà Mậu Chi dáng người nhỏ gầy, khi Trần Thúc nhìn hắn, đều sẽ nghĩ đến khi mình còn nhỏ
Cũng sẽ nghĩ đến, lúc ấy trong nhà gặp bất trắc, tổ mẫu cho Chu ma ma dẫn hắn chạy trốn tới Bình Nam, đến Hoàn thành tìm Hà gia gia nhờ giúp đỡ
Trên đường đi, thị vệ đi theo đều đã chết, Chu ma ma cũng không còn
Hà gia gia thu nhận hắn, nói hắn không được gọi là Trần Thúc nữa, mà gọi là Trường Doãn.
Hắn ở chỗ Hà gia gia, qua hai tháng không tính là những ngày kinh hoảng, vốn là...!vốn là....hắn cho rằng những ngày như vậy sẽ vẫn luôn tiếp tục trôi qua, cũng gặp được Đường Ngọc khi còn nhỏ
Nhưng cánh tay của thiên gia vẫn duỗi tới Bình Nam cùng Hoàn thành, Hà gia chìm trong biển lửa.....
Cha Đường Ngọc dẫn theo bọn họ trốn ra khỏi nhà, nhưng đến cuối cùng, rời khỏi Hoàn thành chỉ có hắn cùng Đường Ngọc, hắn sinh bệnh, cuộn trong lòng Đường Ngọc, chuyện hắn sợ nhất, chính là Đường Ngọc sẽ bỏ mặc hắn, nhưng trong lòng có nhiều nhất, chính là áy náy cùng khổ sở.
Nếu không phải do hắn, Hà gia cũng sẽ không có mầm tai hoạ
Ông ngoại Đường Ngọc cùng cha mẹ, đều sẽ không chết ở Hoàn thành.....
Trần Thúc rũ mắt.
Bên cạnh, Hà Mậu Chi lại tò mò nhìn hắn, "Vậy còn huynh? Huynh là tỷ phu của đệ sao?"
Trần Thúc dừng một chút, ôn hòa cười nói, "Nhãn lực của đệ không tồi"

Hà Mậu Chi nghiêm túc đánh giá hắn.

Có lẽ là bị nhìn đến chột dạ, Trần Thúc lại bổ sung nói, "Bây giờ còn chưa phải, nhưng rất nhanh thì đúng thôi....."
Hà Mậu Chi nhíu mày.
Hắn đưa đầu tới gần bên cạnh dây thừng xích đu, nghiêm túc nói, "Đệ đừng ở trước mặt tỷ của đệ mà gọi ta là tỷ phu đấy, nàng sẽ tức giận ta, nhưng sau lưng, có thể gọi, gọi càng nhiều càng tốt."
Ánh mắt Hà Mậu Chi vi diệu.
Trần Thúc nhìn nhìn ná trong tay hắn, hiểu ý nói, "Đệ lén gọi ta tỷ phu, ta có thể chơi bắn ná với đệ."
Hà Mậu Chi nhìn nhìn ná trong tay mình, Trần Thúc nhìn hắn chớp chớp mắt.
.....
Có lẽ là chơi đến thân thiết, Hà Mậu Chi cũng nói với Trần Thúc chuyện ông ngoại cùng bà ngoại, "Đệ không thích bọn họ, mẫu thân nói, nếu mẹ qua đời, sẽ cho đệ đến ở cùng bọn họ, nhưng đệ không muốn."
Trần Thúc cũng nhắm chuẩn ná, "Mỗi người đều có nỗi khổ tâm, mẹ đệ cũng có khổ tâm của mẹ đệ, chờ khi đệ lớn lên, đệ sẽ hiểu rõ."
Hà Mậu Chi vốn cũng đã nhắm chuẩn, lập tức, quay đầu nhìn hắn, ná trong tay vẫn được kéo ra, lại nói cùng hắn, "Dù sao đệ cũng không thích ông ngoại, bà ngoại gì đó."
Hà Mậu Chi nói xong, mắt thấy sắp phải buông tay, vừa lúc Đường Ngọc từ trong phòng bước ra
Ná của Hà Mậu Chi vừa lúc nhắm ngay cửa ra vào phòng, nhẹ buông tay, Trần Thúc cả kinh, duỗi tay ngăn lại, chỗ chắn ná đều bị chấn đến chết lặng, đau nhức một hồi
"Tỷ phu!" Hà Mậu Chi bị dọa sợ.
"Không có việc gì." Trần Thúc sợ dọa hắn ngã, càng sợ ná vừa rồi làm Đường Ngọc bị thương
Đường Ngọc từ trong phòng đi ra, hốc mắt đều ửng đỏ, Trần Thúc tự nhiên giấu tay sau người, không cho nàng thấy, "Gặp chưa?"
Đường Ngọc gật đầu.
Trần Thúc lại nhìn về phía Hà Mậu Chi, ánh mắt Hà Mậu Chi vẫn luôn đặt trên người Đường Ngọc

Đường Ngọc nửa ngồi xổm xuống, nhẹ giọng nói, "Mậu Chi, ta là Đường Ngọc, biểu tỷ của đệ, cha đệ là cữu cữu của ta, ta tới thăm đệ cùng mợ."
Trần Thúc nghe miệng nàng gọi mợ, biết được hai người hẳn đã nói rất nhiều chuyện
Hà Mậu Chi cắn môi, "Biểu tỷ, bệnh của mẫu thân đệ có thể trị khỏi không?"
Hà Mậu Chi bỗng nhiên mở miệng hỏi, Trần Thúc cùng Đường Ngọc hai người đều sửng sốt.
Kỳ thật Trần Thúc đã nói trước với Đường Ngọc, vừa rồi Dương tẩu cũng nói với Đường Ngọc, Đường Ngọc biết bệnh của mẫu thân Mậu Chi là trị không hết.....
Ánh mắt Đường Ngọc hơi trệ, nhất thời không biết nên trả lời với hắn như thế nào mới tốt.
Có lẽ trước đây hi vọng vẫn luôn thất bại, kỳ thật Hà Mậu Chi cũng hoàn toàn không ôm hy vọng gì, nhưng hi vọng trong mắt hắn, Đường Ngọc cùng Trần Thúc đều không đành lòng dập tắt
Trần Thúc giải vây, "Mậu Chi, ngày mai ta cùng Đường Ngọc sẽ cho người mời đại phu tới, chúng ta cùng thử xem sao, được không?"
Đôi mắt vốn không mang bao nhiêu hi vọng của Hà Mậu Chi bỗng nhiên sáng lên, khóe miệng cũng bỗng nhiên nhếch lên, "Được!"

Đường Ngọc nhìn về phía Trần Thúc.
Lời này của Trần Thúc nói vừa đúng lúc, cũng có thể trấn an nhân tâm, mà vẫn không tính là nói dối Mậu Chi
Hắn đối nhân xử thế, nơi chốn mượt mà, cũng suy nghĩ dùm cho người khác
"Đi thôi, đi nhìn mẫu thân đệ trước." Trần Thúc lại dặn dò một tiếng.
Hà Mậu Chi được lời hẹn của Trần Thúc, rất cao hứng, lớn tiếng cười nói, "Cảm ơn tỷ tỷ, tỷ phu!"
Trần Thúc cứng đờ, chuyển mắt nhìn về phía Đường Ngọc, Đường Ngọc không có nói gì, chỉ cúi người sờ sờ đầu Hà Mậu Chi, nhẹ giọng nói, "Mậu Chi, ngày mai ta lại đến thăm hai người."
"Dạ!" Hà Mậu Chi chạy như bay về trong phòng.
Đảo mắt, trong sân viện chỉ còn hai người Trần Thúc cùng Đường Ngọc

Hai người đều nhìn theo Hà Mậu Chi về phòng, lát sau, ánh mắt dần dần trầm xuống.
"Ta bảo Trần Nguyên thuê lại viện bên cạnh, rất gần, cũng tiện nữa." Trần Thúc nhẹ giọng nói, "Ngày mai lại đến đi."
Đường Ngọc chuyển mắt nhìn hắn, hơi nước trong ánh mắt còn chưa tan, ẩn ẩn trong hốc mắt, dường như cũng đâm vào đáy lòng hắn
Bóng đêm thực yên tĩnh, xung quanh cũng không có người khác.
Trần Thúc duỗi tay, ôm nàng vào trong lòng ngực, "Khóc đi, không ai nhìn thấy đâu.".

truyện tiên hiệp hay
Đường Ngọc nắm chặt vạt áo hắn, vùi đầu vào lòng ngực hắn, ẩn ẩn nức nở.
Đáy lòng Trần Thúc giống như bị một lưỡi dao sắc bén vạch ra vết thương đỏ rực, có một ít lời, vẫn luôn giấu ở trong lòng, sâu không thấy, không thể lộ ra ngoài ánh sáng
Hắn không nghe được tiếng nàng khóc
Bóng đêm yên lặng, ánh trăng lạnh lẽo rơi vào bên trong viện, cũng chiếu vào trên người hắn, như phủ lên người hắn một tấm vải trắng sạch sẽ, âm thanh hắn trầm thấp mà nghẹn ngào nói, "A Ngọc, ta thực xin lỗi.....!Do ta, ta liên lụy gia đình mọi người, làm cho Hà gia gặp phải tai họa bất ngờ này.

Nếu ta không tới Hoàn thành cậy nhờ ông ngoại nàng, nếu ông ngoại nàng không thu nhận ta, ông ngoại nàng, cha nàng, mẹ nàng.....! cũng sẽ không chết ở Hoàn thành, cữu cữu cùng mợ nàng cũng sẽ không....."
Trần Thúc không biết nên nói tiếp như thế nào, "Đường Ngọc, ta....."
Người trong lòng ngực lần nữa nắm chặt vạt áo hắn, cả người nhẹ nhàng run rẩy.
Trần Thúc im tiếng, tựa như đã hoàn toàn rối loạn.

Chương 40: 40: Chương 35

Đường Ngọc lăn qua lộn lại trên giường không ngủ được, trong đầu đều là cảnh tượng hôm nay nhìn thấy Mậu Chi và mợ
Bên tai, lặp lại lặp lại đều là lời mợ nói, còn có lời Trần Thúc nói……
Cữu cữu đã không còn nữa, chỉ dựa vào cái hộp tổ mẫu đưa cho nàng trước đây, nàng đoán được cũng không nhiều lắm, nhưng lồng ghép lời mợ nói cùng lời Trần Thúc nói vào cùng nhau, mới dường như rõ ràng được đôi chút
Ông ngoại họ Hà, trước đây học cùng trường với tổ phụ Trần Thúc, là bằng hữu đồng môn, sau đó ông ngoại lại làm trưởng sử Vạn Châu, vẫn luôn thân cận với tổ phụ Trần Thúc
Khi gia nghiệp Vạn Châu truyền từ tổ phụ Trần Thúc tới phụ thân Trần Thúc, ông ngoại dẫn bà ngoại trở về Hoàn thành, bà ngoại là người Hoàn thành, rồi sau đó hơn mười năm, ông ngoại và tổ phụ Trần Thúc vẫn luôn thư từ qua lại, thăm hỏi lẫn nhau
Lúc ấy triều đình Yến Hàn càng lúc càng hủ bại, các hoàng tử tranh đấu không ngừng, Vạn Châu cũng bị liên lụy vào trong đó, tổ phụ Trần Thúc mệt mỏi ứng phó.
Ông ngoại từng là trưởng sử Vạn Châu, sau khi đến Hoàn thành, vì lý do cẩn thận, vẫn luôn mai danh ẩn tích, cho nên người chung quanh chỉ biết ông ngoại là phu quân bà ngoại, cũng không rõ lai lịch ông ngoại
Sau đó Trần Thúc được sinh ra, trong triều có một khoảng thời gian yên lặng ngắn ngủi
Trần Thúc sinh ra, cũng làm tổ phụ hắn nhớ tới bạn cũ, liền gửi thư thương nghị cùng ông ngoại, nói bọn họ một người có cháu trai, một người có cháu ngoại gái, không bằng định thân đi? Hai lão nhân gia, nửa đời làm chủ tớ cũng làm bằng hữu, lại có hơn mười mấy năm không gặp, nghĩ đến sắp được làm thông gia, đều thật cao hứng, liền nói chọn ngày lành cho hai đứa nhỏ gặp mặt.
Nhưng lúc ấy, triều đình vốn yên lặng lại phát sinh biến cố.
Thiên tử lúc đó, cũng chính là phế đế, ngầm đem đầu mâu nhắm

vào Vạn Châu, tổ phụ, phụ thân, còn có huynh trưởng Trần Thúc đều chết trong mưu kế của thiên tử, Trần Thúc may mắn giành lại được tánh mạng, Chu ma ma mang theo hắn chạy trốn tới Hoàn thành.
Tuy rằng Trần gia cùng Lục gia, Diệp gia, Thịnh gia là thế gia có quan hệ tốt, nhưng lúc ấy Lục gia tự mình khó bảo toàn, Diệp gia ở phía Bắc căn bản không thể trốn tới đó được, thiên tử muốn tiêu diệt cả nhà Trần gia, nhất định sẽ bóp chết đường để Trần gia đi đến Thịnh gia, cho nên ngược lại cũng không thể đi Phong Châu.
Lúc ấy, nơi an toàn nhất tổ phụ Trần Thúc có thể nghĩ đến, chính là ông ngoại ở Hoàn thành.
Chu ma ma mang theo thư tín của tổ phụ Trần Thúc, cùng Trần Thúc một đường đào vong đến Hoàn thành, cả một đường đều bị thiên tử cho người đuổi giết, Chu ma ma cũng chết trên đường, một mình Trần Thúc cũng đến được Hoàn thành, ông ngoại thu nhận hắn.
Vạn Châu gặp biến cố, ông ngoại muốn bảo hộ huyết mạch cuối cùng của Trần gia, vẫn luôn giấu Trần Thúc trong nhà.
Nhưng ông ngoại biết rất rõ, hoặc là Trần Thúc mai danh ẩn tích cả đời, hoặc là tùy thời có sẽ có lúc gặp nguy hiểm đến tánh mạng, thậm chí rất nhanh, sẽ có người tìm được tới Hoàn thành.

Ông ngoại cho người báo tin đến lão phu nhân Thịnh gia, cũng chính là thái nãi nãi thu nhận Trần Thúc sau này
Bên cạnh đó, nàng cũng cùng cha mẹ tới Hoàn thành.
Thân phận ông ngoại, cha biết rõ ràng, nhưng cha vẫn chưa nói với tổ mẫu, sợ phát sinh biến số.
Khi đó nàng cùng cha mẹ đến Hoàn thành, lần đầu tiên nhìn thấy Trần Thúc.
Hắn nhỏ nhỏ gầy gầy, không thích nói chuyện, ông ngoại nói với Trần Thúc, nàng là vị hôn thê của hắn, Trần Thúc nhìn nhìn nàng.

Nàng biết được Trần Thúc muốn ở chung một chỗ với nàng, nhưng không biết vì nguyên nhân gì, luôn giống như giấu giếm chuyện gì đó, không thích nói chuyện, khi té ngã đập đầu gối xuống đất, cũng

không lên tiếng, làm như sợ gây thêm phiền toái cho người khác
Đường Ngọc lớn hơn hắn hai tuổi, lại là nữ hài tử, sẽ biết chiếu cố người.
Đầu gối hắn bị trầy, Đường Ngọc thấy, liền cầm thuốc bôi vào đầu gối cho hắn
Hắn đau đến nhíu nhíu mày, nhưng vẫn không khóc.
Đường Ngọc đưa cho hắn một viên kẹo, "Ăn vào sẽ không đau."
Hắn nhận, không ăn, nhưng vẫn luôn mang theo trên người.
Từ đó về sau, Trần Thúc liền thường xuyên đi theo nàng, nàng đi đến đâu, Trần Thúc liền đi đến đó
Khi đó nàng chỉ nhớ ông ngoại nói với nàng, hắn gọi là Trường Doãn, nhưng kỳ thật thời gian Đường Ngọc ở chung với hắn cũng không dài, sau đó trong nhà liền phát sinh biến cố.
Nhà ông ngoại bỗng nhiên cháy lớn, một đám đông hắc y nhân xông vào nhà, nha hoàn, tôi tớ, gã sai vặt trong nhà đều ngã vào vũng máu, cha dẫn nàng cùng Trần Thúc liều mạng chạy ra ngoài, nhưng cha lại muốn đi cứu mẫu thân, sau đó liền không còn trở về nữa
Nàng cùng Trần Thúc chạy một đường, thời tiết giữa tháng chạp lạnh như cắt, trốn tránh tại vùng núi ngoại ô, đông lạnh đến phát run.
Khi đó Trần Thúc phát sốt, nàng đành phải ôm lấy hắn, chốc chốc lại hỏi hắn có lạnh hay không.
Cha đã không trở về, nàng sợ Trần Thúc cũng không còn nữa.
Nàng rất sợ.
Trần Thúc vẫn luôn sốt cao, bọn họ ôm nhau gian nan trải qua một đêm đông
Nhưng ngày thứ hai khi tỉnh lại, đám hắc y nhân trong nhà kia vẫn tìm được bọn họ.

Hai người bọn họ chạy không nhanh, mắt thấy sắp bị đuổi kịp.

Trần Thúc cắn môi, cùng nàng tách ra chạy hai đường, nàng bị dọa sợ, Trần Thúc nhìn nàng một cái, rồi sau đó không còn quay đầu lại nữa
Nàng sửng sốt.
Lúc ấy toàn bộ hắc y nhân đều đuổi theo Trần Thúc, nàng vừa khóc

vừa chạy, sau đó lại gặp được cữu cữu.
Cữu cữu mang nàng trở về Hoàn thành, nhưng trong nhà, không có người nào còn sống.

Đó là thời gian đen tối nhất trong sinh mệnh nàng.
Khi đó nàng nghĩ Trần Thúc không sống nổi, lại không biết Trần Thúc cuối cùng được người của thái nãi nãi cứu.
Sau đó nàng cùng cữu cữu về lại Miểu thành, nhưng không ngờ, cũng có người đuổi tới Miểu thành, cữu cữu nói, có khả năng Trường Doãn vẫn còn sống, người khác là tới tìm hắn.

Nhưng người tới kiểm tra cực nghiêm, ngoài ra khi đang chạy trốn, lại đều đã từng thấy Đường Ngọc, cữu cữu bất đắc dĩ, đưa nàng đến chỗ tuyển chọn cung nữ
Tiếp theo đó, nàng ở trong cung ngẩn ngơ thoáng cái mười hai năm.
Những chuyện trước đây, đều dần dần phai nhạt, thậm chí cũng đã quên luôn đứa bé gọi là Trường Doãn kia……
Mà Trần Thúc tới được chỗ thái nãi nãi, thái nãi nãi cùng mấy thế gia kia tạo áp lực cho phế đế
Trong nước đang có thế gia mưu nghịch, phế đế không rảnh bận tâm chỗ Trần Thúc, ngoại trừ thề thốt phủ nhận, lại thêm trấn an, tánh mạng Trần Thúc mới có thể giữ được, vẫn luôn đi theo bên người thái nãi nãi, nhân cơ hội phế đế không rảnh bận tâm, xây dựng Vạn Châu lớn mạnh.

Rồi sau đó, do phế đế muốn liên hôn cùng Vạn Châu, nên mới có một màn Trần Thúc nhập kinh cưới công chúa.
Mà nàng, cũng ở dịch quán gặp được Trần Thúc lần thứ hai
Nàng căn bản không có ngẩng đầu nhìn hắn, nhưng Trần Thúc nhận ra nàng……
Bên trong màn gấm, hắn cùng nàng làm chuyện hoan hảo.
Bởi vì trong lòng hắn, hắn và nàng vốn nên ở bên nhau
Nàng và hắn sẽ thành thân, bất luận là sớm hay muộn
Hắn là chư hầu một phương chấp chưởng Vạn Châu, tâm tư cùng lòng dạ đều thâm sâu khôn lường, sẽ không bởi vì nhìn thấy nàng mà mất kiên nhẫn, càng không thể thiếu kiềm chế mà làm những

việc hắn không muốn
Mà bởi vì hắn thích nàng, mới nâng niu nàng trong lòng bàn tay.
Nhưng trước hết nàng phải là của hắn, từng chút một khắc lên dấu vết của hắn……
Trong cực hạn vui thích, hắn sinh ra ý niệm không muốn cho nàng đi
Hắn cũng có ái mộ, có dục niệm, có yêu thích, nhưng chiếm cứ chỗ sâu nhất trong tâm tư, nhưng khi hắn còn bé đã trải qua biến cố, đi theo bên cạnh thái nãi nãi, vẫn luôn thanh tỉnh cùng ẩn nhẫn, hắn biết rõ mình muốn gì.
Khi hắn nhận định, sẽ không tiếc đại giới đi làm, thậm chí bí quá hoá liều, vì báo thù cho tổ phụ, cha mẹ còn có huynh trưởng đã chết, cho nên hắn không thể không để nàng đi, hắn có chuyện quan trọng hơn cần làm trước

Trần Thúc như vậy cũng không phải là người hoàn mỹ
Có tư dục, cũng có trách nhiệm, có tâm tư cũng có mưu lược.
Trần Thúc như vậy lại gần như người hoàn mỹ.
Biết tiến thối, biết nặng nhẹ, không cố chấp, đối với người hắn thích, ôn văn nho nhã, nhu hòa tương hộ……
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Hôm sau tỉnh lại, sắc trời đã sáng rỡ.
Đường Ngọc cũng không biết tối hôm qua nàng ngủ lúc nào, khi tỉnh lại trong viện đã có tiếng vui đùa ầm ĩ
Đường Ngọc đẩy cửa đi ra, thấy Trần Thúc cùng Mậu Chi đứng một chỗ.
Hai người đang bắn ná.
Ná luôn là trò chơi nam hài tử thích nhất, Trần Thúc cũng vậy, Hà Mậu Chi cũng vậy, đều không có ngoại lệ.
Khi Đường Ngọc tiến lên, hai người đang chơi thật sự chuyên chú, cũng chưa thấy nàng tới.
Trần Thúc nói với hắn làm sao nhắm chuẩn, Hà Mậu Chi làm theo.
Thực nhanh, viên đá được bắn ra ngoài, cái bình xa xa bị bắn vỡ, hai người ngầm hiểu lẫn nhau vỗ tay hoan hô
Trần Thúc dường như có thể hợp nhau với hết thảy mọi người……
Có lẽ nhận thấy có người, Trần Thúc xoay người, quả thực thấy là Đường Ngọc, "A Ngọc."

Hắn nhẹ gọi một tiếng, Mậu Chi cũng xoay người, "Tỷ tỷ."
Hà Mậu Chi không có huynh đệ tỷ muội, luôn hâm mộ người khác có huynh đệ tỷ muội, hiện giờ có Đường Ngọc, liền ẩn đi chữ biểu tỷ cùng tên gọi của nàng
Đường Ngọc tiến lên, "Khi chơi ná cần phải chú ý an toàn, rất dễ đả thương đến người khác."
Khi nàng ở trong cung, đã từng gặp qua hoàng tử ngang bướng dùng ná khi dễ cung nhân.
Cung nhân giận mà không dám nói gì.
Cũng có cung nhân bị lệnh cưỡng chế đứng bất động để bị bắn.
Có một lần Văn Quảng đã bị hoàng tử dùng làm bia ngắm bắn ná
Nàng biết ná bắn vào trên người rất đau, khi đó nàng muốn lấy danh nghĩa Thái Hậu ngụy trang, làm tên hoàng tử ngang bướng kia rời đi, nhưng Tấn Vương lại tiến lên, "Ta đi thì tốt hơn, một cung nữ như ngươi cũng đừng lộ diện, đỡ bị người khác nhớ thương tới, ốc còn không mang nổi mình ốc, còn nữa, cũng không phải hoàng tử nào cũng đều giống như ta đâu……"
Lời hắn nói tất nhiên là trêu ghẹo
Nhưng bởi vì có Tấn Vương nên Văn Quảng thoát hiểm, ngày sau, tiểu hoàng tử cũng không đi tìm Văn Quảng hành hạ tiếp
Mậu Chi không phải là người như vậy, nhưng nàng muốn nhắc nhở một chút.
Dạy dỗ khi còn bé rất quan trọng với một đứa trẻ, không cầu có bao nhiêu tốt, nhưng cần phải biết các đạo lý vốn có

Mậu Chi cười nói, "Đệ biết mà, tỷ phu mới vừa nói xong, dùng ná khi dễ người không phải bản lĩnh, bảo hộ người khác mới là đúng."
Đường Ngọc nhìn về phía Trần Thúc.
Trần Thúc nhẹ giọng thở dài, "Không phải đã nói rồi sao, đừng làm trò gọi tỷ phu trước mặt tỷ tỷ đệ……"
Mậu Chi cười nói, "Gọi nhầm, Trường Doãn ca ca nói."
Nói xong, hai người lại hiểu ý vỗ tay, cùng nhau cười hì hì nhìn về phía Đường Ngọc.
Đường Ngọc cạn lời.
Đường Ngọc đứng dậy, Trần Thúc cũng đứng dậy theo, "Ta đã cho Trần Nguyên đi mời đại phu, chậm một chút nữa là có thể tới."

Chỉ là vừa dứt lời, liền nghe thấy tiếng xe ngựa truyền đến.
Là xe ngựa của Trần Thúc, Trần Nguyên đưa đại phu từ trên xe ngựa xuống, "Đại phu bên này."
Mậu Chi ngây người, "Hắn là Mao đại phu, là đại phu tốt nhất trong thành!"
Mẫu thân bệnh lâu năm, Hà Mậu Chi hiếu thuận, các đại phu trong thành, hắn đều hỏi thăm qua, bây giờ nhìn thấy Trần Nguyên mời đến chính là Mao đại phu, Mậu Chi kích động đến hốc mắt đều có chút đỏ.
"Đi." Trần Thúc dắt Mậu Chi cùng tiến lên.
Đường Ngọc nhìn bóng dáng hắn, trong lòng không hiểu sao vừa kiên định lại an ổn.
……
Trong phòng, Mao đại phu đơn giản xem xét trước.
Bệnh lao không dễ trị, cũng cần phân rõ bệnh tình đang ở giai đoạn nào, Mao đại phu nói muốn bắt mạch kiểm tra, thời gian có chút lâu, còn cần hoàn cảnh an tĩnh, không bị người khác quấy rầy.
Trần Thúc cùng Đường Ngọc dẫn Mậu Chi ra ngoài chờ.
Mao đại phu đến đây, Mậu Chi đã vui mừng khôn xiết, nhưng lúc chẩn bệnh, Mậu Chi liền đứng bất động ngoài phòng, khẩn trương nhìn trong phòng, lòng bàn tay đều là mồ hôi.
Đường Ngọc nắm tay hắn, ấm giọng nói, "Không sợ, chúng ta ở chỗ này chờ."
Hốc mắt Mậu Chi hồng hồng, nhìn nàng gật đầu.
Đường Ngọc duỗi tay sờ sờ đầu của hắn.
Vừa lúc, Trần Nguyên bên cạnh tiến lên, "Hầu gia."
Trần Nguyên không nói gì thêm, Trần Thúc biết Trần Nguyên có việc muốn nói riêng với hắn, Trần Thúc nhìn Đường Ngọc nói, "Ta đi rất nhanh sẽ trở lại."
Đường Ngọc nhẹ giọng nói được.
Trần Thúc cùng Trần Nguyên đi đến chỗ xa hơn một chút, Trần Nguyên chắp tay nói, "Hôm qua hầu gia nói đi tra người phóng ngựa như bay ở trên đường, đã tra được, là cháu rể Dương gia".

Chương 41: 41: Chương 35-2 2 - Kính Bình Hầu Trần Thúc

Cháu rể Dương gia?
Trần Thúc nhất thời không biết là ai, "Dương gia nào?"
Trần Nguyên dừng một chút, tiếp theo ánh mắt nhìn về hướng nhà phía sau Trần Thúc.
Trần Thúc ngoài ý muốn, "Ý ngươi là, nhà ông ngoại Mậu Chi?"
Trần Nguyên gật đầu, "Dạ đúng, Dương gia Tệ Châu, trước đây cũng từng là một thế hệ vọng tộc, sau đó lại xuống dốc, trèo lên quyền quý khắp nơi, nữ nhi trong nhà cơ bản đều gả cho hào môn cùng tướng lãnh trú quân, người phóng ngựa nhanh hôm qua hầu gia gặp, là nhi tử một đại tướng thuộc hạ của Tấn Bác Hầu, tên gọi Chiêm Vân Ba, hơn mười ngày trước cùng phu nhân hồi môn tới Tệ Châu thành.

Tệ Châu thành nhỏ, không có nhân vật lớn nào, Chiêm Vân Ba đã làm mưa làm gió được chút thời gian, người trong thành biết cha hắn là đại tướng thủ hạ của Tấn Bác Hầu nên không người nào dám quản, còn nghe nói....."
Trần Nguyên muốn nói lại thôi.
Trần Thúc nhìn hắn, "Nói đi."
Trần Nguyên lại nói, "Trước khi hầu gia tới Tệ Châu thành, Dương phu nhân (mẹ Mậu Chi mẫu) có đến Dương phủ một lần, bởi vì biết bệnh tình nặng thêm, khả năng thời gian không còn nhiều, không còn cách nào khác, vẫn chỉ nghĩ phó thác Hà công tử cho ông ngoại cùng bà ngoại, khi đó vừa lúc bị Chiêm Vân Ba gặp được, ngày ấy Chiêm Vân Ba thua tiền ở sòng bạc, đang lúc nổi nóng, khí không thuận....."
Trần Nguyên dừng dừng.
"Nói tiếp." Trần Thúc gằn giọng
Trần Nguyên trầm giọng nói, "Chiêm Vân Ba nhìn thấy Hà công tử, gọi một tiếng tiện chủng, sau đó đá một chân tới, Dương phu nhân

che chở cho Hà công tử, đỡ một đòn chân thật mạnh, ho ra máu, bệnh tình mới càng thêm nặng....."
Trần Thúc im lặng.
Trần Nguyên cũng không nói.
Một lát sau, Trần Thúc chuyển mắt nhìn về phía Đường Ngọc cùng Mậu Chi, nhớ tới buổi sáng Mậu Chi nói, luyện ná là vì muốn đánh người xấu, nhưng hắn nói với Mậu Chi, ná không phải dùng để khi dễ người, đánh người, mà là dùng để bảo hộ người
Trong lòng Trần Thúc không hiểu sao se thắt lại, sắc mặt cũng không được đẹp.
Nếu cha Mậu Chi còn sống, mẹ con bọn họ cũng không đến nỗi đi tới nơi này, chịu khi dễ như vậy
Trần Thúc nhàn nhạt nói, "Đi hỏi thăm, đá chân nào."
Hả?
Trần Nguyên đơ người một chút, rồi sau đó mới phản ứng kịp, hầu gia nói chính là Chiêm Vân Ba.
Khóe miệng Trần Nguyên giật giật, tên Chiêm Vân Ba này chỉ sợ sắp gặp xui xẻo rồi.....
"Không nghe rõ?" Trần Thúc lạnh giọng.
Trần Nguyên vội vàng lên tiếng.
.....

Khi Trần Thúc quay trở lại, Đường Ngọc đang ôm Mậu Chi vào trong ngực.

Bởi vì Mao đại phu nói thời gian bắt mạch có chút lâu, hai người không đứng mãi được, nhưng lại không dám cách quá xa, sợ Mao đại phu có việc cần gọi, cho nên cùng nhau ngồi trên ghế dài ở ngoài phòng cách đó không xa, đầu Mậu Chi dựa vào lòng Đường Ngọc.
Trần Thúc tiến lên, sắc mặt không có gì biến hóa.
Đường Ngọc cũng đoán không được vừa nãy Trần Nguyên tìm hắn có chuyện gì, nhưng Trần Thúc nửa ngồi xổm trước mặt hai người, ôn hòa nhìn Mậu Chi hỏi, "Ná của đệ đâu?"
Trần Thúc cùng hắn nói chuyện, Mậu Chi lễ phép ngồi thẳng dậy, đáp, "Vừa rồi rơi ở trong phòng."

Hiện giờ, trong phòng còn có Mao đại phu, không tiện lấy.

Mậu Chi cho rằng Trần Thúc muốn cùng hắn chơi ná giống buổi sáng để giết thời gian.
Trần Thúc lại nói, "Tối chút rồi nói sau."
Không thể không nói, Đường Ngọc cảm thấy từ khi Trần Thúc trở lại, nói chuyện với Mậu Chi một chút, Mậu Chi thật sự không còn khẩn trương như ngồi với nàng nãy giờ.

Có đôi khi giữa nam tử và nam tử, có cách giao lưu độc đáo của riêng mình, cùng với cách bình ổn cảm xúc
Mậu Chi rất thích Trần Thúc.
Trong lòng Đường Ngọc biết rõ
.....
Ngoài phòng khoảng nửa canh giờ, cửa phòng kẽo kẹt một tiếng đẩy ra.
Ba người Trần Thúc, Đường Ngọc cùng Mậu Chi đều đứng dậy, trong đó Mậu Chi gần như chạy đến trước mặt Mao đại phu đầu tiên, ánh mắt thấp thỏm nhìn về phía hắn, "Mao đại phu, mẫu thân con?"
Mao đại phu nhìn nhìn hắn, đỡ đỡ hòm thuốc cõng trên người, nhìn Mậu Chi nói, "Nương con gọi con, con đi vào trước đi."
Mậu Chi hiếu thuận, vội vàng đi vào.
Mao đại phu nhìn nhìn Trần Thúc, Trần Thúc nhìn Đường Ngọc nói, "Nàng vào cùng mợ và Mậu Chi đi, ta tiễn Mao đại phu."
Đường Ngọc hiểu ý.
Nàng đi trấn an mợ cùng Mậu Chi trước, sau đó Trần Thúc sẽ nói với nàng
"Đại phu, thế nào?" Trần Thúc hỏi.
Mao đại phu thở dài, "Tình hình không khả quan đâu, vốn bệnh lao đã không được chữa trị tốt, bệnh của vị phu nhân này cũng đã kéo dài rất nhiều năm, cơ hồ đã không còn khả năng chữa khỏi, bây giờ còn bị chút nội thương, huyết khí tích tụ, bệnh tình sẽ tăng thêm."
"Mao đại phu, ngài nói cho ta biết tình huống tốt nhất cùng xấu nhất là như thế nào." Trần Thúc không cho Đường Ngọc ở đây, là sợ Đường Ngọc lo lắng.

Hắn bình tĩnh hơn Đường Ngọc cùng Mậu Chi, để hắn hỏi rõ Mao đại phu là thích hợp nhất
Mao đại phu không ngờ hắn sẽ hỏi như vậy, nhưng như vậy ngược lại có chút dễ nói, Mao đại phu đáp, "Tình huống tốt nhất, dùng dược vật trị liệu, hơn nữa còn cần người bệnh phối hợp, duy trì tốt tâm thái, không được quá mức mệt nhọc, cũng có hoàn cảnh thông gió tương đối rộng rãi, có người chăm sóc, bệnh của phu nhân, hẳn có thể lại kéo dài hai ba năm, chỉ là sẽ hơi có chút vất vả"
Hai ba năm, vậy so với nửa năm một năm trước đây đã tốt hơn nhiều rồi, Trần Thúc gật đầu, lại nói, "Vậy tình huống xấu nhất?"
Mao đại phu vừa vuốt vuốt chòm râu, vừa thở dài, "Tình huống xấu nhất, nếu trong lòng vẫn cứ tích tụ, bệnh lâu khó chữa, lại thêm mệt nhọc, hoàn cảnh, có lẽ thêm hai ba tháng đều rất khó."
Từ hai ba năm đến hai ba tháng.....
Trần Thúc ngắn ngủi trầm mặc, rồi sau đó nhìn Mao đại phu nói, "Mao đại phu, còn nhờ ngài giúp đỡ một chút, trong hai ba năm này, làm phiền ngài tự mình chiếu cố.

Hài tử còn nhỏ, mẫu thân còn một ngày, là đỡ một ngày."
Mao đại phu hiểu rõ, là nhờ hắn tận lực gạt hài tử.
Trần Thúc nói xong, Trần Hoặc tiến lên, cầm một túi bạc nặng đưa vào trong tay Mao đại phu, Mao đại phu kinh ngạc, Trần Thúc nói, "Tiền khám bệnh Mao đại phu ngài cứ giữ trước, nếu không đủ, lại tìm người của ta lấy thêm, ở ngay sát bên cạnh."
Mao đại phu hiểu ý gật đầu, "Công tử yên tâm, lão phu đương nhiên sẽ dốc hết toàn lực."
Khi Trần Thúc trở lại, Đường Ngọc mới vừa rồi trấn an mợ cùng Mậu Chi xong, Trần Thúc đi vào, ánh mắt mấy người đều đặt trên người hắn.
Trần Thúc nói, "Mao đại phu nói, có thể trị, nhưng được lo lắng."
Bệnh lâu thành y, Dương tẩu không tin, nhưng Đường Ngọc cùng Mậu Chi đều tin.
Trần Thúc tiếp tục nói, "Kiên trì uống thuốc, hơn nữa phải phối hợp, duy trì tâm thái tốt, không được quá mức mệt nhọc, cũng cần không gian tương đối rộng rãi thông gió, có người chiếu cố, bệnh của mợ thật sự sẽ tốt lên."

Nước mắt Mậu Chi chợt rơi xuống, gục vào ngực Dương tẩu, kích động nói, "Con biết bệnh mẫu thân sẽ hết mà!"
Đường Ngọc cũng vui sướng nhìn về phía hắn.
Trần Thúc lại nhìn Đường Ngọc nói, "Nàng nói chuyện với mợ một lát, Mậu Chi, đệ với ta cùng đi lấy thuốc đi.".

========== Truyện vừa hoàn thành ==========
1.

Say Tình
2.

Tình Một Đêm Cùng Anh Rể
3.

Hoàn Toàn Mất Kiểm Soát
4.

Ái Thật Lâu Bằng Hữu
==========
Mậu Chi tín nhiệm hắn, hiện tại hắn nói cái gì, Mậu Chi đều cảm thấy tốt.
Trần Thúc dùng ánh mắt ra hiệu, ý bảo hắn mang theo ná.
Mậu Chi hiểu ý, quả thực lặng lẽ lấy ná đi.
Đường Ngọc thu hết vào đáy mắt, hai người đã ra phòng, đi đến chỗ nào bốc thuốc, mà lại cần dùng đến ná cao su vậy?
Đường Ngọc mới không tin hai người bọn họ cầm ná, là thực sự đi bốc thuốc, hơn nữa hầu phủ nhiều thị vệ như vậy, muốn đi bốc thuốc, ai cũng đều có thể đi.....
Trước mặt Mậu Chi và mợ, Đường Ngọc vẫn chưa lật tẩy.
Trần Thúc cũng nhìn Đường Ngọc cười nói, "Trong lòng ta hiểu rõ, đừng lo lắng."
Đường Ngọc không lo lắng cho hắn, nàng biết hắn là Kính Bình Hầu, bên người lại có Trần Nguyên Trần Hoặc, muốn lo lắng cũng là người khác lo lắng.

Nhưng theo hiểu biết của nàng đối với Trần Thúc, mới vừa rồi gặp Trần Nguyên, bây giờ lại bảo Mậu Chi mang theo ná, trong lòng nàng mơ hồ đoán được là đến Dương gia.
Tệ Châu thành nhỏ, trước đây hắn cũng nói quen biết Tấn Bác Hầu, vậy cho dù hắn lật ngược Tệ Châu thành lên, cũng không người nào dám cản hắn.
Đường Ngọc nhàn nhạt rũ mắt.
Ra khỏi phòng, Mậu Chi kinh ngạc nhìn hắn, "Tỷ phu, chúng ta cần đi đâu?"
Trần Thúc nói, "Bí mật, đi rồi sẽ biết, là chính sự."
Mậu Chi không hiểu nhìn hắn.
Trần Thúc rũ mắt, nhìn Mậu Chi nói, "Mậu Chi, chúng ta đi chữa bệnh cho mẫu thân đệ."
Chữa bệnh cho mẫu thân?
Mậu Chi trợn tròn mắt.
Quả thật, Hà Mậu Chi thật sự không biết, đến sòng bạc làm sao có thể chữa bệnh cho mẫu thân? Nhưng đi theo Trần Thúc, cũng làm hắn có một cảm giác tin cậy không sao hiểu được
Trần Thúc vừa nói như vậy, Hà Mậu Chi cũng nguyện ý tin tưởng.
Đây là cảm giác do ngày thường ở cùng nhau đổi lấy được.
"Muốn làm như thế nào?" Hà Mậu Chi chưa từng tới nơi như vậy, trong lòng thấp thỏm, cho nên luôn lên tiếng hỏi Trần Thúc.

Trần Thúc nhàn nhạt nói, "Thua, làm sao thua bạc thì cứ làm! Thua đến mức.....!làm cho người khác cảm thấy chúng ta hôm nay nhất định khí không thuận mới thôi."
Hà Mậu Chi dừng một chút, bỗng nhiên như nhớ tới điều gì đó
Trần Thúc biết hắn thông minh, liền cũng không kiêng dè, "Còn nhớ rõ chuyện trước đây không? Nhớ rõ, vậy tới hỗ trợ."
Chóp mũi Hà Mậu Chi ửng đỏ, nhanh chóng tiến lên, đáy lòng nho nhỏ tựa như chưa từng có ấm áp, lại vui sướng, còn ngầm kích động lên như vậy
Trên chiếu bạc, Trần Thúc tùy ý áp thẻ đánh bạc, tròng mắt người trên bàn đều suýt nữa trừng ra ngoài
Trần Thúc không để ý, mà lại hỏi Hà Mậu Chi, "Hắn dùng chân nào

đá nương đệ?"
Hà Mậu Chi nói, "Cả hai chân."
Trần Thúc dừng một chút, trầm giọng nói, "Vậy đệ lấy ná đều bắn trả về, yên tâm, hắn không dám đánh trả, cũng không dám tìm đệ trả thù, nhưng đệ cần nhắm chuẩn, không được lãng phí thời gian!"
Hà Mậu Chi liên tục gật đầu.
Hắn lại nói, "Còn nữa, nhớ cần phải một mực chắc chắn, ta là tỷ phu của đệ! Như vậy mới có danh nghĩa xuất binh được."
Hà Mậu Chi càng thêm kiên định gật đầu.
Rốt cuộc, Trần Thúc cũng ở trên chiếu bạc "Thua" đến đỏ mắt, một hơi như vậy tức khắc đúng lý hợp tình không thể nào thuận khí được, tất cả mọi người đều thấy, là tức giận!
Trên xe ngựa đi đến Dương gia, Trần Thúc lại lần nữa hỏi, "Nhớ rõ ta vừa mới nói với đệ không?"
Hà Mậu Chi gật đầu, "Thứ nhất, cần phải nhắm chuẩn, không được lãng phí thời gian; thứ hai, cần một mực chắc chắn, huynh là tỷ phu!"
Xe ngựa chậm rãi dừng lại trước cửa Dương phủ, đám người Trần Nguyên cùng Trần Hoặc cũng đều hùng hổ xuống ngựa, gã sai vặt canh cửa Dương phủ sửng sốt.
Bên trong xe ngựa, Trần Thúc lại sờ sờ đầu Mậu Chi, dặn dò nói, "Nhớ kỹ Mậu Chi, mẫu thân đệ là mợ của phu nhân ta, đệ là cậu em vợ của ta.

Chiêm Vân Ba kia dùng hai chân đá như thế nào, đệ cứ dùng ná bắn trả về như vậy, nhớ kỹ chưa?"
Hà Mậu Chi gật đầu.
Trần Thúc nhấc mành lên, xuống xe ngựa, Mậu Chi theo sát phía sau "Chiêm Vân Ba đâu, kêu hắn lăn ra đây!" Trần Nguyên hô to một tiếng.
Hà Mậu Chi ngây ngốc.
Người đi ngang chung quanh đều nhao nhao dừng bước, trong Tệ Châu thành này ai chẳng biết Chiêm Vân Ba, thời gian này vẫn luôn diễu võ dương oai trong Tệ Châu thành, có nhiều bá tánh đều giận mà không dám nói gì, bởi vì hắn là nhi tử Chiêm tướng quân.

Bây giờ, bỗng nhiên có người dám công nhiên đến Dương gia tìm Chiêm Vân Ba gây chuyện, trong lòng người khác đều có đủ sức lực để xem kịch vui!
Người xung quanh càng tụ càng nhiều, cửa lớn Dương phủ bất chợt mở ra, Chiêm Vân Ba nổi giận đùng đùng tiến lên, "Kẻ nào không biết trời cao đất dày!"
Vừa dứt lời, ánh mắt Chiêm Vân Ba dừng trên người Hà Mậu Chi, lập tức cười nhạt một tiếng, "Ta tưởng là ai, thì ra lại là tên....."
Hai chữ tiện chủng còn chưa nói ra, Trần Thúc nhàn nhạt đánh gãy, "Kính Bình Hầu, Trần Thúc.".

Chương 42: 42: Mê Hoặc

Chiêm Vân Ba bỗng nhiên bị hắn lên tiếng đánh gãy lời nói, còn chưa kịp tự hỏi, theo bản năng lập tức muốn rống một câu "Ngươi là thứ gì!", nhưng còn chưa kịp mở miệng, lại đột nhiên bị mấy chữ nhẹ nhàng bâng quơ trong miệng hắn làm cho sửng sốt.
Thanh âm hắn không lớn, lại bởi vì mấy chữ này, cùng với thái độ trấn định, đối mặt với Chiêm Vân Ba đầy khí thế cũng rất có khí phách.
Hà Mậu Chi cũng cứng đờ, kinh ngạc nhìn về phía Trần Thúc bên cạnh
Trần Thúc nắm tay hắn thực trầm ổn, cũng không hề có chút nào hoảng loạn, đứng bên cạnh Trần Thúc, Hà Mậu Chi không giống như lần gặp Chiêm Vân Ba lúc trước, trong lòng tràn đầy phẫn hận, tức giận, sợ hãi, lại bất lực.
Khi Chiêm Vân Ba mới ra tới, trong lòng Hà Mậu Chi vẫn khẩn trương đến mức không bước lên nổi, nhưng bởi vì có Trần Thúc ở đây, đáy lòng hoảng loạn của hắn cũng dần dần bình tĩnh trở lại, tự nói với chính mình, có tỷ phu ở đây, không cần sợ.
Nhưng khi nghe tới mấy chữ "Kính Bình Hầu Trần Thúc", Hà Mậu Chi vẫn cứng đờ.
Kính…… Kính Bình Hầu Trần Thúc……
Hà Mậu Chi mười tuổi, cho dù không rõ lắm chuyện trong triều, nhưng gần đây tân đế đăng cơ, ngay cả hài tử vài tuổi đến đứa lớn hơn một chút đều biết, dưới thiên tử, người có địa vị cực cao chính là Kính Bình Hầu.
Tỷ phu là Kính Bình Hầu?!!
Kinh ngạc trong mắt Hà Mậu Chi cũng không ít hơn Chiêm Vân Ba
Hà Mậu Chi còn có chút không thể tin được.
Nhưng thái độ Trần Thúc lạnh lùng đối mặt với Chiêm Vân Ba, chỉ nói ra mấy chữ ít ỏi có thể đếm được, lại càng làm người khác kinh sợ hơn là Chiêm Vân Ba rít gào tức giận
Hà Mậu Chi bỗng nhiên tin tưởng, hắn chính là Kính Bình Hầu.

Mà lời Chiêm Vân Ba sắp nói ra khỏi miệng cũng chợt nuốt trở vào, khuôn mặt tức khắc nghẹn đến mức đỏ bừng, tiếp theo, lại bắt đầu dần dần chuyển trắng.
Cha hắn là đại tướng dưới trướng Tấn Bác Hầu
Tấn Bác Hầu và Kính Bình Hầu có quan hệ rất tốt, hắn cũng từng nghe cha nói qua, Tấn Bác Hầu trước đây từng nợ Kính Bình Hầu một nhân tình, vẫn luôn cung kính đối với Kính Bình Hầu.

Lần này thiên tử đăng cơ, Tấn Bác Hầu cũng là được Kính Bình Hầu mời, xuất binh lên Bắc, ủng lập tân đế đăng cơ, cho nên thiên tử mới ban Thái Châu cho Tấn Bác Hầu.

Tấn Bác Hầu và Kính Bình Hầu quan hệ không tầm thường, hơn nữa, hiện giờ trong triều này, không ai dám đắc tội Kính Bình Hầu!
Lúc hắn đi theo cha, đã từng đứng ở xa xa nhìn thấy Kính Bình Hầu.
Hắn không mù, hắn nhận ra Trần Thúc……
Sắc mặt Chiêm Vân Ba dần dần trắng bệch, cho dù hôm nay Tấn Bác Hầu ở chỗ này, đều cũng phải cung kính hành lễ Kính Bình Hầu
Hắn…… Hắn sao lại chọc tới vị sát thần này rồi?
"Gặp qua Kính Bình Hầu." Khí thế của Chiêm Vân Ba tức khắc không biết đi nơi nào, hướng về Trần Thúc cung kính chắp tay, đáy lòng hoàn toàn thấp thỏm.
Người xung quanh đến xem náo nhiệt, ai không biết Chiêm Vân Ba
Hơn mười ngày nay, nơi nào cũng đều là hình ảnh Chiêm Vân Ba tác oai tác quái, Dương gia cũng kiêu căng ngạo mạn đến tận trời, bỗng nhiên nhìn thấy dáng vẻ này của Chiêm Vân Ba, bá tánh đứng vây xem từ xa, trong lòng đều vô cùng thoải mái không nói nên lời
Trần Thúc buông tay Mậu Chi ra, nhìn Mậu Chi nháy mắt, ý bảo hắn đi theo
Hà Mậu Chi nhìn thấy thái độ cung kính của Chiêm Vân Ba, còn có chút ngốc, nhưng thấy Trần Thúc nhìn hắn một cái, hắn cũng nắm chặt ná, đi theo Trần Thúc tiến lên.
Đúng lúc này, người Dương gia nghe nói có người gây chuyện ở cổng lớn Dương phủ, cũng đi theo ra ngoài, khá lắm, biết rõ con rể nhà bọn họ ở đây, còn dám tới cửa sinh sự, chắc chưa từng biết

sống chết là như thế nào!
Đặc biệt là nhạc phụ nhạc mẫu Chiêm Vân Ba, còn có phu nhân Chiêm Vân Ba, khi ra đến cổng lớn Dương phủ, chưa đợi thấy rõ dáng người Chiêm Vân Ba khom lưng chắp tay, đầu tiên đã nhìn thấy Hà Mậu Chi cùng người vây xem chung quanh, lập tức dâng lên cơn tức giận không tên
Nhạc phụ Chiêm Vân mở miệng liền nói, "Lại tới nơi này làm cái gì! Cho các ngươi thể diện mà không cần có phải không!"
Nhạc mẫu Chiêm Vân Ba cũng nói, "Quậy ra động tĩnh lớn như vậy, còn không phải là muốn lừa bịp Dương gia chúng ta hay sao? Ta nói cho ngươi biết, nhãi ranh, nếu không phải thấy nương ngươi còn bệnh, đã sớm……"
Nhạc mẫu Chiêm Vân Ba còn chưa dứt lời, Hà Mậu Chi đã tức giận kéo căng ná, hướng tới đối diện, dường như muốn bắn qua!
"Ai nha! Tên tiện chủng mày! Đến đâu tìm nhặt được thằng cha rơi này, liền vô pháp vô thiên có phải hay không!" Nhạc mẫu Chiêm Vân Ba nhanh chóng dùng ống tay áo che trước người, khuôn mặt đều tái nhợt, chịu khi dễ của tên tiện chủng này, ngày sau nàng còn mặt mũi nào đi ra ngoài gặp người khác
Phu nhân Chiêm Vân Ba tức khắc nổi nóng, đi lên muốn tát Mậu Chi một cái, Chiêm Vân Ba quát, "Đều nháo cái gì! Cút trở về!"
Thằng cha rơi nhặt được cùng tiện chủng cũng không phải từ có thể nói ra được!
Mà người bị nói lại là Trần Thúc!!

Bọn họ muốn chết, hắn cũng không muốn làm đệm lưng đâu!
Nhạc phụ nhạc mẫu, còn có phu nhân Chiêm Vân Ba đều sửng sốt.

Lúc này mới thấy Chiêm Vân Ba cung kính khom người chắp tay đứng ở chỗ cũ, sắc mặt đen như than, nửa sợ hãi, nửa tức giận nhìn bọn họ.
Ba người dừng lại, bỗng nhiên ý thức được bầu không khí có chút không đúng, nhìn về phía Trần Thúc ở đối diện
Ngày thường, con rể ở Tệ Châu thành đều ngang tàn
Chính thủ thành cũng không dám lên tiếng.
Hơn mười ngày nay, Dương gia cũng dính chút ánh sáng của Chiêm

Vân Ba, trong Tệ Châu thành này sớm đã có chút không biết trời cao đất dày, cảm thấy trong Tệ Châu thành, Dương gia lại trở về danh môn vọng tộc như trước đây, ai cũng không để trong mắt, nhưng hôm nay sao lại……
Ba người chợt như bị xì hơi.
Chiêm Vân Ba chính là khí thế của Dương gia
Bây giờ, ngay cả Chiêm Vân Ba cũng không còn khí thế, Dương gia bọn họ còn có thể có khí thế gì?
Sắc mặt ba người đều tái mét, bỗng nhiên cứng miệng, đứng ở chỗ cũ, có chút không biết làm sao.
Hà Mậu Chi hung hăng nhìn về phía mấy người bọn họ.
Trước đây, khi mẫu thân dẫn hắn tới tìm ông ngoại cùng bà ngoại, chính là bọn họ ngăn cản, không chịu cho mẫu thân đi gặp bà ngoại, sau đó không gặp được bà ngoại, chỉ gặp được ông ngoại, nhưng vì mấy người này xúi giục, ông ngoại rõ ràng đã nhìn thấy mẫu thân vì che chở cho hắn, đã bị Chiêm Vân Ba lấy chân đá, ông ngoại cũng thờ ơ, còn bảo bọn họ cút đi.
Hà Mậu Chi hận người Dương gia!
Đặc biệt là mấy người này!
Ná vừa mới bắn ra kia, là hắn phát tiết tức giận!
Hai mắt Hà Mậu Chi rưng rưng, hốc mắt đỏ bừng.

Trần Thúc tiến lên, ba người không khỏi lui về phía sau, hai mặt nhìn nhau, lui đến phía sau Chiêm Vân Ba mới cúi đầu xuống, không lên tiếng.
Ngay cả khi không có nhãn lực, cũng biết người trước mắt này, cho dù Chiêm Vân Ba cũng không dám trêu vào.
Nhưng sao lại ở cùng một chỗ với đứa con hoang kia?!
Mấy người giật thót trong lòng
Trần Thúc dừng bước, không nhanh không chậm nói, "Vừa rồi ở sòng bạc mới thua vài ván, đang lúc nổi nóng, khí có chút không thuận……"
Lời còn chưa dứt, sắc mặt Chiêm Vân Ba xanh mét liếc nhìn Trần Thúc một cái, lại nhìn về phía Hà Mậu Chi bên cạnh hắn
Vừa rồi khi nhạc phụ nhạc mẫu cùng thê tử nói những lời khó nghe đó, hắn đã lập tức nhận ra, Hà Mậu Chi kia, là nhi tử do muội muội

của nhạc phụ bỏ trốn cùng người khác sinh ra!
Ngày ấy mẫu thân hắn dẫn hắn tới Dương gia tìm ông ngoại cùng bà ngoại, bị nhạc phụ nhạc mẫu ngăn lại.
Thấy mấy người bọn họ tranh chấp, lúc ấy hắn vừa lúc thua chút ít ở sòng bạc, đang lúc nổi nóng, khí không thuận, nghe được lời nhạc phụ nhạc phụ nói, tiến lên đá một chân về phía Hà Mậu Chi, một chân không giải được cơn giận, lại đá tiếp một chân, lúc ấy, mẫu thân Hà Mậu Chi nhảy ra che chở cho nhi tử mình
Hắn là người trong quân, lực chân rất lớn, đá cho mẫu thân Hà Mậu Chi hộc máu ngay tại chỗ……
Khi Chiêm Vân Ba nghe Kính Bình Hầu nói những lời này, tức khắc nhớ tới chuyện ngày ấy, sắc mặt đã không phải trắng bệch nữa, mà là không còn chút máu.
Hắn gần như có thể kết luận, Kính Bình Hầu là cố ý hướng về phía hắn!
Ngày đó hắn vả mặt như thế nào, hôm nay Kính Bình Hầu muốn trả về như thế ấy!
Chiêm Vân Ba sợ tới mức sau lưng đều cứng đờ, trán cũng đổ đầy mồ hôi lạnh
Mấy người Dương gia nghe được Trần Thúc nói, lại thấy bộ dáng Chiêm Vân Ba như cảnh chuột thấy mèo, bỗng nhiên đều ý thức được, người này tới là vì xuất đầu cho Hà Mậu Chi, hơn nữa, rõ ràng Chiêm Vân Ba không thể trêu vào……
Trần Thúc nhàn nhạt nói, "Hôm qua ta cùng phu nhân tới Tệ Châu thành thăm mợ.

Lúc mới vừa vào thành, có người đã phóng ngựa như bay trên đường phố, đụng ngã không ít cửa hàng, cũng đụng bay không ít đồ vật ven đường, liên lụy không ít bá tánh trong thành, người ngã đồ rơi, tiếng oán than dậy đất.

Phu nhân ta cũng bị sợ hãi, suýt nữa bị thương.

Bọn họ nói người hôm qua phóng ngựa là ngươi, ta liền nghĩ để tới nói với ngươi một tiếng, nếu ngươi không biết cưỡi ngựa, ta tìm người dạy ngươi cưỡi ngựa; nếu lúc ngươi cưỡi ngựa không cần đôi

mắt, ta tìm người bảo quản đôi mắt cho ngươi, cũng thuận tiện hỏi ngươi một tiếng, chuyện va chạm phu nhân ta thì tính như thế nào đây?"

Việc Chiêm Vân Ba va chạm lung tung ngoài đường cũng không phải ngày đầu tiên, bá tánh chung quanh chịu đựng cũng nhiều, bây giờ nghe được quả thực đại khoái nhân tâm.
Rất nhiều người đều đang mắng thầm trong lòng
Chiêm Vân Ba nuốt nhẹ trong cổ họng, thở mạnh cũng không dám ra một tiếng, vội vàng nói, "Đích…… Đích thân tới trước mặt phu nhân, dập đầu tạ tội……"
Hắn cũng đã nói dập đầu bồi tội, Kính Bình Hầu cho dù không tim không phổi, cũng không thể tiếp tục truy cứu mới đúng, dù sao cũng là trọng thần trong triều, nào có đạo lý gây khó xử cho hắn
Vừa dứt lời, Trần Thúc nói, "Vậy ngươi dập đầu đi."
"……" Chiêm Vân Ba sửng sốt.
Trong đám người vây xem lập tức có người không nhịn được cười ra tiếng.
Mặt Chiêm Vân Ba đều tái mét
Nhưng lời cũng đã nói ra, nếu phải dập đầu bồi tội với phu nhân hắn, vậy dập đầu với hắn hay phu nhân hắn đều giống nhau……
Chiêm Vân Ba cắn răng, quỳ xuống dập đầu nói, "Chiêm Vân Ba va chạm phu nhân, mong rằng hầu gia thứ tội."
Mấy người Dương gia lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, thì ra là bởi vì cưỡi ngựa va chạm phu nhân Kính Bình Hầu, bọn họ còn tưởng rằng…… tưởng rằng xuất đầu cho Hà Mậu Chi, như vậy là đánh vào mặt Dương gia, mấy người cảm thấy may mắn.

Nếu va chạm phu nhân Kính Bình Hầu, vậy chờ Kính Bình Hầu cùng phu nhân thăm xong mợ rời đi, Tệ Châu thành đang như thế nào vẫn là như thế đó.

Dương gia cũng không bị ảnh hưởng.
Trong lòng mấy người vừa mới hơi nhẹ nhõm, lại không ngờ rằng đối phương thật sự bắt Chiêm Vân Ba dập đầu.
Làm trò trước mặt nhiều bá tánh Tệ Châu thành nhiều như vậy,

Dương gia cũng mất mặt theo a.
Mặt mấy người đó đều nóng rát, giống như bị tát trước mặt mọi người, Chiêm Vân Ba dập đầu xong, đang muốn đứng dậy, Trần Thúc lại nói, "Ngươi đừng vội……"
Chiêm Vân Ba cứng đờ, một đầu gối của hắn đã nhấc lên
Kêu hắn đừng vội là sao?
Là bảo hắn…… quỳ trở lại?.

Chương 43: 43: Mê Hoặc 2

Chiêm Vân Ba kinh ngạc, nhưng Kính Bình Hầu không có giải thích rõ, Chiêm Vân Ba sửng sốt, Trần Nguyên đúng lúc tiến lên, duỗi tay ấn bội đao treo bên hông, Chiêm Vân Ba tức khắc nuốt nuốt nước miếng, đặt đầu gối xuống, quỳ trở về.

Đám người vây xem đều bắt đầu chỉ chỉ trỏ trỏ sau lưng
Mấy người Dương gia cảm thấy khuất nhục đã tới cực hạn.

Bị người nhục nhã như vậy, những ngày sau này, còn sống được thế nào tại Tệ Châu thành? Bọn họ ra ngoài chậm, cũng không biết đối phương có địa vị gì, mà chỉ nghe Chiêm Vân Ba gọi một tiếng hầu gia, liền biết không thể trêu vào.

Lập tức, Chiêm Vân Ba lại quỳ xuống, Trần Thúc nhẹ giọng nói, "Mậu Chi, lại đây.

"
Mấy người Dương gia trợn tròn mắt.

Bọn họ lại không điếc, gọi thân thiết như vậy, vừa nghe liền biết quan hệ không ít, chẳng lẽ, thật là tới chống lưng cho Mậu Chi?
Mặt mấy người Dương gia xám như tro tàn.

Hà Mậu Chi nghe lời tiến lên.

Trần Thúc nhẹ giọng nói, "Mợ của phu nhân ta ở Tệ Châu thành, vốn là, ta cùng phu nhân muốn tới Tệ Châu thành thăm mợ sớm hơn một chút, kết quả trên đường bị trì hoãn, hai ngày trước vừa đến, thấy mợ bệnh, vừa hỏi, mới nghe Mậu Chi nói là khi mợ tới Dương gia, xảy ra chút tranh chấp qua lại cùng nhà họ Dương, rồi có người ra tay đả thương mẫu thân Mậu Chi.

Ta vốn còn nghĩ, có phải do trẻ con không hiểu chuyện gây thị phi hay không, nhưng suy nghĩ một chút lại thấy không giống lắm…… Ta vốn còn nghĩ mợ với Dương gia có quan hệ họ hàng, tới nhìn Dương gia một chút, lại nghĩ không ra là tới xem kịch.

”

Chiêm Vân Ba cùng mấy người Dương gia nghe xong liền hiểu, người Kính Bình Hầu gọi mợ…… Chẳng phải là nương Mậu Chi sao?!! Chiêm Vân Ba cùng mấy người Dương gia đều cứng đờ! Đây…… sao lại là mợ của phu nhân Kính Bình Hầu?
Nhớ tới trước đây Chiêm Vân Ba đá mẫu thân Mậu Chi hai cước, người cũng bị đá tới hộc máu, lại nghĩ tới vừa rồi một tiếng tiện chủng, lại một tiếng lừa bịp Dương gia, cho thể diện mà không cần, thằng cha rơi nhặt được, tức khắc chân mấy người đều run cầm cập
Trần Thúc đột nhiên hỏi, “Đá chân nào?”
Trong lòng mấy người đều ngốc
Hà Mậu Chi nói, “Hai chân đều đá.

”

Khi Trần Thúc nhìn về phía Chiêm Vân Ba, Chiêm Vân Ba sợ tới mức cả người đều run, “Ta không biết…… Không biết đó là mợ và em vợ Kính Bình Hầu, là bọn họ…… Là người Dương gia nói……”
Chiêm Vân Ba bỗng nhiên ý thức được không đúng, đối phương là mợ của phu nhân Kính Bình Hầu, sao có thể sử dụng chữ bỏ trốn, tiện phụ như vậy được chứ?
Đây không phải là tự tìm đường chết sao?
Chiêm Vân Ba nói cái gì cũng không tốt, ngây ngốc ở chỗ cũ.

Trần Thúc nhìn về phía Hà Mậu Chi, nhẹ giọng nói, “Sỏi mang đủ rồi chứ?”
Hà Mậu Chi gật đầu.

Chờ khi Trần Thúc cùng Mậu Chi về lại tiểu viện, thời gian cũng trước sau hoàng hôn
Mợ làm một bàn tràn đầy đồ ăn, Đường Ngọc đang lúc hỗ trợ mang

tới, liền thấy Trần Thúc và Mậu Chi đã trở lại.

"Nương! Tỷ!" Xa xa liền nghe thấy tiếng Hà Mậu Chi, rất cao hứng!
Đường Ngọc nhìn về phía hắn, cũng nhìn về phía Trần Thúc.

Hà Mậu Chi chạy ở phía trước, Trần Thúc đi ở phía sau, trong tay Mậu Chi đang cầm cái ná kia
"Mợ còn đang bận trong bếp, đi xem đi.

" Đường Ngọc cúi người nói với Mậu Chi, Mậu Chi liền cười đi đến phòng bếp, vừa thấy liền biết rất hưng phấn.

Khi Đường Ngọc đứng dậy, Trần Thúc vừa lúc tiến lên, ôn hòa hỏi, "Mợ còn khỏe không?"
Vừa lúc mợ và Mậu Chi đều không có ở đây, Đường Ngọc đáp, "Vẫn khỏe, chỉ là khi các ngươi không có ở đây, mợ đã nói với ta, muốn cho Mậu Chi đến ở cùng chúng ta.

"
Đường Ngọc chỉ là thuận miệng kể lại lời mợ nói.

Nhưng người nói vô tâm, người nghe cố ý, Trần Thúc cảm thấy câu "ở cùng chúng ta" rất là êm tai.

Trong phòng có đốt than ấm, hắn lại từ ngoài trở về, Trần Thúc vừa cởi áo ngoài treo lên một bên, vừa đáp, "Được a, ta cũng thích Mậu Chi, nghe mợ.

"
Đường Ngọc lúc này mới kịp phản ứng
Trần Thúc rũ mi cười cười, cả ngày khát nước, vừa lúc mở cái ly trên bàn ra, rót nước trà, một ngụm uống cạn, lại uống thêm một ly.

"Mới đi nơi nào về?" Đường Ngọc vừa lúc hỏi.

Trần Thúc dừng một chút, "…… Đi bắn ná.

"
Vừa lúc Mậu Chi phụ bưng một mâm đồ ăn khác lên, từ phòng bếp vào trong phòng, Trần Thúc mở miệng, "Mậu Chi, tỷ tỷ đệ hỏi chúng ta vừa rồi đi nơi nào?"
Mậu Chi nhìn nhìn hắn, vừa nãy trên xe ngựa hai người đã thương lượng xong, Mậu Chi đáp, "Đi bắn ná!"
Trần Thúc rũ mắt cười cười.

"Có thật đi bắn ná không?" Đường Ngọc lại hỏi.

Hai người như chuột đất gật đầu.

Đường Ngọc cũng không hỏi nhiều, tiếp tục xoay người đi phòng bếp, phụ bưng thức ăn.

Sau lưng, lại nghe được tiếng Trần Thúc cùng Mậu Chi đập tay, biết hai người bọn họ ẩn giấu bí mật gì đó, nhưng nghe ra, hẳn không phải là chuyện gì tốt……
Mợ làm bốn món mặn một món canh.

Người một nhà ngồi bốn cạnh bàn ăn cơm, trên bàn rất phong phú, thức ăn bày tràn đầy một bàn.

Mợ gắp thức ăn cho Mậu Chi, Trần Thúc cũng gắp thức ăn cho Đường Ngọc.

Không hiểu sao Đường Ngọc lại nghĩ tới khi ở chỗ thái nãi nãi, dường như cũng là dáng vẻ này……
Đường Ngọc cắn cắn đũa, không lên tiếng.

Sau đó, quả thực mợ còn gắp thức ăn cho cả nàng và Trần Thúc
Đường Ngọc bỗng nhiên kịp phản ứng, khó trách vừa rồi nàng cảm thấy chỗ nào không đúng, lúc này đây cực kỳ giống khi ở chỗ thái

nãi nãi, nhưng khi đó, là bọn họ làm bộ cho thái nãi nãi xem, giả bộ như hai người là phu thê; nhưng ở chỗ mợ, bọn họ không có cố ý làm bộ, nhưng mợ cũng cảm thấy bọn họ là phu thê……
Cái ý niệm này làm Đường Ngọc cảm thấy có chút kinh ngạc.

Nhưng rất nhanh, Đường Ngọc đã tìm ra nguyên nhân
Lúc ăn cơm, phần lớn thời điểm Mậu Chi mở miệng đều gọi một tiếng "Tỷ phu", ngữ khí thân thiết, nàng cũng không lên tiếng, nhưng mợ vốn là không có tiếp xúc nhiều với nàng, thấy Trần Thúc đối xử với nàng thân thiết, lại nghe Mậu Chi gọi này nọ, mợ liền ngầm thừa nhận bọn họ là phu thê.

Đường Ngọc cảm thấy có chút đau đầu
Bên cạnh, Trần Thúc lại gắp thức ăn cho nàng, nàng thích nhất hành lá quấn đậu hủ, lúc ấy ở nhà vợ chồng nông hộ, nàng vẫn luôn ăn, Trần Thúc đều nhớ rõ.

Sắc mặt Đường Ngọc ửng đỏ.

Nàng muốn làm sáng tỏ, nhưng lại không biết vì sao, nghĩ thầm ở chỗ mợ tổng cộng cũng không được mấy ngày, nếu cố ý làm sáng tỏ nàng và Trần Thúc không phải…… Vậy mợ có thể nghĩ thành cái khác hay không……
Một bữa cơm, Đường Ngọc cũng ăn không được ngon
Nhưng ngoại trừ Đường Ngọc, người khác đều ăn rất khá, đặc biệt là Trần Thúc.

Bởi vì một bữa cơm này, ngoại trừ Mậu Chi liều mạng gọi tỷ phu, mợ cũng nói với Mậu Chi, "Lấy cho tỷ phu con chén canh.

"
'Tỷ phu con' uống canh cũng được ba chén.

……
Trễ một chút, dùng xong cơm, mợ đi rửa chén
Đường Ngọc muốn đi phụ, mợ không cho, Đường Ngọc đành phải

ngồi xuống cùng Trần Thúc, Mậu Chi lại có chút lo lắng mợ còn bệnh.

Trần Thúc đứng dậy nói, "Để ta đi, ta đi mợ sẽ không đuổi ta.

"

Đường Ngọc kinh ngạc nhìn hắn.

Trần Thúc cười cười, lập tức đi tới phòng bếp.

Đường Ngọc cùng Mậu Chi đều duỗi đầu nhìn về phòng bếp, quả thực, chỉ đơn giản nói mấy câu, trong phòng bếp đều là tiếng cười, mợ cũng không đuổi Trần Thúc ra ngoài, thế nhưng Trần Thúc chỉ phụ mợ dọn dẹp, vừa nói chuyện với mợ, không khí thực hòa hợp.

Đường Ngọc và Mậu Chi đều thu hồi ánh mắt, bốn mắt nhìn nhau, có chút khó tin nhìn đối phương.

Mậu Chi thở dài, "Tỷ phu thật sự thật rất lợi hại.

"

"……" Đường Ngọc không biết nên nói gì mới tốt
Lúc ăn cơm, Đường Ngọc bị ba người bọn họ thay phiên nhau gắp thức ăn, ăn suốt hai chén lớn, bây giờ vừa lúc có chút căng bụng, Trần Thúc ở chỗ mợ, Đường Ngọc liền cùng Mậu Chi đi tản bộ tiêu thực trong viện
"Tỷ, đệ thật sự rất thích tỷ phu.

" Khi tản bộ tiêu thực, Hà Mậu Chi biểu lộ cảm xúc
Đường Ngọc nhìn hắn, bỗng nhiên tò mò, "Vì sao?"
Hà Mậu Chi ngước mắt nhìn nàng, "Bởi vì huynh ấy tốt rất khác người.

"

Đường Ngọc tiếp tục nghe hắn nói, "Chính là, huynh ấy không phải

loại người tốt chuyên cố tình lấy lòng người khác, mà huynh ấy thật sự rất tốt.

”

Đánh giá này tuy rằng có chút vòng vo, nhưng đủ thấy trong lòng Hà Mậu Chi, người tỷ phu mới quen được 2 - 3 ngày như Trần Thúc rất có phân lượng.

Đường Ngọc nhớ tới trước đây tổ mẫu cũng như thế, bây giờ mợ và Mậu Chi cũng như thế, Trần Thúc quả thực vô khổng bất nhập*……
*vô khổng bất nhập: không đâu không có
Nhưng Hà Mậu Chi không nói với nàng, hôm nay khi ở cửa lớn Dương phủ, tỷ phu hỏi hắn, đá mang đủ rồi chứ?
Hắn gật đầu.

Cũng kéo xong ná.

Tỷ phu lại nói, “Mậu Chi, nghĩ kỹ rồi hãy bắn.

”

Hắn sửng sốt, không biết tỷ phu có ý gì.

Trần Thúc nhẹ giọng nói, “Muốn trả thù một người rất dễ dàng, hắn dùng một chân đá đệ, đệ có thể dùng hai chân đá trở lại, hắn nhục mạ đệ, đệ có thể nhục mạ trở lại, nhưng đệ cùng bọn họ khi đó có cái gì khác nhau không?”
Hắn sửng sốt.

Trần Thúc tiếp tục nói, “Buổi sáng chúng ta đã nói như thế nào?”
Hắn đáp, “Ná là dùng để bảo hộ người, không phải dùng để khi dễ người.

”

“Sau đó thì sao?” Trần Thúc lại hỏi.

Hắn trầm giọng nói, “Nếu đệ lấy ná bắn bọn họ, vậy đệ sẽ giống

như khi bọn họ đá mẫu thân đệ, đều là ỷ mạnh hiếp yếu, ỷ thế hiếp người, làm người khác khinh thường.

”

Trần Thúc mỉm cười, “Vậy còn bắn nữa không?”
Hắn cắn môi, “Không bắn.

”

Trần Thúc cười nói, “Chỉ có người yếu đuối, mới muốn chứng minh mình trước mặt đối phương, chờ tới khi đệ đủ cường đại, thì sẽ không có người khi dễ đệ, đây là lời thái nãi nãi nói với ta, Mậu Chi, đệ cũng có thể trở thành người như vậy.

”

Mậu Chi nhìn Trần Thúc.

Kỳ thật, hôm nay hắn đã xả được giận!
Nhìn Chiêm Vân Ba cùng người Dương gia quỳ gối trước mặt mọi người ở đây, mặt mũi mất sạch, so với đánh bọn họ một trận còn mạnh hơn, Mậu Chi nuốt nhẹ trong cổ họng, “Ừm, đệ hết giận rồi!”
Trần Thúc lúc này mới đứng dậy, nhìn Trần Nguyên nói, “Đánh gãy một chân hắn cho ta.

”

“!!!”Mậu Chi nhìn hắn.

Trần Thúc nghiêm trang nói, “Loại chuyện ỷ mạnh hiếp yếu này, đều để người ác đi làm, dù sao thanh danh của ta cũng không tốt đẹp gì, giúp đệ xả giận là có thể, đệ cứ làm cho tốt Hà Mậu Chi của đệ, ta vẫn làm tốt Trần Thúc……”
Mậu Chi cười ra thành tiếng.

……
Đây là chuyện từ đầu đến cuối.

Đường Ngọc thấy khóe môi hắn treo lên ý cười, không biết hôm nay hắn cùng Trần Thúc hai người có bí mật gì, nhưng trong bất tri bất giác, bỗng nhiên cảm thấy, bây giờ như vậy cũng khá tốt, bởi vì có Trần Thúc ở đây, xung quanh đều dần dần chuyển thành tốt đẹp
Ở lại chỗ mợ thêm chút thời gian, bóng đêm hơi sâu, hai người mới tạm biệt mợ cùng Mậu Chi, đi về viện bên cạnh
Kỳ thật cách không xa, nhưng chỉ là, hai người bọn họ ở cùng một chỗ, bây giờ phải đi về chỗ ở
Mậu Chi chúc bọn họ ngủ ngon, ngày mai gặp
Lúc mở cửa, gió ngoài phòng có chút lớn, Trần Thúc vén ống tay áo lên, che trước mặt Đường Ngọc, nhẹ giọng nói, "Đi bên trái.

"

Không hiểu sao trong lòng Đường Ngọc khẽ động
Trong bóng đêm, hai người sóng vai dạo bước.

Trần Thúc từ từ mở miệng, "Vừa rồi, nàng và Mậu Chi không có ở đó, ta đã nói với mợ chuyện của Mậu Chi.

A Ngọc, ta đã thấy người của Dương gia, vứt bỏ người nhà không nói, nhân phẩm đáng lo, tu dưỡng thấp kém, cho dù bọn họ có ý cho Mậu Chi trở về Dương gia, ta cũng không muốn cho Mậu Chi trở về.

"

Đường Ngọc nhìn hắn.

Trần Thúc dừng bước, ấm giọng nói, "A Ngọc, ta muốn cho mợ cùng Mậu Chi theo chúng ta đi Vạn Châu, trên đường cũng tốt, Vạn Châu cũng tốt, đều có thể chiếu ứng, Mậu Chi cũng có thể đi theo chúng ta, ta tự mình dạy hắn, ngày sau, nếu mợ không còn nữa, vẫn còn nàng và ta, Mậu Chi cũng có thể quen.

Ta cảm thấy như vậy là tốt nhất, nếu nàng đồng ý, chúng ta liền dẫn mợ và Mậu Chi về Đào thành, sau đó cùng nhau về Vạn Châu, được không?"

Đường Ngọc nhìn hắn, lông mi nhẹ nhàng run rẩy, đáy lòng không hiểu sao bị mê hoặc, trong mắt sáng ngời như nước mùa thu
Hắn duỗi tay, ôm nàng đến trước mặt, trịnh trọng nói, "Chúng ta thành thân đi……"
Đường Ngọc chưa kịp lên tiếng, đôi tay hắn đã ôm chặt hông nàng, cúi người hôn lên đôi môi nàng.

Trong bóng đêm, thật lâu sau chưa từng tách ra.

.

Chương 44: 44: Thành Ý 1

Hôm sau, Đường Ngọc ngủ thẳng một giấc từ khuya đến sáng.
Tia nắng ban mai mang theo ánh sáng nhạt, thông thường nàng có thể cảm thấy, cho nên thức dậy cũng không quá trễ, nhưng hôm nay rèm trướng buông xuống, gần như ngăn cách ánh mặt trời, Đường Ngọc chỉ cảm thấy ngủ thật sự thoải mái, lại không biết ngủ tới khi nào rồi.....
Khi tỉnh táo hẳn, lại cảm giác có chỗ nào không đúng.
Ngay sau đó mới phát hiện có người đang duỗi tay ôm nàng, hàm dưới để trên đỉnh đầu nàng, vòng tay qua bên hông nàng
Đường Ngọc bỗng nhiên lập tức tỉnh
Tối hôm qua Trần Thúc hôn nàng trong sân, sau đó ôm nàng về phòng, hôn nàng ở cửa phòng hồi lâu.....!Cuối cùng, ăn vạ ở chỗ nàng không đi.

Nhưng không giống bộ dạng bông đùa càn quấy như trước đây, mà trực tiếp mặt dày nói hắn ngủ bên ngoài, nàng ngủ bên trong, cuối cùng để Đường Đường vào giữa
Nàng mở miệng, hắn liền trầm giọng nói, nàng có đuổi ta ra ngoài, ta vẫn cứ đứng luôn ở cửa.
Đường Ngọc nhìn hắn
Trần Thúc chớp chớp mắt, duỗi tay sờ sờ đầu nàng, "Ngủ đi, ta là chính nhân quân tử....."
Đường Ngọc quay đầu.
Đó là chuyện tối hôm qua, sáng nay tỉnh dậy, hắn ôm nàng từ phía sau, Đường Đường ngủ trên đỉnh đầu nàng.....
"Trần Trường Doãn!" Đường Ngọc thật có chút cạn lời.
"Hửm." Phía sau truyền đến âm thanh lười biếng lại thanh quý, lại nói, "Ngoan, ta ngủ tiếp một lát."
Cả khuôn mặt Đường Ngọc đều đỏ, nhớ tới lúc này, cả người hắn vòng lấy nàng, nàng nhúc nhích không được, nàng chỉ có thể xoay người về phía hắn.

Hắn không mở mắt, nhưng rõ ràng đã tỉnh, khóe miệng hơi hơi treo ý cười, nhắm mắt lại, ái muội nói, "Nàng hôn ta một cái, ta cho nàng ngồi dậy ~"

Đường Ngọc kinh ngạc đến ngây người.
Sau đó có người vẫn luôn nhắm mắt nói, "Nếu không, ta hôn nàng một cái cũng được a ~"
.....
Cửa phòng "Rầm" một tiếng đóng lại.
Trần Thúc và chó Đường Đường, cả người cả chó đều bị đuổi ra ngoài.
Mắt to trừng mắt chó, Trần Thúc thở dài, "Chó Đường Đường con cũng không được nữa hả, nương đuổi con ra đây luôn rồi."
Chó Đường Đường nép vào trong lòng ngực hắn, lấy khí, hoàn toàn nghe không hiểu hắn nói cái gì, nhưng một người một chó đều có bộ dạng đáng thương vô cùng
Rồi sau đó, Đường Ngọc cũng mở cửa ra ngoài, Trần Thúc lập tức thay đổi ngữ khí, "Đều tại ngươi, đã nói ngươi ngủ ở giữa đi, ngươi sao lại như vậy, cứ một hai phải bò lên trên đầu nương ngươi ngủ....."
Trần Thúc dừng một chút, vốn định đẩy Đường Đường ra khỏi người, nhưng nương người ta cũng ra tới rồi, Trần Thúc bất chợt cảm thấy không tốt, lập tức nói, "Đi, tìm Mậu Chi ca ca của con chơi thôi ~"
Nói xong, một người một chó nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt Đường Ngọc
Đường Ngọc vừa tức vừa buồn cười.
Chỉ là hai người mới vừa đi tới chỗ sát vách mợ cùng Mậu Chi, Đường Ngọc còn chưa kịp ra khỏi viện, liền thấy phía trước có chiếc xe ngựa, ngừng sát cửa viện
Đường Ngọc dừng bước, đứng nhìn từ xa, không có bước tới, thấy từ trên xe ngựa bước xuống một nam hai nữ, quần áo đẹp đẽ quý giá, thoạt nhìn giống cha mẹ dẫn theo nữ nhi, tuổi tác nữ nhi này nhỏ hơn nàng một chút.

Trong lòng Đường Ngọc mơ hồ có suy đoán, vừa lúc Trần Nguyên bước nhanh từ bên cạnh lại đây, cung kính nhìn nàng chắp tay, "Đường Ngọc cô nương, hầu gia nói với Đường Ngọc cô nương một tiếng, ngài ấy sợ người Dương gia làm Đường Ngọc cô nương khó xử, nên nói Đường Ngọc cô nương không cần qua đó, có ngài ấy ở chỗ Dương phu nhân (mẫu thân Mậu Chi), mẫu tử Dương phu nhân sẽ không có việc gì....."
Trần Thúc quen tâm tư kín đáo cùng chu toàn.
Hiện tại lúc này, hẳn là hắn không muốn nàng lộ diện dính dáng vào trong đó.....
Đường Ngọc gật đầu, "Ta biết rồi."
Trần Nguyên chắp tay lần thứ hai, rồi sau đó quay trở lại chỗ Trần Thúc phục mệnh

Đường Ngọc nhớ vừa rồi nhìn thấy mấy người, lại nghĩ tới hôm qua Trần Thúc đã nói với nàng thái độ trên dưới Dương gia trước đây, đến hôm nay, bất quá chỉ có đêm, cũng đã tới nơi này, không phải hỏi han ân cần, chỉ là xoa dịu mâu thuẫn, mà kỳ thật đều bởi vì có Trần Thúc, Trần Thúc nói không sai, gia đình như vậy Mậu Chi xác thật không nên ở chung quá lâu
Đường Ngọc rũ mắt, nhưng việc này, đều phải do mợ quyết định
.....
Trong phòng ngoài, phu thê Dương Ân Khoa cùng nữ nhi Dương Tô Tô đều mang vẻ mặt quan tâm, lại khẩn trương đứng một bên, Dương Ân Khoa nói chính, Dương Tô Tô kéo mẫu thân Hoàng thị của mình đứng một bên, Dương Ân Khoa nói một câu, hai người hoặc gật đầu phụ trợ, hoặc là nói bổ sung, hoặc lấy khăn tay ở trước mặt lau nước mắt vân vân, sau đó không nói câu nào cũng được, mỗi lần lau nước mắt cũng được, dư quang khóe mắt đều liếc trộm Trần Thúc một cái, xem có chọc hắn mất hứng hay không
Dương gia đời này, hiện giờ còn ở Tệ Châu thành chỉ có hai người Dương Ân Khoa cùng mẫu thân Mậu Chi
Người Dương gia tâm tư rất nhiều.
Phu thê Dương Ân Khoa dẫn theo nữ nhi tới trước, rồi sau đó còn có trưởng bối.
Cho dù hôm nay bọn họ ăn bế môn canh*, sẽ có đường lui; nhưng

nếu trưởng bối trong nhà đều cùng nhau tới đây, bế môn canh này ăn được một lần, thì sẽ không còn đường lui nữa
*bế môn canh: đóng cửa không tiếp khách
Trần Thúc thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng biết rõ ràng, nhưng không có lên tiếng.
Mợ là trưởng bối, đây là chuyện nhà mợ, hắn chỉ là người ngoài, có thể ngồi ở chỗ này chính là cho người khác tự tin, còn muốn nói như thế nào, làm như thế nào, là chuyện nhà mợ và Mậu Chi, Trần Thúc biết rõ giới hạn, cũng sẽ không vượt rào.
Hôm qua Chiêm Vân Ba bị người của hắn đánh gãy chân, hôm nay không có tới, cho nên người Dương gia tới chính là phu thê Dương Ân Khoa cùng nữ nhi Dương Tô Tô.
"Muội muội, ngươi nhìn xem, nếu ngươi gả cho gia đình tốt như vậy, cớ sao trước đây không nói với ca ca, cha mẹ cũng được, ca ca cũng được, tự nhiên sẽ không trách ngươi, cũng sẽ thay ngươi làm chủ, ngươi có khổ tâm, người nhà còn sẽ làm khó dễ ngươi sao?" Dương Ân Khoa bới móc.
Hà Mậu Chi cắn môi, thật sự nghe không lọt tai
Khi ánh mắt nhìn về phía Trần Thúc, Trần Thúc nhìn hắn lắc đầu.

Hắn nhớ tới hôm qua tỷ phu nói với hắn, có tức giận, có buồn bực, cũng không được để người khác làm rối loạn tâm trí, đây là chuyện đầu tiên hắn cần học, bình tĩnh và trầm ổn.
Hà Mậu Chi cúi đầu.
Hoàng thị cũng nói, "Đúng vậy a, muội muội, nương còn rất nhớ ngươi đây.....!Lúc ấy cũng không phải nương không muốn gặp ngươi với Mậu Chi, mà là bởi vì nương bệnh, đại phu nói, không được gặp người khác, khi đó nương ở trong nhà, ngay cả chúng ta cũng đều không gặp, vẫn luôn an tâm dưỡng bệnh, ngươi đừng hiểu lầm, oan uổng chúng ta."

Dương Tô Tô lau nước mắt nói theo, "Cô mẫu, nương nói chính là sự thật."
Nhìn ba người vô sỉ trước mắt bỗng nhiên há mồm thay đổi thành hình tượng khác, Hà Mậu Chi cắn răng, không có hé môi.
Dương Ân Khoa tiến lên, "Muội muội a, lần này ca ca cùng tẩu tử

ngươi tới, chính là muốn nói cùng ngươi một tiếng, nương lão nhân gia người đang bệnh nặng.....!Đang muốn gặp ngươi, ngươi đi thăm cũng tốt."
Lời Dương Ân Khoa còn chưa dứt, Hà Mậu Chi đã buồn bực nói, "Chúng ta không đi!"
Hắn vĩnh viễn đều không muốn đến nơi đó!
Trần Thúc không có lên tiếng, bởi vì nhìn thấy trong mắt mợ có chút do dự.
"Ai, ngươi đứa nhỏ này!" Hoàng thị vốn đang nổi nóng, vẫn ráng đè ép xuống, "Mậu Chi, chuyện này ngươi nên nghe mẫu thân ngươi, ngươi tuổi còn nhỏ biết gì chứ? Đừng làm phiền ~"
"Đúng đó~" Dương Tô Tô cũng liền nói.
Hà Mậu Chi tức đến hô hấp cũng gấp hơn vài phần, Trần Thúc lại mở miệng, "Mợ, con cùng người đi."
Dương thị nhìn hắn, không biết vì sao, khóe mắt mờ mịt, nhìn hắn ôn hòa gật đầu.
Trong Dương phủ, Dương thị đi đến phòng thăm lão phu nhân
Hà Mậu Chi giận dỗi không đi.
"Tỷ phu, vừa rồi vì sao huynh lại nói muốn tới nơi này?" Kỳ thật Hà Mậu Chi không cao hứng.
Trần Thúc cười nói, "Đệ không nhìn ra mẫu thân đệ nhớ bà ngoại đệ sao?"
Hà Mậu Chi sửng sốt, nhìn ra được chứ, nhưng hắn không muốn, cũng không thích.
Trần Thúc nói, "Ta tới đây, mợ sẽ không có lo lắng khác, cho nên ta nói cùng các người tới, có cái gì không đúng sao?"
Hà Mậu Chi không lên tiếng.
Trần Thúc tiến lên, cúi người nhắc nhở nói, "Mậu Chi, đệ thật sự không đi thăm bà ngoại?"
"Đệ mới không đi!" Hà Mậu Chi cũng lại lần nữa tỏ rõ lập trường của mình.
Trần Thúc cũng không nói, khoanh tay đứng một bên, ánh mắt hơi rũ, không biết trong lòng đang nghĩ đến cái gì.
"Tỷ phu ~" Hà Mậu Chi cho rằng hắn tức giận, Trần Thúc chuyển mắt nhìn hắn, "Sao vậy?"

"Không phải huynh đang giận đệ chứ?" Hà Mậu Chi nhẹ nhàng thở ra.
Trần Thúc cười nói, "Ta vì sao lại giận đệ? Chỉ là ta cũng bỗng nhiên nhớ tới cha mẹ, tổ phụ tổ mẫu của ta, còn có huynh trưởng nữa, bọn họ đều đã qua đời, ta chỉ có một thái nãi nãi.....!Kỳ thật, ước gì ta có thể gặp lại bọn họ một lần cũng được, nhưng bất luận ta nghĩ như thế nào, đều không thể thực hiện được, người chết thì đã chết rồi, sẽ không còn được gặp lại bọn họ nữa....."
Trần Thúc dừng một chút, tiếp tục nói, "Mậu Chi, đệ có quyền lựa chọn mình thích hay không thích, muốn làm hay không muốn làm, nhưng cũng cần gánh vác hậu quả tương ứng, trên đời này không có thuốc hối hận, một ngày nào đó, đệ bỗng nhiên nhớ tới, đệ còn chưa bao giờ gặp bà ngoại của mình, không biết khi đó bộ dáng bà ra sao, còn có thể trở lại ngày hôm nay hay không.

Hơn nữa, ta cảm thấy, mẫu thân đệ cũng hy vọng đệ gặp mặt bà ngoại một lần, nếu ta là đệ, ta sẽ không để cho nàng có gì tiếc nuối."
Hà Mậu Chi cúi đầu.
Trần Thúc lại lần nữa cúi người, "Không hành động theo cảm tính mới là nam tử hán, đã từng nghe qua chưa, đại trượng phu co được dãn được? Vì nương của đệ, không sợ mất mặt."
Ánh mắt Hà Mậu Chi ửng đỏ.
Trần Thúc sờ sờ đầu của hắn, ấm giọng nói, "Đi thôi."
Hà Mậu Chi gật đầu, rồi sau đó đẩy cửa bước vào trong phòng.
Trần Thúc khoanh tay cười cười.
.....
Một lát sau, sau lưng có tiếng bước chân tiến lên, Trần Thúc chuyển mắt, lúc này không nên có người tới, nhưng từ xa nhìn lại, người tới trong tay bưng khay, trên khay để chung trà, xiêm y buộc chặt đến mức không thể chặt hơn, hận không thể phô bày hết những đường cong lả lướt lồi lõm ra ngoài cho người khác ngắm nhìn.....!Cô nương gia có khuôn phép sẽ không mặc thành như vậy, mà đây cũng không phải là trang phục của nha hoàn dâng trà, đây là nữ nhi Dương gia, xem ra làm những việc này đã không phải ngày một ngày hai

Trước đây Trần Thúc còn đang suy nghĩ, Dương gia hưng sư động chúng tới chỗ mợ, chỉ vì làm bộ làm tịch cho hắn xem, cố tình lấy lòng mợ hay sao?
Nhưng bây giờ xem ra, bàn tính này Dương gia đánh so với hắn suy nghĩ còn muốn tinh thâm hơn
"Hầu gia, mời dùng trà." Thanh âm tận lực vũ mị, lại hành lễ trước mặt hắn, y phục trước người lộ liễu ra một phần da thịt trắng muốt, nếu thấp thêm một phân nữa là có thể nhìn thấu.
Trần Thúc không có lên tiếng.
Nàng lại tiến lên, suýt nữa dán vào người Trần Thúc
Trần Thúc nhạt tiếng nói, "Ngươi tự mình cút, hay để ta cho người lột hết xiêm y, đưa lên tường thành?"
Nữ nhi Dương gia sợ tới mức hoa dung thất sắc, run lẩy bẩy nhanh chóng bưng khay vội vàng chạy đi.
Vừa lúc Hà Mậu Chi ra tới, vừa vặn thấy một cảnh này, khóe miệng giật giật.

Chương 45: 45: Thành Ý 2

Chờ thêm chút nữa, Dương thị cũng ra tới.
Dương Ân Khoa cùng Hoàng thị có chút nóng lòng, "Không ở lâu thêm chút sao?"
Vừa rồi một nữ nhi khác mới bị đuổi ra khỏi viện, Dương Ân Khoa cùng Hoàng thị nôn nóng lấy lòng
Dương thị nói, "Gặp được mẫu thân thì tốt rồi."
"Đi thôi." Dương thị nhìn Trần Thúc cùng Hà Mậu Chi nói.
Dương Ân Khoa cùng Hoàng thị thấp thỏm trong lòng, vừa rồi khi nghe nữ nhi nói, thực sự có một khoảnh khắc, sợ Kính Bình Hầu sẽ cho người lột xiêm y nữ nhi ném lên tường thành.....
Trần Thúc một lần vất vả suốt đời nhàn nhã*
*ý nói đóng vai ác một lần thì không còn con thiêu thân họ Dương nào nhào vô nữa
Trên xe ngựa, Hà Mậu Chi tò mò, "Tỷ phu, bọn họ thật sự sẽ không lại đến quấy rầy mẫu thân sao?"
Trần Thúc nhạt tiếng nói, "Sẽ không."
Hà Mậu Chi than nhẹ, hắn thật sự không thích người Dương gia, nhưng tỷ phu nói đúng, khi hắn nhìn thấy bà ngoại kéo tay mẫu thân, nói mẫu thân gầy nhiều rồi, chịu quá nhiều cực khổ rồi, mẫu thân lại cho hắn tiến lên nhìn bà ngoại, bà ngoại đỏ mắt, vuốt đầu của hắn nói Mậu Chi ngoan, hắn bỗng nhiên tin tỷ phu nói, trên đời này không có thuốc hối hận.

Nhưng may mắn là, hắn sẽ không hối hận vì việc không có thuốc hối hận
Hà Mậu Chi nhìn về phía Trần Thúc.
Xe ngựa đi theo hướng trở về nhà, hắn nghe tỷ phu nói cùng mẫu thân, "Con đã thương lượng cùng với A Ngọc, không bằng mợ dẫn theo Mậu Chi đi cùng chúng con về lại Vạn Châu đi, đầu tiên là do A Ngọc không nỡ xa mợ và Mậu Chi, thứ hai ở Vạn Châu có thể chiếu cố lẫn nhau, thứ ba, con và Mậu Chi hợp ý, muốn để Mậu Chi đi

theo con....."
Trần Thúc còn chưa nói xong, Hà Mậu Chi quả thực cao hứng đến muốn nhảy dựng lên, "Muốn đi muốn đi! Con muốn đi đến chỗ tỷ tỷ tỷ phu!"
Dương thị thở dài, "Mậu Chi....."
Hà Mậu Chi lần nữa ngồi xuống, nhưng khi nhìn về phía Trần Thúc, trong mắt vẫn giấu không được kích động!
Hắn thật sự rất cao hứng!
Trần Thúc duỗi tay sờ sờ đầu của hắn.

Dương thị nhìn bộ dáng Mậu Chi kích động, trong lòng biết đi Vạn Châu là lựa chọn tốt nhất, Dương thị duỗi tay lau lau khóe mắt, ấm giọng nói, "Trường Doãn, làm phiền con với A Ngọc, hai mẫu tử chúng ta cũng coi như có nơi dựa vào rồi."
Trần Thúc ôn hòa cười nói, "Mợ, đã là người một nhà, không nói lời khách khí."
Dương thị mỉm cười.
"Ta không đi theo vào cùng, cho nên cũng không biết bà ngoại Mậu Chi và mợ cùng Mậu Chi đã nói những gì, nhưng hôm nay thấy bộ dáng của mợ, có thể khẳng định đã hoàn thành xong một tâm nguyện." Trần Thúc báo cáo với nàng, "Đúng rồi, mợ đã đáp ứng đến Vạn Châu cùng chúng ta, đã đến nhiều ngày nay cũng đúng lúc thu thập hành lý rồi, thuận tiện làm cho xong đạo lý đối nhân xử thế bên này, chúng ta có khả năng cần ở lại chỗ này thêm bốn năm ngày, đi cùng mợ và Mậu Chi.

Ngày mai ta bảo Trần Nguyên cho người về Đào thành chuyển tin cho tổ mẫu, để tổ mẫu đừng lo lắng, chờ việc ở đây xử lý thỏa đáng hết thì chúng ta lại cùng nhau trở về."
Hắn vừa báo cáo, vừa cởi áo ngoài, treo lên giá áo ở trong phòng.
Xem ra, hắn là đêm nay không muốn đi rồi.
"Quy tắc cũ, ta ngủ bên ngoài, nàng ngủ bên trong, Đường Đường ngủ chính giữa?" Hắn hỏi.
Đường Ngọc vừa mới chuẩn bị mở miệng, đang ngẩng đầu lên, hắn đã sớm chuẩn bị xong, nhân cơ hội hôn trán nàng, "Hôn xong rồi ~"
"Trần Trường Doãn!" Đường Ngọc bực bội.

Hắn cười cười, bỗng nhiên duỗi tay ôm nàng lên giường, sắc mặt Đường Ngọc khẽ biến, hắn cười nói, "Ta biết.....!hiện tại cần cầu thân trước mặt trưởng bối, lần này về lại Đào thành ta sẽ đi tìm tổ mẫu ngay, ta là người rất có nguyên tắc nha.....!Chỉ là Tệ Châu thành lạnh, chen chúc với nhau sẽ ấm áp hơn một ít....."
Há mồm bịa chuyện xong, lại đột nhiên không kịp đề phòng hôn môi nàng, "Đôi khi.....!Cũng sẽ hơi không có nguyên tắc một chút ~"
.....
"Rầm!" Cửa phòng bị đóng lại lần thứ hai, người và chó lại lần nữa bị đuổi ra ngoài
Trần Thúc thở dài, "Con xem, ta đã nói nương con không thích con rồi mà."
Chó Đường Đường có chút xa lạ nhìn hắn, ban đầu, nó vốn đang nằm trên ổ chó dưới giường, một hai cứ phải lôi nó vào chịu cảnh tai bay vạ gió! (nhamy111: Đường Đường rất khổ tâm!!!!)
Lại ở Tệ Châu thành thêm mấy ngày, chờ Dương thị xử lý thỏa đáng hết các chuyện bên này, Trần Thúc cũng cho người chuẩn bị thêm xe ngựa, chở Dương thị và Mậu Chi, cùng nhau về lại Đào thành
Thời gian về lại Đào thành không ngắn, cần bốn năm ngày đi đường, mới đầu Trần Nguyên chuẩn bị một chiếc xe ngựa lớn hơn một chút, có thể chở được bốn người, nhưng Trần Thúc bực bội nhìn hắn.
Trần Nguyên bỗng nhiên hiểu ý, đổi thành hai chiếc xe ngựa nhỏ hơn một chút
Xe ngựa nhỏ hơn một chút mới được, hầu gia cùng Đường Ngọc cô nương một chỗ, Dương phu nhân cùng Mậu Chi công tử một chỗ, Trần Nguyên cảm thấy đầu mình trước đây như chứa bã đậu ấy.....

Nhưng chờ khi chính thức lên đường, mới biết không có kế hoạch nào có thể vĩnh viễn không biến hóa.
Bởi vì lúc lên đường, phần lớn thời gian Dương phu nhân cùng Đường Ngọc cô nương ở một chỗ, hầu gia cùng Mậu Chi công tử ở một chỗ.....
Trần Nguyên có chút vui sướng khi người gặp họa, nhịn không được muốn cười, có người tự lấy đá đập chân mình, nhưng lại thấy hầu gia ở cùng một chỗ với Mậu Chi công tử, hình như cũng rất cao

hứng.
"Tỷ phu, huynh dạy đệ đi, cái gì cũng được!" Mậu Chi thích ở cùng chỗ với hắn
Trần Thúc thở dài, "Dạy đệ cũng được, nhưng đầu tiên chúng ta là đồng minh, bài học thứ nhất, đồng minh phải có lợi ích chung!"
Mậu Chi nghe không hiểu.
Trần Thúc chuyển mắt, Mậu Chi theo ánh mắt hắn nhìn qua, là chiếc xe ngựa khác đi xéo xéo phía sau, Đường Ngọc duỗi tay đặt tại cửa sổ, nghiêng đầu gối lên tay mình, nhắm mắt ngủ gật.
Hai người ghé vào cửa sổ của một chiếc xe ngựa khác nhìn nàng.
"Tỷ của đệ thật ôn nhu." Mậu Chi cảm thán.
Vẻ mặt Trần Thúc như bất đồng ý kiến, mở miệng nói, "Nói bậy! Là vừa ôn nhu, lại vừa đẹp mới đúng ~"
Mậu Chi cảm thấy ê răng không chịu nổi.
.....
Tóm lại, đoạn đường đi Đào thành này, Dương thị cảm thấy Mậu Chi đi theo Trần Thúc, dường như đã hiểu chuyện hơn rất nhiều.
Bởi vì có Trần Thúc ở đây, rất nhiều chuyện đều bị Mậu Chi cướp đi làm.
Đường Ngọc biết, sau khi cữu cữu không còn, tuy rằng mợ cũng đã dốc hết toàn lực chăm sóc Mậu Chi, nhưng Mậu Chi vẫn sẽ thiếu đi tình thương của cha cùng cách giao tiếp, Trần Thúc tuổi không lớn, nhưng đối với Mậu Chi mà nói, Trần Thúc chính là trưởng bối hắn vừa tin cậy, vừa sùng bái, cho nên Mậu Chi bằng lòng nghe hắn nói, cũng nguyện ý nỗ lực, hy vọng được hắn công nhận và đồng ý.
Mậu Chi sẽ chủ động muốn đọc sách cùng Trần Thúc, nàng cũng thường xuyên ở chỗ cửa sổ xe, thấy Trần Thúc ôm lấy hắn, cùng hắn đọc sách, quan hệ rất hòa hợp.
Cho nên đoạn đường này Mậu Chi đều rất tích cực, không giống với hài tử mẫn cảm đang đá cầu nàng đã gặp trước đây ở Tệ Châu thành
"Đây là xà ngang dùng để chống đỡ, nếu bị gãy, xe ngựa sẽ không đi được, cần phải gia cố." Khi xe ngựa ngẫu nhiên xảy ra vấn đề, Trần Nguyên cũng sẽ nói cùng Mậu Chi, điều này đối với Mậu Chi mà nói đều là thứ mới mẻ.

Hài tử mười tuổi, chỉ cần có hứng thú, học thật sự rất nhanh, tiếp theo mới cần kiên trì cùng nghị lực.

Khi hắn không muốn học, Trần Thúc căn bản không đồng ý, cho nên mặc dù ban đêm khi ngủ trọ tại khách điếm, Trần Thúc cũng khắc nghiệt, muốn hắn hoàn thành xong bài tập.
Kỳ thật từ Tệ Châu thành về Đào thành rõ ràng chỉ có 5 ngày đường, nhưng Đường Ngọc bỗng nhiên cảm thấy, không biết có phải do có mợ, Mậu Chi, còn có Trần Thúc ở đây hay không, mà hết thảy mọi thứ đều mới mẻ, thú vị, còn có ấm áp nữa.....
"Ban ngày ta đã không thể ngồi cùng xe ngựa với nàng....." Dù sao tới khách điếm, có người liền bắt đầu làm ầm ĩ.
Mỗi đêm luôn có biện pháp ăn vạ trong phòng không đi.
Đường Ngọc hết cách với hắn, có khi cho dù đã đắp chăn lên tận đầu để ngủ, nhưng ngày hôm sau tỉnh lại, hoặc là hắn ôm nàng từ phía sau, hoặc là nàng nép vào trong lòng hắn.....
Cứ lặp lại như thế
Lúc trước từ Đào thành đến Tệ Châu thành mất bốn năm ngày đường, ở Tệ Châu thành hơn mười ngày, lại mất thêm bốn năm ngày từ Tệ Châu thành về lại Đào thành, đoạn đường này đi tới đi lui kỳ thật đã mất hết khoảng hơn hai mươi ngày, chờ khi đám người Đường Ngọc cùng Trần Thúc về tới Đào thành, đã là trung tuần tháng 11
"Tổ mẫu?" Đường Ngọc thấy đôi mắt tổ mẫu quấn một vòng băng gạc thật dày
Lão thái thái cười trấn an nói, "Đừng lo lắng, tổ mẫu khỏe mà, Lưu đại phu nói bây giờ là bước cuối cùng, sợ ánh sáng, còn ngày mai nữa thôi, chờ ngày mai tháo băng gạc ra, đôi mắt tổ mẫu lại có thể thấy rõ, tổ mẫu có thể thấy rõ Ngọc nhi....."
Không biết vì sao, trước đây kỳ thật vẫn luôn ngóng trông đến hôm nay, nhưng khi sắp chân chính bước vào ngày này, Đường Ngọc lại nhịn không được chóp mũi ửng đỏ.
Bên cạnh, Trần Thúc duỗi tay, ngón trỏ đặt bên môi, lắc đầu nhìn nàng, ý bảo -- đừng khóc, nếu tổ mẫu khóc, đôi mắt sẽ khôi phục không tốt.

Đường Ngọc mới có thể kiềm nén xúc động
Trần Thúc tiến lên, đầu ngón tay lau nước mắt ở khóe mắt cho nàng
"Trường Doãn....." Lão thái thái gọi hắn.
Trần Thúc tiến lên, "Tổ mẫu."
Lão thái thái cũng nắm lấy Đường Ngọc, nắm lấy tay Trần Thúc như trước đây, ấm giọng nói, "Chờ ngày mai, tổ mẫu cũng có thể thấy rõ Trường Doãn."
Trần Thúc thở dài, "Yên tâm đi, tổ mẫu, là đứa trẻ vừa xinh xắn, lại vừa ổn thỏa."
Lão thái thái nhịn không được cười, Đường Ngọc cũng rũ mi cười cười.
"Nàng nói chuyện với tổ mẫu, ta đi xem mợ cùng Mậu Chi sắp xếp xong chưa?" Trần Thúc thận trọng, cũng lo lắng phía bên kia.
Đường Ngọc lên tiếng.
Đợi đến khi Trần Thúc ra khỏi phòng, Đường Ngọc lại nói với tổ mẫu chuyện mấy ngày qua ở Tệ Châu thành, cùng những chuyện rất lâu về trước, và chuyện của ông ngoại, kể luôn đến Trần Thúc, còn có mợ cùng Mậu Chi.
Lão thái thái thở dài, "Ngọc nhi, việc này chẳng trách Trường Doãn, hắn cũng là người bị hại, nhỏ như vậy đã không còn người thân, lưu lạc bên ngoài, may mà bỉ cực thái lai.

Đứa nhỏ này phẩm tính đoan chính, tổ mẫu thích, nếu là trước đây đã có hôn ước, Trường Doãn lại để ý con, không bằng nhân lúc còn sớm làm hôn sự cho xong, như thế, tổ mẫu cũng an tâm."
Sắc mặt Đường Ngọc ửng đỏ.
Lão thái thái tuy rằng che băng gạc, nhưng lời nói của hai người bọn họ khi xa khi gần, lão thái thái vẫn có thể nghe hiểu được.
Đường Ngọc không nói tiếp, lão thái thái lại nói, "Yêu ai yêu cả đường đi, lại không phải đối phó ngoài mặt, nha đầu, Trường Doãn đối với con rất tốt."
Đáy lòng Đường Ngọc đều biết.
.....
Chờ một chút, Dương thị cùng Mậu Chi đã sắp xếp xong, cùng Trần Thúc tới gặp lão thái thái.

Dương thị là người hiền lành, kỳ thật trước đây cũng nghe cữu cữu Đường Ngọc nhắc tới lão thái thái, chỉ là khi đó Hoàn thành thậm chí đến thân phận Hà gia vẫn là kiêng kị, cữu cữu Đường Ngọc vẫn không muốn cho lão thái thái lo lắng theo, cho nên Dương thị biết lão thái thái, lão thái thái lại không biết có Dương thị.
Từ sau khi cha mẹ Đường Ngọc mất, cữu cữu Đường Ngọc vẫn luôn gánh vác chăm sóc lão thái thái, kỳ thật sau đó quan hệ giữa lão thái thái và cữu cữu Đường Ngọc như tình cảm mẹ con
Lão thái thái vuốt đầu Hà Mậu Chi, không ngừng gật đầu, "Khỏe mạnh bình an thì tốt rồi."
Trần Thúc ở một bên nhắc nhở, "Tổ mẫu, ngày mai phải đi tháo băng gạc, không thể dùng mắt, không thể kích động."
Lão thái thái hiểu ý, "Chờ ngày mai ta gỡ băng gạc này xuống, cũng có thể thấy rõ, hai mẹ con chúng ta, còn có Mậu Chi, có thể nói chuyện nhiều hơn."
Dương thị gật đầu.
.....
Ngày mai phải đi gỡ băng gạc, Đường Ngọc không dám ở chỗ tổ mẫu quá muộn, làm chậm trễ tổ mẫu nghỉ ngơi.
Khi ra khỏi phòng, Trần Thúc mới vừa dặn dò Trần Nguyên một ít việc vặt xong, thấy Đường Ngọc ra tới, vừa lúc tiến lên, "Tổ mẫu nghỉ ngơi sao?"
Đường Ngọc gật đầu, "Ừm, đã nghỉ ngơi."
Trần Thúc lại nói, "Vừa rồi khi đi an trí cho mợ cùng Mậu Chi, thuận đường đi đến y quán, hỏi Lưu đại phu tình huống cụ thể, nói tổ mẫu khôi phục rất khá, thật sự không cần lo lắng, ngày mai, tổ mẫu khẳng định sẽ thấy nàng"
Đường Ngọc nhìn hắn, nàng không hiểu được hôm nay hắn bận rộn cả một ngày, còn đặc biệt đến y quán hỏi thăm, là vì để nàng an tâm.....
Đường Ngọc hơi giật mình, đèn đêm dưới mái hiên hành lang kéo bóng dáng hai người thêm dài, Đường Ngọc nhẹ giọng nói, "Trần Thúc, đa tạ!"
Có mỗi việc tổ mẫu, nàng không chỉ một lần nói lời cảm tạ, nhưng mỗi một lần, tâm cảnh đều không giống nhau.
Dưới mái hiên, bóng dáng hai người đều ngừng lại, trong đó một

bóng dáng kéo một bóng dáng khác vào trong góc, trầm giọng nói, "Ừm, A Ngọc, thành ý đâu?".

Chương 46: 46: Ngày Sau 1

Đèn đêm dưới mái hiên hành lang lung lay trong gió, ánh sáng chiếu ra hai bóng dáng nhẹ nhàng đan xen nhau ở nơi góc tối
Trong đêm đông, ánh sáng đèn hành lang leo lắt mà mờ nhạt, yếu ớt chiếu vào sườn má hai người bên cạnh, giống như bích nhân*……
*bích nhân: người đẹp như ngọc bích
Thật lâu sau, Trần Thúc mới lưu luyến rời khỏi đôi môi nàng, rõ ràng chưa đã ghiền, nhưng vẫn vững vàng nói, "Đổi ý, vẫn nên tích góp mới đúng."
Hắn liền ép nàng vào sát góc, Đường Ngọc nhìn hắn, hai sườn má nổi lên một mảnh ửng đỏ, giống như đang đánh phấn hồng, đầu ngón tay đang nắm chặt vạt áo hắn, ánh mắt hơi nhìn nghiêng, không dám nhìn thẳng hắn.
Nghe hắn nói, lại kinh ngạc nhìn hắn một cái.
Trần Thúc ôn hòa cười cười, môi chậm rãi ghé sát vào bên tai nàng, nhẹ giọng nói, "Tích góp nhiều một chút, về sau còn cùng nhau……"
Đường Ngọc hơi ngẩn người, tim đột nhiên đập loạn thêm một nhịp, khi phục hồi lại tinh thần, khuôn mặt còn hồng lợi hại hơn, ánh mắt lại càng không biết nên đặt vào nơi nào mới tốt.
Thấy nàng quẫn bách, Trần Thúc không chọc nàng nữa, cười buông tay ra, lại ghé mắt về phía Đường Đường đang phe phẩy đuôi bên cạnh, thở dài, "Đi thôi nhi tử, chúng ta trở về ngủ!"
Tiếng gọi nhi tử nghe như trêu chọc, nhưng dường như rất hợp với tình hình.
Khẩn trương vừa nãy của Đường Ngọc dường như cũng theo câu trêu ghẹo này của hắn dần dần tan đi, ánh mắt ôn nhu nhìn một người một chó trước mặt
Chó Đường Đường vừa rồi vẫn luôn nghiêng đầu sang một bên, nhìn hai người hôn hôn, ngốc ngốc không biết hai người bọn họ đang làm cái gì, nhưng rốt cuộc nghe được cha kêu tên của mình, chó Đường Đường kích động sủa "Gâu gâu" hai tiếng, lớn tiếng thông báo mình ở chỗ này, đuôi chó cũng không ngừng lắc lấy lòng!

“Ta mang nhi tử nhà chúng ta trở về, nàng nghỉ ngơi sớm chút.” Hắn dặn dò Đường Ngọc một tiếng, tựa như bâng quơ, rồi sau đó xoay người.
Trần Thúc xoay người, Đường Đường cũng xoay người theo, một người một chó từ hành lang dài về phòng Trần Thúc
Chó Đường Đường đầu nhỏ, chân lại quá ngắn, nhưng Trần Thúc đi không nhanh, vạt áo tung bay, anh tuấn xuất trần.

Dưới ánh sáng nhàn nhạt của đèn hành lang, một người một chó đi song song trong bóng đêm, cũng không có gì kì lạ, ngược lại còn rất ấm áp và hài hòa, giống như một phong cảnh nhu hòa trong bóng tối
Khóe miệng Đường Ngọc bất giác giương lên, lại đúng lúc, nhìn thấy Trần Thúc cũng vừa nói cùng Đường Đường cái gì, vừa quay đầu lại nhìn nàng.
Ánh mắt không hẹn mà gặp nhau, hai người đều nhìn thấy, cũng đều dừng một chút, tiện thể như hiểu ý lẫn nhau, rũ mi cười cười, tách ánh mắt ra
Đường Đường lười đã quen, không muốn tự đi, nâng chân trước lên làm nũng muốn Trần Thúc ôm, không vừa ý, “Gâu gâu” kháng nghị.
Gió đêm thổi nhẹ, ngọn đèn trên hành lang dài nhẹ nhàng lung lay, Trần Thúc phất tay áo bế Đường Đường lên
Đường Đường thoải mái le lưỡi thở trong lòng hắn, bộ dáng đắc ý vì như ý nguyện, cùng với bộ dạng chất phác thường ngày xen lẫn vào nhau, ở nơi xa, Đường Ngọc bỗng nhiên cảm thấy nó thật có chút giống Trần Thúc.
Đang lúc nàng suy nghĩ, Trần Thúc lại nắm lấy móng vuốt Đường Đường, xa xa hướng về nàng phất tay cười cười, khẩu hình miệng nói thực nhẹ “Ngủ ngon”……
Không biết vì sao, một màn này, làm cho Đường Ngọc thấy xúc động.
Cũng cảm thấy đáy lòng ngập tràn hơi ấm.
……
Trên đường về phòng, Trần Thúc bế chó Đường Đường giơ lên cao cao, “Nhi tử! Nhìn thấy không ~ nương nhìn cha cười đó ~”

Chó Đường Đường ngao ô một tiếng, sợ ngã xuống, cẳng chân co lại, không ngừng trừng mắt.
Trần Thúc lại cười cười, ôn nhu cọ cọ mũi nó, "Hôm nay cao hứng, cho con lên giường ngủ."
Câu này, chó Đường Đường vẫn có thể nghe hiểu, nhanh chóng kêu "Gâu gâu" hai tiếng.
Hôm sau, Đường Ngọc cùng Trần Thúc đều dậy từ rất sớm
Hôm nay đôi mắt tổ mẫu cần tháo băng gạc, nhất định tổ mẫu tỉnh từ sáng sớm, ngủ không được.
Lưu đại phu cũng sẽ tới rất sớm, trước khi Lưu đại phu tới, chỗ tổ mẫu còn có rất nhiều thứ cần chăm sóc cùng chuẩn bị.

Hai người đều tự dậy sớm, khi tới trước phòng tổ mẫu lại không hẹn mà gặp.
Hai người đều có ngoài ý muốn, lại dường như cũng không có gì ngoài ý muốn.
"Sớm vậy?" Đường Ngọc nhẹ giọng.
"Ta đến xem chỗ tổ mẫu có cần hỗ trợ không……" Ôn hòa lên tiếng.
Đường Ngọc nhẹ "Ừm" một tiếng, rồi sau đó gõ cửa.
Tổ mẫu lên tiếng ở phòng trong, là đã tỉnh.
Đường Ngọc đang muốn đẩy cửa vào, hắn duỗi tay nắm lấy ống tay áo nàng, "Từ từ."
Đường Ngọc nghi hoặc nhìn hắn.
Hắn duỗi tay, tùy ý gỡ chiếc lá rụng trên đầu nàng, hắn là vừa rồi khi nàng trên đường tới từ trên cây rơi xuống, vừa lúc dừng trên đầu nàng, trong lòng nàng luôn nghĩ chuyện tổ mẫu nên mới không cảm thấy.
Hắn duỗi tay, ống tay áo phất qua đỉnh đầu nàng, mang theo hương bạch ngọc lan nhàn nhạt, thoáng làm nàng giật mình.
Động tác như vậy vốn không coi là thân cận, nhưng động tác Trần Thúc làm dường như có thể trở nên thân cận lại chọc người, thí dụ như ống tay áo phất qua trán nàng, nàng thoáng lùi về sau, chờ khi ống tay áo rơi xuống, môi hắn đúng lúc mập mờ dừng ở trán nàng, "Là lá rụng ~"
Nàng hơi hơi mặt đỏ.
"Đi thôi." Hắn nhân cơ hội dắt tay nàng.

Đường Ngọc ngẩn người, cúi đầu nhìn nhìn chỗ ống tay áo, chưa kịp phản ứng đã bị hắn lập tức dắt vào phòng tổ mẫu
Trong phòng, tổ mẫu đã tỉnh.
Bởi vì băng gạc che mắt nên không tiện thay xiêm y cho mình
"Để ta đi lấy nước cho tổ mẫu rửa mặt, nàng chăm sóc tổ mẫu thay y phục" Âm thanh hắn ôn hòa, cũng an bài thoả đáng.
Đường Ngọc nói được
Khi hắn rời đi, Đường Ngọc lại liếc nhìn bóng dáng hắn một cái, trước đây đã từng cảm thấy hắn giọng khách át giọng chủ, bây giờ, lại dường như đã quen, nhưng đến tột cùng bắt đầu quen từ lúc nào, lại nhất thời nhớ không rõ……
Đường Ngọc thu hồi ánh mắt.

"Trường Doãn tới cùng sao?" Bên trong phòng, Đường Ngọc vừa thay y phục cho tổ mẫu, vừa nghe tổ mẫu hỏi.
"Dạ, hắn cùng tới, nói đến nhìn xem có gì cần hỗ trợ, mới vừa rồi đã đi đổ nước cho tổ mẫu rửa mặt, cũng sắp trở lại rồi." Đường Ngọc đúng sự thật đáp.
Đường Ngọc nói xong, lão thái thái cười cười.
Lão thái thái sống hơn nửa đời người, nửa người đã xuống mồ, hiện giờ nghe Đường Ngọc nhắc tới Trần Thúc, giọng nói thân thiết cùng thói quen đều không giống trước đây.

Lão thái thái mỉm cười, không có lên tiếng vạch trần
"Tổ mẫu, chỗ eo này có chặt lắm không?" Đường Ngọc sợ bà không thoải mái.
"Như vậy được rồi." Tính tình lão thái thái hiền hoà, tính tình Đường Ngọc cũng là hiền hoà.
"A Ngọc, có thể vào chưa?" Bên ngoài mành là tiếng Trần Thúc
Đường Ngọc cũng vừa thay y phục cho tổ mẫu xong, quay đầu nói, "Rồi, ngươi từ từ vào."
Đường Ngọc vừa lúc đỡ tổ mẫu ngồi xuống, rồi sau đó tiến lên, vén mành lên cho hắn, lại nghiêng người tránh ra, Trần Thúc bưng chậu nước đi vào, đặt trên giá gỗ bên cạnh.

Đường Ngọc vắt khăn lau mặt cho tổ mẫu, Trần Thúc ở một bên rót

ly nước ấm cho lão thái thái, lại đơn giản dọn dẹp đồ đạc trong phòng
Đường Ngọc trộm nhìn hắn, trước đây nàng cũng đoán ra, lúc bé cha mẹ Trần Thúc cũng không nuông chiều hắn, không ít chuyện Trần Thúc đều tự tay làm lấy.

Lần trước ở chỗ thái nãi nãi, thái nãi nãi tuy rằng cũng sủng hắn, nhưng sẽ không bởi vì sủng hắn, mà không cho hắn chạm vào chuyện gì.

Trần Thúc làm việc có nguyên tắc của mình, có tâm tư của mình, lại không giống các vương tôn công tử chỉ biết há mồm duỗi tay chờ cơm dâng nước rót, trên người có thêm vài phần làm người tin cậy.
Thí dụ như vừa rồi bưng trà lấy nước, vừa thấy đã biết từng chiếu cố qua trưởng bối trong nhà
Trần Thúc cảm thấy ánh mắt nàng, quay đầu nhìn qua, Đường Ngọc thu hồi ánh mắt.
Trần Thúc cười cười, không có vạch trần
Trước mặt lão thái thái, Trần Thúc trấn an, "Tổ mẫu, hôm qua con đã tìm Lưu đại phu hỏi qua, đôi mắt tổ mẫu phục hồi khá tốt, vấn đề không lớn, tổ mẫu đừng khẩn trương."
Lão thái thái gật đầu, "Được."
Trước đây lão thái thái vẫn luôn ngóng trông cháu gái cùng cháu rể ở cạnh bên mình, cũng có đầy chắt trai chắt gái dưới gối, bây giờ xem ra, dường như cũng sắp rồi.
Lão thái thái nghe hai người bọn họ nói chuyện, một người nói, "Hôm qua ta bảo Trần Nguyên tìm người tới thay bức màn trong phòng tổ mẫu, đổi dày hơn một chút, ban đầu cần tránh ánh mặt trời làm lóa mắt vài ngày, ta đi hỏi một tiếng, sau đó đi một chuyến đến chỗ Lưu đại phu đón hắn, nàng chăm sóc tốt cho tổ mẫu, ta bảo Trần Nguyên mang bữa sáng vào phòng ngoài."
Một người khác nói, "Được."

Ngay sau đó, Trần Thúc vén mành lên ra khỏi phòng trong, tiếng bước chân biến mất ở phòng ngoài
Lão thái thái không nhìn thấy, nhưng vẫn cảm thấy được hai người

bọn họ ăn ý như đã ở cùng nhau từ rất lâu
Bởi vì hôm nay cần tháo băng gạc, trong lòng lão thái thái ít nhiều cũng có chút khẩn trương, nhưng bây giờ, chút khẩn trương trong lòng đó cũng bị vài phần thoải mái này chiếm cứ, vẫn cứ cười tủm tỉm
……
Hơi muộn một ít, Dương thị dẫn Hà Mậu Chi tới.
"Mợ, Mậu Chi." Đường Ngọc vừa lúc cùng tổ mẫu ăn xong bữa sáng, cũng thu dọn xong.
"Sao tới sớm vậy?" Lão thái thái thở dài.
Gần đây đã không còn viện nào thích hợp, cho nên an trí Dương thị cùng Hà Mậu Chi ở chỗ xa hơn một chút, đi tới đây cần chút thời gian.
Dương thị cười nói, "Đến sớm chút xem có gì có thể hỗ trợ, Mậu Chi cũng nói muốn tới ở cạnh tổ mẫu, sợ người sợ hãi."
Lão thái thái nghe vậy cười rộ lên, "Các con có lòng."
Hôm qua khi Dương thị nói chuyện cùng lão thái thái đã từng nói qua, lúc ấy sốt ruột về Tệ Châu, cũng không thể chăm sóc lão thái thái được, lão thái thái thở dài, Hộ Bình (cữu cữu Đường Ngọc) chăm sóc ta nhiều năm như vậy, ta xem hắn như nhi tử của mình, Hộ Bình đã không còn, các con đã gọi ta một tiếng nương cùng tổ mẫu, cái gì thân thiết cũng không thể thân thiết bằng người nhà của mình, cho nên Mậu Chi cũng mở miệng gọi tổ mẫu.
Dương thị và Mậu Chi cùng trò chuyện với lão thái thái một chút, Đường Ngọc bóp vai cho lão thái thái, thư giãn cảm giác khẩn trương
Rất nhanh, Trần Nguyên dẫn người tới phòng, thay bức màn trong phòng dày hơn một ít.

Trần Thúc thận trọng, trước đây Đường Ngọc vẫn chưa nghĩ tới.

Trần Nguyên giống như làm việc quen, không tốn quá nhiều thời gian đã xong
Không lâu sau, Trần Thúc cũng cùng Lưu đại phu đi tới.
Lưu đại phu tới, lão thái thái khẩn trương thấy rõ
Đường Ngọc nắm tay lão thái thái, nhẹ giọng nói, "Tổ mẫu, đừng lo

lắng, Ngọc nhi ở chỗ này với người.”
Lão thái thái gật đầu, nhưng trong lòng vẫn thấp thỏm như cũ
Trước đây Lưu đại phu cũng đã nói, tỷ lệ khỏi rất lớn, nhưng nếu không tốt, khả năng ngày sau lại tiếp tục trị cũng không hết, nên cho dù tâm tình lão thái thái có tốt đến đâu cũng khó tránh khỏi sẽ có chút thấp thỏm.
“Lưu đại phu cần thi châm, ta với mợ, Mậu Chi đi ra ngoài trước, A Ngọc, nàng ở chỗ này với tổ mẫu.” Trần Thúc ôn hòa mở miệng.
Đường Ngọc lên tiếng
Trần Thúc lại nhìn Lưu đại phu nói, “Ta chỉ ở phòng ngoài, có việc gọi ta.”
Lưu đại phu nói được
Trần Thúc cùng Dương thị, Mậu Chi ra khỏi phòng trong, ngồi chờ trong phòng ngoài
Tuy rằng vừa rồi Đường Ngọc vẫn luôn an ủi tổ mẫu, nhưng bây giờ, nhìn Lưu đại phu thi châm, trong lòng lại không tránh khỏi khẩn trương, nhưng vẫn nắm lấy tay tổ mẫu, ở bên cạnh bà.
Lưu đại phu thi châm trên vài huyệt vị ở đầu, cổ và tay tổ mẫu, thời gian thi châm cần tuyệt đối an tĩnh, cũng cần tận hết khả năng cho người bệnh bình tĩnh, cho nên Đường Ngọc ở lại trong phòng cùng tổ mẫu, tận lực làm cho tâm tình tổ mẫu bình thản.

Tổ mẫu thi châm rồi uống thuốc, bây giờ, đã nằm trên ghế dần dần ngủ, có tiếng hít thở đều đều vang lên.
“Có thể.” Lưu đại phu nhẹ giọng.

Đường Ngọc lúc này mới lặng lẽ rút tay từ trong tay tổ mẫu ra, chậm rãi đứng dậy.

Lần này là lần cuối cùng thi châm, rồi sau đó sẽ gỡ băng gạc xuống, cho nên thời gian thi châm lần này là dài nhất, cũng không thể quấy rầy nhất.

Một lát sau xác nhận tổ mẫu đã ngủ, Đường Ngọc cũng vén mành lên, tay chân nhẹ nhàng ra khỏi phòng, để phòng trong lại cho Lưu đại phu.

Thấy Đường Ngọc ra tới, Mậu Chi vừa định lên tiếng, Dương thị duỗi tay đặt bên môi làm tư thế im lặng
Mậu Chi đột nhiên hiểu ý, nhanh chóng không nói.
Đường Ngọc tiến lên, Trần Thúc nhỏ giọng nói, "Tổ mẫu ngủ?"
Đường Ngọc gật đầu, "Ngủ, Lưu đại phu bảo ta ra ngoài."
Trần Thúc nhìn ra trong lòng nàng khẩn trương, duỗi tay nắm tay nàng đứng dậy, "Tới đây."
"Tổ mẫu còn ở trong phòng." Đường Ngọc thấy hắn muốn dẫn nàng ra khỏi phòng ngoài, nhưng tổ mẫu còn đang thi châm, nàng lo lắng……
Trần Thúc ấm giọng nói, "Có mợ ở đây, có việc sẽ gọi chúng ta."
Đường Ngọc bị hắn nắm ra ngoài, khí lạnh ngoài cửa ập vào làm Đường Ngọc có chút thanh tỉnh, còn lúc nãy trong lòng đều là khẩn trương.
Trần Thúc cùng nàng dạo bước trong viện, "Thi châm cần chút thời gian, một thời gian nữa tổ mẫu mới tỉnh lại, lúc này nàng càng cần trầm ổn, bất luận sau đó đôi mắt tổ mẫu có thể thấy rõ hay không thể thấy rõ, nàng đều phải chuẩn bị trước tâm lý.

Nếu nhìn không thấy thì cần phải trấn an tổ mẫu như thế nào, đừng để bà khổ sở, tích tụ buồn bực trong lòng; nếu có thể thấy, thì cần phải nói những gì, tận lực làm cho bà không được khóc vì quá vui mừng, ngược lại mất nhiều hơn được.

Những chuyện này nàng có nghĩ tới không?"
Trần Thúc nhẹ giọng.
Đường Ngọc ngốc ngốc lắc đầu, vừa rồi nàng chỉ lo trấn an tổ mẫu không được khẩn trương, rồi sau đó chờ khi bắt đầu thi châm, kỳ thật chính nàng cũng bắt đầu khẩn trương.
Trần Thúc nắm tay nàng chặt hơn chút, "Bây giờ, nàng có thời gian suy nghĩ một chút, ta ở đây với nàng."
Đường Ngọc dừng chân nhìn hắn.
"Làm sao vậy?" Trần Thúc thấy trong ánh mắt nàng có chần chờ.
Kỳ thật từ lúc trước, Đường Ngọc đã mơ hồ có chút phát hiện, vì sao khi tổ mẫu nói đôi mắt nhìn không thấy, Trần Thúc đúng lúc nói trước đây hắn có quen đại phu có thể trị bệnh mắt, khi Bình đại phu

tới khám qua đôi mắt tổ mẫu, nói y thuật hắn có hạn, nhưng sư phụ hắn có thể trị, chỉ là cần đi Đào thành, nhưng lúc ấy trong tình huống không biết bệnh mắt của tổ mẫu có thể chữa khỏi hay không, nhưng Trần Thúc vẫn kiên trì.

Rồi sau đó ở Đào thành, hắn như ngựa quen đường cũ, khi ở cùng một chỗ với Lưu đại phu, cũng rõ ràng quen thuộc; người khác không thể nghĩ tới đôi mắt sau khi chữa xong sẽ sợ ánh sáng chói, tốt nhất nên đổi bức màn dày hơn một ít; đến khi nãy hắn vừa nói với nàng, nếu thấy được, nếu không thấy được thì cần trấn an tổ mẫu như thế nào……
Trong lòng Đường Ngọc càng lúc càng có đáp án rõ ràng —— đôi mắt hắn đã từng nhìn không thấy, hơn nữa vẫn là do Lưu đại phu chữa khỏi, cho nên hắn quen biết Lưu đại phu, cũng biết đôi mắt sẽ sợ ánh sáng, còn nhắc nhở nàng, sau đó cần trấn an tổ mẫu thế nào……
Đáy lòng Đường Ngọc hoảng sợ, trong mắt đều là không thể tin, lại xen lẫn tình cảm phức tạp, nhưng cuối cùng vẫn không thể nói ra, mà chỉ thấp giọng nói, “Không có việc gì.”
Trần Thúc cười nói, “Không sợ, có ta ở đây.”
Khi Đường Ngọc lại nhìn hắn, thấy đáy mắt hắn đầy ý cười, mắt nàng hơi hơi phiếm hồng..

Chương 47: 47: Ngày Sau 2

Chờ thêm một thời gian, Lưu đại phu ra khỏi phòng trong, đầu Lưu đại phu đổ đầy mồ hôi
Mọi người đều đứng dậy đón.
"Thế nào?" Trần Thúc hỏi.
Lưu đại phu vừa lấy khăn tay lau mồ hôi, vừa nói, "Thi châm rất thuận lợi, lão thái thái còn khoảng một khắc (15) nữa là có thể tỉnh, đến lúc đó, có thể tháo băng gạc xuống được rồi."
Mọi người thở phào một hơi, lại canh cánh thêm một hồi, mấu chốt còn phải chờ xem tiếp theo sau.
Trần Thúc dẫn Lưu đại phu đến bên cạnh nghỉ ngơi.
Đường Ngọc luôn canh giữ trong phòng, trước mặt tổ mẫu.
Có lẽ do vừa rồi Trần Thúc mới nhắc nhở, nàng cũng nghĩ tới sau đó cần làm gì, cho nên ngược lại cũng không khẩn trương như trước đây.

Hơn nữa, trong đầu vẫn thường luôn nhớ tới chuyện trước đây của Trần Thúc, phân tán khẩn trương trong lòng, hơi hơi xuất thần……
Ước chừng một khắc đã qua đi, lão thái thái tỉnh.
"Tổ mẫu." Đường Ngọc đỡ bà chậm rãi ngồi dậy, lại gọi một tiếng, "Trường Doãn ~"
Nàng cũng không biết vì sao lại nghĩ đến gọi hắn.
Nhưng rất nhanh, Trần Thúc đi vào, nói với tổ mẫu vài câu, lại dẫn Lưu đại phu cùng Dương thị, Mậu Chi đi vào.
Thời điểm khi bọn họ mới vừa đến Đào thành, Lưu đại phu bị trúng gió độc, vẫn luôn ngồi trên xe lăn, cũng là vào tháng 11 mỗi ngày mới có thể đứng được một chút, vừa rồi thi châm cho tổ mẫu, Lưu đại phu hết sức chăm chú, trán còn có mồ hôi, "Lão thái thái ngài cảm giác như thế nào? Có chỗ nào không thoải mái không?"
Trong lòng lão thái thái ngầm kích động, "Đều tốt."
Lưu đại phu cười nói, "Vậy ngài không được khẩn trương, chúng ta tháo băng gạc, sau đó ngài từ từ mở to mắt ra."

Lão thái thái nói được.
Lão thái thái vẫn luôn nắm tay Đường Ngọc, Trần Thúc gọi Mậu Chi theo, kéo bức màn lên một chút.
Băng gạc quấn đôi mắt lão thái thái không nhiều lắm, rất nhanh đã tháo xong, chỉ là trước đây đôi mắt có bôi thuốc mỡ, hiện giờ, Lưu đại phu lau mắt cho bà, rồi sau đó nói, "Lão thái thái ngài thử mở to mắt nhìn xem, chậm thôi, đừng gấp quá, đôi mắt cần thời gian thích ứng."
Lão thái thái làm theo.
Mọi người đều ngừng thở, lão thái thái mở mắt từng chút từng chút, ánh vào mi mắt, đầu tiên là bộ dáng bốn năm chục tuổi của Lưu đại phu, lão thái thái kích động, tay nắm lấy Đường Ngọc nhịn không được run run, "Ta nhìn thấy ngài rồi, Lưu đại phu, rất rõ"
Những lời này của lão thái thái, tức khắc làm cho tâm mọi người đều thả lỏng
"Vậy là tốt rồi! Lão thái thái, ngài từ từ thôi, không cần gấp, hôm nay chúng ta chỉ nhìn người chung quanh trước, xong rồi phải nghỉ ngơi, chờ ngày mai khôi phục chút lại tiếp tục." Lưu đại phu dặn dò.
"Được ~" Tay lão thái thái tay vẫn nhịn không được run rẩy như cũ, ánh mắt cũng từ chỗ Lưu đại phu, chậm rãi dời về phía Đường Ngọc bên cạnh
"Tổ mẫu ~" Mắt Đường Ngọc mờ mịt, chóp mũi đều hơi hơi phiếm hồng.
Lão thái thái dừng một chút, mới buông tay nàng ra, xoa khuôn mặt nàng một chút, không ngừng gật đầu, "Thấy rõ, thấy rõ, rốt cuộc cũng thấy rõ Ngọc nhi của ta……"
Những lời này từ miệng lão thái thái nói ra, đặc biệt làm người khác động dung.
Dương thị cùng Hà Mậu Chi đều nhịn không được lau lau nước mắt theo.

Hốc mắt Đường Ngọc càng mờ mịt không thấy đáy, từng giọt nước mắt lớn như hạt trân châu, trực tiếp từ trong mắt chảy xuống, Đường Ngọc tiến lên, ôm lấy tổ mẫu, "Tổ mẫu! Thật tốt quá!"
Lão thái thái cũng mừng đến rơi nước mắt
Lưu đại phu nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng nhịn không được

động dung, chỉ là đôi mắt lão thái thái còn cần khôi phục, bây giờ vẫn chưa phải là ổn định nhất, Trần Thúc tiến lên, "A Ngọc, đừng chọc tổ mẫu khóc, đôi mắt tổ mẫu cần khôi phục, không thể khóc."
Âm thanh Trần Thúc truyền tới lỗ tai, Đường Ngọc mới nhớ tới lời hắn dặn dò trước đây, vội vàng nói, "Tổ mẫu, ngày sau mỗi ngày người đều có thể nhìn thấy Ngọc nhi, hôm nay cũng không thể khóc, phải nhìn kĩ Ngọc nhi mới đúng."
Lão thái thái gật đầu.
Đường Ngọc buông tay, lão thái thái cũng theo tiếng nói vừa rồi ngó qua, nhìn về phía Trần Thúc, "Trường Doãn?"
Trần Thúc tiến lên, nửa ngồi xổm trước mặt lão thái thái, "Tổ mẫu, con là Trường Doãn."
Trước đây khi đôi mắt lão thái thái có thể miễn cưỡng thấy rõ được một ít, khi đó đã nhìn kỹ hắn, tuy rằng thấy không rõ diện mạo hắn, nhưng biết là hài tử sạch sẽ, nhẹ nhàng khoan thai, lại trầm ổn, đến bây giờ, khi có thể chân chính thấy rõ, lão thái thái vẫn luôn nhịn không được gật đầu, càng nhìn càng thích, ngoại trừ nói liên tiếp bốn năm chữ "Tốt", dường như không tìm được chữ nào hình dung đúng hơn nữa
Người khác đều nhìn ra được, lão thái thái có bao nhiêu thích Trần Thúc.
"Hài tử ngoan, đứng lên đi." Lão thái thái duỗi tay dắt hắn.
Lúc này Trần Thúc mới đứng dậy.
Rồi sau đó là Dương thị dẫn theo Mậu Chi tiến lên phía trước, Mậu Chi thực lễ phép, "Tổ mẫu ~"
Lão thái thái thở dài, "Rất giống Hộ Bình, giống như khuôn đúc."
Lão thái thái cùng Dương thị và Mậu Chi nói với nhau vài câu, ánh mắt Trần Thúc nhìn về phía Đường Ngọc, đôi mắt Đường Ngọc hồng hồng, nhưng trên mặt còn treo ý cười, hắn khoanh cánh tay nhìn nàng, khi nàng cảm thấy ánh mắt hắn, cũng quay qua nhìn hắn, Trần Thúc nhìn nàng chớp chớp mắt.
Lần đầu tiên, Đường Ngọc không có bực hắn, mà là rũ mi cười cười.
Trần Thúc cảm thấy thoải mái tới tận đáy lòng.
……
Lại thêm chút thời gian, Trần Thúc tự mình đi đưa Lưu đại phu.
Khi hắn trở về, thức ăn trong nhà đều chuẩn bị xong.

Lúc hắn đi vào, Mậu Chi nhìn hắn phất tay, "Tỷ phu!"
Đường Ngọc cùng Trần Thúc đều sửng sốt, theo bản năng nhìn về phía tổ mẫu, tổ mẫu dường như đang nói chuyện cùng mợ, không nghe thấy giống nhau, hai người trên mặt đều hơi thả lỏng
Trần Thúc tiến lên, mọi người chừa lại vị trí bên cạnh Đường Ngọc lại cho Trần Thúc.
Đôi mắt tổ mẫu có thể nhìn thấy, mợ, Mậu Chi đều ở đây, Đường Ngọc nhìn về phía người mới vừa đi vào ngồi xuống bên cạnh mình, Trần Thúc, bỗng nhiên cảm thấy người một nhà nhiều lên, trong nhà cũng chợt náo nhiệt lên, rất giống đoàn viên
Tổ mẫu cao hứng đến nỗi cười không khép miệng, mà từ khi cữu cữu mất, mợ cùng Mậu Chi cũng chưa từng thân thiết với người thân nào khác, hiện giờ, bữa cơm này ăn rất có tư vị.
Tổ mẫu rất thích Trần Thúc, thời gian một bữa cơm, không ngừng đánh giá Trần Thúc, cũng sẽ nói chuyện cùng Trần Thúc, Trần Thúc trước sau như một đều nói lời khôi hài, làm tổ mẫu thực thích.
Trong khi mọi người nói chuyện, Đường Ngọc duỗi đũa gắp đồ ăn cho hắn, chỉ là không lên tiếng.
Đây là nàng lần đầu tiên nàng chủ động gắp đồ ăn cho hắn, Trần Thúc không có vạch trần.
Một bữa cơm, Đường Ngọc thường thường sẽ gắp chút đồ ăn ngon cho hắn, Trần Thúc ăn liên tiếp vài chén.
Mậu Chi thở dài, "Tỷ phu, chén thứ ba rồi."

Đường Ngọc sửng sốt, vừa rồi nàng tâm viên ý mã, không để ý……
Trần Thúc cười nói, "Đồ ăn hôm nay, đặc biệt hợp khẩu vị của ta."
Tay Đường Ngọc run run.
Trần Thúc cười cười.
Lưu đại phu có dặn dò qua, hôm nay lão thái thái cần chú ý không cần dùng mắt quá độ, cũng cần nghỉ ngơi, mấy ngày đầu đều phải điều dưỡng thật cẩn thận
Đường Ngọc đều ghi nhớ thật kỹ.
Sau khi dùng xong cơm chiều không lâu, Dương thị dẫn Mậu Chi về trước, Trần Thúc đi đưa, kỳ thật là cho hai bà cháu các nàng thời gian trò chuyện, trong lòng Đường Ngọc đều biết rõ.
Đường Ngọc tắm cho tổ mẫu xong, trò chuyện cùng bà một ít thời

gian, tổ mẫu có thể nhìn thấy, trước khi sắp ngủ dường như còn chưa nhìn nàng đủ, Đường Ngọc cười nói, "Sáng sớm ngày mai con lại đến đây, để tổ mẫu tiếp tục nhìn con, đến khi nào tổ mẫu nhìn đủ rồi con mới trở về."
Biết rõ là lời trêu ghẹo nhưng lão thái thái vẫn cười ra tiếng.
Đường Ngọc lại lần nữa dỗ dành bà, nhẹ giọng nói, "Tổ mẫu, ngày sau người đều có thể nhìn thấy con, còn có thể làm thật nhiều bánh hoa quế cho con ăn……"
Lão thái thái thở dài, "Ngọc nhi trưởng thành rồi, tổ mẫu có thể nhìn thấy con gả chồng thì đã không còn tiếc nuối nào nữa."
Chóp mũi Đường Ngọc lại đỏ lần thứ hai
Từ phòng tổ mẫu ra ngoài, hôm nay Trần Thúc cũng không giống ngày trước, chờ nàng ở ngoài phòng
Kỳ thật Đường Ngọc biết, hôm nay đôi mắt tổ mẫu vừa có thể nhìn thấy, Trần Thúc không muốn quấy rầy hai bà cháu các nàng, cho nên cũng không chờ ở ngoài phòng.

Tuy rằng biết như thế, nhưng Đường Ngọc vẫn bỗng nhiên cảm thấy đáy lòng trống rỗng, tựa như thiếu cái gì đó
Đóng cửa phòng lại, khi quay trở lại phòng, lại chợt nhớ tới chuyện đôi mắt Trần Thúc
Đáy lòng Đường Ngọc hơi trầm xuống, nhàn nhạt rũ rũ mắt.
……
Trần Thúc đã rửa mặt, cũng đã thay một bộ áo ngủ rộng thùng thình, đang chơi cùng Đường Đường ở phòng ngoài
Ngày thường, hắn không cho phép Đường Đường đi vào phòng, ổ chó của Đường Đường cũng phần lớn đặt ở phòng ngoài, cũng do tối hôm qua khi tâm tình tốt, mới có thể cho Đường Đường vào trong phòng cùng ngủ, đây cũng là nguyên nhân vì sao Đường Đường thích ở chung với Đường Ngọc.

Bởi vì ở chỗ Đường Ngọc, Đường Ngọc sẽ đặt ổ chó của Đường Đường ở cạnh mép giường nàng, như vậy buổi tối khi đi vào giấc ngủ, kỳ thật Đường Đường sẽ ở một chỗ với nàng, Đường Đường rất thích thân cận người, Đường Đường cảm thấy ở chung với Đường Ngọc như vậy thực thoải mái, cho nên cũng thích ăn vạ Đường

Ngọc.
Bỗng nhiên trở lại chỗ Trần Thúc, Đường Đường có chút không quen, nhưng Trần Thúc mới là chủ nhân của nó, nó vẫn thích Trần Thúc, cũng không ngại Trần Thúc cho nó ngủ ở phòng ngoài
Bây giờ, Trần Thúc chơi cùng nó, Đường Đường thật cao hứng.

Trần Thúc xác thật vừa chơi cùng Đường Đường, trong lòng vừa nghĩ đến chuyện khác, hôm nay chữa khỏi đôi mắt tổ mẫu, hắn có thể nhìn ra được Đường Ngọc và tổ mẫu có bao nhiêu cao hứng, hắn mượn cớ đi đưa mợ cùng Mậu Chi rồi không có quay lại, là muốn dành chút thời gian riêng cho hai bà cháu bọn họ

Khóe miệng Trần Thúc hơi hơi nhếch một cái, ấm giọng nhìn Đường Đường nói, "Con đoán xem nương con có tới tìm chúng ta hay không đây?"
"Gâu!" Trải qua một đoạn thời gian mưa dầm thấm đất, chó Đường Đường giống như đã có thể biết nương chính là Đường Ngọc.

Cho nên khi Trần Thúc nhắc tới, nó liền lập tức kêu lên rất thân thiết.
Đường Ngọc mới vừa đến chỗ xa hơn một chút bên ngoài phòng, liền nghe được tiếng Đường Đường kêu, còn có âm thanh nói chuyện mơ hồ truyền đến.

Là tiếng Trần Thúc, nhưng không thế nào nghe rõ được……
Nàng không biết có nên gõ cửa hay không, hay là để ngày mai lại hỏi hắn, hoặc là, không nên hỏi hắn.
Nhưng ý niệm này đã đè nặng trong lòng nàng cả ngày hôm nay rồi, nàng muốn biết.
Ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa, Trần Thúc chuyển mắt nhìn lại.
Ngoài phòng, Đường Ngọc có chút thấp thỏm.
Cửa phòng kẽo kẹt mở ra, ánh vào mắt là một bộ áo ngủ rộng thùng thình được khoác hờ, tóc chỉ dùng một cây trâm đơn giản buộc lại, lười biếng lại thanh quý.

Nhìn thấy đối phương, ánh mắt hai người đều hơi trệ trệ, đặc biệt là

Đường Ngọc, thấy hắn rõ ràng là đã tắm gội xong……
"Vào đi, ngoài phòng lạnh." Trần Thúc ấm giọng.
Thấy Đường Ngọc không nhúc nhích, hắn bỗng nhiên bế nàng lên trực tiếp đi vào.

Đường Ngọc kinh hãi, dưới chân chợt trống không, đành phải duỗi tay nắm chặt vạt áo trên người hắn.

Hắn vốn mặc y phục rộng thùng thình, nàng bỗng nhiên nắm chặt, đã làm trượt phần áo trước ngực.

Đường Ngọc cùng Trần Thúc đều sửng sốt, dường như cũng chưa nghĩ màn này có thể xảy ra, Đường Ngọc vội vàng buông tay.
Trần Thúc ngược lại cũng chưa làm chuyện gì khác người, chỉ đặt nàng trên giường nhỏ, cùng một chỗ với Đường Đường, còn mình xoay người đi đóng cửa phòng.
Nơi này là phòng Trần Thúc, cửa phòng khép lại, sắc mặt Đường Ngọc ửng đỏ.

Có lẽ là do lửa than trong phòng quá ấm, Đường Ngọc vẫn luôn cảm thấy trên mặt nóng rát.
"Có việc tìm ta?" Trần Thúc quay trở lại, nhạt giọng hỏi nàng, ánh mắt vẫn luôn đặt trên người Đường Đường, không có làm nàng cảm thấy thất lễ.
Đường Ngọc nhẹ "Ừm" một tiếng.
Lúc này Trần Thúc mới chuyển mắt nhìn nàng, khẽ cười nói, "Sao vậy? Là việc tổ mẫu sao?"
Đường Ngọc hơi ngốc ngốc, Trần Thúc vừa hỏi như vậy, nàng mới bỗng nhiên nhớ tới, dường như hơn phân nửa nguyên nhân nàng tìm hắn đều là bởi vì tổ mẫu, hoặc là, nàng rất ít khi đi tìm hắn, đều là hắn tìm nàng……
Đường Ngọc nhẹ nhàng chớp chớp mắt, lông mi thon dài như cánh bướm, dưới ánh đèn lay động tâm người
Trần Thúc không dám nhìn nhiều, một lần nữa cúi đầu, nhìn về phía Đường Đường, cũng duỗi tay sờ sờ đầu Đường Đường
Đường Ngọc nhẹ nhàng cắn cắn môi, một lát sau, mới dùng âm

thanh không thể nhỏ hơn mở miệng hỏi, "Trường Doãn, có phải ngươi…… trước đây cũng không nhìn thấy hay không?"
Đường Ngọc vừa dứt lời, tay Trần Thúc sờ Đường Đường chợt cứng đờ.

Hắn không cần lên tiếng, kỳ thật Đường Ngọc cũng có thể đoán được, Đường Ngọc nhìn hắn, thấy ánh mắt hắn vẫn luôn dừng trên người Đường Đường không dời đi, không lâu sau, Trần Thúc mới nhẹ "Ừm" một tiếng, cũng không nói thêm câu nào khác
Thật đúng vậy……
Đáy lòng Đường Ngọc nặng nề, nhịn không được hỏi, "Chuyện khi nào?"
Hắn cười nhạt, vốn định nói một câu cho qua, lại thấy ánh mắt Đường Ngọc vẫn luôn nhìn hắn, trong mắt lơ đãng có chút quan tâm, làm như đã chạm được chỗ ấm áp nhất ở đáy lòng hắn, hắn hơi giật mình, nhẹ giọng nói, "Từ lúc rời khỏi Hoàn Thành."
Nghe được hai chữ Hoàn Thành, đầu ngón tay Đường Ngọc nắm chặt.
Trần Thúc tiếp tục nói, "Còn nhớ những hắc y nhân đó không?"
Đường Ngọc không rét mà run.
Trần Thúc nhàn nhạt nói, "Ta lăn từ trên núi xuống, đụng vào đầu, một đoạn thời gian rất dài, đều nhìn không thấy…… Là Lưu đại phu chữa khỏi cho ta, hắn là đại phu trị bệnh mắt tốt nhất nước, thái nãi nãi cho người tìm rất lâu mới thấy, khi đó cái gì ta cũng đều nhìn không thấy, thái nãi nãi dẫn ta đi Phong Châu, vẫn luôn tìm người chữa bệnh cho ta, cho nên ta mới biết Lưu đại phu, biết được khi có thể nhìn thấy sẽ bị chói mắt bởi ánh mặt trời, cũng biết được, loại thấp thỏm không biết sau khi tháo băng, đến tột cùng có thể nhìn thấy không, hay là vĩnh viễn không còn nhìn thấy nữa…… Đoạn thời gian đó, trước sau có khoảng một năm, ta vẫn luôn cho là ta đã không còn gì nữa……"
Hắn nhàn nhạt, nhưng khi nói ra, đáy lòng tựa như đang thăm dò một khối đá nặng nề trầm trọng mà thường ngày không muốn chạm vào nó.
Đáy lòng Đường Ngọc tựa như bị một thanh đao cùn xẹt qua, khổ sở, ngạc nhiên, kinh ngạc và nỗi lo lắng không biết vì sao cùng sợ

hãi trộn lẫn vào nhau
"Vì sao…… chưa từng nghe ngươi nhắc tới?" Âm thanh Đường Ngọc thực nhẹ.
Trần Thúc vốn nửa ngồi xổm bên bàn đọc sách, vuốt đầu Đường Đường, nghe Đường Ngọc hỏi câu này, chậm rãi ngước mắt lên nhìn nàng, nhàn nhạt cười nói, "Nói cho nàng nghe để làm gì?"
Nói xong, lại cười nói, "Để cho nàng quan tâm ta?"
Nước mắt trong suốt vẫn còn ở đáy mắt, Đường Ngọc dùng âm thanh không thể nhẹ hơn nói, "Sao ngươi biết…… Ta không quan tâm?"
Trần Thúc ngơ ngẩn, kinh ngạc nhìn nàng, thấy nàng cố ý cúi thấp đầu, che đi nước mắt, lại không che được chóp mũi ửng đỏ.
Nàng cũng bỗng nhiên nhớ tới thời gian trước đây, bất luận là ở dịch quán, ở nhà nông hộ trong núi, hay là ở chỗ thái nãi nãi, chỗ mợ cùng Mậu Chi, hắn luôn có thói quen đốt một chiếc đèn, ban ngày cũng vậy, ban đêm cũng vậy, đều không tắt, cho dù là có buông rèm xuống, cho dù chỉ có ánh sáng nhạt có thể chiếu vào, hắn đều sẽ để lại một chiếc đèn.
Bởi vì hắn sợ tối……
Đáy lòng Đường Ngọc giống như bị dẫm, đầu ngón tay hơi hơi run rẩy, nhẹ nhàng xoa đôi mắt hắn
Không nói chuyện, chỉ xoa đôi mắt hắn.
Hắn nhắm mắt.
Đầu ngón tay nàng ôn nhuận khẽ vuốt trên khóe mắt hắn, đáy lòng hắn ôn nhu mà bình yên
Trong phòng thực yên tĩnh, ngoài tiếng than cháy "Tách Tách Tách" rung động, mơ hồ còn có tiếng Đường Ngọc nghẹn ngào trong cổ họng.

Hắn mở mắt, thấy gương mặt nàng bị nước mắt thấm ướt, duỗi tay xoa khóe mắt nàng, nàng nhìn hắn, không dời ánh mắt đi.
Trần Thúc ngưng mắt nhìn nàng, trầm giọng nói, "Đau lòng cho ta sao?"
Nàng dừng một chút, không có lên tiếng.
Hắn cười ấm áp nói, "Vậy thì ngày sau đối xử tốt với ta một chút."
Hắn còn muốn nói cái gì khác, nhưng nàng dường như không muốn

để hắn nhìn bộ dáng bây giờ quá nhiều, chống tay đứng dậy từ trên giường nhỏ, đi hướng ra ngoài phòng.

Trần Thúc bỗng nhiên duỗi tay, nắm lấy tay nàng, trầm giọng nói, "Gạt nàng thôi, không cần chờ đến ngày sau……"
Đường Ngọc không kịp xoay người, hắn đột nhiên đứng dậy, bế ngang nàng đi vào trong phòng
—— Đường Đường, đi ra ngoài..

Chương 48: 48: Số Đo Thôi Mà

Mới vừa tảng sáng, Đường Ngọc đã tỉnh, bên cạnh có người nên nàng ngủ không quen.
Đặc biệt là, trước đây còn cách xiêm y, nhưng buổi sáng cả người hắn dán ở phía sau nàng, ôm nàng, nhiệt độ cơ thể xuyên thấu qua da thịt truyền đến lẫn nhau, nàng hơi nhúc nhích, hắn đã có thể cảm thấy
"Ngủ thêm một lát nữa đi, tổ mẫu còn chưa có tỉnh." Hắn không mở mắt, ngữ khí cũng không phải là trạng thái tỉnh ngủ
Nói xong, lại thân mật hôn lên đỉnh đầu nàng, tự nhiên mà làm, cũng không mở mắt, chỉ là người đã có chút tỉnh, tay cứ không thành thật, lại nắm chặt ở chỗ mềm mại.

Hắn ôm cả người nàng vào trong ngực, hàm dưới cũng để ở đỉnh đầu nàng
Âm thanh hắn nói chuyện vừa lười biếng lại mang theo vài phần ủ rũ, sắc mặt Đường Ngọc hơi đỏ hồng, khi móng vuốt hắn lại không thành thật cào lên, Đường Ngọc thật sự nhịn không được, chống tay ngồi dậy, dùng chăn quấn kín trước sau người, lùi ra sau một chút.
Hắn cũng đã tỉnh, chống cằm nằm nghiêng, cười nhìn nàng, "A Ngọc, tối hôm qua đều nhìn thấy hết, cũng đã hôn qua……"
Sắc mặt Đường Ngọc hồng thấu, lại nhớ đến việc tối hôm qua, toàn bộ sắc mặt đều đã biến thành màu đỏ tím.
Đặc biệt là, nhìn đến tay hắn, còn có đôi môi mỏng nhẹ nhấp, Đường Ngọc rất muốn tìm chỗ chui xuống dưới.
Tối hôm qua có rất nhiều thứ, cũng không có rất nhiều thứ……
Nhưng những thứ có đó còn làm người ta mặt đỏ hơn
"Ta…… Ta phải về phòng." Nàng rũ mi mắt xuống, không cho hắn nhìn thấy liễm diễm trong mắt, tối hôm qua hắn vẫn luôn cố tình "nịnh hót" cùng "lấy lòng", nàng mơ màng hồ đồ như dạo bước trên mây, cho nên, trên người không coi là đau nhức, chỉ là có chút mệt.
Nhưng nàng nói xong, hắn không có ý muốn cho nàng đi

Đường Ngọc nhìn hắn, hắn vẫn cười, "Đêm nay còn tới chỗ ta không?"
Đầu ngón tay Đường Ngọc hơi khựng.
Hắn thở dài, "Ta đến chỗ nàng cũng được."
Đường Ngọc bọc chăn trực tiếp xuống từ một mép giường khác, cuối cùng hắn thấy nàng giống như một con thỏ lén lút chuồn ra ngoài, Trần Thúc lại cúi đầu cười cười, rồi sau đó mới chống tay chậm rì rì đứng dậy, đi ra sau bình phong thay y phục
Khi đứng dậy, trên chăn gấm đều là hương hải đường thanh đạm trên người nàng

……
Đường Ngọc trở về phòng, cả người dựa vào sau cửa, khẩn trương thở phì phò, mơ hồ còn có chút hoảng hốt trong đầu
Thời gian còn sớm, Đường Ngọc đi tắm gội rửa mặt.
Ngồi trong thùng tắm, nhớ tới cảnh lung linh bên trong màn gấm tối hôm qua, hắn hôn lưng nàng, cũng hôn bụng nhỏ nàng, nàng còn nhớ độ ấm đôi môi hắn, làm người ái muội lại mê loạn……
Đường Ngọc xuất thần ngồi lau khô tóc trước gương đồng thật lâu, chờ khi đổi xong xiêm y cũng vừa đúng lúc đi nhìn tổ mẫu, nhưng vẫn còn hoảng hốt tựa như trong lòng ẩn giấu tâm sự.
Khi đến phòng tổ mẫu, từ xa đã nhìn thấy Trần Thúc đã có mặt ở đó, y quan đoan chính, không chút cẩu thả, ôn tồn lễ độ trò chuyện cùng tổ mẫu, lại chợt nhớ tới tối hôm qua.

Đường Ngọc không cẩn thận, ống tay áo quét mạnh, quăng ngã bình hoa bên cạnh
Nghe được âm thanh, Trần Thúc cùng lão thái thái đều dời mắt qua, Trần Thúc đứng dậy trước đi lên, "Sao vậy?"
"Quét trúng bình hoa." Đường Ngọc nhạt giọng.
"Có làm tay bị thương không?" Hắn khẩn trương nhìn tay nàng.
Đường Ngọc nhìn hắn.
Mới vừa rồi bình hoa bị quăng ngã vỡ ra, nàng theo bản năng ngồi xổm xuống nhìn, xác thật tay đã chạm vào mảnh vỡ bình hoa, nhưng không có cảm giác gì.

Trần Thúc cầm tay nàng lên nhìn nhìn, thấy chỗ ngón trỏ đã bị trầy rách một đường
"Vết thương nhỏ thôi." Nàng thấy hắn nhíu mày.
"Đi nghỉ ngơi đi, để ta." Hắn nhìn nàng.
Nàng nhớ tới tối hôm qua hắn cũng ôn hoà hiền hậu
Hắn gần như lập tức lại nói, "Vết thương này cũng không phải nhỏ, cần phải bôi thuốc vào"
Đường Ngọc nói được.

Trần Thúc thu dọn mảnh vỡ trên mặt đất, Đường Ngọc đến chỗ tổ mẫu
Lão thái thái cũng vừa lúc tiến lên, "Không có việc gì chứ, Ngọc nhi?"
Đường Ngọc lắc đầu, "Không có việc gì, mới vừa rồi con không cẩn thận đụng phải bình hoa, bị trầy chút xíu thôi."
Lão thái thái thở dài, "Tính tình con cẩn thận, hôm nay dường như có chút hoảng hốt."
Đường Ngọc dừng một chút, chột dạ rũ rũ mắt, "Tổ mẫu có thể thấy, con cao hứng."
Lão thái thái dắt nàng đến bên cạnh, trước đây Trần Lỗi đã lấy ít thuốc thường dùng để trong phòng bà, lão thái thái đi lấy tới, bôi vào đầu ngón tay bị trầy da của nàng, lại nói về nàng, "Vừa rồi Trường Doãn mới nói cùng ta……"
Đường Ngọc chuyển mắt nhìn về phía tổ mẫu, trong lòng khẩn trương, "Hắn, nói cái gì?"
Lão thái thái cười nói, "Còn có thể là việc gì, nói với ta chuyện sính lễ, đứa nhỏ Trường Doãn này sốt ruột rồi."
Sắc mặt Đường Ngọc lại bỗng nhiên đỏ.
Lão thái thái lại nói, "Con và hắn vốn đã có hôn ước, tổ mẫu còn nghĩ, chuyến này đến Vạn Châu có phải là làm hôn sự cho hai đứa các con hay không.

Kết quả đứa nhỏ này gấp gáp, nói đi Vạn Châu lâu lắm, lại sắp lập tức vào cuối năm, sợ không nên, nếu lại chờ nữa, lại phải chờ qua năm sau, nên muốn nhân dịp còn ở Đào thành làm cho xong hôn sự này."

Đào thành…… Nơi này còn không phải là Đào thành sao?
Đường Ngọc sửng sốt, hắn muốn thành thân ở chỗ này? Đường Ngọc ngoài ý muốn.
Lão thái thái nói, "Tổ mẫu già rồi, rất nhiều chuyện cũng lực bất tòng tâm, hôn sự các con, hai đứa các con thương lượng với nhau thì được rồi, còn việc ở nơi nào, khi nào, đều không quan trọng, quan trọng là các con đều đồng ý, tổ mẫu có thể thanh thản ổn định nhìn các con thành thân là được."
Đường Ngọc không khỏi chuyển mắt nhìn về phía chỗ Trần Thúc.
Hắn còn đang thu dọn bình hoa mới vừa bị đánh vỡ
Lão thái thái lại nhẹ giọng nói, "Trường Doãn còn nói với ta, Vạn Châu người nhiều, chưa chắc con muốn thành thân với hắn ở Vạn Châu, con muốn tổ chức đơn giản chút, nơi này có ta, mợ con và Mậu Chi, hắn cảm thấy cũng đủ……"
Đường Ngọc hơi giật mình, nàng chưa bao giờ nói với hắn điều này, hắn làm sao mà biết được?

Trước mặt tổ mẫu, Đường Ngọc hơi thu thu ánh mắt.
Trước buổi trưa, Dương thị cùng Mậu Chi cũng tới viện
Mậu Chi rất thích tới nơi này, trước đây ở Tệ Châu thành, kỳ thật chỉ có hai người Dương thị cùng Mậu Chi, nhưng nơi này có tổ mẫu, tỷ tỷ, tỷ phu, Mậu Chi đều thích, ước gì mỗi ngày đều ở chỗ này.
Vừa lúc đôi mắt lão thái thái có thể nhìn thấy, Dương thị cùng Mậu Chi lại mới tới Đào thành, Trần Thúc dẫn mấy người đi dạo trong Đào thành
Trần Thúc ở đây, dường như mọi việc đều được an bài thỏa đáng.
Lúc buổi trưa, ăn cơm tại một tửu lâu trong thành, Trần Lỗi tới, "Hầu gia, có việc."
Trần Thúc đứng dậy, cùng Trần Lỗi đi ra xa một chút
Trần Lỗi chắp tay dâng mật tin lên, Trần Thúc tiếp nhận, mở ra nhìn nhìn, là nét chữ Trần Phong
Trần Thúc nhíu mày lại, đại ca nói năm sau cùng gia quyến nhập kinh……
Đại ca sao lại biết được Đường Ngọc?
Trần Thúc chợt nghĩ đến Ngụy Chiêu Đình.
Bọn họ ở Mạo thành đã gặp được Ngụy Chiêu Đình, lúc ấy hắn đã

cho Trần Nguyên dẫn Đường Ngọc rời đi, nhưng Ngụy Chiêu Đình là người tâm tư kín đáo như vậy, khi thấy Đường Ngọc và hắn ở một chỗ, đồ đạc đều do hắn xách theo, ánh mắt hắn nhìn Đường Ngọc lại bất đồng, hắn là Ngụy Chiêu Đình đã đoán được.
Khi ở Mạo thành, Ngụy Chiêu Đình bị hắn cho ăn bế môn canh (đóng cửa không tiếp), cho nên cố ý nhắc tới Đường Ngọc trước mặt đại ca.

Lúc này đây, Ngụy Chiêu Đình hắn là vẫn còn chưa về đến kinh thành, là gửi thư về kinh trước
Thư mật của Trần Phong đến trước, không hơn một tháng sau, Vạn Châu sẽ nhận được thánh chỉ.
Đại ca vẫn không yên tâm Vạn Châu, muốn biết Vạn Châu cùng ai liên hôn, tự mình hỏi đến, vô luận hắn và A Ngọc có thành thân hay không, người đại ca muốn gặp chính là A Ngọc.

Ông ngoại A Ngọc từng là trưởng sử Vạn Châu, thân phận như vậy, còn có quan hệ này, đại ca hắn sẽ bớt lo.
Trần Thúc xé thư mật, trầm giọng nói, "Cho người thông báo với thái nãi nãi một tiếng, năm sau ta và A Ngọc sẽ đi một chuyến đến chỗ thái nãi nãi."
"Vâng" Trần Lỗi làm theo.
……
Chờ Trần Thúc trở về, Đường Ngọc phát hiện sắc mặt hắn rõ ràng không bằng trước đây.

Nhưng trước mặt tổ mẫu cùng mợ, còn có Mậu Chi, Trần Thúc lại nặn ra một nụ cười, làm như không có việc gì
Đường Ngọc nhìn nhìn hắn, không có lên tiếng.
Trước hoàng hôn, không sai biệt lắm đã dạo xong Đào thành, Đào thành không lớn, nhưng đồ Mậu Chi mua lại đầy cả bao lớn bao nhỏ, là người vui vẻ nhất, lại hẹn cùng Trần Thúc, ngày mai tới viện cùng nhau làm thủ công, Trần Thúc thở dài, khó mà làm được, ta cùng tỷ đệ ngày mai có việc.
Đường Ngọc nhìn hắn, sao nàng không biết ngày mai có chuyện gì.
Hắn tiến đến bên tai nàng, nhẹ giọng nói, "Ban đêm nói."

Đường Ngọc nghe thấy mấy chữ "Ban đêm nói", lỗ tai nóng lên theo.
Viện cách không xa, xe ngựa đưa mợ và Mậu Chi trở về viện trước, sau đó lại trở về viện của bọn họ nghỉ ngơi, lão thái thái biết Trần Thúc muốn làm hôn sự ở Đào thành, cho nên cũng không cố ý hỏi việc đi Vạn Châu
Hôm nay mệt mỏi, Đường Ngọc tắm rửa cho tổ mẫu
Bà cháu hai người nói đến chuyện hôm nay nhìn thấy nghe thấy ở Đào thành, lão thái thái rất vui vẻ thoải mái.
Nàng ở trong cung, cữu cữu lại mất, đã lâu rồi không thấy tổ mẫu cao hứng như vậy.

Hiện giờ tổ mẫu mở miệng ngậm miệng đều là Trường Doãn, nàng dường như cũng đã quen, tổ mẫu cao hứng thì sao cũng được……
Đường Ngọc lại nói chuyện với tổ mẫu một lát, tổ mẫu hôm nay cũng mệt mỏi, rất nhanh đã nhắm mắt ngủ, Đường Ngọc đứng dậy, dém góc chăn cho bà, lại nhìn nhìn than ấm trong phòng, còn có cửa sổ, lúc này mới ra ngoài đóng cửa phòng tổ mẫu lại
Hôm nay đi dạo trong thành một ngày, nàng cũng mệt mỏi một ngày.
Tổ mẫu cần có người dìu đi, ít nhiều cũng có Trần Thúc chia sẻ, cho nên mọi việc cũng đều thuận lợi.
Chờ khi về lại phòng, thấy ánh đèn trong phòng sáng lên, cũng nghe thấy âm thanh Đường Đường cùng tiếng Trần Thúc nói chuyện, Đường Ngọc sửng sốt, hắn thật sự…… đến chỗ nàng?
Lông mi Đường Ngọc run rẩy, hắn không phải thật sự muốn ở lại không đi rồi chứ?
Khi nàng đang chần chờ thì cửa phòng mở ra, Trần Thúc nhìn nhìn nàng, Đường Ngọc ngây ngốc, Trần Thúc ấm giọng cười nói, "Bóng người đứng ngoài phòng lâu như vậy, sao lại nhìn không ra?"
Đường Ngọc mới kịp phản ứng lại
Cùng hắn đi vào, Trần Thúc đóng cửa, Đường Ngọc lại cảm thấy có người cũng không chỉ giọng khách át giọng chủ, mà là tu hú chiếm tổ.
Trần Thúc đột ngột đến ôm lấy nàng, Đường Ngọc kinh hãi, hắn sẽ

không lại muốn…….

Chương 49: 49: Số Đo Thôi Mà 2

Trần Thúc thành kính cười nói, "A Ngọc, ta có chính sự muốn thương lượng với nàng.

"
Đường Ngọc thấy bộ dáng hắn không giống lắm
Bàn trà cùng giường nhỏ ở phòng ngoài đã bị chó Đường Đường phá đến không nỡ nhìn thẳng, thu dọn cần thời gian, hai người đi đến bàn trà trong phòng
"Chọn ngày đi.

" Hắn cầm hoàng lịch đưa cho nàng, rồi sau đó tự nhiên duỗi tay ôm lấy nàng, dường như sau tối hôm qua, độ thân cận của hai người bỗng nhiên tăng lên một bậc, hắn cũng không che giấu thân mật, vừa ôm nàng, vừa cùng nàng lật xem hoàng lịch, "A Ngọc, nàng xem, ngày sau, ngày sau nữa, còn có ngày trên ngày thứ năm đều là ngày lành, dễ gả cưới, nàng chọn một ngày đi.

"
Đường Ngọc kinh ngạc, ngày sau, ngày sau nữa, ngày thứ năm, chọn ngày?
"Đúng vậy.

" Trần Thúc cười nói, "Chọn ngày thành thân, tổ mẫu cũng đồng ý, chúng ta! ! "
Trần Thúc dừng một chút, lại nói, "Không phải chúng ta cũng mới vừa thân mật qua sao?"
Đường Ngọc chuyển dời ánh mắt.

Trần Thúc ôm nàng, nghiêm túc nói, "Bên phía ta, thái nãi nãi chúng ta đã gặp qua, nơi này có tổ mẫu, mợ, còn có Mậu Chi, người thân cận quan trọng nhất đều ở chỗ này, chúng ta cứ thành thân ở chỗ

này, miễn cho khi đến Vạn Châu kia lại đụng phải một mớ việc vặt, có lẽ hôn sự sẽ đơn giản, nhưng người quan trọng đều ở đây.

"
Đường Ngọc nhìn hắn.

"Được không?" Ánh mắt hắn mong đợi.

"Ngươi để ta suy nghĩ lại! ! " Đường Ngọc nhẹ giọng.

Ánh mắt hắn căng thẳng, trầm giọng nói, "Không muốn gả cho ta là không thể được, tổ mẫu, mợ, Mậu Chi, còn có Đường Đường, bọn họ đều sẽ không đồng ý đâu! Tổ mẫu còn chờ ôm cháu cố đấy ~"
"Trần Trường Doãn! ! " Nàng cạn lời.

Trần Thúc cười nói, "Vậy thành thân ở Đào thành đi, A Ngọc, nàng nói cái gì ta đều đáp ứng nàng! ! "
Dù sao người đều là của hắn.

Đường Ngọc nhìn hắn, ánh mắt hắn ôn hòa ấm áp, tựa như tơ liễu nhu hòa tháng tư
Đường Ngọc thấp giọng, "Ta là muốn nói, thời gian quá gấp! ! "
Ngày sau, ngày sau nữa, ngày thứ năm, vô luận ngày nào, đơn giản cũng chính là chỉ còn một hai ngày, nàng muốn giản lược hôn sự, có tổ mẫu, mợ cùng Mậu Chi ở đây là được, nhưng lại cảm giác hấp tấp quá, sợ tổ mẫu lo lắng cho bọn họ.

Trần Thúc ôn hòa nói, "Đủ chuẩn bị.

"
Đường Ngọc hơi hơi nhíu mày, khó hiểu nhìn hắn, không khỏi nói, "Hỉ bào các thứ, không phải đều cần thời gian chuẩn bị sao?"
Trần Thúc nghiêm túc nói, "Đều chuẩn bị xong.

"
Đường Ngọc kinh ngạc.

Trần Thúc nắm tay ho nhẹ hai tiếng, đúng sự thật nói, "Sáng sớm ta đã cho người chuẩn bị xong hỉ bào, lúc ở Miểu thành đã bắt đầu làm, là do ta cảm thấy không chậm lắm thì đến cuối năm là có thể thành thân, cho nên từ khi vào đông đã chuẩn bị, buổi chiều vừa nói, chiều ngày mai chừa ra, chúng ta có thể thử hỉ bào trước, không thích hợp thì lập tức sửa ngay, buổi tối là có thể lấy về được.

"
"! ! " Đường Ngọc sửng sốt.

Trần Thúc lại nắm tay ho nhẹ hai tiếng, mờ ám nói, "Số đo sao! ! Nàng mặc hay không mặc, mặc nhiều hay ít, ta đều đã biết không sai biệt lắm, nên đã cho người làm trước! ! "
Oanh!
Một người một chó lần thứ hai bị đuổi ra ngoài, bất quá Trần Thúc cũng được, mà Đường Đường cũng được, đều đã quen rồi
Nếu đây không phải lần đầu, thì xem ra, ngày sau cũng không phải lần cuối cùng
Trần Thúc cùng Đường Đường một người một chó chỉ có thể về lại phòng mình, trên đường, Trần Thúc nói, "Đường Đường, con cần đến dỗ dành nương con cao hứng nhiều hơn chút chứ, hai chúng ta cứ luôn bị đuổi ra ngoài như vậy, cũng không phải biện pháp a.

"
Đường Đường "Gâu gâu" hai tiếng.

Trần Thúc cũng không giận, dưới ánh trăng, nhìn chó Đường Đường ôn hòa nói, "Nhi tử, cha con sắp thành thân cùng nương con rồi ~"
Đường Đường lại "Gâu gâu" hai tiếng.

Kỳ thật tâm tình Trần Thúc rất tốt.

Hôm sau, Dương thị cùng Mậu Chi tới từ rất sớm, Đường Ngọc tiến lên, tán gẫu cùng tổ mẫu và mợ, Mậu Chi cũng đi theo xem náo

nhiệt.

Đều là người hiền hòa, cũng dễ sống chung, thời gian trôi qua cũng nhanh
Hôm nay cũng là lần đầu tiên Đường Ngọc không thấy Trần Thúc lắc lư trước mặt tổ mẫu
Đường Ngọc nghĩ, tổ mẫu biết Trần Thúc ở nơi nào, nhưng Đường Ngọc không hỏi.

Muộn một chút, Dương thị hỏi, "Hôn kỳ định ra sao?"
Đường Ngọc đỏ mặt, thấy tổ mẫu cùng Mậu Chi đều cười nhìn về phía nàng, nàng nhớ tới tối hôm qua trước khi đuổi Trần Thúc đi ra ngoài, Trần Thúc đã nói cùng nàng 5 ngày sau, nhẹ giọng nói, "Hai mươi bốn tháng 11 này.

"
"Vậy chính là mấy ngày sau sao? Oa ~" Mậu Chi cười rộ lên, "Thật tốt quá!"
Mậu Chi là hài tử, hài tử thích nhất các trường hợp náo nhiệt như vậy
Vừa lúc Trần Thúc từ ngoài viện trở về, vừa đi vừa dặn dò Trần Nguyên cùng Trần Lỗi cái gì, khi đi vào, vừa lúc nghe Mậu Chi nói câu "Thật tốt quá ~" này
"Cái gì thật tốt quá?" Trần Thúc đi vào.

Toàn bộ ánh mắt trong phòng đều nhìn ra ngoài, Mậu Chi cười nói, "Tỷ phu, tỷ tỷ nói hai người hai mươi bốn tháng 11 này thành thân!"
Trần Thúc làm bộ kinh ngạc, rồi sau đó thở dài, "A Ngọc nói mấy ngày thì mấy ngày.

"
Bộ dạng giống như đều do nàng làm chủ
Đường Ngọc bực bội nhìn hắn, rõ ràng là ngày do hắn định, kiểu gì cũng sẽ được tiện nghi khoe mẽ.

"Tổ mẫu, mợ, Mậu Chi, con cùng A Ngọc còn có việc, mượn A Ngọc

dùng trong chốc lát trước.

" Trần Thúc tiến lên, dắt tay nàng đứng dậy.

"Đi đi.

" Lão thái thái tươi cười thân thiết.

! !
Ra khỏi phòng, Trần Thúc đỡ nàng lên xe ngựa, Trần Nguyên lái xe, Trần Lỗi cũng đi theo cùng
Trần Thúc ngay cả Đường Đường cũng đều mang theo.

"Đi đâu?" Đường Ngọc hỏi.

Trần Thúc ôm Đường Đường trong ngực, ấm giọng nói, "Thành thân, đương nhiên cần phòng tân hôn, nơi này không phải Vạn Châu, nhưng cũng không thể đơn sơ, đã nhiều ngày nay Trần Lỗi cùng ta đã đi nhìn qua vài tòa nhà, hôm nay dẫn nàng đi chọn một chỗ nàng thích.

"
Đường Ngọc ngoài ý muốn.

Trần Thúc để sát vào, ôn hòa nói, "Ta biết nàng muốn giản lược, nhưng những thứ không thể qua loa cũng không được qua loa, tòa nhà này chúng ta có thể luôn giữ lại, khi nào muốn trở về thì cứ trở về, người khác cũng không biết, tựa như thái nãi nãi, có một chỗ bí mật có thể tùy thời đi tìm lại hồi ức ở thời gian hiện tại, thật tốt biết bao?"
Hắn duỗi tay xoa xoa má nàng, nghiêm túc nói, "Nơi này mới là nơi động phòng hoa chúc, dịch quán không phải.

"
Đường Ngọc nhìn hắn, sóng nước long lanh đầy mắt.

Kỳ thật hắn đều biết.

Trần Thúc buông Đường Đường, tiến lên hôn nàng.

"Ta thích nơi này.

"
Khi đang xem tòa nhà tại thành Tây, Đường Ngọc có chỗ thích, tòa nhà này ở gần ngoại ô Đào thành, non xanh nước biếc, hơn nữa thanh tịnh, có chút giống sân viện trước đây thái nãi nãi ở tại ngoại ô Mạo thành, nhưng tòa nhà này lại ở trong thành, phong cảnh cũng rất tốt.

"Oa ~" Trần Thúc khoanh tay cười cười, tấm tắc thở dài, "Quá kỳ diệu phải không, ta vừa lúc cũng thích nhất nơi này.

"
Đường Ngọc chuyển mắt nhìn hắn, không biết hắn đang cố ý nói như vậy, hay thật sự.

"Tới, dẫn nàng đi xem.

" Hắn dắt nàng.

Đường Đường cũng tự đảo cẳng chân, bước nhanh lại tự hiểu là đi theo hai người bọn họ, chỉ là bây giờ hai người bọn họ đều làm như không có chú ý đến nó.

Đường Đường giống như quá nhỏ, cố gắng cả nửa ngày tại chỗ ngạch cửa có hơi chút cao, lại không thể tự mình nhảy qua, dưới tình hình khẩn cấp, vội vàng kêu "Gâu gâu" hai tiếng, gọi hai người phía trước sắp sửa đi xa
Đường Ngọc nghe được tiếng kêu Đường Đường, lúc này mới cười cười, quay trở lại bế Đường Đường lên, "Xém chút quên Đường Đường.

"
Trần Thúc nói, "Nhi tử chúng ta thông minh như vậy, nó chỉ có chút lười, không muốn tự mình động mà thôi.

"
Lại lần nữa nghe thấy mấy chữ nhi tử chúng ta, Đường Ngọc hơi hơi cúi đầu.

Vừa lúc Đường Đường ở trong lòng ngực, Đường Ngọc vừa đi, vừa sờ sờ đầu Đường Đường
Tòa nhà này không nhỏ, không chỉ có phong cảnh thanh tú bên ngoài viện, cảnh sắc trong viện cũng độc đáo, là một nơi tốt
"Tới rồi.

" Trần Thúc nói xong, Đường Ngọc mới nhìn thấy hẳn là chủ viện, Trần Thúc dắt nàng đi vào, nàng thấy đồ vật trong phòng đã bày biện chỉnh tề, đều đã quét tước xong, có thể trực tiếp vào ở, hơn nữa đồ vật trang trí cùng phụ kiện lúc thành thân đều có, phòng bên trong chủ viện chính là phòng tân hôn
Trần Thúc vén mành lên, dắt nàng đi vào phòng, Đường Ngọc mới ngơ ngẩn.

Hỉ bào màu đỏ rực, được đặt chỉnh tề trên giường, lúc này Trần Thúc mới nhìn nàng, "Ta đoán nàng sẽ thích nơi này, cho nên đặt hỉ bào tại nơi này, thử hỉ bào đi.

"
Trong mắt Đường Ngọc đầy ấm áp.

! !
Đường Ngọc ở sau bình phong, từng tầng từng tầng cởi áo, rồi sau đó đến áo trong mới bắt đầu thay.

Trần Thúc ở bên ngoài bình phong nhìn nàng, thân ảnh uyển chuyển

động lòng người sau bình phong, hắn vẫn luôn nhìn, không có dời mắt.

Một lát sau, thấy động tác nàng đình trệ.

Hỉ bào mặc phức tạp, không phải một người có thể tự mình thay được.

"Ta tới.

" Hắn lập tức tiến lên.

Đường Ngọc chỉ đơn giản mặc được một phần, các phần còn lại xác thật cần người khác hỗ trợ, thí dụ như ngày đại hôn hôm đó còn cần hỉ nương hỗ trợ, hôm nay, nơi này ngoại trừ Trần Thúc không có người khác, hắn hắn là đã sớm biết.

Đường Ngọc không có vạch trần.

Hắn ở sau người thay nàng sửa sang lại, hỉ bào cần mặc một tầng rồi lại một tầng, nội y dán sát mà phong nhã, trung y cần căng lên, áo ngoài mới là đẹp đẽ quý giá.

Hắn mặc từng tầng từng tầng, trước sửa sang lại nội y cho nàng, tiếp theo là trung y, cuối cùng mới là áo ngoài.

Xiêm y hắn đã sớm nhìn qua, hỉ bào cũng là hắn chọn.

Hắn mặc vào như ngựa quen đường cũ.

Chờ dắt nàng ngồi xong, hắn nửa quỳ xuống, mang giày tân hôn cho nàng, khi ngẩng đầu lên nhìn nàng, ánh mắt hắn hơi không biết đặt chỗ nào
"Đẹp.

" Ngày thường miệng lưỡi dẻo quẹo, bây giờ cũng chỉ có một chữ

này, đơn giản đến cực điểm, cũng động lòng người đến cực điểm.

Nàng ngồi trên giường nhỏ, hắn nửa quỳ trước mặt nàng, ánh mắt đều là ái mộ cùng lưu luyến, "Đường Ngọc, chúng ta sắp thành thân.

"
Đường Ngọc nhẹ "Ừm" một tiếng.

Hắn lại nhịn không được liếc nhìn nàng nhiều hơn một cái, thấp giọng nói, "Đẹp! ! "
Lần thứ hai, Đường Ngọc nắm chặt lòng bàn tay, có chút không quen hắn khen như vậy.

"Trường! ! " chữ Doãn còn chưa kịp ra khỏi miệng, hắn đã ngậm lấy đôi môi nàng, làm lời nàng muốn nói lặng yên ẩn trong cổ họng.

Nắng ấm mùa đông xuyên thấu qua cửa sổ tiến vào bên trong, trong phòng lưu lại từng chút từng chút một vết tích ấm áp
Trước gương đồng, hắn mặc vào trên người nàng từng tầng từng tầng hỉ bào, lại tháo đi từng tầng từng tầng, xung quanh không có người khác, chỉ có hắn cùng nàng, trên giường nhỏ, hắn ôm lấy nàng, hết sức triền miên, trước gương đồng, chiếu ra từng cảnh từng cảnh phồn hoa tươi đẹp, phập phồng đan xen, nàng phân loạn gọi tên của hắn, hắn không che giấu ái mộ.

Từ lúc ánh mặt trời chói lóa, cho đến lúc hoàng hôn le lói trên sông, hắn muốn xoa dịu đáy lòng, cuối cùng đã đong đầy cả trái tim! !
Trên xe ngựa trở về, mặt Đường Ngọc còn chưa rút đi dấu vết, nhớ tới vừa rồi ở trong tòa nhà, rõ ràng không nên! !
Trần Thúc cũng có chút cảm thấy không nên, cái phải làm, ngày hôm trước coi như đã làm, hắn muốn giữ đến đêm động phòng hoa chúc, nhưng hôm nay khi thay hỉ bào cho nàng, trái tim hắn đều đập loạn nhịp, căn bản khống chế không được.

May mắn, không vò nát hỉ bào trong lúc hồ nháo
May mắn hơn nữa là, hỉ bào lớn nhỏ vừa vặn, không cần lại cải biến.

Khi xuống xe ngựa, đều đã vào đêm.

Hắn nắm tay Đường Ngọc đi đến chỗ tổ mẫu, xác thật chân Đường Ngọc cũng đều mềm nhũn, cũng đi hơi chậm một chút! !
"Hôm nay đi nơi nào?" Lão thái thái vốn cũng đã rửa mặt xong, chuẩn bị ngủ, nàng vừa lúc trở về.

Đường Ngọc đỡ tổ mẫu lên giường, tổ mẫu ngồi trong chốc lát, Đường Ngọc ấm giọng đáp, "Đi nhìn tòa nhà tân hôn, cũng thử hỉ bào.

"
Trong mắt lão thái thái đầy kinh hỉ, "Hôm nay đã đi, nhanh vậy sao?"
Đường Ngọc gật đầu.

"Thuận lợi không?" Lão thái thái hỏi.

"Thuận lợi.

" Đường Ngọc nhẹ giọng nói.

Lão thái thái lại nắm tay Đường Ngọc, cảm thán nói, "Trước đây luôn ngóng trông con gả chồng sớm một chút, bây giờ sao đột nhiên lại cảm thấy luyến tiếc, tổ mẫu a, chỉ hy vọng con cùng Trường Doãn mọi việc đều trôi chảy.

"
Đường Ngọc mỉm cười, "Hắn đối với con rất tốt.

"
Lão thái thái cũng gật đầu, "Vậy là tốt rồi, đi ngủ đi, hai ngày này, hai người các con không tránh được vất vả, cho nên không cần ngày

ngày tới chiếu cố ta"
Trần Thúc cũng nói qua với nàng, ngày mai sẽ có hỉ nương tới.

Tuy rằng hôn sự sẽ đơn giản, nhưng nên có đều phải có, ngày mai hỉ nương tới, ngày mai hầu như cũng cần dọn đến chỗ ở mới, lại là một ngày bận rộn, tổ mẫu nói đích xác thật không sai
Chờ tổ mẫu ngủ, Đường Ngọc ra phòng, vẫn thấy hắn đứng dưới ánh đèn mờ mờ ở hành lang, trước sau như một khoanh tay chờ nàng, vẫn ấm giọng hỏi, "Tổ mẫu ngủ rồi sao?"
"Ngủ rồi.

" Nàng lên tiếng.

Trong bóng đêm, hắn tiến lên ôm nàng, "Không xong rồi, mới có bao nhiêu thời gian đâu, ta đã nhớ nàng! ! "
Vội vàng không kịp chuẩn bị, cũng phong đạm vân khinh
Năm tháng thực tĩnh lặng.

Chương 50: 50: Đêm Trước Tân Hôn

Sáng hôm sau, Đường Ngọc còn trong giấc mộng, Trần Thúc đã tỉnh dậy từ rất sớm
Mấy đêm này hắn đều ở chỗ Đường Ngọc, khi cùng nàng ở một chỗ, hắn dường như cũng đã quen không để đèn đêm mà vẫn ngủ được.
Không biết có phải do trước đây đã từng sống trong cung hay không, nhưng Đường Ngọc rất dễ tỉnh giấc, khi Trần Thúc đứng dậy rất chú ý, sợ đánh thức nàng, muốn cho nàng ngủ nhiều thêm một lát.
Hắn lấy xiêm y treo ở một bên, đi ra phòng ngoài mặc vào, mới ra cửa phòng.
Trần Nguyên cùng Trần Lỗi đã ở trong sân chờ sẵn, thấy Trần Thúc từ trong phòng Đường Ngọc cô nương bước ra ngoài, hai mặt nhìn nhau, rồi sau đó mỗi người đều làm bộ như không biết, một người đang lau bội đao của mình, một người thì đang cột dây giày, tóm lại, hai người cũng chưa nhìn thấy hầu gia đi ra từ hướng nào
Khi Trần Thúc tiến lên, mới sôi nổi chắp tay, "Hầu gia."
"Đều chuẩn bị thỏa đáng hết chưa?" Trần Thúc hỏi, ngày kia chính là ngày hắn cùng Đường Ngọc thành thân, chuyện hôm nay phải làm còn có chút nhiều, cho nên buổi sáng đã phải thức dậy, cả ngày hôm nay chắc chắn sẽ bận tối mặt tối mũi
Trần Nguyên nói, "Dương phu nhân bên kia cũng đã nói từ sớm, trễ chút thuộc hạ sẽ đến chỗ Dương phu nhân, phụ Dương phu nhân và Mậu Chi công tử dọn đồ đến chỗ ở mới.

Viện mới bên kia đều chuẩn bị thỏa đáng, nhân thủ cũng đều đầy đủ.

Viện bên này cũng đều sắp xếp xong, chờ sau khi lão thái thái cùng Đường Ngọc cô nương tỉnh, liền có thể cùng đi đến viện mới."
Trần Lỗi cũng nói, "Trang hoàng thành thân, đêm nay là có thể bố trí xong, nhưng tân phòng cần để trống trước, cụ thể ra sao, đều có hỉ

nương an bài, thuộc hạ đã dặn dò người chiếu theo mà làm.

Các hạng mục công việc còn lại cũng đều thỏa đáng.

Trước đây hầu gia đã dặn dò hỉ nương, lễ nghi không cần rườm rà, nhưng những thứ cần có đều phải đủ, hỉ nương nói hôm nay sẽ nói riêng với hầu gia cùng Đường Ngọc cô nương."
"Hai ngày này vất vả cho hai người các ngươi." Trần Thúc nói lời cảm tạ.

Phạm Cù còn chưa tới, những việc này để hai người Trần Nguyên cùng Trần Lỗi đi làm, cũng giống như bắt hai người bọn họ lấy kim thêu hoa, hai ngày này cũng xác thật vội đến chân không chạm đất
"Hầu gia thành thân là chuyện đại sự, tự nhiên cần để bụng." Trần Lỗi thành thật.
Trần Nguyên thở dài, "Chỉ là đem hôn sự của hầu gia làm trước, rồi sau đó tiểu Phạm đại nhân mới tới, lại không tránh được dỗi hầu gia đôi ba câu."

Trần Thúc thoạt nhìn cũng có chút đau đầu, thở dài, "Chờ hắn tới, ta liền về Vạn Châu trước."
Trần Nguyên cùng Trần Lỗi đều nhịn không được cười.
……
Muộn thêm chút thời gian nữa Đường Ngọc tỉnh, Trần Thúc đã không có ở trong phòng.
Đường Ngọc vừa đứng dậy mặc xiêm y, vừa nhớ tới tối hôm qua Trần Thúc nói với nàng, sáng hôm nay chờ nàng cùng tổ mẫu tỉnh, sẽ dọn đến viện bên kia, đồ để lại tại viện này, sẽ có người thu dọn mang đi cùng
Hắn có việc, khả năng cần phải đến chỗ tòa nhà bên kia sớm hơn một chút, không thể cùng đi với nàng và tổ mẫu.
Sau buổi trưa, sẽ có hỉ nương tới viện tử mới bên kia, hai người bọn họ khả năng sẽ bắt đầu không có thời gian.

Ngày kia lại là đại hôn, theo lễ nghĩa, ngày mai tân lang tân nương không thể gặp mặt, lại chờ ngày kế nữa, chính là đại hôn.

Đường Ngọc chưa bao giờ cảm thấy hôn kỳ quá nhanh như vậy, lại quá chân thật.
Hôm qua khi hỉ bào mặc vào trên người, nàng thấy Trần Thúc ngoại trừ cười, ngây ngô cười, cũng không nói chuyện……
Còn có ngọc bội kia tối hôm qua hắn đưa cho nàng, nói là tín vật đính ước.

Đường Ngọc thấy trên ngọc bội có hai chữ Trường Doãn, biết đây là nhà hắn trước đây để lại cho hắn.

Hắn ôm lấy nàng, hàm dưới đặt trên đầu vai nàng, nhẹ giọng mà thỏa mãn nói, "Đường Ngọc, rốt cuộc ta lại có nhà rồi"
Nàng hơi giật mình.
Những lời này, hắn là nàng vĩnh viễn đều sẽ không quên được……
Đường Ngọc cất ngọc bội.
Lúc nàng đi rửa mặt đơn giản rồi đi ra phòng ngoài, Đường Đường cũng tỉnh.
Ở chỗ Đường Ngọc, Đường Đường luôn có thể trà trộn vào ngủ ở phòng trong, tuy rằng chỉ là ở dưới giường, nhưng Đường Đường thích ở một chỗ cùng chủ nhân.

Cho nên khi Trần Thúc ở chỗ Đường Ngọc, Đường Đường liền rất cao hứng, cũng đặc biệt nguyện ý cùng Trần Thúc tới chỗ Đường Ngọc.

Khi Đường Ngọc đi đến chỗ tổ mẫu, Đường Đường cũng dạo bước nhỏ chạy nhanh đi theo
Đường Ngọc đến phòng tổ mẫu, tổ mẫu đã tỉnh.

Đôi mắt tổ mẫu đã thấy được, các việc đơn giản mà khả năng cho phép cũng không cần mượn tay người khác.
Cho nên lúc Đường Ngọc đến, tổ mẫu đã rửa mặt xong.
"Tổ mẫu." Đường Ngọc tiến lên.

||||| Truyện đề cử: Sự Cưng Chiều Của Hoắc Cảnh |||||
Tổ mẫu cười nói, "Ngọc nhi, đôi mắt tổ mẫu có thể thấy, cũng nhanh

nhẹn hơn nhiều, ngày sau cũng không cần con vất vả sáng sớm đã tới chỗ tổ mẫu, tổ mẫu có thể tự chăm sóc mình."
Đường Ngọc đỡ bà ngồi xuống, "Dù sao con cũng thức dậy sớm, tới chỗ tổ mẫu con cũng an tâm hơn."
Tổ mẫu cười cười, lại nói, "Vừa rồi Trần Lỗi nói, trước buổi trưa cần dọn đến viện mới?"
Hôm qua bà chỉ nghe Trần Thúc nói một câu đơn giản, chỗ viện này hơi nhỏ, cũng không thích hợp làm tân phòng, hai người bọn họ chiều hôm qua mới đi xem qua một tòa nhà, nghe nói là ở thành Tây, phong cảnh rất đẹp.
Đường Ngọc gật đầu, đáp, "Dạ, hôm kia sẽ thành thân, hôm nay dọn đi trước, thời gian ngày mai cũng không cần gấp gáp nữa, bên phía hỉ nương còn có một đống việc, qua buổi trưa thì sẽ tới, phỏng chừng từ buổi trưa đến trước lúc thành thân chắc phải làm liên tục không ngừng."
Lão thái thái cười cầm tay nàng, "Chuyện tốt không sợ bận bịu, thành thân này đến cũng nhanh nhẹn lưu loát, trong lòng tổ mẫu cũng vui mừng."
Đường Ngọc dựa đầu vào vai tổ mẫu, cười không nói chuyện.
Lão thái thái lại nói, "Người khác thành thân, trong nhà còn có rất nhiều điều cần dặn dò, nhưng con thành thân, tổ mẫu thật không có gì cần dặn dò nữa, con cũng được, mà Trường Doãn cũng được, đều là hài tử tốt, tâm tư đều thông thấu, ngày sau tương kính như tân là được rồi."
Đường Ngọc gật đầu.
"Đúng rồi, đầu giường ta có tráp đồ, con lấy lại đây." Lão thái thái nói xong, Đường Ngọc đi lấy.
Cái tráp này nàng đã thấy qua, hẳn là đồ tổ mẫu trân quý
Đường Ngọc cầm lại đây, khi lão thái thái mở ra, Đường Ngọc hơi hơi sửng sốt.
Lão thái thái từ trong tráp cầm ra một chồng sổ sách màu đỏ rực, "Đây là hôm qua Trường Doãn đưa trước cho ta, danh sách sính lễ, ngày sau còn về lại Vạn Châu, cho nên sính lễ cũng không cố ý đưa tới Đào thành, con xem kĩ một chút."

Đường Ngọc tiếp nhận, chỉ là độ dày của danh sách này lại khiến

cho người xem nghẹn họng nhìn trân trối, lại từ từ mở từng cái ra xem, mới nhìn đến một phần ba, Đường Ngọc cũng không biết phải xem đến khi nào
Nhiều như vậy……
Đường Ngọc kinh ngạc.
Lão thái thái nói, "Ta cũng không nhìn kỹ, nhưng danh sách này thật dày, Trường Doãn nói với ta, mặc dù hôn sự tổ chức ở đây không tổ chức ở Vạn Châu, nhưng đều là đại sự của Vạn Châu, sính lễ này dựa theo sính lễ cho Kính Bình Hầu phu nhân mà chuẩn bị, một kiện cũng không thiếu"
Đường Ngọc nhìn bà.
Lão thái thái lại nói, "Lão bà tử ta, nửa thân mình cũng đều xuống mồ rồi, danh sách này con giữ, đồ là của hai phu thê các con, các con tự mình làm chủ."
"Tổ mẫu……" Mắt Đường Ngọc ửng đỏ.
Lão thái thái tiếp tục nói, "Cứ chờ chút đã con, tổ mẫu chưa nói xong."
Đường Ngọc im tiếng, nhưng đáy mắt càng hồng.
Lão thái thái lại đưa tráp trong tay cho nàng, "Ngọc nhi, tổ mẫu không có thứ gì khác, những thứ này, có đồ cha mẹ con để lại trước đây, cũng có đồ tổ mẫu tích cóp cả đời cho con, tuy rằng so với sính lễ của Kính Bình Hầu phủ, cũng không coi là gì, nhưng đều là tâm ý của tổ mẫu.

Đồ không nhiều lắm, con giữ lại phòng thân."
Chóp mũi Đường Ngọc cũng ửng đỏ theo
Lão thái thái duỗi tay lau nước mắt cho nàng, "Tổ mẫu mong con về nhà, mong hơn mười năm, hiện giờ cuối cùng đã trở về rồi, lại có thể cùng Trường Doãn kết thành đôi, đời này của tổ mẫu rốt cuộc cũng đáng giá, cái gì cũng không mong, chỉ ngóng trông hai đứa các con có thể sống tốt.

Tới đây, cất kỹ."
Đường Ngọc nắm tráp trong tay, hình như có thiên ngôn vạn ngữ cũng đều nói không nên lời, nước mắt lưng tròng.
Lão thái thái duỗi tay ôm nàng, "Tổ mẫu biết tính tình con tốt, cũng

chỉ quen nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, chuyện gì cũng đều giấu trong lòng.

Ở cái nơi ăn thịt người như hoàng cung, con chịu bao nhiêu khổ, gặp bao nhiêu tội, có bao nhiêu ủy khuất, tổ mẫu đều biết, cũng biết con không quen kể lể, nên tổ mẫu cũng không hỏi.

Nhưng bây giờ không giống, con có Trường Doãn, chuyện trước đây trong cung, ủy khuất cũng được, lưu luyến cũng được, đều đã qua rồi, từ nay về sau, con hãy sống thật tốt cùng Trường Doãn, buông bỏ hết chuyện trước đây."
Đường Ngọc nghẹn ngào, "Ngọc nhi biết…… Tổ mẫu."
Lão thái thái lại lần nữa ôm nàng.
Cháu gái của bà mà, bà cũng luyến tiếc……
Nhưng chung quy vẫn phải gả cho người.

*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Trên xe ngựa, tổ mẫu dựa vào trong một góc ngủ.
Đường Ngọc nhìn cảnh phố phường lưu chuyển qua khe hở của mành cửa, nghĩ tới lúc ở trong cung, nghĩ tới Văn Quảng, nghĩ tới tiểu hầu tử, nghĩ đến một đám khuôn mặt nhiều năm ở trong cung, có người làm nàng thấy thân thiết, có người làm nàng thấy chán ghét, có người làm nàng sợ hãi, cũng có người làm nàng tưởng niệm……
Nhưng tổ mẫu nói rất đúng, quá khứ trong cung, thì đều lưu lại trong cung, từ nay về sau, mọi việc đều là mới.
Đường Ngọc rũ mi nhìn ngọc bội trong tay
—— Đường Ngọc, rốt cuộc ta lại có nhà rồi
Nhà của hắn và nàng.
Còn có Đường Đường.
Đường Ngọc mỉm cười.
……
Đào thành không tính lớn, nhưng đến chỗ viện mới ở thành Tây vẫn tốn chút thời gian.
Tổ mẫu ở trên xe ngựa ngủ, nàng cũng ngủ một lát.
Chờ khi xe ngựa chậm rãi dừng lại, Đường Ngọc tỉnh trước, vén

mành lên nhìn ra bên ngoài, rốt cuộc đến rồi
"Tổ mẫu, chúng ta tới rồi." Đường Ngọc nhẹ gọi một tiếng.
Lão thái thái mở mắt, trong mắt có vẻ mệt mỏi.
Đường Ngọc biết, tuy rằng ngày ngày tổ mẫu đều nói tốt, nhưng kỳ thật nàng sắp xuất giá, tổ mẫu nhất định là không nỡ, tối hôm qua chắc chắn không ngủ ngon, buổi sáng lại tỉnh sớm, cho nên mới vẫn luôn ngủ trong xe ngựa
"Tổ mẫu, A Ngọc." Mành vén lên, Trần Thúc tự mình tới đón.
Đường Ngọc đỡ tổ mẫu ra xe ngựa, Trần Thúc liền đỡ tổ mẫu xuống xe ngựa, rồi sau đó vẫn luôn là Trần Thúc dìu tổ mẫu, "Tổ mẫu, chỗ này tạm chấp nhận trước, chờ về đến Vạn Châu, thì ở tại phủ đệ của con."
Lão thái thái cười nói, "Chuyện Vạn Châu, để tới Vạn Châu lại nói."
Đường Ngọc nhìn nhìn tổ mẫu, biết tổ mẫu hẳn là không muốn ở chung với bọn họ.
"Tòa nhà này, có bốn cái viện nhỏ, không tính lớn, nhưng chim sẻ tuy nhỏ mà đầy đủ ngũ tạng, bây giờ đang bố trí trang hoàng cho hôn sự, cho nên có chút lộn xộn, nhưng đêm nay hầu như có thể bố trí xong." Khi Trần Thúc đỡ lão thái thái đi vào, khắp nơi đều treo hỉ lụa cùng đèn lồng hỉ, trang trí, còn có người dán chữ hỉ, lão thái thái cũng nhịn không được nhìn khắp nơi
Tuy rằng hôm qua Đường Ngọc đã cùng Trần Thúc tới đây, nhưng ngày hôm qua vẫn là một tòa nhà quạnh quẽ, hôm nay lại bỗng nhiên náo nhiệt lên, nơi nơi đều tràn đầy không khí tân hôn vui mừng, cũng bận bận rộn rộn, chạy lên chạy xuống, chuyện không khó đều tìm Trần Lỗi, lại khó giải quyết hơn nữa, thì sẽ tìm Trần Thúc quyết định
Hôm nay lại đến nơi đây, thực sự lập tức đã có bộ dáng hôn kỳ
Kỳ thật, cũng chính là ngày kia
Đường Ngọc nhìn người chung quanh bận rộn, còn tòa nhà càng lúc càng náo nhiệt, không biết vì sao, đáy lòng bỗng nhiên có thêm chút chờ mong, chờ mong hôn sự vào ngày kia, bộ dáng tòa nhà ngày kia, còn có bộ dáng Trần Thúc mặc hỉ bào…….

Chương 51: 51: Đêm Trước Tân Hôn 2

Vừa lúc đi đến chỗ có người đang treo đèn lồng, lão thái thái thấy đèn lồng kia độc đáo, nhìn nhiều thêm một chút, người treo đèn lồng nói với lão thái thái ngụ ý của đèn lồng này, Trần Thúc lập tức lui ra phía sau, ở bên cạnh Đường Ngọc nhẹ giọng nói, "Hình như vừa rồi có người vẫn luôn nhìn ta, bộ dáng nhìn không chớp mắt kia thật là!.

, aiz, có phải nàng nhớ ta không?"
Nói xong, khóe miệng nhếch một cái, lại thừa dịp người khác đều không chú ý, trộm hôn sườn má nàng, cũng không ai thấy.

Đường Ngọc hơi ngây người, hắn lại lập lại chiêu cũ, hôn nàng lần thứ hai, "Ta nhớ nàng ~"
Mới vừa nói xong, lúc này lão thái thái cũng vừa vặn nghe xong chỗ đặc thù của đèn lồng, Trần Thúc vừa lúc tiến lên, "Tổ mẫu, những đèn lồng này đều do con tự mình chọn, không dám qua loa.

"
Nói xong, Trần Thúc lại chuyển mắt nhìn nàng, hướng về nàng chớp chớp mắt.

Trên mặt Đường Ngọc còn có chút nóng rát, không để ý đến hắn.

Hắn cũng không giận, tiếp tục dẫn tổ mẫu đi qua tiền viện, đến viện tổ mẫu nghỉ ngơi
Hành lý của Đường Ngọc cùng lão thái thái không nhiều lắm, thuận đường, liền có thị vệ mang theo đến, Trần Thúc nhìn Đường Ngọc nói, "A Ngọc, tân phòng không được bố trí trước, ngày mai lại không thể gặp mặt, nàng cứ ở tại Đông Noãn Các trong viện tổ mẫu trước.

"

Nàng vừa đỡ tổ mẫu ngồi xuống nghỉ ngơi, vừa nói được.

Đoạn đường đi từ thành Đông sang thành Tây, gần như kéo dài qua nửa cái Đào thành, tổ mẫu có chút mệt, cũng có chút khát, Đường Ngọc rót nước cho tổ mẫu.

Lão thái thái nhận ly nước, nhẹ nhấp một ngụm, liền nhìn Trần Thúc cùng Đường Ngọc nói, "Các con còn có việc, cứ đi làm trước, tổ mẫu ở chỗ này nghỉ ngơi được rồi.

"
Trần Thúc nhìn về phía Đường Ngọc, hắn có việc muốn nói cùng nàng.

Đường Ngọc nói dạ.

Từ viện tổ mẫu ra ngoài, hai người cùng nhau đi đến chủ viện.

Kỳ thật hôm qua đã đến chủ viện, nàng ở nơi đó thử hỉ bào, cũng ở nơi đó thân mật với Trần Thúc, cũng không quá xa lạ……
Trên đường đến chủ viện, Trần Thúc hào phóng dắt tay nàng, vừa nói, "Đúng rồi, ngày kia chỉ đón dâu ở trong nhà, không cần dậy từ sáng sớm, đều là người nhà mình, thời gian không trễ quá là được.

Chỉ đi Đông Noãn Các đón dâu, sau đó đi nhà chính từ biệt tổ mẫu, bái đường thì ở chính sảnh, nên muốn để tổ mẫu bọn họ tới chính sảnh kịp trước chúng ta, thì chúng ta sẽ đi vòng ở tiền viện một vòng, sau đó đi chính sảnh bái đường.

"
"Ừm.

" Đường Ngọc nghiêm túc nghe.

Nàng chưa bao giờ nhắc với Trần Thúc, nhưng Trần Thúc lại biết

nàng thích an tĩnh, hôn sự đơn giản, không cần trộn lẫn quá nhiều người, có hắn, có tổ mẫu, có mợ cùng Mậu Chi là đủ rồi
Hôn lễ như vậy đối với Kính Bình Hầu phủ mà nói, là quá mức ngắn gọn, nhưng đối với nàng mà nói, lại là hy vọng nhất
Trần Thúc giữa ý muốn của hắn và yêu thích của nàng, hắn lại chọn nàng……
Khi đến chủ viện, Đường Ngọc dừng chân ngước mắt, nhìn thấy mấy chữ đề trên cửa chủ viện, hơi ngơ ngẩn.

Trần Thúc ôm lấy nàng từ phía sau, xung quanh không có người khác, hắn đặt cằm trên đầu vai nàng, "Nơi này là chủ viện, tên gọi Cẩm Đường Uyển, bốn mùa cẩm tú, đều cho Đường Ngọc……"
Đường Ngọc ngẩng đầu nhìn về phía mấy chữ Cẩm Đường Uyển, không hiểu sao chóp mũi lại ửng đỏ.

Hắn hôn lên sườn má nàng, tiếp tục nói, "Tên ta suy nghĩ đã lâu, cuối cùng định ra cái này, A Ngọc, chúng ta thành thân ở Cẩm Đường Uyển, động phòng hoa chúc, quãng đời còn lại sau này, đều là bốn
mùa cẩm tú.

"
Đường Ngọc chuyển mắt nhìn hắn.

Hắn duỗi tay xoa xoa khóe mắt nàng, chợt bế nàng lên, Đường Ngọc kinh hô, "Trần Thúc!"
Hắn cất cao giọng nói, "Đường Ngọc! Hai chúng ta sắp thành thân rồiiiii!"
Đường Ngọc dở khóc dở cười.

Hắn buông nàng, nàng dẫm lên mũi chân hắn, trong viện không có bóng người, ngửa đầu hôn hắn……
*** Truyện chỉ đăng tại .

wattpad.

com/user/nhamy111***

Buổi trưa qua đi, hỉ nương quả thực tới viện
Hỉ nương hôm nay tới đại khái có khoảng mười người, ba người ở chỗ Trần Thúc, ba người ở chỗ Đường Ngọc, còn có bốn người đang xem bài trí trong phủ, an bài tân phòng còn có chuẩn bị hôn sự
Ngày kia chính là đại hôn, thời gian rất gấp, mỗi một bước đều cần tranh thủ thời gian
Chiều hôm nay, chuyện hàng đầu chính là thử trang cho tân nương, còn có một số lưu trình dành cho lễ động phòng
Để tân nương thử trang, trước tiên cần thay hỉ bào, hỉ nương đều là người rất có kinh nghiệm, sẽ căn cứ diện mạo tân nương tử, kiểu dáng hỉ bào rồi sẽ chuẩn bị cách trang điểm khác nhau cho tân nương, đây cũng là nguyên nhân vì sao cần thử trang trước tiên, vì nếu chờ đến ngày đại hôn mới làm, chỉ sợ sẽ làm không kịp.

Mấy người tiến lên, giúp đỡ Đường Ngọc mặc hỉ bào.

Hôm qua Trần Thúc cũng mặc hỉ bào cho nàng, nhưng Trần Thúc chỉ đơn giản giúp nàng mặc xong, thử xem lớn nhỏ vừa người hay không, nhưng khi hỉ bào mặc vào, nàng cũng tự mình thấy kinh diễm vô cùng; tuy nhiên chờ đến hôm nay, các hỉ nương tiến lên, chỗ nên buộc chặt thì buộc chặt, chỗ cần thả lỏng thì thả lỏng, đem góc cạnh cùng nếp uốn đều dựa theo hình dạng vốn có điều chỉnh từng chút, người mặc hỉ bào trong gương đồng, lại tựa hoàn toàn thay đổi thành bộ dáng khác
Các hỉ nương ngày thường hầu hạ hôn sự nhiều, khó tránh khỏi trong lòng sẽ có so sánh, nhìn thấy Đường Ngọc mặc hỉ bào này vào, đều bất giác tán thưởng.

“Tân nương tử thật sự quá đẹp ~”
“Thủ công trên hỉ bào này là tay nghề thêu thùa của Nam Thuận Từ châu, không sai được, để làm hỉ bào này nhất định tốn không ít tâm tư, thật sự hiếm thấy.

”

“Hỉ bào cùng nương tử rất xứng, ánh mắt quá tốt.

”

“Tân nương tử mặc hỉ bào này vào, trang điểm thế nào tân nương cũng đều đẹp ~ sợ là tân lang quan sẽ nhìn ngốc luôn đấy!!!.

”

Nói xong lời cuối cùng, mấy hỉ nương đều nhịn không được cười rộ lên, câu này thật sự không giả.

……
Các hỉ nương mồm năm miệng mười ca ngợi Đường Ngọc cùng hỉ bào một phen, Đường Ngọc rũ mi đỏ mặt, nhưng cũng từ miệng hỉ nương mới biết được Trần Thúc chỉ nhẹ nhàng bâng quơ một câu, đã sớm chuẩn bị xong hỉ bào, kỳ thật là đã phí không ít tâm tư, tay nghề thủ công lại xuất từ Nam Thuận Từ châu
Trần Thúc cũng không nhắc qua với nàng
Đây vẫn chỉ là chỗ hỉ bào, nàng không biết những thứ khác như mũ phượng, khăn trùm đầu, hay là đồ trang sức, phải chăng hắn cũng phí tâm tư đi chuẩn bị? Nhưng chờ đến khi các hỉ nương vây quanh nàng ngồi trước gương đồng, bắt đầu chậm rãi thử cho nàng vài kiểu trang điểm tân nương, mỗi một kiểu, đều sẽ phối hợp với đồ trang sức khác nhau, Đường Ngọc cũng đã biết được, chỉ là phối hợp giữa kiểu trang điểm tân nương cùng đồ trang sức cũng không dưới hai mươi bộ……
Có chỗ nào có thể gọi là chuẩn bị đơn giản chứ?
Từ lúc bắt đầu, hắn đã dựa theo đại hôn Kính Bình Hầu phủ để chuẩn bị.

Chỉ là về sau, hắn cùng nàng chung đụng một chỗ suốt mấy tháng trời, hắn nhớ tới nàng cũng không phải muốn tổ chức long trọng như vậy, cho nên mới tổ chức hôn sự ở Đào thành, nhưng hỉ bào cũng được, đồ trang sức cũng được, những thứ này đều đã được chuẩn bị xong từ trước, cho nên ngược lại mới trở thành phần long trọng nhất……

Những điều này, Trần Thúc đều không nói qua với nàng
Trong khi Đường Ngọc suy nghĩ, các hỉ nương đã thay đổi bảy tám kiểu trang điểm tân nương, cũng đã thử phối hợp qua hơn hai mươi bộ trang sức, thời gian cả buổi chiều đều đã trôi qua không còn bao nhiêu, lúc này Đường Ngọc cũng mới biết vì sao nói thời gian gấp gáp, chỉ vì riêng việc trang điểm cho tân nương thôi cũng đã tốn thời gian dài như vậy, nhưng đối với ngày thành thân mà nói, việc này xác thật cũng là phần quan trọng nhất
Các hỉ nương cười nói, chờ khi tân lang quan vén khăn trùm đầu lên, nhất định sẽ nhìn đến phát ngốc.

Càng như thế, Đường Ngọc càng không đi nhìn gương đồng.

……
Chờ thử trang kết thúc, các hỉ nương lại vây quanh nàng cởi hỉ bào ra, ngày kia chính là đại hôn, hỉ bào cùng mũ phượng và khăn trùm đầu, còn có đồ trang sức đều phải thu xếp gọn gàng.

Các hỉ nương thu dọn mấy thứ này đặt ở Tây Noãn Các, rồi sau đó, mới lại bắt đầu nói với nàng lưu trình đón dâu, bái đường thành thân, còn có lễ động phòng.

Hôn sự càng long trọng, lưu trình càng phiền phức, theo hỉ nương nói, tân lang quan dặn dò, bỏ những thứ rườm rà, nhưng những thứ quan trọng đều không được bỏ, Đường Ngọc cũng nghe rất nghiêm túc.

Từ chỗ ngày đại hôn cần thức dậy khi nào, đến khi bái đường cần chú ý những việc gì, lại đến lễ động phòng cần kiêng kị những gì, có quá nhiều thứ, Đường Ngọc có thể nhớ kỹ hơn phân nửa, nhưng cũng sợ có sai sót.

Hỉ nương thấy nàng nghe nghiêm túc, liền cũng cười nói, "Tân nương tử có thể nhớ kỹ đại khái là được rồi, ngày tân hôn chúng ta cũng ở đó, chúng ta sẽ nhắc nhở tân nương tử.

”

Lúc này Đường Ngọc mới đỡ lo lắng.

Đến cuối cùng, trong ba hỉ nương thì có hai người lui ra ngoài, còn lại một người đứng đầu
Đường Ngọc biết nàng còn có chuyện khác muốn dặn dò riêng.

Quả thực, hỉ nương này ngoại trừ nói với nàng chuyện ngày mai phải làm, các chuyện lít nha lít nhít cần làm vào ngày mai, lại từ túi tay áo móc ra một quyển sách hỉ đặt trước án kỉ, nhẹ giọng nói, “Tân nương tử trước lễ động phòng cần xem thật kĩ, ngày tân hôn, ngàn vạn cần để tân lang quan thích, ngày sau ân ái thật lâu thật dài, cũng luôn mỹ mãn.

”

Đường Ngọc còn chưa duỗi tay tiếp nhận, đã gần như đoán được nội dung hỉ sách
Hỉ nương nói mờ ám, nhưng cũng chỉ dẫn vài thứ.

Đường Ngọc đã cùng Trần Thúc thử qua việc cá nước này, nghe tới cũng không cảm thấy đột ngột, nhưng cũng mặt đỏ lên.

Đặc biệt là khi hỉ nương nói tới chỗ mấu chốt, Đường Ngọc vô tình nhớ tới trước đây khi ở dịch quán, hành động của Trần Thúc, hắn ôn nhu, đòi lấy, còn có sau khi mọi chuyện kết thúc, lại muốn một lần nữa, kỳ thật đều là những chuyện dự kiến nên xảy ra ngay lúc ấy……
Hỉ nương nói không tính nhiều, nhưng Đường Ngọc nghe đến mặt đỏ tai hồng.

Hỉ nương nói, nàng phần lớn có thể đối chiếu ra từ chỗ Trần Thúc, tim liền đập bang bang không ngừng.

Rốt cuộc, “Vậy không quấy rầy tân nương tử nghỉ ngơi nữa.

”

Cuối cùng hỉ nương cuối cùng cũng hành lễ, lui ra ngoài, Đường Ngọc mới thở phào một hơi.

Hỉ nương vừa rồi còn ngàn vạn dặn dò, tân nương tử nhất định phải xem hỉ sách, nàng chỉ là nói một chút, còn cần tân nương tử phải tự mình xem, hỉ nương ra khỏi Đông Noãn Các, ánh mắt Đường Ngọc chần chờ, cuối cùng vẫn duỗi tay lật lật quyển sách kia
Quả thực không được mấy tờ, lỗ tai đều đi hồng thấu, nội dung bên trong quá nhiều, lại hương diễm, làm tim nhảy không ngừng.

Bỗng nhiên nhớ lại, trước đây khi ở dịch quán, nàng cảm thấy hắn trúc trắc, căn bản trước đây hắn cũng hẳn là chưa sinh tâm tư……
Hỉ nương đi hồi lâu, Đường Ngọc vẫn làm theo dặn dò, lật xem xong nội dung trong sách hỉ, tâm tư đều có chút hoảng hốt.

Lại vừa lúc tiếng đập cửa vang lên, Đường Ngọc cả kinh, vội vàng đè sách hỉ dưới mớ sách trên bàn, mới đi mở cửa, vừa mở cửa liền thấy thân ảnh Trần Thúc.

Đường Ngọc dừng một chút, sắc mặt vừa phục hồi lại chợt đỏ lên, "Ngươi tới…… Làm cái gì?"
Trần Thúc nói, "Ngày mai là trước tân hôn một ngày, tân lang quan không thể gặp mặt tân nương tử, ta muốn tới gặp nàng trước.

"
Đường Ngọc có chút không dám nhìn hắn, cũng nhẹ giọng nói, "Trước buổi trưa không phải mới gặp mặt sao?"
Trần Thúc ôm nàng, "Sao mà đủ được chứ? Ta chính là muốn gặp nàng.

"
Đường Ngọc nắm lấy vạt áo hắn, tim nhảy có chút nhanh, "Lập tức đến ngày mai……"
Trần Thúc thở dài, "Đã biết, ta nói hai câu rồi đi liền.

"

Hắn không buông nàng, ánh mắt thành kính đầy ý cười nhìn nàng, "Hôm nay mệt không?"
Nàng lắc đầu, "Không mệt.

"

Hắn lại nói, "Vậy chúng ta nói thêm một lát nữa —— A Ngọc, lần sau gặp mặt, chính là Trần Thúc phu nhân.

"

Lúc này Đường Ngọc mới thở dài, "Được a, Trần Thúc phu nhân mệt mỏi, có thể đi nghỉ ngơi không?"
Hắn cười vang dội
—— ngày kia chính là hai mươi bốn tháng 11, dễ gả cưới, bách niên hảo hợp, mọi việc trôi chảy.

.

Chương 52: 52: Bái Đường

Toàn bộ ngày thứ hai, Đường Ngọc cũng chưa nhìn thấy Trần Thúc.
Trước một ngày bái đường thành thân, tân lang tân nương không thể gặp mặt, từ xưa đã có, ngụ ý sợ chuyện không tốt, cho nên mặc dù ở cùng nhà, hai người Đường Ngọc và Trần Thúc cũng đều ở trong viện của mình, không gặp mặt.
Vì thế Hà Mậu Chi mệt muốn chết rồi
Hôm qua Trần Nguyên đi đón Dương thị cùng Hà Mậu Chi tới nhà mới, Hà Mậu Chi rất vui vẻ cùng bọn họ ở tại một chỗ
Ngày thứ hai, Đường Ngọc và Trần Thúc không thể gặp mặt, Mậu Chi liền thành tùy tùng nhỏ cho Trần Thúc, thường thường chạy đến Đông Noãn Các tại viện của lão thái thái, "Tỷ tỷ, tỷ phu nói huynh ấy nhớ tỷ!"
Các hỉ nương vốn đang nói với Đường Ngọc đại khái lưu trình thành thân ngày mai, Mậu Chi không có đi vào, chỉ ở ngoài cửa sổ Đông Noãn Các, vọng vào bên trong cửa sổ cười hì hì hô một tiếng.
Đường Ngọc sửng sốt.
Các hỉ nương cũng nhốn nháo bật cười, mặt Đường Ngọc tức khắc đều đỏ.
Các hỉ nương đều nói, làm hỉ nương lâu như vậy rồi, vẫn còn chưa có gặp được tân lang quan nhà ai mà dính người như vậy!
Đường Ngọc không còn gì để nói!
Nhưng đây là chuyện Trần Thúc có khả năng làm được……
Mậu Chi chống cằm bên cửa sổ cười, "Tỷ, tỷ phu hỏi, tỷ có lời nào muốn nhắn huynh ấy không?"
Các hỉ nương lần thứ hai bật cười, mặt Đường Ngọc càng đỏ hơn, một hỉ nương trong đó nói, "Khó có được tân lang quan để bụng như vậy, tân nương tử ngươi nói gì đó đi a ~"
"Đúng vậy nha!" Mấy hỉ nương khác nhao nhao phụ họa.
……
Mậu Chi lại chạy như bay tới viện của Trần Thúc, bên này cũng có hỉ nương vây quanh Trần Thúc nói đến lưu trình lễ động phòng cùng

buổi thành thân ngày mai, thấy Mậu Chi tới, mấy hỉ nương đều cười nhìn về phía hắn.
Vừa rồi khi Trần Thúc bảo Mậu Chi chuyển lời cho tân nương tử, các hỉ nương đều nghe thấy, đã cảm thấy tân lang quan để bụng, lại cảm thấy tân lang quan thú vị.
Bây giờ, Mậu Chi chạy trở về, mọi người đều tò mò nhìn về phía hắn.
Trần Thúc cười nói, "Tỷ đệ có chuyện gì muốn nhắn với ta không?"
Các hỉ nương đều tò mò chờ nghe.

Mậu Chi vừa gãi ót, vừa đáp, "Có thì có…… Chỉ là có hơi ngắn……"
Các hỉ nương bên này cũng nhao nhao cười rộ lên
"Lời hay không sợ ngắn." Đầu ngón tay Trần Thúc nhẹ gõ mép bàn, "Nói đi.

"
Mậu Chi thở dài, "Tỷ của đệ nói, câm miệng."
Trần Thúc: "……"
Trong phòng bùng lên một trận tiếng cười, Mậu Chi cũng bật cười theo, từ xa nghe đến, trong viện đều là một mảnh hoan thanh tiếu ngữ*, kéo dài không ngừng, làm cho không khí ngày trước đại hôn vốn có chút khẩn trương bỗng nhiên trở nên vui sướng hẳn lên.
*Hoan thanh tiếu ngữ: nói cười vui sướng
Tuy rằng sau đó, Mậu Chi vẫn không nhàn rỗi, vẫn chạy đi chạy lại hai đầu, nhưng Mậu Chi cũng rất vui vẻ.
……
Thí dụ như, sau khi tỷ phu bị dỗi một câu "Câm miệng", hắn lại lần nữa xuất hiện ở bên ngoài Đông Noãn Các
Đường Ngọc nhìn thấy hắn lại tới nữa, trong lòng thổn thức, không biết Trần Thúc lại muốn nói ra lời gì kinh người nữa, nhưng còn các hỉ nương thật ra khá tò mò.
Quả thực, Đường Ngọc nhẹ giọng thở dài, "Sao lại tới nữa?!"
Nàng nghĩ cũng đã nói trực tiếp như vậy rồi còn gì
Mậu Chi cười nói, "Tỷ phu nói, câu này không phải nói với tỷ tỷ, mà là cho các hỉ nương, vất vả rồi, phía nội tử việc nhiều, nhờ mọi người chiếu cố nhiều hơn"

Mậu Chi nói xong, Đường Ngọc cúi mặt xuống
Các hỉ nương lại cười không ngừng.
Tân lang quan này thật sự có ý tứ, trước đây chưa từng nhìn thấy tân lang quan nào có ý tứ đến như vậy!
Trước đại hôn một ngày, thường thường đều là ngày tân lang quan cùng tân nương tử lo âu nhất, hơn nữa hai ngày không thể gặp mặt, rất nhiều lời cũng đều không thể nói, cho nên hai người đều ở chỗ của từng người khẩn trương, nhưng đến nơi đây, hoàn toàn trái ngược lại.
Các hỉ nương đều biết, đây là tân lang quan đổi phương thức làm cho tân nương tử vui vẻ, cũng không để tân nương tử lo âu.

Cho nên, các hỉ nương đều rất thích tân lang quan này
……
Cả ngày hôm nay, Mậu Chi đều chạy tới lui giữa hai viện, hai người truyền lời kỳ thật không tính thường xuyên, chỉ là khi Mậu Chi đột nhiên xuất hiện, các hỉ nương hai bên đều sẽ không cảm thấy khó chịu vì bị chọc ngang, mà là chờ nghe tân lang quan cùng tân nương tử đối thoại.
Dần dà, Đường Ngọc cũng không cảm thấy phiền lòng gì với Trần Thúc
Ngược lại khi nhìn thấy Mậu Chi, cũng sẽ nghĩ, lúc này Trần Thúc lại mang lời gì đến cho nàng.
Hắn luôn hợp tình hợp lý, làm chuyện ngoài ý muốn
Thí dụ như, sẽ bảo Mậu Chi nói cùng hỉ nương, các vị hỉ nương vất vả rồi, nghỉ một chút, uống ly trà thông giọng đi.
Đường Ngọc cũng rũ mi cười rộ lên.
Hôm nay kỳ thật thời gian rất gấp, Đường Ngọc vốn cũng có chút khẩn trương, lại bởi vì chút nhạc đệm nho nhỏ này mà trở nên bất đồng……
Một ngày này, cũng qua đi rất nhanh, nhanh đến nỗi không lưu lại dấu vết nào
Thời gian muộn chút, các hỉ nương đi về trước, đại hôn ngày mai không cần đi xa đón dâu, đều ở trong nhà, từ một cái viện đến một cái viện khác, cho nên cũng dư ra rất nhiều thời gian, tân nương tử cũng không cần dậy từ sáng sớm giống các tân nương tử khác

Nơi thành thân là chính sảnh, động phòng ở ngay bên trong chủ viện, hôn lễ ngày mai căn bản không sợ không kịp giờ lành, trong lòng các hỉ nương đều nhẹ nhàng thở ra.
Trước khi đi, lại dặn dò một ít, đêm nay tân nương tử không cần khẩn trương, ngủ sớm chút, ngày mai hết thảy mọi việc cũng đều sẽ thuận lợi
Đường Ngọc đáp lời
Các hỉ nương này rất dễ ở chung, đặc biệt là hôm nay Trần Thúc lại tới lui như vậy, làm cho hỉ nương có thêm một phần hảo cảm đối với hôn sự của hai người bọn họ, cho nên mọi việc đều suy nghĩ thay cho tân lang quan cùng tân nương tử, Đường Ngọc cũng nhẹ nhàng rất nhiều.
……
Vào đêm, Mậu Chi không lại đến nữa, phía Trần Thúc chắc hẳn là cũng có việc đang vội.
Ngoài phòng có tiếng gõ cửa, Đường Ngọc tiến lên, thấy là Dương thị, "Mợ?"
Dương thị ôn hòa cười nói, "Ta đến nhìn con."

"Mợ mau vào đi." Đường Ngọc nghiêng người nhường đường, Dương thị đi vào.
Trong phòng có chuẩn bị sẵn nước, Đường Ngọc rót nước trà cho Dương thị, Dương thị tiếp nhận, mỉm cười nhìn nàng, "Không quấy rầy con chứ?"
Đường Ngọc lắc đầu, cười nói, "Sao lại vậy chứ? Vừa lúc con cũng ngủ không được, mợ tới, còn có thể cùng trò chuyện."
Dương thị cũng cười rộ lên, "Trước tân hôn một ngày, là rất dễ khẩn trương."
Đường Ngọc nhìn về phía Dương thị, "Mợ có chuyện muốn nói với con?"
Dương thị nâng chung trà lên nhấp nhẹ một ngụm, lát sau mới chậm rãi buông xuống, trên mặt ly nhàn nhạt gợn sóng, Dương thị thở dài, "A Ngọc, hôm nay mợ đã tìm hỉ nương hỏi thăm, ngày mai chải đầu trước khi đón dâu, là có thể bỏ bớt……"
Dương thị vừa mở miệng, Đường Ngọc đã hiểu rõ ý nàng.
Thông thường, ngày mai trước khi đón dâu, trong khuê phòng sẽ có

nữ quyến trưởng bối trong nhà chải đầu cho tân nương tử
Trần Thúc cùng Đường Ngọc sau khi thương lượng, quyết định nhờ Dương thị.
Dương thị là mợ, nhưng lại chưa từng lấy thân phận mợ xuất hiện, Đường Ngọc muốn mượn khâu chải đầu này, cho lòng mợ lưu một cảnh ấm áp.
Kỳ thật trong lòng Dương thị đều biết, nhưng chải đầu cho tân nương tử, ngụ ý là thư thái như ý, là muốn mời trưởng bối có phúc đã xuất giá trong nhà đến chải đầu cho nữ nhi, xem như chúc phúc, cho nên phần lớn nữ quyến trưởng bối chải đầu cho tân nương tử cha mẹ đều khoẻ mạnh, nhi nữ song toàn, phu thê hòa thuận……
Nhưng Đường Ngọc không để ý.
Trong lòng Dương thị cảm kích.
Nhưng hôm nay nàng đã lén tìm hỉ nương hỏi thăm, hỉ nương nói là khâu này có thể lược bớt, cho nên Dương thị mới có thể cố ý chọn thời gian này tới.
Dương thị nhìn nhìn Đường Ngọc, tiếp tục nói, "Ngọc nhi, ý tốt của con với Trường Doãn, mợ xin nhận, mợ cũng biết tâm ý các con, nhưng thành thân không phải việc nhỏ, cả đời chỉ có một lần, mọi việc đều cần có điềm lành.

Mợ cũng muốn làm chút việc gì đó cho con, nhưng mợ không tính là người phúc thọ song toàn, mợ cũng có tâm ý của mợ, hảo ý của các con, mợ sẽ vĩnh viễn nhớ rõ.

Ngày mai chải đầu, mợ thật sự không thể đi, nhưng nếu con không chê, sáng sớm mai mợ sẽ luôn bên cạnh con, con không cần khẩn trương."
Đường Ngọc vốn còn nghĩ nên nói với mợ như thế nào, nhưng thấy vẻ mặt Dương thị thành khẩn, bất chợt, những lời này lại kẹt lại trong cổ họng.
Cữu cữu và mợ vẫn chưa thành thân, cho nên đối với mợ mà nói, thành thân là việc đáng hâm mộ nhất, cho nên sẽ có rất nhiều kiêng dè.

Đột nhiên, Đường Ngọc lại hơi rõ tâm tư mợ, nếu nàng lại kiên trì,

lại tiếp tục nói có khi kỳ thật cũng không thỏa đáng.
Đường Ngọc thản nhiên tiếp thu, "Nghe mợ."

Dương thị như trút được gánh nặng.
Đường Ngọc mỉm cười.
Mắt Dương thị mờ mịt, "Ngọc nhi, ta không có nữ nhi, nhưng từ đây về sau, con chính là nữ nhi của ta."
Dương thị tiến lên ôm nàng, chóp mũi Đường Ngọc cũng hơi đỏ hồng, "Mợ, sẽ khá lên thôi."
Dương thị gật đầu, "Tân hôn vui vẻ."
……
Tiễn Dương thị, kỳ thật Đường Ngọc đã nghĩ, có nên đến phòng nhìn tổ mẫu không, nhưng Đường Ngọc biết tổ mẫu không tới là vì tổ mẫu có đạo lý của mình
Nàng xuất giá, người nàng luyến tiếc nhất là tổ mẫu.
Bây giờ, có lẽ tổ mẫu đang còn trong phòng lau nước mắt.
Ngày mai là ngày nàng thành thân, tổ mẫu không muốn hôm nay nàng lo lắng, cho nên đã nghỉ ngơi từ sớm, nhưng kỳ thật nhất định tổ mẫu vẫn chưa ngủ……
Đường Ngọc nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn đứng dậy.
Nhưng mới vừa đẩy cửa phòng ra, liền thấy Trần Lỗi đứng trong sân, Đường Ngọc kinh ngạc, một lát sau, lại thấy đèn trong phòng tổ mẫu sáng lên, cũng mơ hồ có tiếng nói chuyện truyền đến, Đường Ngọc kinh ngạc.
Trần Lỗi tiến lên, "Đường……"
Vốn định nói mấy chữ Đường Ngọc cô nương, nhưng hiện giờ cần bắt đầu sửa, "Phu nhân, hầu gia đang cùng lão phu nhân nói chuyện, bảo thuộc hạ giữ ở chỗ này, sợ phu nhân qua đó, hầu gia nói, phu nhân ngủ sớm chút, để ngài ấy nói chuyện với lão phu nhân.

Sau khi thành thân, lão phu nhân vẫn còn cùng hầu gia và phu nhân ở một chỗ, cũng không thay đổi, hầu gia nói để ngài ấy cùng lão phu nhân nói chuyện thêm chút thời gian, chờ lão phu nhân nghỉ ngơi ngài sẽ đi liền, phu nhân đừng lo, có ngài ấy ở đó được rồi, phu nhân hôm nay mệt mỏi, nghỉ ngơi trước đi."

Đường Ngọc lại nhìn về phía nhà chính của viện, ấm giọng nói, "Được, ta đã biết."
Trần Lỗi chắp tay.
Đường Ngọc lần nữa trở về Đông Noãn Các.
Trên giường, Đường Ngọc trằn trọc, ngược lại có chút ngủ không được.
Chỗ tổ mẫu có Trần Thúc đang ở đó, nàng không có gì lo lắng, tổ mẫu vốn đã thích Trần Thúc, Trần Thúc vẫn luôn hiểu cách dỗ tổ mẫu vui vẻ, lời hắn mới vừa dặn kia, là để nàng đừng lo lắng, tổ mẫu nghe xong cũng sẽ hết buồn.
Hắn nơi chốn chu toàn, đêm nay cũng vậy.

Chương 53: 53: Bái Đường 2

Nàng nhớ, lần đầu khi thấy hắn, chỉ là bóng hình nhàn nhạt nhìn lướt qua ở phòng ngoài dịch quán, nghe được tiếng nói hắn thanh đạm
Lại sau đó, là ở khách điếm Quy Hồng trấn, hắn mặc áo ngoài rộng thùng thình, ngữ khí nhàn nhạt, ôm Đường Đường rời đi
Khi trở lại Miểu thành, nàng mở cửa nhìn thấy hắn, trong mắt hắn cũng có kinh ngạc, là ngươi à?
Khi ở bên cạnh tổ mẫu, hắn ôn hòa nho nhã, cũng sẽ nói với nàng một hai câu.

Khi Lưu Thanh Phong tới Miểu thành, hắn bung dù đi ở trong mưa, che dù cho nàng, nói tổ mẫu đang đợi, cũng mời Lưu Thanh Phong vào trong nhà uống trà.
Khi nàng gặp chuyện ngoài ý muốn ở tiệm vải, nghiêng ngả lảo đảo nhào vào lòng ngực hắn, hắn chắn cho nàng một đao, trên xe ngựa nàng băng bó vết thương cho hắn
Hắn bảo nàng dẫn tổ mẫu đi Đào thành trị đôi mắt trước, sau đó hắn liền tới, khi nàng xách rượu hoa quế rượu đứng dưới mái hiên, lại là hắn bung dù đến gần nàng, cũng sẽ ở lúc xe ngựa chạy nhanh tới ôm lấy nàng, nói cùng nàng, một ngày không thấy như cách ba thu.
Sau lưng hắn luôn nói với Đường Đường, hắn là phụ thân, nàng là mẫu thân, bọn họ cũng cùng nhau chăm sóc Đường Đường.
Trên đường đi Mạo thành, mưa to tầm tã, hắn và nàng không hề ăn ý trình diễn đoạn tình khổ gian nan bên ngoài nhà nông hộ, cùng ở dưới mái hiên đó, nàng xác nhận hắn chính là Trần Thúc, hắn cũng thẳng thắn thành khẩn nói thích nàng.
Nàng cùng hắn đi gặp thái nãi nãi, ở chỗ thái nãi nãi mấy ngày, bọn họ tựa như phu thê, sẽ cùng thái nãi nãi chuyện trò, pha trà, đánh mã điếu, còn cùng Lục Miện Thành diễn bài múa rối bóng chọc cho thái nãi nãi vui vẻ.

Bọn họ ôm nhau ngủ, có một khắc tâm động không hiểu nguyên do, có tâm ý tương thông, cũng có lúc xấu hổ quẫn bách
Hắn trộm hôn nàng, ngã đầu liền ngủ, không tình nguyện uống thuốc, lại làm nũng trước mặt thái nãi nãi, cũng chăm sóc Lục Miện Thành, với nàng mà nói, nhìn thấy một Trần Thúc không giống Trần Thúc, mà là một Trần Thúc càng khiến nàng cảm thấy thân thuộc hơn
Rời khỏi nhà thái nãi nãi về lại Đào thành không lâu, hai người lại đi Tệ Châu thành gặp mợ cùng Mậu Chi.
Ở Tệ Châu thành, hắn là Trần Thúc có đảm đương, chu toàn mọi việc, nếu không phải Trần Thúc, mợ và Mậu Chi có lẽ sẽ không gặp lại bà ngoại Mậu Chi, mợ và Mậu Chi cũng sẽ không cùng bọn họ về lại Đào thành.
Chờ đến Đào thành, đôi mắt tổ mẫu thấy rõ, nàng cũng mới biết đôi mắt Trần Thúc đã từng bị mù……
Nàng và Trần Thúc càng thêm thân cận
Và rốt cuộc, bọn họ cũng sắp thành thân.
Đường Ngọc nhớ tới đoạn thời gian đã qua, bỗng nhiên cảm thấy thời gian như thoi đưa, bừng tỉnh như giấc mộng.
Bắt đầu từ ngày mai, bọn họ chính là phu thê.
Đường Ngọc nhắm mắt.
***
Hôm sau tỉnh lại, các hỉ nương đã chờ sẵn trong viện

Ở trong cung, Đường Ngọc quen dậy sớm, thói quen này vẫn luôn không thay đổi, chờ đến khi về lại Miểu thành chăm sóc tổ mẫu, buổi sáng Đường Ngọc cũng đều thức dậy sớm.
Hôm nay Đường Ngọc không cần giống các tân nương tử khác, giờ Dần bốn khắc* là phải dậy, thời gian tương đối dư dả
*Giờ Dần là khoảng giờ từ 3g - 5g sáng; còn khắc thì tui thua, chế gúc gồ hem có nói rõ, aiz
Bên trong Đông Noãn Các có nhĩ phòng, các hỉ nương vây quanh nàng vào nhĩ phòng tắm gội.
Nàng kỳ thật cũng không quen lúc tắm gội có hỉ nương ở đó, nhưng hôm nay là đại hôn, mọi việc đều có hỉ nương hỗ trợ, là vì dính phúc khí.

Hỉ nương được chọn đều có cha mẹ khoẻ mạnh, nhi nữ song toàn, bản thân tướng mạo cùng phúc trạch đều hội tụ trên người.
Ngày đại hôn, hỉ nương tới hầu hạ tân nương tử, đó là đem những phúc khí này cùng không khí vui mừng đều dính lây cho tân nương tử, làm cho tân nương tử ngày sau trong nhà cũng phúc vận song toàn, đây là lý do vì sao hỉ nương tốt khó gặp
Hôm nay, trong viện Đường Ngọc ước chừng có tới bảy tám hỉ nương, Đường Ngọc cũng có chút ngây ngốc.
Có vài người trước đây đã từng gặp, có vài người là chưa từng gặp, nhưng hỉ nương càng nhiều, không khí vui mừng càng tăng.
Tắm gội ra ngoài, các hỉ nương lại vây quanh Đường Ngọc thay y phục
Hỉ bào, Đường Ngọc đã thử qua hai lần, lần này là mặc chính thức, quá trình mặc rườm rà dẫn đến thời gian mặc cũng dài hơn nhiều.

Có hỉ nương dắt góc áo cho nàng, có người xếp làn váy, có người thắt eo, có sửa sang lại cổ áo, trong rối ren lại tự nhiên có trật tự, làm Đường Ngọc bỗng nhiên cảm thấy, không khí thành thân bắt đầu có chút khẩn trương
Hôm qua hỉ nương đã nói, khi mặc hỉ bào, chỉ mặc đến trung y trước, chờ sau khi trang điểm xong, đến lúc đón dâu, mới có thể mặc đầy đủ hỉ bào, miễn cho nhăn nhúm, hoặc là trên đường trầy rách
Trang điểm tân nương trước đây cũng đã thử xong, các hỉ nương quen tay quen chân
Tân nương tử vốn đã đẹp, trang điểm tân nương rất thuận lợi, tân nương sẵn đẹp nên không cần chỉnh trang nhiều, nhưng để trấn áp được hỉ bào sặc sỡ, tân nương cũng cần được trang điểm đoan trang xinh đẹp, đây hẳn là lần đẹp nhất trong cuộc đời tân nương tử
Đường Ngọc nhìn, cũng biết các hỉ nương bận rộn, mọi việc đều làm theo yêu cầu, không gây phiền, thí dụ như khi trang điểm, mở mắt, nhắm mắt, nghiêng đầu, ngửa đầu, cúi đầu, Đường Ngọc đều phối hợp, trang điểm cũng thực mau.

Lại chờ đến khi mặc đủ hỉ bào, khi trang điểm lần cuối, Đường Ngọc nghe các hỉ nương lén cảm thán, tân nương tử thật quá đẹp, sắc

mặt nàng ửng đỏ.
Thời gian rất dư dả, cho nên mọi việc đều vô cùng thuận lợi, không cần hấp tấp.
Lão thái thái đứng từ xa ngoài cửa Đông Noãn Các liếc nhìn Đường Ngọc một cái, tóc mây hoa nhan, răng trắng mày ngài, môi đỏ như hoa, dưới lông mi dày là một đôi mắt như ngọc, diễm lệ động lòng người, đẹp đến tận xương tủy.

Lão thái thái không dám bước lên, sợ chọc nàng khóc làm hư trang điểm, chậm trễ canh giờ.
Đường Ngọc vẫn cảm thấy tổ mẫu ở nơi cửa sổ, chỉ là khi nàng quay đầu lại, cửa sổ đã không còn ai.

Tổ mẫu là sợ chọc nàng thương tâm
Trong lúc suy nghĩ, có hỉ nương ở chỗ tân lang quan tới, vui mừng nói, "Tân nương tử chuẩn bị xong chưa? Tân lang quan chuẩn bị xuất phát đón dâu."
Đường Ngọc trong Đông Noãn Các cũng chợt khẩn trương lên, các hỉ nương an ủi không khẩn trương, cũng vừa chỉnh trang lần cuối
Chỉnh trang xong, xác nhận không có lỗi, lại mang lên mũ phượng, phủ thêm khăn trùm đầu
Chỗ ở mới không nhỏ, nhưng từ Cẩm Đường uyển ra đến chỗ này, mặc dù vòng một vòng tại tiền viện nhưng cũng thực mau, cơ hồ khi đắp khăn trùm đầu lên, Đường Ngọc đã nghe được tiếng kèn trống đi hướng tới phía này
Là đội ngũ đón dâu tới.
Các hỉ nương còn nhớ an ủi nàng, tân nương tử đừng khẩn trương.
Nàng không thể không khẩn trương.
Trần Thúc cũng khẩn trương.
"Tân lang quan tới đón tân nương tử!" Hỉ nương đối diện gọi một tiếng, đầu ngón tay Đường Ngọc ẩn trong tay áo nắm chặt đi.
Trong phòng, có hỉ nương mở cửa.
Đường Ngọc cúi đầu, từ khe hở của khăn trùm, nhìn thấy Trần Thúc bước chân đi về phía mình, từng bước một, tựa như đạp lên trái tim nàng, làm cho tim nàng đập nhanh hơn, giống như một con thỏ nhỏ
Hỉ nương cười nói, "Mời tân lang quan dẫn tân nương tử bái biệt

trưởng bối trong nhà”
Hỉ nương giao một đầu khác của tấm lụa hỉ trong tay Trần Thúc vào tay Đường Ngọc, Đường Ngọc tiếp nhận.
Trần Thúc nắm hỉ lụa, hướng về nàng chắp tay hành lễ.

========== Truyện vừa hoàn thành ==========
1.

Lưới Tình: Đại Boss Siêu Cuồng Bạo, Nhẹ Chút Thôi
2.

[Ngôn Tình] Sống Chung
3.

Gục Trước Dịu Dàng
4.

Chồng Cũ Cuồng Bạo Thế Này Sao?
==========
Hỉ lụa nắm trong tay đung đưa, phảng phất như nỗi lòng nàng hỗn độn, hỉ nương bên cạnh cũng duỗi tay đỡ nàng đứng dậy, nhẹ giọng nói, “Tân nương tử cùng tân lang quan đi bái biệt trưởng bối.”
Đường Ngọc đứng dậy, mấy hỉ nương khác đều nhốn nháo đi theo phía sau Trần Thúc cùng Đường Ngọc
Khi hai người bước chân ra khỏi Đông Noãn Các, trong viện lại nổi lên kèn trống, lại có tiếng đốt pháo, hỉ nương trong không vui mừng nhắc nhở nàng cẩn thận dưới chân.
Nàng đang đội khăn trùm đầu, kỳ thật không thể thấy rõ, nhưng nếu quá cúi đầu, mũ phượng cùng khăn trùm đầu đều sẽ rớt, cho nên Trần Thúc đi rất chậm, cũng có hỉ nương nâng nàng, đoạn đường này, hôm qua các hỉ nương đã dẫn nàng đi luyện tập, nàng cũng biết chỗ nào có ngạch cửa, chỗ nào gập ghềnh, cho nên đi đến phòng tổ mẫu, giữa tiếng náo nhiệt vui mừng, Đường Ngọc đi rất thuận lợi.
Chờ đến ngoài phòng tổ mẫu, các hỉ nương đều lui xuống.

Đường Ngọc chỉ cảm thấy bên cạnh có hơi thở quen thuộc đến gần, một tay nắm hỉ lụa, một tay nắm tay nàng, cùng nhau cất bước vào trong phòng.
Từ biệt trưởng bối trong nhà, tân lang tân nương là đủ rồi, không cần hỉ nương ở đó
Trần Thúc nắm tay nàng, đi đến trước mặt tổ mẫu
Đường Ngọc nhìn không thấy, nhưng cũng biết nhất định tổ mẫu nghẹn ngào hồng hai mắt, cảnh tượng như vậy, đối với tổ mẫu mà nói thì không dễ dàng gì, bây giờ mắt Đường Ngọc cũng hơi hơi đỏ.
Nàng nghe được tiếng nói tổ mẫu quen thuộc, "Ngọc nhi, sau khi xuất giá, cần chung sống hòa thuận với Trường Doãn, sau khi cưới hai đứa nhớ nâng đỡ lẫn nhau, tương kính như tân."
Âm thanh tổ mẫu đã tận lực bình tĩnh, nhưng vẫn nghẹn ngào.
Đường Ngọc cũng run giọng nói, "Cháu gái nhớ kỹ."
Lão thái thái lại nói, "Trường Doãn, Ngọc nhi giao cho con chiếu cố."
Trần Thúc chắp tay, "Tổ mẫu yên tâm, Trường Doãn sẽ đối xử với A Ngọc như ngày đầu, cuộc đời này không hai lòng"
Đường Ngọc chuyển mắt, vừa rồi nước mắt còn đảo trong hốc mắt, nhịn không được chảy xuống dọc theo khuôn mặt, như hoa lê dính mưa.
Trưởng bối dặn dò xong, các hỉ nương lúc này mới đi vào, "Mời tân nương tử bái biệt trưởng bối."
Đường Ngọc hướng về tổ mẫu hành lễ.
Hỉ nương lại nói, "Mời tân lang quan hành lễ đón dâu cùng trưởng"
Lễ đón dâu không có gì đặc biệt, chỉ là nếu như nhà trai địa vị cao quý, phần lớn đều gật đầu, rồi sau đó là khom người hành lễ, nhưng ở chỗ Trần Thúc, hắn xốc vạt áo hỉ bào, quỳ xuống trước lão thái thái, "Tổ mẫu, con dẫn A Ngọc đi."
Lão thái thái rưng rưng gật đầu, không dám lại nhìn nhiều, sợ lại nhìn nhiều hơn, sẽ càng nhịn không được.

Trần Thúc dắt Đường Ngọc rời khỏi phòng.
Dương thị cũng tiến lên, nâng lão thái thái, nhẹ giọng nói, "Hôm nay là ngày vui mừng, nếu lão thái thái khóc, Đường Ngọc nghe thấy sẽ thương tâm."
Lão thái thái gật đầu, "Con nói phải."

Kỳ thật lão thái thái đã khống chế, nhưng vẫn là làm Đường Ngọc nghe thấy……
Trần Thúc cũng nghe thấy tiếng người bên cạnh nghẹn ngào, nhẹ giọng nói, "Xuất giá, không phải biệt ly, chúng ta còn sống chung với tổ mẫu."
Đường Ngọc cũng nhớ, liền gật đầu.
Bởi vì bái đường thành thân ở bên trong chính sảnh, không cần ra khỏi tòa nhà, cũng không cần kiệu hoa, cho nên theo lễ tiết, Trần Thúc ôm nàng vòng một vòng tại tiền viện, rồi sau đó đi vào chính sảnh là được.
Khi bọn họ ra tới, lễ nhạc cùng tiếng đốt pháo lại lần nữa vang lên.
Trong tiếng nhạc cùng tiếng pháo, Trần Thúc bế nàng lên, dưới chân nàng trống không, cũng duỗi tay ôm cổ hắn, dựa đầu nàng vào ngực hắn
Cái ôm của hắn rắn chắc mà ấm áp, rất dễ xua tan khẩn trương cùng sợ hãi trong lòng
Tiền viện cách chính sảnh không xa, tại ngạch cửa tiền viện tân lang quan ôm tân nương tử vượt qua chậu than, vào trong sảnh, lão thái thái cùng Dương thị, còn có Mậu Chi đều ở đó
Trong mắt lão thái thái cùng Dương thị đều có nước mắt, còn Mậu Chi lại cao hứng!
Đến bên ngoài chính sảnh Trần Thúc buông Đường Ngọc xuống, Đường Ngọc nắm chặt hỉ lụa, hỉ nương bên cạnh cũng tiến lên nâng nàng, cùng vào chính sảnh.
"Giờ lành đã tới, mời tân lang tân nương bái đường." Ti nghi dứt lời, tiếng nhạc bên ngoài chính sảnh dừng hẳn, chỉ còn tiếng pháo nổ lên một chút rồi cũng dứt
Trần Thúc nắm hỉ lụa, dẫn Đường Ngọc vào trong sảnh.
Trong nhà Trần Thúc không còn trưởng bối, ngồi ở ghế chủ vị, là lão thái thái.
"Nhất bái thiên địa!" Hỉ nương đỡ Đường Ngọc chuyển hướng về phía sau, Đường Ngọc khom người, ánh mắt dừng trên đôi uyên ương nghịch nước thêu bằng tơ vàng dưới chân mình, phá lệ thấy được được rất rõ
"Nhị bái cao đường!" Hỉ nương lại đỡ nàng xoay người, mặt hướng đến chỗ lão thái thái

Hai người khom người với lão thái thái
"Phu thê giao bái!" Đường Ngọc khom người, đối diện là hơi thở quen thuộc ôn hòa, giờ khắc này, dường như có vô số hình ảnh như phù quang lược ảnh* chảy qua trong đầu, nổi lên trong lòng.
*phù quang lượt ảnh: hình ảnh thoáng qua
"Kết thúc buổi lễ! Tân lang tân nương vào động phòng!"
Đường Ngọc bỗng nhiên có chút hoảng hốt, sau lễ bái đường, bọn họ chính là phu thê, Đường Ngọc rũ mắt, trong mắt mờ mịt
Hỉ lụa trong tay giật giật, Trần Thúc dẫn nàng đi về Cẩm Đường uyển
Hôm nay không cần mở tiệc chiêu đãi khách khứa khác, sau khi lễ động phòng kết thúc, Trần Thúc sẽ đi uống chén rượu cùng thái nãi nãi và mợ là có thể quay trở lại, tiếp sau đó, chính là thời gian của nàng cùng Trần Thúc, so với thời gian động phòng của người khác ước chừng nhiều hơn cả buổi chiều.
Sắp đến Cẩm Đường uyển, Trần Thúc bế nàng lên, tim Đường Ngọc đột nhiên đập lỡ một nhịp.

Chương 54: 54: Tân Hôn

Các hỉ nương đều đi theo tới Cẩm Đường uyển, Cẩm Đường uyển chợt náo nhiệt hẳn lên.
Chỉ là Trần Thúc không dừng lại trong viện mà lập tức ôm Đường Ngọc đến chính phòng, các hỉ nương có an bài riêng cho từng người, có người ở lại trong viện, có người ở bên ngoài, còn có một số người, đi theo Trần Thúc và Đường Ngọc vào chính phòng
Đường Ngọc nghe được âm thanh cửa phòng đóng mở, rất nhanh, liền thấy ánh sáng bên dưới khăn trùm đầu tối hơn trước đây vài phần
Vào đông, than ấm trong phòng phát ra từng tiếng "Tách tách", cũng có tiếng nến đỏ cháy "xì xì", nhưng dường như đều ẩn trong tiếng hít thở của Trần Thúc, nàng cũng có thể nghe được nhịp tim hắn đập, mơ hồ nhanh hơn ngày thường vài phần.
Mành ở phòng ngoài cùng phòng trong đều đã đổi thành lụa hỉ màu đỏ rực, hỉ lụa lướt qua mu bàn tay Đường Ngọc, Đường Ngọc hơi hơi ngơ ngẩn, lỗ tai cũng đỏ hồng.
Chờ đến phòng trong, đã có hỉ nương đang đợi chờ, thấy Trần Thúc ôm Đường Ngọc đi vào, cười mở miệng nói, "Mời tân lang quan ôm tân nương tử ngồi xuống giường, sớm sinh quý tử."
Lời chúc phúc nói trắng ra như vậy, sắc mặt Đường Ngọc ửng đỏ.
Trần Thúc quả thực buông nàng xuống giường
Khi Trần Thúc ôm nàng ngồi xuống, nàng cảm giác rõ ràng dưới giường đã để một ít đồ vật.

"Sớm sinh quý tử", Đường Ngọc chợt kịp phản ứng, đó chính là táo đỏ, đậu phộng, long nhãn cùng hạt sen.....
Đầu ngón tay Đường Ngọc vừa lúc khẽ chạm đến trên giường, Trần Thúc ôn nhu xoa tay nàng, "Ta đi uống ly rượu cùng tổ mẫu và mợ, sẽ trở về rất nhanh, chờ ta."
Âm thanh hắn ôn hòa, cách khăn trùm đầu, Đường Ngọc không thấy rõ mặt hắn.

Nhưng hắn nắm lấy tay nàng đặt bên môi, nhẹ nhàng hôn lên, môi ấm áp khẽ chạm mu bàn tay nàng, sắc mặt nàng càng đỏ hơn
Các hỉ nương cũng nhao nhao cười trộm
Trong lòng Đường Ngọc cũng khẽ động, trong đầu vô tình hiện ra hình ảnh Trần Thúc ngày thường, lại tiếp tục nghe tiếng bước chân hắn rời khỏi phòng, tâm nàng cũng giống như bị cái gì tác động đến
Đợi đến khi Trần Thúc rời khỏi, hỉ nương lại nhắc nhở một tiếng, "Tân nương tử, cần tháo khăn chỉnh trang lại"
Đường Ngọc cũng mới phản ứng kịp, hôm nay cũng không có khách khứa, Trần Thúc thực nhanh sẽ trở về làm lễ động phòng, khi bái biệt tổ mẫu nàng đã khóc, trang điểm ở mắt chắc đã bị nhòe, vừa nãy hỉ nương đã nói trước lễ động phòng cần chỉnh trang
Khăn trùm đầu nhẹ nhàng vén lên, các hỉ nương lập tức lu bù công việc
Cơ hồ mỗi một hôn sự, khi tân nương tử từ biệt trưởng bối trong nhà, hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ khóc đỏ mắt, nhưng bởi vì trước lễ động phòng, tân lang quan đều phải đi ra ngoài uống rượu cùng khách khứa, cho nên trước lễ động phòng, thời gian để tân nương tử chỉnh trang cũng đầy đủ, cũng là lúc không cần gấp gáp nhất, nhưng hôm nay thì ngược lại, buổi sáng không cần khẩn trương, mà thời điểm khẩn trương là lúc chỉnh trang trước lễ động phòng

"Trang điểm mắt cần chỉnh, môi cần chỉnh, còn có má phấn cũng cần chỉnh." Hỉ nương dẫn đầu yêu cầu từng cái, các hỉ nương khác bắt đầu bận rộn, trang điểm mắt, môi, dậm lại phấn thơm, các động tác đều rất nhanh nhẹn.
Đường Ngọc ngồi trên giường hỉ, kêu nàng làm cái gì, nàng làm theo là được, không gây thêm phiền, chỉ là lúc mọi người đều cảm thấy thời gian mới qua chưa được bao lâu, khi các hỉ nương còn đang chỉnh trang, liền có hỉ nương ngoài phòng nói, "Tân lang quan quay trở lại."
Nhanh như vậy?
Đường Ngọc hơi kinh ngạc, các hỉ nương cũng bắt đầu luống cuống tay chân.
Đường Ngọc bỗng nhiên nghĩ, nàng hẳn là tân nương tử đầu tiên

cảm thấy lễ động phòng bắt đầu nhanh như vậy
Các hỉ nương này cũng rốt cuộc sống chết tăng tốc chỉnh trang xong cho tân nương, lại nhanh chóng che khăn trùm trở về trên đầu Đường Ngọc
Đường Ngọc ngồi ngay ngắn trên giường hỉ, không biết có phải vì thời gian vừa rồi khẩn trương hay không, mà không khí cũng khẩn trương theo, đôi tay Đường Ngọc trong tay áo bắt đầu có chút lúng túng, không biết nên đặt ở nơi nào
Có hỉ nương nhìn ra, ôn hòa nhắc nhở, "Tân nương tử đừng khẩn trương."
Đường Ngọc gật đầu.
Chỉ là hỉ nương nói chưa xong, liền nghe tiếng hỉ nương ngoài phòng nói lên, "Tân lang quan đã trở lại."
Kèm theo tiếng mở cửa phòng "Kẽo kẹt", Đường Ngọc nghe được tiếng bước chân của Trần Thúc
Cảm giác say trên người hắn không nặng, hẳn là chỉ uống ly rượu cùng tổ mẫu và mợ rồi trở về ngay.

Dưới khăn trùm, Đường Ngọc thấy một góc hỉ bào, dừng ngay trước mặt mình.
Tim Đường Ngọc không hiểu sao lại đập nhanh hơn vài phần, còn tựa như đập bùm bùm bên tai nàng
"Mời tân lang quan gỡ khăn trùm cho tân nương tử."
Dựa theo hỉ nương nhắc nhở, Trần Thúc tiến lên, duỗi tay gỡ hỉ xứng* bọc lụa đỏ được chất trên khay bạc bên cạnh
*hỉ xứng: gật mở khăn voan trùm đầu
Cùng với động tác của hắn, hỉ nương mở miệng, "Mở khăn trùm đầu lên, phu thê ân ái, mỹ mãn đến bạc đầu."
Mũ phượng kỳ thật có chút nặng, dưới mũ phượng đầu Đường Ngọc vốn chỉ có thể hơi gật, một khắc kia khi khăn trùm đầu được mở lên, Đường Ngọc chỉ cảm thấy chung quanh đều sáng lên.

Đôi mắt theo bản năng chớp chớp, lông mi cong dài nhẹ nhàng chớp chớp, giống như bướm đang giương cánh, chậm rãi nhìn về phía hắn, mang theo vũ mị mê hoặc, cùng xinh đẹp động lòng người.

Trần Thúc ngơ ngẩn.
Hỉ nương xung quanh đều sôi nổi giấu tay trong áo cười vang lên.
Trần Thúc mới hồi phục lại tinh thần, sắc mặt đột ngột hồng thấu, dường như cũng nói không nên lời, trong mắt đều là ái mộ, "Hôm nay nàng thật đẹp....."
Đường Ngọc cũng ngước mắt nhìn về phía hắn.
Hỉ bào tân lang đỏ rực mặc trên người hắn, gọn gàng mà bắt mắt, hắn vốn có bộ dáng đẹp, dưới màu đỏ rực của hỉ bào, phong thái xuất trần, không người nào có thể so sánh, che giấu không được, cũng làm người khó có thể dời mắt.
Trần Thúc buông hỉ xứng, cúi người hôn lên môi nàng
Các hỉ nương lại đều cười rộ lên.
Hôm qua tân lang quan cùng tân nương tử trao đổi, các hỉ nương đều nhìn trong mắt, cũng đều biết hai người các nàng không giống như các cặp tân lang quan cùng tân nương tử khác, nhìn tân lang quan hôn nương tử, các hỉ nương đều không có quấy rầy.
Khi đang làm lễ động phòng, nhìn chung cũng đã gặp được tân lang quan khi tháo khăn trùm đầu nhịn không được hôn tân nương tử, nhưng vị trước mắt này, hình như hôn tân nương tử không muốn buông ra, các hỉ nương đợi hồi lâu, không có chen ngang, cũng thật sự không thấy hắn có ý muốn buông ra.....
Hỉ nương cầm đầu ho nhẹ hai tiếng, nhắc nhở nói, "Tân lang quan, chỉ chờ một chút nữa thôi, sau đó có thể từ từ phát huy."
Nghe được tiếng hỉ nương, Trần Thúc mới phản ứng lại, nháy mắt mặt Đường Ngọc đỏ lên, cúi đầu xuống
Các hỉ nương cũng đều thấp giọng cười rộ lên theo
Trần Thúc cũng nắm tay ho nhẹ hai tiếng, cười làm lành, "Quên mất....."
Các hỉ nương càng cười rộ lên.
"Mời tân lang tân nương uống rượu hợp cẩn." Có hỉ nương mang theo khay bạc bên trên đã để sẵn hai ly rượu tiến lên
Trần Thúc lấy xuống, một ly đưa cho Đường Ngọc, một ly cầm trong tay.
"Mời tân lang quan cùng tân nương tử cùng nhau uống rượu hợp cẩn, tân hôn hạnh phúc, phúc trạch vĩnh cố, thiên trường địa cửu."
Trong lời chúc của hỉ nương, Trần Thúc cùng Đường Ngọc uống rượu

giao bôi, hương rượu vào bụng, từ môi thấm vào khắp cơ thể, một lát sau, trên mặt liền nổi lên một mảnh đỏ ửng.
Lại có hỉ nương thứ ba tiến lên, bưng theo một mâm sủi cảo.
Phần này trước đây hỉ nương không nhắc tới, nhưng bây giờ, ai cũng không thể hỏi, hai người cầm một đôi chiếc đũa, gắp một miếng sủi cảo đưa vào miệng
Đường Ngọc cắn một miếng, mày hơi hơi nhăn lại, hình như là còn sống*.....

Đường Ngọc chần chờ.
Hỉ nương bưng sủi cảo mới hỏi câu "Sinh hay không sinh", Đường Ngọc đáp, "Sinh*"
Nhưng Trần Thúc đã phun sủi cảo ra ngoài
Các hỉ nương đều sợ ngây người.
Sống lâu rồi, cũng làm hỉ nương lâu như vậy, đây cũng là lần đầu nhìn thấy có tân lang quan nhổ sủi cảo ra.....
Nghe thấy Đường Ngọc lên tiếng nói "Sinh", lại bắt gặp biểu tình kinh ngạc của các hỉ nương, Trần Thúc cùng Đường Ngọc đều hiểu được, "Sinh" là tiếng đồng âm, nhưng Trần Thúc vừa lúc phun sủi cảo ra.....
Trường hợp nhất thời rất xấu hổ.
Trần Thúc nhanh chóng lại gắp một miếng, bình tĩnh để vào trong miệng, lại bình tĩnh nói, "Sinh!"
Đường Ngọc suýt nữa cười ra tiếng tới.
*Tui giải thích chút xíu cho bợn nào chưa kịp hiểu nha:
- Chữ "Sinh" một âm có nhiều nghĩa, trong đó có nghĩa là thức ăn còn sống và sinh đẻ
- Anh chị nhà ta sau khi ăn sủi cảo xong thì phát hiện sủi cảo chưa chín = còn sống = sinh
- Chị Đường chần chờ không dám nuốt, hỉ nương hỏi có đẻ được hay không thì chị Đường nhà ta đúng sự thật trả lời "Sinh" với nghĩa "Còn sống", còn ông Trần thì phun thẳng ra lun
- Sau đó hai người mới phát hiện là chữ đồng âm thôi nhưng khác nghĩa
Nhưng tốt xấu gì phần này cũng xem như đi qua, hỉ nương lúc này mới như trút được gánh nặng, "Chúc tân lang tân nương sớm sinh

quý tử."
Phần ăn sủi cảo đi, lễ động phòng cần hỉ nương ở đó cũng đã kết thúc toàn bộ, lúc này các hỉ nương mới nói, "Mời tân lang quan thay tân nương tử tháo mũ phượng xuống, cùng làm lễ cùng lao, tân hôn viên mãn, hạnh phúc tràn đầy....."
Trần Thúc cùng Đường Ngọc đều sửng sốt.
Các hỉ nương đều rời khỏi phòng, cửa phòng "Kẽo kẹt" một tiếng, khép lại từ bên ngoài, trong phòng chỉ còn hai người Trần Thúc cùng Đường Ngọc, thân cận ngồi trên giường hỉ
Trần Thúc duỗi tay, gỡ mũ phượng xuống cho nàng
Mũ phượng được đặt một bên giường hỉ, hắn duỗi tay ôm chặt nàng, Đường Ngọc chống đỡ không được, chỉ có thể duỗi tay ôm chặt gáy hắn, hắn nâng mặt nàng, ôn nhu hôn môi
Lông mi Đường Ngọc run rẩy, thấp giọng nói, "Vẫn còn lễ cùng lao....."
Trần Thúc ái muội nói, "Phu nhân, đừng sốt ruột, đây vẫn còn chưa hết....."
Đường Ngọc: "....."
Đường Ngọc mới nghĩ tới vừa nãy khi gỡ khăn trùm đầu, hỉ nương nói hắn chờ chút nữa, từ từ phát huy.
Sắc mặt Đường Ngọc càng hồng.

Trần Thúc không có vạch trần, thành kính nói, "Đường Ngọc, hôm nay nàng thật đẹp."
Trần Thúc cẩn thận đánh giá nàng, Đường Ngọc không biết đặt ánh mắt ở chỗ nào mới tốt, "Vừa rồi mới nói....."
Hắn mờ ám cười nói, "Chờ lát nữa nàng còn có thể nghe tiếp....."
Đường Ngọc rõ ràng nghe không hiểu, Trần Thúc dắt nàng đứng dậy, "Lễ cùng lao."
Đường Ngọc thở phào một hơi.
Lễ cùng lao là ở phòng ngoài
Cùng ăn bữa cơm, cùng uống rượu mừng, đó là lễ cùng lao
Tuy rằng lễ tiết hôm nay không tính là giày vò, nhưng cũng tốn chút thời gian, bây giờ đã qua buổi trưa một chút, kỳ thật Trần Thúc cùng Đường Ngọc đều hơi đói bụng.
Thức ăn lúc lễ động phòng vừa rồi, hỉ nương khác mang vào, vẫn

còn ấm, dùng vừa miệng
Hai người cúi đầu dùng bữa, không nói gì.
Trần Thúc sẽ gắp thức ăn cho Đường Ngọc, Đường Ngọc cũng sẽ gắp thức ăn cho Trần Thúc, nến đỏ xung quanh làm cho lễ cùng lao có thêm không ít ái muội
Chờ đến khi thức ăn đã dùng gần hết, hai người trò chuyện một chút, ngồi một chút thời gian
Trần Thúc lại cầm lấy bình rượu trên bàn rót rượu cho nàng.

Rượu trong bình là vừa rồi uống rượu hợp cẩn còn thừa, khi uống hết trong lễ cùng lao lễ, đó là dấu hiệu tốt
Rượu trong bình không còn nhiều lắm, không làm say người.

Khi Trần Thúc rót rượu, rót cho mình nhiều một chút, rót cho Đường Ngọc ít một chút.
Trong lễ cùng lao, phu thê nâng chén, ngụ ý tương kính như tân.
Hai ly rượu này không chéo tay để uống, Trần Thúc và Đường Ngọc từng người uống xong, lại dùng nước súc miệng
Lễ cùng lao kết thúc, Trần Thúc gọi hỉ nương đi vào dọn dẹp, đứng dậy ôm Đường Ngọc đi vào phòng.
Mành trong phòng đã đổi thành lụa hỉ màu đỏ rực, khi đi vào không cần vén lên, hỉ lụa sẽ theo thân người trượt đến hai bên.
Lúc này Đường Ngọc mới nhìn kỹ bên trong phòng, giường hỉ khắc hoa, chăn hỉ đỏ thẫm, đồ dùng trong phòng cùng trên cửa sổ đều dán chữ "Hỉ" bắt mắt, cùng với cặp nến đỏ khắc uyên ương, khắp nơi đều mang ý vị vui mừng, hoàn toàn bất đồng so với ngày hôm trước hắn dẫn nàng tới nơi này, Đường Ngọc chưa bao giờ ý thức được chân thật như lúc này, bây giờ cũng sắp tới động phòng hoa chúc.....

Chương 55: 55: Tân Hôn 2

Đang lúc suy nghĩ, Trần Thúc đã ôm nàng đến giường, khi ngồi xuống, hạt sen long nhãn dưới thân rung động, làm sắc mặt người không hiểu sao lại đỏ hồng.
Trần Thúc không có cùng lên giường, mà nửa ngồi xổm xuống trước mặt nàng, cởi giày hỉ cho nàng
Đường Ngọc giật mình, "Trường Doãn....."
Trần Thúc nhìn nhìn, giày hôn lễ thêu uyên ương nghịch nước bằng tơ vàng, ý vị sâu xa buông tiếng thở dài, "Uyên ương."
Sắc mặt Đường Ngọc càng hồng lợi hại hơn.
Trần Thúc cười cười, lại giơ tay cởi chiếc giày kia cho nàng, Đường Ngọc không biết hắn nên thu hồi hai chân, đặt ở trên giường, hay vẫn cứ ngồi như vậy?
"Có xem sách hỉ không?" Hắn ấm giọng
Đường Ngọc giật mình, mắt xinh đẹp như hồ nước mùa xuân, "....!Có xem"
"Hỉ nương đã nói, thời gian hôm nay có hơi dài....."
Đường Ngọc biết hắn cố ý.
Đường Ngọc hơi rũ mắt, không có lên tiếng, lông mi cong dài nhẹ nhàng chớp chớp, dường như tim sắp nhảy ra ngoài
Hắn lại duỗi tay, nắm lấy tay nàng, nhẹ nhàng đặt lên một bên mặt mình, nhẹ giọng hỏi, "A ngọc, nàng có biết không? Trên người của nàng có hương hải đường rất đặc biệt, khi còn nhỏ đã có, phàm là nàng tới gần, ta liền biết đó là nàng....."
Đường Ngọc hơi giật mình.
Hắn tiếp tục nói, "Khi ở dịch quán cũng vậy.....!Khi đó ta thất thần, ta chưa bao giờ nghĩ tới sẽ nhìn thấy nàng ở kinh thành, nhưng nàng liếc mắt cũng không liếc nhìn ta một cái, lúc hoan hảo cũng vậy."
"Nhưng ta vẫn luôn nhớ rõ nàng."
"Nhớ rõ khi ở Hoàn thành, ta chạy không nổi, nàng kéo ta đi, cũng cõng ta, nhưng chưa bao giờ ném ta xuống; ta phát sốt sợ lạnh,

nàng vẫn luôn ôm chặt ta, vẫn luôn nói chuyện với ta....."
"Ta nhận ra trên cổ nàng có vết bớt hải đường, ta nhớ rõ hương hải đường trên người nàng, từ lúc bắt đầu, ta đã biết là nàng....."
Mắt Đường Ngọc mờ mịt.
"Ta cùng đại ca tạo phản, cũng không phải bởi vì ta cảm thấy hắn là minh quân, mà là nợ máu trong nhà sớm hay muộn cũng có một ngày cần tìm thiên gia đòi lại, cho nên ta gạt thái nãi nãi, là bởi vì ta biết thái nãi nãi sẽ không đồng ý.

Ta cũng nghĩ tới nếu như đại ca thất thủ, ta sẽ đồng quy vu tận với thiên gia ra sao; nhưng sau lần ở dịch quán, ta bỗng nhiên không nghĩ như vậy nữa, ta muốn sống sót, ta muốn sống bên nàng....."

"Ta muốn thời gian sau này, đều có nàng bên cạnh....."
Hắn nắm chặt tay nàng, trầm giọng nói, "Đường Ngọc, trong lòng Trần Thúc ta chỉ có một mình nàng, cuộc đời này cũng sẽ chỉ có một mình nàng, nàng có nguyện không phụ xuân sắc, cùng ta vui buồn có nhau, mưa gió cùng qua không?"
Đầu ngón tay nàng hơi cuộn lại, nhẹ giọng nói, "Không phụ xuân sắc, không phụ lòng chàng."
Trần Thúc yêu thương nhìn nàng, đáy lòng ấm áp, như mặt nước gợn sóng, khi đứng dậy, cánh môi đều là ý cười.
"Hôm nay mới là động phòng hoa chúc, quá khứ không tính." Hắn nhảy người lên giường
Tay Đường Ngọc còn ở trong tay hắn, bị hắn nắm lấy, buông màn gấm trên hỉ giường xuống.

Bên ngoài màn gấm lửa trên nến đỏ như nhảy nhót, chiếu ra hai hình bóng đang dần dần tới gần trên màn
Dưới ánh sáng của nến đỏ, hỉ bào đỏ rực được cởi ra, tùy tiện để trên giường hỉ, hắn khẽ vuốt cái yếm tơ lụa thượng đẳng được thêu hoa cỏ như ý, thủ công tinh xảo, sinh động như thật, hô hấp nàng khẩn trương thêm vài phần, "Trường Doãn....."
Hắn hôn môi, trán, khóe mắt, cũng hôn má nàng, sau đó đến cổ, sau tai, mỗi một tấc đều nhu tình cùng mượt mà, tựa như gió xuân tháng tư, sau cơn mưa đêm, lại như cỏ non xanh mướt, tơ liễu ôn

nhu, chọc vào nội tâm nàng, làm đôi mắt đẹp nhập vào một chỗ, lông mi như dính sương mù.
Bên trong màn gấm, cổ tay trắng nõn bị nắm chặt, tóc đen phất qua eo thon, nàng không kịp lên tiếng, sắc mặt đã hồng thấu.

Nàng khẽ cắn môi dưới, nhưng vẫn nhịn không được than nhẹ một tiếng trong sự ôn nhu của hắn
Hắn duỗi tay giật chăn gấm một bên phủ lên, cánh bướm thêu bằng tơ vàng trên chăn gấm dưới ánh sáng nhạt của nến đỏ tỏa ra màu vàng rạng rỡ, vỗ cánh tung bay, bay qua cửa ải trọng yếu, cũng bay thẳng vào phồn hoa nơi đáy cốc, gió mạnh với mưa sa, xuân hết mong cảnh tươi đẹp, từng đợt ôn nhu cùng lý trí đan xen, mồ hôi cất giấu bên trong vui mừng.....
Khi mọi chuyện kết thúc, hắn ôn nhu cọ vào cổ nàng, nhẹ gọi tên nàng.
Thời gian an tĩnh trôi, tân hôn động phòng, trong viện chỉ còn lưu lại một mảnh xuân sắc, hoàng hôn nắng tắt, đêm dài từ từ thế chỗ.
Nàng không nhớ được bao nhiêu lần đã đi vào nhĩ phòng, trong hơi nước lượn lờ ở thau tắm rửa đi một thân mỏi mệt; cũng không nhớ được mười ngón tay đan vào nhau trên giường bao nhiêu lần, cuối cùng ôm nhau mà ngủ.
Tảng sáng, nến đỏ đã lụi, nàng nép vào chăn gấm màu đỏ rực đi vào giấc ngủ, hô hấp đều đều, gương mặt còn hồng nhuận, trên người là hỉ bào kia, che đi những dấu vết lấm tấm phía sau lưng.....
Khi tỉnh lại, sắc trời đã gần sáng hẳn
Đường Ngọc nhúc nhích, dựa đầu vào trước ngực hắn, ngăn trở ánh nắng mặt trời chiếu vào từ cửa sổ
Trần Thúc duỗi tay ôm chặt nàng từ sau lưng, ôn nhu từ đầu ngón tay truyền đến, Trần Thúc vừa tỉnh, mới thấy nàng vì tránh ánh nắng mặt trời, cọ vào lòng ngực mình.
Sáng nay hai người đều rất mệt, chỉ mơ mơ màng màng lấy hỉ bào đắp lên, than ấm đốt trong phòng thật sự đủ, hai người nằm một chỗ, màn gấm trên giường hỉ cũng dày, sẽ không lạnh.

Đường Ngọc rất ít khi giấu mình trong lòng ngực hắn như vậy, là vì sau khi thân mật qua đi, ký ức thân thể đều quen thuộc.

Nàng dường như cũng biết hắn tỉnh, "Lúc nào rồi?"
Nàng vẫn luôn không có thói quen ngủ nướng, hôm nay do cực kỳ mệt
Trần Thúc vén màn gấm lên, nhìn về phía đồng hồ nước trên bàn trà, "A Ngọc, chúng ta đã có chút muộn....."
Nghe những lời này của hắn, Đường Ngọc cũng bỗng nhiên tỉnh.
Chỉ là tuy rằng ý thức đã tỉnh, nhưng vẫn còn buồn ngủ, ngọc cốt trên dưới thân đều mềm rũ, lười biếng lại có vài phần không xốc nổi tinh thần.

Nhưng nhớ tới còn phải thay xiêm y, còn muốn vẽ mi, còn phải kính trà tổ mẫu.....
Đường Ngọc biết không thể ngủ tiếp.
Trần Thúc cũng hiểu rõ trong lòng, đỡ nàng đứng dậy, trong mắt có chút áy náy nói, "Đêm nay nghỉ ngơi tốt một chút, không hồ nháo nữa."
Đường Ngọc nhìn hắn, hắn cười hôn khóe miệng nàng.
.....
Hôm nay ngày tân hôn đầu tiên, tuy rằng không cần mặc long trọng giống hôm qua, nhưng cũng là màu đỏ vui mừng
Đường Ngọc ngửa đầu, Trần Thúc thay nàng vẽ mi, "Chờ chút chờ chút, lập tức xong ngay."
Đường Ngọc cười nói, "Có phải vẽ xấu rồi không?"
"Sao vậy được?" Trần Thúc trêu chọc, "Chỉ là phu nhân nhà chúng ta quá đẹp, mi này không cần vẽ cũng được.....!Đừng nhúc nhích, xong ngay."
Đường Ngọc càng cảm thấy hắn thật không đáng tin cậy.
Một lát sau, hắn rốt cuộc lên tiếng, "Hình như được rồi."
Đường Ngọc hơi không dám nhìn gương đồng.
Trần Thúc tránh ra, hai con "Sâu róm" trong gương đồng vẫn làm nàng kinh ngạc hồi lâu.

Nàng do dự một khắc, đến tột cùng nàng muốn mang hai con "Sâu róm" này đi gặp tổ mẫu và mợ hay không, tổ mẫu và mợ có thể lo lắng phu thê bọn họ ngày sau sẽ không hòa thuận hay không.....
Cuối cùng, Đường Ngọc thỏa hiệp, "Không xấu."

Trần Thúc bật cười, "Lại tới đây."
Lúc này Đường Ngọc mới nắm lấy tay hắn, "Vạn nhất càng xấu thì làm sao bây giờ? Nếu chàng cảm thấy chơi vui thì ngày sau chúng ta lại từ từ chơi, đi gặp tổ mẫu và mợ trước đã, để thiếp tự mình làm."
Trần Thúc cúi người hôn má nàng, "Có ngốc hay không đây, chọc nàng thôi."
Đường Ngọc kinh ngạc.
Hắn bảo nàng nhắm mắt một lần nữa, lúc này thật ra rất mau, khi lại mở mắt ra, hai con "Sâu róm" đã không còn, mày đẹp nhíu lại, có đậm có nhạt đều rất đẹp
Đường Ngọc chuyển mắt nhìn hắn
Hắn cười nói, "Đi thôi!"
Hai người đều đã đổi xiêm y, đẩy cửa ra khỏi phòng, Trần Thúc buộc lại áo choàng cho nàng, cuối tháng mười một qua đầu tháng chạp, là thời điểm Yến Hàn sắp sửa lạnh nhất, nàng mặc một bộ cát phục màu đỏ rực, khoác áo choàng lông hồ ly trắng hồ (Ghi chú: Săn giết động vật là không đúng), lúc hắn nhìn nàng, nàng kinh ngạc cảm thán nói, "Trần Thúc, tối hôm qua tuyết rơi!"
Trần Thúc mới nhìn qua, cả viện đều phủ một tầng tuyết đầu mùa.
"Từ từ đã" Trần Thúc kêu một tiếng.
Nàng dừng chân.
Trần Thúc tiến lên, đội mũ áo choàng lên cho nàng, lại nắm tay nàng, "Lúc tuyết rơi không lạnh, lúc tuyết tan mới lạnh."
Nàng nhìn hắn, đáy lòng ấm áp
Tuyết đã ngừng rơi, lại không tính dày, đường đi đến viện tổ mẫu cũng xem như dễ đi, nhưng Đường Ngọc đi rất chậm, nàng không nói gì nhưng trong lòng Trần Thúc biết rõ
Hai người đi trong viện thật sự chậm, tòa nhà này đã an bài hạ nhân, hôm qua công tử cùng phu nhân tân hôn, hôm nay gã sai vặt cùng nha hoàn gặp được đều sôi nổi chào hỏi.
Trần Thúc nắm tay nàng, ý cười đều viết trên mặt.
Chờ khi đến viện tổ mẫu, Trần Lỗi cùng Trần Nguyên đều ở trong viện, "Hầu gia, phu nhân!"
Hai người chắp tay chào hỏi.
Kỳ thật đêm qua Trần Lỗi đã sửa đổi xưng hô trước mặt Đường Ngọc, nhưng đến hôm nay Đường Ngọc vẫn còn chưa quen.

Trần Thúc dắt Đường Ngọc vào phòng ngoài, lão thái thái đang trò chuyện cùng Dương thị, thấy hai người bọn họ tới, Mậu Chi kinh hỉ kêu một tiếng, "Tỷ tỷ, tỷ phu!"
Trần Thúc cùng Đường Ngọc cười cười.
Trong phòng đốt than ấm, vào trong phòng, hai người phân biệt gỡ áo khoác cùng áo choàng xuống
"Để ta." Trần Thúc ấm giọng, tiếp nhận áo choàng trong tay nàng, liền đưa cho nha hoàn bên cạnh, nha hoàn treo áo khoác cùng áo choàng của hai người lên.

"Tổ mẫu, mợ." Sắc mặt Đường Ngọc ửng đỏ, bởi vì đến không phải chỉ có trễ một chút
Lão thái thái cùng Dương thị đều cười cười, cũng chưa vạch trần
Hỉ nương hôm qua, hôm nay còn có một người đến, nhìn hai người bọn họ hành lễ, "Công tử, phu nhân kính trà cho lão thái thái đi."
Lễ kính trà cũng là một phần lễ quan trọng, bởi vì ở lễ kính trà sẽ đổi cách xưng hô
Nha hoàn mang đệm hương bồ lên, đặt trước mặt lão thái thái, lại có nha hoàn khác bưng khay trà lên.
Trần Thúc đỡ Đường Ngọc, cùng quỳ xuống đệm hương bồ trước mặt lão thái thái.
Hỉ nương nói, "Mời cô gia kính trà lão thái thái"
Bên nhà Trần Thúc không có trưởng bối, cho nên đều kính trà cho trưởng bối bên nhà Đường Ngọc, cho vừa rồi hỉ nương mới gọi là cô gia.
Trần Thúc nhận chung trà từ trong tay nha hoàn, đưa lên trán, ôn hòa nói, "Mời tổ mẫu uống trà."
Trên mặt lão thái thái đều là ý cười hiền từ, chung trà tân lang này, lão thái thái uống đến đáy lòng ấm áp.

Buông chung trà, lại cầm bao lì xì bên cạnh đưa cho hắn, "Trường Doãn, nguyện phu thê các con vĩnh kết đồng tâm, con cháu đầy nhà"
"Cảm ơn tổ mẫu." Trần Thúc tiếp nhận.
Hỉ nương lại nói, "Mời phu nhân kính trà lão thái thái."
Đường Ngọc cũng bắt chước làm theo, "Mời tổ mẫu uống trà."

Ánh mắt lão thái thái nhìn về phía nàng, liền có thêm mờ mịt, nâng chung trà lên, nhẹ nhấp một ngụm, rồi sau đó mới nói, "Con gả cho Trường Doãn, tổ mẫu rất yên tâm, chúc phu thê các con hòa thuận, mọi việc trôi chảy."
Đường Ngọc tiếp nhận bao lì xì tổ mẫu cho, "Đa tạ tổ mẫu."
Đến tận đây, lễ kính trà kết thúc.
Trần Thúc đỡ Đường Ngọc đứng dậy, hỉ nương cũng hướng hai người hành lễ, liền lui ra ngoài.
"Đi chỗ mợ đi." Lão thái thái mở miệng, Trần Thúc cùng Đường Ngọc đến chỗ Dương thị
Mặy Dương thị đầy ý cười, Hà Mậu Chi cũng ở phía sau Dương thị cười đến nỗi khuôn mặt đều muốn nứt ra rồi.
"Mợ uống trà." Trước mắt đã không phải là lễ kính, là vãn bối tôn kính trưởng bối, Trần Thúc nhân chung trà từ tay nha hoàn trong tay, đưa tới tay Dương thị
Dương thị tiếp nhận, cũng nhẹ nhàng nhấp một ngụm, "Chúc các con bách niên hảo hợp."
Hà Mậu Chi nghẹn đã lâu lúc này mới mở miệng, "Tỷ tỷ, tỷ phu! Tân hôn vui vẻ, sớm sinh quý tử!".

Chương 56: 56: Khởi Hành 1

Mấy ngày kế tiếp cứ diễn ra đúng như tuần trăng mật tân hôn
Ngoại trừ mỗi ngày trò chuyện cùng tổ mẫu một khoảng thời gian, gặp mặt mợ cùng Mậu Chi, phần lớn thời gian hai người đều ở bên nhau
Trần Thúc làm như rất hứng thú với việc vẽ mi, một hai nhất định phải vẽ, ngày thứ hai, thỉnh an tổ mẫu xong, hai người liền trở về viện vẽ mi hơn nửa ngày
Đường Ngọc thật sự không có biện pháp với hắn
Dỗ dành, làm nũng, thủ đoạn nào cũng đều có, ùn ùn không dứt……
Nhưng vẽ đến sau ngày thứ ba, thật sự đã vẽ ra hình dáng đúng với mi thực tế
"Ngày sau, việc vẽ mi này cứ giao cho ta." Trần Thúc vừa lòng.
Ngoại trừ vẽ mi, hai người cũng thích ngồi ở ấm đình trong viện nhìn tuyết rơi
Trong Cẩm Đường uyển có xây dựng một ấm đình, đã nhiều ngày tuyết rơi, hai người ngồi trong ấm đình pha trà thưởng tuyết, cũng sẽ cùng nhau đọc sách.

Trong ấm đình có bố trí một cái ghế dài, Đường Ngọc sẽ nằm trong lòng Trần Thúc, Trần Thúc đọc sách cho nàng nghe.
Có đôi khi, sẽ là hai người ngồi trên giường nhỏ, dựa lưng vào nhau lật sách
Cũng có đôi khi, Đường Ngọc sẽ bất tri bất giác phát hiện Trần Thúc ngủ quên, cũng không làm phiền hắn, coi như thành gối dựa để hắn dựa vào.

Khi hắn tỉnh lại, hỏi hắn ngủ đã bao lâu, Đường Ngọc đều nói, không bao lâu.
Tòa nhà mới này ở vùng ngoại thành.
Lúc trước Trần Thúc và Đường Ngọc đều thích tòa nhà này chỉ vì một nguyên nhân, chính là cảnh sắc mê người xung quanh, bây giờ

tuyết bắt đầu rơi, từ trong viện có thể nhìn thấy cảnh núi tuyết phía xa, Trần Thúc cũng sẽ cùng Đường Ngọc đi ra vùng ngoại thành đạp tuyết.
Chỉ là khi trở về, Trần Thúc nhiễm phong hàn, có chút ho khan.
Đường Ngọc mơ hồ nhớ rõ, đây là lần thứ hai từ tháng mười đến nay
Lúc trước đi Mạo thành, trên đường gặp phải mưa to, lại cõng nàng đi một đoạn đường rất xa, nên hắn đã bệnh một hồi, ở chỗ thái nãi nãi còn không chịu khám đại phu cùng uống thuốc, cũng luôn muốn lừa dối để thoát thân
Ngày thường ôn hòa nho nhã, đứng trước chén thuốc liền biến thành tính tình trẻ con.
Nàng thậm chí đều có thể tưởng tượng đến lời thái nãi nãi nói, không trông chừng thì thuốc của hắn còn không biết sẽ đi nơi nào.

Đó là chuyện tháng mười, mới khỏe không bao lâu, bây giờ còn chưa đến đầu tháng chạp, lại bị bệnh.
Hỏi hắn, liền nói không có việc gì, cảm nhẹ thôi, cũng quen rồi.
Đường Ngọc cũng tìm Trần Nguyên tới hỏi.
Trần Nguyên nói, khi hầu gia còn nhỏ thân thể không được khỏe, sau đó từ từ điều dưỡng lại, hiện giờ xem như đã khá hơn nhiều, nhưng chỉ là không được đụng tới đồ vật lạnh lẽo, lúc vào đông, thời tiết chợt lạnh thì đặc biệt rất dễ nhiễm bệnh, đại phu trong phủ cũng ở khoảng thời gian từ tháng mười một đến khi đón năm mới, phần lớn thời gian đều không cho hầu gia ra cửa.
Trong lòng hầu gia đều biết rõ
Cho nên, Trần Thúc hẳn nên khởi hành hồi phủ vào tháng mười, khi đó vừa lúc có tin tức của mợ cùng Mậu Chi, Trần Thúc khởi hành đi Tệ Châu thành trước, rồi sau đó quay trở lại Đào thành, tiếp theo lại cùng nàng đi tới đi lui Tệ Châu thành, trước sau cũng mất hơn một tháng
Khi trở về Đào thành, lại tiếp tục bận rộn chuẩn bị hôn sự……
Bình đại phu tới khám qua, ngược lại xác thật là cảm nhẹ, uống ba ngày thuốc là có thể khỏe, nhưng Trần Thúc lại phải đối mặt với vấn đề uống thuốc khó khăn này
"A Ngọc." Lại cứ làm nũng

Đường Ngọc nhìn hắn.
Trần Thúc khó xử, vừa cau mày, vừa uống cạn, uống xong thuốc không bao lâu liền mơ màng ngủ thiếp đi.
Đường Ngọc ngồi ở mép giường, nhìn hắn đi vào giấc ngủ, nhớ trước đây thái nãi nãi đã từng nói qua chuyện của hắn, Đường Ngọc cảm thấy cần phải biết chuyện về Trần Thúc nhiều hơn một chút
Thừa dịp Trần Thúc ngủ, Đường Ngọc tìm riêng Trần Nguyên cùng Trần Lỗi tới.
Trần Nguyên cùng Trần Lỗi vừa nghe phu nhân hỏi chuyện của hầu gia, đều kiên quyết nói, phu nhân yên tâm, hầu gia nhà chúng ta không có bí mật gì hết
Ánh mắt Đường Ngọc nhìn về phía hai người bọn họ.
Lại nghe nói phu nhân muốn hỏi là chuyện sức khỏe hầu gia, còn có chuyện trong phủ, thật ra hai người lại nói không ít.
Trần Nguyên còn nhắc một câu, hai mươi tám tháng chạp là sinh nhật hầu gia
Đường Ngọc hơi giật mình.
Ông ngoại và gia gia Trần Thúc định ra hôn sự của hai người bọn họ, cho nên sinh thần bát tự của bọn họ, ông ngoại và gia gia Trần Thúc đều biết, lần này thời gian chuẩn bị thành thân vốn là quá ngắn, hoàn toàn đã quên mất sinh thần bát tự, cho nên cũng là lần đầu tiên nàng nghe nói sinh nhật Trần Thúc từ chỗ Trần Nguyên
Năm trước Trần Thúc đội mũ, năm nay đầy hai mươi mốt
Nàng sinh vào tháng hai, lớn hơn hắn gần hai tuổi.
Cho nên lúc thấy hắn khi còn nhỏ, hắn vẫn nhỏ nhỏ gầy gầy, cũng luôn đi theo sau nàng, không thích nói chuyện, hiện giờ không hiểu sao lại biến thành Trần Thúc trước mắt này……
Hắn uống thuốc, đã đổ mồ hôi.

Đường Ngọc lau người cho hắn, cũng thay đổi một bộ xiêm y, lại cho nha hoàn Cẩm Đường uyển thay đổi khăn trải giường và đệm chăn bị ướt
Ban đêm Trần Thúc không có tăng nhiệt độ, dần dần chuyển biến tốt.
Ngẫu nhiên sẽ còn ho khan vài tiếng, vẫn giống như hài tử, chỉ chịu uống vài ngụm thuốc, lại không chịu uống nhiều.

Ban ngày, ngoại trừ không có quá nhiều tinh thần, nhưng vẫn khỏe.
Cũng còn có thể chơi đùa với chó Đường Đường
Đã nhiều ngày nay, hạnh phúc nhất chính là chó Đường Đường.
Trước đây khi ở một chỗ với Trần Thúc, luôn bị ngủ ở phòng ngoài, hiện giờ Trần Thúc ngủ chung với Đường Ngọc, chó Đường Đường rốt cuộc có thể dựa theo quy tắc khi ở chỗ Đường Ngọc, có thể ngủ ở ổ chó dưới giường —— tuy rằng phần lớn thời gian, Trần Thúc sẽ không cho nó ở đó, nhưng từ lúc Trần Thúc bị bệnh, chó Đường Đường có thể danh chính ngôn thuận đến ngủ chung với cha mẹ.
Ước chừng tới đầu tháng mười hai, bệnh của Trần Thúc rốt cuộc đã khỏi hẳn, quấn lấy Đường Ngọc lăn lộn mỗi đêm, chó Đường Đường lại lần nữa bị đuổi ra phòng ngoài
……
Phạm Cù hẳn là vào khoảng mùng bảy tháng mười hai sẽ đến Đào thành, vốn là tới để chủ trì hôn sự cho hắn, kết quả không ngờ hắn đã đem hôn sự làm trước, Phạm Cù vẫn chưa hay biết gì, Trần Thúc muốn chờ Phạm Cù tới rồi sẽ cùng nhau từ Đào thành về lại Giang thành.
Giang thành là thủ phủ Vạn Châu, đi từ Đào thành qua đó sẽ nhanh hơn một chút, mất chưa đến hai mươi ngày đường
Nhưng mùng bốn tháng mười hai ngày ấy, Trần Hoặc tới chỗ tòa nhà, "Hầu gia."
Trần Thúc vốn đang nhìn Hà Mậu Chi luyện chữ, thấy Trần Hoặc, liền để Hà Mậu Chi luyện chữ một mình trước, đi cùng Trần Hoặc vào trong viện
"Làm sao vậy?" Trần Thúc hỏi.
Trần Hoặc chắp tay, "Tấn Bác Hầu đích thân tới Cốc thành, nói nếu tiện, muốn gặp hầu gia ở Cốc thành."
Trần Thúc tự hiểu trong lòng
Hắn ra mặt không tiện, trước đó đã nhờ cậy Vương Uy thay thế hắn tra xét chút chuyện sau lưng, hẳn là Vương Uy đã có tin tức, nhưng Vương Uy cẩn thận, phải gặp mặt hắn, nói cùng hắn, không truyền tin qua người khác.
Cốc thành nằm trên đường đi từ Đào thành về Giang thành, hắn có thể dựa vào thời điểm về lại Giang thành gặp riêng Vương Uy
Đường Ngọc và tổ mẫu, mợ đều ở đó, chưa chắc tiện, dù sao mấy

ngày nữa Phạm Cù sẽ đến, Trần Thúc muốn khởi hành đi Cốc thành trước gặp riêng Vương Uy, Đường Ngọc có thể cùng tổ mẫu và mợ, chờ Phạm Cù tới rồi cùng đi về sau
Tuần trăng mật tân hôn, hắn có chút không nỡ xa Đường Ngọc.
Nhưng bây giờ còn có chuyện quan trọng, sau khi ổn thỏa, hắn và Đường Ngọc mới có thể an tâm sống ở Vạn Châu.
Khi Trần Thúc nói cùng Đường Ngọc, Đường Ngọc ngoài ý muốn, "Chàng muốn đi trước?"

Trần Thúc gật đầu, "Trên đường đi ta có chút chuyện quan trọng, muốn xử lý trước nên sẽ gấp gáp lên đường, tổ mẫu tuổi tác cao, bôn ba không được, thân thể mợ cũng không tốt, không tiện chịu hành hạ.

Phạm Cù là trưởng sử Kính Bình Hầu phủ, mọi việc trong phủ đều đang do hắn trông nom, có hắn đi về cùng mọi người, ta cũng yên tâm.

A Ngọc, sau khi ta xử lý xong mọi chuyện trên đường, chỉ sợ còn phải khẩn cấp về lại Giang thành, nàng và ta sẽ gặp lại tại Giang thành"
Hắn là Kính Bình Hầu, mặc dù không ở trong kinh, trong triều cũng có việc công, Vạn Châu cũng có việc tư, đều chờ hắn quyết định.
Hắn lại theo nàng đi lòng vòng vài tháng, ngoại trừ thu thập chuyện ở Miểu thành một phen, cũng không có lưu tâm chuyện gì khác, tuy rằng Phong Châu các nơi sau khi nghe nói chuyện Miểu thành, nháy mắt thái độ chuyển biến tốt đẹp, nhưng đây là thủ đoạn của Trần Thúc, hắn không có khả năng vẫn mãi không có chuyện gì khác, cũng không có khả năng vẫn luôn bên cạnh nàng.
Đáy lòng Đường Ngọc thông suốt, "Thiếp biết rồi, yên tâm đi, thiếp sẽ chăm sóc tổ mẫu, mợ còn có Mậu Chi, gặp lại ở Giang thành."
Trần Thúc nhìn thấy trong mắt nàng có không nỡ, nhưng phân rõ nặng nhẹ.
Hắn duỗi tay xoa má nàng, "Chuyện gì cũng có nguyên nhân, ngày sau sẽ tỉ mỉ nói cho nàng biết kỹ càng"
Đường Ngọc dịu dàng cười cười, nhẹ giọng nói, "Trên đường cẩn

phải lưu ý chăm sóc tốt mình biết không, vào đông rất dễ bị cảm, đừng khinh thường."
Trần Thúc hơi kinh ngạc, nhưng rất nhanh, trong mắt chỉ còn ấm áp, "Yên tâm đi, không đâu."
Hôm sau Trần Thúc lập tức muốn khởi hành trước, hôm nay khi nói cùng lão thái thái và Dương thị, lão thái thái và Dương thị đều có chút giật mình.
Lão thái thái hỏi, "Phải chăng trong nhà xảy ra chuyện?"
Trần Thúc an ủi nói, "Tổ mẫu, là chuyện trong triều, con đi xem một chút."
Hắn nói như vậy, lão thái thái cùng Dương thị cũng không tiếp tục hỏi nhiều, hắn là Kính Bình Hầu, không thể thiếu được các gút mắt trong triều đình, các nàng hỏi nhiều nữa cũng không có ý nghĩa gì
Nhưng Mậu Chi nghe nói Trần Thúc lên tiếng muốn đi trước, trong lòng có chút nôn nóng muốn thử, "Nương, tổ mẫu, con muốn đi trước cùng tỷ phu"
Ánh mắt Trần Thúc hơi đăm chiêu, hắn vẫn chưa nghĩ tới.
Dương thị hẳn là cũng không ngờ Mậu Chi sẽ nói yêu cầu này, nghiêm túc nói, "Mậu Chi, tỷ phu con có chính sự.

Chúng ta đi cùng tỷ tỷ con, tới Giang thành là có thể gặp tỷ phu con thôi"
Dương thị nói, làm Hà Mậu Chi có chút uể oải.
Trong khoảng thời gian này, hắn vẫn luôn đi theo Trần Thúc, Trần Thúc dạy hắn không ít thứ, hắn rất muốn vẫn luôn đi theo tỷ phu.
Trần Thúc rũ mi cười cười.
Mậu Chi là đệ đệ Đường Ngọc, chờ sau khi lớn lên, trước sau gì cũng sẽ là người chung thuyền với Giang thành, chỉ đơn giản sớm hay muộn thôi, lần này đi gặp Vương Uy, chưa chắc không thể đưa Mậu Chi đi cùng, để Mậu Chi quen biết Vương Uy, hoặc làm Vương Uy quen biết Mậu Chi đều là việc nên làm
Trần Thúc nhẹ giọng nói, "Mợ, không có việc gì, để Mậu Chi đi cùng con thôi, trên đường đi con cũng có thể thuận tiện dạy hắn một ít thứ, cũng sẽ nhìn hắn, không cho hắn gây chuyện thị phi."

Lời này của Trần Thúc vừa lúc nói lên lời trong tim Dương thị

Mậu Chi nghe thấy Trần Thúc mở miệng nói chuyện giúp hắn, mặt mũi tràn đầy hưng phấn cùng nôn nóng, kích động nhìn về phía Trần Thúc.
Trần Thúc thở dài, "Còn không mau đa tạ mẫu thân đệ."
Mậu Chi bừng tỉnh đại ngộ, tỷ phu đúng là tỷ phu!
Mậu Chi cất cao giọng nói, "Đa tạ nương, con sẽ tự chăm sóc mình!"
Trần Thúc cũng nói, "Mợ yên tâm đi, con sẽ chăm sóc Mậu Chi, mợ không cần lo lắng."
Hai người bọn họ người hát người bè
Mậu Chi vui mừng ăn vạ trước người Trần Thúc, Trần Thúc vừa lúc cong tay ôm hắn, bộ dáng hai người thân mật, Dương thị đành phải nói, "Vậy thì đi thôi, Trường Doãn, làm phiền con"
"Quá tốt rồi!" Mậu Chi dường như đã rất lâu rồi không có cao hứng như vậy
Trần Thúc vỗ vỗ bả vai hắn, "Đi, tự mình thu dọn đồ đạc"
"Dạ!" Mậu Chi nhanh như chớp chạy mất
Trong phòng đều nhịn không được cười.
Dương thị cũng bỗng nhiên ý thức được, hài tử lớn rồi, có suy nghĩ của mình, cũng có yêu thích cùng mơ ước của mình.

Hắn thích Trần Thúc, cũng sùng bái Trần Thúc, liền muốn đi theo, cũng học theo hắn, đây là chuyện tốt.
Chỉ là Dương thị có chút luyến tiếc.
Đường Ngọc duỗi tay cầm tay Dương thị, "Mợ đừng lo lắng, sẽ đến Giang thành nhanh thôi."
Dương thị gật đầu.
……
Vào đêm, Trần Thúc ôm Đường Ngọc thân cận vài lần, trên giường, trên giường nhỏ, còn có bên trong nhĩ phòng, tiểu biệt thắng tân hôn, lại đặc biệt là thời điểm mới bắt đầu ở chung không bao lâu, nên hai người đều có chút không nỡ
"Đừng chỉ lo chăm sóc tổ mẫu và mợ, nàng cũng cần tự chăm sóc tốt cho mình." Mọi chuyện đã xong, Trần Thúc hôn lên gáy nàng, không muốn đứng dậy.
Một phân sức lực Đường Ngọc đều không còn, chỉ có thể nhẹ "Ừm" một tiếng, Trần Thúc ôm nàng đi thau tắm, nàng ôm cổ hắn thật lâu

không có buông tay, “Trường Doãn, thiếp sẽ rất nhớ chàng”
Nàng rất khi ít chủ động nói nhớ hắn.
Đáy lòng Trần Thúc hơi hơi gợn sóng, “Nhớ ta thì tốt rồi ~ ta về nhà ở Giang thành trước, làm ấm giường chờ phu nhân.”
Đường Ngọc mặt đỏ..

Chương 57: 57: Khởi Hành 2

Sáng sớm hôm sau, Trần Thúc liền dẫn theo Mậu Chi chuẩn bị xuất phát.

Buổi sáng đi sớm chút, có thể đến chỗ tiếp theo trước hoàng hôn, không cần phải đi đường đêm, trong ngày mùa đông có vẻ an ổn hơn
Dương thị dặn dò một số việc cho Mậu Chi
Tổ mẫu cùng Trần Thúc trò chuyện vài câu, sau đó Đường Ngọc mới tiến lên.

Đối với chuyện cần nói, tối hôm qua nói rất nhiều, đối với chuyện cần làm, tối hôm qua cũng đã làm nhiều lần, Trần Thúc nhẹ giọng nói, "Còn có một chuyện chưa nói với nàng.

"
Chuyện giữ đến lúc này mới nói, là chuyện tránh còn không kịp, Đường Ngọc nhìn hắn.

Trần Thúc nắm tay ho nhẹ hai tiếng, "Hôm qua đã nhắc qua với nàng về Phạm Cù, nàng còn nhớ không?"
Đường Ngọc gật đầu, nàng còn nhớ, Phạm Cù là trưởng sử Kính Bình Hầu, cũng chính là một kiểu quản gia, sẽ thay Trường Doãn chăm sóc đất phong Kính Bình Hầu phủ cùng với một số việc liên quan, là nhân vật rất quan trọng, Trần Thúc bảo là cho các nàng đi về chung với Phạm Cù
Trần Thúc xấu hổ cười nói, "Kỳ thật, hắn là tới chủ trì hôn sự của chúng ta, nhưng mà ta đã làm xong hôn sự trước, còn chưa nói cho hắn biết, khả năng sau khi hắn tới mới có thể phát hiện hôn sự đã kết thúc……"
Đường Ngọc: "……"
Trần Thúc thở dài, "Cũng do ta sợ đêm dài lắm mộng, thành thân

sớm một chút cho an tâm……”
Đường Ngọc cạn lời.

Trần Thúc lại nói, “Ta không nhìn thấy hắn ngược lại cảm thấy càng tốt hơn một chút, hắn á, hắn chính là miệng dao găm mà tâm đậu hủ, người có chút cổ hủ, nhưng mà rất tốt, cũng rất đáng tin cậy, ở chung với hắn ổn lắm.

”
Đường Ngọc tin tưởng, tối hôm qua hắn thật sự ngại nói với nàng việc tổ chức hôn sự sớm, bằng không tối hôm qua có khả năng không thể an tâm “tiễn đưa”, kỳ thật hắn rất tinh tường hơn bất kỳ ai khác……
Đường Ngọc nhìn hắn, hắn cười hôn trán nàng, “Phu nhân, ta ở Giang thành chờ nàng.

”
Đường Ngọc vẫn ôm hắn, “Thuận buồm xuôi gió.

”
Hắn cũng ôm chặt nàng, “Nghe phu nhân.

”

Đường Ngọc buông tay.

Mậu Chi cũng tiến lên ôm nàng, Đường Ngọc nhẹ giọng nói, “Thay tỷ chăm sóc tỷ phu!”
Mậu Chi cười hì hì gật đầu.

Chờ Trần Thúc cùng Mậu Chi lên xe ngựa, Đường Ngọc cũng đỡ lão thái thái tiến lên, “Trường Doãn, lên đường bình an.

”
“Tổ mẫu, gặp tại Giang thành”
Lão thái thái gật đầu.

Xe ngựa chậm rãi rời khỏi cổng lớn, giống như bỗng nhiên thật sự tới thời khắc phải rời xa, trong lòng Đường Ngọc sinh ra vô vàn không nỡ, lại vẫn nhìn Trần Thúc trước cửa sổ xe ngựa, ôn nhu cười cười.

Tâm Trần Thúc cũng tựa như càng nặng nề
Nàng là sợ hắn lo lắng.

"Tỷ phu, có phải huynh không nỡ xa tỷ tỷ không?" Mậu Chi vừa vẫy vẫy tay cùng mẫu thân xong, liền hỏi hắn.

Ánh mắt Trần Thúc nhìn về phía bóng dáng rất nhanh đã nhìn không thấy rõ ở nơi xa, "Đúng vậy, không nỡ, rất không nỡ……"
Tiễn Trần Thúc đi, Đường Ngọc bỗng nhiên cảm thấy Cẩm Đường uyển quá an tĩnh, không có người làm rộn bên tai, chốc lát phía Đông, chốc lát phía Tây, chốc lát lại nháo muốn uống trà nàng nấu, chốc lát lại lăn lộn muốn vẽ mi, muốn đọc sách, có khi chơi xấu muốn cùng tắm uyên ương……
Khi Trần Thúc ở đây, mặc dù sinh bệnh, nhưng trong viện cũng không an tĩnh như bây giờ
"Gâu gâu gâu!" Đường Đường đưa tay, muốn nàng ôm.

Nàng cười cười, cúi người bế Đường Đường lên, hiện giờ, trong viện này cũng chỉ còn Đường Đường bên cạnh nàng.

"Đường Đường, cha con về Giang thành trước rồi, con lại phải ở cùng một chỗ với ta, chúng ta sẽ từ từ lên đường, chắc cũng không lâu đâu, hả cuối năm là có thể đến Giang thành, gặp lại cha con thôi" Nàng nói cùng Đường Đường, cũng như nói với chính mình.

"Gâu gâu gâu!" Ở chung thời gian càng lâu, Đường Đường cũng trưởng thành, dần dần sẽ phát hiện cảm xúc đối phương.

Đường Ngọc nói xong, Đường Đường cảm thấy rõ ràng cảm xúc nàng không cao, Đường Đường đưa đưa móng vuốt, tiến lên liếm

liếm má nàng.

Đường Ngọc nở nụ cười
"Gâu gâu!" Đường Đường lại lấy lòng kêu vài tiếng.

Trần Thúc vừa đi, Đường Đường lại khôi phục đãi ngộ ngủ ở phòng trong
Mỗi ngày trước khi ngủ, Đường Ngọc đều sẽ sờ sờ lưng nó, Đường Đường rất thích.

Đường Đường cũng từ từ thành một con chó lớn, thật là càng lớn càng có cảm xúc tốt
……
Chờ đến mùng bảy tháng chạp, Phạm Cù tới Đào thành.

Trong tưởng tượng của Đường Ngọc, Phạm Cù hẳn là một vị lão bá, hoặc ít nhất cũng phải là nam tử trung niên đã hơn bốn mươi tuổi, mới có thể phù hợp với hai chữ cổ hủ trong ấn tượng của Trần Thúc
Nhưng chờ đến khi Phạm Cù xuất hiện trước mặt Đường Ngọc, Đường Ngọc vẫn sửng sốt.

—— bộ dáng thoạt nhìn, chỉ lớn hơn Trần Thúc khoảng bốn năm tuổi, nhưng xác thật vẻ mặt trầm ổn, lại không chút cẩu thả.

Vẻ mặt trầm ổn, là vì cơ hồ hắn không thích cười, nói dứt lời, liền trầm thấp không lên tiếng
Không chút cẩu thả, nói chuyện làm việc đều rất nghiêm cẩn, giọt nước không lọt
Trước đây bất luận là nghe từ Trần Nguyên, Trần Lỗi nói về Phạm Cù, hay nghe từ Trần Thúc, đều không ngờ là bộ dáng này……
"Phạm Cù gặp qua phu nhân!" Phạm Cù khom người chắp tay.

Vừa rồi hẳn là khi đang chờ tại tiền viện, đã nghe Trần Nguyên cùng Trần Lỗi kể tới hôn sự, bây giờ tới trước Cẩm Đường uyển lại nhìn thấy nàng, đi cùng tổ mẫu và mợ đến tiếp đón.

Tuần tự tiến hành, làm từng bước, người này tính tình rất rõ ràng, cho nên Trần Thúc cũng được, Trần Lỗi cùng Trần Nguyên cũng được, đều thấy không quen.

Nhưng mà Đường Ngọc lại quen.

"Ta nên xưng hô với Phạm đại nhân như thế nào?" Đường Ngọc trực tiếp hỏi
Phạm Cù cung kính nói, "Phu nhân trực tiếp gọi Phạm Cù là được, hoặc cũng có thể giống như hầu gia, gọi Mộ Nhiên.

"

"Mộ Nhiên.

" Đường Ngọc lời ít ý nhiều.

Phạm Cù nhìn nhìn nàng, Trần Lỗi cùng Trần Nguyên vừa mới nói cùng hắn một chút chuyện của hầu gia và phu nhân, xem ra phu nhân cùng với tưởng tượng của hắn không giống nhau lắm, nhưng ít nhất, so hầu gia, còn có mấy người Trần Nguyên, Trần Lỗi thì hiểu lý lẽ hơn một chút, chắc cũng dễ ở chung hơn một chút chăng?
Đây là ấn tượng đầu tiên của Phạm Cù.

Phạm Cù lại nói, "Phu nhân, chuyến này không sai biệt lắm thì cần phải chuẩn bị thu dọn ngày hôm nay, ngày mai sẽ xuất phát, trên đường sẽ dư dả chút thời gian, bảo đảm trước cuối năm có thể đưa phu nhân cùng lão phu nhân đến Giang thành.

"
Trần Thúc nói khoảng hai mươi ngày cũng đủ, Phạm Cù lại nói, muốn dự trù thêm một ít thời gian, phương thức tư duy của hai người này hoàn toàn bất đồng, cho nên hẳn là sẽ thường xuyên va chạm nảy lửa
Đường Ngọc cười nói được

……
Đường Ngọc đối với việc Kính Bình Hầu phủ cũng không quen thuộc, mọi việc đều dựa vào Trần Nguyên cùng Trần Lỗi.

Sau khi chờ được Phạm Cù tới, Đường Ngọc mới cảm thấy mọi việc đi theo quỹ đạo, Phạm Cù không thích cười, cho nên có vẻ nghiêm túc, nhưng khi đến lúc hỏi chuyện, chuyện sẽ được giải quyết rất nhanh.

So sánh với Trần Lỗi cùng Trần Nguyên, hai thị vệ kiêm quản sự nửa đường, một tí tẹo nhanh nhẹn cũng không bằng
Tòa nhà này, cần để lại người ở.

Vốn toàn bộ Kính Bình Hầu phủ đang do Phạm Cù trông nom, an bài nhân lực như thế nào, để lại người như thế nào, trong thời gian rất ngắn Phạm Cù đã có thể phán đoán và định ra
Hành lý trong nhà không nhiều lắm, trước đây Trần Thúc đã mang đi một ít, khi nàng và tổ mẫu tới Đào thành cũng không mang bao nhiêu đồ, cũng chỉ là vài món y phục tùy thân, nhiều hơn một ít chính là hành lý của mợ cùng Mậu Chi.

Phạm Cù rất nhanh đã an trí thỏa đáng
"Phu nhân, lão phu nhân, Dương phu nhân, trong khoảng thời gian này, đường từ Đào thành đi về Giang thành phần lớn đều đang còn tuyết rơi, tuyết làm đường trơn, vì lý do an toàn, sẽ di chuyển chậm một chút, chờ ngày nắng ráo rồi đi ra khỏi quan đạo sẽ nghĩ cách trở về thật nhanh.

" Phạm Cù lên tiếng trước
"Mộ Nhiên, nghe ngươi an bài.

" Đường Ngọc không nói nhiều lời lắm.

Phạm Cù lên tiếng
Khi rời khỏi Đào thành, Phạm Cù giao phó cho hạ nhân ở tòa nhà một tiếng, rồi sau đó mấy chiếc xe ngựa cùng hơn mấy chục thị vệ

đi ra cửa thành, rời khỏi Đào thành về lại Giang thành.

Cốc thành cách Đào thành mấy ngày đường, khi Trần Thúc dẫn theo Mậu Chi đến Cốc thành thời gian cũng không khác biệt lắm
Vì không thể lộ diện, nên Vương Uy vẫn không tiếp ứng ở cửa thành, chỉ có thị vệ hướng dẫn xe ngựa Trần Thúc đi về một tiểu viện nhỏ trong thành

Mậu Chi rất nghe lời, biết Trần Thúc muốn đi gặp người, nhưng trước khi Trần Thúc nói chuyện cùng hắn, Mậu Chi một mực an tĩnh không nói chuyện, Mậu Chi cũng nhìn ra được, trước khi tỷ phu gặp được đối phương, hình như trong lòng có việc, không nói gì, ánh mắt cũng dễ dàng ngưng trọng xuất thần nhìn một chỗ, cho đến tới khi tới tòa viện trước mặt
Trước cửa viện, thị vệ gõ cửa, bên trong viện có bà lão tới dò hỏi, nhìn hắn một cái, im lặng không lên tiếng tránh ra nhường đường, Trần Thúc dẫn theo hai người Mậu Chi và Trần Hoặc đi vào.

Trong sảnh, Vương Uy đang khoanh tay đứng đó, không biết suy nghĩ chuyện gì trong đầu, nghe được tiếng bước chân phía sau, từ từ xoay người lại
Khi nhìn thấy Trần Thúc, Vương Uy tiến lên, nhìn hắn khom người chắp tay, cung kính nói, "Vương Uy gặp qua hầu gia!"
Mấy năm nay, vẫn chưa đổi được cách xưng hô, hành lễ vẫn dùng đại lễ.

Trần Thúc duỗi tay dìu hắn, "Ngươi hiện giờ đã là Tấn Bác Hầu trong triều, ngươi ta hai người đều đã mang tước hầu, không cần hành đại lễ này.

"
Tấn Bác Hầu? Hà Mậu Chi nhớ mang máng không biết đã nghe qua ở đâu……
Bỗng nhiên, Mậu Chi kịp phản ứng lại, cháu rể Chiêm Vân Ba kia của Dương gia bị tỷ phu đánh gãy chân, phụ thân hắn chính là thủ hạ dưới trướng Tấn Bác Hầu Vương Uy!

Hà Mậu Chi bỗng nhiên lý giải, vì sao Chiêm Vân Ba lại sợ tỷ phu như vậy
Thái độ Tấn Bác Hầu đối với tỷ phu, cũng không phải là cung kính, mà là tôn kính như "Quân hầu"!
Khi hai chữ này toát ra ở đáy lòng Hà Mậu Chi, tâm Hà Mậu Chi vẫn lộp bộp một chút, đây đều là do trong thời gian này, khi hắn đi theo tỷ phu, nghe tỷ phu nói về lịch sử điển cố mới biết được
Hà Mậu Cho không biết vì sao bây giờ lại nhớ đến hai chữ này
"Đi thôi, ta và Tấn Bác Hầu có chuyện muốn nói.

" Trần Thúc nhìn Mậu Chi nói, Mậu Chi bước nhanh chân rời đi.

Vương Uy không lập tức hỏi chuyện Mậu Chi, cũng biết sẽ hỏi lại sau
"Hầu gia, ta quản giáo thuộc hạ không nghiêm, con cái trong nhà lại kiêu ngạo ương ngạnh như thế, va chạm hầu gia, phu nhân, còn có thân thích trong nhà phu nhân, hơn nữa còn lộng hành ở Tệ Châu thành thời gian dài như vậy, ta đã cho người cách chức điều tra, ngày sau, nếu có cơ hội sẽ giáp mặt bồi tội cùng phu nhân" Vương Uy là đang nói việc trước đây ở Tệ Châu thành
Trần Thúc xua tay, "Người thì ta đã động rồi, nếu bởi vì Tệ Châu thành thì ngươi nên suy tính đắn đo; nhưng nếu bởi vì bồi tội cho phu nhân ta thì thật sự không cần.

Không cần bởi vì một tên Chiêm Vân Ba, thương tổn đến tình nghĩa của tướng sĩ đi theo ngươi, những người này là người sẽ cùng ngươi bán mạng.

"
Trần Thúc thấy rất rõ ràng
"Còn chuyện khác thì sao?" Trần Thúc hỏi.

Hôm nay hắn tới, là vì chuyện khác
Quanh mình không có người khác, thị vệ đang canh gác cũng đều lui ra xa, Vương Uy nói, "Việc hầu gia bảo điều tra, xem như đã có manh mối…… Hoài nghi của hầu gia! ! rất có thể là đúng……"
Trần Thúc nghe xong, ánh mắt hơi trầm xuống, thật lâu sau cũng

không có lên tiếng.

.

Chương 58: 58: Người Bịt Mặt 1

Vương Uy tiếp tục nói, "Người biết rõ tình hình An thành thực tế đã không còn mấy người, khi ngầm tra xét, thuộc hạ không dám phô trương, chỉ có thể từ từ lần theo dấu vết để lại mà tìm, cho nên manh mối có thể tìm được cũng không nhiều lắm.

Nhưng có thể khẳng định, những người ở An thành lúc trước, hẳn không phải là người của phế đế……"
Vương Uy hít sâu một hơi, tiếp tục nói, "Là có người giả dạng thành người của phế đế hành động, muốn lấy tính mạng hầu gia tại An thành.

Nhưng sau đó bị bệ hạ phát hiện, bệ hạ cứu hầu gia."
Mày Trần Thúc nhíu lại càng chặt.
Đó là chuyện xảy ra sau Hoàn thành, lại là chuyện trong sáu năm……
Hắn bị nhốt ở An thành, là đại ca liều chết cứu hắn, tánh mạng của hắn là do đại ca cứu, không có đại ca, lúc ấy hắn đã sớm chết ở An thành, mà không phải giống như bây giờ, êm đẹp đứng ở chỗ này.
Khi đó đại ca dẫn theo hắn, trên người đều là vết thương, bắt đầu từ An thành, hắn liền tín nhiệm đại ca vô điều kiện
Cho nên đại ca mưu nghịch tạo phản, hắn khởi binh đi theo……
Nhị ca nói, hắn đều biết rõ.
Nhưng nếu không có đại ca, trên đời này đã sớm không còn Trần Thúc, cho nên mặc dù đi liều mạng, hắn cũng muốn đi cùng đại ca……
Sắc mặt Trần Thúc càng lúc càng khó coi
Nếu người ở An thành không phải của phế đế, vậy trước kia sao lại trùng hợp như vậy, đại ca và hắn đều cùng lúc xuất hiện ở An thành, vừa lúc An thành bị bao vây, mà đại ca lại vừa lúc liều chết cứu hắn?
Nếu phế đế vẫn còn muốn giết hắn, mặc dù mấy năm trước ở trước mặt thái nãi nãi bằng mặt không bằng lòng, vậy hắn là sau lưng vẫn

muốn lấy tánh mạng của hắn, chứ không phải chờ hắn báo thù nhà ở sáu năm sau
Cảnh tượng khi nhìn thấy ở An thành thật quá ghê người, lúc đại ca che chở hắn suýt nữa bị kiếm đâm qua, hắn căn bản không còn tâm tư để nghĩ chuyện khác

Chuyện thứ nhất sau khi đại ca tỉnh lại, chính là kêu hắn giữ kín như bưng, nếu thái nãi nãi biết được, thái nãi nãi sẽ lo lắng; nếu truyền tới tai phế đế, cũng chính là thiên gia lúc ấy, sợ sẽ lại sinh ra gợn sóng, việc này đã cho người coi như giặc cỏ xử lý, bảo hắn ngày sau ra ngoài cẩn thận, không kẻo lại bị người khác có cơ hội thừa dịp.
Lời đại ca nói lúc ấy cùng việc đại ca làm, hắn đều nhớ rõ……
Nhưng nếu An thành bị bao vây, từ lúc bắt đầu chính là do đại ca thiết kế, vậy có nghĩa cũng từ lúc ấy, hắn đã nằm trong kế hoạch của hắn ta, cũng biết có nhiều người cũng như vậy, có mối thù diệt môn cùng phế đế, nhưng người có thể đi theo khởi sự cùng hắn ta, chỉ có hắn……
Mắt Trần Thúc có thêm mấy phần ảm đạm
Không phải không tin, mà là không dám tin
Khi bức vua thoái vị, gian dâm trộm cướp trong kinh, khi nhập kinh, đóng quân đốt giết cướp đoạt, nếu không phải hắn ta ngầm đồng ý, làm sao Ngụy Chiêu Đình dám dung túng thuộc hạ?
Mặc dù Ngụy Chiêu Đình thật sự chỉ vì cái lợi trước mắt, nhưng hắn ta vẫn đẩy Ngụy Chiêu Đình ra làm bia đỡ đạn, có phải do Ngụy Chiêu Đình cùng hắn ta đều cần hỗ trợ lẫn nhau, cho nên mới phù hợp ở chung một phe không?
Trước đây hắn thật sự đã nghĩ hắn ta bị Ngụy Chiêu Đình che mắt, nhưng trên đường đi Mạo thành, ở nhờ nhà vợ chồng nông hộ, nghe vợ chồng nông hộ nhắc tới vừa mới chạy trốn khỏi An Bắc, phàm là bị bắt lại lập tức bị chôn sống hoặc diệt khẩu, lúc ấy hắn rất khó liên hệ những việc này với đại ca……
Con người chẳng ai hoàn mỹ, đều có khuyết điểm.
Có người biết rất rõ, cho nên tốt cũng được, xấu cũng được, đều là cố ý làm ra ngoài cho người khác xem.
Vậy người này nhất định rất tinh thông tính kế.
Bao gồm tính kế đến thái nãi nãi, nhị ca còn có Phong Châu đều sẽ

không tham dự vào việc An Bắc, cho nên giữa đại ca cùng nhị ca không thể coi là hoàn toàn tín nhiệm; hắn là do thái nãi nãi nuôi lớn, nếu không phải bởi vì việc An thành, hắn sẽ không khiến thái nãi nãi vào chung một phe với đại ca.

||||| Truyện đề cử: Lâm Tổng, Chúng Ta Là Gì Của Nhau? |||||
Lục gia ở kinh thành đã xuống dốc, Kiến Minh sùng bái đại ca, nhưng trước khi khởi sự, đại ca một chữ cũng không nhắc tới Kiến Minh, là bởi vì cảm thấy Kiến Minh không ổn thỏa, nhưng tân đế đăng cơ, đại ca biết rõ Kiến Minh tuổi nhỏ, gánh vác không được trọng trách, thà rằng để Ngụy Chiêu Đình đi theo Kiến Minh, cũng gấp không chờ nổi bắt đầu dùng Kiến Minh, là bởi vì ảnh hưởng của Lục gia trong kinh cũng tốt, trong nước cũng tốt, có rất nhiều người mang lòng oán hận phế đế, trọng dụng Lục gia, chính là mượn sức những thế gia này, cũng là làm cho những thế gia này xem.
Đây mới là nguyên nhân vì sao Kiến Minh và Ngụy Chiêu Đình cùng xuất hiện ở Mạo thành……
Trần Thúc thu hồi ánh mắt, "Chuyện An thành không cần tiếp tục tra xét nữa, những lời hôm nay cũng không được nói với người thứ ba."

Trần Thúc nói xong, Vương Uy chắp tay, "Hầu gia yên tâm, thuộc hạ hiểu rõ"
Trần Thúc dặn dò Vương Uy, "Tự ngươi cũng cần cẩn thận nhiều hơn."
Vương Uy đáp, "Hầu gia yên tâm, Vương Uy tự có chỗ dừng chân, chỉ là tân đế tinh thông tính kế, dựa vào việc này xem ra, nhiều năm trước cũng đã lên kế hoạch lôi kéo hầu gia, không tiếc dùng khổ nhục kế.

Hầu gia, tân đế càng khó đối phó hơn phế đế, bây giờ hầu gia và tân đế không có xung đột, lại xin Bình Nam làm đất phong, rời xa kinh thành, nhưng cũng cần lưu ý."
Trần Thúc gật đầu, "Ta biết."
Vương Uy tựa như mới nhẹ nhàng thở ra.
……
Hai người từ trong phòng ra ngoài, Hà Mậu Chi đã ở trong sân viện

chờ thật lâu
Thấy hai người bọn họ ra tới, Hà Mậu Chi tiến lên phía trước, "Tỷ phu!"
Kỳ thật vừa nãy Vương Uy đã muốn hỏi, nhưng vừa rồi có việc cần nói trước với Trần Thúc, bây giờ mới tiện hỏi thăm hỏi, "Đây là?"
Trần Thúc cười nói, "Em vợ."
Em vợ? Vương uy kinh ngạc, "Đây là đệ đệ phu nhân?"
Trần Thúc gật đầu, lại nói, "Mậu Chi, tới đây."
Hà Mậu Chi bước lên
Trần Thúc nói, "Mậu Chi, đây là Tấn Bác Hầu."

Hà Mậu Chi hiểu chuyện, theo Trần Thúc dạy hắn, cung kính hướng về Vương Uy chắp tay hành lễ, "Mậu Chi gặp qua Tấn Bác Hầu."
Trần Thúc vừa lúc nhìn Vương Uy nói, "Mậu Chi, đệ đệ của phu nhân ta."
Vương Uy duỗi tay đỡ hắn, "Đã là đệ đệ của phu nhân, trong mắt Vương Uy, đều là người Kính Bình Hầu phủ, Mậu Chi công tử ngày sau đừng gọi Tấn Bác Hầu nữa, quá khách khí, Mậu Chi công tử nếu không chê, cứ giống hầu gia, gọi ta một tiếng Uy thúc là được."
Vương Uy vốn lớn hơn Trần Thúc một đống tuổi, Hà Mậu Chi gọi một tiếng Vương Uy thúc thúc là hợp tình hợp lý.
Mậu Chi nhìn nhìn Trần Thúc, thấy Trần Thúc gật đầu, Mậu Chi mới nói, "Uy thúc."
Vương Uy cười vang lên.
Khó có khi gặp mặt, Vương Uy và Trần Thúc uống trà cùng nhau
Vương Uy và Trần Thúc ở cùng nhau thời gian không ngắn, biết Trần Thúc từ nhỏ bệnh tật ốm yếu, có thể uống trà, không thể uống rượu, cho nên ở chỗ Vương Uy, mỗi lần gặp nhau Trần Thúc đều uống trà, cũng không khách khí.
Hà Mậu Chi cũng ngồi cùng Trần Thúc và Vương Uy
Vương Uy và Trần Thúc sẽ nói tới việc và người trong triều, ngoại trừ các vấn đề mẫn cảm, còn nói thêm các vấn đề cơ bản không cần kiêng dè bên ngoài, nếu Trần Thúc cho Mậu Chi ở chỗ đó, tức là không có ý muốn kiêng dè, Vương Uy hiểu rõ cách hành xử của Trần Thúc
Hai người vừa uống trà, vừa trò chuyện thêm một ít thời gian

Chờ thêm chút thời gian, khi gần vào đêm, Trần Hoặc tới tìm Trần Thúc, Trần Thúc tạm rời đi
Chỉ còn Hà Mậu Chi cùng Vương Uy ngồi cùng nhau
Hà Mậu Chi tò mò, "Uy thúc, vậy thúc quen biết với tỷ phu như thế nào a?"
Mậu Chi thấy hai người bọn họ ở chung hòa hợp, Uy thúc đối với tỷ phu cung kính, nhưng vừa rồi từ cuộc đối thoại của hai người có thể nhìn ra, Uy thúc hẳn không phải người Vạn Châu, hơn nữa hiện giờ Uy thúc cũng là Tấn Bác Hầu, nhưng vẫn trung tâm với tỷ phu, giữa tỷ phu và Uy thúc có cảm giác như đã quen biết từ rất lâu về trước, là lão bằng hữu, còn đó là chủ tớ hay là quân thần thì hắn không nói rõ được……
Vừa lúc Trần Thúc không ở đây, Vương Uy cười cười, "Mậu Chi công tử, muốn nghe sao?"
Mậu Chi ngồi đoan chính, gật gật đầu, "Dạ."
Vương Uy châm trà cho hắn, "Đó là chuyện 3-4 năm trước, nói đến mới thấy, thời gian trôi qua thật nhanh quá.

Cũng bắt đầu từ khi đó, triều đình hủ bại tới cực điểm, chư hầu các nơi cùng đại tướng nơi biên quan đều làm theo ý mình, không chịu quản lý của triều đình, cũng thâu tóm lẫn nhau, ngẫu nhiên cũng sẽ xảy ra chiến tranh, trước đây ta cứ như vậy mà mất đi Minh Châu, lúc ấy ta mang theo một đám huynh đệ thuộc hạ, lưu lạc tới Vạn Châu, những vị khách không mời mà đến như chúng ta, hoặc là bị hợp nhất, hoặc là bị đuổi đi, trước đây ta cũng nghĩ như vậy, nhưng mà gặp được hầu gia."

Mậu Chi tò mò, "Tỷ phu làm sao vậy?"
Vương Uy vừa uống một miệng trà, vừa cười nhớ lại nói, "Lúc ấy kỳ thật tuổi hầu gia cũng không lớn, cũng chỉ khoảng trên dưới 18 tuổi, trước đây ta cũng từng nghe nói Vạn Châu xảy ra chuyện, còn hắn là con rối, cũng không biết khi đó trên dưới Vạn Châu đều nghe hắn.

Lúc ấy hắn không hợp nhất chúng ta, cũng không đuổi đi chúng ta, mà nói phía Tây Giang thành hơn 80 dặm có sơn tặc, binh lính Vạn Châu gần đây bận việc thu hoạch, không có thời gian diệt phỉ, kêu

chúng ta đi một chuyến, hắn trả tiền thù lao, làm ta mở rộng tầm mắt, lúc ấy ta sợ ngây người."
"Sau đó thì sao?" Mậu Chi cũng sợ ngây người.
Vương Uy thở dài, "Chúng ta khi đó lòng đầy nhiệt huyết, lại như chó nhà có tang, cũng không muốn bị Vạn Châu thu nhận, bỗng nhiên hầu gia nói ra điều kiện này, chúng ta liền thật sự đi diệt phỉ.

Đi không quá ba tháng, xác thật lại trở về Vạn Châu, lúc ấy hầu gia dựa theo giá cả đã thương lượng mà trả thù lao gấp đôi, sau đó nói phía Tây xảy ra nạn trộm cướp, các ngươi muốn đi hay không? Lúc ấy chúng ta lại sợ ngây người lần nữa."
Mậu Chi cũng sợ ngây người, "Vậy có đi không?"
Vương Uy gật đầu, "Đi chứ! Một hai năm đó, chúng ta cũng không làm chuyện gì khác, đều ở trong địa phận Vạn Châu thay hầu gia diệt phỉ khắp nơi, dần dà, chúng ta cũng từ từ có thanh danh.

Lúc ấy khó nhất là, hầu gia giúp chúng ta, hơn nữa còn cho chúng ta tôn nghiêm, không để chúng ta khó xử, chúng ta có việc cũng sẽ tìm hầu gia thương nghị, hầu gia sẽ thay chúng ta quyết định, cho nên quan hệ giữa chúng ta cùng hầu gia càng ngày càng tốt…… Cho đến sau này, hầu gia mới nói với ta, hắn cũng đã từng hưởng qua tư vị chó nhà có tang, không có gì không thể Đông Sơn tái khởi."
Đề cập tới việc này, trên mặt Vương Uy vẫn còn ý cười, "Khi đó hầu gia biết chúng ta không muốn ở lại Vạn Châu, trước đây Minh Châu kỳ thật có một phận đất bởi vì chia không đều được nhập vào Thái Châu, Thái Châu cùng Phong Châu và Vạn châu đều tiếp giáp, nhưng kỳ thật chỉ là cái vỏ rỗng, bá tánh địa phương nhiều lần gặp phải sơn tặc cùng lưu phỉ thay phiên nhau cướp sạch, lúc ấy Văn Bác Hầu cũng không có cách nào, nạn trộm cướp hoành hành, thuế má hết cách để thu, cho nên Văn Bác Hầu xin hầu gia giúp đỡ, lúc ấy hầu gia liền nói với ta, thời cơ tới rồi, có thể đi Thái Châu, Thái Châu không có tư quân, các ngươi có thể yên ổn.

Lúc ấy chúng ta liền đi Thái Châu, ở Thái Châu thành lập nên quân địa phương, hơn nữa dần dần lớn mạnh.

Cho nên binh lính trong quân vẫn luôn tin cậy hầu gia, cũng cảm kích hầu gia, cho đến sau đó theo hầu gia khởi sự cùng bệ hạ, đạo nghĩa không thể chối từ."
Vương Uy nhìn về phía Mậu Chi, ôn hòa nói, "Quân đội Thái Châu chúng ta đều nguyện ý đi theo hầu gia, không phải bởi vì trước đây Kính Bình Hầu như thế nào, mà là bởi vì Kính Bình Hầu phủ của hầu gia không giống các hầu phủ khác, cho nên Vương Uy bất luận là thủ lĩnh trú quân, hay là Tấn Bác Hầu, đều tôn kính Kính Bình Hầu, Mậu Chi công tử, toàn bộ quân Thái Châu đều như thế, hầu gia trong lòng chúng ta, chính là quân hầu……"
Vương Uy nói xong, lại nhìn Hà Mậu Chi cười cười, Hà Mậu Chi cũng mỉm cười..

Chương 59: 59: Người Bịt Mặt 2

Vừa lúc Trần Thúc quay trở lại, thấy hai người bọn họ dường như đang nói gì đó, quan hệ so với vừa rồi đã gần gũi hơn nhiều.
"Nói gì vậy?" Trần Thúc vừa vén vạt áo trước lên, vừa ngồi xuống.
Hà Mậu Chi cười nói, "Uy thúc vừa rồi mới nói với đệ, làm sao quen biết tỷ phu? Rồi ở chung với tỷ phu như thế nào?"
"Nga ~" Trần Thúc hiểu ý cười cười, lại hỏi, "Vậy thúc có nói với đệ, khi lần đầu tiên ta gặp thúc, xiêm y thúc tả tơi, mang theo một đám người, hai ngày không được ăn gì, đứng ngay trước mặt ta mà bụng kêu rột rột, rồi còn ăn hơn nửa kho lương thực hầu phủ chúng ta không?"
Trần Thúc nói xong, Hà Mậu Chi suýt nữa cười thành tiếng
Kết quả Vương Uy nắm tay ho nhẹ hai tiếng, "Đoạn này còn chưa nói."
Hà Mậu Chi lại nhịn không được phụt cười ra ngoài
Trần Thúc cùng Vương Uy cũng đều cười rộ lên.
……
Gặp nhau một ít thời gian ngắn ngủi ở Cốc thành, ngày thứ hai Trần Thúc dẫn Mậu Chi rời đi, tiếp tục hướng về Giang thành
Vương Uy từ biệt Trần Thúc, Trần Thúc dặn dò một tiếng, "Uy thúc, trước đây Ngụy Chiêu Đình đã đi cùng Kiến Minh đến Mạo thành, gần đây làm việc trong triều, ổn thỏa là trên hết"
Vương Uy chắp tay, "Hầu gia yên tâm."
Buông mành xuống, xe ngựa rời khỏi Cốc thành.
Chờ đến khi xe ngựa Trần Thúc biến mất khỏi tầm mắt, đám người Vương Uy mới nhảy lên lưng ngựa, đi về hướng ngược lại.
……
Bánh xe cuồn cuộn, tiếp tục chạy về hướng Nam, Hà Mậu Chi nhìn về phía Trần Thúc, "Tỷ phu, tiếp theo chúng ta đi nơi nào?"
"Tới đây" Trần Thúc mở bản đồ trong tay ra, "Nơi này là Đào thành, chúng ta đi từ Đào thành ra, sau đó đi vòng phía Đông, tới Cốc thành gặp Uy thúc, Giang thành là ở chỗ này, giữa đường chúng ta

còn đoạn đường này, vừa lúc có vài vị thúc bá bằng hữu quan trọng, trước khi qua năm cần phải gặp một lần, sau đó lại từ phía Tây về Giang thành
Hà Mậu Chi nhìn nhìn bản đồ, "Miểu thành!"
Trần Thúc gật đầu, "Miểu thành ở chỗ này."
Hà Mậu Chi bỗng nhiên thở dài, "Muốn đi từ Miểu thành đến Giang thành hơi bị xa nha…… Nhưng mà đi từ Miểu thành tới Đào thành, rồi từ Đào thành đến Giang thành gần hơn rất nhiều."

Hà Mậu Chi vốn chỉ vô tình nói, nhưng trong lòng Trần Thúc sẵn đã có quỷ, đúng theo câu người nghe cố ý, vì thế Trần Thúc từ từ thở dài, "Đệ nói như vậy hình như cũng có chút đạo lý……"
Hà Mậu Chi không phản ứng lại mà chỉ cười cười.
Trong lòng Trần Thúc thổn thức, cũng không thể vừa gặp mặt đã khiến cho tỷ đệ đi Vạn Châu ngay chứ, vậy không phải lạy ông tôi ở bụi này à?
Hắn thông minh như vậy, đương nhiên biết thực hiện theo tuần tự
Vừa lúc Hà Mậu Chi hỏi, "Vậy tỷ phu, tỷ tỷ cùng tổ mẫu, còn có nương đệ, mọi người đã đến nơi nào?"
Trần Thúc nhớ tới tin tức nhận được hai ngày trước, bọn họ xuất phát ở Đào thành từ mùng bảy tháng chạp, nếu đi nhanh, hẳn là đã tới Nhĩ thành.
"Nhĩ thành?" Hà Mậu Chi tìm thấy trên bản đồ, "Nhĩ thành bên cạnh Vạn Châu."
Trần Thúc gật đầu, "Đúng, Nhĩ thành ở ngay chỗ tiếp giáp giữa Phong Châu cùng Vạn Châu"
"Oa, lần đầu tiên nhìn thấy nhiều nơi như vậy ở cùng một chỗ luôn "
Hà Mậu Chi hưng phấn, hắn rất ít khi nhìn thấy bản đồ địa hình hoàn chỉnh như thế này, có núi non sông ngòi, còn có tên các thành trì.
Trần Thúc lại hơi hơi xuất thần, nhớ năm đó thái nãi nãi ở tại Vạn Châu cùng hắn một năm, trước khi thái nãi nãi rời đi, hắn đi đưa thái nãi nãi, một đường đưa đến Nhĩ thành, đều là chuyện rất lâu về trước……
Nhóm Đường Ngọc, xác thật đã tới Nhĩ thành.
Đoạn đường ra khỏi Đào thành, đến địa giới Đào thành, đường đi

đều rất thuận lợi, nhưng chờ khi thật sự tới Nhĩ thành, đúng như lời Phạm Cù nói, gặp phải trận bão tuyết hiếm thấy, Đường Ngọc cùng tổ mẫu và mợ ngây người ở Nhĩ thành ít nhất ba ngày.
Phạm Cù cẩn thận là đúng, đường đi Giang thành, lúc nào cũng có thể bởi vì các loại thời tiết ác liệt mà bị đình trệ, cho nên một khi có thời gian, khả năng cần phải gấp gáp lên đường trở về.
Lúc mới đầu, lão thái thái còn chưa có lo lắng, chờ đến khi thấy bão tuyết rơi mãi ba ngày mới dứt, lão thái thái thở dài, "Tuyết thì ngừng rồi, nhưng chỉ sợ đường không dễ đi."
Lão thái thái sợ trên đường chậm trễ, cuối năm vẫn chưa đến được Giang thành.
Đường Ngọc nắm tay lão thái thái an ủi nói, "Tổ mẫu đừng lo lắng, nơi này có Phạm Cù, chuyện khác không cần chúng ta nhọc lòng.

Trường Doãn đã nói, nghe Phạm Cù, chúng ta không gây thêm phiền là được, chuyện khác cứ để Phạm Cù an bài, trong lòng hắn biết rõ."
Phạm Cù vốn đang tới tìm Đường Ngọc, nghe câu nói này, ánh mắt hơi giật mình, lát sau ánh mắt lại nhu hòa vài phần.
So sánh với hầu gia, phu nhân xem như bình thường hơn nhiều……

Trong mấy người ở Nhĩ thành, Đường Ngọc xác thật cũng không vội, mà gấp cũng không gấp được
Mấy người Trần Nguyên, Trần Lỗi, còn có Phạm Cù đều nhìn nàng mà làm, nếu nàng gấp, bọn họ nhất định sẽ sứt đầu mẻ trán, nàng không vội, kỳ thật bọn họ cũng đã sốt ruột
Đường Ngọc tĩnh tâm tới làm khăn choàng cổ.
Lão thái thái cười, "Làm cho Trường Doãn sao?"
Đường Ngọc cười nói, "Dạ, trước đó còn không phải nhiễm một trận phong hàn sao? Con tìm Trần Lỗi cùng Trần Nguyên hỏi, bọn họ nói lúc ở Giang thành cũng vậy, đại phu nói hắn vào đông, đặc biệt là mấy tháng này rất dễ sinh bệnh, một khi bệnh thì rất lâu mới khỏi, dù sao rảnh rỗi không có việc gì, cũng ở chỗ này chờ tuyết ngừng, nên cứ làm trước, sau đó lại thêm chút lông dê vào, vào đông sẽ rất ấm."
Lão thái thái thở dài, "Trường Doãn mà biết nhất định cao hứng."

Đường Ngọc nói, "Còn không biết làm thành bộ dáng gì đâu, giờ con làm trước, trên đường đi, còn có thể từ từ sửa lại, có xấu thì chỉ xấu chút thôi, cũng không sợ."
Lão thái thái cười, "Đồ con làm, Trường Doãn làm sao lại ngại xấu?"
Đường Ngọc bỗng nghẹn lời, nhất thời cũng không biết làm sao nói tiếp.
Lão thái thái lại nói, "Nhìn thấy con với Trường Doãn sống tốt, tổ mẫu cũng lan tâm rồi."
Sắc mắt Đường Ngọc hơi hơi đỏ hồng.
"Không nói gạt con, tổ mẫu thật có chút nhớ Trường Doãn." Lão thái thái cảm thán, "Hắn không có ở đây, dường như mỗi ngày đều thấy thiếu chút gì đó"
Tổ mẫu cũng cảm thấy như vậy, nàng càng thấy rõ hơn nữa, Đường Ngọc an ủi nói, "Tổ mẫu, không còn mấy ngày nữa là đến Giang thành rồi"
Lão thái thái mỉm cười gật đầu.
……
Qua khỏi ngày thứ tư, rốt cuộc tuyết cũng ngừng rơi, thị vệ trong phủ tới nói, đã thăm dò qua, có thể lên đường, đi chậm một chút là được.
Khi tuyết rơi không lạnh, nhưng khi tuyết tan trời lại có chút lạnh.
Khi xe ngựa lên đường, bên trong xe ngựa lạnh hơn trước đây không ít.
Trong xe ngựa đã bỏ thêm không ít than làm trong xe ngựa ấm áp lên không ít, nhưng cách một khoảng thời gian liền phải đổi gió.

Đi qua khỏi địa giới Nhĩ thành, tuyết ngược lại không còn lớn như vậy nữa
Xe ngựa lại đi thêm 2-3 ngày, liền chính thức tiến vào địa giới Vạn Châu
Vạn Châu là đất phong của Trần Thúc, Phạm Cù là trưởng sử Kính Bình Hầu phủ, trong công việc của Phạm Cù, ngoài những việc lặt vặt ra, còn có một phần việc rất trọng yếu, đó là duy trì mối quan hệ giữa Kính Bình Hầu phủ cùng với các thuộc địa
Cho nên trước khi đến Nguyên thành, Phạm Cù đã từng nhắc riêng với Đường Ngọc, sau khi tiến vào địa giới Vạn Châu, hắn là sẽ dừng

chân ở các phủ quan.

Đây là lần đầu tiên phu nhân lộ diện, các nơi sẽ đón gió tẩy trần cho phu nhân, đều là thông lệ, nhưng nếu phu nhân không thích, đoạn này cũng có thể bỏ qua, hắn sẽ cho người thông báo đến phủ quan các nơi, không quấy nhiễu an tĩnh của phu nhân
Đường Ngọc không có nói được, hay là không được, "Vậy nên làm như thế nào?"
Phạm Cù chắp tay nói, "Tuy rằng hầu gia không ở đây, nhưng phu nhân là chủ mẫu, hẳn nên ở tại phủ quan.

Đã là chủ mẫu lần đầu tiên lộ diện, phủ quan bày tiệc đón gió tẩy trần tận lực không tránh khỏi, ngắn một chút cũng được, nói chung cứ lấy tư thái hầu phủ là được."
Phạm Cù nói như vậy, trong lòng Đường Ngọc liền rõ ràng.
Đường Ngọc lại hỏi, "Cần chú ý gì không?"
Phạm Cù chắp tay nói, "Phu nhân là chủ mẫu, người khác cần chú ý là được, lão phu nhân và Dương phu nhân có thể không cần lộ diện, chỉ là cần vất vả phu nhân.

Phu nhân và hầu gia như một thể, nếu người khác nói cái gì, hỏi cái gì, phu nhân muốn trả lời thì trả lời, không muốn trả lời thì không cần lên tiếng, phu nhân ở đây, cũng như hầu gia ở đây, các nơi sẽ không dám chậm trễ."
Đường Ngọc thở dài, "Ta biết rồi."
……
Chờ khi đến Nguyên thành, thủ thành Nguyên thành cùng phu nhân đã chờ ở cửa thành từ rất sớm
Tuy rằng không biết hầu gia cưới phu nhân khi nào, nhưng phu nhân tới cùng Phạm trưởng sử, đó chính là chắc chắn không sai.
Phủ quan các nơi đều biết Phạm Cù.
Lúc này đây hầu gia vào kinh, trong kinh biến thiên, cả Vạn Châu đều biết hầu gia có công đầu, cũng biết địa vị Vạn Châu như mặt trời ban trưa.

Sau đó tuy thiên tử ban Bình Nam cho hầu gia làm đất phong,

nhưng Bình Nam cằn cỗi, không bằng Vạn Châu giàu có và đông đúc.

Người trên quan trường đều biết hầu gia muốn Bình Nam làm đất phong, là vì đạo tiến thối.
Cho nên sau khi rời kinh, hầu gia đi một chuyến đến Bình Nam trước là đúng, nghe nói cũng nháo ra chút động tĩnh ở Bình Nam, hiện giờ bá tánh Bình Nam đều biết hầu gia.
Vừa rồi Phạm trưởng sử có nhắc tới phu nhân là người Bình Nam, lập tức, trong lòng quan lại địa phương đều có phỏng đoán gần như rõ ràng, phu nhân là người Bình Nam, hầu gia cứ như vậy thành thân, còn lấy phu nhân ở Bình Nam, hẳn là vì thu phục nhân tâm bá tánh Bình Nam.

Vậy thân phận phu nhân không cần hỏi nhiều cũng biết, có thể làm hầu gia thành thân nhanh như vậy, chỉ sợ nhà phu nhân ở Bình Nam hẳn là một dòng dõi hô mưa gọi gió
Phạm Cù vẫn luôn đứng bên cạnh Đường Ngọc, chuẩn bị tùy thời nhắc nhở, có hắn ở đây, phu nhân hẳn sẽ không rụt rè, lại không ngờ từ trên xe ngựa xuống, nhìn thấy thủ thành Nguyên thành và phu nhân cùng các quan lại khác, phu nhân lập tức ứng đối có độ, đừng nói là rụt rè, mà là một chỗ không thỏa đáng đều không có, cũng xác thật có khí độ phu nhân Kính Bình Hầu, lại ôn hòa động lòng người, đắn đo có độ, ứng đối tự nhiên, hoàn toàn không cần hắn nhắc nhở, hắn nghĩ đến, còn không bằng tự mình phu nhân ứng đối thật tốt
Phạm Cù có chút lau mắt mà nhìn.
Tiệc đón gió tẩy trần, lời nói cử chỉ của phu nhân cũng tốt, dùng ngôn từ châm chước, đều làm Phạm Cù cảm thấy không phải như nhà cao cửa rộng bình thường, mà là lời nói phi thường phù hợp thân phận nhân vật.

Phạm Cù nhất thời có chút khó liên hệ phu nhân trước mắt cùng với phu nhân đơn giản, ôn hòa, lại bình dị gần gũi trên đường lại với nhau, nhưng mà, phu nhân làm vô cùng tốt, hoàn toàn không cần

hắn ở bên cạnh
Bởi vì đường xe mệt nhọc, tiệc đón gió cũng không diễn ra lâu lắm, phu nhân thủ thành tự mình đưa Đường Ngọc về căn phòng tốt nhất được chuẩn bị cho hầu gia cùng phu nhân trong phủ
Hôm nay uống chút rượu, Đường Ngọc có chút mệt rã rời, muốn tắm rửa sớm chút rồi ngủ.
Nước trong thau tắm đã chuẩn bị xong, sau đó có thể tắm gội, trước tiên Đường Ngọc dùng nước ấm đặt trên giá gỗ ở phòng trong rửa sạch mặt
Trước chậu nước đặt trên giá gỗ, Đường Ngọc nhắm mắt, trên xà nhà có hắc y nhân nằm chờ đã lâu, tùy thời nhìn đi nhìn lại, sau khi xác thật là nàng, ngây ngốc hồi lâu, rồi sau đó từ trên xà nhà nhảy xuống, như một trận gió, cũng không tiếng động nhảy từ cửa sổ ra ngoài.
Đường Ngọc rửa mặt xong đứng dậy, người đã đi rồi, Đường Ngọc vẫn chưa phát hiện.
Ra khỏi phòng, hắc y người bịt mặt lại núp sau núi giả tránh thoát đội ngũ tuần tra lẻn ra khỏi phủ quan, trong đêm tối, Trần Lỗi hơi có cảm giác, nhưng lại không quá rõ ràng, cũng đuổi theo không được, hơn nữa vẫn chưa thấy rõ hắn từ trong phòng phu nhân ra ngoài
"Có chỗ không đúng lắm, khả năng đoạn đường này phải cẩn thận chút, bảo vệ phu nhân an toàn." Trần Lỗi nhắc nhở.
Trần Nguyên kinh ngạc, ai dám lộng hành trên địa bàn Vạn Châu?
Hắc y nhân bịt mặt nhanh chóng nhảy vào một viện khác, lại tìm một nơi an toàn, rồi mới thở hổn hển kéo khăn che trên mặt xuống, vừa rồi chạy trốn quá nhanh, vẫn một mực thở dốc, hơn nữa còn có khó tin.
—— Kính Bình Hầu phu nhân…… Sao lại là Đường Ngọc?.

.

Chương 60: 60: Chủ Mẫu 1

nhamy111: Đúng ời đóa, hắc y nhơn là Tấn Vương nhóe các bợn
****
Triệu Văn Vực dựa vào góc tường chậm rãi ngồi xuống, làm như vẫn còn chưa khôi phục lại tinh thần từ trong khiếp sợ
Ký ức mấy tháng này lại lần nữa như phù quang lược ảnh lướt mạnh qua trong đầu, kinh thành bị vây hãm, cung điện bị phá, phụ hoàng cùng mẫu phi đều chết trong cảnh bức vua thoái vị, lúc ấy hắn bởi vì chuyện Trần Thúc nên bị phạt kiểm điểm tại hành cung, tránh thoát một kiếp.
Khi đó trong kinh mới phát sinh chuyện, không người nào nhớ hắn còn đang ở hành cung
Tâm phúc che chở hắn, thừa dịp hành cung loạn lạc chạy thoát ra ngoài.

Nếu chậm chân một chút nữa hẳn là không chạy kịp
Nhưng mặc dù đã chạy thoát ra khỏi hành cung, nhưng kinh thành giới nghiêm, hắn ở kinh thành trốn Đông trốn Tây ba bốn tháng mới thoát thân được
Cũng chỉ trong năm ba tháng này, hắn đã trải qua nỗi đau diệt môn, cũng trằn trọc nghe ngóng tin tức mẫu phi, khi nhóm quân cuối cùng vào cung, bốn phía gian dâm trộm cướp, trong cung có không ít cung nữ cùng hậu phi đều chịu nhục.
Hắn không biết mẫu phi khi còn sống……
Nàng là người nhát gan như vậy.
Hắn mất hết can đảm, cũng sinh ra ý niệm bản thân không còn trông mong được gì nữa, nhưng nhờ lời khuyên giải của tâm phúc nên hắn cố gắng sống sót.
Hắn không thể chết uổng phí như vậy được, muốn chết, hắn cũng muốn kéo theo Diệp Lan Chi và Trần Thúc, báo thù cho mọi người
Diệp Lan Chi ở trong cung, có cấm quân hùng mạnh bảo hộ, hắn không giết Diệp Lan Chi được, nhưng hắn có thể giết Trần Thúc

trước.
Trần Thúc trước đây gây ra động tĩnh lớn như vậy ở Bình Nam, sau đó vẫn mãi không chịu lộ diện
Hắn cho rằng Trần Thúc trở về Vạn Châu, nhưng ở Vạn Châu căn bản không thấy được tung tích Trần Thúc, cũng không biết Trần Thúc đi nơi nào.
Phạm Cù là trưởng sử Kính Bình Hầu phủ, cũng là tâm phúc của Trần Thúc, Phạm Cù nhất định biết Trần Thúc ở nơi nào.
Hắn theo dõi Phạm Cù không lâu, liền thấy Phạm Cù từ Giang thành đi hướng về địa giới Phong Châu
Phạm Cù đang chưởng quản các công việc nội bộ Kính Bình Hầu phủ, sẽ không dễ dàng rời phủ, mười phần có hết tám chín phần là đi tìm Trần Thúc, vậy là Trần Thúc hẳn sẽ ở Phong Châu, chỉ cần đi theo Phạm Cù thì nhất định sẽ có thể tìm được Trần Thúc.

Hắn một đường theo Phạm Cù từ Giang thành, đến Đào thành ở Phong Châu, vẫn luôn không có nhìn thấy Trần Thúc.
Sau đó mới biết, Phạm Cù tới Đào thành là để đón Kính Bình Hầu phu nhân về Vạn Châu.
Hắn nắm chặt hai tay, tên Trần Thúc này.

Đồ cặn bã, lấy danh nghĩa cưới công chúa nhập kinh, nhưng kỳ thật là vì giấu tai mắt người, làm việc mưu nghịch.

Hắn nhớ tới sau khi thử hôn, Đường Ngọc liền biến mất trong cung từ ngày thứ hai
Dựa theo tính tình Đường Ngọc, tình cảnh như vậy, nàng có thể làm sao bây giờ?
Ngoại trừ mặc cho người thịt cá, chịu đựng hành hạ của người trong dịch quán……
Khi hắn nghe nói, Đường Ngọc đã rời kinh, Trần Thúc đang cùng Kiến Bình Hầu thế tử ở trong cung.
Trần Thúc chạm vào Đường Ngọc!
Cho nên Đường Ngọc bị đưa đi, căn bản không ai biết đưa đến nơi nào……
Đường Ngọc gọi hắn tiểu hầu tử, Đường Ngọc sẽ cho hắn chuối, đã

vĩnh viễn biến mất.
Nếu không phải Kiến Bình Hầu thế tử ôm lấy hắn.

Trong nháy mắt hắn đã muốn đánh Trần Thúc!
Nhưng Trần Thúc nói đúng, hắn ngay cả tình cảnh của mình là gì1 cũng đều không rõ ràng, hắn ngay cả mình đều bảo hộ không tốt, càng đừng nói tới mẫu phi và Đường Ngọc!
Nhưng hắn không ngờ, Kính Bình Hầu phu nhân đi cùng Phạm Cù lại là Đường Ngọc……
Triệu Văn Vực chậm rãi dựa vào vách tường ngồi xuống, hốc mắt đều đỏ hồng.
Theo tính tình Đường Ngọc, còn có chuyện ở dịch quán, nàng làm sao có thể thích Trần Thúc?

Mẫu phi cùng Đường Ngọc, hắn cũng không bảo vệ được
Hốc mắt Triệu Văn Vực ửng đỏ, chóp mũi cũng hồng lên, nhưng mà không khóc thành tiếng.
Từ phủ quan tại Nguyên thành ra ngoài được một đoạn ngắn, trên xe ngựa, Phạm Cù nói riêng với Đường Ngọc, "Phu nhân, đêm qua vừa nghe Trần Lỗi nói, ở phủ quan Nguyên thành gặp phải hắc y nhân khả nghi, nhưng bởi vì lúc ấy cách quá xa, chỗ phu nhân lại không có ai, cho nên Trần Lỗi cũng không dám đuổi theo, đến bây giờ còn chưa rõ hắc y nhân đến vì phủ quan Nguyên thành, hay là đến vì phu nhân, nhưng cẩn thận là trên hết.

Mấy ngày nay Trần Lỗi cùng Trần Nguyên sẽ canh gác cẩn thận, phu nhân cũng nên lưu ý, nếu cảm thấy có chỗ nào không đúng, trước tiên nên gọi người."
Đường Ngọc bỗng nhiên nghe Phạm Cù nói như vậy, nhất thời có chút kinh hãi.
Trước đây cũng là Trần Lỗi cùng nàng và tổ mẫu đi Đào thành, một đường đi đều rất an ổn, vốn còn cho rằng chuyến đi này có Trần Nguyên cùng Trần Lỗi, cũng không làm người khác chú ý, hẳn là có thể an ổn đến Giang thành, nhưng nghe Phạm Cù nói như vậy, Đường Ngọc cũng suy nghĩ cẩn thận, hiện giờ thân phận của nàng và Trần Thúc có liên quan, người khác tới, cũng chưa chắc tới vì

nàng, mà tới vì Trần Thúc
Bất luận hắc y nhân tối hôm qua xuất hiện ở Nguyên thành vì nguyên nhân nào, nhưng cẩn thận là trên hết.
Phạm Cù nhắc nhở rất kịp thời.
Đường Ngọc gật đầu, "Ta đã biết."
Phạm Cù trấn an nói, "Phu nhân cũng không cần lo lắng, hầu gia để cả hai người Trần Nguyên và Trần Lỗi đều ở chỗ phu nhân, có Trần Lỗi cùng Trần Nguyên ở đây thì sẽ an toàn.

Trước đây ở phủ quan là do sơ sót, cho rằng đã vào địa giới Vạn Châu lại còn ở tại phủ quan, vậy sẽ nhất định an toàn, bây giờ, xem ra cũng không hẳn vậy.

Còn có mấy ngày nữa sẽ đến Giang thành, mấy ngày sau, sẽ chú ý cẩn thận."
Đường Ngọc vừa đáp ứng, vừa nói, "Mộ Nhiên, cũng cho người nhắc nhở Trường Doãn một tiếng, nếu đã có người tìm tới, không nhất định là tìm ta, càng có thể là tìm Trường Doãn, nói bên Trường Doãn cẩn thận hơn một chút"
Phạm Cù dừng một chút, bừng tỉnh đại ngộ, "Phu nhân suy nghĩ chu toàn."
Đợi đến khi xe ngựa dừng lại, Đường Ngọc cùng Phạm Cù đều xuống xe ngựa.
Chuyện vừa rồi Đường Ngọc mới đề cập đến, Phạm Cù lập tức đi làm.

Đường Ngọc cũng lên một chiếc xe ngựa khác, ngồi cùng tổ mẫu và mợ
"Sao vậy, Ngọc nhi, không có việc gì chứ?" Lão thái thái và Dương thị đều có chút lo lắng.
Thấy Phạm trưởng sử nói chuyện riêng cùng nàng hồi lâu, Trần Lỗi cùng Trần Nguyên lại mang theo các thị vệ khác đề phòng càng nghiêm ngặt hơn trước đây, cũng càng cẩn thận hơn, trong lòng lão thái thái cùng Dương thị đều ngầm cảm thấy dường như xảy ra vấn đề.
Đường Ngọc không gạt tổ mẫu và mợ, "Phủ quan Nguyên thành

phát hiện hắc y nhân, tạm thời không rõ lai lịch, cũng không biết nguyên do, vì lý do cẩn thận, cho nên trước tiên cần tăng cường đề phòng.

Phạm Cù cũng nói riêng với con, nhắc nhở một tiếng, cẩn thận hơn chút, nếu phát hiện chỗ nào không đúng, thì kịp thời báo cho hắn cùng mấy người Trần Lỗi, Trần Nguyên……"
Hắc y nhân…… Lão thái thái và Dương thị nghe được đều hãi hùng khiếp vía.
Đường Ngọc trấn an nói, "Tổ mẫu, mợ, trước đừng có gấp, chỉ là theo lệ thường nhắc nhở một câu mà thôi, bây giờ hộ vệ nhiều như vậy, không dễ gì xảy ra chuyện, chỉ cần cảnh giác chút thì tốt rồi.

Còn có mấy ngày nữa thì đến Giang thành, tới Giang thành rồi thì sẽ ổn thôi."
Lão thái thái cùng Dương thị đều gật đầu, những việc này, cũng chỉ có thể giao cho mấy người Phạm Cù, Trần Lỗi và Trần Nguyên, các nàng chỉ có thể lưu ý an nguy của mình trên đường đi
"Nghe Phạm Cù nói, từ Nguyên thành ra ngoài, đường phía trước rất dễ đi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì đến hai mươi tám tháng chạp là có thể đến được Giang thành, bây giờ, cũng không còn mấy ngày, tổ mẫu, mợ đừng lo lắng." Đường Ngọc lại lần nữa an ủi, giảm bớt cảm xúc lo lắng của hai người
Đường Ngọc lại nhìn Dương thị cười hỏi, "Mợ nhớ Mậu Chi sao?"
Dương thị thở dài, "Nhớ a ~ từ lúc Mậu Chi sinh ra đến bây giờ, chưa bao giờ cách mợ xa như vậy"
Đường Ngọc cười nói, "Hài tử luôn lớn rất nhanh, Mậu Chi rất tốt, mợ cũng sẽ tốt thôi."
Dương thị cười cười, "Ta rất yên tâm để hắn đi cùng Trường Doãn, nếu là người khác, ta thực sự có chút lo lắng cho Mậu Chi."
Đường Ngọc cũng nói, "Trường Doãn sẽ chăm sóc tốt cho Mậu Chi, mợ, chứng tim đập nhanh của mợ có tốt lên chút nào không?"
Dương thị thở dài, "Cũng không biết có phải do tâm tình thoải mái hay không, thật sự cảm giác khá hơn nhiều lắm."
Lão thái thái cũng cười rộ lên, "Vậy là tốt rồi, đừng quá lo lắng, hai mẹ con chúng ta ở cùng nhau."

Dương thị nhìn lão thái thái, liên tục gật đầu.
Đường Ngọc dựa đầu vào vách xe ngựa, không biết Trường Doãn và Mậu Chi đi đến nơi nào rồi?
Trần Thúc và Mậu Chi đã đi mấy ngày trước, bây giờ đã đến Lục An thành.

Lục An thành đã cách Giang thành rất gần, chỉ còn 2-3 ngày đường
"Tỷ phu, hôm nay chúng ta gặp ai?" Trên xe ngựa, Hà Mậu Chi hỏi.
Thời gian này, Hà Mậu Chi đi chung với Trần Thúc, gặp không ít người, phần lớn đều là trưởng bối, tâm phúc trước đây của tỷ phu, còn có một ít ẩn sĩ ngày thường không thường gặp mặt
Nội dung nói đến bao gồm các mặt, từ thời cuộc, đến kinh thương, thuế má, dân cư, Hà Mậu Chi biết tỷ phu là Kính Bình Hầu, cần phải chú ý đến tất cả mọi mặt, dạng người gì đều phải thấy, dạng tin tức nào cũng đều phải linh thông.
Đoạn đường từ Đào thành qua Cốc thành rồi lại đây, Mậu Chi mở rộng tầm mắt không ít, bây giờ đến Lục An thành, Mậu Chi cũng tò mò cần đi gặp ai.
Trần Thúc duỗi tay ôm hắn, "Hôm nay gặp, là Hồ bá, là mưu sĩ trước đây của cha ta, đã ở nhà dưỡng lão được vài năm rồi, năm đó Vạn Châu chính là bởi vì có Hồ bá, nên mới dần dần trở nên cường thịnh, cho nên phàm là có thời gian, trên đường đi đến nơi khác ta đều sẽ đi vòng qua Lục An thành, tới thăm Hồ bá."
Mậu Chi nghiêm túc nghe.
Trần Thúc nhìn hắn nói, "Lát nữa đệ cũng gọi Hồ bá như ta đi."
"Dạ!" Mậu Chi nghe lời
Trần Thúc nhoẻn miệng cười cười.
……
Xe ngựa chậm rãi ngừng ở cổng lớn Hồ gia, Hồ Quang Thư tự mình chắp tay đón chào ở cửa, "Hầu gia……"
Hồ Quang Thư vẫn lấy lễ tiếp đón
Trần Thúc tiến lên nâng dậy hắn, "Hồ bá, con tới thăm người!"
Nhìn thấy hắn, Hồ Quang Thư luôn cao hứng.
Bây giờ, thấy bên cạnh hắn còn có một người.
Trần Thúc hiểu ý, "Hồ bá, đây là em vợ con, Mậu Chi.

Mậu Chi, gọi Hồ bá.”
Mậu Chi tiến lên trước, cung kính hướng về Hồ Quang Thư chắp tay, “Mậu Chi gặp qua Hồ bá.”
Phần lớn trưởng giả đều thích hài tử biết thư hiểu lễ, Mậu Chi lại là em vợ Trần Thúc, Hồ Quang Thư cũng tiến lên đỡ hắn dậy, “Mậu chi công tử, hoan nghênh tới Lục An thành.”
Mậu Chi rất thích Hồ bá..

Chương 61: 61: Chủ Mẫu 2

Vào đến Hồ gia, trong ngày mùa đông, Hồ Quang Thư ngồi ở ấm đình vừa pha trà, vừa trò chuyện cùng Trần Thúc
Yến Hàn rất thịnh hành đạo pha trà, là chuyện phong nhã, bất luận nam nữ, đặc biệt là thế gia cùng dòng dõi thư hương, phần lớn đều lấy pha trà làm thú tiêu khiển, cho nên trà đạo ở Yến Hàn rất nổi danh trong các quốc gia chung quanh
Hồ Quang Thư là người yêu thích pha trà, từ sau khi rời khỏi Vạn Châu dưỡng già, ngoại trừ ngậm kẹo chơi đùa cùng con cháu, thì đó là ở trong nhà pha trà.
"Hầu gia, Mậu Chi công tử." Đợt nước trà tinh hoa nhất vừa lúc đủ ba chén, Hồ Quang Thư đưa đến trước mặt Trần Thúc cùng Mậu Chi.

Hồ Quang Thư và Trần Thúc có lời muốn nói, dù không tránh Mậu Chi, nhưng Mậu Chi rõ ràng chỉ an tĩnh ngồi nghe, không lên tiếng quấy rầy.
Hiện tại, Hồ Quang Thư vừa nói chuyện, vừa pha trà, không khí thực tốt
Uống xong vài ngụm trà, Hồ Quang Thư mới nói, "Hầu gia âm thầm thay tổ phụ, cha mẹ còn có người trong nhà báo thù, lão phu lại không nghĩ tới."
Lúc trước Hồ Quang Thư cũng bởi vì chuyện hắn muốn cưới công chúa, đã nảy sinh tranh chấp kịch liệt với hắn
Hồ Quang Thư từng là trưởng sử Vạn Châu, tin tức truyền tới kinh thành, trong kinh mới tin tưởng Trần Thúc thật sự có tâm tư nhập kinh cưới công chúa, thậm chí còn xảy ra tranh chấp cùng lão thần Vạn Châu
Trần Thúc thở dài, "Hồ bá, xin lỗi bá, vốn hắn nên nói với ngài sớm hơn, nhưng cần phải có tin tức truyền tới kinh thành, cho nên, chỉ có thể nhờ miệng ngài, thật sự lúc ấy là bất đắc dĩ, bây giờ Trường Doãn bồi tội cùng ngài."

Hồ Quang Thư cười lắc đầu nói, "Đại sự không lo những việc nhỏ nhặt, hầu gia ngài đã làm rất tốt.

Thiên gia còn tại vị một ngày, Vạn Châu sẽ còn một ngày đứng ngồi không yên.

Chỉ cần có thể vĩnh trừ hậu hoạn, đừng nói là giấu diếm, chính là muốn mạng lão phu, lão phu cũng đều đồng ý."
Trần Thúc nhìn nhìn hắn, trong mắt nhàn nhạt hơi nước, "Hồ bá, mấy năm nay đa tạ ngài……"
Hồ Quang Thư vỗ vỗ bả vai hắn, "Vạn Châu có ngày hôm nay, là bởi vì có hầu gia."
Trần Thúc cười cười, hai người sôi nổi nâng chung trà lên.
Đợi đến khi buông chén trà xuống, Hồ Quang Thư đã đổi nước mới, "Tấn Vương, là do hầu gia thả đi?"
Hồ Quang Thư bỗng nhiên nhắc tới, Trần Thúc hơi ngưng trệ, rồi sau đó ánh mắt nhìn về phía Mậu Chi, "Mậu Chi, ta có chuyện muốn nói cùng Hồ bá"
Mậu Chi hiểu ý, cũng không hỏi nhiều.
Bên ngoài viện, có người dẫn Mậu Chi rời đi.
"Vì sao Hồ bá nói như vậy?" Trần Thúc hỏi.
Hồ Quang Thư nói, "Lão phu đoán, hầu gia, phải không?"

Lúc này Trần Thúc mới thở dài, "Không thể gạt được Hồ bá."
"Người là ta thả." Trần Thúc nhạt giọng.
Hồ Quang Thư nói, "Hầu gia không nhổ cỏ tận gốc, là bởi vì cảm thấy Tấn Vương rất giống hầu gia khi còn bé, trong nhà vốn an bình, lại sinh biến, thành chó nhà có tang, hầu gia vì nhớ tới mình lúc ấy nên động lòng trắc ẩn."
Trần Thúc nâng chung trà lên, đáp, "Cũng không hoàn toàn như vậy."
Hồ Quang Thư kinh ngạc, "Còn có chuyện khác?"
Trần Thúc trầm giọng nói, "Khi ta còn bé có một lần theo tổ phụ vào cung, ở trong cung suýt nữa đã gặp rắc rối, sau đó gặp được một cung nữ thay ta giải vây, cung nữ này sau đó là Huệ phi, cũng chính là mẫu thân Tấn Vương……"

Trần Thúc muốn nói lại thôi.
Hồ Quang Thư không có đánh gãy, Trần Thúc lại nói, "Ngày bức vua thoái vị, người của Ngụy Chiêu Đình gây ra việc gian dâm trộm cướp ở trong cung, lúc ấy ta thấy có tướng lãnh muốn làm nhục Huệ phi, liền giết người này, người này là tâm phúc của Ngụy Chiêu Đình, cũng là binh lính An Bắc theo đại ca khởi sự……"
Trần Thúc nói xong, mới uống hết trà trong ly, sắc mặt cũng không mấy tốt, "Ta biết diệt cỏ không trừ tận gốc sẽ lưu lại mầm tai hoạ, nhưng hắn có phải mầm tai hoạ hay không cũng không có gì đáng lo lắng.

Khi hắn là Tấn Vương, đối với ta không có gì uy hiếp, hiện giờ tự thân hắn còn khó bảo toàn, vì sao ta lại phải lo lắng? Ta chỉ tha cho hắn một mạng, nếu hắn tự rước lấy nhục, vậy hắn cũng sống không lâu……"
Hồ Quang Thư nhìn nhìn hắn, không nhắc lại việc Tấn Vương
Nước trà đầu tiên đã hết, Hồ Quang Thư liền lọc tiếp nước trà thứ hai, "Thiên gia rơi đài, tân đế đăng cơ, hiện giờ trong triều đã sinh ra loạn cục, chư hầu các nơi cùng tướng lĩnh biên cương, mỗi người đều ngo ngoe rục rịch, chỉ là hiện tại vừa lúc duy trì thế cục cân bằng này, tương lai như thế nào cũng không thể nói được.

Tuy rằng tân đế nhìn như liên hệ chặt chẽ với hầu gia, cũng như Vạn Châu, là châu chấu trên cùng một dây, nhưng kỳ thật không phải vậy, hầu gia, cần phải bảo vệ tốt Vạn Châu, lấy Bình Nam làm phụ cánh, để tương lai có thể ứng phó với loạn cục."
Trần Thúc nhìn nhìn hắn, thấp giọng nói, "Được."
Chờ uống cạn đợt trà này, thay đổi đợt trà mới, Hồ Quang Thư mới chuyển đề tài, "Hầu gia cưới vợ? Chuyện khi nào? Cũng không cho người tới thông báo ta một tiếng."
Trần Thúc lại có chút thẹn thùng, "Sự việc đột ngột, sợ phu nhân không muốn gả cho ta, chỉ có thể thành thân trước, chờ sau này nhất định dẫn Đường Ngọc tới gặp Hồ bá."
Nghe được hai chữ Đường Ngọc, Hồ Quang Thư dừng một chút, "Cháu ngoại của Hà trưởng sử?"
Hồ Quang Thư đã từng nghe nói chuyện trước đây, khi tổ phụ hầu

gia còn sống, đã từng định thân cùng Hà trưởng sử, sau đó Vạn Châu sinh biến, dường như vẫn do nô bộc trong phủ dẫn hầu gia chạy tới chỗ Hà trường sử, hầu gia mới có thể giữ được mạng.
Sau đó cả nhà Hà trưởng sử cũng chịu liên lụy, hầu gia được người Kiến Bình Hầu phủ tìm được, đi theo bên người thái lão phu nhân, chỉ là khi đi tìm cháu ngoại Hà trưởng sử thì lại không gặp được người
Chuyện này Hồ Quang Thư biết được.
Lúc ấy, hắn còn suy đoán, hẳn là cháu ngoại Hà trưởng sử cũng đã không còn, lúc ấy hầu gia còn khổ sở hồi lâu.
Bây giờ……
Hồ Quang Thư cười nói, "Chúc mừng hầu gia."

Trần Thúc cười nhìn hắn, "Hồ bá, ta thật sự rất cao hứng."
Hắn cao hứng, cũng chỉ có thể nói với những người biết được tình hình thực tế như thái nãi nãi và Hồ bá.
Hồ Quang Thư cười nói, "Có phu nhân thì tốt rồi, bên cạnh hầu gia cũng có người chiếu cố, chỉ là không tham gia được hôn sự hầu gia cũng có chút tiếc nuối, ngày sau nếu có cơ hội, hầu gia ngàn vạn phải dẫn phu nhân tới Lục An thành, lão phu cùng phu nhân gặp mặt."
"Nhất định." Trần Thúc nâng chén uống trà, đáy lòng đều là ấm áp.
……
Gặp nhau luôn là ngắn ngủi, đặc biệt là thời gian uống trà cùng Hồ bá
Nhưng Trần Thúc và Mậu Chi vẫn không ngủ lại ở Lục An thành vì còn có những nơi khác cần đến hết trong mấy ngày này, cho nên chỉ có thể lên đường.
Hồ Quang Thư không ép bọn họ ở lại, nhưng vẫn luôn đánh xe đưa hai người đến ngoài thành.
"Hồ bá, dừng bước đi, lần sau ta dẫn A Ngọc tới gặp ngài." Trần Thúc từ biệt.
Trong mắt Hồ Quang Thư vẫn ngầm có chút không nỡ, nhưng lại biết Trần Thúc phải đi rồi, "Hầu gia, trên đường cẩn thận, vào đông rồi cẩn thận phong hàn."
Phàm là trưởng bối hiểu biết hắn, đều sẽ nhắc nhở hắn vào đông

cần chú ý phong hàn.
Trần Thúc gật đầu, "Đi đây Hồ bá, sau này còn gặp lại."
Mậu Chi cũng chia tay Hồ bá
Hồ Quang Thư vẫn luôn nhìn theo đến khi xe ngựa biến mất trong tầm mắt, mới xoay người rời đi.
Trên xe ngựa, rốt cuộc Mậu Chi cũng ngoan ngoãn thu đầu vào xe, "Tỷ phu, Hồ bá đi rồi."
"Ừhm" Trần Thúc lên tiếng.
Mậu Chi liền tiến lên, "Tỷ phu, các vị trưởng bối này đều đối xử với huynh tốt thật"
Trần Thúc tấm tắc thở dài, "Có thể là do ta có duyên với trưởng bối, đặc biệt là khiến trưởng bối thích."
Mậu Chi nhịn không được cười.
Trần Thúc lại nói, "Tỷ tỷ đệ cũng vậy, đệ chưa thấy thái nãi nãi có bao nhiêu thích nàng đâu, có vẻ còn thích hơn cả ta nữa……"
Mậu Chi lại ha ha cười rộ theo, trong lúc nhất thời, trong xe ngựa đều là tiếng cười của hai người.
"Hầu gia!" Bên ngoài xe ngựa, là tiếng Trần Hoặc
"Sao vậy?" Trần Thúc hỏi.

Trần Hoặc vén mành lên, "Vừa nhận được tin Phạm đại nhân gửi hầu gia."
Phạm Cù? Trần Thúc ngoài ý muốn.
Phạm Cù đi theo Đường Ngọc, tính tình Phạm Cù ổn thỏa, đã nhiều ngày qua, mỗi ngày đều có bồ câu đưa thư báo bình an, hôm nay hẳn cũng đã nhận được thư Phạm Cù……
Trong vòng một ngày nhận được hai lá thư, vậy đó là lá thư thêm vào
Trần Thúc dự cảm không phải chuyện gì tốt.
Quả thực, bỏ đi niêm phong thư đọc ngay, văn tự trên thư rất ít, liếc mắt một cái là có thể đọc xong.
Sắc mặt Trần Thúc ảm trầm đi vài phần.
Mậu Chi lo lắng, "Tỷ phu, chỗ tỷ tỷ xảy ra chuyện gì sao?"
Trần Thúc đáp, "Phủ quan Nguyên thành xuất hiện hắc y nhân, lai lịch không rõ, không tra được manh mối, nhưng người không có việc gì, Phạm Cù nhắc nhở một tiếng, bảo chúng ta cũng cần chú ý"

Mậu Chi không khỏi run rẩy.
Trần Thúc trấn an nói, "Không có việc gì, có Trần Lỗi và Trần Nguyên, A Ngọc, tổ mẫu cùng mợ đều an ổn, chỉ là chú ý thêm một chút thôi, chúng ta trên đường cũng cẩn thận một chút là được"
Trần Thúc phân phó xong, Trần Hoặc đáp lời
Đáy lòng Trần Thúc lại suy nghĩ, đến tột cùng là ai?
Phủ quan Nguyên thành nếu trước đây từng vô duyên vô cớ xuất hiện hắc y nhân, nhất định sẽ giới nghiêm, sợ liên lụy tới Đường Ngọc; nhưng phủ quan Nguyên thành cũng không biết, vậy thuyết minh mười phần có tám chín phần là tới vì Đường Ngọc……
Hoặc có thể nói, là tới vì nàng và hắn
Chỉ là Đường Ngọc ở đó, còn hắn thì không
Cho nên Đường Ngọc thành mục tiêu.
Trần Thúc nhìn Trần Hoặc nói, "An bài thêm chút nhân thủ lên đường đi đón phu nhân, không thể lại xảy ra bất luận sơ xuất gì"
"Vâng!" Trần Hoặc chắp tay lên tiếng.
……
Từ Lục An thành ra ngoài, trong thời gian 2-3 ngày này, Trần Thúc còn dẫn theo Mậu Chi đi gặp thêm vài vị thúc bá.
Các vị thúc bá này, có rất nhiều người trước đây là quan lại Vạn Châu, là lão nhân; có rất nhiều người trước đây là quan lại trong triều, vẫn luôn giữ quan hệ mật thiết cùng Trần Thúc, Trần Thúc cũng vẫn luôn giữ gìn mối quan hệ này; còn có một số, là ẩn sĩ.
Hà Mậu Chi vẫn luôn đi theo Trần Thúc, phát hiện hắn thật sự có thể hòa hợp được với rất nhiều người, đến độ không có gì phải giấu diếm……
Đến ngày hai mươi lăm tháng chạp, Trần Thúc và Mậu Chi rốt cuộc đã đến thủ phủ Giang thành của Vạn Châu.
Xe ngựa còn chưa đi đến cửa thành, Mậu Chi đã sớm tò mò ghé đầu vào cửa sổ xe ngựa đánh giá.
Nơi này chính là thủ phủ Giang thành của Vạn Châu!
Rốt cuộc tới rồi!
Mậu Chi nhìn thấy chính là cửa Giang thành mở rộng, còn có đập vào mi mắt là tò mò cùng mới mẻ.
Trần Hoặc lại nói, "Hầu gia, Cố trưởng sử, Phùng tướng quân, còn có các vị đại nhân cùng tướng quân khác đều tới cửa thành chờ đón."

Trần Hoặc ngồi cùng xa phu, ở bên ngoài xe ngựa, cho nên liếc mắt một cái liền thấy được rõ ràng.
Trần Hoặc nói xong, Trần Thúc duỗi tay vén mành ở một cửa sổ khác trên xe ngựa lên, quả thực nhìn thấy một mảnh đen nghìn nghịt đầu người, làm sao chỉ có vài người như Trần Hoặc vừa nói, tới ước chừng hơn ba mươi người……
Xe ngựa chậm rãi dừng lại, mọi người tiến lên cung kính hành lễ, "Hầu gia!"
"Chư vị vất vả, chờ lâu rồi, ta đã bình an trở lại, đều đi về trước đi, thời tiết lạnh lẽo, đừng để nhiễm bệnh." Trần Thúc vẫn chưa bước xuống xe ngựa, là Trần Hoặc vén mành lên, Trần Thúc nói với hơn ba mươi người trước xe ngựa
Mọi người nhốn nháo ngước mắt, hầu gia vẫn là bộ dáng như cũ, quá tốt!
Nhưng sao lại còn một người nữa ngồi trên xe ngựa?
Vẫn là một hài tử khoảng trên dưới mười tuổi
Mọi người đều kì quái nhìn về phía Trần Thúc, hầu gia tuy rằng vẫn mãi chưa cưới vợ, nhưng cũng tính là người chính trực……
Trần Thúc hiểu ý, "Đây là em vợ ta, Hà Mậu Chi."
Em vợ?
Mọi người đều ngơ ngẩn, chuyện quá bất quá, trời ạ!
Trần Thúc lại nói, "Phạm Cù đang đón phu nhân, khoảng hai mươi tám tháng chạp sẽ về tới, đến lúc đó liền được gặp."
Dù sao để bọn họ tò mò, còn không bằng để hắn nói thẳng.
【Thật tốt quá!】
【Ông trời mở mắt rồi a, còn tưởng rằng hầu gia thật muốn đánh quang côn*!】
*đánh quang côn: là giới LGBT ý
【Đối với em vợ còn tốt như vậy, khẳng định đối với phu nhân còn tốt hơn nữa】
"Đều về đi, lạnh lắm, chuẩn bị cho tốt, hai mươi tám tháng chạp đón phu nhân về Vạn Châu." Trần Thúc phân phó một tiếng, thị vệ đánh xe ngựa vào trong thành.
Đám người còn chưa kịp phản ứng, đột nhiên kinh hỉ đến sắp hỏng, Vạn Châu rốt cuộc cũng có chủ mẫu!

Giang thành rất lớn, di chuyển từ cửa thành, xe ngựa đi được một lúc lâu mới đến được Kính Bình Hầu phủ.
Mậu Chi tuổi nhỏ, trước đây đối với Kính Bình Hầu kỳ thật cũng không có khái niệm gì, chỉ biết tỷ phu rất có uy vọng tại triều đình, nhưng khi nhìn thấy Kính Bình Hầu phủ, mới biết được dòng dõi Kính Bình Hầu phủ có bao nhiêu cao.
Xe ngựa chậm rãi dừng lại, Lê ma ma đã sớm chờ ngoài phủ hồi lâu.
Gã sai vặt canh gác cửa thấy xe ngựa, cũng đều phấn khởi
Hầu gia sau khi nhập kinh từ năm ngoái, bây giờ sắp qua năm mới, rốt cuộc cũng về!
Phạm Cù không ở đây, Lê ma ma được xem như quản sự của phủ
"Hầu gia, phu nhân có trở về cùng không?" Lê ma ma đặc biệt cao hứng, trước đây nghe Phạm đại nhân nói, lần này hầu gia sẽ về cùng phu nhân, nhưng giống như trước đây, Lê ma ma vẫn cố thu liễm ánh mắt không có nhìn vào trong xe ngựa
Kính Bình Hầu phủ cuối cùng cũng có chủ mẫu!
Trên mặt Lê ma ma treo đầy ý cười.

Chương 62: 62: Trùng Phùng

Trần Thúc thở dài, "Phu nhân còn chưa trở về, phu nhân đi cùng Phạm Cù, vẫn còn đang trên đường sẽ đến muộn một chút, ta có việc nên về trước"
Trần Thúc nói xong, rõ ràng thấy trong mắt Lê ma ma có chút thất vọng.

Hầu gia xem như nàng nhìn lớn lên, sau khi Chu ma ma mất đi, vẫn luôn do Lê ma ma chăm sóc Trần Thúc.

Cho nên Lê ma ma quan tâm nhất, chính là hôn sự của Trần Thúc, đến nỗi những chuyện khác trong Kính Bình Hầu phủ, Lê ma ma đều dẹp sang một bên, ai cũng đều không quan trọng bằng phu nhân
Tháng tư, hầu gia gởi thư về, bảo trên dưới trong phủ chuẩn bị chi phí hôn sự
Người cao hứng nhất phải nói đến là Lê ma ma
Khi hầu gia nhập kinh cưới công chúa, trong lòng Lê ma ma còn rất lo lắng, Kính Bình Hầu và thiên gia……
Bây giờ cưới công chúa thì phải làm sao đây?
Nhưng sau đó mới biết hầu gia nhập kinh là vì khởi sự cùng An Bắc Hầu
Trong lòng Lê ma ma đổ một trận mồ hôi, lần này nhập kinh hầu gia quá mạo hiểm, nhưng nếu không phải hầu gia tự mình đi, chỉ sợ An Bắc Hầu, cũng chính là tân đế hiện nay cũng sẽ không thuận lợi đăng cơ như vậy
Từ khi cả một nhà Kính Bình Hầu phủ gặp nạn, hầu gia liền ngóng trông ngày này, hiện giờ cuối cùng cũng đòi được món nợ máu cho Kính Bình Hầu phủ, tiếp sau đó hầu gia lại nói muốn thành thân, hai cọc tâm sự của Lê ma ma giống như đều đã hoàn thành
Hôn sự này trước đây đã nói chuẩn bị ở trong phủ, nhưng sau đó lại nói, khả năng cần phải làm ở Bình Nam, rồi sau đó bỗng nhiên lại gọi Phạm Cù đi Đào thành ở Phong Châu, nói làm hôn sự ở nơi đó,

hôn sự giản lược.

Lê ma ma đánh giá là theo ý kiến của bên phía phu nhân
Nhưng bất luận làm hôn sự ở nơi nào, hầu gia và phu nhân sớm cùng nhau trở về thì tốt rồi
Bây giờ, nghe nói phu nhân không cùng trở về, mong lâu như vậy, Lê ma ma cũng có chút thất vọng nho nhỏ, nhưng chỉ còn khoảng vài ngày, cũng chờ lâu như vậy rồi chẳng lẽ lại không chờ được mấy ngày này.

"Hầu gia hình như cũng rắn chắc chút.

" Lúc này Lê ma ma mới thở dài.

Trần Thúc xích lại gần lấy lòng nói, "Tay phu nhân gắp thức ăn cho ta, không ăn mập cũng không được.

"
Lê ma ma nhịn không được cười.

Đang ở lúc này, thấy còn có người từ trên xe ngựa bước xuống, Lê ma ma kinh ngạc.

Nàng cho rằng trong xe ngựa chỉ có hầu gia, lại thấy trên xe ngựa còn bước xuống một hài tử tầm chín tuổi mười tuổi, Lê ma ma thích hài tử, đặc biệt là bao lâu nay trong phủ lại không có hài tử nào khác
Mặt Lê ma ma mang đầy ý cười.

Trần Thúc nhìn Lê ma ma nói, "Lê ma ma, lát nữa cho người quét tước sạch sẽ Trường Nhạc uyển, để Mậu Chi tới đó ở trước.

"
"Được.

” Lê ma ma cũng không hỏi nhiều, tiến lên nhìn Mậu Chi hành lễ, “Mậu Chi công tử.

”

Hà Mậu Chi thông minh, lúc trước đã nghe tỷ phu gọi phụ nhân trước mắt là Lê ma ma, nên hắn cũng lễ phép nói, “Lê ma ma.

”

Lê ma ma cười đến không khép được miệng
Trần Thúc lại nói, “Lê ma ma, đây là đệ đệ phu nhân……”
Tức khắc ánh mắt Lê ma ma sáng ngời, “Nô gia đã biết.

”

Lê ma ma quả thực yêu ai yêu cả đường đi.

Kính Bình Hầu phủ này cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu nữ chủ nhân.

Dưới sự dẫn đầu của Lê ma ma, Mậu Chi cảm thấy cả Kính Bình Hầu phủ đều phô bày bầu trời yêu ai yêu cả đường đi, làm Mậu Chi bỗng nhiên cảm thấy, hôn sự của tỷ phu dường như vẫn luôn là vấn đề khó khăn nhất trong Kính Bình Hầu phủ
Lê ma ma an bài nha hoàn, nhanh chóng dọn dẹp Trường Nhạc uyển Kính Bình Hầu phủ rất lớn, các viện tử mặc dù không có người ở, nhưng cũng có nha hoàn phụ trách cùng gã sai vặt quét tước, hiện giờ muốn vào ở, cũng chỉ cần dọn dẹp đơn giản, không mất nhiều thời gian.

Cho nên sau khi Lê ma ma an bài nha hoàn, Trần Thúc liền dẫn Mậu Chi đi dạo một lượt trong Kính Bình Hầu phủ, vừa hướng dẫn đường tới Trường Nhạc uyển
“Trường Nhạc uyển ở ngay bên cạnh chủ viện, cách ta với A Ngọc rất gần, đệ cùng tổ mẫu, mợ tạm thời ở chỗ Trường Nhạc uyển này trước, chờ sau khi tổ mẫu, mợ cùng A Ngọc tới vài hôm rồi chúng ta lại chọn lựa lại viện sau, định sẵn viện, chờ qua tháng giêng lại dọn vào.

” Trần Thúc vừa đi, vừa nói cùng Mậu Chi
Mậu Chi liên tục gật đầu, đoạn đường này, kỳ thật đôi mắt hắn đều nhìn không đủ
Tuy rằng chỉ cần ở một chỗ cùng tỷ phu và tỷ tỷ, ở đâu cũng không quan trọng, nhưng khi nhìn thấy bên trong Kính Bình Hầu phủ, Mậu Chi vẫn nhịn không được cảm thán, “Tỷ phu, hầu phủ thật quá lớn……”
Trần Thúc giật mình, thấp giọng nói, “Đúng vậy, lớn đến mức trống trải……”
Mậu Chi chuyển mắt nhìn hắn.

Thấy trong mắt hắn một mảnh tiêu điều vắng vẻ.

“Tỷ phu……” Mậu Chi dường như ý thức được mình nói sai, Trần Thúc ngước mắt, vỗ vỗ bả vai hắn, ấm giọng thở dài, “Bây giờ không như vậy nữa”
Mậu Chi nhìn hắn cười cười.

Trước đây Mậu Chi chỉ biết Kính Bình Hầu phủ, nhưng kỳ thật đối với chuyện Kính Bình Hầu phủ cũng không biết được bao nhiêu, gần hai mươi ngày này đi theo tỷ phu, đi thật nhiều nơi, thấy thật nhiều người, tuổi tác hắn tuy nhỏ, nhưng cũng hiểu chuyện, hoặc nhiều hoặc ít đều có thể từ lời người khác lời đoán được vài phần.

Người nhà tỷ phu, đều đã bị thiên gia trước đây hại chết.

Hiện giờ Kính Bình Hầu phủ chỉ còn một mình tỷ phu, cho nên vừa rồi tỷ phu mới có thể nói quá trống trải, nhưng cho tới nay, luôn thấy tỷ phu cười ôn hòa trước mặt tỷ tỷ cùng tổ mẫu, cũng chưa bao giờ chủ động nhắc tới
Trong lúc đang suy nghĩ, Mậu Chi cảm thấy đỉnh đầu có một bàn tay đè xuống, cùng với tiếng Trần Thúc, “Đừng dùng ánh mắt đồng tình nhìn ta như vậy”
Mậu Chi liền dùng ánh mắt ai oán nhìn hắn.

Trong lòng hai người đều hiểu rõ cười rộ lên, dường như không thoải mái vừa nãy đều tan rã theo nụ cười hầu như không còn nữa
……
Chờ khi đến Trường Nhạc uyển, kỳ thật bên trong viện đã được thu dọn bảy tám phần
Lê ma ma nói, "Hầu gia, trong Trường Nhạc uyển chỉ có một mình Mậu Chi công tử, hay là vẫn còn người khác? Để nô gia nhìn xem để lại mấy người hầu hạ trong viện.

"

Trần Thúc mới nhớ tới sơ sót, "Ta còn tưởng rằng Phạm Cù đã thông báo về phủ, Lê ma ma, còn có tổ mẫu phu nhân, mợ, trước khi đón năm mới đều ở tạm trong Trường Nhạc uyển trước.

"

Lê ma ma hiểu ý, "Vậy nô gia đi an bài.

"

"Mấy ngày nay cần phải gấp gáp rồi" Lê ma ma đi rồi, Trần Thúc vừa vừa dẫn Mậu Chi đi làm quen Trường Nhạc uyển, vừa trò chuyện cùng hắn
Mậu Chi nhìn hắn.

Trần Thúc thở dài, "Cần bố trí lại trong phủ thật tốt, chờ tỷ tỷ đệ tới nhìn, nơi nơi đều là nàng thích……"
Mậu Chi cười, "Vậy tỷ phu cần phải dụng tâm nhiều hơn đi.

"

Sắc mặt Trần Thúc mới vừa vui vẻ lên, liền có gã sai vặt tới viện, "Hầu gia, thánh chỉ tới.

"

Trần Thúc mới nhớ tới khi ở Mạo thành đã nhận được tin tức của Trần Phong, tin nói đại ca sẽ bảo bọn họ nghênh xuân năm sau tề

tựu trong kinh, cố ý nhắc dẫn phu nhân theo
Hiện giờ hẳn thánh chỉ cũng nên tới rồi.

"Có việc tìm Lê ma ma.

" Trần Thúc lời ít mà ý nhiều dặn dò Mậu Chi một tiếng, Mậu Chi đáp ứng
Trần Thúc đi về thiên sảnh
Quả thật nội thị quan trong cung đến thăm, "Nha, hầu gia, đã lâu không gặp"
Trần Thúc không có ấn tượng nhiều với nội thị quan lắm, nhưng đối phương dường như đối với hắn cung kính, không giống như giả vờ.

Kiểu tuyên chỉ mất đến một hai tháng thời gian, lại không phải nội thị quan tuyên chỉ quan trọng, cũng không phải tâm phúc của đại ca, Trần Thúc cũng không có ấn tượng với hắn
Đang lúc hắn uy nghĩ, đối phương cười nói, "Hầu gia, nghe chỉ.

"
Trần Thúc nhấc vạt áo lên quỳ xuống.

Nội dung thánh chỉ nội thị quan tuyên đọc quả nhiên là bảo hắn năm sau dẫn theo phu nhân nhập kinh, cùng nhau thưởng thức nghênh xuân tháng tư trong kinh, lại cố ý nói một năm không gặp, cần phải dẫn phu nhân đi cùng
Nội thị quan nói xong, thu hồi thánh chỉ, "Hầu gia, tiếp chỉ đi.

"
Trần Thúc tiếp chỉ.

Nội thị quan duỗi tay đỡ Trần Thúc đứng dậy, Trần Thúc hỏi, "Dường như đã gặp qua công công ở nơi nào?"
Trần Thúc trước sau vẫn cảm thấy đối phương đối với hắn cung kính có thừa, lại không có nịnh nọt.

Nội thị quan nhìn nhìn quanh mình, chắp tay nói, "Nô gia tên gọi

Vân Phất, trước đây đang trực trong cung, khi trong cung sinh biến suýt nữa đã mất mạng, sau đó là bởi vì Kính Bình Hầu giết tướng lãnh đóng quân nên những người khác mới thu liễm, trong cung có không ít cung nhân nhờ vậy mà giữ được mạng, mọi người đều nhớ ơn Kính Bình Hầu.

Lần này nô gia may mắn được tới Vạn Châu tuyên chỉ, cũng xin Kính Bình Hầu nhận một lạy của nô gia.

”

Trần Thúc ngoài ý muốn, nhưng Vân Phất đã khom người trước mặt hắn
Trần Thúc nâng hắn dậy, không nói chuyện khác, kinh thành cùng Vạn Châu đường xá xa xôi, nội thị quan đều phải nghỉ lại một ngày, sáng mai lại lên đường, Trần Thúc cho gã sai vặt an bài chỗ ở.

Lời Vân Phất nói vẫn nhấc lên gợn sóng trong lòng Trần Thúc……
Chờ trở về viện, Lê ma ma cũng đã từ Trường Nhạc uyển trở lại, “Hầu gia, bên Mậu Chi công tử đều đã an bài thỏa đáng, hầu gia nhìn xem trong viện còn thiếu gì không”
Cuộc sống hàng ngày của Trần Thúc đều do Lê ma ma chiếu cố, trong phủ này Lê ma ma cùng Phạm Cù cũng coi như người thân cận nhất, “Có Lê ma ma ở đây, cái gì cũng không thiếu.

”

Lê ma ma cười nói, “Đúng rồi hầu gia, nô gia suy nghĩ phu nhân sắp về tới, trước đây trong viện hầu gia chỉ có hai nha hoàn Tiểu Mễ cùng Bình Á chăm sóc, phu nhân đã trở lại, cần an bài thêm vài nha hoàn nữa không?”
Lê ma ma không biết sở thích cùng kiêng kị của tân phu nhân, cho nên tới tìm Trần Thúc hỏi một tiếng.

Trần Thúc nói, “Thêm mấy người ổn thỏa thích đáng, nhanh nhẹn, tính tình phu nhân tốt, không có kiêng kị gì khác.

”

Lê ma ma gật đầu, “Vậy lại an bài bốn nha hoàn thỏa đáng tới.

”

Trần Thúc gật đầu, “Đúng rồi, Lê ma ma, ngày mai đổi bày trí trong phòng lại, vui mừng chút, ta với phu nhân còn trong tuần trăng mật tân hôn đã phải tách ra, cho nên trở về vui mừng thì tốt hơn.

”

Lê ma ma nhịn không được cười, “Đã biết.

”

Chờ Lê ma ma rời khỏi viện, Trần Thúc mới vào nhĩ phòng tắm gội, bắt đầu từ tháng giêng, đến bây giờ lại sắp đón năm mới, hắn rốt cuộc cũng bình an về lại hầu phủ, một năm này biến số quá nhiều, nhưng tóm lại, cuối cùng cũng đều an ổn
Liền nghĩ đến Phạm Cù đang đón Đường Ngọc về Giang thành.

Nghĩ đến chỗ này, Trần Thúc lại bỗng nhiên trợn mắt, kỳ thật hắn cũng có thể không cần chờ, đi Hoa thành đón nàng cũng được mà
Bọn họ hẳn là khoảng hai mươi tám tháng chạp đến Giang thành, vậy hai mươi bảy tháng chạp sẽ đến Hoa thành.

Hôm nay là hai mươi lăm tháng chạp, ngày mai là hai mươi sáu tháng chạp gặp mặt Cố bá bá và mấy người trong phủ, lại xử lý vài việc trong nhà, sáng sớm hai mươi bảy tháng chạp xuất phát, là có thể kịp đến Hoa thành vào ban đêm, vậy hắn cũng không phải không thể đi Hoa thành đón nàng……
Trần Thúc bỗng nhiên nổi lên ý niệm này, ý niệm này diễn ra trong đầu càng lúc càng ác liệt.

Đường Ngọc có thể cảm động chết luôn hay không?
Trần Thúc nhịn không được cười.

Ngửa đầu dựa vào cạnh thùng tắm, nhớ tới trước khi tách ra ở Đào thành, nàng ôm lấy cổ hắn, từng lần từng lần gọi hắn Trường Doãn,

hắn chợt đỏ hết mặt.

Hắn nhớ nàng rồi
Cũng rất muốn nàng…….

Chương 63: 63: Trùng Phùng 2

Sáng hôm sau, Trần Thúc tỉnh dậy từ rất sớm, Tiểu Mễ bưng nước tới rửa mặt.
Lê ma ma cũng tới viện, "Hầu gia có việc gọi nô gia?"
Trần Thúc nói, "Đúng rồi Lê ma ma, sau mười lăm tháng giêng, ta cùng phu nhân sẽ đi một chuyến đến Phong Châu gặp thái nãi nãi, Phạm Cù không ở đâu, đồ đi Phong Châu, chuẩn bị giúp ta một chút."
Lê ma ma đáp ứng.
Chủ viện gần Trường Nhạc uyển, Trần Thúc đến Trường Nhạc uyển cùng Mậu Chi ăn sáng.
"Lát nữa cùng ta vào thành đi." Trần Thúc mời.
"Được a, mà đi làm cái gì?" Mậu Chi đáp ứng trước
Trần Thúc ghé sát vào, "Tỷ tỷ đệ sắp trở lại, đi chuẩn bị cho tỷ tỷ đệ vài thứ."
Một lúc sau Mậu Chi mới biết, vài thứ hắn nói chuẩn bị, chính là đi vào thành mua mứt hoa quả, còn có một đồ trang trí, tiểu vật trang trí, Mậu Chi đều kinh ngạc, hắn cố ý bỏ riêng nửa ngày để làm việc này!
Trần Thúc sờ sờ đầu hắn, "Tự mình chuẩn bị mới có ý nghĩa a."
Mậu Chi tấm tắc than thở.
Chỉ là dọc đường đi, bá tánh trong thành nhìn thấy Trần Thúc đều rất cao hứng, đều sẽ thăm hỏi một tiếng hầu gia đã trở lại, vừa thân thiết, lại không đặc biệt khoa trương
Mậu Chi thậm chí có loại ảo giác, bá tánh trong thành đều rất thích hắn.
Hắn cũng ôn hòa.
Người khác thăm hỏi, hắn đều sẽ lễ phép đáp lại.
Không giống Kính Bình Hầu, càng như là hàng xóm thân thiết ngày thường
Trần Thúc ôm lấy vai hắn, nhẹ giọng nói, "Đi thôi, nói chung bọn họ đều cảm thấy ta đáng thương, cho nên mỗi người đều quan tâm ta."

Tâm Mậu Chi thổn thức, lời này cũng chỉ có mình tỷ phu mới có thể nói ra thành lời trêu chọc được
Chờ gần đến buổi trưa, Trần Thúc dẫn Mậu Chi trở về, trên đường mới nói với hắn, "Đúng rồi, ngày mai ta sẽ đi Hoa thành đón tỷ tỷ đệ, còn có tổ mẫu, mợ, đệ có muốn đi cùng không?"
"Ngày mai?" Mậu Chi đương nhiên cảm thấy được, "Muốn a!"
Hắn đã sớm nhớ mọi người, có thể gặp sớm hơn một ngày thì quá tốt nha!
Trần Thúc ôm lấy bả vai hắn, tiếp tục nói, "Chiều hôm nay ta còn có chút chuyện Vạn Châu cần xử lý, đệ sau khi trở về nghỉ ngơi sớm chút, buổi chiều nay tỷ phu không chơi với đệ được, để xử lý xong việc đã, sáng sớm ngày mai mới có thể đi được, đệ có việc gì thì tìm Lê ma ma cùng Trần Hoặc, đệ cũng biết bọn họ rồi đấy"
Mậu Chi vâng lời, hắn biết hôm qua tỷ phủ mới về Vạn Châu, hôm nay nhất định sẽ có một đống việc lớn nhỏ cần xử lý.
Mậu Chi không có làm phiền hắn.

Bên trong phòng nghị sự, Cố Tới cùng vài người đều đang chờ.
"Hầu gia!" Hôm qua cũng đã vội vàng gặp qua ở cửa một lần, nhưng không coi là nghiêm túc hàn huyên
Hôm nay vừa đến, quả thực, một mớ đánh giá béo, gầy, trắng, đen đều bày ra trước mặt, Trần Thúc một mực lắng nghe, biết trong phòng nghị sự này đều là quan tâm hắn.
Chờ hàn huyên xong, Cố Tới mới thở dài nói, "Hầu gia chuyến này vẫn là quá mạo hiểm."
Cố Tới là trưởng sử Vạn Châu, chuyện Vạn Châu cùng việc Trần Thúc đều phải phụ trách.
Trước đây hắn không đồng ý hầu gia đi nước cờ hiểm này, lấy danh nghĩa cưới công chúa nhập kinh, tuy rằng sau đó đã bình an trở về, nhưng Cố Tới vẫn thấy quá mức mạo hiểm.
Trần Thúc trấn an Cố Tới vài câu, sắc mặt Cố Tới mới hòa hoãn lại
Rồi sau đó trong phòng nghị sự lại bàn bạc về số quân thiệt hại lần này, còn có quan hệ giữa Vạn Châu và triều đình từ nay về sau
Cả buổi chiều, phòng nghị sự gần như thảo luận gần như rất nhiều việc, thực dễ dàng xảy ra hai luồng ý kiến, nhưng nói chung Trần Thúc đều an tĩnh ngồi nghe.

Rời khỏi Vạn Châu một khoảng thời gian, phần lớn công việc ở Vạn Châu đều do Cố Tới xử lý, tuy rằng các chuyện quan trọng đều được báo tới chỗ Trần Thúc, nhưng các chuyện khác Trần Thúc còn cần thời gian tiêu hóa.
Cố Tới xử lý việc Vạn Châu rất khá, không có quá nhiều việc cần Trần Thúc định đoạt thêm, Trần Thúc chủ yếu chỉ cần nghe các việc gấp cùng chuyện quan trọng gần đây
Cứ như thế, ngơ ngẩn ở phòng nghị sự gần đến hoàng hôn
Chờ đến khi người khác trong phòng nghị sự đều rời đi hết, Trần Thúc lại để một mình Cố Tới ở lại nói chuyện riêng, "Trong khoảng thời gian này vất vả cho bá, Cố bá bá."
Hôm nay Vạn Châu có thể vững vàng như thế, không phải dựa vào hắn, mà là dựa vào những người như Cố bá bá
Trước đây thiên gia sử dụng thủ đoạn với Kính Bình Hầu phủ, trong lòng mọi người đều nghẹn cơn tức, hôm nay Vạn Châu không thể chỉ một bước có thể đi tới đây, mà phải có những mưu thần như Hồ bá bá, Cố bá bá, một người đỡ một người đi tới đỉnh
Cố Tới chắp tay, "Việc nên làm thôi, chỉ là hầu gia, ngày sau không được làm việc như thế nữa."
Trần Thúc gật đầu.
Cố Tới lại nói, "Nhưng hầu gia đòi Bình Nam rất tốt, ít nhất khi đòi Bình Nam, trong khoảng thời gian ngắn Vạn Châu sẽ an toàn, chỉ là hiện giờ tân đế vừa mới nổi lên, chư hầu thiên hạ cùng tướng lĩnh biên cương đều ngo ngoe rục rịch, tân đế không biết có thể chịu nổi hay không, Vạn Châu chúng ta lại cột vào cùng tân đế như châu chấu chung dây, nhất định không thể thiếu cảnh giác."
"Nghe Cố bá bá." Trần Thúc mỉm cười.
Cố Tới thở dài, "Hầu gia, tính tình người ổn thỏa, ngày sau, thật sự không cần để ý lão thần."
Trần Thúc cười nói, "Nhớ rõ."
"Ngày mai hầu gia đi Hoa thành?" Vừa rồi mới nghe hắn nói qua
Trần Thúc gật đầu, "Đúng vậy, ngày mai ta đi Hoa thành, đón phu nhân hồi phủ."
Phảng phất như trên mặt Cố Tới mới khôi phục ý cười, "Vạn Châu cũng đã có một vị chủ mẫu."
Trần Thúc nắm tay ho nhẹ hai tiếng, hắn thật không nghĩ tới, ở chỗ

Cố bá bá, đại sự số một hẳn cần làm là thay Vạn Châu tìm một vị chủ mẫu.

……
Buổi tối Trần Thúc ở trong viện dùng cơm chiều cùng Cố bá bá
Sau cơm chiều, Trần Thúc tự mình đưa Cố Tới ra phủ, khi quay trở lại, Lê ma ma tới nói, Mậu Chi công tử sợ hầu gia về muộn, cũng không chờ hầu gia, đã dùng cơm trước, bây giờ đang đọc sách, hẳn là chốc lát sau sẽ ngủ, sáng sớm mai còn phải dậy sớm.
"Đúng rồi Lê ma ma, hôm qua quên mất, cho người trong phủ tìm một đầu bếp biết nấu thức ăn Miểu thành, phu nhân cùng tổ mẫu ra ngoài lâu rồi, lại đến Vạn Châu xa lạ, hẳn là sẽ nhớ thức ăn quê nhà, đặc biệt là cuối năm có thời gian, tìm đầu bếp biết nấu món Miểu thành, bữa cơm tất niên nấu thêm vài món Miểu thành, náo nhiệt hơn một ít."
Lê ma ma bừng tỉnh đại ngộ, "Vẫn là hầu gia chu toàn."
Trần Thúc lại hỏi, "Công việc cuối năm trong phủ đều đã an bài chưa?"
Lê ma ma gật đầu, "Phạm đại nhân trước khi rời phủ đều đã sắp xếp, nô gia luôn theo sát, đều đã nhìn qua."
Trần Thúc đáp, "Lê ma ma đã nhìn qua thì ta an tâm rồi."
Lê ma ma cười rộ lên.
Từ lúc Chu mụ mụ không còn, vẫn luôn do nàng chiếu cố hầu gia.
Khi đó Kính Bình Hầu phủ gần như bị diệt môn, người còn sống cũng chỉ có Lê ma ma cùng Phạm Cù, Phạm Cù là nhi tử của Phạm trưởng sử trước đây trong phủ, sau đó Trần Thúc trở về Kính Bình Hầu phủ, trưởng sử Kính Bình Hầu phủ liền giao cho Phạm Cù làm, Phạm Cù làm việc không chút cẩu thả, cũng quản việc trong phủ rất tốt.
Đúng vậy, ý tứ chữ "quản", chính là ngay cả Trần Thúc cũng đều bị quản.
Có đôi khi Trần Thúc thực sự có chút sợ hẳn, lải nhải cũng sợ, không lải nhải cũng sợ.
Nhưng hai người Phạm Cù cùng Lê ma ma, đối với Trần Thúc mà nói, đều xem như thân nhân.

……
Rất nhanh đã đến sáng hôm sau, Trần Hoặc đã chuẩn bị xong xe

ngựa
Chỉ có hầu gia cùng Mậu Chi công tử, một chiếc xe ngựa là đủ rồi.
Nơi này là địa giới Vạn Châu, hơn hai mươi thị vệ đi theo cũng đã đủ
Lê ma ma cùng Cố trưởng sử đưa tiễn ở cửa hầu phủ, không đưa đến cửa thành, hôm qua hầu gia mới có ở nhà, hôm nay lại khởi hành đi đón phu nhân, ít nhiều cũng làm cho người ta muốn cười.
Nhưng Cố Tới nói, "Lão phu thấy, tình cảm của hầu gia phu nhân sâu sắc là chuyện tốt, sớm có tiểu thế tử càng tốt."
Bàn tính của Cố Tới từ trước đến đánh rất hay
Nhìn theo xe ngựa đi xa, Lê ma ma cười nói, "Chính là cái lý này."
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Phủ quan Hoa thành vừa lúc đang sửa chữa lại, khi đoàn người Đường Ngọc cùng Phạm Cù đến Hoa thành liền đến ở dịch quán.

Hoa thành đến Giang thành cũng chỉ mất một ngày đường, bây giờ là hoàng hôn, không tiện tiếp tục lên đường, tuy rằng Đường Ngọc cũng muốn nhanh gặp Trần Thúc, nhưng cũng biết an toàn là trên hết, xe ngựa không dễ đi đường đêm, nghỉ ngơi ở dịch quán một đêm, sáng ngày mai xuất phát, trước hoàng hôn ngày mai là có thể đến Giang thành.
Nói đến, kỳ thật cũng không xa.
Chỉ là càng muốn nhanh gặp mặt, nhưng lại không thể chọn được thời gian gặp mặt
Phu nhân cùng Phạm trưởng sử đến, tiểu lại dịch quán tự mình tới tiếp đón hai người.
Khi Đường Ngọc đến phòng, vẫn còn tiểu lại dịch quán đang cúi đầu dọn dẹp trong phòng.
Phạm Cù nói cùng Đường Ngọc vài câu liền rời đi trước, chuẩn bị công việc về lại Giang thành ngày mai.

Trước đây sau khi xảy ra chuyện hắc y nhân ở Nguyên thành, hai người Trần Lỗi cùng Trần Nguyên đều thay phiên nhau canh gác trước mặt Đường Ngọc, sợ Đường Ngọc gặp nguy hiểm, cho nên đoạn đường này ngược lại vẫn luôn an ổn, cũng không biết có phải do hắc y nhân ở Nguyên thành không phải nhằm vào nàng hay không

Đường Ngọc đi vào, rót một ly nước uống trước một ngụm
Viện trong dịch quán không lớn, một viện ở không quá ba người, cho nên một mình nàng ở một phòng, tổ mẫu cùng mợ ở một phòng
Hôm nay xe ngựa chạy có chút mau, Đường Ngọc cũng hơi say xe, muốn về viện nghỉ ngơi trước, trễ chút lại đi trò chuyện cùng tổ mẫu và mợ.

Nhưng nàng lại nhìn thấy trong phòng còn tiểu lại đang dọn dẹp, cho nên rót ly nước ra uống trước.

========== Truyện vừa hoàn thành ==========
1.

[Ngôn Tình] Sống Chung
2.

Đấu Phá Hậu Cung
3.

Mạt Thế Điền Viên
4.

Bá Đạo Tổng Tài Chi Sủng Kiều Thê
==========
Nhưng ba chén nước trà đã được uống xong, vẫn còn thấy đối phương ở chỗ cũ, Đường Ngọc nhẹ giọng đánh gãy, "Xong rồi chứ."

Đối phương dừng một chút, không xoay người, ánh mắt Đường Ngọc hơi hơi trệ trệ, trong lòng bất chợt có chút cảnh giác, nhớ tới hắc y nhân trước kia ở Nguyên thành, lập tức liền chuẩn bị đi ra khỏi viện, hoặc là gọi Trần Nguyên đang canh gác một tiếng
Kết quả đối phương từ từ xoay người lại, nhẹ giọng nói, "Đường Ngọc, là ta."
Đường Ngọc cứng đờ, còn chưa tới kịp thấy rõ đối phương, nhưng đã nhận ra tiếng Triệu Văn Vực
Chờ Triệu Văn Vực ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về phía Đường

Ngọc, bốn mắt nhìn nhau, trong mắt Đường Ngọc không chỉ có có kinh ngạc, kinh ngạc, kinh hỉ, khổ sở, cũng đã bao hàm cảm xúc phức tạp khác
Tiểu hầu tử……
Bên ngoài viện còn có Trần Nguyên, đây là phản ứng đầu tiên của Đường Ngọc, Triệu Văn Vực hẳn không nên xuất hiện ở chỗ này, cũng sẽ không trùng hợp xuất hiện ở chỗ này, nàng nghĩ bỗng nghĩ đến hắc y nhân ở Nguyên thành, hắc y nhân lúc ấy hẳn chính là Triệu Văn Bực……
Mắt Đường Ngọc ửng đỏ, nhẹ giọng nói, "Ngươi sao lại ở chỗ này?"
Triệu Văn Vực trước đây cũng tốt, sau khi trải qua đủ loại biến cố, bỗng nhiên nhìn thấy Đường Ngọc ở chỗ này, chóp mũi chợt đỏ, nức nở nói, "Ta trốn tới……"
Một câu "Ta trốn tới" này, tựa như cũng bao hàm bao nhiêu cảm xúc không đếm được ở trong đó.
Không còn là tiêu hầu tử suốt ngày hi hi ha ha, chơi bời lêu lỏng ở trong cung như trước đây nữa, Triệu Văn Vực bây giờ là người có thể mất mạng nếu xuất hiện ở chỗ này
Đường Ngọc khôi phục lý trí, "Đi mau."
Trong viện đều là người Kính Bình Hầu phủ, hơi vô ý, chỉ sợ sẽ bị người phát hiện, hậu quả không dám tưởng tượng……
Triệu Văn Vực cũng duỗi tay lau lau nước mắt, "Đường Ngọc, theo ta đi."
Đường Ngọc hơi giật mình.
Mắt Triệu Văn Vực tiếp tục hồng, "Ta biết…… Lúc trước ở kinh thành……"
Triệu Văn Vực có chút nói không được, cuối cùng nói, "Ta biết Trần Thúc hiếp bức nàng, nàng theo ta đi, ta đưa nàng rời khỏi Vạn Châu."
Đường Ngọc bỗng nhiên hiểu ý, trầm giọng nói, "Tiểu hầu tử, Trần Thúc không có."
Triệu Văn Vực sửng sốt, nhất thời không tin, lại phản ứng kịp, có lẽ Đường Ngọc sợ đi không được, liên lụy đến hắn, Triệu Văn Vực tiến lên, "Đường Ngọc, nàng đừng sợ, ta đã an bài xong, bây giờ đưa nàng ra khỏi thành trước"
Đường Ngọc đang muốn mở miệng, âm thanh Trần Nguyên bên

ngoài vang lên, "Hầu gia?"
Trường Doãn?
Đường Ngọc thật sự không ngờ hắn lại tới Hoa thành, trong mắt Triệu Văn Vực đều là phẫn hận, lại mang theo chút sợ hãi, Đường Ngọc căn bản không kịp nghĩ gì, "Đi nhanh, tiểu hầu tử, đừng tới đây nữa, ta rất tốt, ta sẽ không đi theo ngươi, ta thích Trần Thúc."
Triệu Văn Vực cứng đờ.
"A Ngọc!" Tiếng Trần Thúc từ bên ngoài truyền đến, Đường Ngọc lo lắng nhìn về phía Triệu Văn Vực.
Hốc mắt Triệu Văn Vực đỏ bừng, từ cửa sổ nhảy ra ngoài.
Đường Ngọc quay đầu lại, vừa lúc đối diện với Trần Thúc, dư quang khóe mắt Trần Thúc nhìn đến cửa sổ lung lay, khi ánh mắt đang chuẩn bị nhìn về phía cửa sổ, Đường Ngọc duỗi tay ôm cổ hắn, "Trường Doãn, thiếp nhớ chàng."
Hắn chần chờ, "Phải không?"
Hắn nhìn nàng, trong mắt nàng xẹt qua một tia hoảng loạn, hắn mỉm cười, "Ta cũng vậy……".

Chương 64: 64: Thất Tịch Vui Vẻ

*Chương 47 có tiêu đề này là do tác giả up chương vào ngày Thất tịch nên đây là câu chúc cho các độc giả
****
Ánh mắt Trần Thúc như liếc nhẹ qua cửa sổ, nhưng khi Đường Ngọc nhón mũi chân, hôn môi hắn, hắn hơi hơi giật mình.

Hắn thu hồi ánh mắt rất nhanh, ôm hôn Đường Ngọc trong phòng
Đã lâu không thấy nàng chủ động hôn hắn.

Trong lòng hắn vốn đã nhớ nàng, khi nàng cố ý nịnh hót, trong lòng tựa như bốc lên một ngọn lửa, hắn ôm nàng đến giường
Nàng dường như không nghĩ tới, nhưng cũng không cự tuyệt.

Tiểu biệt thắng tân hôn, màn gấm cùng xiêm y tầng tầng rơi xuống, bị hắn ném ra bên ngoài giường
Bên trong màn gấm, một mảnh thơm ngát.

Hắn muốn nàng, để phát tiết yêu thương cùng nhớ nhung lúc biệt ly, nâng niu nàng trên lòng bàn tay, cũng dắt nàng dạo chơi trên ngân hà.

Nhớ nhung cùng biệt ly, trong hơi thở phập phồng, chậm rãi giao hòa! !
Khi đêm dài buông xuống, nàng nằm trong lòng ngực hắn ngủ thật say
Trần Thúc hôn lên trán nàng, nàng mỏi mệt đến cực điểm, cũng không tỉnh giấc
Trần Thúc mới chống tay đứng dậy, lát sau duỗi tay lấy xiêm y bên cạnh, lười biếng và thỏa mãn trong mắt còn chưa rút đi.

Cúi người dém chăn cho nàng, đứng ở mép giường nhìn nàng một

cái, rồi sau đó không nói gì khác, buông màn gấm, ra khỏi phòng
Trần Nguyên ở ngay trong sân, "Hầu gia.

"
Sắc mặt Trần Thúc không được tốt lắm, vừa cúi đầu cuốn cổ tay áo, vừa nhạt giọng hỏi, "Bắt được người không?"
Trần Nguyên gật đầu, "Bắt được.

"
Trần Thúc hỏi, "Tấn Vương?"
Trần Nguyên gật đầu, "Dạ, trước tiên giả dạng thành tiểu lại dịch quán, trà trộn vào đây, trước đó ở Nguyên thành hẳn cũng là hắn.

"
"Ta đi xem" Trần Thúc đã cuốn xong cổ tay áo.

! !
Trong kho củi của một viện khác, Trần Lỗi cùng Trần Hoặc đang canh Triệu Văn Vực.

Vừa rồi hắn mới nhảy ra khỏi cửa sổ, lập tức bị Trần Lỗi theo dõi, lúc đang chạy trốn đã bị Trần Hoặc chặn lại, vẫn luôn dùng mảnh vải bịt miệng, đôi tay bị dây thừng cột vào phía sau, ngồi trên mặt đất trong phòng chứa củi
Trước đây hắn là Tấn Vương, nhưng hiện giờ tiền triều đã bị diệt, mệnh như cỏ rác, thậm chí cỏ rác cũng không bằng.

Cửa phòng củi "Kẽo kẹt" một tiếng đẩy ra, không gian tối tăm gần như không có một tí ánh sáng bên trong phòng chứa củi trước đây, được điểm vào một chiếc đèn, Triệu Văn Vực không khỏi nhìn lại, liền thấy thị vệ tay cầm cây đèn, người bên cạnh không phải Trần Thúc thì có thể là ai?
Triệu Văn Vực giãy giụa nhớ tới người thân, cũng có phẫn nộ.

Nhưng miệng đã bị mảnh vải bịt lại, gần như nói không ra tiếng, tay

chân đều bị trói chặt, không vùng vẫy, cũng không động đậy được, trước mặt Trần Thúc chật vật tới cực hạn.

Đợi đến khi Trần Thúc đến gần, liếc mắt một cái có thể nhìn thấy lười biếng cùng thỏa mãn trong mắt Trần Thúc còn chưa rút đi, Triệu Văn Vực cứng đờ, tim như bị đâm đau đến khó chịu, lại giãy giụa suy nghĩ muốn nhảy lên đánh hắn một đấm, hoặc là mắng vài câu.

Nhưng phí công!
Trần Thúc lạnh lẽo nhìn về phía hắn, cũng không được thoải mái.

Lần trước ở trong cung không biết nguyên do vì sao hắn ta tiến lên liền muốn đánh hắn, hiện giờ đã biết được nguyên do, lại càng thêm có vài phần không thuận mắt với hắn.

Nhưng càng nhìn không vừa mắt lại càng nhìn kỹ vài lần.

Trắng nõn sạch sẽ, tuổi trẻ khí thịnh, bộ dáng y như tiểu bạch kiểm!
!
Cứ như tiểu đệ đệ khiến người khác yêu thích vậy sao?
Trong lòng Trần Thúc nổi dấm chua.

Trần Hoặc vừa đem ghế dựa tới, Trần Thúc tiến lên, vừa ngồi xuống, vừa ra hiệu bảo Trần Nguyên tháo miếng vải trong miệng hắn ra
Mảnh vải đã tháo, Triệu Văn Vực đang chuẩn bị mở miệng mắng to, lại cảm thấy đầu gối tê rần, hắn bị người khác ấn quỳ xuống trước Trần Thúc, khuất nhục cùng phẫn hận, hai mắt Triệu Văn Vực đỏ bừng, "Trần Thúc, tên cặn bã nhà ngươi!"
Trần Hoặc tiến lên, Trần Thúc nhẹ giọng nói, "Đi ra ngoài đi.

"
Ngoại trừ Trần Hoặc ở lại, Trần Nguyên cùng Trần Lỗi đều lui ra ngoài.

Trần Thúc nhàn nhạt nói, "Tiểu hầu tử phải không?"
Triệu Văn Vực vốn đang căm giận bỗng nhiên sửng sốt, hắn làm sao

biết được? Đường Ngọc sẽ không nói cho hắn biết chứ?

Thấy vẻ mặt Triệu Văn Vực khiếp sợ, Trần Thúc biết mình không đoán sai.

Hắn đoán được hắn ta là tiểu hầu tử không khó, nhưng đích xác không phải Đường Ngọc nói cho hắn biết
Trước khi Đường Ngọc về Bình Nam, tuy rằng Trần Phong không đi theo cùng, nhưng vẫn an bài người lặng lẽ đi theo, ba tờ giấy cầu phúc Đường Ngọc treo lên linh thụ cầu phúc ở Thuẫn thành hắn đều xem qua.

Một tờ ghi là "Thân thể khoẻ mạnh, sống lâu trăm tuổi", hắn biết là cho tổ mẫu;
Một tờ ghi là "Mọi việc trôi chảy, bình an vui vẻ", là nàng viết cho chính mình;
Còn có một tờ cuối cùng, vốn là không chuẩn bị viết, nhưng cuối cùng lại viết tiếp "Tiểu hầu tử, khổ tận cam lai", từ lúc hắn mới nhìn thấy, đến sau này, hắn vẫn luôn không biết tờ giấy cầu phúc này là viết cho ai! !
Cũng không quan trọng, bởi vì không được nhớ tới đầu tiên; nhưng lại quan trọng, bởi vì mặc dù đến cuối cùng, nhưng nàng vẫn bổ sung vào
Nàng ở trong cung, tiếp xúc tới lui, cũng chỉ có mấy người trong cung
Hắn đoán tiểu hầu tử là một cung nhân trong cung
Nhưng mới vừa rồi Đường Ngọc cứ gấp gáp che giấu như vậy, sợ hắn nhìn thấy người đã chạy đi, chứng tỏ thân phận người này không thể bị hắn nhìn thấy
Người trong cung, không thể bị hắn nhìn thấy, tuổi còn nhỏ, hắn liền nhớ tới Tấn Vương lúc trước muốn đánh hắn ở trong cung
Hắn bỗng nhiên suy nghĩ cẩn thận.

Khó trách Tấn Vương muốn đánh hắn! !
Là bởi vì Đường Ngọc.

Bây giờ, hắn chỉ mở miệng hỏi "Tiểu hầu tử", Triệu Văn Vực liền ngây người, hắn càng xác nhận, tờ giấy cầu phúc thứ ba Đường Ngọc viết là cho Triệu Văn Vực, Triệu Văn Vực chính là con khỉ chết tiệt đó
Trần Thúc lạnh lẽo nhìn hắn.

Sau kinh ngạc ngắn ngủi, Triệu Văn Vực cũng biết hắn đều đã biết hết, giãy giụa muốn tiến lên, "Súc sinh! Trần Thúc, ngươi là tên súc sinh!"
Trần Hoặc đè lại hắn.

Trần Thúc chậm rãi nói, "Vì cái gì?"
Hai mắt Triệu Văn Vực đỏ bừng, "Ngươi huỷ hoại Đường Ngọc, ngươi là cặn bã!"
Trong mắt thiếu niên đều là phẫn nộ, ghen ghét cùng bất lực.

Trần Thúc nhàn nhạt, "Vậy cũng nhờ phụ hoàng cùng mẫu hậu ngươi an bài.

"
"Ngươi!" Triệu Văn Vực muốn phản bác, nhưng lại im tiếng.

Trần Thúc lại nói, "Nàng là phu nhân ta, chuyện giữa hai phu thê chúng ta, người ngoài như ngươi có phải quản quá rộng rồi hay không?"
Trần Thúc cười cười, cổ áo ngủ vẫn chưa gài kỹ, lộ ra từng điểm dấu vết vừa rồi mới hoan hảo
Mặt Triệu Văn Vực xám như tro tàn.

Trần Thúc tiếp tục, "Ta và A Ngọc vốn đã có hôn ước từ trước, nếu cần nói thì ta còn muốn cảm tạ phụ hoàng ngươi ban cho, ta và nàng thất lạc nhiều năm; ông ngoại Đường Ngọc cùng cha mẹ nàng đều chết trong tay phụ hoàng ngươi, ngươi là cặn bã hay ta là cặn bã?"
Triệu Văn Vực quát, "Ngươi nói hươu nói vượn!"

Trần Thúc cười cười, "Ngươi gấp cái gì?"
Triệu Văn Vực sửng sốt.

Trần Thúc lại nói, "Vậy ngươi bảo nàng đi cùng ngươi, nàng có đi không?"
Kỳ thật hắn không nghe được, nhưng hắn đoán cũng đoán được.

Triệu Văn Vực cứng đờ.

Trần Thúc trầm giọng nói, "Triệu Văn Vực, Đường Ngọc là phu nhân ta, nhưng hôm nay đổi thành bất luận cái gì khác, ngươi lỗ mãng, cũng sẽ hại nàng.

"
Triệu Văn Vực thẹn quá hóa giận, "Ngươi bức nàng thành thân!"
Hắn không tin.

"Phải không?" Trần Thúc nhìn hắn.

Triệu Văn Vực chột dạ, lát sau lại muốn xông tới lần nữa, "Ngươi hại chết cha mẹ ta, ta giết ngươi!"
Một Trần Thúc luôn ôn hòa bỗng nhiên cũng lớn tiếng nói, "Vậy cha mẹ ngươi cũng hại chết cả nhà ta, có phải ta cũng phải giết ngươi không?"
Triệu Văn Vực ngây người.

Triệu Văn Vực rốt cuộc vẫn còn nhỏ, so sánh với Trần Thúc, hoàn toàn đã bị khí thế của Trần Thúc làm kinh sợ, Trần Thúc ngồi thẳng, "Ngươi cho rằng ngươi làm sao chạy ra khỏi hành cung? Làm sao chạy ra khỏi kinh thành?"
Triệu Văn Vực khó có thể tin, "Ngươi?! ! Không có khả năng!"
Hai mắt Triệu Văn Vực mở to, không tin!
Trần Thúc không nhìn hắn thêm, mà thấp giọng nói, "Sớm biết ngươi muốn chết như vậy, ta nên sớm thành toàn cho ngươi.

"

Tín niệm của Triệu Văn Vực sụp đổ.

Lúc này Trần Thúc mới nhìn hắn, "Nếu không ta thành toàn cho ngươi?"
Triệu Văn Vực sửng sốt.

Trần Thúc dạo bước tiến lên, "Triệu Văn Vực, ngươi cảm thấy ta là người lương thiện sao?"

Thân hình hắn cũng không cường tráng cao lớn, chỉ là thon dài thẳng tắp, thanh âm cũng không lớn, lại nói năng có khí phách, lộ ra vẻ uy nghiêm, cũng không xen vào được
Trần Thúc nhìn hắn nói, "Nếu lại để ta nhìn thấy ngươi một lần nữa, ta nhất định giết ngươi!"
Triệu Văn Vực la lớn, "Bây giờ ngươi giết ta đi!"
"Được, giết hắn.

" Trần Thúc để hắn toại nguyện.

Trần Hoặc rút đao sau lưng, Triệu Văn Vực sợ hãi nhắm mắt, nhưng đao của Trần Hoặc chậm chạp không buông xuống
Triệu Văn Vực như đi dạo một chuyến ở quỷ môn quan, trợn mắt lên, Trần Thúc nửa ngồi xổm xuống trước mặt hắn nói, "Triệu Văn Vực, ta lại thả ngươi một lần, nhưng ngươi phải nhớ kỹ, nếu ngươi lại xuất hiện trước mặt ta, hoặc là trước mặt phu nhân ta, ta lập tức cho người chém đứt tay chân ngươi, sau đó lại giết ngươi, Trần Thúc ta nói được làm được.

"
Lần này, Triệu Văn Vực nuốt nhẹ trong cổ họng, không tiếp tục chống đối như vừa rồi
Thấy hắn ngừng nghỉ, Trần Thúc thử, "Ngươi giết không được thiên tử, mới muốn đến giết ta?"
Kỳ thật hắn cũng không tính thử, nhưng nhìn vẻ mặt của hắn ta, vừa thấy liền biết, Triệu Văn Vực tức đỏ mặt, Trần Thúc thở dài, "Chút tâm tư này của ngươi, ngay cả ta hoặc ngay cả thiên tử ngươi

còn chưa đến gần thì đã chết mất xác! ! "
"Ai cần ngươi lo!" Triệu Văn Vực rống lớn
Trần Thúc cuối cùng nhẫn nại, "Ngươi hẳn nên đi Cao thành.

"
Phảng phất như nhớ tới cái gì đó, Triệu Văn Vực nhìn hắn.

Trần Thúc chậm rãi đứng dậy, "Cao thành là cố hương của mẫu phi ngươi, nếu ta là ngươi, từ trong kinh chạy thoát ra ngoài, thông minh một chút, hoặc có hiếu tâm một chút, đều hẳn nên đi Cao thành.

Phàm là ngươi đi Cao thành, ngươi đều không cần đến chỗ ta! ! "
Lời Trần Thúc nói làm trong lòng Triệu Văn Vực ngầm dâng lên suy đoán, "Trần Thúc ngươi! ! "
Trần Thúc không kiên nhẫn, "Có bao nhiêu xa liền cút bấy nhiêu xa, hiện tại cút ngay!"
Trần Thúc nói xong, Trần Hoặc bỗng nhiên rút đao, chặt đứt dây thừng trói chặt tay chân hắn
Mẫu phi?
Trong đầu Triệu Văn Vực đều là ý niệm này, cũng mặc kệ Trần Thúc có phải thật sự để hắn đi hay không, hắn đã không cố được nhiều như vậy nữa, đứng dậy ra khỏi phòng chứa củi.

Từ bên ngoài phòng chứa củi, Trần Nguyên đi vào, "Hầu gia, thật sự để hắn đi sao?"
Trần Thúc hơi hơi nhắm mắt, nhớ tới tờ giấy đã từng đọc -- tiểu hầu tử, khổ tận cam lai.

Trần Thúc nhẹ giọng nói, "Để hắn đi, tìm người trông chừng hắn đi Cao thành, đừng để cho hắn bị những người khác bắt được, hoặc là bị hành chết, liên lụy đến Vạn Châu.

"
"Vâng!" Trần nguyên lên tiếng.

Trần Thúc nhìn nhìn dây thừng vừa rồi mới cột lấy Triệu Văn Vực trên mặt đất, không nói gì khác.

Chương 65: 65: Thất Tịch Vui Vẻ 2

Dạo bước về lại viện, thấy Đường Ngọc còn ngủ trên giường, an ổn như hài tử
Trần Thúc nhẹ giọng than thở, mới vừa rồi là hắn ghen
Trước nay nàng không chủ động với hắn như vậy bao giờ, lần đầu chủ động, lại vì để Triệu Văn Vực chạy thoát, nhưng dù biết rõ như thế, hắn vẫn toàn tâm tiếp nhận
Ai bảo nàng là Đường Ngọc! !
Đổi người khác, có lẽ bình dấm chua đã sớm đổ
Trần Thúc nhẹ giọng nói, "Nàng không sợ phu quân của nàng tức giận? Sinh ra ngăn cách với nàng sao?"
Nhưng Đường Ngọc ngủ, lông mi thon dài lật úp, vẻ mặt khi ngủ an tĩnh lại đẹp đẽ, hắn nhịn không được cúi người hôn trán nàng
Đường Ngọc hơi hơi tỉnh, "Trường Doãn?"
"Ngủ đi.

" Trần Thúc không ngờ nàng bỗng nhiên tỉnh.

Đường Ngọc chống tay ngồi dậy, mơ mơ màng màng xoa xoa đôi mắt, "Giờ nào rồi?"
Trần Thúc nhìn nhìn đồng hồ nước bên cạnh, "Vừa qua giờ Tý nửa canh giờ, mau ngủ đi.

"
Qua giờ Tý?
Đường Ngọc lại dường như càng thanh tỉnh, vốn đang chống tay ngồi dậy, còn buồn ngủ, bây giờ lập tức tiến lên, hôn gương mặt hắn, "Sinh nhật vui vẻ, Trường Doãn, mỗi năm có hôm nay, mỗi tuổi có ngày này.

"
Âm thanh nàng thường ngày uyển chuyển, hiện tại giữa đêm nghe

được, ôn nhu mà động lòng người.

Hắn ấm giọng, "Nàng biết?"
Đường Ngọc đáp, "Nghe Phạm Cù nói, sinh nhật vui vẻ, mọi việc như ý.

"
Trần Thúc duỗi tay phất qua tóc nàng, "Vừa rồi mới như ý! !.

"
Đường Ngọc hơi ngây người, hắn hôn lên khóe miệng nàng, "Còn muốn như ý tiếp"
Đường Ngọc còn chưa kịp phản ứng, chợt bị hắn bế lên, dưới chân trống không, nàng chỉ có thể ôm chặt cổ hắn, "Đi đâu?"
Hắn ôm nàng đi nhĩ phòng.

Vừa rồi mới thấy trong nhĩ phòng có một gương đồng, hắn đặt nàng trên giường nhỏ trước gương đồng thân cận, Đường Ngọc mặt đỏ tai hồng, hắn ở một bên, ánh mắt nàng chỉ có thể thỉnh thoảng liếc về một góc khác của gương đồng
Hình ảnh bên trong gương đồng tươi đẹp đến nỗi làm người không dám nhìn thẳng
Nhất định là hắn cố ý.

Nàng không mở mắt ra nổi, trong cực hạn thân cận, hắn giữ đôi tay trên đỉnh đầu, đến cuối cùng, cả người nàng kiều nhuyễn trong ngực hắn, hắn như ý.

Hắn hôn nàng, nàng mệt đến mức không muốn lên tiếng
*** Truyện chỉ đăng tại .

wattpad.

com/user/nhamy111***
Hôm sau thức dậy hơi muộn, cùng Trần Thúc đi đến viện tổ mẫu và mợ, từ xa Mậu Chi đã lên tiếng kêu, tỷ tỷ, tỷ phu.

Đường Ngọc mới biết Mậu Chi cũng cùng theo tới.

Tối hôm qua Trần Thúc ngoại trừ lăn lộn, cái gì cũng chưa nói với nàng
Trần Thúc cũng nhìn về phía lão thái thái cùng Dương thị, thăm hỏi nói, "Tổ mẫu, mợ, vừa lúc về sớm hơn một ngày, con cùng Mậu Chi tới đón mọi ngươi, trên đường cũng tiện chút.

"
Lão thái thái cùng Dương thị thấy hắn đặc biệt đến sớm hơn một ngày đón Đường Ngọc, biết được phu thê hai người bọn họ gắn bó keo sơn.

"Trên đường thuận lợi không ạ?" Trần Thúc lễ phép hỏi.

Dương thị đỡ lão thái thái nói, "Cũng còn tính thuận lợi, chỉ là trên đường cũng xảy ra một lần kinh hồn.

"
Trần Thúc cùng Đường Ngọc đều biết mợ nói chính là lần ở Nguyên thành
Trần Thúc nhẹ giọng nói, "Không có việc gì đâu, vài con sâu bọ chuột nhắt thôi, không cần sợ.

"
Dư quang khóe mắt Đường Ngọc liếc về hắn, không có lên tiếng.

"Các con thì sao, cũng thuận lợi chứ?" Lão thái thái cũng hỏi.

Trần Thúc cười nói, "Thuận lợi, các nơi muốn đi đều đã đi, người muốn gặp cũng đều gặp, còn về Giang thành sớm hơn dự kiến một ngày, nên con lại tới nơi này đón tổ mẫu, mợ cùng A Ngọc.

"

Mậu Chi cũng vừa cười, vừa gật đầu.

Trần Thúc nói xong, Trần Hoặc tiến lên, để nói đều chuẩn bị thỏa đáng.

Trần Thúc vừa lúc nói, "Tổ mẫu, mợ, lên xe ngựa trước đi.

"
Còn phải đi từ Hoa thành đến Giang thành, gần hoàng hôn mới đến.

"Đệ muốn đi xe ngựa cùng tỷ tỷ, tỷ phu.

" Mậu Chi bỗng nhiên nói.

Dương thị nhắc nhở Mậu Chi, "Nghe lời.

"
Hai người bọn họ đã lâu không gặp, chí ít cũng có không ít lời thân mật muốn nói, hắn đi cùng sao được?
Dương thị mới nói xong, Đường Ngọc lại nói, "Không có việc gì, vừa lúc có thể nói chuyện.

"
Nàng là sợ.

Tiểu biệt thắng tân hôn, tối hôm qua so với tân hôn còn dọa người hơn, hắn suýt nữa hủy mất nàng, bây giờ chân nàng vẫn còn mềm, nàng mới không muốn ở riêng một chỗ với hắn
Đường Ngọc duỗi tay ôm lấy bả vai Mậu Chi, nhẹ giọng nói, "Lát nữa kể cho tỷ nghe, các đệ đi nơi nào, gặp được người nào.

"
Mậu Chi vội không ngừng nói được.

Dưới sự kiên trì của Đường Ngọc, Mậu Chi cùng bọn họ đi chung một chiếc xe ngựa.

Trong lòng Trần Thúc biết rõ ràng, nhưng cũng không vạch trần, đoạn đường này quả nhiên Mậu Chi nói cùng Đường Ngọc đã gặp những ai, vốn trước mặt Đường Ngọc, Trần Thúc cũng không chuẩn bị kiêng dè, thật ra còn có thể nghe một chút đoạn đường này Mậu Chi nghe được bao nhiêu, nhớ được bao nhiêu, không đúng hắn sửa lại cho đúng, có sót hắn sẽ bổ sung.

Đại khái, đều có thể nói rõ ràng
Đường Ngọc cũng mới biết bọn họ gặp nhiều người như vậy, khó trách muốn rời đi trước, nếu đi cùng các nàng, chỉ sợ ngay cả một phần ba người cũng đều gặp không được đầy đủ.

Mậu Chi thở dài, "Mỗi người bọn họ đều nói, muốn tỷ phu nhất định dẫn tỷ tỷ đi gặp bọn họ, không ai ngoại lệ.

"
Trần Thúc nắm tay ho nhẹ, "Hết cách, bọn họ đều quan tâm hôn sự của ta"
Đường Ngọc biết hắn đang nói lời trêu ghẹo
Chỉ là ngay cả chó Đường Đường cũng nghe không nổi nữa, sủa "Gâu gâu gâu" một đống, Trần Thúc bế nó lên, "Mới bao lâu không gặp, ngươi đã đối xử với cha ngươi như vậy rồi hả?"
Đường Ngọc khó xử cười cười.

Mậu Chi lại nói, "Chờ đến Giang thành, tỷ phu còn dẫn đệ cùng đi mua mứt cho tỷ tỷ! ! "
Lời còn chưa dứt, Trần Thúc đã đánh gãy, "Ai ai ai, được rồi được rồi, kinh hỉ này đều bị đệ nói đến không còn! ! "
Mậu Chi nhanh chóng che miệng, hắn quên mất
Đường Ngọc cười, "Không có việc gì, tỷ chỉ nghe được hai chữ mua mứt.

"
Trần Thúc ôm nàng, "Phu nhân thích, đương nhiên cần đích thân đi

mua mới có thành ý.

"
Có lẽ bởi vì có Trần Thúc ở đây, đoạn đường trên xe ngựa này đều cảm thấy có ý tứ hơn rất nhiều, rất khác trước đây.

Lại thấy Trần Thúc duỗi tay ôm bả vai Mậu Chi, hai người đang nói cái gì, một bức tranh nhẹ nhàng, tín nhiệm, nhàn nhã, lại hòa thuận, trong lòng Đường Ngọc nặng nề, nàng có nên nói với Trần Thúc chuyện tiểu hầu tử hay không?
Đường Ngọc có chút khó xử.

Cuối cùng, Đường Ngọc vẫn không có mở miệng.

! !
Gần đến hoàng hôn, xe ngựa tới được Giang thành.

Vén mành lên, Trần Thúc gần như có thể thấy hầu như quan viên Giang thành đều đã tới.

"Tới đây, cùng ta đi gặp quan viên Vạn Châu, chờ một chút ta sẽ nói với nàng ai là ai, nàng đi theo ta là được, đừng sợ.

" Hắn xuống xe ngựa trước, rồi sau đó duỗi tay dắt nàng.

Cố trường sử cầm đầu quan lại đều chờ đón ở cửa thành, thấy Trần Thúc dắt Đường Ngọc tiến lên, đều sôi nổi cung kính chắp tay, một mảnh đen nghìn nghịt người khom lưng, "Gặp qua hầu gia, phu nhân.

"
Trần Thúc kêu một tiếng "Miễn lễ", Đường Ngọc cũng hợp lễ nghĩa gật đầu thăm hỏi.

Khó trách Phạm Cù nói nàng mọi việc đều có thể an bài thỏa đáng, ngay cả thái độ lộ diện, nàng đã đắn đo rất khá, Cố Tới tiến lên,

nhìn Đường Ngọc chắp tay, "Phu nhân không biết, trên dưới Vạn Châu đều ngóng trông phu nhân tới, phu nhân rốt cuộc cũng đã tới.

"
Không chỉ là Cố Tới.

Mấy quan viên thân cận khác đều sôi nổi tiến lên nói vài câu, đủ thấy thân thiết
Trần Thúc giới thiệu từng người cho nàng, Đường Ngọc cũng đều nhớ kỹ tên của bọn họ.

Lại có quan lại thở dài, "Phu nhân trở về Giang thành thật đúng lúc, Kính Bình Hầu phủ có nữ chủ nhân, tiệc mùng một đã ngừng từ lâu, cuối cùng cũng có thể mở lại.

"
Trần Thúc tiến lên nói vào lỗ tai Đường Ngọc, "Lát nữa sẽ nói với nàng chuyện tiệc mùng một"
Đường Ngọc nói được.

Vào đông khí hậu Yến Hàn lạnh lẽo, phu nhân đã lộ diện, mọi người đều đã gặp mặt, lại qua hai ngày nữa cũng có thể gặp lại, Cố Tới sợ Trần Thúc nhiễm phong hàn, cho nên nhìn Trần Thúc cùng Đường Ngọc nói, "Hầu gia, phu nhân, trời giá rét, về sớm chút đi, ngày mai lại ôn chuyện.

"
Trần Thúc đáp ứng, lúc này mới đỡ Đường Ngọc lên xe ngựa, thấy Đường Ngọc vẫn còn bình thường, cũng không luống cuống.

Trần Thúc bỗng nhiên nhớ tới trước đây nàng làm việc ở trong cung, cũng giữ chức cô cô, thấy được nhiều trường hợp, ứng phó tự nhiên sẽ như ngựa quen đường cũ.

Chuyện này hắn vẫn chưa nói cùng Phạm Cù, cho nên Phạm Cù cứ

nói phu nhân đặc biệt tốt, phu nhân đặc biệt biết lễ nghĩa
Khó khăn mới từ cửa thành đến được Kính Bình Hầu phủ, Trần Thúc dắt nàng xuống xe ngựa, bọn người Lê ma ma ngẩng cổ ngóng trông.

Thấy hầu gia đỡ phu nhân xuống, dáng người yểu điệu, sóng mắt dịu dàng, tướng mạo cực kỳ đẹp.

Lê ma ma bỗng nhiên hiểu ra, khó trách, hầu gia một hai phải vội vàng nhanh chóng làm xong hôn sự, bây giờ xem ra, thật là đúng đắn
"A Ngọc, đây là Lê ma ma, cuộc sống hàng ngày của ta vẫn luôn do Lê ma ma chiếu cố.

" Trần Thúc giới thiệu.

Lê ma ma hướng về Đường Ngọc hành lễ, "Gặp qua phu nhân.

"
"Lê ma ma khách khí.

" Đường Ngọc duỗi tay đỡ nàng.

Vừa lúc Trần Lỗi cùng Trần Nguyên cũng đỡ lão phu nhân xuống dưới, Trần Thúc nhanh chóng đi đón
Lê ma ma thăm hỏi nói, "Lão phu nhân khỏe, cữu phu nhân khỏe.

"
Trên đường đi vào Kính Bình Hầu phủ, Lê ma ma vẫn luôn giới thiệu cho lão thái thái cùng Dương thị tình huống trong phủ, Trần Thúc bỗng nhiên cảm thấy, trong nhà thật sự nhiều người, cũng náo nhiệt hẳn lên.

Chờ sắp xếp cho tổ mẫu và mợ xong, sắc trời cũng đã tối, khi trở về chủ viện, Trần Thúc bỗng nhiên bế Đường Ngọc lên
Đường Ngọc kinh hãi, "Trường Doãn?"

Trần Thúc nói, "Tổng cộng chỉ còn vài bước, tối hôm qua mệt mỏi, hôm nay ôm nàng trở về.

"
Sắc mặt Đường Ngọc bỗng nhiên đỏ lên, nhanh chóng nhìn nhìn quanh mình, may mắn chung quanh không có người nhìn được nghe được.

Đường Ngọc thở dài, "Trần Thúc! ! "
Trần Thúc cười, "Sợ cái gì, ta trong nhà mình, ôm phu nhân của mình! ! "
Đường Ngọc bỗng nhiên nghẹn lời, sắc mặt lại đỏ thêm vài phần.

Đường đi kỳ thật không dài, nhưng vài nha hoàn cùng gã sai vặt bên đường gặp được, thấy hầu gia ôm phu nhân, mỗi người đều giấu mặt sau tay áo cười cười, có một khắc Đường Ngọc bỗng nhiên cảm thấy, hắn chính là đang cố ý lừa gạt trong phủ, làm người khác nhìn thấy! !
Khó khăn lắm rốt cuộc cũng tới trong viện, bên trong viện nô bộc đang đợi.

Trần Thúc cho gọi hai nha hoàn nhất đẳng Tiểu Mễ cùng Bình Á, còn có bốn nha hoàn nhị đẳng mấy ngày trước Lê ma ma phái tới hầu hạ, còn có bà tử thô sử, tiểu nha hoàn cùng gã sai vặt, sơ sơ mấy chục người.

Đều tới trước mặt Đường Ngọc thỉnh an, cũng tốn không ít thời gian, rồi sau đó Đường Ngọc mới vào trong phòng.

Kính Bình Hầu phủ thực rộng rãi, đặc biệt là chủ viện
Nhưng nhìn đến sắp xếp nhà chính cùng với đồ trang trí, Đường Ngọc lại hơi hơi sửng sốt, lát sau trước mắt sáng ngời, "Đây không không phải đồ của nhà ở Miểu thành sao? Mang đến khi nào?"
Là đồ trang trí nàng thích.

Trần Thúc nói, "Không phải chuyển từ nhà đến, là ta thấy nàng thích, theo đó mà vẽ ra, cho người đi làm.

"

Đường Ngọc bỗng nhiên kịp phản ứng, một cái, hai cái, ba cái! ! Nhiều đồ vật như vậy đều là trực tiếp vẽ lại, sau đó làm theo, là hắn có tâm, cũng không cho nàng có cảm giác xa lạ
Đường Ngọc nhìn hắn, ánh mắt đều là ấm áp, "Thiếp rất thích.

"

Trần Thúc duỗi tay ôm eo nàng, tấm tắc thở dài, "Nếu không thì phu nhân lấy thân báo đáp đi.

"

Đường Ngọc bất đắc dĩ, không cho phép thì có được không?
Trần Thúc thì thầm bên lỗ tai, sắc mặt Đường Ngọc chợt đỏ.

Nhưng ngày thứ hai thức dậy, khi thay xiêm y, Trần Thúc hôn khóe môi nàng, thấp giọng nói, "Để cho ta chết cũng đều nguyện ý.

"

Đường Ngọc tranh thủ thời gian xuống giường
Hôm qua trời tối chút thì tuyết rơi, hôm nay thời tiết lạnh hơn, Đường Ngọc tìm khăn choàng cổ nàng làm từ trong rương
Trần Thúc cảm thán, "Sao nàng biết ta vẫn luôn muốn có!"
Đường Ngọc biết hắn lại đang nịnh nọt, nhẹ giọng nói, "Mang ở trong nhà đi.

"

Mang ra ngoài, nhìn trước nhìn sau đều không thấy đẹp.

Trần Thúc lại nói, "Như vậy sao được, loại đồ này đương nhiên cần mang lúc ra bên ngoài, để mỗi người đều biết là do phu nhân ta làm.

"

Đường Ngọc bực bội, "Vậy chàng mau gỡ xuống.

"
Hắn bế nàng lên, "Chọc nàng chơi thôi!"
Đường Ngọc bị hắn chọc đến giận không được, nhưng thấy mắt hắn đầy ý cười, kỳ thật Đường Ngọc vẫn luôn cảm thấy có lỗi với hắn trong lòng, "Trường Doãn, thiếp có việc muốn nói với chàng"
Trần Thúc kỳ thật đã đoán được, "Được a, ta nghe.

"
Đường Ngọc ậm ừ nói, "Trước đây tại dịch quán ở Hoa thành!.

.

"
"Ừm.

" Hắn gật đầu.

Đường Ngọc tiếp tục nói, "Kỳ thật khi chàng tới, có người! ! "
"Ừm.

" Hắn cười.

Đường Ngọc bỗng nhiên hiểu ý, "Chàng biết?"
Trần Thúc đáp, "Ừm, ta đã chém một bàn tay, một cái chân của hắn.

"
Đường Ngọc cứng đờ.

Hắn thở dài, "Ta hẳn nên chém luôn hai chân hắn.

".

Chương 66: 66: Đón Năm Mới 1

Đường Ngọc kinh sợ, trong mắt như đang có mảnh vụn vỡ nát, hẳn là đã bị dọa sợ, cũng có khổ sở.
Thật không chịu nổi chọc ghẹo, Trần Thúc không đùa nàng nữa, "Gạt nàng thôi, không có chém."
Đường Ngọc sửng sốt, hốc mắt mờ mịt.
Trần Thúc lại nói, "Nhưng mà ta ghen....."
Đường Ngọc chớp chớp mắt, nhớ tới khi ở dịch quán ở Hoa thành, hắn biết nàng bởi vì dời tầm mắt hắn nên chủ động thân cận hắn, trong lòng Đường Ngọc thấp thỏm.
Nàng bị hắn bức đến góc tường.
"Tên thân mật tiểu hầu tử từ đâu mà có?" Hắn là lu dấm bị đổ.
Đường Ngọc ngây người.
"Hửm?" Hắn tiếp tục.
Đường Ngọc không thể không ậm ừ nói, "Trước đây hắn ở trong cung.....!quen biết với thiếp, cũng từng giúp đỡ thiếp....." Ánh mắt Đường Ngọc không dám nhìn hắn, nhẹ nhàng nghiêng qua một bên, hơi lấm la lấm lét
Đầu ngón tay hắn mơn trớn từ má nàng, đến chỗ xương quai xanh, chọc cho lòng nàng càng thêm thấp thỏm.
"Vì sao lại là tiểu hầu tử?" Chua đến không yên lòng, nhưng âm sắc vẫn trầm ổn.
Đường Ngọc căng da đầu nói, ".....!Khi hắn còn nhỏ...hơi dính người"
Nói xong, lại cảm thấy không ổn
Hắn quả thực cúi người cách nàng càng gần hơn, ái muội nói, "Ta không biết phu nhân lại thích dính người."
"Không phải....." Đường Ngọc không biết nên nói như thế nào
Hắn nhàn nhạt nói, "Sớm biết phu nhân thích dính người như vậy, lúc trước ở Miểu thành đã không phải giả bộ rồi"
Đường Ngọc nhớ tới khi ở Miểu thành, đột ngột đỏ mặt thêm vài phần.

Nhưng người nào đó làm như còn cảm thấy chưa thỏa mãn, "Ta có tên thân mật không?"
Đường Ngọc: "....."
Trần Thúc: "....."
Sau trầm mặc ngắn ngủi, Đường Ngọc đối diện với lu dấm nào đó trước mặt, đành phải bịa chuyện, ".....!Tiểu.....!cẩu tử....."
Do nàng nghĩ tới Đường Đường, chỉ là nói xong, chính mình cũng sửng sốt.
Trần Thúc cũng sửng sốt.

"Mới nghĩ ra?" Trần Thúc vừa tức giận vừa buồn cười.
Đường Ngọc bị lật tẩy, chỉ có thể ảo não cắn cắn môi, lại lần nữa căng da đầu gật đầu.
Trần Thúc thấy sắc mặt nàng đều đã hồng thấu, trong lòng liền muốn trêu cợt nàng, nhẹ nhàng cắn lỗ tai nàng, ái muội nói, "Thích tiểu cẩu tử của nàng không?"
Mặt Đường Ngọc hồng thấu, dần dần hồng thấu đến sau lỗ tai
Vô tình nghĩ đến trên giường, khi hắn đang gắng sức
Nàng nếu không như ý hắn, hôm nay sợ là không thể kết thúc việc này được, Đường Ngọc nhẹ giọng nói, "Thích....."
"Có bao nhiêu thích?" Hắn tiếp tục.
Đường Ngọc: "....."
Đường Ngọc ai oán, "Chính là, rất thích....."
Lại nói thật sự muốn khóc.
Hắn giống như đã chọc gần đã rồi, nhàn nhạt nói, "Nếu sau này còn nhắc đến tiểu hầu tử nữa, ta sẽ ghen thật đấy"
Đường Ngọc nghĩ thầm, như thế này mà còn chưa gọi là ghen sao?
Hắn hôn lên khóe miệng nàng, "Đêm nay nàng lại tiếp tục dỗ ta, ta sẽ không tức giận."
Sắc mặt Đường Ngọc hồng đến không được.
Nhưng rốt cuộc, hắn buông tay, eo nàng đều đã bị hắn nắm sưng.....
Khi đứng dậy, Trần Thúc ôn hòa nói, "Đúng lúc, nương tiểu hầu tử trước đây đã từng giúp ta trong cung, cho nên ta thả hắn đi."
Đường Ngọc nhìn hắn.
Hắn cũng nhìn nàng, "Không muốn cánh tay cùng chân hắn."

Đường Ngọc làm như nhẹ nhàng thở ra, bây giờ Trần Thúc nói nàng tin.
Nhưng Trần Thúc lại nói, "Sớm biết nàng quan tâm hắn như vậy, ta đã bảo Trần Nguyên chém rồi, bất quá, sau này hắn là hắn sẽ không đến nữa."
"Trần Thúc....." Âm thanh nàng có chút nhẹ, tựa như mèo con
Trần Thúc cười nói, "Âm thanh này dễ nghe, đêm nay gọi thêm vài lần....."
Trước khi sắc mặt Đường Ngọc sắp chuyển thành tím, hắn duỗi tay dắt tay nàng ra khỏi viện
Đây xem như đã qua vụ này?
Đường Ngọc ngước mắt nhìn hắn, "Đi đâu?"

Hắn nhìn nàng, "Đi gặp tổ mẫu cùng mợ, Trường Nhạc viện cách viện của hai ta gần, ta đã cho Lê ma ma dọn dẹp, tạm thời để tổ mẫu và mợ ở đó, mấy ngày nay vừa lúc có dịp nhàn rỗi, có thể dẫn tổ mẫu cùng mợ đi chọn hai viện thích hợp, chờ qua tháng giêng rồi dọn đến đó."
Đường Ngọc không ngờ hắn nghĩ tinh tế chu toàn như vậy
Chỉ là, Đường Ngọc lại hỏi, "Không trở về Miểu thành sao?"
Nàng nghĩ là tổ mẫu muốn về Miểu thành.
Trần Thúc nói, "Ta đã hỏi tổ mẫu, tổ mẫu nói, nàng ở nơi nào, bà sẽ ở nơi đó."
Đường Ngọc hơi giật mình.
Trần Thúc lại nói, "A Ngọc, ngày sau có khả năng hai người chúng ta sẽ chạy tới chạy lui hai nơi Bình Nam cùng Vạn Châu, nhưng chỉ sợ thời gian ở Vạn Châu sẽ tương đối nhiều hơn chút, tuổi tác tổ mẫu cao, ta muốn để tổ mẫu ở lại Vạn Châu này, ngày sau có hài tử, tổ mẫu cũng có thể chăm sóc, trong lòng cũng thích."
Bỗng nhiên nói đến hài tử, hôm nay không biết Đường Ngọc đã đỏ mặt mấy lần
Trần Thúc rất muốn hài tử.
Nàng nhớ tới câu kia của hắn, Đường Ngọc, ta lại có nhà rồi.....
"Ừm" Nàng nhẹ giọng.
Dọc đường, không ít gã sai vặt, nha hoàn cùng bà tử nhìn thấy hai người bọn họ tay nắm tay, đều theo lễ chào hỏi, "Hầu gia, phu

nhân!"
Trần Thúc nghe được trong lòng rất thoải mái.
Chờ đến Trường Nhạc uyển, lão thái thái cùng Dương thị, Mậu Chi vừa lúc dùng xong cơm sáng, lão thái thái hỏi, "Ăn sáng chưa?"
Hai người đều đáp, còn chưa ăn.
Đã canh giờ này rồi.....
Lão thái thái cùng Dương thị đều sửng sốt, lát sau, lại kịp phản ứng rất nhanh
Trần Thúc cùng Đường Ngọc liếc nhau, tối hôm qua nháo quá lợi hại, thức dậy có hơi muộn.

Nha hoàn hầu hạ trong viện lại mang thêm chén đũa cùng thức ăn, Trần Thúc và Đường Ngọc dùng cơm sáng cùng lão thái thái và Dương thị
Đường Ngọc ăn không nhiều lắm, sau khi ăn xong, đi dạo trong sân viện cùng Dương thị, nhìn Mậu Chi đá cầu cùng gã sai vặt
Trần Thúc ăn xong chậm, bởi vì cảm thấy tổ mẫu dường như có chuyện muốn nói cùng hắn
Quả nhiên, vừa nhìn Đường Ngọc và Mậu Chi trong viện, lão thái thái vừa mở miệng, "Trường Doãn, tổ mẫu có việc thương lượng cùng con."
"Tổ mẫu cứ dặn dò, Trường Doãn lắng nghe." Trần Thúc cũng vừa lúc dùng xong, lau lau miệng.

Lão thái thái nghiêm túc nói, "Trường Doãn, ta biết con cùng Ngọc nhi hiếu tâm, muốn cho ta cùng ở với các con, ở gần bên cạnh thuận tiện chăm sóc.

Nhưng nơi này là hầu phủ, trong lòng tổ mẫu cũng hiểu rõ, ngày thường con cùng Ngọc nhi khẳng định nhiều việc, hai đứa cũng khó có khi ở một chỗ.

Ta và mợ con đã thương lượng xong, chúng ta tìm một nơi ở gần chỗ này, chỉ cần thường xuyên qua lại gặp mặt, cũng thân thiết, ngược lại càng thỏa đáng hơn so với ta ở tại hầu phủ."
Trần Thúc ấm giọng, "Tổ mẫu có băng khoăn nào khác?"

Lão thái thái thở dài, "Ngọc nhi mới tới, trong phủ còn rất nhiều chuyện cần nhọc lòng, nếu ta ở đây, nàng nhất định nhân nhượng ta trước, ta muốn nàng xử lý các việc trong tay trước, không được phân tâm, tương lai còn dài."
Trần Thúc hiểu ý, "Con hiểu, tổ mẫu, con cho người đi làm."
Trần Thúc thông thấu, giúp lão thái thái phân ưu
Lúc này lão thái thái mới lộ ra miệng cười, "Trường Doãn, tổ mẫu thật sự thích con."
Trần Thúc cười nói, "Tổ mẫu, việc này chờ sau khi đón năm mới xong, con sẽ nói với A Ngọc."
Lão thái thái nói được.
Trong sân, Đường Ngọc cũng vừa lúc quay đầu lại.
Tuy rằng không biết Trần Thúc nói gì với tổ mẫu, nhưng thấy sau khi trò chuyện cùng Trần Thúc, nét u sầu trên khuôn mặt tổ mẫu đã được quét sạch, hẳn là chuyện trong lòng đã được giải quyết
Tổ mẫu và mợ cố ý tách nàng ra, Đường Ngọc không có hỏi nhiều.
Muộn chút, Trần Thúc tiến lên, "A Ngọc, lát nữa lại đến chỗ tổ mẫu, hai ta còn có việc phải làm."
Đường Ngọc nhìn hắn.
Tổ mẫu nói, "Đi thôi."
"Sao vậy?" Đường Ngọc vẫn chưa quen Kính Bình Hầu phủ, cũng không biết đường này đi nơi nào.
Trần Thúc cười nói, "Kính Bình Hầu phu nhân, hôm nay có đại sự cần phu nhân tự mình xử lý."
Đường Ngọc kinh ngạc nhìn hắn.
Hắn cười cười, "Đi thiên sảnh."
Bình thường chính sảnh chỉ dùng trong các dịp đại hôn, hiến tế, sinh nhật đại lễ, thiên sảnh chỉ dùng cho các việc chính thức cùng long trọng, hơn nữa hắn mới vừa nói, có việc muốn phu nhân tự mình xử lý, nàng có chút khẩn trương.
Nhưng chờ tới thiên sảnh, mới thấy tôi tớ trong phủ hầu như đều ở đây, thấy nàng cùng Trần Thúc đều theo lễ chào hỏi, "Hầu gia, phu nhân!"
Đường Ngọc cười cười, mới biết "đại sự" Trần Thúc nói, là Kính Bình Hầu phu nhân phát bao lì xì.
Trên mặt mỗi người đều có ý cười, cũng mang ơn đội nghĩa, lãnh

bao lì xì, chúc hầu gia phu nhân tân hôn vui sướng, cũng có người nói tân xuân vui sướng, còn có các loại lời chúc khác nhau
Hạ nhân trong phủ rất nhiều, Đường Ngọc nghe suốt một canh giờ.
Một canh giờ qua đi, bao lì xì phát ở thiên sảnh mới xong.
Kỳ thật cũng không mệt, Trần Thúc vẫn luôn đứng sau nàng, trước đây trong phủ không có chủ mẫu, những việc này đều do Phạm Cù làm, hiện giờ Đường Ngọc tới, mọi người biết ngày sau chủ sự trong phủ chính là phu nhân, hơn nữa, ngay cả việc vặt này, hầu gia đều vẫn luôn đứng sau phu nhân, trong phủ đều biết hầu gia có bao nhiêu sủng ái phu nhân, hôm nay trong phủ cũng đều gặp qua phu nhân.

"Phu nhân vất vả." Trần Thúc duỗi tay dắt nàng.
Đường Ngọc muốn cười.
Chung quanh không có người khác, Trần Thúc hôn má nàng, "Sau này việc trong phủ giao cho nàng."
Đường Ngọc thở dài, "Thiếp chỉ mới phát bao lì xì thôi mà."
Nói như nàng vừa làm xong đại sự gì ấy!
Trần Thúc cười nói, "Chờ qua dịp cuối năm, để Phạm Cù giao chìa khóa phủ kho cho nàng."
Đường Ngọc kinh ngạc.
Hắn lại hôn sau tai nàng, thở dài, "Ta đã sớm không muốn để Phạm Cù quản trướng, phu nhân quản càng tốt....."
Khi nói đến Phạm Cù, quả thực Phạm Cù lại tới, tay Trần Thúc vốn đang ôm Đường Ngọc không buông, Phạm Cù lúc nào cũng bới lông tìm vết, thế nhưng, lần này nhìn nhìn hắn cùng Đường Ngọc, cũng không nói gì khác
Trần Thúc biết là do Đường Ngọc
Có đôi khi Phạm Cù sẽ dỗi hắn, nhưng ấn tượng của Phạm Cù đối với Đường Ngọc rất tốt, nghe Đường Ngọc nói, cũng chưa bao giờ dỗi Đường Ngọc, quả thực Đường Ngọc và hắn là hai loại đãi ngộ khác nhau.
Bây giờ Phạm Cù tới, "Hầu gia, phu nhân, đồ mới cuối năm tới rồi"
Trước mỗi cuối năm hầu phủ đều phải làm đồ mới, để mặc lúc đón năm mới
Chỗ Trần Thúc tự nhiên không nói nhiều, mỗi năm Phạm Cù đều sẽ

chuẩn bị, nhưng Trần Thúc không ngờ Đường Ngọc, tổ mẫu, mợ và Mậu Chi đều đã chuẩn bị xong
Trần Thúc lau mắt mà nhìn.
Phạm Cù nói, "Trên đường đã ước lượng kích thước, trực tiếp cho người làm xong trước, ngày mai là đón năm mới, hôm nay phu nhân, lão phu nhân, cữu phu nhân cùng Mậu Chi công tử thử trước, không hợp thì sửa liền, vừa người thì ngày mai trực tiếp mặc."
Trần Thúc khen tặng, "Vẫn là ngươi thận trọng chu toàn."
Phạm Cù nhìn nhìn hắn, đáp lễ nói, "Không dám nhận."
Đường Ngọc nhớ tới trước đây Trần Nguyên và Trần Lỗi nói cùng nàng, hầu gia cứ đi gấp như vậy, là sợ sau khi Phạm đại nhân tới lại hỏi hắn vì sao thành thân trước, hầu gia có hơi sợ Phạm đại nhân, bởi vì Phạm đại nhân cũng quản thúc hầu gia.
Đường Ngọc cười cười, hai người bọn họ ở chung kỳ thật cũng thú vị.
Chờ muộn chút thử xiêm y, Đường Ngọc vừa vặn, không cần chỉnh lại.
Tổ mẫu chỉ sửa đơn giản, không sai biệt lắm liền đã vào đêm.
Ngày mai chính là đón năm mới, Kính Bình Hầu phủ to như vậy, đón năm mới việc nhiều, cũng cần dậy sớm, hai người Trần Thúc và Đường Ngọc liền nghỉ ngơi rất sớm
Thoát xiêm y, đổi bộ xiêm y ngủ rộng thùng thình, Đường Ngọc cũng duỗi tay gỡ trâm cài đầu cùng hoa tai xuống, rửa mặt xong, mới trở về giường ngồi xuống.
Trần Thúc nửa ngồi xổm trước mặt nàng, ngửa đầu nhìn nàng, "Ngày mai chính là đón năm mới"
Đường Ngọc cười, "Sao vậy?"
Đang tốt đẹp sao bỗng nhiên cảm thán..

Chương 67: 67: Đón Năm Mói 2

Ánh mắt Trần Thúc ôn hòa, từ từ kể ra, "A Ngọc, trước kia ta sợ nhất đón năm mới, bởi vì đón năm mới trong nhà rất quạnh quẽ, một mình một nhà, một mình ngồi trong khoảng thời gian rất dài đón giao thừa.

"

Đường Ngọc duỗi tay xoa xoa tóc hắn nói, "Ngày sau, chúng ta cùng nhau đón giao thừa, sẽ không quạnh quẽ nữa.

"

Hắn ngước mắt nhìn nàng, đáy lòng được ôn nhu của nàng đong đầy
Lại dường như làm nũng vùi đầu vào trong lòng ngực nàng cọ cọ, Đường Ngọc hơi giật mình, lát sau lại phản ứng, hắn lại bắt đầu rồi, Đường Ngọc duỗi tay xoa xoa đầu của hắn, thật giống như dỗ dành hài tử
Hắn ở trong lòng ngực nàng trầm giọng nói, "A Ngọc, nàng thích chó con không?"
Hắn đột nhiên hỏi tới, Đường Ngọc ngạc nhiên một lát, rồi sau đó mới bỗng nhiên nhớ tới lúc buổi sáng, hắn hỏi nàng hắn có tên thân mật không, nàng thật sự không nghĩ ra được, thuận miệng nghẹn một câu tiểu cẩu tử
Bây giờ, hắn đột nhiên hỏi tới, tiếng tim nàng dường như đập nhanh hơn, tay cũng cứng đờ không có nhúc nhích.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu nhìn nàng, trong mắt chứa đầy yêu thương cùng say đắm, "Chó con yêu nàng……"
Đường Ngọc bỗng nhiên cảm thấy không thích hợp, vừa rồi không phải còn bình thường sao, còn rất ấm áp nữa……
Ngay sau đó, tay Đường Ngọc lại lần nữa bị hắn nắm lấy, Đường Ngọc hoang mang, tay rất nhanh đã bị nắm chặt, Đường Ngọc cắn

môi, chỉ nghỉ ngơi một ngày có được không?
"Nàng cứ nghỉ ngơi……"
"……"
Hôm sau khi tỉnh lại, trong phủ đã bắt đầu đốt pháo.

Náo nhiệt đón năm mới phảng phất đã bị tiếng đốt pháo đánh thức.

Đường Ngọc cũng bị tiếng đốt pháo đánh thức, khi tỉnh lại, Trần Thúc đã không còn ở bên người, nhưng bên ngoài viện có tiếng Trần Thúc
Thanh âm thật sự quá mức quen thuộc, nàng nửa mê nửa tỉnh đều nhận ra
Tối hôm qua xong việc, Trần Thúc tắm gội cho nàng
Hôm nay nàng còn một thân đau nhức, cũng mệt mỏi toàn thân, lúc xuống giường, đôi chân đều mềm nhũn, đêm nay không thể tiếp tục hồ nháo như vậy nữa, nhưng đêm nay lại là đón giao thừa, nàng nói cùng hắn đón giao thừa……
Mày Đường Ngọc nhíu lại, chân đi cũng run rẩy, rõ ràng trước đây thế nào cũng đều thấy là bộ dáng ôn tồn lễ độ, cũng có ôn hòa hữu lực…… Đường Ngọc cắn môi, hay là nhìn nhầm rồi……
Đường Ngọc đứng dậy, duỗi tay đi ra sau bình phong thay xiêm y.

Hôm nay đón năm mới, xiêm y đều là mới làm, vừa người, lại mang theo tươi vui
Đường Ngọc mặc xong, vừa lúc Tiểu Mễ mang nước ấm vào cho nàng rửa mặt, "Phu nhân tỉnh.

"
Đường Ngọc gật đầu.

Tối hôm qua do Bình Á trực đêm, nhưng khi Bình Á giao ban đã nhắc nhở, tối hôm qua hầu gia cùng phu nhân có chút…… Sáng nay ngươi đừng đi đánh thức.

Tiểu Mễ không dám đi vào quấy rầy nàng nghỉ ngơi, cũng do mới vừa nghe đến động tĩnh mới tiến vào.

Chờ Đường Ngọc rửa mặt xong, Tiểu Mễ trang điểm cho nàng

Diện mạo Đường Ngọc lại đẹp, Tiểu Mễ trang điểm đơn giản, cũng không khỏi thở dài, "Phu nhân thật đẹp.

"

Đường Ngọc cười cười, trong gương đồng, tóc mây hoa nhan, mắt như hồ thu

……

Đường Ngọc vén mành lên ra khỏi phòng trong, vừa lúc Trần Thúc đi vào.

Hai người vừa lúc đụng vào một chỗ.

Hôm nay đón giao thừa, đồ mới đều là màu sắc tươi vui, hai người đụng vào một chỗ, hắn duỗi tay nắm lấy nàng, sợ nàng té ngã, bốn mắt nhìn nhau, hai người đều nhớ tới khi thành thân, lúc ấy cũng là hỉ bào màu đỏ rực, hôm nay màu sắc tuy không bằng khi đó, nhưng hỉ bào ngày đại hôn phải đoan trang, long trọng, chính thức, còn xiêm y hôm nay mặc trên người nàng, dáng người yểu điệu, lại uyển chuyển thanh lệ……
"Vừa lúc đến xem nàng tỉnh chưa? Đến chỗ tổ mẫu cùng mợ đi.

" Hắn ấm giọng
Đường Ngọc đáp ứng
Kỳ thật Trường Nhạc uyển ở sát bên, cũng không xa, Trần Thúc đi bình thường, Đường Ngọc duỗi tay kéo kéo ống tay áo hắn, đỏ mặt nói, "Chậm một chút……"
Nàng nói xong, hai người đều sửng sốt.

Trần Thúc cười cười, "Là ta sơ sót.

"

Nếu hắn ôm nàng, sắc mặt nàng càng không chịu được.

Trần Thúc cùng nàng chậm rãi đi, sắc mặt nàng mới dần dần hồi phục lại.

Hắn nhẹ giọng nói, "Đêm nay không náo loạn nữa"
Đường Ngọc nhìn hắn, hôm qua hắn cũng nói như vậy……
Chờ đến Trường Nhạc uyển, tổ mẫu cùng mợ đều tỉnh, đang trò chuyện cùng Mậu Chi, thấy bọn họ tới, Mậu Chi tiếp đón từ xa, tỷ tỷ, tỷ phu.

Trần Thúc dắt Đường Ngọc đi vào.

Vào thời điểm đón năm mới, ban ngày cần phải chọc cho trưởng bối cao hứng, càng cao hứng càng tốt
Lão nhân gia đều thích mã điếu.

Trước đây thái nãi nãi của Trần Thúc thích, bây giờ, tổ mẫu cũng thích.

Trước đây Đường Ngọc không biết chơi, lần trước đã học ở chỗ thái nãi nãi của Trần Thúc mấy ngày, cũng luyện mấy ngày, bây giờ đã có thể tự mình mò bài, chỉ là còn chưa thuần thục lắm mà thôi.

Mợ biết chơi, tổ mẫu càng biết chơi, Trần Thúc góp đủ số người, thuận tiện dạy Mậu Chi.

Mậu Chi không biết chơi, vốn cũng muốn học cho biết, nhưng hôm nay mục đích chủ yếu của Trần Thúc rõ ràng là chịu thua khắp nơi, người khác đều thắng vui vẻ là được.

Trong lòng Đường Ngọc biết rõ
Còn Mậu Chi lại bĩu môi, thở dài, "Tỷ phu, đánh như huynh thật không được đâu.

"
Trần Thúc dừng một chút, sửa lại cho đúng, "Sao có thể nói tỷ phu

đệ không được……”
Đường Ngọc nhìn hắn……
Thật ra người khác không cảm thấy cái gì, lực chú ý đều đặt trên người Trần Thúc cùng Mậu Chi, chỉ có Đường Ngọc cảm thấy suy nghĩ của mình hơi loạn.

Một bên, Trần Thúc nhìn Mậu Chi ấm giọng nói, “Chỉ có hai ta là nam tử, đương nhiên cần tạo niềm vui cho tổ mẫu, mợ cùng tỷ tỷ đệ, đánh, cứ đánh như vậy!”
Dường như sau khi bị tẩy não đổi mục tiêu mới, Mậu Chi thua càng vui vẻ.

Trần Thúc cũng vừa lòng.

……
Một lát sau, Phạm Cù tới viện tìm Trần Thúc.

Trần Thúc đứng dậy, Mậu Chi bắt đầu đánh mã điếu một mình
Phạm Cù thương nghị với Trần Thúc chuyện tiệc mùng một
Hôm qua Phạm Cù bận rộn cả ngày, chính là để chuẩn bị cho tiệc mùng một ngày mai.

Năm đầu tiên phu nhân ở trong phủ, tiệc mùng một rất quan trọng, đây cũng là thời điểm gia quyến quan lại Vạn Châu lần đầu bái kiến phu nhân
Phạm cù tất bật mọi việc, tiệc mùng một đầu năm, Phạm Cù hỏi Trần Thúc ý tứ.

Trần Thúc đại khái nghe qua, cuối cùng nói, ngươi quyết định được rồi
Phạm Cù bực bội nhìn hắn, cũng dỗi nói, chờ sang năm, ta tìm phu nhân quyết định tốt hơn
Trần Thúc nhìn hắn.

Hắn cũng nhìn về phía Trần Thúc.

Trần Thúc thở dài, chuyện trong phủ, ngày sau đều có thể tìm phu nhân thương lượng.

Trong lòng Phạm Cù dường như cũng chưa hết khí
Trần Thúc cười.

Chờ sau đó, mã điếu đánh xong, Đường Ngọc cùng tổ mẫu tản bộ trong viện, Lê ma ma thấy ánh mắt hầu gia đều đặt trên người phu nhân, trong lòng Lê ma ma cười nói, quả thật là tân hôn.

Trần Thúc làm như cảm thấy ánh mắt Lê ma ma, chuyển mắt nhìn qua, Lê ma ma thở dài, "Đôi mắt hầu gia không rời khỏi phu nhân được.

"

Trần Thúc lúc này mới nói, "Lê ma ma, nàng là cháu ngoại Hà gia gia.

"

Lê ma ma sửng sốt, "Hà trưởng sử?"
Đều là lão nhân trong phủ, Hà trưởng sử tự nhiên cũng không xa lạ.

Lê ma ma bỗng nhiên nhớ tới, trước đây lão hầu gia đã từng nói, đính hôn cùng cháu ngoại Hà trưởng sử, lại nghĩ tới khi đó trong phủ gặp nạn, là Chu ma ma mang theo hầu gia bỏ chạy đến chỗ Hà trưởng sử, sau đó Hà gia cũng gặp nạn, hầu gia nói là cháu ngoại Hà trưởng sử chạy trốn cùng hắn, nhưng mà khi quay lại Hoàn thành tìm người, vẫn mãi không tìm được……
Khó trách, Lê ma ma bỗng nhiên kịp phản ứng
Trần Thúc nuốt nhẹ trong cổ họng, "Lê ma ma, ta thật cao hứng.

"

Lê ma ma nhìn ra được, "Thấy rồi.

"

Trần Thúc rũ mi cười cười, tựa như hài tử mới lớn
……
Đã lâu rồi Trần Thúc không được ăn bữa cơm tất niên náo nhiệt như vậy, trước kia toàn là quạnh quẽ, phần lớn thời gian là Phạm Cù cùng Lê ma ma tiếp khách, có đôi khi Cố Tới sẽ dẫn phu nhân đến phủ đón năm mới cùng hắn, nhưng năm nay, tổ mẫu trò chuyện cùng mợ, Mậu Chi và Đường Ngọc có đôi khi sẽ cãi nhau, Đường Đường ở dưới chân hắn mót ăn, toàn bộ đêm giao thừa rôm rả, vô cùng náo nhiệt
Khi đốt pháo hoa, Đường Ngọc dắt Mậu Chi đi xem.

Mấy người bọn họ ở trong phòng có thể thấy, tổ mẫu cũng sẽ gắp thức ăn cho hắn, trong lòng Trần Thúc ấm áp, uống nhiều hai ly.

Xem xong pháo hoa, khi Đường Ngọc trở lại, ngửi được mùi rượu trên người hắn, "Thái nãi nãi nói không thể uống rượu.

"
"Đêm giao thừa, chỉ uống hai ly.

" Hắn dắt tay nàng.

Chờ đến pháo hoa đêm giao thừa qua đi, Trần Thúc nhẹ giọng hỏi, "Bao lì xì, nàng phát hay ta phát?"
Đường Ngọc cười, "Chàng làm đi.

"
Lúc này Trần Thúc mới hào phóng tặng bao lì xì cho trưởng bối và cho Mậu Chi bao lì xì, cuối cùng, còn không quên có chó Đường Đường.

Đường Ngọc cười không ngừng
Mậu Chi muốn chạy tới chỗ Trần Thúc cùng Đường Ngọc đón giao thừa, Dương thị ngăn lại, Mậu Chi không có làm ầm ĩ
Về phòng, Đường Ngọc tắm gội cho hắn, nhìn đến vết thương trên vai hắn, ánh mắt vẫn không khỏi giật mình.

Khi Trần Thúc không kịp cảm thấy, Đường Ngọc duỗi tay, ôm lấy cổ hắn từ phía sau, thấp giọng nói, "Ngày sau phải thật khỏe, đừng sinh bệnh.

"

Hắn biết nàng lo lắng cho hắn, hắn duỗi tay nắm lấy tay nàng, "Được, ta biết.

"

Đường Ngọc lại hôn sau tai hắn
Trần Thúc đã tắm qua, đang ở một bên chà đầu.

Đường Ngọc ở trong nước, ngửa đầu dựa vào cạnh thau tắm, nghĩ hôm nay thật tốt, hắn rất tốt, nàng cũng tốt, trong phủ đều tốt, nàng hy vọng mỗi ngày sau này đều tốt như vậy……
Chờ nàng cũng lau khô tóc, hắn ôm nàng từ nhĩ phòng đi ra ngoài.

Giờ Tý hắn vừa qua không bao lâu, nàng nói muốn xem pháo hoa giờ Tý
Hắn khoác cho nàng áo khoác của hắn, cả người nàng rúc trong áo khoác, bên trong chỉ có một cái áo đơn, nhưng thực ấm áp.

Chơi cờ không? Hắn hỏi.

Hai ngày trước nàng đặt bàn cờ trong phòng, nhẹ giọng nói, đoán đố chữ đi.

Hắn nói được
Hắn vẫn luôn thích.

Hai người đầu chạm đầu ở một chỗ đoán chữ, có khi Đường Ngọc đoán được trước, có đôi khi là hắn.

Chó Đường Đường ở một bên nhìn bọn họ chơi, lo lắng suông.

Nó cũng muốn Đường Ngọc ôm.

Đường Ngọc duỗi tay, Trần Thúc bế lên, rốt cuộc Đường Đường cũng là một con chó, từ sau khi hắn có tên thân mật, liền không vui khi thấy nàng ôm Đường Đường……
Ý nghĩ kỳ kỳ quái quái lại nảy sinh.

Đèn Trường Minh chiếu sáng một bên, cũng chiếu ra hình bóng hai người
Không biết khi nào, trên hình bóng đó, áo khoác trên người nàng chảy xuống, sách đố chữ cũng rơi xuống một bên, hai hình bóng đan xen vào một chỗ, tươi đẹp tràn đầy, khi pháo hoa đón giao thừa sáng lên, nàng không kịp tự hỏi quá nhiều, đôi mắt ngậm nước ôn nhu, miệng cũng gọi tên của hắn.

Một năm qua đi, một năm mới bắt đầu.

Mọi việc đều sang trang mới, tất cả những thứ không vui đều bỏ ở quá khứ
Năm mới, mọi việc trôi chảy.

Mọi việc xong xuôi, hắn ôm lấy nàng, cũng vùi đầu trong lòng nàng, thoải mái lưu luyến, "Năm mới vui vẻ, phu nhân.

"
Nàng cũng ôm lấy hắn, khi nàng cho rằng lại phải lăn lộn một đêm nữa, mới thấy Trần Thúc đã ngủ trong lòng nàng
Đường Ngọc không đánh thức hắn.

Đối với hắn mà nói, năm nay hắn là đêm giao thừa ấm áp kiên định nhất
Năm mới vui vẻ, Trường Doãn, mọi việc trôi chảy.

Đường Ngọc cũng nhắm mắt đi vào giấc ngủ.

Chương 68: 68: Bích Nhân 1

Tối qua ngủ cũng sớm hơn mấy ngày trước đây, cho nên buổi sáng mùng một đầu năm cũng có thể dậy sớm.

Buổi sáng, Tiểu Mễ cùng Bình Á tới phòng hầu hạ.

Hôm nay có tiệc mùng một, một lát nữa, một số danh hào cùng quan lại và gia quyến ở Giang thành đều sẽ tới Kính Bình Hầu phủ gặp phu nhân, cho nên hôm nay cần chuẩn bị sớm hơn, trang điểm cùng xiêm y đều phải long trọng chút.

Bọn nha hoàn trong phòng đi vào hầu hạ Đường Ngọc rửa mặt.

Trần Thúc còn ngủ, Đường Ngọc rửa mặt tắm gội cùng trang điểm đều ở trong nhĩ phòng
Tiểu Mễ cùng Bình Á trước kia đều là nha hoàn hầu hạ cuộc sống hàng ngày của Trần Thúc, vẫn luôn chiếu cố trong phòng, trước đây Lê ma ma an bài thêm bốn nha hoàn nhị đẳng, Bảo Hương chải đầu, Vân Tàng sẽ ấn huyệt xoa bóp, Thảo Diên sẽ hầu hạ trà nước, Tiểu Quả chân tay mau lẹ, mấy nha hoàn vừa được phân đến phòng hầu gia cùng phu nhân, vừa lúc có thể sử dụng được
Khi Trần Thúc tỉnh, bên cạnh đã không còn ai, hơi ấm trong chăn cũng ít, hẳn đã dậy hồi lâu.

Trần Thúc mơ mơ màng màng nhớ tới hôm nay là mùng một năm mới, trong phủ có tiệc mùng một
Hôm qua đón giao thừa, dường như hắn đã rất lâu rồi không có ngủ an ổn sảng khoái trong đêm giao thừa như vậy, sáng nay nằm trong chăn cũng nhớ tới.

Khi chống tay đứng dậy, nghe được có tiếng cười từ nhĩ phòng truyền đến, nhớ tới Đường Ngọc hẳn là đang trang điểm.

Trần Thúc đổi xiêm y sau bình phong, vén mành lên đi vào nhĩ phòng
Bảo Hương mới vừa lau đầu cho Đường Ngọc, Tiểu Mễ cùng Bình Á vừa mặc xong xiêm y cho nàng, Đường Ngọc ngồi trước gương đồng, Bảo Hương chải đầu cho nàng, Vân Tàng xoa dầu vào tay Đường Ngọc
Đường Ngọc hơi không thích, ánh mắt vừa lúc nhìn thấy Trần Thúc đang đi vào nhĩ phòng trong gương đồng
Tiểu Quả nhìn thấy Trần Thúc trước, "Hầu gia.

"
Mấy người đều dừng lại, hành lễ.

Trần Thúc ôn hòa nói, "Cứ làm việc của các ngươi, không cần để ý đến ta.

"
Mấy người cười cười, khi Trần Thúc tiến lên, mấy người tạm thời lui sang một bên.

Nàng ngồi, Trần Thúc đứng bên cạnh nàng, hơi hơi cúi người, vừa lúc gương đồng có thể chiếu ra gương mặt hắn dán vào mặt Đường Ngọc, ấm giọng nói, "Đừng khẩn trương, có Phạm Cù, chuyện trong phủ cùng chuyện ở Giang thành hắn đều rõ ràng, có việc hắn sẽ đến gọi ta.

"

Đường Ngọc khẽ ừ một tiếng.

Trần Thúc duỗi tay nắm tay nàng, nàng nhìn hắn.

Trong gương đồng, một bộ hoa phục hầu phu nhân mặc vừa vặn trên người nàng, tẫn hiện ung dung hoa quý, hắn nhẹ giọng nói, "Đẹp.

"
Đường Ngọc vừa muốn nói gì, hắn lại nói, "Mặc cũng đẹp, không mặc cũng đẹp.

"
Lời Đường Ngọc mới vừa muốn nói nuốt vào trong cổ họng.

Cũng may vừa rồi hắn nhỏ giọng, các nha hoàn cũng không nghe thấy, hai sườn mặt Đường Ngọc vẫn nổi lên một mạt ửng đỏ, "Trần Thúc! ! "
Nha hoàn chung quanh nghe phu nhân gọi thẳng tên họ hầu gia, đều có chút kinh ngạc, rồi lại thấy hầu gia cũng không tức giận, thậm chí có chút dương dương tự đắc, bỗng nhiên phản ứng lại, tình cảm của hầu gia cùng phu nhân còn tốt hơn bọn họ từng nghĩ
Mới vừa nghĩ đến chỗ này, lại nghe phu nhân hờn dỗi, "Chàng đi ra ngoài!"
Rồi sau đó, hầu gia quả thực nghe lời đi ra ngoài.

Mấy người Tiểu Mễ đều kinh ngạc đến ngây người.

Khi Đường Ngọc bỗng nhiên nhớ tới đây không phải là Đào thành, trước mắt cũng không phải là chó Đường Đường, mà là đám người Tiểu Mễ, Bình Á
Đường Ngọc thổn thức trong lòng
Nhưng mấy người Tiểu Mễ lại rũ mi nở nụ cười, Lê ma ma nói không sai, đúng là phu nhân có thể quản được hầu gia! !
Chờ trang điểm xong, khi đi đến trong phòng, Thảo Diên nói hầu gia đi phòng nghị sự trước
Canh giờ này, hầu như các quan viên Giang thành - Vạn Châu phủ đều sẽ dẫn gia quyến tới Kính Bình Hầu phủ, sau đó quan viên đều trò chuyện uống trà trong phòng nghị sự, nữ quyến đều sẽ đến hậu viện gặp Đường Ngọc, ngắm tuyết
Khi Đường Ngọc đến hậu viện, Lê ma ma cùng Phạm Cù đều đã tới, thấy Đường Ngọc theo phía sau mấy người Tiểu Mễ, tất cả đều đi lên đón, Phạm Cù chắp tay, Lê ma ma hành lễ, "Phu nhân!"

Đường Ngọc gật đầu.

Phạm Cù nhìn nhìn canh giờ, "Cũng sắp đến giờ.

"
Lê ma ma là lão nhân trong phủ, đối với trong phủ cùng Giang thành đều quen thuộc, Lê ma ma đi đến cửa lớn hầu phủ chờ đón khách
Phạm Cù thì ở tại hậu viện cùng Đường Ngọc, "Phu nhân không cần khẩn trương, tiếp theo, chính là bái yết theo thông lệ, phu nhân muốn nói đôi ba câu thì nói đôi ba câu, không muốn nói, cứ nhẹ nhàng gật đầu, xem như tiếp đón là được.

"
Phạm Cù nói xong, Đường Ngọc nói được
Thấy phu nhân không hỏi cái gì khác, nếu đặt ở tình hình trước đây, Phạm Cù sẽ cảm thấy phu nhân giống như hầu gia, qua loa cho xong, nhưng đoạn đường đi cùng phu nhân về Giang thành, Phạm Cù đã hiểu được tính tình phu nhân, chỉ cần phu nhân nói được, đại khái đều là trong lòng đã hiểu rõ.

Phạm Cù không hỏi nhiều, sau đó đi theo bên cạnh phu nhân, hành sự tùy theo hoàn cảnh là được.

Đường Ngọc không hỏi nhiều, nguyên nhân kỳ thật rất đơn giản, bởi vì mùng một mỗi năm mệnh phụ trong kinh đều sẽ vào cung bái yết, nàng từng hầu hạ tiệc rượu, cũng từng quản các việc nhỏ không đáng kể lúc bái yết, đều rất rõ ràng, cũng đã thấy qua, người ngồi trên chủ vị lúc muốn đuổi người, làm sao để đuổi mà không tốn sức, lại còn có thể biểu đạt thân thiết, thậm chí làm sao bất động thanh sắc mà vẫn đuổi đi được
Phạm Cù nói điều này, trong lòng nàng kỳ thật đều biết rõ
Giang thành đều là tâm phúc của Trần Thúc
Hôm nay quan viên Vạn Châu phủ đều đi cùng gia quyến tới bái yết, đưa tay không đánh mặt người đang tươi cười, Đường Ngọc biết phải ứng phó như thế nào

Lần lượt, đã có gia quyến quan viên đi vào.

Lúc ban đầu tới chính là phu nhân Cố trưởng sử cùng con dâu.

Ngày trước Đường Ngọc đến Giang thành, Cố trưởng sử đã dẫn phu nhân tới chờ đón, Đường Ngọc đã gặp qua phu nhân Cố trưởng sử.

Cố trưởng sử là đệ nhất nhân của Vạn Châu phủ, lại là trưởng bối của Trần Thúc, phu nhân Cố trưởng sử tới, Đường Ngọc hào phóng tiến lên.

"Gặp qua phu nhân!" Mãn phu nhân và con dâu cùng chào hỏi.

"Mãn phu nhân xin đứng lên.

" Đường Ngọc tiến lên đỡ bà, đám đông người nhìn chăm chú, mặt Mãn phu nhân đầy xuân quang, trước mặt người khác cũng rất có mặt mũi.

"Đây là?" Đường Ngọc hỏi, kỳ thật vừa nãy Phạm Cù đã nói với nàng, là con dâu Cố trường sử, nhưng Đường Ngọc vẫn hỏi, thuận tiện nói thêm với Mãn phu nhân một câu, Mãn phu nhân cung kính nói, "Phu nhân, đây là con dâu Trang thị.

"
Trang thị lại lần nữa hành lễ, "Gặp qua phu nhân.

"
Đường Ngọc gật đầu, "Ngồi xuống nói chuyện đi.

"
Trong hậu viện có ấm đình.

Ấm đình rộng rãi, thích hợp để ngắm tuyết nhất
Phía sau Đường Ngọc, Phạm Cù nhẹ nhàng thở ra, phu nhân quả

thật là phu nhân, vô cùng ổn thỏa, căn bản không cần hắn lo lắng nhiều, trong phủ này quả nhiên người cần lo lắng nhiều luôn là hầu gia
Địa vị Cố trường sử ở Vạn Châu phủ tựa như cha nuôi, Mãn phu nhân nơi này ứng đối thỏa đáng, các phu nhân khác nhìn ở trong mắt, cũng đều biết phu nhân hiểu rõ trong lòng, toàn bộ tiệc mùng một này cũng thuận lợi hơn nhiều.

Các phu nhân khác cũng đều lần lượt tới hậu viện, theo thứ tự bái kiến Đường Ngọc.

Chỗ ngồi trong ấm đình rất ít, cách mỗi đoạn thời gian ngoại trừ những người đến bái yết sẽ luân phiên nhường chỗ, nhưng Mãn phu nhân vẫn luôn ngồi bên cạnh Đường Ngọc, Đường Ngọc cũng sẽ thỉnh thoảng tìm lời nói cùng Mãn phu nhân, mỗi gia quyến đi vào gặp mặt, Đường Ngọc cũng đều sẽ nhẫn nại nói thêm một hai câu, sẽ không nói quá nhiều làm người khác cảm thấy quá mức thân cận, cũng sẽ không làm người cảm thấy ngạo mạn vô lễ, Đường Ngọc đắn đo rất khá, cũng làm người khác như đắm mình trong gió xuân.

Ra khỏi ấm đình, không ít gia quyến quan lại đều ngồi một chỗ tán gẫu
"Phu nhân thật đẹp.

"
"Ứng đối cũng khéo léo, giơ tay nhấc chân đều có phong thái chủ mẫu"
"Phu nhân và hầu gia đi cùng với nhau, tựa như một đôi bích nhân.

"
Tóm lại, sau hơn nửa ngày, trong lòng gia quyến quan lại Vạn Châu phủ ít nhiều đều biết được, phu nhân là nhất đẳng mỹ nhân, nói chuyện khéo léo, cũng không làm người khác khó xử, rất thoải mái.

Sau đó uống trà, ngắm tuyết, tản bộ, mọi người đều vây quanh Đường Ngọc, cũng dần dần quen thuộc Đường Ngọc

Có người nói, khẩu âm phu nhân nghe như người kinh thành; có người nói phu nhân có vài âm tiếng Bình Nam, không biết là khuê nữ nhà ai ở kinh thành hay là khuê nữ gia đình nào ở Bình Nam.

Rồi lại có người nói, phu nhân kỳ thật là cháu ngoại Hà trưởng sử trước đây của Vạn Châu phủ, việc hôn nhân này cũng do tổ phụ hầu gia tự định ra.

Người khác nhao nhao than thở, vậy là hôn sự đã sớm định ra từ trước, khó trách hầu gia vẫn mãi không chịu cưới.

Sau hơn nửa ngày, thần kinh trước đây vẫn luôn khẩn trương và căng chặt của Phạm Cù, nhưng thật ra càng ngày càng thả lỏng, sau hơn nửa ngày, phần lớn thời gian chỉ cần đề điểm phu nhân một tiếng, đây là gia quyến nhà ai tới, có kiêng kị gì không, phu nhân sẽ tự đắn đo thỏa đáng.

Toàn bộ quá trình, như đắm mình trong gió xuân.

Lại thêm chút thời gian, Đường Ngọc thấy có một nữ tử váy xanh tiến lên, Đường Ngọc nhìn thêm vài lần, đang chờ Phạm Cù mở miệng nói cho nàng biết là ai, nhưng dường như Phạm Cù không lên tiếng, Đường Ngọc quay đầu, thấy trong mắt Phạm Cù đều là ôn nhu.

Phạm Cù làm như cũng cảm thấy thất lễ, phục hồi tinh thần lại, "Phu nhân, đây là nội tử, Nguyễn Đào.

"
Đường Ngọc cười cười, thì ra là phu nhân Phạm Cù

Phạm Cù là trưởng sử Kính Bình Hầu phủ, phu nhân hắn, hôm nay cũng tới tiệc mùng một
Đường Ngọc và Phạm Cù quen thuộc, phu nhân Phạm Cù tới, Đường Ngọc cũng thân thiết.

"Ngồi đi, Nguyễn Đào.

" Ánh mắt Đường Ngọc nhìn về phía chỗ ngồi gần bên
Nguyễn Đào đáp lời
Đường Ngọc nói thêm cùng nàng vài câu, thấy tính tình Nguyễn Đào vừa lúc bổ sung cho Phạm Cù, Phạm Cù lạnh lùng, mọi việc làm theo tuần tự, nhưng tính tình Nguyễn Đào hoạt bát, ngôn từ cũng nhiều, Đường Ngọc thích nói chuyện với nàng
! !
Trong phòng nghị sự, Mậu Chi vẫn luôn đi theo bên cạnh Trần Thúc
Người khác đều biết đó là đệ đệ phu nhân, hầu gia vẫn luôn dẫn theo bên người, ngày sau hẳn là sẽ cùng một chỗ với hầu gia
Quan lại Vạn Châu phủ ở chung một chỗ, chúc mừng tân xuân lẫn nhau, từng người đều rất có tinh thần, cũng thấy hầu gia hôm nay rất có tinh thần, so với bất cứ lần tân xuân nào trước đây thoạt nhìn đều có nhiều vui sướng hơn
Buổi trưa đến, quan lại cùng Trần Thúc dùng cơm ở thiên sảnh, các gia quyến cùng Đường Ngọc dùng cơm trong sảnh ở hậu viện
Thời gian buổi trưa, Đường Ngọc trở về viện ngủ trưa
Các nữ quyến ở trong hậu viện nghe diễn, nói chuyện phiếm, cắn hạt dưa, chờ thời gian trôi qua một ít, nghe diễn xong, sau đó có nữ quyến pha trà, mọi người tốp ba tốp năm nói chuyện với nhau, cũng đều theo thứ tự đến lộ diện trước mặt Đường Ngọc
Gần đến hoàng hôn, mới đi chính sảnh.

Hôm nay là tiệc mùng một, cho nên Kính Bình Hầu phủ mở tiệc tại chính sảnh, trước buổi trưa, Phạm Cù cùng Lê ma ma đều giúp đỡ ở chỗ Đường Ngọc, đến khi buổi trưa qua đi, đều đi chính sảnh chuẩn bị tiệc tối
Tuy nói là gia yến, nhưng người không ít, cho nên cũng long trọng.

Trần Thúc và Đường Ngọc một ngày không gặp, thấy nàng trong vòng vây một đống nữ quyến, cũng không luống cuống, ngược lại liếc nhìn một cái có thể thấy loá mắt xuất chúng, Trần Thúc tiến lên dắt nàng cùng vào chính sảnh đi lên chủ vị
"Hôm nay có ổn không?" Hắn nhẹ giọng hỏi.

"Cũng được.

" Đường Ngọc cảm thấy ít nhất không sai lầm, cũng không mất mặt.

Trần Thúc cười cười.

Hai người bọn họ ngồi xuống trên ghế chủ vị, gia yến cũng coi như chính thức bắt đầu, Trần Thúc nâng chén nói cùng chúc mừng tân hôn, lại cùng Đường Ngọc kính mọi người một ly trước, rồi sau đó Cố trưởng sử dẫn đầu mọi người chúc hầu gia phu nhân tân hôn đại cát
Thực mau, gia yến bày tiệc ăn uống linh đình, trống đánh kèn thổi cùng dáng múa nhẹ nhàng
Đường Ngọc thấy hắn uống hơi nhiều.

Trần Thúc nhẹ giọng nói, một năm chỉ có một lần, ngày thường trên dưới Vạn Châu phủ đều biết hắn không uống rượu, cũng sẽ không có người kính rượu, hôm nay lại không giống, tiệc mùng một lại là gia yến để nàng lộ diện, hắn phải chống đỡ cho nàng
"Yên tâm đi, không có bao nhiêu" Trần Thúc kỳ thật rất vui vẻ.

.

Chương 69: 69: Bích Nhân 2

Khi tiệc rượu kết thúc, Đường Ngọc dìu hắn trở về, hắn thật sự đã uống quá nhiều, say bí tỉ, nhưng cũng không có rượu vào lời ra
Lên giường, Đường Ngọc thay xiêm y cho hắn
Bởi vì uống có chút nhiều, nên không để hắn đi tắm sợ cảm lạnh, chỉ dùng khăn lông nóng lau mặt cùng thân mình cho hắn
Kỳ thật hắn vẫn tỉnh, nhìn nàng, cũng phối hợp, chỉ là có chút choáng váng, không thể nhúc nhích được
Chờ nàng bận rộn xong, hắn một tay ôm nàng vào trong lòng ngực, phu nhân, ngủ thôi
Đường Ngọc bị dọa nhảy dựng, nhưng thấy hắn ngủ rất mau, cũng không quấy nhiễu hắn, chờ hắn ngủ rồi, nàng lại rửa mặt cho mình sau
Trần Thúc ôm nàng, cùng nhau ngủ, lười nhác như chó con cọ cọ cổ nàng, "A Ngọc, làm sao bây giờ, ta không thể xa nàng được nữa rồi?"
Đúng là uống nhiều quá……
Đường Ngọc dừng một chút, duỗi tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hắn, không ngờ lại thật sự hữu dụng.

Hắn quả thực không làm ầm ĩ, ngủ rất an tĩnh
Ngũ quan hắn thật sự tinh xảo, đặc biệt là khi ngủ, liếc mắt nhìn qua một cái, ôn hòa yên lặng, tựa như trích tiên, Đường Ngọc trộm hôn hắn, hắn ôm chặt nàng, "Trộm hôn ta, phu nhân.

"

Đường Ngọc lại bị dọa nhảy dựng, cho rằng hắn tỉnh.

Nhưng kỳ thật, rất nhanh đã phát hiện, hắn hắn là đang nằm mơ.

Đường Ngọc thổn thức trong lòng
Lại nghe được tiếng hít thở đều đều vang lên rất nhỏ ở chóp mũi

hắn, Đường Ngọc nghiêng người gối lên mu bàn tay mình, nhìn hắn, cũng lặng lẽ nghĩ, năm tháng vẫn luôn an tĩnh như vậy thì quá tốt……
Hôm sau tỉnh lại, Trần Thúc tỉnh rượu
Đi nhĩ phòng rửa mặt thay xiêm y, lại cùng Đường Ngọc đi qua chỗ tổ mẫu cùng mợ trò chuyện một lát trước, sau đó, Trần Thúc liền dẫn Mậu Chi cùng đi đến phòng nghị sự.

Cuối tháng chạp hắn mới về lại Vạn Châu, ngoại trừ ngày thứ hai xử lý được chút việc gấp, thời gian khác đều không quan tâm đến chuyện ở Vạn Châu, tiệc mùng một đã xong, gần như nên dần dần quan tâm lại sự vụ ở Vạn Châu
Hôm nay tới chính là Cố trưởng sử cùng hai quan viên quan trọng khác, Trần Thúc dẫn Mậu Chi đi cùng
Mậu Chi còn nhỏ, chuyện có thể làm được cũng không nhiều, vẫn luôn làm tùy tùng của Trần Thúc, chỉ việc ghi nhớ, tuy rằng nhớ không được đầy đủ, nhưng nói chung cũng mưa dầm thấm đất.

Mà bên chỗ Đường Ngọc, Phạm Cù thật sự mang sổ sách trong phủ, còn có chìa khóa phủ kho đến cho nàng.

Phủ kho rất lớn, lại phân ra các kho khác nhau, Phạm Cù thương lượng với Đường Ngọc xem trước một phần
Phạm Cù hỏi nhẹ, "Phu nhân có thể xem sổ sách không?"
Hắn lo lắng nàng không biết, hắn ở bên cạnh báo cho nàng cũng được.

Đường Ngọc cười cười, "Biết một ít.

"
Phàm là nghe phu nhân nói "Được", "Biết một ít", kỳ thật trong lòng Phạm Cù đã nắm chắc, lời nói của phu nhân đều là lời khiêm tốn, nhưng nếu thật sự không biết, phu nhân sẽ nói thẳng không biết
Phạm Cù không quấy rầy, chỉ ở một bên chờ, phu nhân có chỗ nào không rõ lắm thì có thể hỏi hắn.

Đường Ngọc đích xác xem rất chậm, nhưng sổ sách này đó nàng đều biết nhìn, nàng ở trong cung làm được chức chưởng sự cô cô, những thứ cơ bản đều có thể xem qua.

Nàng xem chậm, không chỉ bởi vì các đầu mục cùng con số quá nhiều, nàng lại xa lạ, cần tiêu hóa từ từ, mà còn bởi vì trong đó có vài con số thật lớn, nàng khiếp sợ mất một thời gian, cũng phải hỏi Phạm Cù có phải có vấn đề không, Phạm Cù nói không có, trong lòng Đường Ngọc mới hơi hơi giật mình, khó trách trước kia thiên gia muốn liên hôn cùng Vạn Châu, kho của Vạn Châu phủ nàng không biết rõ, nhưng kho riêng của Kính Bình Hầu phủ lại giàu có và phồn thịnh như thế……
Nhưng càng giàu có và phồn thịnh, càng dễ dàng bị người dòm ngó
Hoài bích có tội*
*Lấy từ câu "Thất phu vô tội, hoài bích có tội", nghĩa là: Kẻ thường dân vốn không có tội, chỉ vì có ngọc bích mà thành có tội.

Khi Đường Ngọc xem, trong lòng không phải không có lo lắng……
Chờ xem xong một phần sổ sách này, trong lòng đã có ước lượng, Phạm Cù dẫn nàng đi xem một phần phủ kho tương ứng
Bởi vì có Phạm Cù, cho nên phủ kho được sửa sang lại gọn gàng ngăn nắp, hơn nữa rất dễ đối chiếu cùng sổ sách, sẽ không làm Đường Ngọc mới nhìn lần đầu mà đã cảm thấy hết đường xoay xở.

Nhưng bởi vì đồ quá nhiều, Đường Ngọc lại mới xem xong sổ sách, vẫn có chút choáng váng, có hơi cố hết sức, nhưng trước mắt cũng có thể theo kịp
Dù sao cũng là một cái Kính Bình Hầu phủ to như vậy, Phạm Cù cũng biết sẽ không nhanh được
Mục đích hôm nay chủ yếu là làm cho phu nhân có cái nhìn đại khái, biết đại khái một chút là được.

Đường Ngọc càng cảm thấy những thứ cần phải học rất nhiều.

Nhưng nàng hiếu học, cũng không sợ phí thời gian.

Thời điểm hoàng hôn, Trần Thúc trở về, thấy nàng dựa trước bàn đọc sách trong phòng
"Sao vậy, Phạm Cù giao việc cho nàng àh?" Phản ứng đầu tiên của Trần Thúc là chỉ trích Phạm Cù
Đường Ngọc ngước mắt nhìn hắn, nhẹ giọng nói, "Không phải, hôm nay chỉ xem sổ sách, còn có phủ kho, thiếp cảm thấy cần học thật nhiều, cũng muốn nhìn nhiều một chút.

"

Hắn biết nàng nghiêm túc.

Bộ dáng nàng nghiêm túc cũng rất đẹp.

Trần Thúc tiến lên, trêu ghẹo nói, "Đừng quá mệt, quá nhiều thứ thì cứ để cho Phạm Cù tiếp tục trông nom.

"

Đường Ngọc nhìn hắn, "Thiếp muốn làm chút việc.

"

Trần Thúc hôn nàng, "Muốn làm cái gì, làm cái gì ~"
Đường Ngọc than thở trong lòng, hắn đứng dậy đi tắm, khi sắp đến nhĩ phòng, lại đưa đầu ra ngoài, "Muốn đi chung không?"
Đường Ngọc lắc đầu, "Thiếp muốn xem tiếp.

"

Khi tắm gội, Trần Thúc nghĩ thầm, hắn hắn nên mắng chết Phạm Cù!
……
Chờ Trần Thúc tắm gội ra ngoài, Đường Ngọc vẫn còn ngồi xem sổ sách.

Trần Thúc lau khô đầu, dùng một cây ngọc trâm đơn giản cố định tóc, thay đổi xiêm y rộng thùng thình, trên người còn có hương

thơm tươi mát do vừa tắm gội, khi hắn tiến lên, Đường Ngọc vậy mà cũng chưa liếc nhìn hắn một cái.

"Phu nhân, đừng nghiêm túc như vậy, ta có chút hoảng……" Trần Thúc cố ý ngồi gần chút, làm nàng dựa vào gần hắn
Đường Ngọc đang xem cẩn thận, nhẹ giọng nói, "Được rồi, đừng nháo.

"
Trần Thúc: "……"
Đừng nháo —— hắn bị ghét bỏ.

Vẻ mặt Trần Thúc như cha mẹ chết, mới tân hôn không bao lâu, vậy mà hắn đã bị ghét bỏ, là do hắn không có lực hấp dẫn hay sao?……
Đường Ngọc làm như phát hiện hắn hồi lâu không động đậy, chuyển mắt nhìn hắn, trong đầu hắn còn đang thiên mã hành không*
*Thiên mã hành không: Ý tưởng, suy nghĩ dồi dào, phong phú, không bị bó hẹp = suy nghĩ lan man
Đường Ngọc hôn sườn má hắn, ấm giọng nói, "Thiếp bù lại cho chàng một chút.

"
Trần Thúc mới kịp phản ứng lại, ta đây ngồi xem cùng nàng
Đường Ngọc không biết hắn đứng dậy đi làm cái gì, nhưng rất nhanh đã có gã sai vặt ôm một chồng hồ sơ tới.

Đường Ngọc ngây người.

Hắn thật không nói giỡn, Vạn Châu phủ thực sự còn một đống việc, chỉ là hắn muốn qua một ít thời gian nữa mới xử lý, kết quả Đường Ngọc muốn xem sổ sách, hắn nhàn rỗi cũng nhàn rỗi rồi, vừa lúc cùng nhau xử lý việc thì càng tốt.

Đường Ngọc cũng kịp phản ứng, thiên tử xem sổ con, bởi vì toàn bộ việc trong Yến Hàn đều ở chỗ thiên tử; nhưng Vạn Châu là đất

phong của Kính Bình Hầu phủ, Trần Thúc lại không phải là Kính Bình Hầu trên danh nghĩa, cho nên việc của Vạn Châu kỳ thật Trần Thúc đều phải xử lý
Ở Vạn Châu, Trần Thúc chính là quân hầu.

Trần Thúc tiến đến trong lòng nàng, nằm trong lòng nàng nhìn, tư thế này thoải mái, cũng có thể trấn an được hắn một chút
Đường Ngọc không lên tiếng.

Hai người đều đang xem sổ sách của từng người, thời gian trôi qua thật sự nhanh.

Tiểu Mễ tiến vào châm thêm một lần đèn, hai người còn đang xem sổ sách, cũng không quấy rầy lẫn nhau
Hơi muộn chút, Đường Ngọc có chút mệt mỏi, lười biếng nhìn hắn, thấy hắn còn đang nghiêm túc nhìn, không khỏi cười cười.

Người trong lòng nhân cơ hội nói, "Nàng nhìn lén phu quân của mình.

"
Đường Ngọc vừa tức giận vừa buồn cười, "Quang minh chính đại nhìn.

"
Trần Thúc bỗng nhiên cười.

Đường Ngọc hỏi, "Cười cái gì?"
Trần Thúc buông hồ sơ, "A Ngọc, khi nàng nói lời âu yếm thật là dễ nghe.

"
Đường Ngọc sửng sốt, vẻ mặt kinh ngạc nhìn hắn.

Hắn cũng nhìn nàng, nghiêm túc nói, "Phu nhân, đêm đã khuya, muốn mơ ước sắc đẹp của phu quân nàng không?"

Hắn vốn đang trêu ghẹo, nhưng dường như Đường Ngọc bỗng nhiên nhớ tới cái gì, dừng một chút, muốn mở miệng, muốn nói lại thôi, vẫn là nhịn xuống.

Trần Thúc cảm thấy không đúng, "Vừa rồi làm sao vậy?"
"…… Không có gì.

" Đường Ngọc không nói.

Trần Thúc càng thêm cảm thấy không đúng, bám riết không tha, "A Ngọc……"
Đường Ngọc không muốn nói, nhưng chịu không được hắn làm ầm ĩ, chỉ đành phải buông sổ sách trong tay nhìn hắn, "Vì sao chàng lại thích bôi hương phấn lên mặt?"
Trần Thúc: "……"
Đường Ngọc: "……"
Bốn mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy được mười vạn phần mê hoặc từ trong mắt đối phương
Trần Thúc nhíu mi, "Không phải nàng thích…… nam tử bôi hương phấn lên mặt sao?"

"……" Đường Ngọc kinh ngạc, "Thiếp thích nam tử bôi hương phấn lên mặt lúc nào?"
Sao nàng lại không nhớ, nàng thích nam tử bôi hương phấn lên mặt?
"Không phải sao?" Nhìn thấy sắc mặt nghi hoặc của Đường Ngọc, trong lòng Trần Thúc ngầm cảm thấy sai sai ở chỗ nào
Đường Ngọc cười lắc đầu, "Sao vậy được?"
"Vậy vì sao lúc trước khi nàng về Bình Nam, lại muốn chọn……" Nói đến đây, Trần Thúc bất giác cảm thấy mình nói hớ
Đường Ngọc cũng bỗng nhiên phản ứng lại, vì sao hắn vẫn luôn miệng nói nàng thích người bôi hương phấn lên mặt, lúc ấy, xác thật Triệu Sơ đã bôi hương phấn lên mặt, Đường Ngọc thở dài, "Sao chàng biết?"
Dưới ánh mắt của Đường Ngọc, Trần Thúc cầm hồ sơ che mặt, hắn không nên nói nhiều……

Đường Ngọc duỗi tay, lấy hồ sơ trên mặt hắn xuống, "Còn nữa, sao chàng biết tiểu hầu tử?"
Trần Thúc lại lần nữa yên lặng đắp hồ sơ lên mặt, thôi chết rồi!
Đường Ngọc cũng lại lần nữa lấy hồ sơ.

Trần Thúc thẳng thắn, "Lúc trước sợ nàng về Bình Nam một mình không an ổn, ta cho thị vệ đi theo nàng, kết quả hắn trở về nói với ta, nàng thích người bôi hương phấn lên mặt, cho nên, mỗi lần gặp nàng ta bôi hương phấn……"
Đường Ngọc: "……?!?"
Trần Thúc tiếp tục nói, "Khi các người đi ngang qua Thuẫn thành, treo giấy cầu phúc trên linh thụ, thị vệ gỡ xuống cho ta nhìn, ta liền biết có tiểu hầu tử……"
Lời còn chưa dứt, lần này là Đường Ngọc trực tiếp đắp hồ sơ trên mặt hắn.

Trần Thúc tự mình gỡ xuống, "Do ta lo lắng khi đó nàng bực ta, không dám nói với nàng, lại lo lắng an toàn của nàng nên mới cho người đi theo nàng, ta một mảnh khổ tâm, không biết ngày đêm đuổi theo bao nhiêu đoạn đường mới đuổi theo kịp nàng, thật sự……"
Lúc này nhất định cần bán thảm, hơn nữa càng thảm càng tốt.

Đường Ngọc nhạt giọng, "Cho nên, ở Quy Hồng trấn cũng là cố ý? Ngựa ăn nhầm bã đậu cũng là cố ý, bởi vì chàng muốn cho ta lên xe ngựa của chàng?"
Trần Thúc: "……"
Lúc này không được nói tiếp, nói cái gì đều không đúng.

Nói cái gì đều sẽ bị dỗi.

Trần Thúc xấu hổ mà không mất lễ phép cười cười.

Đường Ngọc bực bội nghẹn trong lòng, nhạt giọng nói, "Trần Trường Doãn, chàng có biết không?"
Hả? Trần Thúc nhìn nàng.

Nàng gằn từng chữ, "Lúc ấy, ta thấy trên mặt chàng bôi hương phấn, ôm Đường Đường gọi một tiếng nhi tử hai tiếng nhi tử, ta còn cho rằng chàng đoạn tụ, cho nên, mãi cho đến Miểu thành, khi tổ mẫu nói với ta về chàng, ta còn nói với tổ mẫu, hắn là đoạn tụ……"
Đoạn tụ?!!!
Khó trách ở Miểu thành nàng vẫn luôn nhìn hắn như vậy, khó trách cũng không tránh hắn……
Mặt Trần Thúc đều tái mét rồi.

Hắn không chửi chết Trần Phong, cũng thực có lỗi với bản thân
Người nào đó thẹn quá hóa giận bế Đường Ngọc lên, đây đã đụng vào điểm mấu chốt của hắn rồi, nếu không lau dấu vết này trong lòng nàng, cả đêm này chắc hắn cũng không ngủ được
Tác giả có lời muốn nói:
Tiểu cẩu tử: Ta mà là đoạn tụ hả????.

Chương 70: 70: Đèn Bốn Mùa Như Ý

Hôm sau, Trần Thúc vẫn dẫn Mậu Chi đi phòng nghị sự như cũ
Bây giờ Mậu Chi nghe cũng không hiểu được bao nhiêu, nhưng Trần Thúc dẫn hắn theo làm quen lỗ tai, hắn cũng biết khi ở phòng nghị sự không được mở miệng quấy rầy, yên lặng ghi nhớ, trên đường trở về hỏi lại tỷ phu.
Đường Ngọc cũng theo Phạm Cù đi nhìn phủ kho khác
Lần này bởi vì đã làm luyện tập trước, cho nên khi đi xem phủ kho liền thuần thục hơn so với lần đi xem đầu tiên rất nhiều.
Tối hôm qua tuy rằng bị Trần Thúc làm ầm ĩ, nhưng trước khi Trần Thúc làm ầm ĩ, nàng đã nhìn không ít.

Hơn nữa sáng hôm nay cũng cố ý rút ra thời gian nhìn trước, cho nên lần này khi lại xem phủ kho, rất nhiều đồ vật đều có thể nhìn được, xem sổ sách có gì nghi hoặc, cũng có thể hỏi Phạm Cù.
Phạm Cù vui mừng, "Phu nhân để bụng."
Ý ngoài lời, hầu gia không để bụng.
Đường Ngọc nói, "Có ngươi lo lắng, Trường Doãn mới không cần nhọc lòng."
Phu nhân thực biết nói chuyện, Phạm Cù như đắm mình trong gió xuân.
Đường Ngọc lại nói, "Còn kém quá xa, cần phải học từ từ"
Phạm Cù cảm thán, "Phu nhân, có ngài tới phủ thật tốt."
Phạm Cù không phải thổi phồng, từ tháng chạp vừa rồi tới bây giờ, chỉ có một khoảng thời gian ngắn, nhưng Phạm Cù rất tin cậy nàng.
Trong lòng Đường Ngọc lại thổn thức, trước đây Trần Thúc có bao nhiêu không quan tâm đến việc của Phạm Cù, mà oán niệm của Phạm Cù dường như cũng không phải chỉ có sâu không thôi đâu
Đường Ngọc cười cười.
Chuyến đi xem phủ kho này, Phạm Cù có thể cẩn thận nói cùng Đường Ngọc các trướng mục của phủ kho, còn có chỗ đặc thù.

Tuy rằng Vạn Châu phủ có kho, cũng có kho quan chuyên môn, nhưng thời điểm khẩn cấp, kho của Kính Bình Hầu phủ cũng là một trong số đó.
Chuyến đi xem phủ kho này, Đường Ngọc thu hoạch được rất nhiều. Không ít thứ, đều trở về cân nhắc một lần.
Từ đầu năm đến nay, liên tiếp mấy ngày, Trần Thúc và Đường Ngọc đều có việc riêng của từng người
Thời gian mấy ngày trôi qua thực mau
Trần Thúc ra ngoài một năm, dùng nhiều ngày đã cơ bản nắm rõ tình hình Vạn Châu
Đường Ngọc cũng gần như đã xem xong sổ sách cùng đồ vật trong phủ kho, thuận tiện, còn có khế đất cùng điền sản ruộng đất của Kính Bình Hầu phủ, Đường Ngọc sau khi xem xong, có chút ngây ngốc, Vạn Châu thực giàu có, Trần Thúc đặc biệt giàu có……

Nhưng cảm giác lại giống như lần đầu xem sổ sách phủ kho, Vạn Châu như là một khối thịt mỡ, nếu không có Trần Thúc, không có quân đội Vạn Châu, chỉ sợ mỗi người đều muốn mơ ước.
Đường Ngọc có chút lo lắng……
Rốt cuộc cũng đến mùng mười tháng giêng, những thứ cần xem Đường Ngọc đã xem gần như hoàn chỉnh
Ở trong cung, có thể làm được quản sự cô cô, nhất định khôn khéo, mấy thứ này, trước đây trong lòng Đường Ngọc đã hiểu, học cũng rất nhanh
Phạm Cù lại cầm một chìa khóa cuối cùng cho nàng.
"Đây là?" Đã nhiều ngày qua, chìa khóa phủ kho, Phạm Cù đều đã đưa cho nàng, nếu là phải đưa hẳn đều đã đưa hết
Phạm Cù nói, "Phu nhân, đây không phải chìa khóa phủ kho, là chìa khóa tủ cất đồ tại thông bảo tiền trang, đây là do tổ mẫu của hầu gia lưu lại, nhưng vẫn luôn không có động tới, lão phu nhân từng nói cứu cấp hẳn dùng, nhưng cũng không biết đó là vật gì, xin phu nhân giữ kĩ."
Vậy hẳn là đồ vật cực kỳ quý trọng, Đường Ngọc hỏi, "Không để ở chỗ hầu gia?"
Phạm Cù cười nói, "Đã là cứu cấp, tự nhiên không thể đặt ở hầu gia chỗ."

Đường Ngọc hiểu ý.
"Phu nhân giữ lại." Phạm Cù đưa cho nàng, "Không thể dùng tới, là tốt nhất."
Đường Ngọc gật đầu.
Ngoại trừ làm việc với Phạm Cù, chuyện chủ trì nội trợ trong phủ, Đường Ngọc cũng đi theo Lê ma ma nhìn mấy ngày, cơ bản cũng đã quen tay quen chân
So với trong cung lục đục với nhau, như đi trên băng mỏng, nhân sự bên trong Kính Bình Hầu lại rất đơn giản, tự mình Đường Ngọc có thể xử trí thích đáng, so với Lê ma ma còn muốn lão luyện hơn một chút.
Lê ma ma chiếu cố cuộc sống hàng ngày của Trần Thúc, nhưng muốn quản lý trên dưới hầu phủ, có chút lực bất tòng tâm.
Nhưng Đường Ngọc cũng không sốt ruột.
Ngoại trừ bớt chút thời giờ giúp đỡ Lê ma ma chăm sóc chuyện trong phủ, đại đa số thời gian vẫn đi cùng Phạm Cù, ngoại trừ phủ kho, cùng sổ sách, mỗi ngày cũng sẽ có nữ quyến quan lại của Vạn Châu phủ tới bái kiến, Đường Ngọc cũng dần quen thuộc mỗi người.
Việc này cũng không tính là chuyện khó khăn lắm.
……
Ban ngày bận việc của từng người, thời điểm ban đêm, Trần Thúc thường xuyên nằm trong lòng Đường Ngọc xem sách; có đôi khi, vị trí của hắn sẽ bị chó Đường Đường độc chiếm.
Đường Ngọc dường như dần dần quen thuộc nếp sinh hoạt như vậy, cũng sẽ theo Phạm Cù, Lê ma ma, còn có mấy người Tiểu Mễ và Bình Á, học vài câu địa phương Vạn Châu
Vô luận nói cái gì, Trần Thúc đều nói giống.
Nàng nói rõ ràng không giống, nhưng hắn liền nói những lời này bản thân hắn không đặt tiêu chuẩn.
Đường Ngọc cười không thể ngừng được.
Rất nhanh đã tới mười ba tháng giêng, Trần Thúc nằm trong lòng Đường Ngọc đọc sách, bỗng nhiên buông quyển sách, ôm chặt nàng, "A Ngọc, ta có việc muốn nói với nàng"

Đường Ngọc đã không bận rộn như mấy ngày trước đây, Phạm Cù giao chuyện cho nàng, nàng đại khái thăm dò gần xong, Trần Thúc

vừa nói, Đường Ngọc ngừng việc trong tay, "Sao vậy?"
Trần Thúc nghiêm túc nói, "Qua Tết nguyên tiêu, chúng ta cần đến chỗ thái nãi nãi, còn bây giờ, chỗ tổ mẫu còn có việc, chúng ta cần cùng thương lượng."
Đường Ngọc khẩn trương, "Tổ mẫu sao vậy?"
Mấy ngày này, nàng vẫn luôn bận rộn chuyện trong phủ, mỗi ngày chỉ đến trước mặt tổ mẫu cùng mợ báo danh một cái, Đường Ngọc sợ mình sơ sót.
Trần Thúc cười nói, "Không phải chuyện xấu…… Là tổ mẫu muốn cùng mợ dọn ra ngoài"
Dọn ra ngoài?
Đường Ngọc ngoài ý muốn, nhưng không có sốt ruột hỏi cái gì, "Không quen sao?"
Trần Thúc cười nói, "Không phải, là tổ mẫu nghĩ nàng vừa đến Kính Bình Hầu phủ, có một đống lớn chuyện trong phủ cần tiếp nhận, sợ nàng mỗi ngày lo lắng cho bà, không được nhàn rỗi.

Tâm ý lão nhân gia, là sợ gây thêm phiền toái cho chúng ta, muốn ở chỗ gần gần đây là được.

Mặt khác, lại cảm thấy ở tại Kính Bình Hầu phủ không thích hợp lắm, mới đầu ta cũng không hiểu lắm, sau đó tổ mẫu nhắc tới, ta nghĩ cũng đúng, nếu các nàng không ở hầu phủ, xác thật không cần câu nệ khắp nơi.

Tổ mẫu nói với ta, ta cảm thấy tôn trọng tâm ý của lão nhân gia cũng không sai, nên tìm tòa nhà ở sát đường cũng tiện."
Đường Ngọc nhìn hắn, không có lên tiếng.
Hắn duỗi tay xoa tóc nàng, "Lão nhân gia tự tại một chút, chúng ta mỗi ngày cứ đi gặp như cũ thì tốt rồi, các nàng cũng cao hứng, không cần lại làm trái ý tổ mẫu"
Đường Ngọc biết hắn nói không sai, "Có chút luyến tiếc."
Trần Thúc dán lên bên tai nàng, "Không sợ, chờ chúng ta có hài tử thì được thôi, tổ mẫu ngóng trông chắt như vậy, chờ có hài tử, bà liền không nỡ ở bên ngoài, bây giờ cũng không cần làm tổ mẫu khó xử."

Sắc mặt Đường Ngọc ửng đỏ.
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Trần Thúc cho Phạm Cù đi lo chuyện tòa nhà, Phạm Cù đắc lực, liên tiếp 2-3 ngày đi nhìn tòa nhà, cuối cùng cũng định ra mấy chỗ.
Trần Thúc dẫn Đường Ngọc đi nhìn qua, cuối cùng chọn một nơi trong ngõ nhỏ
Lão thái thái cùng Dương thị đều rất thích, chờ qua hết tháng giêng liền có thể dọn qua
Mậu Chi mới đầu có chút luyến tiếc Trần Thúc cùng Đường Ngọc, Trần Thúc nói hai bên đều có phòng của đệ, đệ thích ở đâu đều được, Mậu Chi nhìn nhìn Dương thị, Dương thị gật đầu, Mậu Chi vui vẻ trở lại

……
Chuyện tòa nhà đã định xong, thực nhanh đã đến mười lăm tháng giêng
Mười lăm tháng giêng ngắm hoa đăng, khi đến chợ đêm, Vạn Châu là một mảnh phồn hoa
Trần Thúc dìu tổ mẫu.
Đường Ngọc liền đi cùng mợ còn có Mậu Chi
Khi đón năm mới mọi người đều ở trong nhà, Tết nguyên tiêu liền náo nhiệt hẳn lên, ngày này, có Trần Thúc và Đường Ngọc đi cùng, tổ mẫu, mợ và Mậu Chi đều thật cao hứng.
Bên đường, bá tánh đều nhiệt tình nhìn Trần Thúc chào đón —— hầu gia hảo, phu nhân hảo.
Bá tánh Vạn Châu hẳn là ngày thường gặp Trần Thúc nhiều, ngược lại cũng không hiếm lạ Trần Thúc, lại cùng Trần Thúc thân thiết, nhìn thấy Trần Thúc giống như chào đón công tử nhà hàng xóm, Đường Ngọc không hiểu được hắn chung sống với bá tánh Giang thành như thế nào, thân thiết lại không chán ngấy……
Thêm chút thời gian, lão thái thái có chút mệt mỏi, "Người trẻ tuổi các con tự mình đi chơi thôi."
Dương thị nâng đỡ lão thái thái về hầu phủ nghỉ ngơi trước, để lại mấy người Trần Thúc, Đường Ngọc cùng Mậu Chi ở lại
Mậu Chi thích đi cùng Trần Nguyên, vóc dáng Trần Nguyên cao, khi ôm hắn, hắn có thể nhìn thấy nơi xa, cho nên đa số thời gian Mậu

Chi đều đi cùng Trần Nguyên
Trần Thúc liền đi cùng Đường Ngọc
Ngày hội nguyên tiêu, được chú ý nhất chính là hoa đăng.
Đẹp nhất chính là đèn bốn mùa như ý kia, nhưng cần phải đoán trúng câu đố mới có thể lấy được nó
Trần Thúc thấy nàng nhìn chăm chú, "Phu nhân chờ ta."
Đường Ngọc kinh ngạc, nhưng rất nhanh, liền thấy hắn xách theo đèn bốn mùa như ý kia trở về.
Đường Ngọc kinh hỉ, "Chàng thật sự đoán trúng?"
Đèn bốn mùa như ý này, bốn mặt đều vẽ hải đường, nàng rất thích……
Trần Thúc nắm tay ho nhẹ hai tiếng, nói nhỏ, "Nói giỡn, phu nhân ta thích, còn cần đoán sao?"
"……" Đường Ngọc sửng sốt, "Chàng trực tiếp lấy?"
Trần Thúc da mặt dày, "Không có a, ta nói, phu nhân ta thích, ngươi có cho không, hắn liền đưa cho ta."
Đường Ngọc: "……"
Trần Thúc: "……"
Đường Ngọc vừa tức giận vừa buồn cười, "Chàng lấy việc công làm việc tư."
Trần Thúc cười, "Vậy có thể thuyết minh phu nhân ta phẩm tính tốt"
Đường Ngọc: "……"
Trần Thúc nói, "Nàng xem, người khác vì lấy được nụ cười của mỹ nhân, phóng hỏa gạt chư hầu, ta vì lấy được nụ cười của phu nhân ta, lấy có một cái hoa đăng của người ta, nói ra cũng coi như câu chuyện được mọi người ca tụng."
Đường Ngọc buồn cười.
Hắn duỗi tay dắt nàng, trong tay nàng cầm đèn bốn mùa như ý kia, hai người dạo bước trong lễ hội nguyên tiêu, giống như một đôi bích nhân.

"Phu nhân!"
"Phu nhân hảo!"
"Gặp qua phu nhân!"
Nhưng thật ra càng ngày càng nhiều người đều đến chào hỏi Đường Ngọc, Đường Ngọc thân thiết cười cười.

Dần dà, cũng có người nói, "Hầu gia, ngài sao có thể để phu nhân cầm đèn vậy, ngài hẳn nên cầm dùm phu nhân chứ"
"Hầu gia, phu nhân đi lâu như vậy rồi, mệt mỏi……"
"Hầu gia……"
Trần Thúc bực bội, "Được, được hết, ta biết rồi."
Đường Ngọc không biết nên khóc hay nên cười.
Trần Thúc nhất định là người thứ nhất bị bá tánh trên đường bức cho phải cõng nàng
Hắn cõng nàng, trong tay nàng xách theo đèn bốn mùa như ý, ánh đèn nhu hòa chiếu vào góc nghiêgng gương mặt hắn, cắt ra một hình ảnh tinh xảo tuyệt luân, giống như hình dáng điêu khắc
Đường Ngọc nhịn không được nhìn thêm vài lần.
"Đẹp không?" Có người luôn da mặt dày.
"Cũng được." Đường Ngọc cười.
Trần Thúc thở dài, "Làm khó phu nhân."
Đường Ngọc lại lần nữa bật cười, lại nói, "So với bôi hương phấn đẹp hơn……"
Mặt Trần Thúc đều tái rồi.
Ngẫu nhiên trêu cợt hắn một chút cảm giác khá tốt……
"Đúng rồi, A Ngọc, còn có một việc." Ngữ khí Trần Thúc bỗng nhiên trầm xuống, "Đến chỗ thái nãi nãi xong, có khả năng ta phải đi vào kinh một chuyến."
Trước đây hắn cũng không có nói với nàng việc này, Đường Ngọc hơi giật mình, "Làm sao vậy?"
Trần Thúc đúng sự thật nói, "Thiên tử muốn gặp nàng, nhưng ta không nghĩ để nàng đi."
Đường Ngọc hơi khựng lại, "Vì sao…… lại muốn gặp thiếp?"
Trần Thúc ngắn ngủi trầm mặc, rồi sau đó nói, "Thiên tử đối với ta có nghi hoặc, nàng là phu nhân ta……"
Đường Ngọc kỳ thật không hiểu lắm, hắn khởi sự cùng thiên tử, Kính Bình Hầu phủ nhất thời cực thịnh, hắn muốn Bình Nam làm đất phong, đã né đi mũi nhọn.
Trần Thúc lại nói, "Mấy năm sau này, có khả năng sẽ không được thái bình nữa, lần này vào kinh, ta không đoán được ý đồ thiên tử, nên ta không muốn để nàng đi cùng, cho nên muốn đến chỗ thái nãi nãi, đến lúc đó, nói thái nãi nãi bị bệnh, muốn nàng ở trước mặt

chăm sóc.”
Đường Ngọc đột nhiên hiểu ý.
Khó trách hắn bỗng nhiên nói sau Tết nguyên tiêu muốn đến chỗ thái nãi nãi, là bởi vì nguyên nhân này
“A Ngọc.” Trần Thúc lại nói, “Ta muốn cho nàng một đời bình an……”.

Chương 71: 71: Đèn Bốn Mùa Như Ý 2

Đường Ngọc dựa vào bả vai hắn, "Hiện tại đã là an ổn bình an"
Trần Thúc đang muốn mở miệng, Đường Ngọc lại nói, "Có chàng ở đây, chính là bình an……"
Đáy lòng Trần Thúc ấm áp, những lời trước đây muốn nói, đều ẩn trong cổ họng
"Để thiếp xuống đi.

" Đường Ngọc thấy hắn cõng thật lâu.

Hắn nhẹ giọng, "Lập tức đã đến nhà rồi"
Đường Ngọc kệ hắn.

"A Ngọc, thay ta giữ nhà thật tốt, có nàng ở nhà, lòng ta rất vững vàng, ta sẽ nhanh chóng trở về nhà.

" Hắn lại ấm giọng nói.

Đường Ngọc khẽ ừ một tiếng, không có nói gì khác
Sắp đến hầu phủ, hắn thả nàng xuống.

Nàng thấy trán hắn ròng ròng mồ hôi, "Trở về đổi xiêm y khác đi, đừng để cảm lạnh.

"
Một tay nàng xách theo hoa đăng, một tay lau mồ hôi cho hắn
……
Nhĩ phòng, nàng gội đầu cho hắn
Nàng đột nhiên hỏi, "Nếu lúc ấy ở dịch quán là người khác……"
Trần Thúc vùi đầu trong lòng nàng, "Có ngốc không đây? Ta là đi tạo phản, muốn cung nữ thử hôn để làm gì?"
Đường Ngọc đỏ mặt

Trần Thúc ôm chặt nàng, "Ta không muốn, không ai có thể ép buộc ta; nếu ta muốn, nàng cũng không ra được dịch quán.

"

Lúc ấy có một khắc Đường Ngọc đã cảm giác, hắn không muốn để nàng đi……
Trần Thúc nhẹ giọng nói, "Lúc ấy trong kinh chưa an ổn, ta chưa chắc có thể bận tâm đến nàng được, nếu giữ nàng ở lại với ta cũng không ổn, không bằng để nàng về Bình Nam trước, có người nhìn chằm chằm cũng an toàn.

"

Trần Thúc nhận khăn lông từ trong tay nàng, "Ta vốn cho Trần Phong đi cùng nàng, kết quả hắn nói trong bốn hộ vệ, rõ ràng chỉ có hắn nhìn đáng tin cậy nhất, nhưng nàng lại chọn tên bôi hương phấn kia……"
Đường Ngọc bỗng nhiên nhớ tới lúc trước có bốn hộ vệ tới, cũng nhớ tới người thoạt nhìn lợi hại nhất, hắn chính là Trần Phong mà Trần Thúc nhắc tới
"Vì sao lại vậy?" Hắn tò mò.

Đường Ngọc thở dài, "Hắn quá gây chú ý, có một thị vệ gây chú ý như vậy đi theo thiếp, vậy đoạn đường thiếp đi có vẻ quá chói mắt"
Trần Thúc cười nói: "…… Có đạo lý.

"

Hôm sau dậy sớm, Phạm Cù đã chuẩn bị thỏa đáng xe ngựa cùng hành lý đi Phong Châu
Có Phạm Cù ở đây, mọi việc đều không cần nhọc lòng nhiều
Chuyến này đi Phong Châu, sau đó Trần Thúc lại còn muốn đi một chuyến vào kinh, chờ quay trở lại đã phải là sau tháng sáu, Cố trưởng sử cùng các quan lại khác đều tới đưa, Trần Thúc dặn dò vài câu.

Cố Tới lo lắng nói, "Hầu gia nhất định không thể chủ quan"

Trần Thúc trấn an nói, "Yên tâm đi, ta đi cùng nhị ca, sẽ không có việc gì.

"
Thiên tử quả quyết sẽ không động tâm tư với hắn và nhị ca cùng một lúc
Trong lòng Cố Tới hơi nhẹ nhõm, đi cùng Kiến Bình Hầu thế tử, trong lòng Cố tới hơi yên tâm.

Trần Thúc sờ sờ đầu Mậu Chi, "Cố bá bá, thay ta chăm sóc Mậu Chi, ngày thường khi ta không ở đây, dạy hắn thêm vài thứ.

"
Cố Tới biết rõ, hầu gia là muốn cho Mậu Chi đi theo hắn.

"Lão thần biết.

" Cố Tới lên tiếng.

Trần Thúc nhìn Mậu Chi nói, "Mậu Chi, gọi lão sư.

"
Mậu Chi kinh ngạc, thấy Trần Thúc cười gật đầu, Mậu Chi liền tiến lên, "Lão sư.

"
Cố Tới gật đầu.

Một chỗ khác, Đường Ngọc đang ở cùng lão thái thái và Dương thị
"Trên đường tự chăm sóc mình cho tốt, ta và mợ ở chỗ này, không có chuyện gì đâu.

" Lão thái thái sợ nàng lo lắng.

Dương thị cũng nói, "Không cần lo lắng cho chúng ta.

”

Cho dù Đường Ngọc không cần cùng đi theo vào kinh, nhưng đi tới đi lui Phong Châu thành cần thời gian, hơn nữa theo Trần Thúc nói, nàng cũng cần ở lại chỗ thái nãi nãi thêm chút thời gian, chỉ sợ sẽ không trở về nhanh như vậy
Mắt Đường Ngọc hơi có chút hồng, “Tổ mẫu, mợ, mọi người cần chú ý thân thể.

”

“Đã biết,” lão thái thái cầm tay nàng.

Vừa lúc Trần Thúc tiến lên, “A Ngọc, ta đã nói với Lê ma ma, Lê ma ma sẽ chăm sóc tốt cho tổ mẫu cùng mợ.

”

Đường Ngọc chớp chớp mắt, hắn đã chu toàn mọi việc
Lúc lên xe ngựa, Đường Ngọc vẫn có chút không nỡ
Mậu Chi xung phong nhận việc, “Yên tâm đi tỷ, còn có đệ ở đây mà!”
Đường Ngọc mỉm cười.

Xe ngựa rời khỏi Kính Bình Hầu phủ, Đường Ngọc ở trước cửa sổ xe ngựa nhìn hồi lâu, cho đến khi xe ngựa đi xa.

Đây vẫn là lần đầu tiên sau khi về nhà, nàng không ở gần tổ mẫu thời gian dài như vậy.

“Không có việc gì, A Ngọc, ở chỗ thái nãi nãi một ít thời gian liền trở về” Trần Thúc trấn an.

Đường Ngọc dựa vào trong lòng hắn, nhẹ nhàng gật đầu.

……
Vạn Châu cùng Bình Nam, Phong Châu, Thái Châu kỳ thật đều cách nhau thật sự gần.

Từ Giang thành đến Phong Châu thành ước chừng chưa đến hai mươi ngày đường
Hai người ở cùng nhau, thời gian trôi qua cũng mau, mỗi ngày Trần Thúc đều nhận được báo cáo đưa tới từ Vạn Châu, cũng sẽ có chuyện quan trọng cần hắn quyết định; Đường Ngọc thì ở trong xe ngựa an tâm đọc sách có quan hệ đến Vạn Châu, thí dụ như sách tìm hiểu phong thổ cùng du ký
Hiểu biết của nàng đối với Vạn Châu rất ít, ngoại trừ nghe mấy người Trần Thúc cùng Tiểu Mễ, Bình Á nói cho nàng biết, thì đọc sách cũng là một con đường.

Lần này Phạm Cù cùng đi theo tới Phong Châu, bởi vì Trần Thúc muốn từ Phong Châu về kinh thành, Phạm Cù là trưởng sử Kính Bình Hầu phủ, chuyến này Trần Thúc nhập kinh, Phạm Cù cần đi theo cùng, có việc có thể giúp đỡ xử lý.

Mặt khác, mấy người Tiểu Mễ, Bình Á cũng cùng đi, Lê ma ma ở lại trong phủ, chỗ Đường Ngọc phải có người chiếu cố.

Mới đầu trên đường còn tốt, trước một ngày đến Phong Châu thành, Đường Ngọc bắt đầu có chút không thoải mái.

Nằm mê man trên xe ngựa, lại tựa như nhiễm phong hàn, uể oải không có quá nhiều tinh thần.

Trần Thúc sợ nàng hai ngày trước cảm lạnh, Đường Ngọc nói, có thể do hôm qua tham ăn ăn hỏng bụng rồi, còn có chút ghê tởm muốn ói, chờ đến Phong Châu thành nghỉ hai ngày.

Trần Thúc hơi giật mình, "Bao lâu rồi không có nguyệt sự?"
Thời gian này, hắn thường quấn lấy nàng nháo, hình như đã lâu không thấy nàng có……
Đường Ngọc nói, "Nguyệt sự của thiếp không được chuẩn.

"

Hắn duỗi tay xoa tóc nàng, "Cứ nghỉ ngơi, chờ đến Phong Châu thành tìm đại phu nhìn xem.

"

Đường Ngọc gật đầu.

……
Đến Phong Châu thành là mùng năm tháng hai, Trần Lỗi từ xa đã nhìn thấy Kiến Bình Hầu thế tử đang chờ đón ở cửa thành, "Hầu gia, Kiến Bình Hầu thế tử ở đây.

"

Lúc này Trần Thúc mới vén mành trên cửa sổ xe lên, thấy người đang chờ ở cửa thành không phải Thịnh Liên Húc thì là ai?
"A Ngọc, nhị ca tới.

" Trong lời nói Trần Thúc đều là thân thiết.

Trước đây ở chỗ thái nãi nãi, Đường Ngọc đã nghe Đồng bà nói đến mấy người bọn họ, nhị ca Trần Thúc đang nói, chính là Kiến Bình Hầu thế tử Thịnh Liên Húc, cũng chính là cháu cố của thái nãi nãi
Có thể thấy được thường ngày rất thân cận với Trần Thúc
Xe ngựa chậm rãi dừng lại, Trần Thúc vén mành lên, vừa dắt Đường Ngọc xuống xe ngựa, vừa nhìn Thịnh Liên Húc nói, "Nhị ca!"
Thịnh Liên Húc đợi hồi lâu, huynh đệ hai người ôm nhau.

Trần Thúc mới lại dắt Đường Ngọc, "Nhị ca, đây A Ngọc.

"

Đây chính là Đường Ngọc, thái nãi nãi đã nói với Thịnh Liên Húc từ trước
"Nhị ca……" Đường Ngọc hành lễ.

Thịnh Liên Húc duỗi tay, xa xa đỡ lấy, "A Ngọc, thường nghe thái nãi nãi nhắc tới muội, các ngươi lần này tới, không thể nói thái nãi nãi

có bao nhiêu cao hứng, hôm nay thức dậy từ rất sớm, ngóng trông các ngươi nhập phủ.

”

“Đi thôi, đừng để thái nãi nãi đợi lâu.

” Trần Thúc cùng Thịnh Liên Húc ở chung cũng không khách khí.

Thịnh Liên Húc lên xe ngựa cùng hai người bọn họ, đi cùng Trần Thúc và Đường Ngọc, vừa nói chuyện, vừa đi về Kiến Bình Hầu phủ
Tuy rằng lần đầu tiên gặp Thịnh Liên Húc, nhưng Đường Ngọc nhìn ra được, quan hệ hai người bọn họ thực hòa hợp.

Cũng tựa như Trần Thúc và Lục Miện Thành trước đây, thân như huynh đệ.

Bên ngoài mành xe ngựa, ánh vào đôi mắt đều là cảnh tượng phồn hoa, có đôi khi sẽ làm Đường Ngọc sinh ra một chút kinh ngạc, Giang thành cũng tốt, Phong Châu thành cũng tốt, đều phồn hoa giàu có và đông đúc hơn cả kinh thành
Trong kinh đã suy sụp, so ra còn kém hơn cả hai thủ phủ Vạn Châu cùng Phong Châu
Vương triều hưng suy phảng phất như trong nháy mắt, làm lòng người cảm thán……
Trong lúc suy nghĩ, xe ngựa đã chậm rãi ngừng lại, hẳn là đã tới rồi.

Đường Ngọc thu hồi ánh mắt, nhưng vừa rồi mới nhìn thấy bên ngoài Kiến Bình Hầu phủ có người đang đợi chờ.

Thịnh Liên Húc xuống xe ngựa trước, Trần Thúc cũng đỡ Đường Ngọc xuống, vừa rồi Đường Ngọc mới từ cửa sổ xe ngựa nhìn thấy thân ảnh đang đứng cùng Thịnh Liên Húc.

Trần Thúc bên cạnh cười nói, “Nhị tẩu.

”

Là phu nhân Kiến Bình Hầu phủ thế tử Viên Liễu, Đường Ngọc đi tới hành lễ, "Nhị tẩu.

"
Viên Liễu tiến lên đỡ nàng, "Là A Ngọc sao? Vừa rồi thái nãi nãi còn mới nhắc đến muội, nói muốn gặp muội"
Viên Liễu nhiệt tình, Đường Ngọc dịu dàng, Viên Liễu vừa dắt tay nàng, vừa đi vào trong phủ, "Tới, cùng ta đi gặp thái nãi nãi đi.

"
Tính tình Viên Liễu thoải mái, bây giờ, đã hoàn toàn quăng Trần Thúc cùng Thịnh Liên Húc ra sau đầu, chỉ cùng Đường Ngọc nói chuyện, "Tới nơi này rồi, cứ xem như nhà mình, ngàn vạn đừng câu nệ.

Trường Doãn biết rõ nhất, có phải không?"
Trần Thúc cùng Thịnh Liên Húc nhìn nhau cười, Trần Thúc nghe được Viên Liễu gọi hắn, nhanh chóng nói, "Đúng, nhị tẩu nói đều đúng!"
Viên Liễu lại nhìn Đường Ngọc nói, "Nhạ, thấy chưa, người này cứ như vậy, muội ngàn vạn đừng để hoa ngôn xảo ngữ của hắn lừa……"
Nói xong, lại nắm tay nàng, đi trước hai người bọn họ.

Trần Thúc cùng Thịnh Liên Húc đều cúi đầu cười cười.

Chờ đến trước mặt lão thái thái, Đường Ngọc hành lễ, "Thái nãi nãi ~"
Trước đây đã gặp qua, bây giờ liền không có câu nệ cùng tiểu tiết, Lạc lão phu nhân gọi nàng tiến lên.

"Sao lại gầy như vậy?" Lạc lão phu nhân thấy nàng có chút gầy hơn lần trước
Trần Thúc nói, "A Ngọc đã nhiều ngày có chút không thoải mái, ăn uống không được, đúng là gầy rồi.

”
“Không có việc gì, hẳn là hôm qua ăn hỏng bụng.

” Đường Ngọc sợ thái nãi nãi lo lắng.

“Lát nữa cho đại phu đến xem.

” Lạc lão phu nhân mới mở miệng, Viên Liễu nhiệt tình nói, "Con đi an bài.

”
Đường Ngọc nhìn ra được lão phu nhân rất thích Viên Liễu, tính tình như Viên Liễu thực dễ lấy được niềm vui của trưởng bối
“Tới chỗ thái nãi nãi ngồi đi.

” Lạc lão phu nhân cũng thấy sắc mặt nàng không được tốt, sợ nàng đứng lâu mệt
“Đi thôi.

” Trần Thúc ấm giọng
Đường Ngọc liền ngồi bên cạnh lão phu nhân, lão phu nhân hỏi đến Vạn Châu còn có đã quen thuộc mọi thứ chưa, Đường Ngọc nhất nhất trả lời, lão phu nhân lại trò chuyện cùng Trần Thúc một lát, chờ Viên Liễu quay trở lại, Lạc lão phu nhân nói cùng Viên Liễu, “Dẫn A Ngọc đi dạo trong phủ trước, ta cùng Liên Húc và Trường Doãn nói chuyện một lát.

”
Viên Liễu vâng lời, rồi sau đó lại dắt tay Đường Ngọc, dẫn nàng đi xem Kiến Bình Hầu phủ.

Viên Liễu cùng Đường Ngọc rời đi, Lạc lão phu nhân hỏi vài câu về chuyện nhập kinh, Thịnh Liên Húc cùng Trần Thúc lên tiếng, xác thật đều nói là dẫn phu nhân vào kinh đón xuân yến.

Lạc lão phu nhân nói, “Là muốn thăm dò thật hư của hai người các

con.

”

Vừa lúc trong phủ có gã sai vặt tới tìm Thịnh Liên Húc, hiện giờ việc ở hầu phủ đều do Thịnh Liên Húc tiếp quản, có chút việc, Thịnh Liên Húc tạm thời rời đi.

Bây giờ, chỉ để lại Lạc lão phu nhân cùng Trần Thúc một chỗ.

Trần Thúc cũng không giấu giếm, “Thái nãi nãi, con dẫn A Ngọc lại đây, là không muốn để nàng nhập kinh, sợ sinh thêm việc gì nữa……”
Lạc lão phu nhân gật đầu, “Ta cũng có ý này, Viên Liễu cùng Đường Ngọc, ta đều không muốn các nàng đi lần này, các con nói cùng thiên tử, ta bệnh hồ đồ, muốn cho các nàng ở trước mặt chiếu cố, không cho đi, lần này cứ có lệ qua trước như vậy đi, chờ thăm dò được thật hư trong kinh ra sao lại nói tiếp.

Mặc dù thật muốn nhập kinh, cũng là chuyện sau đó, không cần gấp gáp ngay lúc này.

”

Giữa lông mày Trần Thúc hơi giãn, “Con biết, thái nãi nãi.

”

Bên trong Triều Dương Điện, Ngụy Chiêu Đình chắp tay nhìn tân đế nói, “Bệ hạ, có người đang hỏi thăm việc An thành.

”.

Chương 72: 72: Tiểu Đậu Đậu 1

An thành?
Diệp Lan Chi (tân đế) liễm mắt, "Là Trường Doãn sao?"
Ngụy Chiêu Đình lắc đầu, "Không giống người Vạn Châu phủ."
Diệp Lan Chi nhạt giọng, "Người vẫn luôn một mực trung thành với hắn không ít, không phải Vạn Châu phủ cũng sẽ có những người khác, hắn hoài nghi trẫm."
"Vậy bệ hạ....." Ngụy Chiêu Đình chần chờ.
Ngữ khi Diệp Lan Chi cũng không trầm trọng, "Không cần phải xen vào, Trần Thúc và trẫm còn chưa tới nỗi đó, hắn là người thông minh, sẽ không tiếp tục tra xét.

Thiên hạ đã đổi chủ, hắn cầu mong nhất chính là Vạn Châu thái bình."
Ngụy Chiêu Đình lại nói, "Kính Bình Hầu đi Phong Châu."
Diệp Lan Chi cũng không ngoài ý muốn, "Hắn không muốn phu nhân nhập kinh, cho nên đến chỗ thái nãi nãi, để phu nhân ở lại chỗ thái nãi nãi, không lạ gì, Thịnh Liên Húc cũng sẽ không dẫn phu nhân tới.

Trường Doãn và Thịnh gia càng gần gũi, lại càng sẽ xem trẫm như người ngoài, sớm hay muộn cũng sẽ cách lòng, trẫm không ngờ hắn lại tra được chuyện An thành nhanh như vậy."
Trần Thúc tín nhiệm hắn, là bởi vì khi ở An thành, hắn từng lấy mạng cứu Trần Thúc, cho nên Trần Thúc vẫn luôn ghi tạc trong lòng.
Hiện giờ việc An thành, nếu Trần Thúc đã đoán được, vậy sự tín nhiệm kia đã không còn tồn tại nữa
Lật tẩy hay không lật, chỉ là vấn đề thời gian.
"Vậy bệ hạ, muốn.....!không?" Ngụy Chiêu Đình muốn nói lại thôi.
Diệp Lan Chi nhìn hắn, "Trẫm đã nói, thiên hạ này có một nửa là của Trần Thúc."
Ngụy Chiêu Đình sửng sốt.

Diệp Lan Chi lại nói, "Không có Vạn Châu, một nửa chư hầu thiên hạ này đều sẽ ngo ngoe rục rịch.

Cho nên, hoặc là Vạn Châu nằm trong tay trẫm, hoặc là thiên hạ liền có một nửa của Trần Thúc, trẫm chỉ có thể mượn sức hắn, giống như khi ở An thành.

Nghe hiểu chưa?"
Ngụy Chiêu Đình chần chờ, "Ý bệ hạ là?"

Diệp Lan Chi đạo, "Khi nào Trần Thúc có nhi tử, lập tức bỏ cha lấy con, cho con của hắn tập tước, nhận mẫu tử bọn họ vào kinh, Vạn Châu sẽ nằm trong tay trẫm.

Nếu không, Trần Thúc vẫn phải tồn tại, thay trẫm giữ Vạn Châu không loạn....."
Ngụy Chiêu Đình hiểu ý.
Diệp Lan Chi than nhẹ, "Việc Vạn Châu không gấp được, từ từ tính.

Vạn Châu và Phong Châu không giống nhau, Phong Châu còn có thái nãi nãi, cách mấy năm lại động."
Diệp Lan Chi bưng ly lên, nhẹ nhấp một ngụm.
Phong Châu, Kiến Bình Hầu phủ.
Viên Liễu dẫn Đường Ngọc cùng nhau tùy ý đi dạo trong phủ, cảnh trí Kiến Bình Hầu phủ không giống với những nơi khác ở Yến Hàn, Viên Liễu cười nói, thái nãi nãi là người Bắc Khung, trong phủ có cảnh trí Bắc Khung
Đi theo phía sau hai người có ba bốn nha hoàn.
Tháng hai, thời tiết còn có chút lạnh lẽo, Đường Ngọc gần đây có chút không thoải mái, trong tay còn ôm lò sưởi.
Viên Liễu nói cùng Đường Ngọc, "Mỗi lần thái nãi nãi cùng bọn họ nói đến việc trong triều, đều sẽ tốn rất nhiều thời gian, ta cũng không có hứng thú, cũng nghe không hiểu, may mà thái nãi nãi cũng không miễn cưỡng ta."
Tính tình Viên Liễu thẳng thắn, vừa rồi lúc ở ngoài phòng có thể đã nhìn được thoáng nhìn.

Đường Ngọc quen thuộc nàng, cũng liền hỏi, "Sao không thấy hầu gia cùng hầu phu nhân?"
Viên Liễu mới nhớ tới đã quên nói cùng nàng, "Bà bà bị bệnh, đại phu nói cần đến nơi ấm áp tịnh dưỡng, thái nãi nãi nói, lúc thân thể phu nhân mình không dễ chịu cũng không ở bên cạnh, vậy đợi đến khi nào, nên công công liền cùng đi."
Viên Liễu nói xong nở nụ cười, Đường Ngọc cũng nở nụ cười.
"Thái nãi nãi đối với chúng ta tốt, đối với muội cũng vậy" Viên Liễu lại nhìn Đường Ngọc nói.
Đường Ngọc gật đầu.
Hai người đi một chút, Đường Ngọc cảm thấy hơi mệt mỏi, hôm nay luôn là như vậy, uể oải không có tinh thần.
Viên Liễu nói, "Vừa lúc về phòng nghỉ một chút, ta cũng sai người hỏi xem đại phu tới chưa"
Đường Ngọc đáp ứng
.....
Hầu phu nhân không có ở đây, thái nãi nãi tuổi tác lại cao, việc nội trợ ở Kiến Bình Hầu phủ là do Viên Liễu chủ trì.

Trong phủ vừa lúc có việc, quản sự ma ma tìm Viên Liễu hỏi ý kiến
Đường Ngọc có chút mệt, nằm nghiêng ở trên giường nhỏ đọc sách.
Hành lý của bọn họ đã sớm an trí ở phòng trong, sách là trước đây Trần Thúc cho nàng đọc giết thời gian, nói đến chính là phong thổ Phong Châu, vừa lúc tới Phong Châu, Đường Ngọc nhập gia tùy tục.
Đọc không được bao lâu, Viên liễu dẫn theo đại phu tới.
Đường Ngọc nằm trở về trên giường, an tĩnh để đại phu bắt mạch.
Viên Liễu ở một bên chờ.
Thật lâu sau, đại phu hỏi, "Nguyệt sự lần trước của phu nhân đến lúc nào?"
Hôm nay Trần Thúc cũng hỏi như vậy, Đường Ngọc đúng sự thật nói, "Cũng đã lâu không có, nguyệt sự của ta vẫn luôn không quá chuẩn." Trước đây ở trong cung, thường xuyên dính nước lạnh, có khi chịu đựng gió lạnh trong thời gian dài, nguyệt sự vẫn luôn không chuẩn, cho nên cũng không để ý.
Đại phu lại hỏi, "Vậy phu nhân gần đây có thích ngủ, có cảm thấy dạ dày không khoẻ, hoặc là có mắc phong hàn không?"

Đường Ngọc nghĩ nghĩ, "Ngoại trừ thích ngủ, dường như đều có một ít, có thể là từ Vạn Châu tới đây, trên xe ngựa thời gian hơi lâu, nên đã nhiễm phong hàn rồi."
Đại phu ôn hòa nói, "Phu nhân không cần lo lắng, vừa rồi bắt mạch hồi lâu, là bởi vì tháng quá nhỏ, không thể kết luận ngay được, nhưng cẩn thận bắt mạch lại, phu nhân là có hỉ mạch."
Đường Ngọc hơi ngốc
Hỉ mạch?
Đại phu cười nói, "Chúc mừng phu nhân, phu nhân có hỉ, nhưng mạch tượng yếu, cũng chỉ khoảng một hai tháng."
Một hai tháng, đó chính là.....!Khi vừa đến Vạn Châu
Đường Ngọc dường như còn chưa phản ứng kịp, Viên Liễu cùng mấy người Tiểu Mễ, Bình Á hầu hạ trong phòng đều cười rộ lên
Viên Liễu phục hồi tinh thần lại, "Mau! Mau đi nói cho thái nãi nãi cùng Kính Bình Hầu một tiếng, nói phu nhân có hỉ!"
Việc này một khi được Viên Liễu nhắc tới, Đường Ngọc cũng kịp phản ứng, hài tử của nàng và Trần Thúc.....
Đường Ngọc theo bản năng nhìn về phía bụng mình, cũng duỗi tay sờ sờ bụng
Trong vui sướng, Viên Liễu lại hỏi, "Đại phu, thai tượng ổn không?"
Đường Ngọc nhớ tới dọc đoạn đường này, xe ngựa xóc nảy, Trần Thúc và nàng cũng thân cận có chút thường xuyên.
Đường Ngọc cũng khẩn trương nhìn về phía đại phu.
Đại phu nói, "Tháng còn nhỏ, phu nhân chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn, chớ để vất vả là được."

Đường Ngọc gật đầu.
Nha hoàn đi đưa đại phu, Viên Liễu ngồi trò chuyện cùng Đường Ngọc trong phòng, "Trường Doãn khẳng định cao hứng đến hỏng, thái nãi nãi cũng vậy!"
Một lát sau, Trần Thúc trở về phòng, "A Ngọc!"
Viên Liễu tự giác đứng dậy, "Chúc mừng Trường Doãn, phu thê hai người các ngươi trò chuyện đi."
Ý cười đều viết trên mặt Trần Thúc, Viên Liễu đứng dậy, vừa lúc nhường ra vị trí bên mép giường, Trần Thúc tựa như hài tử, nắm lấy tay nàng, kích động đến nỗi không biết nên nói cái gì mới được

Đường Ngọc nhớ hắn ôm lấy nàng, ấm giọng nói, ta có nhà rồi.....
Nàng cũng biết Trần Thúc mong có hài tử hơn người khác rất nhiều
Trần Thúc vẫn luôn cười ngây ngô, tựa như cái gì cũng chưa nói, cũng tựa như cái gì đều nói không nên lời, cuối cùng hôn lên mu bàn tay nàng, "Đường Đường sắp có đệ đệ muội muội."
Đường Ngọc nở nụ cười
Hắn dán chóp mũi lên chóp mũi nàng, ấm giọng nói, "Đường Ngọc, chúng ta có hài tử....."
Đường Ngọc nhẹ giọng nói, "Đặt nhũ danh đi."
Có nhũ danh mới dễ xưng hô nha.
Hắn nghĩ nghĩ, "Tiểu Đậu Đậu được không?"
Đường Ngọc cười khẽ, "Vì sao lại là tiểu Đậu Đậu?"
Hắn ngẩn người, đúng sự thật nói, "Ta cũng không biết, cũng chưa nghĩ ra tên nào, trong đầu tự nhiên nhảy ra tên này."
"Vậy gọi tiểu Đậu Đậu." Đường Ngọc ấm giọng.
Hắn hôn lên đôi môi nàng, đám người Tiểu Mễ giấu sau tay áo cười cười, tự giác lui ra ngoài.
Trần Thúc hôn một chút, trong mắt còn đầy ấm áp, thấp giọng nói, "Mấy tháng đầu, thái nãi nãi nói không cho làm ầm ĩ."
Đường Ngọc ước gì được vậy
Trần Thúc ôm nàng vào trong ngực, có vẻ không nỡ, "Mấy ngày nữa ta sẽ xuất phát lên đường, trên đường cần hai tháng, đến kinh thành là khoảng đầu tháng tư, ở lại kinh thành mấy ngày rồi đi, tận lực cuối tháng 5 đầu tháng sáu sẽ trở về với nàng và con."
Tháng chạp nàng có thai, không sai biệt lắm khoảng tháng chín sẽ lâm bồn, hắn có thể trở về kịp
Đường Ngọc gật đầu, "Ừm."
Trần Thúc lại hưng phấn nói, "A Ngọc, chúng ta đã có tiểu Đậu Đậu....."
Đường Ngọc biết đêm nay hắn là không kết thúc
Hôm sau, khi dậy sớm đi gặp thái nãi nãi, thái nãi nãi dặn dò những việc cần chú ý.
Đường Ngọc cẩn thận nghe.
Nàng và Trần Thúc có hài tử, thái nãi nãi cũng rất cao hứng.
Lại cho Đồng bà đi nấu chút canh an thai thích hợp, lại cho người kiểm tra các nơi dễ trơn trượt trong phòng một lần, lại dặn dò chú ý

nghỉ ngơi, ít ăn đồ lạnh, mỗi ngày tản bộ vừa phải.....

Đường Ngọc nhớ kỹ.
Thêm chút thời gian, đánh mã điếu cùng thái nãi nãi
Vận may của Đường Ngọc vô cùng tốt
Viên Liễu thở dài, "Tiểu gia hỏa trong bụng còn lợi hại hơn cha hắn nữa"
Thái nãi nãi cùng Trần Thúc đều nở nụ cười.
Mặt Đường Ngọc hơi đỏ.
Thái nãi nãi nói, "Người có thai, vận may rất dễ dàng tăng thêm."
Trần Thúc cười nói, "Thay cha thắng nhiều chút đi con."
Đường Ngọc cạn lời.
.....
Đường Ngọc có thai, thái nãi nãi không cho nàng lâu ngồi, Đường Ngọc đứng dậy, Trần Thúc ngồi xuống đánh thay, Đường Ngọc ở một bên nhìn, quả thực Trần Thúc lại bắt đầu đánh tùm lum, thua dồn dập
Viên Liễu, Thịnh Liên Húc cùng thái nãi nãi thay phiên nhau ù
Đường Ngọc nhịn không được cười.
Trần Thúc cũng thua vui vẻ.
Liên tiếp mấy ngày, đều trôi qua ở chỗ thái nãi nãi, thời gian trôi qua thật sự nhanh.
Trước đêm chia tay, Trần Thúc cùng Đường Ngọc tản bộ tiêu thực, càng tới gần ngày đi, càng thêm có chút luyến tiếc.
Hắn rất muốn ở bên cạnh nàng nhiều thời gian hơn, nhưng lại lý trí, biết lần vào kinh này nếu không đi, sẽ làm cho giữa hắn và thiên tử càng sinh ra thêm nhiều ngờ vực, cũng không phải chuyện tốt.
Một chuyến đi này, cần hơn bốn tháng, kỳ thật hơn bốn tháng trôi qua cũng rất nhanh.....
Vào đêm, hai người ôm hôn trên giường
"Khi ta không ở Vạn Châu, nàng phải tự chăm sóc tốt cho mình, chăm sóc tốt cho con, Vạn Châu có Cố bá bá, có việc thì tìm Cố bá bá hỗ trợ, Trần Lỗi và Trần Nguyên đi theo nàng, đi đến nơi nào cần xác nhận an toàn trước, chuyến đi về Vạn Châu lần này, nhớ nghe thái nãi nãi an bài, để thị vệ Kiến Bình Hầu phủ hộ tống nàng trở về." Âm thanh Trần Thúc hơi yếu, thừa dịp áp chế được cảm xúc

luyến tiếc cùng không nỡ trước khi chia tay để dặn dò nàng
"Thiếp đã biết, thiếp sẽ chăm sóc tốt cho mình cùng con, Trần Thúc.....!Chàng vào kinh, cũng phải tự biết chăm sóc mình." Nàng nhớ tới lúc Tết Nguyên Tiêu mười lăm tháng giêng khi đó, hắn cõng nàng, nói rằng tương lai có khả năng sẽ không còn thái bình an ổn nữa
Đường Ngọc hôn lên khóe miệng hắn, "Có chàng, thiếp và con mới có thái bình an ổn."
Hắn ôm chặt nàng, tựa như càng thêm không thể khắc chế, nhưng tháng còn quá nhỏ, hắn sợ làm nàng bị thương, nên chỉ có thể chịu đựng
"Nàng ngủ trước đi." Hắn muốn đi nhĩ phòng giải quyết, Đường Ngọc chống tay đứng dậy, khi tóc đen phất qua bên hông hắn, cả người hắn sửng sốt, "A Ngọc."
Trong nháy mắt, trong đầu dường như đã không cách nào suy nghĩ được nữa
Đêm dài đằng đẵng, trong trướng ấm áp, nàng ôn nhu với hắn, hắn muốn bảo hộ nàng cả đời vô lo.

Chương 73: 73: Tiểu Đậu Đậu 2

Hôm sau khởi hành, đáy mắt Đường Ngọc còn có chút hồng.

Viên Liễu ở bên cạnh từ biệt cùng Thịnh Liên Húc, Đường Ngọc nhẹ giọng nói, "Trên đường đừng để bị phong hàn, thân thể chàng không được tốt! ! "
Lời khác, dường như không dặn được nữa
Hắn ôm nàng, "Ta đi sớm về sớm.

"
Đường Ngọc nghẹn ngào trong cổ họng
Trần Thúc và Thịnh Liên Húc cùng bái biệt thái nãi nãi.

"Hai đứa các con đi cùng nhau, thái nãi nãi yên tâm, trên đường chú ý an toàn, có việc kịp thời báo về, lên đường bình an.

" Thái nãi nãi đưa tiễn bọn họ quá nhiều lần, không giống như Đường Ngọc cùng Trần Thúc
Trần Thúc tiến lên, "Thái nãi nãi, con giao A Ngọc nhờ người chăm sóc.

"
Thái nãi nãi gật đầu, "Yên tâm đi.

"
Trần Thúc cùng Thịnh Liên Húc lên xe ngựa, thị vệ chung quanh cũng sôi nổi lên xe ngựa.

Đường Ngọc vẫn luôn nhìn theo xe ngựa đến khi nhìn không thấy, thái nãi nãi tiến lên, ôn hòa nói, "Trong cả cuộc đời này, con sẽ đưa tiễn hắn rất nhiều lần, cũng cần tin tưởng hắn sẽ bình an trở về.

"
Đường Ngọc gật đầu.

! !
Đêm nay, Đường Ngọc có chút mất ngủ, ngoại trừ trước đây khi từ Đào thành về Giang thành, Trần Thúc khởi hành trước, đi gặp người khác bên ngoài, nàng và Trần Thúc chưa từng tách ra thời gian dài như vậy.

Hơn nữa Trần Thúc còn vào kinh.

Tuy rằng thái nãi nãi cũng nói, Trần Thúc là Kính Bình Hầu, ngày sau lúc hắn không ở Vạn Châu, cũng cần có lúc chia tay, nhưng nàng vẫn có chút không quen.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, Trần Thúc đã là một phần quan trọng nhất trong lòng nàng rồi?
Nàng nhớ tới trong màn mưa ở Đào thành, bọt nước bắn trên vạt áo, hai người cách nhau thật sự gần, nàng nghe tiếng hắn ái muội nói bên tai nàng, "Một ngày không gặp, như cách ba thu, Đường Ngọc cô nương có nhớ ta không?
Bây giờ, nàng mới biết, ba thu có bao nhiêu dài.

Khi Trần Thúc không ở đây, Đường Ngọc vẫn luôn ở trước mặt thái nãi nãi
Trước ba tháng thân thể vẫn còn chưa ổn định, thái nãi nãi muốn nàng ở Kiến Bình Hầu phủ thêm chút thời gian rồi đi.

Bởi thế mấy ngày nay Đường Ngọc vẫn luôn ở cùng thái nãi nãi
Trần Thúc đi rồi, phản ứng thích ngủ của Đường Ngọc trầm trọng hơn, rất dễ mệt nhọc.

Đại phu cách mỗi ba ngày sẽ đến bắt mạch một lần, nói thai tượng của phu nhân rất ổn, thích ngủ cũng là bình thường, chỉ cần thân thể không có chỗ nào không thoải mái, ngủ nhiều một chút cũng không có việc gì.

Bởi vì Viên Liễu đang chủ trì nội trợ trong phủ, nên ngược lại Đường Ngọc có nhiều thời gian ở cùng thái nãi nãi hơn
Trong phủ đã lâu không có hài tử, thái nãi nãi rất cao hứng, cũng rất quan tâm.

Đường Ngọc cũng mới nghe nói, trước đây Viên Liễu cũng có thai, sau đó không cẩn thận đã bị mất, cho nên nàng có thai, Viên Liễu ngược lại là người khẩn trương nhất, chiếu cố Đường Ngọc tinh tế chu toàn.

Hai người Đường Ngọc và Viên Liễu không có gì giấu nhau, cũng nhắc với nàng chuyện ở trong cung
Viên Liễu nói với nàng trước đây ngoại trừ mấy người Trần Thúc ở trước mặt thái nãi nãi, nàng ấy cũng ở đó, cho nên nàng ấy và mấy người bọn hắn đều rất quen thuộc! !
Hơn một tháng này, thời gian Đường Ngọc đi theo bên cạnh thái nãi nãi rất dài, cũng học được không ít thứ, mở rộng tầm mắt.

Thái nãi nãi dạy nàng nhìn Vạn Châu cùng Phong Châu, thậm chí địa lý vị trí đặc thù của Bình Nam, cũng sẽ nói quan hệ lợi hại của Vạn Châu ở trong nước cho nàng nghe, trước đây nàng chỉ biết Vạn Châu giàu có và đông đúc, cũng thấy sổ sách và kho riêng của Kính Bình Hầu phủ, nhưng cũng không biết vị trí quân đội Vạn Châu cùng hệ thống giao thông thuận lợi, chế ước toàn bộ phía Nam cùng phía Tây của Yến Hàn, bởi vì Vạn Châu ổn định, cho nên hiện nay trong nước mới ổn định.

Thái nãi nãi còn nói với nàng, nếu vẫn mãi ở hậu trạch, vậy con nhìn thấy cũng chỉ là hậu trạch.

Con nhìn thấy càng nhiều, càng biết rõ trên triều đã xảy ra chuyện gì, bây giờ Trường Doãn đang trải qua cái gì, cuối cùng mới là hậu trạch sẽ phát sinh cái gì.

Vợ chồng hai con nâng đỡ lẫn nhau mới là lâu dài, hậu trạch ân sủng chỉ là ân sủng, cho dù ân sủng có dài, nhưng thứ hai con có thể nhìn thấy, có thể nghĩ đến, phần lớn đều bất đồng, thì cũng liền ít đi rất nhiều ăn ý.

"Con hiểu rõ, thái nãi nãi.

" Đường Ngọc ở trước mặt thái nãi nãi càng lâu, càng cảm giác mưa dầm thấm đất càng nhiều.

Thái nãi nãi nắm lấy tay nàng, "Đứa trẻ ngoan, chăm sóc tốt cho Trường Doãn, người hắn để ý nhất chính là con"
! !
Chờ đến cuối tháng ba, Đường Ngọc mang thai đủ ba tháng
Thái nãi nãi giữ nàng ở lại tới đầu tháng tư
Chờ đến đầu tháng tư gặp đúng thời cơ, Đường Ngọc mới khởi hành về lại Vạn Châu, trên đường có thể đi chậm một chút, cũng ổn thỏa.

Mấy người Tiểu Mễ, Bình Á đều ở đây, Trần Nguyên cùng Trần Lỗi cũng ở đâu, thái nãi nãi lại cho thêm mấy chục thị vệ Kiến Bình Hầu phủ đi theo, đoạn đường này Đường Ngọc cũng yên tâm.

Khi từ biệt với thái nãi nãi, Đường Ngọc có chút không nỡ
Bất luận là trước đây ở chung tại Mạo thành, hay là bây giờ ở tại Phong Châu thành này hơn một tháng, đều làm Đường Ngọc thực thích thái nãi nãi.

"Gặp chuyện chớ hoảng, vững vàng bình tĩnh, chỉ có con và hài tử đều an toàn, thì Trường Doãn mới an tâm.

" Cuối cùng thái nãi nãi dặn dò, Đường Ngọc gật đầu, "A Ngọc nhớ rõ.

"
Viên Liễu thực luyến tiếc.

Nhân khẩu Kiến Bình Hầu phủ cùng Kính Bình Hầu phủ kỳ thật đều rất đơn bạc, ngày thường Viên Liễu cũng không có nhiều khuê mật có thể cùng trò chuyện, Đường Ngọc ở trong nhà này hơn tháng, Viên Liễu ngược lại là vui vẻ nhất.

"Gặp lại sau.

" Đường Ngọc từ biệt.

Viên Liễu nói, "Chờ tiểu Đậu Đậu ra đời, ta tới Vạn Châu thăm bé.

"
Đường Ngọc nói được

Cuối cùng Đường Ngọc hướng tới thái nãi nãi hành lễ, lúc này mới có Tiểu Mễ cùng Bình Á đỡ lên xe ngựa.

Đầu tháng tư, nhóm Trần Thúc và Thịnh Liên Húc mới tới kinh thành Khí hậu trong kinh còn lạnh hơn Phong Châu một ít, nhưng trời tháng tư, cũng là mùa thoải mái nhất trong năm
"Nhị ca, tam ca!" Xe ngựa đi đến bên ngoài kinh thành, từ xa đã nghe được tiếng Lục Miện Thành, Trần Thúc cùng Thịnh Liên Húc đều nhịn không được cười cười, giống như quay về lúc trước đây
"Đi a, đi uống rượu!" Lục Miện Thành dường như lại cao hơn một cái đầu.

Theo thứ tự cùng Thịnh Liên Húc, Trần Thúc ôm nhau, nhìn thấy hai người bọn họ kích động đều viết trên mặt.

"Đi nơi nào?" Trên xe ngựa, Thịnh Liên Húc hỏi.

Lục Miện Thành nói, "Tháng tư, đương nhiên là đến bến Bạch Tháp ở Lệ hồ ngồi thuyền hoa rồi.

"
Trần Thúc thở dài, "Vẫn chỉ có đệ biết.

"

Thịnh Liên Húc phụ họa, "Rốt cuộc, ta với đệ đều ở nơi hoang dã, chỉ có Kiến Minh là ở kinh thành.

"

Trần Thúc gật đầu, "Có đạo lý! ! "
Biết rõ hai người bọn họ là kẻ xướng người hoạ, Lục Miện Thành cũng không tức giận, "Đi thôi, bao luôn thuyền rồi, đêm nay say chết trên thuyền.

"

Trần Thúc lắc đầu, "Phu nhân có dặn, không được uống rượu.

"

Tròng mắt Lục Miện Thành suýt nữa rớt ra ngoài, "Tam tẩu sao có thể!"
Sau đó tưởng tượng, thực sự có khả năng.

Lục Miện Thành lại nói, "Nhị tẩu thì sao? Nhị tẩu có dặn gì không?"
Thịnh Liên Húc hoàn cánh tay, "Có dặn, nói đệ quá yếu, bảo ta chuốc đệ gục tại bàn.

"

Lục Miện Thành cười nói, "Huynh cứ thử xem.

"

Huynh đệ ba người cười nói cùng nhau
Chờ xuống xe ngựa, từ bến thuyền Bạch Tháp ở Lệ hồ lên đến thuyền hoa, Lục Miện Thành vẫn còn cùng Thịnh Liên Húc, Trần Thúc hi hi ha ha với nhau
Chờ khi lên đến tầng hai thuyền hoa, ánh mắt Thịnh Liên Húc bỗng nhiên cứng đờ, thực nhanh phục hồi lại tinh thần, "Bệ hạ.

"

Trần Thúc cũng thuận thế nhìn lại, Diệp Lan Chi đã ngồi ở bàn tròn

Không phải thiên tử mặc long bào, mà mặc một bộ cẩm y hoa bào màu xanh biếc hắn thích mặc nhất khi mấy người bọn họ còn ở chung trước đây

Trần Thúc chưa mở miệng, Diệp Lan Chi đã nói, "Hôm nay không có thiên tử, hôm nay là bốn huynh đệ chúng ta tụ tập một chỗ.

"
Diệp Lan Chi nói đến xong, Thịnh Liên Húc cùng Trần Thúc đều nhìn nhau cười cười.

Lục Miện Thành nói, "Kinh hỉ không, đại ca nói muốn đón gió cho các huynh!"
Trần Thúc thuận thế nói, "Sao trên đường đệ cũng không nói một tiếng?"
Lục Miện Thành nói, "Đại ca nói, đã lâu không gặp các huynh, không nói tới trước thì các huynh mới có kinh hỉ!"
Trần Thúc cùng Thịnh Liên Húc đều rõ ràng, chỉ có Lục Miện Thành mới tin.

Nhưng bốn người, hẳn là cũng chỉ có Lục Miện Thành là thích tụ tập cùng nhau nhất
"Ngồi đi.

" Trần Thúc ấm giọng
Bàn tròn không tính lớn, nhưng bốn người ngồi cũng coi là rộng rãi
Khi ngồi xuống, thuyền hoa chậm rãi rời khỏi bến tàu, cũng có mỹ cơ bắt đầu rót rượu.

Diệp Lan Chi dẫn đầu nâng chén, "Khó có cơ hội bốn huynh đệ chúng ta ở cùng một chỗ, lâu rồi không ở một chỗ khó tránh khỏi mới lạ, ngày sau thường tụ tập đi.

"
Diệp Lan Chi nói xong, nâng ly uống cạn
Lục Miện Thành cũng uống một ly, Trần Thúc cùng Thịnh Liên Húc

cũng làm theo.

Trong mấy người, vui mừng nhất chính là Lục Miện Thành, nơi nào có Lục Miện Thành thì nơi đó chưa bao giờ tẻ nhạt, "Đệ nhớ khi còn nhỏ, lúc nào cũng gặp rắc rối, nên vẫn luôn đi theo đại ca, có đại ca ở đó, đệ ngay cả gặp rắc rối cũng không sợ.

"
Kỳ thật hôm nay không khí hòa hợp hơn so với tưởng tượng, đặc biệt là khi Lục Miện Thành nhớ lại khi còn nhỏ, dường như thật sự đã mang mọi người về khi đó, ở trước mặt thái nãi nãi.

Kỳ thật bọn họ cũng không lớn, gặp rắc rối cũng đều ở một chỗ.

Khi đó thân thể Trần Thúc không khỏe, Lục Miện Thành lại nhỏ, Thịnh Liên Húc mọi việc cẩn thận, cho nên bất luận chuyện gì, đều do Diệp Lan Chi làm chủ, Diệp Lan Chi che chở.

Rượu quá ba vòng, Trần Thúc đi lên boong tàu hít thông khí.

Hắn vốn không thể uống quá nhiều rượu, hôm nay là bởi vì có Diệp Lan Chi ở đó
"Trường Doãn! ! " Diệp Lan Chi cũng lên boong tàu.

"Đại ca.

" Hôm nay đều gọi đại ca, không có quân thần.

Trần Thúc dựa vào lan can, Diệp Lan Chi cũng dựa vào lan can, chung quanh không có người khác, Diệp Lan Chi mở miệng, "Trường Doãn, đại ca sẽ vẫn luôn nhớ, cũng sẽ vĩnh viễn nhớ rõ, lúc trước là đệ đã mạo hiểm đi đoạn đường này cùng đại ca"
Trần Thúc nói, "Vốn cũng muốn vì báo thù nhà, là đại ca giúp ta.

"
Diệp Lan Chi thở dài, "Non sông tươi đẹp này, thủng trăm ngàn lỗ,

nếu không phải có đệ, non sông này cũng không giữ được.

"
Trần Thúc đáp, "Còn có đại ca.

"
Diệp Lan Chi trầm giọng, "Trường Doãn, ta không hy vọng bốn huynh đệ chúng ta sau này sẽ sinh ra ngăn cách, đặc biệt là đệ.

"
"Sao lại như vậy được?" Trần Thúc nhìn hắn.

"Tốt.

" Diệp Lan Chi vỗ vỗ bả vai hắn
Trần Thúc nói, "Đại ca, ta không dẫn A Ngọc vào kinh.

"
Diệp Lan Chi gật đầu, "Thái nãi nãi thích náo nhiệt, các ngươi đều đi hết, bà khẳng định muốn có người ở bên cạnh"
Trần Thúc cười cười, "Thái nãi nãi thích nàng.

"
Diệp Lan Chi cũng cười cười theo, "Đã lâu không gặp, có chút nhớ thái nãi nãi, bà khỏe không?"
Trần Thúc nói, "Khỏe mạnh, có thể đánh mã điếu, có thể pha trà.

"
Diệp Lan Chi gật đầu, "Thật muốn gặp thái nãi nãi.

"
Xong việc, Diệp Lan Chi lại nói, "Trường Doãn, ở vị trí này, có rất nhiều chuyện khó xử, nhưng ta không hy vọng những chuyện khó xử này trở thành rào cản giữa hai người chúng ta, có đôi khi ta bị kẹp bên trong cũng rất khó xử.

"
Trần Thúc cũng nhìn hắn, "Đại ca, hai chúng ta sẽ không vì những việc nhỏ này mà ngăn cách! ! "
Diệp Lan Chi dừng một chút, hiểu ý cười cười.

! !
Khi rời thuyền, Lục Miện Thành uống đến quá nhiều, nhưng rõ ràng thật cao hứng, cũng đang cười ngây ngô
"Ta đưa Kiến Minh trở về" Trần Thúc mở miệng, Diệp Lan Chi phải về cung, Thịnh Liên Húc cũng uống hơi nhiều.

"Đi a, đến ở nhà đệ, nãi nãi của đệ đã thu xếp xong phòng! ! " Lục Miện Thành uống nhiều nhưng vẫn không quên việc này.

"Cũng được" Trần Thúc vừa nâng Lục Miện Thành dậy, vừa chiếu cố Thịnh Liên Húc, Thịnh Liên Húc còn đỡ, chỉ là uống quá nhiều
"Đại ca, chúng ta về trước.

" Trần Thúc theo thứ tự đỡ Lục Miện Thành cùng Thịnh Liên Húc lên xe ngựa, Diệp Lan Chi nói được
Xe ngựa chậm rãi rời khỏi trước mắt.

Ánh mắt Diệp Lan Chi hơi thu lại, muốn thăm dò từ trên người Trần Thúc thật rất khó, hắn giống như cái gì cũng đều biết được, nhưng mà không nói, rồi lại giống như cái gì cũng không biết
Trong màn đêm, ám vệ tiến lên, "Bệ hạ.

"
"Nói.

" Diệp Lan Chi nhạt giọng
Ám vệ nói, "Bệ hạ, vừa mới thu được tin tức, Kính Bình Hầu phu nhân có thai.

"

Ánh mắt Diệp Lan Chi hơi trệ.

Dưới bóng đêm, khi ánh mắt Diệp Lan Chi lại mở ra, lại lần nữa ném về chiếc xe ngựa ở phía xa!.

.

.

Chương 74: 74: Đi Sứ

Đã lâu trong kinh không thấy bóng dáng Kính Bình Hầu cùng Kiến Bình Hầu thế tử, hôm nay Trần Thúc cùng Thịnh Liên Húc bỗng nhiên xuất hiện ở buổi lâm triều, cũng làm cho chư hầu bốn phương gần đây muốn ngo ngoe rục rịch động vào triều đình dường như được uống một liều thuốc an thần.
Thiên tử còn có Kính Bình Hầu phủ cùng Kiến Bình Hầu phủ làm chỗ dựa vào, Lục gia tuy rằng không hưng thịnh bằng trước kia, nhưng dù sao còn có nội hàm bên trong
Diệp Trần Thịnh Lục bốn nhà, thân thuộc như cây liền cành, lúc này Kính Bình Hầu cùng Kiến Bình Hầu thế tử xuất hiện, đối với việc bình ổn thời cuộc trong triều thực đúng điểm mấu chốt.
Trước tiệc đón xuân liên tiếp mấy ngày, Trần Thúc cùng Thịnh Liên Húc đều xuất hiện lúc lâm triều, trong triều thấy cũng là quân thần thân thiết
Trên phố cũng lén có lời đồn, chuyến này, là thiên tử cố ý mời Kính Bình Hầu cùng Kiến Bình Hầu thế tử nhập kinh.
Trước tiệc, Trần Thúc cùng Thịnh Liên Húc đi vào cung bái kiến Hoàng Hậu, thiên tử tiếp khách.
Hoàng Hậu giả vờ buồn bực, "Hai người các đệ, vậy mà không một người nào dẫn theo phu nhân tới!"
Hoàng Hậu trước đây chính là đại tẩu của hai người Trần Thúc và Thịnh Liên Húc, cũng đều thân quen, cho nên khi cùng nói chuyện cũng không lạ lẫm như người khác
Thịnh Liên Húc đáp, "Thái nãi nãi bị bệnh, cha mẹ đệ không ở nhà, chỉ có một mình Viên Liễu ở nhà chiếu cố thái nãi nãi, chờ lần sau, nhất định dẫn Viên Liễu đến gặp nương nương."
Hoàng Hậu thở dài, "Ta đã lâu không gặp Viên liễu, hiện tại thân mình nàng có khỏe không?"
Nghe nói chuyện Viên Liễu đẻ non lúc trước, Hoàng Hậu quan tâm.
Thịnh Liên Húc nói, "Dưỡng mấy tháng, đã từ từ khỏe lại."
Hoàng Hậu gật đầu, "Đệ ở bên nàng nhiều chút."

Thịnh Liên Húc đáp lời.
Đến phía Trần Thúc, Hoàng Hậu ôn hòa cười cười, "Còn đệ sao cũng không dẫn theo người tới?"
Trần Thúc biết không giấu được, "A Ngọc có thai, không nên bôn ba, chờ lần sau, đệ sẽ dẫn theo A Ngọc tới cùng."
Hoàng Hậu còn chưa từng nghe nói, "Nhanh như vậy?"
Trần Thúc còn chưa lên tiếng.
Lục Miện Thành giành nói, "Đại tẩu, tẩu không biết tình cảm của tam ca và tam tẩu có bao nhiêu tốt đâu"
Trần Thúc nhìn hắn.
Lục Miện Thành im tiếng.
Hoàng Hậu cười nói, "Còn chưa có chúc mừng đệ, cũng sắp làm phụ thân rồi."
Trần Thúc cười cười.
Diệp Lan Chi nói, "Trẫm có một nhi tử, một nữ nhi, các đệ đều nắm chắc một chút."

Lại nhìn Lục Miện Thành nói, "Đặc biệt là đệ, cái gì thành thân cũng không biết."
Lục Miện Thành ha ha ha cười vài tiếng.
.....
Đã lâu không thấy, ở lại trong cung cùng nhau dùng cơm.
Thiên tử và Hoàng Hậu, cử án tề mi, cầm sắt hòa minh.
Trần Thúc ôm tiểu Thái Tử cùng tiểu công chúa, yêu thích không buông tay.
Lục Miện Thành nói, "Nhìn xem, đây là người sắp làm phụ thân đó."
Trần Thúc xác thật rất thích hài tử.
Cũng đúng là đang nghĩ, con của hắn và A Ngọc, sẽ là nhi tử hay là nữ nhi?
Hắn rất nhớ bọn họ, muốn nhanh chóng trở lại Vạn Châu cùng mẫu tử bọn họ
Nhi tử hay nữ nhi đều được, hắn đều thích.
Con của hắn và A Ngọc
Hắn sẽ sủng lên tận trời.
Trần Thúc buông tiểu Thái Tử cùng tiểu công chúa, hai bé đều thích Trần Thúc, cứ quấn lấy chơi cùng Trần Thúc

Hoàng Hậu nhìn Trần Thúc nói, "Hai đứa nhỏ này đã lâu không có quấn người như vậy, thừa dịp các đệ còn ở kinh thành, nhập cung chơi cùng bọn chúng nhiều hơn"
Trần Thúc cùng Thịnh Liên Húc đáp lời
Trên xe ngựa ra khỏi cung, Lục Miện Thành còn cảm thán chuyện đại ca đại tẩu cầm sắt hòa minh
Trần Thúc không lên tiếng.
Chờ ra cung, Lục Miện Thành mới nói, "Tam ca, sao huynh mãi không nói chuyện vậy?"
Thịnh Liên Húc cũng thấy hắn từ trong cung ra ngoài vẫn không lên tiếng, không giống lúc ở trong cung chơi cùng tiểu Thái Tử và tiểu công chúa
Trần Thúc nhìn nhìn Thịnh Liên Húc cùng Lục Miện Thành, trầm giọng nói, "Đại tẩu đang diễn kịch, nàng cũng không tốt."
Thịnh Liên Húc cùng Lục Miện Thành đều im lặng
Ánh mắt Trần Thúc ảm trầm, "Là làm cho chúng ta xem."
Trần Thúc nhìn về phía Lục Miện Thành, "Ngày thường đệ có cơ hội vào cung gặp đại tẩu nhiều không?"

Lục Miện Thành bỗng nhiên cẩn thận nhớ lại, "......!Không có, có một lần muốn đi, nhưng nghe nói đại tẩu bị bệnh, về sau, vẫn mãi nói là chưa khỏe.....!tiếp theo là đón năm mới, rồi mãi về sau vẫn không thể gặp được."
Ba người đều ngắn ngủi trầm mặc.
Trần Thúc không có lên tiếng nữa, lúc thiên tử mới vừa đăng cơ, cũng chưa đón Hoàng Hậu đến ngay, chờ sau khi thời cuộc ổn định, mới đưa Hoàng Hậu từ An Bắc vào trong kinh.

Hoàng Hậu đến kinh là chuyện trung tuần tháng chạp, chờ tới khi Hoàng Hậu đến, trong cung đã có rất nhiều phi tần.
Trước đây chỉ có một An Bắc Hầu phu nhân, hiện giờ phi tần đều đủ, Hoàng Hậu không có khả năng vui vẻ.
Vừa rồi mới trò chuyện cùng bọn hắn, là đã lâu rồi không có người cùng trò chuyện với Hoàng Hậu như vậy, thiên tử cũng bên cạnh, là muốn làm bộ cho bọn hắn xem.....
Hoàng Hậu sống cũng không được vui vẻ.

Trần Thúc nhớ tới trước đây khi đi An Bắc, lúc đó đại tẩu cũng không phải dáng vẻ này.
Đại ca đăng cơ, rất nhiều chuyện đều thay đổi.
.....
"Đang nghĩ gì vậy?" Vào đêm, Thịnh Liên Húc đến viện Trần Thúc
"Kiến Minh đâu?" Trần Thúc nhìn hắn.
Thịnh Liên Húc nói, "Tâm tình không tốt, về phòng ngủ rồi"
Hai người ngắn ngủi trầm mặc.
Lời nói hôm nay của Trần Thúc, làm Lục Miện Thành lần nữa quay về tĩnh táo trước đây, lúc trước sau khi Đường Ngọc trò chuyện cùng hắn, Lục Miện Thành xác thật đã cẩn thận hơn rất nhiều.

Nhưng khi thiên tử nói muốn mấy huynh đệ tề tựu cùng nhau, Lục Miện Thành lại nảy lên ảo tưởng lần nữa, mà đã nhiều ngày, Lục Miện Thành xác thật rất vui vẻ, nhưng lời hôm nay của Trần Thúc đã đánh tỉnh hắn.
Lục Miện Thành nhỏ nhất, trong mấy người, trước đây Hoàng Hậu chiếu cố nhất chính là Lục Miện Thành.
Trong lòng Lục Miện Thành không thoải mái, đi về phòng trước
Thịnh Liên Húc liền tới tìm Trần Thúc.
"Đại tẩu là người bên gối đại ca, trước kia trong thời điểm khó khăn nhất, vẫn luôn là đại tẩu ở cạnh bên hắn.

Hiện giờ vào cung rồi, chỉ có một thời gian ngắn ngủn thôi, nhưng cái gì cũng thay đổi.

Đối với người bên gối mình mà còn đối xử như thế, vậy sẽ đối xử với chúng ta như thế nào?" Trần Thúc trầm giọng.
Thịnh Liên Húc khoanh cánh tay, "Trường Doãn, chuyến này trở về, ta với đệ đều cần cẩn thận một chút."
Trần Thúc rũ mắt.
Tiệc đón xuân thật nhanh đã tới
Đây là sau khi tân đế đăng cơ, lần đầu tiên trong cung tổ chức yến hội long trọng như vậy, không chỉ quan lại có phẩm cấp trong kinh cùng gia quyến tham gia, mà chư hầu các nơi đều sôi nổi mang theo

con nối dõi tiến đến.
Tiệc đón xuân, chính là công cụ giả tạo cảnh thái bình tốt nhất
Đặc biệt là mọi người còn nhìn thấy Trần Thúc ở cùng tân đế, biết quan hệ giữa Vạn Châu và tân đế vẫn còn vững chắc.

Trước đây Kiến Bình Hầu dù không tham gia mưu sự, nhưng chỉ cần Thịnh Liên Húc và thiên tử cùng Trần Thúc ở cùng nhau, vậy ba người chính là một khối chặt chẽ
Toàn bộ tiệc đón xuân, thu hoạch lợi ích lớn nhất chính là thiên tử.
Lục Miện Thành vẫn luôn đi theo bên cạnh Hoàng Hậu, chung quanh Thịnh Liên Húc có không ít quan lại cùng con cháu chư hầu vây quanh nói chuyện.
Diệp Lan Chi gọi Trần Thúc vào một chỗ, "Trường Doãn, trẫm có khó xử."
"Đại ca cứ nói, Trường Doãn nhìn xem có thể giúp đại ca phân ưu không" Trần Thúc ấm giọng.
Diệp Lan Chi thở dài, "Một năm nay, hiện giờ Yến Hàn quốc xem như thái bình, nhưng chư hầu các nơi đều ngo ngoe rục rịch, nếu không có đệ và Liên Húc ở đây, ngôi vị hoàng đế này của đại ca cũng tràn ngập nguy cơ."
"Đại ca muốn nói cái gì?" Trần Thúc hỏi.
Diệp Lan Chi chuyển mắt nhìn hắn, "Trong nước có Vạn Châu cùng Phong Châu áp chế, thế cục không tính loạn, nhưng các nước kế bên đều như hổ rình mồi, tân triều thành lập không lâu, đều đang quan sát, nếu thế cục không có tiến triển, cục diện của Yến Hàn thực bị động.

Trường Doãn, ta muốn đệ thay trẫm đi một chuyến đến Nam Thuận."
Đi Nam Thuận? Trần Thúc ngoài ý muốn.
Diệp Lan Chi nói, "Nam Thuận cùng Yến Hàn chúng ta cũng không giáp ranh, không trực tiếp xung đột lợi ít, chỉ cần Yến Hàn chủ động lấy lòng, Nam Thuận là nước dễ dàng phá bỏ cục diện hiện nay nhất.

Chỉ cần Nam Thuận cùng Yến Hàn thiết lập quan hệ ngoại giao lần

nữa, các nước khác cũng sẽ lần lượt phá tan băng cùng Yến Hàn, cho nên, Nam Thuận là quan trọng nhất, cũng là điểm mấu chốt nhất, trẫm chỉ có thể cho người ổn thỏa đi.....!Trường Doãn, Kính Bình Hầu tại Yến Hàn quốc là đi theo tân đế mưu sự, đệ đi, mới giống như trẫm đi, thay đổi người khác, đi không ổn.

Trẫm chỉ tin đệ."
Trần Thúc nhìn hắn, nhạt giọng nói, "Đại ca, nếu đi Nam Thuận, đệ sẽ không về kịp lúc A Ngọc lâm bồn, đệ đã hứa trở về cùng nàng....."
Diệp Lan Chi hơi ngừng lại, lát sau gật đầu, "Trẫm đã biết."

Nói xong, một hơi uống cạn sạch ly rượu, "Chúc mừng đệ, Trường Doãn, đệ sắp làm cha rồi"
Trần Thúc cũng uống cạn một hơi
Diệp Lan Chi nói, "Nếu đó là nữ nhi, ngày sau chính là Thái Tử Phi, nếu sinh ra con trai, trẫm gả công chúa đến Vạn Châu, vĩnh viễn giao hảo"
"Chờ hài tử sinh ra đã." Trần Thúc nhàn nhạt cười cười.
Diệp Lan Chi nói, "Trẫm hứa hẹn với đệ thì sẽ không thay đổi."
Trần Thúc uống rượu.
Diệp Lan Chi trầm giọng nói, "Trường Doãn, trẫm không muốn để thiên hạ cảm thấy hai huynh đệ chúng ta bất hòa.

Đệ đã không ở trong kinh, rồi chỉ cần Bình Nam, người khác đã có nhiều nghi kỵ; hiện giờ phía Đông đang loạn, phía Tây cũng không an ổn, nếu Nam Thuận không phải do đệ đi, trẫm sợ người ngoài sinh ra suy nghĩ khác, nói huynh đệ chúng ta bất hòa, sóng ngầm nổi lên, đệ bảo trẫm phải xử trí như thế nào đây?"
Trong mắt Trần Thúc hơi khựng
.....
Đợi đến khi Trần Thúc rời đi, Ngụy Chiêu Đình mới tiến lên, "Kính Bình Hầu sẽ đi sao?"
Diệp Lan Chi cười, "Hắn sẽ đi, bởi vì hắn thông minh, biết không thể không đi.

Nếu không đi, lập tức sẽ khơi mào mâu thuẫn giữa ta và hắn, hài tử của hắn sắp được sinh, bây giờ hắn cũng không muốn để Vạn Châu không yên ổn."
Ngụy Chiêu Đình tựa như đã phản ứng kịp
Diệp Lan Chi lại nói, "Kéo dài tới tháng 5, lại để hắn đi sứ Nam Thuận, thời gian tới lui trên đường lại thêm thời gian ở Nam Thuận, chờ hắn hồi kinh đã là tháng mười, hài tử đã được sinh ra.....!Nếu là nhi tử, vậy thì hắn bạc mệnh, nếu là nữ nhi, vậy coi như hắn mạng lớn....."
"Mộ Nhiên, ngươi về Vạn Châu trước, bên cạnh Đường Ngọc cần có người trông coi" Trần Thúc tìm Phạm Cù.
Phạm Cù thở dài, "Hầu gia thật muốn đi sứ Nam Thuận?"
"Phu nhân sắp lâm bồn....." Phạm Cù khó xử.
"Ta không thể quay về, chuyến đi Nam Thuận này cần phải đi, nếu như không đi, Vạn Châu rất nhanh sẽ đối đầu cùng thiên tử, bây giờ chưa phải lúc.

Ngươi về Vạn Châu trước, thay ta chăm sóc tốt cho A Ngọc.

Nói Cố bá bá cảnh giác nhiều hơn, nếu có việc dị thường, đến Phong Châu tìm thái nãi nãi thương lượng" Trần Thúc dặn dò.
"Hầu gia tháng năm khởi hành, trên đường đi tới đi lui, hơn nữa còn thêm thời gian về Vạn Châu, sợ là sắp đón năm mới." Phạm cù lo lắng.
Trần Thúc rũ mắt, "Thay ta nói với A Ngọc, ta sẽ mau chóng trở về gặp nàng cùng hài tử.".

Chương 75: 75: Đi Sứ 2

Nhóm Đường Ngọc, tháng tư xuất phát từ Phong Châu, bởi vì có thai nên xe ngựa không thể đi quá nhanh, lại cần an toàn ổn thỏa, lộ trình vốn chỉ cần hai mươi ngày kéo dài đến gần một tháng rưỡi, trung tuần tháng 5 mới từ Phong Châu trở lại Vạn Châu.
Lê ma ma dẫn theo Mậu Chi chờ đón ở ngoài thành
Khi nhìn thấy Đường Ngọc, Đường Ngọc đã có thai được năm tháng rưỡi
Khí hậu trung tuần tháng 5 vốn không tính quá nóng, nhưng Đường Ngọc là người có thai, từ trung tuần tháng năm đã bắt đầu cảm thấy nóng, đổ mồ hôi, mất công thái nãi nãi thận trọng, cho đại phu đi cùng chăm sóc trên đường, khi đến Vạn Châu, Đường Ngọc chỉ sợ nóng, cũng không có trở ngại nào khác
"Phu nhân trở về thì tốt rồi." Lê ma ma lo lắng gần chết.
Mậu Chi cũng kinh ngạc, "Tỷ, đệ có cháu ngoại trai cháu ngoại gái!"
Đường Ngọc cười cười, "Ừm, đệ sắp làm cữu cữu."
Mậu Chi vừa tò mò lại có chút thấp thỏm.
Khi Đường Ngọc nắm tay hắn nhẹ nhàng xoa bụng, biểu tình của Mậu Chi như muốn hòa tan, "Đá.....!Đá đệ....."
Đường Ngọc cười gật đầu.
"Trời ạ!" Mậu Chi kích động.
Đường Ngọc duỗi tay làm tư thế im lặng, Mậu Chi vội vàng che miệng, "Lần sau nhỏ giọng chút."
Đường Ngọc duỗi tay sờ sờ đầu của hắn.
"Phu nhân, về phủ trước đi, lão phu nhân cùng cữu phu nhân đều ở trong phủ chờ." Lê ma ma nhắc nhở một chút, sợ nàng đứng lâu không thoải mái.
Đường Ngọc đáp lời.
Từ khi có thai, Đường Ngọc béo thêm một vòng, trước đây thân mình thoạt nhìn yếu đuối mong manh, hiện giờ cằm cùng mặt đều tròn
Nhưng người rất có tinh thần.

"Mau ngồi xuống." Lão thái thái mong chờ hồi lâu, rốt cuộc mong được nàng trở về, vội vàng để nàng ngồi, sợ nàng không thoải mái.
Đường Ngọc nắm tay tổ mẫu, "Tổ mẫu, con không có gì, đều khá tốt."
"Phản ứng có nặng không?" Lão thái thái là người từng trải.
Đường Ngọc lắc đầu, "Ngoại trừ mỗi ngày có chút thích ngủ, phản ứng khác đều không có, đại phu nói, hài tử đau lòng con, không hành người."
Lão thái thái vui mừng.
"Trên đường bị tội rồi." Lão thái thái vẫn đau lòng.
Đường Ngọc trấn an nói, "Không có, chỉ là đi chậm một chút, ổn định một chút, có thể bình an đến nơi thì tốt rồi."
Đường Ngọc lại nói, "Tổ mẫu, mợ, hai người có khỏe không?"

Nàng bên ngoài, ít nhiều cũng sẽ có lo lắng.
Lão thái thái cười nói, "Chúng ta đều khỏe."
Dương thị cũng nói, "Đều nhớ thương con, con bình an trở về thì tốt rồi."
Đường Ngọc cũng cười cười.
Dương thị thận trọng, "Tàu xe mệt nhọc, đi nghỉ ngơi trước, ngày mai lại nói chuyện tiếp."
Lão thái thái cũng cầm tay nàng.
Đường Ngọc đáp lời.
Đường Ngọc có thai, Lê ma ma chiếu cố cẩn thận.
Trước đây mấy người Tiểu Mễ, Bình Á đều đi theo, bây giờ, hai người đang hầu hạ phu nhân rửa mặt nghỉ ngơi, hai người đang nói cùng Lê ma ma tình hình của phu nhân
Mới đầu Lê ma ma còn có chút lo lắng, là phu nhân chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu trước mặt lão phu nhân, nhưng nghe ý Tiểu Mễ, xác thật phu nhân không bị thai nghén, tinh thần cũng rất tốt, không tính bị tội, chỉ là thân thể có chút nặng nề, cũng thích ngủ hơn so với người khác, mọi chuyện khác đều ổn
Lúc này Lê ma ma mới yên lòng.
Hầu gia không ở đây, nàng cần chiếu cố phu nhân thật tốt
Lê ma ma lại hỏi một chút về thói quen làm việc và nghỉ ngơi cùng khẩu vị hiện giờ của Đường Ngọc, trong phòng, Bình Á hầu hạ

Đường Ngọc nằm xuống.
Hiện giờ tháng lớn, Đường Ngọc chỉ có thể nghiêng người ngủ.

Dưới bụng cùng sau thắt lưng đều lót gối mềm, có thể thoải mái chút.
Đám người Tiểu Mễ cùng Bình Á, ban đêm đều thay phiên gác ở trong phòng, không dám qua loa.
Đêm nay, dường như đã về nhà, Đường Ngọc ngủ đặc biệt an ổn.
Chờ hôm sau tỉnh lại, Lê ma ma chuẩn bị cơm sáng, Đường Ngọc ăn uống rất ngon miệng, ăn không ít, chờ khi tản bộ tiêu thực trong sân viện, Lê ma ma nói cùng nàng, vừa rồi Phạm trường sử đã đưa tin tới, nói thiên tử lệnh cho hầu gia đi sứ Nam Thuận, hẳn là có chuyện khó giải quyết, tháng 5 xuất phát từ trong kinh, đi tới đi lui giữa kinh đô hai nước, lại thêm phục mệnh sau khi hồi kinh, sợ là đến gần cuối năm mới trở về
Đường Ngọc hơi hơi ngơ ngẩn, gần cuối năm mới có thể đã trở về.....
Khi đó Đậu Đậu cũng đã được sinh ra.
Trong lòng nàng hy vọng Trần Thúc có ở đây
Lê ma ma sợ nàng thất vọng, vội vàng trấn an, "Nói thì nói như vậy, nhưng có lẽ hầu gia cũng có thể trở về trước thời gian thì sao?"
Đường Ngọc biết Lê ma ma trấn an nàng
Trước đây thái nãi nãi đã nói qua, Trường Doãn ở trong triều, có khó xử của hắn

Đường Ngọc nhàn nhạt cười cười, "Không có việc gì, khi nào trở về cũng được, cuối năm trở về, có lẽ còn có thể dự kịp trăm ngày của hài tử"
Lê ma ma nhìn nhìn nàng, nhẹ giọng nói, "Làm khó phu nhân."
Đường Ngọc cười nói, "Chàng là Kính Bình Hầu, chàng có khó xử của mình, hẳn chàng mới là người mong trở về nhất, thuận theo tự nhiên thôi"
Lê ma ma gật đầu.
.....
Đã nhiều ngày qua, nghe nói phu nhân từ Phong Châu đã trở về, lại có thai, nhưng hiện giờ hầu gia đã đi sứ Nam Thuận

Trong Giang thành, đám người Mãn phu nhân mỗi ngày đều sẽ thay phiên nhau tới phủ gặp Đường Ngọc, cũng sẽ ngồi chút thời gian, cùng trò chuyện, hoặc tản bộ trong viện
Còn có tổ mẫu cùng mợ, thời gian này Đường Ngọc cũng không khó trôi qua
Phạm Cù không ở đây, Đường Ngọc nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, khi nhàn rỗi lại đồng loạt xem qua chi tiêu trong phủ một hai năm này, cũng đã rõ ràng sổ sách chi tiêu trong phủ
Lê ma ma cũng sợ nàng mỗi ngày nhàn đến không thoải mái, nàng xem sổ sách, Lê ma ma lại cảm thấy tốt
Vừa lúc phu nhân đang xem xét trong phủ, việc chủ trì nội trợ cũng dần dần giao cho phu nhân, phu nhân lên tay thực mau.

Ngược lại Lê ma ma dư ra thời gian tới chiếu cố cuộc sống hàng ngày của Đường Ngọc
Lê ma ma là người tốt, nhưng để nàng quản chuyện trong phủ thật làm khó nàng, Đường Ngọc tiếp nhận ngược lại rất tốt
Vì thế chờ đến trung tuần tháng sáu khi Phạm Cù hồi phủ, Đường Ngọc mang thai sáu tháng đã thu xếp việc trên dưới trong phủ ổn thỏa
Phạm Cù trở về, hơi có chút kinh ngạc, nhưng ngẫm lại phu nhân trước đây ổn thỏa, Phạm Cù lại không kinh ngạc mấy
"Sao hầu gia lại đi sứ Nam Thuận?" Đường Ngọc hỏi.
Thái nãi nãi đã nói, biết trong triều đã xảy ra cái gì, mới biết Trường Doãn đã trải qua cái gì, sau đó mới biết hậu trạch sẽ xảy ra cái gì.
Phạm Cù nói đại khái chuyện hầu gia sau khi vào kinh cho Đường Ngọc nghe, cuối cùng cũng nói hầu gia đã nói, chuyến đi Nam Thuận này ngài cần phải đi, nếu như không đi, Vạn Châu sẽ rất nhanh đối lập cùng thiên tử, bây giờ còn chưa phải lúc.

Hầu gia cho hắn về Vạn Châu trước, chiếu cố phu nhân, cũng dặn Cố trường sử cảnh giác nhiều hơn, nếu có việc dị thường, đến Phong Châu tìm La lão phu nhân thương nghị.
Cuối cùng, là câu kia của hầu gia, ngài sẽ mau chóng trở về gặp phu nhân cùng hài tử.
Trong lòng Đường Ngọc than nhẹ, quả nhiên là gặp khó xử.

Bây giờ Vạn Châu đối lập cùng thiên tử, đối với ai cũng chưa phải chỗ tốt, Trần Thúc là bất đắc dĩ.
Đường Ngọc không hỏi lại, "Ta đã biết."

Phạm Cù chắp tay.
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Làm Đường Ngọc không nghĩ tới, là sau khi Phạm Cù về Vạn Châu được 2-3 ngày, nội thị quan trong cung tới, nói là Kính Bình Hầu phu nhân có thai, Hoàng Hậu ban thưởng vài thứ, cho người đặc biệt đưa tới.
Đây là thiên tử cùng Hoàng Hậu hiển lộ rõ ràng thân thiết cùng coi trọng.
Đường Ngọc tiếp chỉ, nội thị quan vội vàng ngăn lại, "Phu nhân có thai, cứ tiếp chỉ như vậy được rồi"
Đường Ngọc cảm tạ.
Nội thị quan cầm đầu nói xong, mấy nội thị quan phía sau trình đồ vật ban thưởng lên, tuyên chỉ mới tính kết thúc.
Đều là nội thị quan trong cung tới, Phạm Cù an bài chỗ dừng chân, làm cho bọn họ ở tạm một đêm, ngày mai hồi kinh.
Đến hoàng hôn, Phạm Cù đang cùng Đường Ngọc trò chuyện, nha hoàn trong viện tới nói, "Phu nhân, có vị nội thị quan trong cung muốn gặp phu nhân."
Buổi chiều đã tuyên chỉ xong, bình thường sẽ không còn nội thị quan tới chỗ này.
Khi Đường Ngọc cùng Phạm Cù đang nghi hoặc, nha hoàn nói, "Nội thị quan nói hắn gọi Văn Quảng, đem tên nói cho phu nhân nghe là được"
Nghe thấy hai chữ Văn Quảng, Đường Ngọc sửng sốt, người tới là Văn Quảng?
Vừa rồi nàng không chú ý nhìn, nếu thật là Văn Quảng, vậy.....
Cảm xúc của Đường Ngọc có chút kích động, "Cho hắn tiến vào."
Sau đó, Văn Quảng theo nha hoàn cùng đi vào, trước chưa ngẩng đầu, mà là nhìn nàng chắp tay, "Văn Quảng gặp qua phu nhân."
Đường Ngọc xác nhận là tiếng Văn Quảng, cũng biết Văn Quảng cẩn thận, cố ý thông báo nàng một tiếng.
Nàng có thể nhận ra tiếng hắn, nếu tiện sẽ cùng hắn nói chuyện,

nếu không tiện cũng sẽ tìm thời gian khác
Văn Quảng nhạy bén.
Đường Ngọc nhớ tới khi rời kinh, hắn đuổi theo rất xa, cũng chỉ vì đưa cho nàng tay nải cùng xiêm y, sợ nàng cần dùng trên đường
Đường Ngọc nhìn Phạm Cù nói, "Trước đây ta cùng Văn Quảng quen biết nhau trong cung, để chúng ta nói chuyện một lát"
Phạm Cù ngoài ý muốn, nhưng hiểu ý rời đi.
Lúc này Văn Quảng mới ngẩng đầu, hai mắt mờ mịt, "Thật là ngài, cô cô!"
Vừa rồi khi Văn Quảng hầu ở bên cạnh, cũng chưa dám nhận nàng.
Lúc trước đi dịch quán, là Văn Quảng đi cùng Đường Ngọc, Văn Quảng trăm triệu lần cũng không nghĩ tới cô cô sau khi rời kinh đã ở cùng Kính Bình Hầu, cô cô chính là Kính Bình Hầu phu nhân!
Văn Quảng tiến lên, hai mắt rưng rưng, "Cô cô, Văn Quảng không nghĩ tới còn có thể gặp lại cô cô!"
Văn Quảng nói là lời thật, bất luận là sau khi Đường Ngọc rời kinh, hay là sau đó thiên tử bức vua thoái vị, hắn có thể ở trong cung, còn có thể sống sót đều là may mắn.
"Cô cô cũng không ngờ tới." Trong mắt Đường Ngọc đầy hơi nước, nhẹ giọng nói, "Ngươi ở trong cung như thế nào? Văn Quảng, nói với ta chuyện trong cung đi."
Văn Quảng liên tục gật đầu, nói từ lúc nàng rời cung, đến khi cung biến huyết tinh ngập tràn, đã chết thật nhiều cung nhân.
Đường Ngọc không nghe nói qua.

Văn Quảng nhìn nàng một cái, tiếp tục nói, "Lúc ấy ít nhiều cũng có hầu gia ở đó, bằng không còn không biết bao nhiêu cung nhân chịu bắt nạt rồi bỏ mạng."
Đường Ngọc hơi kinh ngạc, nàng không nghe Trần Thúc nói tới
Văn Quảng mới nói, "Khi đó An Bắt quân nhập cung nơi nơi gian dâm trộm cướp, hậu cung phi tần, cung nữ đều không buông tha, nội thị quan cũng đã chết rất nhiều, mọi người đều rất sợ hãi, chạy trốn khắp nơi, bị giết càng nhiều.

Khi đó do Kính Bình Hầu giết một tướng lãnh cầm đầu, phân phó một tiếng, nếu xảy ra việc gian dâm trộm cướp nữa, thì toàn bộ

chiếu theo kết cục này.

Cũng đúng là do có Kính Bình Hầu, sau đó mới không còn đóng quân nào dám lộn xộn nữa, không đếm được bao nhiêu cung nhân đào thoát được kiếp nạn, mọi người đều rất cảm kích hầu gia."
Đường Ngọc tuy rằng không ở trong cung, nhưng lúc ấy khi theo tiêu cục xuôi Nam, cũng gặp không ít cảnh huyết tinh hỗn loạn, nàng không dám tưởng tượng cảnh loạn lạc trong cung ngay lúc đó
Đặc biệt là Văn Quảng nói, nàng cũng không biết Trần Thúc làm những việc này.
Văn Quảng nói xong, lại nhịn không được duỗi tay lau nước mắt, nhẹ giọng nói, "Cô cô, chỉ cần ngài an ổn thì tốt rồi, Văn Quảng cũng an tâm rồi, lúc ấy khi ngài rời kinh, Văn Quảng cho rằng sẽ không còn được gặp lại ngài nữa, vừa rồi, Văn Quảng không dám nhận cô cô....."
Văn Quảng còn đang kích động, nói năng hơi lộn xộn, "Cô cô, ngài có thai, thật tốt!"
Đường Ngọc biết hắn kích động, trấn an, "Yên tâm đi, Văn Quảng, ta ở Vạn Châu nơi hết thảy đều tốt."
Văn Quảng liên tục gật đầu.
Lát sau lại nhìn nàng quỳ xuống, "Cô cô, chuyến này Văn Quảng hồi kinh, cũng không biết bao lâu mới có thể gặp lại cô cô, Văn Quảng khấu đầu cùng cô cô."
Kỳ thật Đường Ngọc muốn đỡ hắn lên.
Nhưng Văn Quảng không chịu, tiếp tục nói, "Khi Văn Quảng vào cung, nếu không được cô cô hỗ trợ, Văn Quảng sớm đã bị đánh chết; vương triều thay đổi, trong cung kiếp nạn, lại nhờ hầu gia cứu tánh mạng mọi người.

Tuy rằng bây giờ hầu gia không ở đây, cô cô cũng như hầu gia, cùng nhau nhận một lạy của Văn Quảng."
Thấy hắn khăng khăng, Đường Ngọc không tiếp tục kiên trì.
Chờ khi hắn thật sự dập đầu với nàng một cái, Đường Ngọc mới duỗi tay vỗ hắn đứng dậy, "Văn Quảng, ngược lại cô cô thực sự có chuyện muốn nhờ ngươi hỗ trợ."
Văn Quảng mở to hai mắt nhìn, "Cô cô, ngài nói, Văn Quảng có chết

cũng không chối từ."
Đường Ngọc nói, "Văn Quảng, Trần Thúc đi sứ Nam Thuận, nhưng lòng ta cũng không an tâm, không biết có phải xảy ra chuyện gì hay không.

Chờ ngươi hồi cung, nếu tiện, liền lưu ý giúp cô cô chuyện trong cung, đặc biệt là chuyện có liên quan đến Vạn Châu phủ, ta lo lắng cho Trần Thúc."
Văn Quảng đột nhiên hiểu ý, "Cô cô xin yên tâm, Văn Quảng ở trong cung sẽ lưu ý nhiều hơn, cũng sẽ nghĩ cách đem chuyện có liên quan đến Vạn Châu nói cho cô cô biết."
Đường Ngọc gật đầu, "Sau khi hồi kinh, tự mình ngươi cũng cẩn thận nhiều hơn."
Văn Quảng lại lần nữa dập đầu, "Cô cô yên tâm, cũng xin cô cô đừng lo lắng, Văn Quảng sẽ chiếu cố chính mình."
Đường Ngọc gật đầu..

Chương 76: 76: Chủ Mẫu 1

Văn Quảng đi được mấy ngày, ban ngày Vạn Châu dần dần bắt đầu nóng lên, dường như chỉ sau mấy trận mưa rơi, liền đột nhiên tiến vào ngày mùa hè.
Đường Ngọc bắt đầu đổi xiêm y mùa hè rộng thùng thình, bụng càng hiện lớn một ít.
Lúc trước thích ngủ ban đêm bắt đầu đổi thành ban đêm không ngủ được, liên tiếp tỉnh giấc, lại liên tiếp ngủ.
Khi mới bắt đầu, Đường Ngọc còn chưa thích ứng lắm
Ban đêm ngủ không ngon giấc, ban ngày tinh thần cũng không thể nào tốt được
Đại phu cũng kê chút thuốc an thần cho nàng dùng, nhưng chỉ là dần dần, bởi vì nguyên nhân hậu kỳ mang thai, nói chung cũng cần đứng dậy.

Sau đó đã từ từ quen, cũng có thể sau khi đứng dậy, liền rất nhanh đi vào giấc ngủ.
Dần dần cũng thích ứng biến hóa như vậy, đến đầu tháng bảy, đã có thể đỡ hơn một chút, chỉ là thân mình càng nặng nề.

Lúc đi vào giấc ngủ, không chỉ có dưới bụng cùng sau eo phải lót gối mềm làm cho mình thoải mái, mà dưới chân cũng sẽ lót thêm vài cái gối mềm nữa
Ban ngày, tổ mẫu và mợ sẽ nói chuyện, tản bộ cùng nàng
Gia quyến quan lại Vạn Châu phủ cũng tới tìm nàng, có khi nói những chuyện thú vị ở Giang thành, tin đồn thú vị các nơi, có khi là nhínhh chút thời gian mang các đồ ăn vặt cho bà bầu đến, hoặc là lại đây thăm hỏi một tiếng, thân cận cùng nàng và hài tử
Khoảng thời gian Trần Thúc không ở đây, Đường Ngọc ngoại trừ nhớ hắn, ngược lại cũng không thấy khổ sở gì
Chỉ là mỗi ngày ban đêm khi đi vào giấc, đều sẽ nói với Đậu Đậu, cha con không ở nhà, nhưng chúng ta cần dũng cảm lên

Đậu Đậu cũng sẽ đặc biệt phối hợp đá đá nàng vài cái
Nàng luôn cảm thấy bất luận Đậu Đậu là nhi tử, hay là nữ nhi, đều là hài tử rất có sức lực, hơn nữa tinh thần mười phần……
Tâm tư Lê ma ma hiện giờ cơ hồ đều đặt trên người nàng, từ ăn, dùng, đến đệm giường vỏ chăn ngủ có thoải mái hay không, đều tận tâm tẫn trách, Trần Thúc tuy rằng không ở nhà, nhưng nàng được chăm sóc rất kỹ.
……
Bởi vì ban đêm sẽ ngủ không ngon giấc, cho nên buổi sáng Đường Ngọc tỉnh hơi trễ, hơn nữa cũng dần dưỡng thành thói quen ngủ trưa cố định
Đặc biệt là ngủ trưa, cơ bản cần khoảng một canh giờ mới tỉnh.
Một ngày này, Đường Ngọc ngủ mơ mơ màng màng, dường như nghe thấy trong viện có tiếng nói chuyện
Bình thường Lê ma ma đều sẽ chăm sóc rất cẩn thận, lúc nàng ngủ trưa, sẽ không để người khác đến viện nói chuyện làm ảnh hưởng đến nàng, nhưng hôm nay nàng mơ hồ nghe được là tiếng Lê ma ma
Đường Ngọc tỉnh, liền không thể ngủ lại được.

Thấy nàng ngồi dậy, Tiểu Mễ tiến lên mang giày giúp nàng
Hiện giờ tháng thai của phu nhân lớn, càng không thể làm các động tác nguy hiểm như cúi người, ngồi xổm xuống, mang giày, nên phần lớn chuyện này đều do mấy người Tiểu Mễ phụ trách
Đường Ngọc nhân tiện hỏi, "Là Lê ma ma ở trong viện sao?"
Tiểu Mễ phản ứng lại, "Làm phiền đến phu nhân nghỉ ngơi sao ạ?"
Đường Ngọc cười nói, "Không phải, cũng vừa lúc ta tỉnh, nghe được hình như là tiếng Lê ma ma."
Tiểu Mễ đáp, "Là Lê ma ma cùng Phạm đại nhân, hình như đang nói việc gì đó, nô tỳ thấy, sắc mặt Lê ma ma cùng Phạm đại nhân đều không tốt, cho nên cũng không lưu ý, lớn tiếng chút, quấy nhiễu đến phu nhân."
"Không có việc gì, đúng lúc ta đi ra một chút." Đường Ngọc nói xong, Tiểu Mễ đỡ nàng đứng dậy.
Đường Ngọc đơn giản rửa mặt lên tinh thần một chút, liền vén mành lên ra khỏi phòng trong, đi đến ra đến phòng ngoài

Cửa phòng ngoài không có đóng, quả thực thấy Lê ma ma cùng Phạm Cù đang cùng nói chuyện, trên khuôn mặt Lê ma ma mang vẻ u sầu, Phạm Cù cũng tựa như đang nghĩ việc gì, cuối cùng, Phạm Cù đáp, "Trước cứ như vậy đi, chờ hầu gia trở về rồi tính tiếp, cũng không nên lấy việc này quấy nhiễu phu nhân!"
Lê ma ma đang chuẩn bị gật đầu, nghe được phía sau có tiếng bước chân truyền đến.
Phạm Cù cùng Lê ma ma đều chuyển mắt, thấy là Tiểu Mễ đỡ Đường Ngọc ra tới, hai người đón trước, "Phu nhân!"
"Vừa rồi Mộ Nhiên đang nói đến chuyện gì, còn cần chờ Trường Doãn trở về vậy?" Đường Ngọc vừa lúc hỏi, nghe Phạm Cù nói, hẳn là vừa rồi nghĩ muốn tìm nàng, nhưng bị Lê ma ma ngăn cản, sợ nàng nhọc lòng.
Đường Ngọc hỏi, Lê ma ma cùng Phạm Cù cũng không thể tiếp tục giấu.
Lê ma ma thở dài, "Vốn là không muốn phu nhân nhọc lòng, nhưng xác thật Phạm đại nhân cũng không tiện ra mặt, nếu là mượn lời phu nhân, ngược lại khá hơn một chút."
Bộ dáng Lê ma ma muốn nói lại thôi, Đường Ngọc cười nói, "Nói đi."
Đường Ngọc nhìn nhìn Tiểu Mễ, Tiểu Mễ hiểu ý.
Đường Ngọc một tay đỡ eo, một tay nâng bụng, chậm rãi đi ra ấm đình ngồi xuống trên ghế đá
Trước khi ngồi xuống, Bình Á đã đặt sẵn hai tầng đệm hương bồ.
Đường Ngọc ngồi cũng thoải mái.
Lê ma ma khó xử, chỉ còn Phạm Cù nói, "Hầu gia có từng nói cùng phu nhân về Chu ma ma chưa?"
Chu ma ma?
Đường Ngọc gật đầu, Trần Thúc đã từng nói, hơn nữa còn nói rất nhiều lần, khi còn nhỏ trong nhà chịu hãm hại của thiên gia, lúc ấy hình như người mang theo Trần Thúc đào vong đến Bình Nam tìm ông ngoại nàng, chính là Chu ma ma
Sau đó Chu ma ma bởi vì che chở cho Trần Thúc, nên đã chết ở Bình Nam.
Chu ma ma là quản sự ma ma của Trần Thúc, cũng là ân nhân của Trần Thúc, cho nên nhắc tới Chu ma ma, Trần Thúc đều là tưởng niệm cùng áy náy.

Thái độ của Trần Thúc, chính là thái độ của Kính Bình Hầu phủ

Cho nên trên dưới Kính Bình Hầu phủ đối với Chu ma ma đều là tôn kính.
Phạm Cù đột nhiên nhắc tới Chu ma ma, Đường Ngọc liền biết đây chỉ là khúc dạo đầu, Đường Ngọc gật đầu, "Có nhắc, Trường Doãn thường xuyên nói với ta về Chu ma ma."
Nếu phu nhân biết Chu ma ma, vậy thì dễ nói hơn nhiều
Phạm Cù và Lê ma ma liếc nhìn nhau, Phạm Cù tiếp tục nói, "Chu ma ma không có con cái, nhưng có một cháu trai ở Giang thành.

Hầu gia niệm tình Chu ma ma, cho nên giao cho cháu trai Chu ma ma là Nguyễn Kiệt một chút việc để hắn đi làm.

Nguyễn Kiệt không phải người hầu phủ, nhưng lấy tiền giúp hầu phủ làm việc, hầu gia tâm lớn, cũng chưa từng quản hắn, nhưng kỳ thật việc trong tay Nguyễn Kiệt càng nắm càng nhiều, thì phía dưới liền càng không dễ làm việc……"
Phạm Cù nói rất mập mờ
Nhưng Đường Ngọc lại rõ ràng.
Những chuyện như vậy trong cung không ít, thi ân tình chính là chủ tử, nhưng người quản sự trong cung sẽ rất khó xử, làm tốt, làm không tốt, đều kẹp ở giữa
Việc này Trần Thúc mặc kệ, vậy Phạm Cù và Lê ma ma đều không thể quản.
Có lẽ Phạm Cù sẽ nói, nhưng nhất định việc này đã bị cho qua.
Đặc biệt là câu mới vừa nãy, Nguyễn Kiệt nắm trong tay càng nhiều việc, phía dưới càng không dễ làm việc.
"Có thể nói cụ thể không?" Đường Ngọc hỏi.
Phạm Cù và Lê ma ma đều nhẹ nhàng thở phào trong lòng, phu nhân cũng không có vừa nghe thấy là chuyện cháu trai Chu ma ma, liền nói thôi để đó chờ hầu gia trở về, vậy chính là có thể quản.
Phạm Cù nói, "Kỳ thật hầu gia chỉ là muốn giúp Nguyễn Kiệt một phen, nhưng từ khi Nguyễn Kiệt thay hầu phủ làm việc tới nay, cũng nếm được ngon ngọt, liền muốn nhận càng nhiều việc.

Nhưng Nguyễn Kiệt cũng biết rõ, hầu phủ có quy củ của hầu phủ.

Những việc này trước đây đã có người làm, Nguyễn Kiệt luôn lấy tiền công rất thấp để giành lấy việc, chờ đến khi chân chính đi làm, hắn lại nói với hầu phủ, tiền công lúc trước làm không nổi, xác thật có khó xử…… Bởi vì chuyện này Nguyễn Kiệt nhận, người khác không đụng vào, còn hầu gia lại nói muốn giúp hắn, cho nên khi hắn nói tiền công làm không nổi, chỉ có thể lại tăng thêm tiền.

Cứ lần lựa như vậy, dẫn tới nội bộ hầu phủ khó làm, cũng sẽ có rất nhiều khoản chi tiêu không thể hiểu được, nhưng lại không thể làm rõ.

Hầu gia mặc kệ những việc vặt này, Nguyễn Kiệt lại tới…… Cho nên vừa rồi mới thương nghị cùng Lê ma ma, nên xin chỉ thị phu nhân hay không, dùng danh nghĩa phu nhân lấp kín miệng Nguyễn Kiệt trước?"
Đường Ngọc nghe xong, xem như đơn giản hiểu rõ ngọn nguồn, dừng một chút, rất nhanh lại nói, "Cho nên, vừa rồi xem sổ sách chi tiêu mấy tháng gần đây, có vài khoảng chi bổ sung rất lớn, đều là cho Nguyễn Kiệt?"
Phạm Cù ngoài ý muốn, không ngờ phu nhân thật sự nhìn sổ sách, hơn nữa còn là sổ sách của mấy thàng gần đây
Phạm Cù chắp tay, "Đúng vậy, phu nhân."
Đường Ngọc gõ nhẹ quạt tranh trong tay, nhẹ giọng nói, "Vậy xác thật cũng không phải chỉ một hai lần, riêng mấy tháng này ít nhất cũng có vài chục lần"
Nếu nói vừa rồi Phạm Cù vẫn còn nghĩ là phu nhân chỉ xem sơ lược sổ sách, nhưng bây giờ, hắn có thể xác định là phu nhân xem sổ sách cực kỳ nghiêm túc, mới có thể nhớ kỹ mấy chục lần cùng số tiền bỏ ra này
"Hắn ở Giang thành sao?" Đường Ngọc hỏi.
Phạm Cù chắp tay, "Có ở."
Đường Ngọc nhẹ giọng nói, "Ngươi nói hắn ngày mai tới gặp ta, chỉ cần nói, hiện giờ sổ sách trong phủ đang do ta quản lý, ta có rất

nhiều điểm không rõ, vừa lúc hỏi tới, mời hắn ngày mai tới phủ."
Phạm Cù kinh ngạc, "Phu nhân? Có tiện không?"
Lê ma ma cũng lo lắng, rốt cuộc phu nhân cũng đã có thai bảy tháng
Đường Ngọc cười, "Các ngươi đều ở chỗ này, ta có cái gì cần lo lắng."
Không phải ý tứ này, Phạm Cù và Lê ma ma là sợ nàng hao tâm tổn sức.
Đường Ngọc cười nói, "Không mệt gì đâu, để hắn ngày mai tới đây đi."
Phạm Cù chắp tay đáp lời.
Đường Ngọc lại nói, "Để hắn tới đi, đón tiếp hắn trước."
Phạm Cù ngoài ý muốn, "Vậy còn phu nhân?"
Đường Ngọc ôn thanh nói, "Cứ tiếp trước, rồi ta tới xử trí."
Phạm Cù và Lê ma ma liếc nhìn nhau, vẫn nhìn nàng đáp ứng
Đường Ngọc cười cười, cũng vừa lúc ngồi hơi lâu, để Tiểu Mễ đỡ nàng đứng dậy đi dạo trong sân một chút, Bình Á cũng đi theo bên cạnh chăm sóc.
Nhìn bóng dáng Đường Ngọc, Lê ma ma lo lắng nói, "Phu nhân có thể xử trí được không?"
Không biết vì sao, thật ra Phạm Cù như đã được giải sầu, "Được chứ, từ Đào thành về Giang thành, khi về đến phủ, những việc phu nhân đã nói, không làm hỏng việc nào.

Nhìn bộ dáng vừa rồi của phu nhân không giống quá lo lắng, Lê ma ma, hai người chúng ta cứ yên lặng xem biến hóa trước.

Ta thấy trong lòng phu nhân đã có tính toán."
Lê ma ma gật đầu, "Được"
……

Đường Ngọc xác thật cũng không có nhiều lo lắng trong lòng, chuyện như vậy trong cung quá nhiều, nàng cũng đã nhìn thấy, cũng đã gặp được, hiện giờ ở Kính Bình Hầu phủ, nàng là Kính Bình Hầu phu nhân, sẽ chỉ càng xử lý tốt hơn
Đường Ngọc không quá nhọc lòng, chờ ngày mai Nguyễn Kiệt tới là

được
Lúc tản bộ, Thảo Diên đuổi theo, "Phu nhân, nước mát đã làm xong."
Đường Ngọc cười nói, "Mang tới đi."
Thảo Diên vâng lời
Tiểu Mễ đỡ Đường Ngọc, Bình Á đi theo phía sau, cùng mấy người Thảo Diên và Tiểu Quả đi về phòng nghị sự
Ngày mùa hè, là lúc nóng bức nhất
Phòng nghị sự tuy rằng thông gió, nhưng vẫn chưa để khối băng, dưới thời tiết bỗng nhiên nóng bức của mấy ngày nay, người trong phòng nghị sự đều giống như bị nướng, miệng khô lưỡi đắng
"Phu nhân đã tới." Tiểu Mễ kêu một tiếng.
Trong phòng nghị sự, đám người Cố Tới sôi nổi đứng dậy, cung kính hành lễ, "Phu nhân!"
Mậu Chi cũng đứng dậy theo, "Tỷ tỷ!"
Đường Ngọc cười tiến lên, "Ta thấy mấy ngày nay thời tiết quá nóng, mùa hè nóng bức khó chịu, để phòng bếp nhỏ làm một ít nước mát đưa tới cho các vị đại nhân.

Đồ không nhiều lắm, bớt thời giờ dùng giải nhiệt, sau đó lại nghị sự tiếp"
Đường Ngọc mở miệng, mọi người không tiện chối từ.
Càng quan trọng là, xác thật đang nóng, miệng khô lưỡi khô, bỗng nhiên phu nhân đưa nước mát đến trước mặt, giải nhiệt giải khát.
Hơn nữa nước mát cũng không quá lạnh, chỉ thả chút ít băng vào ướp lạnh nên sẽ không quá lạnh.
Bầu không khí khẩn trương trong phòng nghị sự trước đây cũng đỡ hơn chút.
"Tỷ tỷ!" Mậu Chi tiến lên trước.
"Có gây phiền không?" Đường Ngọc hỏi.
Mậu Chi lắc đầu, "Không có."
Cố Tới nói, "Mậu Chi công tử rất nghiêm túc, đã có thể từ từ theo kịp"
Mậu Chi không khỏi cười cười.

Xác thật, trước đây không hiểu ra sao, ghi bút ký đều ghi không

hoàn chỉnh, đến bây giờ đã có thể theo kịp, cũng có thể nghe hiểu được đa số, tự mình Mậu Chi cũng đều rõ mình có tiến bộ hay không
Đường Ngọc nhìn Mậu Chi nói, "Làm việc và nghỉ ngơi kết hợp."
Mậu Chi gật đầu..

Chương 77: 77: Chủ Mẫu 2

Trong phòng nghị sự còn có nhiều chuyện khác cần bàn bạc, cho nên Đường Ngọc cũng không ở lại lâu
Khi rời khỏi phòng nghị sự, còn nghe phòng nghị sự đang tranh luận có nên thu nhận các lưu dân chung quanh vào thành không, nếu nhận, một khi đã mở miệng thì phải làm gì tiếp theo? Về sau tất cả mọi người sẽ tới Vạn Châu, chờ khi tình hình nạn tai qua đi, người cũng đi, nhưng các vùng ở Vạn Châu cũng bị một phen lẫn tạp, cũng không có ích gì
Cũng có người nói, vậy nghĩ cách giữ người lại.
Cũng có quan điểm thứ ba là, lưu dân quá nhiều, dễ dàng nảy sinh bạo loạn.

Sinh loạn, vốn sẽ thể hiện rõ Vạn Châu của chúng ta đã khoản đãi lưu dân như thế nào, ngược lại mất nhiều hơn được, hơn nữa lưu dân rất khó quản thúc, hơi có động tĩnh sẽ lập tức tụ lại nháo nhào lên
Khi Đường Ngọc rời khỏi, vẫn còn đang tranh luận.
Đường Ngọc tùy ý hỏi, "Bây giờ đã có lưu dân sao?"
Tiểu Mễ đáp, "Tháng sáu đến tháng tám hàng năm định kỳ sẽ có nước về, nếu nước về nhiều sẽ gây ra lũ lụt, hoặc nước không nhiều dẫn đến nạn hạn hán sẽ có lưu dân, các vị đại nhân hẳn là muốn thương nghị trước"
Đường Ngọc hiểu rõ.
Nàng vốn cũng không chuẩn bị ngồi ở phòng nghị sự lâu, từ phòng nghị sự trở về, cũng không tốn nhiều thời gian.

Đường Ngọc lại nói Bảo Hương một tiếng, "Ngày mai vẫn làm chút nước mát hoặc chè đậu xanh như cũ."
Bảo Hương đáp lời
Kỳ thật mỗi ngày làm như vậy không tốn bao nhiêu công sức, nhưng đáng nói ở chỗ, có thể làm lòng người trong phòng nghị sự thoải

mái chút.
Thái nãi nãi nói, chuyện trên triều và cùng việc hậu trạch không thể chia rõ được.
Chỉ có Vạn Châu phủ an ổn thì Kính Bình Hầu phủ mới an ổn.
Trong lòng Đường Ngọc thấu hiểu
……
Chờ khi về đến viện, cũng đã là buổi chiều
Hiện tại có thai hơn bảy tháng, một bữa cơm không thể ăn quá nhiều, nhưng cách một thời gian thì sẽ đói.
Canh giờ này vào buổi chiều, có thể dùng chút điểm tâm cùng trái cây.

Đường Ngọc thích ăn chua.
Lê ma ma ở bên cạnh nói, chua trai cay gái, hơn nửa là một tiểu công tử.
Đường Ngọc ngẩn người, chưa từng nghe qua còn có cách nói này
Lê ma ma lại nói, tiểu thư cũng được, hầu gia khẳng định thích tiểu thư.
Đường Ngọc dường như cũng ngóng trông, cảnh tượng Trần Thúc ở cùng hài tử, liền cũng cười rộ lên.
Tuy rằng Trần Thúc không thể về kịp Vạn Châu trước tháng mười, nhưng xung quanh còn có mấy người tổ mẫu, mợ, Lê ma ma, Phạm Cù, Cố bá bá, Mãn phu nhân cùng Trần Nguyên, Trần Lỗi, nàng cũng hoàn toàn không sợ……
Dùng xong cơm chiều, Đường Ngọc theo thường lệ tản bộ tiêu thực trong sân viện
Đại phu không cho nàng ăn quá nhiều mỗi ngày, cũng nói nàng cần vận động nhiều hơn, nhưng vận động mạnh thì không được, cho nên mỗi ngày Đường Ngọc tản bộ thật lâu trong sân viện
Thời điểm hoàng hôn tản bộ là thoải mái nhất
Chờ tản bộ trở về, đại phu cũng tới viện bắt mạch cho Đường Ngọc
Đường Ngọc có thai bảy tháng, nếu không có gì đặc thù, hoặc là trở ngại khác, đại phu cách bốn năm ngày sẽ tới khám một lần.
Hôm nay đại phu lại đến bắt mạch như thường lệ
Đợi thật lâu, đại phu nhẹ giọng cười nói, "Thai tượng của phu nhân rất ổn, không có gì trở ngại, hết thảy như cũ là được."

Lê ma ma yên lòng, tự mình đi đưa đại phu.
Không bao lâu đã vào đêm, Đường Ngọc ngủ sớm, Tiểu Mễ cùng Bình Á hầu hạ Đường Ngọc rửa mặt tắm gội xong, lại đỡ nàng trở về giường nghỉ ngơi.
Đường Ngọc có thói quen trước khi ngủ đọc sách một lát, có đôi khi sẽ bất tri bất giác đọc đến ngủ, Tiểu Mễ cùng Bình Á sẽ đắp chăn cho nàng đàng hoàng, sau đó mang sách đi cất
Ban đêm, Tiểu Mễ, cùng Bình Á Bảo Hương, Vân Tàng, Thảo Diên, Tiểu Quả, sáu người chia thành hai nhóm thay phiên nhau gác đêm.
Cho nên ban đêm Đường Ngọc đứng dậy cũng không sợ.
Rất nhanh đã đến sáng hôm sau, mấy người Bảo Hương hầu hạ Đường Ngọc rửa mặt trang điểm xong, Phạm Cù tới viện, "Phu nhân, Nguyễn Kiệt tới rồi."
"Kêu hắn đi thiên sảnh chờ, lát ta tới liền" Đường Ngọc phân phó một tiếng.
Phạm Cù hơi kinh ngạc.
Nguyễn Kiệt tuy rằng không phải người hầu phủ, xác thật cũng không tiện đi vào các viện, nhưng bây giờ phu nhân có thai, so với việc để phu nhân đi thiên sảnh, còn không bằng gọi Nguyễn Kiệt tới viện
Phạm Cù đề nghị, "Phu nhân đang có thai, không bằng để hắn tới viện?"

Đường Ngọc cười nói, "Thiên sảnh là nơi làm chính sự, tới viện nói chuyện ngược lại có vẻ thân thiết quá"
Phạm Cù bừng tỉnh đại ngộ.
"Đi thôi, ta tới liền" Đường Ngọc thông báo xong, lúc này Phạm Cù mới đi trước.
Nguyễn Kiệt trước đây còn chưa từng gặp qua phu nhân.
Chuyện trước đây, trong phủ đều do Phạm Cù cùng Lê ma ma làm chủ, bởi vì liên quan đến cô cô, hầu gia chiếu cố, cho nên Phạm Cù và Lê ma ma đều khó nói gì.
Hôm qua Phạm Cù và hắn xác nhận bằng văn thư, ấn dấu tay, rồi sau đó nói với hắn, phu nhân muốn gặp hắn.
Hắn tức khắc sửng sốt, "Phu nhân…… Muốn gặp ta?"
Phạm Cù nói, "Phu nhân gần đây đang xem sổ sách, cũng không

biết nhìn đến chỗ nào, hôm qua ta có báo cáo tin tức với phu nhân, sau khi nói việc này quyết định cho ngươi làm, phu nhân liền nói muốn gặp ngươi."
Trong lòng Nguyễn Kiệt rơi lộp bộp.
Vì sao phu nhân muốn gặp hắn?
Phạm Cù cũng nói không rõ.
Trước đây chuyện trong phủ đều do Phạm Cù mở một con mắt nhắm một con mắt, bởi vì do có hầu gia, cơ bản cũng không có ai hỏi đến chuyện của hắn, chuyện của hắn kỳ thật cũng làm rất tốt, chỉ là dùng chút thủ đoạn mờ ám mà thôi
Nhưng bây giờ bỗng nhiên đổi thành phu nhân, trong lòng Nguyễn Kiệt không nắm chắc
Phạm Cù rốt cuộc chỉ là trường sử, còn phu nhân lại là Kính Bình Hầu chủ mẫu.
Nguyễn Kiệt hỏi thăm, "Chuyện trong phủ là do phu nhân quản?"
Phạm Cù bỗng nhiên lĩnh hội được việc để phu nhân ra mặt cũng có chỗ tốt, Phạm Cù tố khổ, "Đương nhiên, chủ mẫu vào phủ, đương nhiên các công việc lớn nhỏ đều do chủ mẫu làm chủ.

Phu nhân có thai bảy tháng, trên dưới phủ đều cẩn thận vô cùng, hầu gia tự nhiên càng hơn thế"
Nguyễn Kiệt vừa nghe, biết được trăm triệu không thể chọc tới phu nhân, đây chính là điều tối kỵ trong phủ
Nguyễn Kiệt lại hỏi, "Vậy phu nhân…… Trong phủ nhiều chuyện như vậy, phu nhân đều có thể sờ tới sao? Chỉ sợ vẫn ỷ lại vào Phạm trường sử ngài đi?"
Phạm Cù thở dài, "Phu nhân khôn khéo lắm! Khoảng thời gian này đều chọn ra chút việc sai của ta, cảnh cáo ta.

Ngày sau cẩn thận chút, phu nhân không phải người dễ bị lừa gạt đâu, sau này, ngàn vạn đừng nghĩ lừa gạt phu nhân, có cái gì trực tiếp nói rõ ràng cùng phu nhân là được rồi."
Trong lòng Nguyễn Kiệt lại thấp thỏm thêm vài phần.
Hai người cũng ở trong thiên sảnh nói chuyện chút thời gian, cũng không thấy bóng dáng Đường Ngọc

Phạm Cù còn đỡ, Nguyễn Kiệt đã có chút đứng ngồi không yên, chốc lát ngồi xuống, chốc lát lại đi qua đi lại trong thiên sảnh
Hầu gia niệm tình cô cô, phu nhân có niệm tình hay không vẫn chưa biết được, hiện giờ nếu phu nhân lại tích cực, sợ là trường hợp này rất khó giải quyết
Rốt cuộc, chờ đến khi Nguyễn Kiệt đã thật sự sứt đầu mẻ trán, thậm chí cảm thấy phu nhân đang cố ý để hắn ăn không ngồi chờ ở đây, cảm giác như kiến bò trên chảo nóng, bên ngoài thiên sảnh đã truyền tới tiếng bước chân
Đường Ngọc một thân váy áo rộng thùng thình được Lê ma ma đỡ vào thiên sảnh, phía sau, là hai nha hoàn Bảo Hương và Tiểu Quả, trong tay hai nha hoàn đều mang một chồng sách thật dày —— hình như là sổ sách?
Sắc mặt Nguyễn Kiệt thay đổi.
"Phu nhân!" Khi Đường Ngọc ngồi xuống, Phạm Cù chắp tay.
Nguyễn Kiệt phục hồi tinh thần, "Nguyễn Kiệt gặp qua phu nhân."
Đường Ngọc ôn hòa mở miệng, "Là cháu trai Chu ma ma sao?"
Nguyễn Kiệt ngẩn người, "Đúng vậy."
Phu nhân biết cô cô, trong lòng Nguyễn Kiệt nhẹ nhàng thở ra, vừa mới chuẩn bị mở miệng nói tiếp.
Đường Ngọc lại nói, "Nếu là cháu trai Chu ma ma, vậy cũng không cần nhiều lời, Kính Bình Hầu phủ chúng ta có thể tin tưởng ngươi.

Hôm qua ta đã xem giấy tờ Mộ Nhiên đưa lên, nếu đã có ký kết văn thư ghi rõ tiền công, lại có ấn dấu tay, ta cũng yên tâm, chúng ta đây cứ dựa theo văn thư mà làm.

Tòa nhà ở thành nam kia, một tháng cần sửa lại cho tốt, vậy chờ đến một tháng, đến chỗ Phạm Cù lãnh khoản tiền còn lại.

Ngươi báo tiền công quá thấp, nếu không phải vì Chu ma ma, ta cũng sẽ không đồng ý với Mộ Nhiên đâu, vậy một tháng sau để Mộ Nhiên đi nghiệm thu, những cái khác ta cũng không hỏi nữa, nếu đã ấn dấu tay, vậy cứ dựa theo văn thư mà làm."
Phạm Cù chắp tay đáp lời
Nguyễn Kiệt há hốc mồm, "Phu…… nhân……"

Tiền công trong văn thư kia, Nguyễn Kiệt định giá rất thấp, hơn nữa kỳ hạn công trình một tháng cũng là nói lung tung, dù như thế nào cũng cần hai tháng, nếu thật muốn ép xuống còn một tháng, chỉ sợ cái gì cũng đều phải tăng lên gấp bội
Nguyễn Kiệt đang muốn mở miệng, Đường Ngọc lại nói, "Ta vốn còn muốn hỏi chút về sổ sách, sao lại có quá nhiều khoản tiền dôi ra có liên quan đến ngươi vậy? Không phải ngươi lại muốn thay đổi chứ, ta không quá thích người khác sử dụng tâm tư ở những việc như vậy đâu."
Nguyễn Kiệt ậm ừ, "Sao…… Sao lại như thế?"

Đường Ngọc cười nói, "Nói đùa thôi, nếu thật sự như thế, ta khẳng định sẽ cho Phạm Cù thu hồi hết tất cả các khoản bạc chênh lệch trước đây rồi"
Sắc mặt Nguyễn Kiệt tức khắc lại thay đổi, thu hồi hết……
Nhưng lại nghĩ, xác thật trên văn thư đều có ấn dấu tay, nếu phu nhân thật muốn thu hồi hết, cũng là nói có sách mách có chứng.
Phu nhân không nợ cô cô
Phu nhân cũng không phải Phạm Cù……
Đường Ngọc lại nhìn Phạm Cù nói, "Mộ Nhiên, việc này ngươi nhìn giúp ta"
Phạm Cù chắp tay dạ vâng.
Sắc mặt Nguyễn Kiệt rất là khó coi.
Từ Kính Bình Hầu phủ rời đi, trong lòng vẫn luôn thấp thỏm, tiền công này vốn là báo đại, thời gian cũng vậy, nếu dựa theo thời gian cùng hiệu quả ước định trên văn thư, hắn bù cái gì cũng không đủ
Hắn hẳn nên cắn răng làm, hay là hiện tại xoay người trở về nhận sai với phu nhân, sau đó dẹp yên việc này?
Nguyễn Kiệt vừa đi tới, vừa suy nghĩ, đầu ong ong một mảnh.
Kính Bình Hầu phủ vừa tới một vị chủ mẫu tháo vát, lại không thể dễ dàng lừa gạt
Phạm Cù xác thật nhẹ nhàng thở ra, "Phu nhân vừa nói như vậy, hẳn Nguyễn Kiệt sẽ rút lui có trật tự."
Đường Ngọc cười cười, "Vậy cũng chưa chắc, nếu hắn thật sự có thể cắn răng sửa chữa công trình này trong kỳ hạn một tháng, vậy người này còn có thể dùng."

Phạm Cù kinh ngạc.
Đường Ngọc nói, "Ngươi cứ nhìn chằm chằm cho ta."
Phạm Cù vâng lời
……
Chờ thiên sảnh bên này xử lý xong chuyện, Đường Ngọc vừa định đứng dậy, Trần Nguyên tới thiên sảnh, "Phu nhân, Đồng bà bên người Kiến Bình Hầu phủ lão phu nhân tới."
"Đồng bà?" Đường Ngọc kinh hỉ.
Đồng bà đi vào thiên sảnh, "Phu nhân."
Khi ở Mạo thành, Đường Ngọc với Đồng bà đã quen thuộc, bây giờ nhìn thấy Đồng ảo, không khỏi càng thêm thân thiết, "Đồng bà sao lại tới đây?"
Đồng bà nói, "Lão phu nhân nghe nói hầu gia đi sứ Nam Thuận, không kịp chạy về Vạn Châu, sợ phu nhân lo lắng cho hầu gia, lão phu nhân hành động không tiện, không tới được Vạn Vhâu, cố ý bảo lão nô tới hầu phủ, ở cùng phu nhân một ít thời gian."
Thái nãi nãi……
Đường Ngọc trong lòng ấm áp.

Chương 78: 78: Thiên Kim 1

Đồng bà không giống Lê ma ma
Lê ma ma có khi còn sẽ thư thả cho Đường Ngọc, còn Đồng bà ôn hòa nhưng sẽ nghiêm khắc yêu cầu Đường Ngọc.
Đặc biệt là càng về sau, tháng hài tử càng lớn, có đôi khi ban đêm Đường Ngọc chợt tỉnh sẽ không dễ dàng ngủ lại, Đường Ngọc liền có thói quen đọc sách, vừa đọc sách, lại càng tỉnh táo, có đôi khi vừa tỉnh là hơn nửa canh giờ.
Đồng bà sẽ bắt Đường Ngọc nhắm mắt dưỡng thần, càng gần đến ngày lâm bồn, càng cần điều chỉnh tốt tinh thần, có đôi khi chỉ cần ban đêm không nghỉ ngơi tốt, hài tử cũng có khả năng sinh sớm
Dưới giám sát của Đồng bà, Đường Ngọc dần dần sửa lại thói quen xấu, cũng tận lực làm mình nghỉ ngơi nhiều hơn
.....
Có Lê ma ma cùng Đồng bà chuyên môn chiếu cố cuộc sống hàng ngày của nàng, tổ mẫu cùng mợ đỡ tốn tâm tư hơn
Mợ khéo tay, làm cho hài tử trong bụng Đường Ngọc rất nhiều quần áo đáng yêu, còn có giày đầu hổ, mũ đầu hổ, làm người khác nhìn thấy đều cảm thấy thích chịu không được
Tay nghề may vá của Đường Ngọc không tốt, trước đây cũng muốn học theo mợ, nhưng sau khi Lê ma ma và Đồng bà nhìn qua vài lần, đều luôn mãi khuyên nàng, kỳ thật phu nhân à, có một số việc cũng không nên cưỡng cầu
Đường Ngọc nhớ tới trước đây làm khăn quàng cổ cho Trần Thúc, dường như cũng chỉ có mình Trần Thúc không chê.
Nhưng bây giớ không giống trước đây, trước đây là tình thú, còn bây giờ, Lê ma ma và Đồng bà sợ tay nghề nàng vốn không tốn, lại dồn hết tâm tư, quá mức hao tâm tốn sức.
Đường Ngọc cũng tự giác từ bỏ.
.....
Có Mậu Chi ở đây, Đường Ngọc vẫn mỗi ngày đều sẽ đi đưa chút điểm tâm cùng nước mát đến phòng nghị sự.

Ngoại trừ vì Mậu Chi, còn có nguyên nhân quan trọng hơn là, Trần Thúc không ở nhà, nàng muốn thay Trần Thúc làm chút việc săn sóc, đây là thái nãi nãi nói cho nàng.
Ít nhất, trong khoảng thời gian này, cần biết toàn bộ Vạn Châu phủ, ai đang làm cái gì, ai đang gặp khó khăn, mà không phải suốt ngày ngốc tại hậu trạch.
Đường Ngọc nhớ rõ lời thái nãi nãi nói, cũng quen thuộc cùng với những người trong phòng nghị sự rất nhanh.

Từ trước đây không biết được tên, đến bây giờ, cơ bản đều đã biết được tính tình, bản tính, và việc mỗi người phụ trách.

Cũng nhân lúc đối phương rời khỏi phòng nghị sự, cho Tiểu Quả đưa vài thứ đến, thí dụ như nói lần trước khi gia quyến ngài tới phủ, cảm thấy món ăn vặt có hương vị rất ngon, nên phu nhân cố ý nhờ người đi tìm.
Thế nên mọi người đều cảm thấy tuy không phải đồ quý trọng, nhưng trong lòng phu nhân vẫn ghi nhớ
Dần dà, người khác cũng không cảm thấy phu nhân chỉ là phu nhân tại hậu trạch
Tuy rằng có thai, nhưng mỗi ngày vẫn đến phòng nghị sự một chuyến.
Cố trưởng sử cũng sẽ mời phu nhân ngồi ở phòng nghị sự trong chốc lát, cùng nghe tình hình Vạn Châu phủ
Phần lớn thời gian Đường Ngọc sẽ im lặng trong chốc lát, đợi một lát rồi mới rời đi, cũng không mở miệng xen vào
Chờ đến lúc lại lần nữa đề cập đến vấn nạn lưu dân ồ ạt tràn vào, có nên mở miệng thu nhận hay không, hai phe trong phòng nghị sự vẫn tranh luận không thôi, đều có lợi và hại, cũng đều có đạo lý.
Thí dụ như một khi lên tiếng thu nhận, sẽ có một lượng lưu dân cuồn cuộn không ngừng đi về phía Vạn Châu; nhưng chỉ một phía nói, cũng không giải quyết được vấn đề, các châu huyện ở gần Vạn Châu đều có danh dự, không cần dần dần phá hủy danh dự của người khác.....

Từ từ.
Cuối cùng tiêu điểm tranh luận của hai phe bắt đầu chạy tới thanh danh và uy vọng của Vạn Châu, ngược lại không còn chú ý đến bản thân lưu dân nữa
Vừa lúc tranh luận không dứt, mỗi người đều hỏi Cố Tới, Cố Tới cũng có khó xử.
Cố Tới cũng không muốn quyết định ngay lúc này, liền nhìn về phía Đường Ngọc, muốn nhờ nàng lên tiếng hỗ trợ, nếu phu nhân đã lên tiếng, người khác cũng không tiện tiếp tục đuổi theo hỏi vấn đề này nữa
Khi Trần Thúc đi có báo với Đường Ngọc, việc ở Vạn Châu phủ nghe Cố bá bá, vì thế Cố Tới dường như gặp phải vấn đề hoang mang, nghĩ chưa được rõ ràng lắm, cố ý nhìn qua Đường Ngọc, Đường Ngọc không giữ thói quen im lặng trước đây nữa, mà hỏi, "Vạn Châu này có phải còn một vùng đất trống không?"
Cố Tới sửng sốt, người khác cũng sửng sốt.
Xác thật câu này của Đường Ngọc đã dời lực chú ý của mọi người
Cố Tới nhìn về phía Đường Ngọc, không biết nàng đang cố ý, hay thật sự muốn cho mọi người nhìn về phía vùng đất trống
Nhưng trong mắt Đồng bà lóe qua kinh ngạc, bởi vì thời gian phu nhân tới Vạn Châu phủ không lâu lắm, nhưng phu nhân lên tiếng, người khác đều cẩn thận nghe, không người nào có dị nghị và cảm thấy phu nhân không nên lên tiếng
Đồng bà nhớ tới lão phu nhân.
Đường Ngọc tiếp tục nói, "Vùng đất trống này hình như ta có ấn tượng, tựa hồ như mấy ngày trước đây khi ta tới phòng nghị sự, vừa lúc nghe Phùng đại nhân nhắc qua, chỗ đất trống này nếu để hoang thì thật đáng tiếc, chỉ là không có người đi khai khẩn."
Mọi người cũng đều nhớ tới.
Đường Ngọc lại nói, "Không biết nếu so sánh nơi này với địa phương gặp tai họa, thì chỗ này càng hoang vu hơn, hay là nơi gặp tai họa về sau sẽ càng khó sửa chữa hơn?"

Đường Ngọc đã hỏi tới điểm mấu chốt.
Phùng Vân nói, "Nơi gặp tai họa là Phục Châu, những năm gần đây Phục Châu liên tục gặp chiến hỏa, đừng nói tu sửa, có khả năng đã

không thể bận tâm đến nữa"
Đường Ngọc lại nói, "Vậy mới nói, những lưu dân này vốn sống ở nơi chịu tai họa như Phục Châu cũng sống không được tốt, nếu đi đến một vùng đất bỏ không, một lần nữa khai khẩn chỗ hoang vu này, chung quanh bởi vì có Vạn Châu, sẽ không có chiến loạn, có phải sẽ càng tốt hơn so với Phục Châu không?"
Mọi người đều sửng sốt, Cố Tới cũng vuốt vuốt chòm râu, "Phu nhân nói chí phải"
Nhưng trước đây bọn hắn cũng chưa nghĩ đến.
Phu nhân không phải người trong phòng nghị sự, không có tham dự vào tranh chấp, cũng không cần cố ý bảo vệ quan điểm của mình cho nên ngược lại rất khách quan.
Người ngoài cuộc tỉnh táo, Đường Ngọc nhìn thấy vấn đề khó khăn là, nhận lưu dân vào hay không, rồi sau khi lưu dân đi vào, Vạn Châu phủ sẽ có hành động gì, chứ không phải nhận lưu dân vào hay không nhận vào sẽ mang đến hậu quả gì, cho nên ngược lại có thể thấy rõ vấn đề.
Mọi người đều không còn tranh cãi nữa, ánh mắt đều rơi ở chỗ Phục Châu chỗ cùng vùng đất trống hoang vu ở Vạn Châu
Đường Ngọc lại nói, "Nếu lưu dân ồ ạt tràn vào, chúng ta muốn an trí tạm thời, sẽ tốn bao nhiêu bạc?"
Quan lại phụ trách tài chính nói một con số.
Đường Ngọc lại hỏi, "Vậy nếu có thể đem một phần dự chi phí tổn này cấp cho lưu dân, để cho bọn họ đến chỗ khai khẩn, sau khi khai khẩn thì người một nhà có thể an ổn trở lại, cũng sẽ lấy thêm số dự chi còn lại, như vậy không cần lo lắng cứu tế sẽ chỉ có nhất thời, không lâu sao, mọi người đều tin tưởng Vạn Châu phủ, có phải đây cũng là một dạng bạc hay không, hơn nữa, sẽ cho người đến đó quản lý, sau khi quản lý, có phải cũng sẽ thu được thuế?"
Đường Ngọc nói xong, Cố Tới và những người khác đều trợn mắt há hốc mồm nhìn nàng.
Trong lòng Đường Ngọc thổn thức, sợ nhất thời lanh mồm lanh miệng nói lỡ lời, lại cười nói, "Trước đây hầu gia theo bệ hạ khởi sự, khi ta từ kinh thành về lại Bình Nam, gặp được không ít lưu dân, khi tránh đi, cũng có nghe người ta nói, có một chỗ an thân, sống sót cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Vạn Châu thái bình, là một nơi rất tốt, cho nên ta nghĩ lung tung, tùy ý nói ra thôi, không cần để ý....."
Cố Tới còn chưa mở miệng.
Phùng Vân đã nói trước, "Hạ quan cảm thấy đề nghị của phu nhân rất được, hiện giờ Vạn Châu thái bình, bá tánh an cư lạc nghiệp, cho nên cũng không có người nguyện ý đi đến nơi cực khổ như vậy, nhưng đối với người ở những nơi khác mà nói, thái bình đã không phải chuyện dễ dàng gì, đây là chuyện tốt."
Không chỉ Phùng Vân, mà người vừa nãy khắc khẩu với hắn cũng nói, "Hạ quan cũng cảm thấy đề nghị của phu nhân được."
Phùng Vân nhìn về phía Cố Tới, "Cố trưởng sử, việc này có thể nghị luận kĩ càng tỉ mỉ."
Cố Tới gật đầu, "Được"
Đồng bà kinh ngạc nhìn về phía phu nhân, càng thêm nhớ lão phu nhân.....

Mà chỗ càng giống lão phu nhân chính là, phu nhân biết đắn đo đúng mực.
Mặc dù sau sự việc xảy ra ngày đó ở phòng nghị sự, mỗi ngày phu nhân vẫn chỉ đi đưa chút điểm tâm cùng nước mát, cũng sẽ không mượn cớ ở lại quá lâu, hoặc là tham dự thảo luận quá nhiều, ngược lại là đám người Cố trưởng sử hỏi ý kiến phu nhân nhiều hơn
Dần dần, hơn một tháng trôi qua, ngay cả Đồng bà đều cảm thấy trong lòng quan viên ở phòng nghị sự, ý kiến của phu nhân rất quan trọng, nhưng phu nhân cũng sẽ không cường thế tham dự, hoặc giọng khách át giọng chủ, nhưng lại đáng tin cậy.
.....
Từng ngày cứ trôi qua như vậy, tháng thai kỳ của Đường Ngọc cũng càng ngày càng lớn.
Dần dần, ngay cả lúc tản bộ cũng đều phải cố hết sức, cứ như vậy, tháng thai bước vào tháng thứ tám.
Sau khi Đường Ngọc ngủ trưa, Lê ma ma tới nói, Phạm trưởng sử tới có việc muốn gặp phu nhân.
Bảo Hương đỡ Đường Ngọc đứng dậy, Đường Ngọc liền thấy Phạm Cù ở phòng ngoài, Phạm Cù nói, "Phu nhân, Nguyễn Kiệt tới."

Đường Ngọc vừa uống nước ấm, vừa nhớ tới việc tháng trước Nguyễn Kiệt nhận việc trong phủ, cũng bị nàng đánh đòn cảnh tỉnh, Nguyễn Kiệt hoặc là cắn răng làm tiếp, hoặc là quay đầu lại thương lượng cùng nàng và Phạm Cù, vậy cũng như chặt đứt đường lui của hắn ngày sau
Nhưng Nguyễn Kiệt không có.
Đường Ngọc tò mò, "Đã kiểm tra qua chưa? Làm được đến đâu?"
Phạm Cù ngoài dự đoán, "Ta cũng không ngờ, thời gian hoàn thành lại đúng theo ước định trên văn thư, ta cũng không nghĩ tới, hắn thật sự cắn răng làm xong, hơn nữa còn làm rất tốt"
Đường Ngọc cười nói, "Ngươi cho hắn tới viện đi"
Thứ nhất, nàng thật sự không muốn đi thiên sảnh; thứ hai, lần trước đi thiên sảnh là vì tạo không khí, làm cho Nguyễn Kiệt biết, việc hầu phủ cũng là việc công xử theo phép công, bây giờ cũng không cần nữa
Nguyễn Kiệt đứng tại phòng ngoài, trong lòng rất xúc động, "Phu nhân."
Đường Ngọc gật đầu, "Mộ Nhiên đã nói với ta, việc đã làm rất tốt."
Nguyễn Kiệt chắp tay, "Vạn hạnh, không làm nhục sứ mệnh."
Đường Ngọc lại nói, "Bạc tốn thực tế, nhiều hơn trên văn thư mấy lần?"
Nguyễn Kiệt hơi ngốc, Phạm Cù cũng hơi ngốc.
Nguyễn Kiệt ậm ừ nói, "Bốn lần....."
Đường Ngọc nhìn Phạm Cù nói, "Mộ Nhiên, đi lấy khoản chênh lệch hỗ trợ cho hắn"
Nguyễn Kiệt cùng Phạm Cù lại đều dừng một chút, nhưng Nguyễn Kiệt dừng lại, còn Phạm Cù chỉ dừng một chút, rồi sau đó lên tiếng, "Vâng, phu nhân."
Trước mặt người khác, hắn cần giữ gìn thể diện cho phu nhân.
Nguyễn Kiệt kinh ngạc nhìn về phía Đường Ngọc, "Phu nhân, ta không rõ."
Nguyễn Kiệt vẫn hỏi.

Bảo Hương đỡ Đường Ngọc đứng dậy, Đường Ngọc một tay chống eo, một tay nâng bụng, chậm rãi tiến lên, "Dưới điều kiện hà khắc nhưng ngươi có thể làm được như vậy, là ngươi có bản lĩnh, nếu đã

có bản lĩnh, vậy không cần hầu gia chống lưng ngươi vẫn có thể làm tốt, cớ gì phải để người khác xem nhẹ mình?"
Đường Ngọc nói xong, Nguyễn Kiệt ngẩn người thật lâu
Sau một hồi, đáy mắt Nguyễn Kiệt ửng đỏ, nhìn Đường Ngọc chắp tay, "Phu nhân nói, Nguyễn Kiệt thụ giáo.

Ngày sau phu nhân có phân phó, phàm là nói cho Nguyễn Kiệt một tiếng, Nguyễn Kiệt chắc chắn sẽ làm theo."
Phạm Cù hơi kinh ngạc.
Tín nhiệm Nguyễn Kiệt nói, không giống với tín nhiệm đối với hầu gia.....
"Vậy đi đi, Mộ Nhiên, xử lý tiếp chuyện phía sau." Đường Ngọc phân phó một tiếng, Phạm Cù mới hoàn hồn nói vâng
Chờ tiễn xong Nguyễn Kiệt đi, Phạm Cù quay trở lại, Đường Ngọc có chút đói bụng, ngồi một bên ăn chút bữa phụ
Hiện giờ đại phu cho nàng thêm buổi cơm chiều, đều có danh sách, Đường Ngọc đang ăn lung tung chút đồ thì thấy Phạm Cù trở về, Đường Ngọc buông chén đũa, hỏi, "Xử lý xong chưa?"
Phạm Cù gật đầu, "Đều làm thỏa đáng."
Đường Ngọc cũng gật đầu nói, "Ngày sau, Nguyễn Kiệt hẳn là sẽ không lại sinh tiểu tâm tư nữa."
Phạm Cù lại hướng tới Đường Ngọc chắp tay, "Phu nhân, Phạm Cù vui lòng phục tùng, ngày sau Nguyễn Kiệt không chỉ yên phận, mà mọi việc còn sẽ lấy hầu phủ làm đầu, cũng sẽ không nhắc tới Chu ma ma.

Việc phu nhân làm, trước đây Phạm Cù cũng không nghĩ tới.

Phu nhân ở trong phủ, là chuyện may mắn của phủ ta, phu nhân xin nhận cái cúi đầu này của Phạm Cù."
Trước đây Trần Thúc đã nói Phạm Cù là người cổ hủ, Đường Ngọc cười nói, "Vừa lúc trước đây đã từng xử trí việc như vậy thôi."
Trong cung cũng đã thấy nhiều người cùng việc tương tự như vậy
Nếu ngay cả những việc này cũng xử trí không được, vậy làm sao có thể sinh tồn trong cung?
Nàng có thể làm được quản sự cô cô, người bên cạnh bị người khác

lung lạc không ít, mà người nguyện ý giúp nàng lại càng không ít.
Nhân tâm đều phải đánh đổi mới có được
Nơi nào cũng giống nhau thôi.

Chương 79: 79: Thiên Kim 2

Đến mười lăm tháng tám, thời tiết bắt đầu chuyển lạnh.
Trong phủ đều thay đổi sang y phục mùa thu, xiêm y trên người Đường Ngọc cũng nhiều hơn một ít, nhưng bởi vì thân mình nặng nề, nên cũng không sợ lạnh như người khác
Đến Trung thu, trong phủ làm bánh trung thu.
Đường Ngọc không dám ăn nhiều.
Bánh trung thu là đồ ngọt, ăn vào khiến Đậu Đậu trong bụng nàng vẫn luôn hưng phấn, cũng chơi trò đá chân với nàng, làm nàng ngủ không được ngon giấc, đành phải nằm trên giường, vừa nhìn ánh trăng trước cửa sổ, vừa nhẹ nhàng vuốt bụng gian trấn an, "Đậu Đậu, nhất định cha cũng nhớ chúng ta."
Thiên lý cộng thuyền quyên*
*Câu này được lấy trong bài thơ Thủy Điệu Ca Đầu của tác giả Tô Đông Pha, bạn nào muốn biết rõ hơn thì lên hỏi thăm bác Gúc Gồ nhan.

Nghĩa Nôm của câu này đại khái là: Nghìn trùng cùng ngắm trăng thanh đêm này!
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Chờ đến trung tuần tháng chín, vào ban đêm Đường Ngọc đã cơ bản không thể nào ngủ ngon được nữa
Ngày lâm bồn càng đến gần, Lê ma ma cũng vậy, Đồng bà cũng vậy, toàn bộ trên dưới trong phủ cũng đều không dám lơ là chủ quan
Lúc này thời gian Đường Ngọc ra phủ cũng ít.
Lúc trước cách mấy ngày còn có thể ra phố đi dạo, bá tánh ven đường cũng sẽ hân hoan tiếp đón, phu nhân, phu nhân hảo, Đường Ngọc thường xuyên nghĩ, chư hầu có thể cùng bá tánh Giang thành xem nhau như hàng xóm, chỉ sợ cũng chỉ có Trần Thúc.
Sau đó, Đường Ngọc liền không thể ra phủ nữa, thân thể cũng xác thật nặng nề hơn, đi một chút liền dễ dàng mệt, ra cửa cũng không tiện.

Đồng bà biết nàng rất vất vả, liền an ủi nói, "Phu nhân, hầu gia hẳn là đang trên đường hồi kinh, rất nhanh sẽ về đến Vạn Châu thôi."
Đường Ngọc cười gật đầu, "Đồng bà, mọi người đều ở đây, ta không sợ."
Đồng bà hiểu ý cười cười, phu nhân, so với người khác càng trầm ổn hơn
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Trong cung, Diệp Lan Chi nhìn về phía ám vệ, "Bên phía Vạn Châu sinh chưa?"
Ám vệ nói, "Còn chưa có tin tức truyền đến, hẳn là chưa sinh, nếu hài tử ra đời, nhanh nhất ba đến năm ngày, tin tức sẽ được truyền tới trong kinh."
Nội tâm Diệp Lan Chi có chút bực bội.
Càng đến lúc này, dường như càng dễ dàng mất kiên nhẫn.
Tháng tám, Trần Thúc từ Nam Thuận trở lại, khoảng thượng tuần tháng mười đã có thể về kinh, đến lúc đó, ắt hẳn Vạn Châu sẽ có tin tức truyền đến.
Diệp Lan Chi trầm giọng nói, "Tiếp tục nhìn thật kỹ cho ta."

"Vâng." Ám vệ lên tiếng.
.....
Cuối tháng chín, ám vệ đột nhiên truyền đến tin tức, "Kính Bình Hầu mất tích!"
Diệp Lan Chi vốn đang phê tấu chương, bút lông rớt khỏi trong tay, gạch một đường ngang sổ con, nhìn có chút chói mắt.
"Sao lại mất tích?" Diệp Lan Chi nhíu mày, cố tình chọn ngay lúc này.
Ám vệ đáp, "Trên đường bỗng nhiên gặp phải ám sát, cấm quân hộ tống đều tận mắt nhìn thấy, trong lúc hỗn loạn, Kính Bình Hầu được thân tín che chở chạy thoát, không biết đi nơi nào."
"Sao lại trùng hợp như vậy?" Ngụy Chiêu Đình cũng kinh ngạc.
Diệp Lan Chi trầm giọng, "Tiếp tục tìm!"
Ám vệ lĩnh mệnh.
Chờ ám vệ lui ra ngoài, Ngụy Chiêu Đình tiến lên, "Không phải trùng hợp đến như vậy chứ?"
Diệp Lan Chi lại nói, "Việc này cũng khó nói, Trần Thúc theo ta khởi sự, hiện giờ người khác đang nhìn thấy, Vạn Châu là lá chắn của

triều đình, người muốn diệt trừ Trần Thúc không phải không có, vừa lúc Trần Thúc đi sứ, chết trên đường hồi kinh, cũng không ai nói được cái gì, cho nên, hoặc là có người đã sớm lên kế hoạch, chờ Trần Thúc đang trên đường về động đến hắn, hoặc là....."
Đầu ngón tay Diệp Lan Chi nắm chặt, "Trần Thúc thực thông minh, đoán được.....!Cho nên tự biên tự diễn, diễn một màn bị người đuổi giết, nhân cơ hội trốn thoát, chờ hài tử của hắn được sinh ra, nếu là nhi tử, hắn sẽ không lộ diện mà trực tiếp về thẳng Vạn Châu; nếu là nữ nhi, hắn sẽ hồi kinh, nói bị người chặn giết, khó khăn lắm mới trốn trở về, trẫm sẽ không có biện pháp đối phó hắn, hắn cũng không cần xé rách mặt với trẫm."
Ngụy Chiêu Đình kinh ngạc, "Kính Bình Hầu sao có thể làm được?"
Diệp Lan Chi cười nhạt, "Nếu ngay cả việc ở An thành hắn đều có thể nghĩ ra, vậy việc này có gì không thể? Trước đây hắn đáp ứng quá dễ dàng, là để che mắt trẫm, hắn sớm đã tính toán, nhưng một phần cũng không lộ ra ngoài, là muốn bảo đảm khi hắn không ở đây, hắn an toàn, Vạn Châu cũng an toàn.

Tên Trần Thúc này lòng dạ rất sâu, là do một tay thái nãi nãi dạy ra, hắn nghĩ được cũng không kỳ quái....."
Diệp Lan Chi xô ngã tấu chương trên bàn, "Là do trẫm sơ sẩy, mấy tháng nay căn bản không nghĩ tới hắn lại có một màn như vậy, kỳ thật đều nằm trong tính toán của hắn.

Trước khi hắn đi đã an bài xong, hai ngày trước, quân Vạn Châu bỗng nhiên tiến vào Bình Nam, đã lấy Bình Nam làm tấm chắn."
Diệp Lan Chi trầm giọng nói, "Từ từ chờ xem."
Nhưng người chờ đợi là người bực bội nhất!
Diệp Lan Chi lại nói, "Cho người đi tìm, hắn bí quá hoá liều, tính toán không được chu toàn, cũng đi không được nhanh như vậy, phong tỏa dọc theo đường đi."
Ngụy Chiêu Đình đáp lời
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Vạn Châu đường xa, tin tức Trần Thúc mất tích còn chưa truyền tới Vạn Châu, ngày năm tháng mười, khi Đường Ngọc đứng dậy bỗng nhiên nước ối bị vỡ

Đồng bà cùng Lê ma ma đều là người có kinh nghiệm, nước ối vừa vỡ, hài tử sắp sửa chào đời
Toàn bộ Kính Bình Hầu phủ đều bắt đầu bận rộn lên.
Trần Thúc không ở nhà, phu nhân lại muốn sinh, lão thái thái có thể quyết định, còn có Đồng bà cùng Lê ma ma, mọi việc đều có thể tìm được người quyết định
Nước ối vỡ đến lúc hài tử chào đời còn một khoảng thời gian, lão thái thái đi vào, vừa nắm tay Đường Ngọc, vừa nói với nàng không cần khẩn trương, bà đỡ cùng đại phu đều có mặt, mọi người trong phủ đều có mặt, đừng lo lắng
Đường Ngọc gật đầu.
Nước ối mới bị vỡ, cơn quặn đau còn chưa tới.
Đồng bà và Lê ma ma làm cho Đường Ngọc vài món để ăn, sau đó mới có sức lực.
Lại chuẩn bị trước nước ấm, còn có nhân sâm, lát nữa phải dùng đến
"Phu nhân đừng sợ, thai tượng quan trọng nhất đều ổn thỏa, lát nữa nghe lời bà đỡ thì ổn cả thôi" Đồng bà dặn dò.
Đường Ngọc gật đầu.
Đồng bà và Lê ma ma đều không cho Đường Ngọc nói hoặc làm việc phí sức khác, Đường Ngọc nằm trên giường, bà đỡ rất nhanh đã vào phòng.
Mãn phu nhân cũng tới hầu phủ, cùng Dương thị ở cùng với lão thái thái.
Bắt đầu hoàng hôn, trong phòng dần dần có tiếng rên rỉ truyền đến, khắp nơi cũng đều có nha hoàn bưng nước ấm ra ra vào vào, ngoài phòng đều có thể nghe được tiếng bà đỡ
Lão thái thái cũng được, Dương thị cũng được, Mãn phu nhân cũng được, đều là người từng trải, biết được thai đầu có bao nhiêu khó khăn
Tiếng rên rỉ trong phòng từ yếu chuyển mạnh, khoảng cách thời gian từ dài đến ngắn, tim lão thái thái như thắt lại
Một mực từ lúc hoàng hôn đến giờ Tý, lại từ giờ Tý đến giờ Sửu, trong thời gian đó đã vài lần ngậm nhân sâm, bà đỡ cùng đại phu cũng đã vài lần nôn nóng cùng khẩn trương, rốt cuộc, đến đầu giờ

Dần, nghe được tiếng bà đỡ trong phòng, "Sinh rồi! Sinh rồi!"
Đầu Đường Ngọc đầy mồ hôi, làm như sức lực vốn có đều mất sạch, ngay cả sức mở mắt cũng không có.
Ngoài phòng, lão thái thái, Dương thị cùng Mãn phu nhân đều nhẹ nhàng thở ra.
Phòng trong, Đồng bà cùng Lê ma ma đều cười không khép được miệng
Đồng bà nói, "Phu nhân, là một tiểu thiên kim....."
Đường Ngọc nhìn nhìn Đồng bà, nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt chờ đợi nhìn về phía bà đỡ cùng Lê ma ma
Đồng bà đang chăm sóc nàng, Lê ma ma cùng bà đỡ vệ sinh cho hài tử mới sinh, chờ lau sạch, bọc khăn xong xuôi, mới ôm hài tử đến trước mặt nàng, "Phu nhân, ngài xem."
Mới vừa rồi Đường Ngọc còn cảm giác cả người không có một chút sức lực nào, nhưng bây giờ bỗng nhiên không biết sức lực từ đâu kéo tới, không chỉ nhìn mà còn duỗi tay sờ sờ gương mặt bé
"Chúc mừng phu nhân, mừng thiên kim chào đời"

"Chúc mừng phu nhân, mừng thiên kim chào đời ~"
Lê ma ma ôm hài tử đến cho lão thái thái xem, lão thái thái kích động đến nước mắt lưng tròng, vừa nhìn, vừa hướng vào trong phòng nhìn xung quanh.

Lão thái thái quan tâm hài tử, nhưng cũng quan tâm Đường Ngọc.
Chờ bà đỡ cùng Đồng bà trong phong thu thập thỏa đáng cho Đường Ngọc, lão thái thái mới đi vào.
Đường Ngọc còn suy yếu, "Tổ mẫu."
"Đừng nói chuyện, mau nghỉ ngơi, Trường Doãn không ở nhà, con vất vả rồi." Lão thái thái muốn rơi nước mắt.
Chóp mũi Đường Ngọc cũng ửng đỏ theo
Đồng bà khuyên nhủ, "Lão thái thái, phu nhân hậu sản không nên rơi lệ, sợ tổn hại thân thể."
Lão thái thái cũng mới kịp phản ứng, hài tử vừa mới sinh, Đường Ngọc cần bắt đầu ở cữ, ở cữ không tốt sẽ làm thân thể yếu đuối nhiều bệnh tật, bây giờ là không thể khóc, lão thái thái giận mình hồ đồ.

Lão thái thái nắm lấy tay Đường Ngọc, "Cái gì cũng đừng nghĩ, con cứ nghỉ ngơi trước"
Đường Ngọc cũng xác thật rất mệt mỏi.
Lê ma ma ôm hài tử tiến lên, đặt bên người nàng, "Phu nhân ngủ đi, để tiểu chủ tử ở cùng ngài, chúng ta canh cho."
Đường Ngọc mỏi mệt đến cực điểm, đầu dựa vào Đậu Đậu, nửa kích động, lại nửa mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.
Đậu Đậu bình an chào đời, cha bé hắn cũng sẽ bình an trở về.....
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Trong kinh, ám vệ truyền đến tin tức, nói Kính Bình Hầu phu nhân sinh được một nữ nhi.
Diệp Lan Chi nghe xong, tức giận đến ném vỡ chung trà.
Trong lòng Ngụy Chiêu Đình biết rõ, bỏ lỡ một cơ hội tốt như vậy, ngày sau muốn tìm được cơ hội để Trần Thúc rời đi đã không còn là chuyện dễ dàng như vậy.
.....
Lại qua mấy ngày, cấm quân tới báo, nói đã tìm được Kính Bình Hầu.
Diệp Lan Chi tức đến nghiến răng nghiến lợi.
Trần Thúc theo cấm quân hồi kinh, mặc dù trước đây thật sự có người muốn ám sát Trần Thúc, hay là do Trần Thúc tự biên tự diễn, đều đã không còn quan trọng
Trước mắt bao người, hắn không có cách nào động vào Trần Thúc được nữa
Hơn nữa phu nhân Trần Thúc sinh lại là nữ nhi, hắn động vào Trần Thúc, đối với hắn cũng không có lợi ích gì
Khi Trần Thúc hồi kinh, Ngụy Chiêu Đình thay mặt thiên tử chờ đón ở cửa thành, sau đó thiên tử lại mở tiệc tẩy trần
Tại tiệc tẩy trần, Diệp Lan Chi hỏi đến việc nửa đường bị chặn giết
Trần Thúc bưng chén rượu lên nhàn nhạt nói, "Bệ hạ không biết, người muốn thần chết có quá nhiều, thần cũng không biết là ai muốn lấy tánh mạng thần."
Trần Thúc nhìn hắn, ánh mắt thâm thúy như muốn nhìn thấu hắn

Diệp Lan Chi cười cười, "Bình an trở về thì tốt rồi."
Trần Thúc làm trò trước mặt mọi người nói, "Bệ hạ, Trường Doãn muốn ngày mai rời kinh, phu nhân ở nhà mới sinh hài tử, thần nhớ

bọn họ."
Diệp Lan Chi cười nói, "Nên sớm trở về, chuyến này ra ngoài thời gian cũng lâu rồi, trở về cùng phu nhân đi."
Trần Thúc nâng chén, "Tạ bệ hạ."
Thật thật giả giả, một giọt nước cũng không lọt, lúc này Trần Thúc đích xác toàn thân trở lui.
Diệp Lan Chi liễm mắt.
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Toàn bộ tháng mười đến tháng mười một, Đường Ngọc đều ở cữ, cũng được nếm thử thế nào là làm mẫu thân
Tiểu Đậu Đậu ra đời vào mùng sáu tháng mười, thịt thịt, phấn điêu ngọc trác, thực đáng yêu, lão thái thái, Dương thị đều rất thích.
Đường Ngọc cũng không mượn tay người khác, tự mình nuôi nấng, tự mình ẵm bồng.

Cho nên tiểu Đậu Đậu rất thân thiết với nàng, Đường Ngọc rất hưởng thụ thời điểm ở cùng tiểu Đậu Đậu, tuy rằng có đôi khi sẽ luống cuống tay chân, nhưng bởi vì có Đồng bà, Lê ma ma cùng tổ mẫu, mợ bên cạnh, hỗ trợ đủ điều, Đường Ngọc hoảng loạn một hai tháng, rốt cuộc cũng thuận tay.
Đầu tháng chạp, Trần Nguyên nói hầu gia đang ra roi thúc ngựa trở lại, mùng sáu tháng chạp là có thể đến.

Thời gian ngắn như vậy, nhất định là không ngủ không nghỉ để trở về
Mùng sáu tháng chạp, Đường Ngọc ôm tiểu Đậu Đậu đến cửa thành chờ Trần Thúc, bên trong xe ngựa, không tính lạnh, Đường Ngọc giống như chưa bao giờ cảm giác được thời gian chờ đợi lại dài dằng dặc như vậy
Đến trưa, bỗng nhiên liên tục nghe được tiếng vó ngựa, Trần Nguyên vui mừng vén mành lên, hướng tới Đường Ngọc nói, "Phu nhân, hầu gia đã trở lại!"
Đường Ngọc ôm tiểu Đậu Đậu xuống xe ngựa.
Trần Thúc ở đối diện xe ngựa, hốc mắt đều mờ mịt, "Ta đã trở về, A Ngọc."
Nàng không biết hắn vì để có thể bình an trở về, có bao nhiêu chật

vật, thế nhưng ở trước mặt thiên tử có thể trắng trợn táo bạo giả bộ mất tích, tránh về kinh, cho đến khi tin tức hài tử ra đời được truyền đến.
Trần Thúc ôm chặt nàng, ôm thật lâu sau.
Hài tử ở trong tay Lê ma ma, Trần Thúc lại nhịn không được nhìn thêm vài lần, "Sao giống nàng quá vậy!"
Là giống Đường Ngọc nhiều hơn.
"Lên xe ngựa trước, đừng để bị đông lạnh." Trần Thúc nhìn không động mắt.
Chờ lên xe ngựa, Trần Thúc chỉ cảm thấy trước đây có vô số lời muốn nói, nhưng trước mặt nàng cùng hài tử lại nói không nên lời, chỉ muốn nhìn nàng cùng hài tử, nhìn thế nào cũng nhìn không đủ.
"Nữ nhi của ta....." Lời Trần Thúc còn chưa dứt, Đường Ngọc nhẹ giọng nói, "Tiểu Đậu Đậu là nhi tử."
Trần Thúc sửng sốt.
Đường Ngọc nhẹ giọng nói, "Thái nãi nãi cho Đồng bà tới chiếu cố thiếp, Đồng bà nói, khi hài tử ra đời, bất luận là nhi tử, hay là nữ nhi, nhưng trước khi chàng trở về, đều phải nói là nữ nhi.".

Chương 80: 80: Nam Tử Hán Trò Chuyện

Thật lâu sau Trần Thúc mới hoàn hồn, tiểu Đậu Đậu là con trai của hắn và Đường Ngọc
Điều hắn nghĩ đến, thái nãi nãi cũng đã nghĩ đến.
Diệp Lan Chi cho hắn đi sứ Nam Thuận, là muốn đẩy hắn đi, hắn phỏng đoán tâm tư thiên tử ở khả năng lớn nhất, mới có thể nghĩ ra thời điểm A Ngọc đang có thai, hắn và A Ngọc lại là tân hôn, A Ngọc cũng không có gia thế sau lưng, cho nên ý Diệp Lan Chi là muốn bỏ cha giữ con, cũng sẽ khống chế Vạn Châu trong tay hắn
Trước đây Diệp Lan Chi từng hao hết tâm tư, diễn một vở tuồng ở An thành cho hắn xem, làm hắn tin tưởng hắn ta, cũng một lòng đi theo hắn ta khởi sự.

Bây giờ diễn lại trò cũ, để hắn đi Nam Thuận, kỳ thật ý không nằm trong lời, mà là ở chỗ Đường Ngọc
Hắn không có khả năng té hai lần ở một chỗ, cho nên ra vẻ khó xử trước mặt Diệp Lan Chi, đợi đến khi Diệp Lan Chi nói ra mấy chữ huynh đệ hòa thuận, mới đồng ý đi Nam Thuận, là không muốn để Diệp Lan Chi nghi ngờ.

Nhưng trước khi rời đi, lệnh cho Phạm Cù mang tin tức đến cho Vạn Siêu, để Vạn Siêu điều quân đến Bình Nam, mà chính ngay lúc hắn trở về từ Nam Thuận, an bài người chặn giết hắn, dàn dựng ra vở kịch mất tích này
Hắn vòng một vòng lớn, nhưng lại không cẩn thận bằng thái nãi nãi
Hắn có thể bình an trở lại Vạn Châu, vẫn chưa xé rách mặt với thiên tử, vẫn còn duy trì vẻ huynh đệ hòa thuận, nhưng bây giờ xem ra, là thái nãi nãi ngay từ lúc bắt đầu đã hiểu rõ Diệp Lan Chi.
Diệp Lan Chi có dã tâm.
Dã tâm này cũng sẽ không dừng lại bởi vì những người thân cận xung quanh
Đối với hắn, đối với đại tẩu, đối với người khác đều như thế

Diệp Lan Chi là loạn thế kiêu hùng, mặc dù không có hắn, cũng có thể ở loạn thế gầy dựng nên một mảnh đất trời, nhưng bởi vì có Vạn Châu trợ lực, dã tâm của Diệp Lan Chi mới bành trướng nhanh chóng, đến nỗi chính hắn ta cũng không khống chế được
Hắn giữ lại bên cạnh, sẽ chỉ có một người như Ngụy Chiêu Đình
Thái nãi nãi nhìn qua vô số người
Trước đây khi mấy người bọn họ ở dưới gối thái nãi nãi, thái nãi nãi đã nói với Diệp Lan Chi, cần thu liễm nhuệ khí, nếu không sẽ thương tổn đến chính mình.
Nhưng Diệp Lan Chi vẫn nghe không lọt tai
Nhuệ khí của hắn sẽ làm hắn bộc lộ mũi nhọn, cũng sẽ làm hắn đâm thủng cánh chim của chính mình
Trần Thúc hơi hơi liễm mắt
Hiện giờ hắn mới lĩnh hội được ý của thái nãi nãi
.....
Trên xe ngựa, ánh mắt Trần Thúc chưa từng rời khỏi Đường Ngọc và nhi tử
Khi từ Phong Châu nhập kinh, Đường Ngọc mới có thai.

Đến lúc hắn về lại Vạn Châu, nhi tử đã hơn hai tháng
Ánh mắt Trần Thúc thật lâu chưa có rời đi.
Đường Ngọc nhìn hắn.
Mặc dù một câu hắn cũng không mở miệng đề cập đến việc nhập kinh, nhưng từ lời thái nãi nãi dặn dò, bất luận sinh ra nhi tử hay là nữ nhi đều phải nói là nữ nhi, Đường Ngọc cũng có thể đoán được Trần Thúc ở Vạn Châu hay ở ngoài cũng không an ổn thái bình.
Nàng có thai, người trong phủ chiếu cố rất chu toàn.

Càng không để nàng biết bất luận tin tức bất ổn nào của Trần Thúc khiến nàng bấn loạn tâm thần.
Nhưng nàng rất rõ ràng, điều nàng có thể làm, không phải là buồn lo vô cớ, mà là chăm sóc tốt cho mình, chăm sóc tốt cho tiểu Đậu Đậu, lúc Trần Thúc rời đi còn nói với nàng, chăm sóc tốt nhà của chúng ta
Nàng đều nghe hắn, nghiêm túc thực hiện
Mới vừa rồi thấy hắn nhìn tiểu Đậu Đậu, trong ánh mắt đong đầy

tình thương của cha, yêu thích, kinh hỉ, áy náy cùng một chút không biết làm sao xen lẫn vào nhau, đây là lần đầu tiên hai cha con hắn và tiểu Đậu Đậu ở chung với nhau, nàng không có lên tiếng quấy rầy hắn, chỉ là khi hắn hỏi con thích khóc không, thích cười không, có sinh bệnh không, Đường Ngọc sẽ đơn giản nói vài tiếng.
Phụ tử hai người ở chung, từ ngồi đối diện đến bắt đầu quan sát
Trần Thúc ôm bé thật cẩn thận, giống ôm báu vật trân quý nhất, dường như rất dụng tâm chú ý đến từng vị trí tay
Bất chợt, mắt thường có thể thấy được mày tiểu Đậu Đậu nhăn chặt, lát sau oa lên khóc ra tiếng
Trần Thúc rõ ràng khẩn trương lại luống cuống chân tay, "A Ngọc?"
Đường Ngọc an ủi, "Đừng sợ, con đói bụng."
.....!Đói bụng?
Thần sắc Trần Thúc vừa rồi mới khẩn trương đã hòa hoãn lại
"Đưa cho thiếp đi." Đường Ngọc nhận lại tiểu Đậu Đậu trong tay hắn, tiểu Đậu Đậu ngửi được hương vị của mẫu thân, cảm xúc dường như đã được trấn an.
Mành được buông xuống, rốt cuộc tiểu Đậu Đậu đã ngừng khóc
Trần Thúc nhìn nhìn nàng, mỗi một chỗ trên người nàng đều có thể vén lên ký ức của hắn, mà bây giờ, trong lòng hắn càng có thêm nhiều áy náy, ánh mắt cũng ảm trầm.

Thấp giọng nói, "A Ngọc, nàng vất vả rồi, ta thiếu hai mẹ con nàng rất nhiều....."
Thời điểm hiện tại, Đường Ngọc có chút không dám nhìn hắn, nhẹ giọng nói, "Trường Doãn, mọi người đều có ở nhà, cũng chăm sóc thiếp rất tốt."
"Nhưng ta không có." Hắn trầm giọng đánh gãy.
Đường Ngọc ngước mắt nhìn hắn.

Ánh mắt Trần Thúc buồn bã, "Rất xin lỗi, A Ngọc....."
Những lời này trên đường về Vạn Châu, vẫn luôn thiêu đốt trong ngực hắn, bây giờ nói ra, dường như cổ họng cũng bị thiêu đốt, hắn thật không biết biểu đạt như thế nào
Đường Ngọc ôn hòa gọi hắn, "Trường Doãn."
Hắn nhìn nàng.

Đường Ngọc dịu dàng cười nói, "Hiện tại chàng ở đây, thì được rồi....."
Trần Thúc hơi giật mình.
Đường Ngọc hôn lên sườn má hắn
Đáy lòng Trần Thúc chợt ấm áp, hôn lên đôi môi nàng
.....
Qua thêm chút thời gian, rốt cuộc tiểu Đậu Đậu đã cảm thấy mỹ mãn.
Không khóc không nháo, mở to mắt, dường như nghiêm túc nhìn Trần Thúc trong chốc lát.
Bởi vì cũng không quen hương vị của Trần Thúc, cho nên ở trong lòng Trần Thúc sẽ có chút khẩn trương cùng bất an, nhưng lại bởi vì mẫu thân ở bên cạnh, cho nên khẩn trương cùng bất an này lại biến mất rất mau
Tiểu Đậu Đậu quá nhỏ, đa số thời gian mỗi ngày đều ngủ.
Vừa rồi hao phí sức lực thật lớn, bây giờ nhìn nhìn Trần Thúc, mí mắt liền đánh nhau, rất nhanh mệt nhọc chìm vào giấc ngủ
Trần Thúc chưa từng nhìn thấy bộ dạng tiểu Đậu Đậu sắp sửa chìm vào giấc ngủ, trái tim đều bị hòa tan
Đến khi tiểu Đậu Đậu rốt cuộc đã ngủ say trong lòng hắn, trong mắt hắn lại đều là kinh hỉ, "Nhi tử ngủ."
Dường như nhi tử được hắn dỗ ngủ, là một sự kiện trọng đại vô cùng ghê gớm
Đường Ngọc cười cười, ôn nhu nói, "Ừm."
Xe ngựa dù có vững vàng, cũng không tránh được xóc nảy.
Trần Thúc che chở bé thật cẩn thận, dường như sợ bé bị xóc nảy, tận lực dùng cánh tay mình bảo vệ cho bé
Đường Ngọc sửa sang lại xiêm y
Trần Thúc chuyển mắt nhìn nàng một cái, không dám nhìn nhiều, nhẹ giọng nói, "Con cắn nàng không?"
Đường Ngọc ngơ ngác, cười nói, "Con còn chưa có răng đâu?"
Nhưng rất nhanh, Đường Ngọc kịp phản ứng, Trần Thúc là đang chọc ghẹo nàng.
Hắn đã cắn qua, ngay lúc làm ầm làm ĩ, một hai bắt nàng phải liên tục gọi hắn Trường Doãn, hắn mới không náo loạn.....

Sắc mặt Đường Ngọc phiếm hồng.
Trần Thúc hôn lên sau tai nàng, "Ta nhớ nàng, mỗi suy nghĩ đều nhớ đến nàng"
Đường Ngọc cúi đầu, "Còn chưa được....."
Trần Thúc cười cười, lại lần nữa hôn lên sườn má nàng, "Chọc nàng thôi"
Cho dù hắn không hiểu chuyện, cũng biết đau lòng nàng.
Xe ngựa hẳn là rất nhanh đến hầu phủ, đi ngang qua trên đường đá xanh, bánh xe bị khập khiểng, Trần Thúc duỗi tay ôm chặt nàng.
Đường Ngọc thở dài, "Có phải thiếp nhìn lầm không, hình như chàng lại cao hơn thì phải?"
Trần Thúc cười, "Nàng cho ta là tiểu hài tử hả?"
Chỉ có trưởng bối thấy tiểu hài tử mới có thể khen đối phương cao hơn, lớn hơn.....
"Ta là phu quân của nàng." Trần Thúc véo véo eo nàng
Đã lâu hắn không làm ầm ĩ trước mặt nàng, nàng nhịn không được đỏ mặt
Trần Thúc thích nhìn mặt nàng hồng.
Cắn không được nơi khác, cũng chỉ cắn từng cái từng cái trên môi nàng, rồi sau đó nồng nhiệt nói, "Cũng là tiểu cẩu tử của nàng."
Đường Ngọc ngây ngốc.
.....
Trần Thúc quay về âm thầm, vẫn chưa trắng trợn công bố ra ngoài
Cố Tới và Phạm Cù đều biết, nhưng hôm nay khẳng định tâm tư hầu gia đều đặt trên người phu nhân cùng tiểu công tử, cho nên ngoại trừ Trần Nguyên cùng Trần Lỗi, còn có Lê ma ma muốn theo đến cửa thành đón Trần Thúc, người khác cũng không đi.
Xe ngựa chậm rãi dừng trước hầu phủ
Trần Thúc ôm tiểu Đậu Đậu ra khỏi xe ngựa.
Yến Hàn vào đông rất lạnh, ôm tiểu Đậu Đậu được bọc đến kín mít, cũng che đậy rất khá, Lê ma ma tiến lên, nhận lại tiểu công tử từ trong lòng hắn
Trần Thúc duỗi tay đỡ Đường Ngọc xuống xe ngựa.
Nói là đỡ, nhưng kỳ thật là ôm xuống.
Nhiều người nhìn như vậy, mặt Đường Ngọc khó khăn lắm mới không chuyển hồng, lại lập tức đỏ lên

Hắn sủng nịch nói, "Chút xíu chọc ghẹo vậy cũng không chịu được"
Đường Ngọc không trả lời hắn.
Tổ mẫu, mợ, Mậu Chi, Đồng bà đều ở cửa hầu phủ chờ, thấy Trần Thúc dắt nàng xuống dưới, trong mắt đều là ý cười.
"Tổ mẫu, mợ." Trần Thúc hành lễ.
"Trở về thì tốt rồi." Lão thái thái thấy vợ chồng hai người bọn họ đã lâu không gặp, nhưng vẫn khắng khít như trước, lão thái thái cao hứng.
Dương thị cũng nói, "Cuối cùng A Ngọc cũng mong được con trở về rồi."

Trần Thúc nhìn nhìn Đường Ngọc bên cạnh.
Cuối cùng, ánh mắt Trần Thúc ánh mắt dừng trên Đồng bà.
Đồng bà không phải trưởng bối, nhưng hơn hẳn trưởng bối, "Đồng bà."
Vừa rồi Đường Ngọc mới nói với hắn, Đồng bà là phụng lệnh thái nãi nãi tới đây
Đồng bà tươi cười đầy mặt, "Hầu gia bình an là được rồi."
Trần Thúc hiểu ý.
"Tỷ phu!" Mậu Chi lúc này mới tiến lên ôm hắn.
Những ngày Trần Thúc không ở nhà, Mậu Chi rất nhớ hắn.
Cảm tình của Mậu Chi cùng Trần Thúc rất tốt, bây giờ ôm Trần Thúc không buông tay, Trần Thúc cũng bế hắn lên, bỗng nhiên phát hiện, "Cao hơn một đầu rồi."
Mậu Chi cười nói, "Đệ mười một tuổi rồi nha!"
Trần Thúc cười buông hắn.
Dương thị ôn hòa nói, "Mậu Chi, trước để cho tỷ phu cùng tỷ tỷ, còn có Đậu Đậu ở một chỗ, chúng ta trở về, ngày mai lại đến."
Vừa rồi Dương thị đã nói trước với Mậu Chi, Mậu Chi hiểu ý.
"Tỷ tỷ, tỷ phu, ngày mai gặp lại!" Mậu Chi hiểu chuyện.
Mậu Chi lại nhìn Đậu Đậu trong lòng Lê ma ma, "Đi nha, tiểu Đậu Đậu."
Người khác đều bị chọc cười.
Từ khi Đường Ngọc có thai, lão thái thái dọn về Trường Nhạc uyển, để ở gần nàng.
Nhưng Dương thị cùng Mậu Chi vẫn ở ngoài hầu phủ

Dương thị dẫn Mậu Chi rời đi.
Trường Doãn tiến lên, duỗi tay đỡ lão thái thái vào phủ, "Tổ mẫu, bên ngoài trời lạnh, vào phủ rồi nói."
Lão thái thái gật đầu.
Trần Thúc đỡ lão thái thái đi đằng trước, Đường Ngọc cùng Đồng bà ở phía sau, Lê ma ma ôm tiểu Đậu Đậu ở một bên.
Hầu gia trở về, trên dưới phủ đều vui mừng.
Đường Ngọc ở sau người nhìn Trần Thúc.
Bất luận trước đây, hay là hiện tại, Trần Thúc đều đối với tổ mẫu thân thiết, chưa từng thay đổi, khi đến Trường Nhạc uyển, tổ mẫu dừng bước, "Được rồi, đưa đến nơi này thôi, Trường Doãn, con một đường phong trần mệt mỏi chạy từ kinh thành về đây, nghỉ ngơi sớm chút, ngày mai lại đến gặp tổ mẫu."
Lão thái thái là người hiểu lý lẽ.
Đồng bà cười cười.
Trần Thúc ấm giọng đáp lời.

Chương 81: 81: Nam Tử Hán Trò Chuyện 2

Chờ trở về chủ viện, kỳ thật buổi trưa đã qua hồi lâu.
"Lê ma ma, ta muốn ăn mì Dương Xuân." Một đường bôn ba, không có khẩu vị ăn uống, nhưng bây giờ lại muốn ăn một chén mì Dương Xuân Lê ma ma nấu.

Truyện Khác
Lê ma ma cười cười, "Lão nô đi làm liền"
Đường Ngọc ở trong phòng chăm sóc tiểu Đậu Đậu
Đồng bà ở cùng một chỗ với Trần Thúc
"Đồng bà, thay con cảm tạ thái nãi nãi." Trần Thúc không cần nhiều lời, trong lòng Đồng bà đều biết rõ
Đồng bà ấm giọng nói, "Mẫu tử phu nhân cùng tiểu công tử đều bình an, hầu gia cũng bình an trở về, lão nô cũng có thể về lại Phong Châu báo cáo kết quả rồi"
Trần Thúc có chút không nỡ, "Đón năm mới xong hãy đi"
Bây giờ cũng đã là mùng sáu tháng chạp, trước sau không đến một tháng thời gian, nếu Đồng bà đi, một mình phải đón năm mới trên đường, Trần Thúc băn khoăn.
Đồng bà lắc đầu, "Không được, hầu gia, bên cạnh lão phu nhân cần người hầu hạ.

Hầu gia đã hồi phủ, lão phu nhân cũng an tâm.

Lão phu nhân quen được lão nô chăm sóc, bây giờ trở về, không chừng còn có thể về trước Tết"
Đồng bà đã theo thái nãi nãi từ lâu, thái nãi nãi dùng thuận tay, trước đây cho Đồng bà tới, bên cạnh thái nãi nãi hẳn cũng cực kỳ không tiện.
Trần Thúc biết giữ Đồng bà không được, liền nói, "Vậy hai ngày nữa, con để Trần Hoặc đưa Đồng bà một đoạn."
Đồng bà gật đầu, "Được."

Một bên, trong phòng truyền đến tiếng Đường Ngọc nói chuyện, hẳn là tiểu Đậu Đậu đã tỉnh, Đường Ngọc đang dỗ dành bé
Thanh âm nàng ôn hòa, thực dễ dàng làm lòng người tĩnh lặng
Trần Thúc chuyển mắt, trong mắt đều là lưu luyến.
Đồng bà cười nói, "Hầu gia, phu nhân rất tốt, phu nhân có thể thay thế hầu gia gánh vác Vạn Châu phủ."
Trần Thúc hơi giật mình, chuyển mắt nhìn về Đồng bà
Đồng bà cười nói, "Mỗi ngày phu nhân sẽ đến phòng nghị sự trấn an quan lại Vạn Châu, đám người Cố trưởng sử cũng đều rất tín nhiệm phu nhân, việc lưu dân, còn có việc các châu huyện xung quanh xung đột, Cố trưởng sử bọn họ đều nghe ý kiến phu nhân.....!Phu nhân làm ta nhớ tới lão phu nhân."
Trần Thúc ngoài ý muốn.
Đồng bà không ở lại nữa, "Hầu gia, đối xử tốt với phu nhân, lão nô cáo lui."
"Được." Trần Thúc không giữ người lại
Chờ Đồng bà đi, Trần Thúc đi vào, mới thấy Đường Ngọc đang sửa sang lại xiêm y, hẳn là lại vừa cho tiểu Đậu Đậu bú

Bây giờ tiểu Đậu Đậu lại ngủ tiếp
Trần Thúc tiến lên, hôn hôn sau tai nàng, lại ôm nàng
So với trước đây nàng mượt mà hơn không ít, cũng đẹp hơn không ít, chỉ là hẳn đã chăm sóc tiểu Đậu Đậu vất vả, nên nét mặt có chút ủ rũ.
"A Ngọc, ta nhớ nàng và nhi tử muốn chết được." Trong phòng không có người khác, hẳn vùi đầu sau cổ nàng cọ cọ.
Tiểu Đậu Đậu còn quá nhỏ, Đường Ngọc duỗi tay bế bé lên, đặt lên nôi em bé bên cạnh
Hai người đều cúi người nhìn, đầu ghé vào một chỗ.
"Con sẽ ngủ cả một đêm sao?" Trần Thúc biết không nhiều lắm.
"Con còn quá nhỏ, không ngủ dài được vậy." Đường Ngọc đáp, "Hơn một canh giờ thì sẽ tỉnh một lần."
Hơn một canh giờ?
Trần Thúc ngoài ý muốn.
Nhưng bỗng nhiên, Trần Thúc kịp phản ứng, tiểu Đậu Đậu từ lúc nãy đến vừa rồi đói bụng, cũng chính là chuyện hơn một canh giờ

Trần Thúc đau lòng, "Nàng làm sao ngủ ngon được?"
Đường Ngọc ôn hòa nói, "Quen rồi cũng không sao, chờ tiểu Đậu Đậu lớn hơn chút thì tốt rồi."
Trần Thúc thấp giọng, "Tìm một nhũ mẫu đi."
Gia đình giàu có, tìm nhũ mẫu là chuyện bình thường.
Đường Ngọc nhìn hắn, "Thiếp muốn tự mình chăm sóc tiểu Đậu Đậu."
Mắt Trần Thúc hơi đình trệ
Đường Ngọc vẫn chưa nói là, bởi vì Trần Thúc không ở nhà, nên nàng muốn chăm sóc tiểu Đậu Đậu nhiều hơn
Đường Ngọc đổi đề tài, "Trường Doãn, tiểu Đậu Đậu còn chưa có tên đâu."
Trần Thúc vừa rồi cũng mới nghĩ tới, Đường Ngọc hỏi, Trần Thúc cười nói, "A Ngọc, nàng nghĩ như thế nào?"
Đường Ngọc dừng một chút, nụ cười của hắn liền ở trước mắt, trong lòng Đường Ngọc ấm áp, "Nếu không, để thái nãi nãi đặt đi?"
"Được a." Trần Thúc cười nói, "A Ngọc, ta và nàng nghĩ giống nhau rồi."
Không ai đặt tên thích hợp hơn thái nãi nãi được.
"Chờ ta." Trần Thúc hôn trán nàng, đứng dậy đi ra phòng ngoài.
Đường Ngọc ở trong phòng nghe hắn gọi một tiếng "Trần Hoặc", rồi sau đó Trần Hoặc đi vào, Trần Thúc dặn Trần Hoặc một tiếng, để hắn đi đưa thư cho thái nãi nãi, nhờ thái nãi nãi đặt tên cho tiểu Đậu Đậu
Hắn làm chuyện gì đều để bụng, cũng sẽ không kéo dài.
Không biết tiểu hài tử có thể nằm mơ hay không, nhưng Đường Ngọc nhìn thấy tiểu Đậu Đậu nhíu nhíu mày, duỗi tay xoa xoa, tiểu Đậu Đậu lại lần nữa chìm vào giấc ngủ
Bé còn quá nhỏ
Đường Ngọc nhớ tới lúc bé mới sinh ra, Đồng bà ôm bé tới trước mặt nàng

Nàng liếc mắt một cái liền nhìn ra bé giống mình, nhưng không biết tiểu hài tử mới sinh ra lại có dáng vẻ này, hơi nhăn nheo, nhưng lại rất đáng yêu, nhìn thế nào đều như nhìn không đủ
Khi Trần Thúc quay trở lại, Đường Ngọc đang cúi người nhìn tiểu

Đậu Đậu
Trần Thúc nói, "Đã dặn Trần
Hoặc, hôm nay liền gửi thư cho thái nãi nãi."
Tính tình hắn như sấm rền gió cuốn.
Trần Thúc tiến lên, Đường Ngọc mới đứng dậy, nhường vị trí cho hắn, để hắn cùng nhi tử ở chung.
Trần Thúc càng nhìn càng thấy không đủ, cũng ấm giọng nói, "Tên thì nhờ thái nãi nãi đặt, còn nhũ danh tự chúng ta đặt đi."
Đường Ngọc nói, "Nghe chàng"
Trần Thúc cũng không cự tuyệt, nhưng sắc mặt hơi hơi trầm, không có bao nhiêu ý cười, ngược lại càng thêm trịnh trọng, "Sơ Lục."
"Sơ Lục?" Đường Ngọc hơi kinh ngạc, nhớ tới nhi tử sinh ngày mùng sáu tháng mười, Đường Ngọc cười nói, "Dễ nghe."
Trần Thúc đứng dậy nhìn nàng, nghiêm túc nói, "Cũng làm cha nhớ rõ, khi con ra đời, cha không ở bên cạnh hai mẹ con, ngày sau phải bù đắp thật tốt."
Đường Ngọc than nhẹ, "Trường Doãn....."
Trần Thúc ôm chặt nàng, "Trong thời loạn thế, rúc trong trứng có được an toàn? Nàng và ta cùng nhi tử ở cùng với nhau, chính là thái bình."
Đường Ngọc nhón mũi chân, nhẹ nhàng hôn lên khóe môi hắn
Thân ảnh hai người đan chéo vào nhau, giống như một đôi bích nhân.
.....
Lại qua một lát, Đường Ngọc đong đưa nôi em bé, tiểu Đậu Đậu đang ngủ.
Khi ngủ, hai tay đặt ở hai bên lỗ tai, đây là tư thế thể hiện thoải mái
Đường Ngọc kể cho Trần Thúc nghe chuyện tiểu Đậu Đậu
Trần Thúc dường như nghe không đủ.
Tiểu Đậu Đậu quen nghe tiếng Đường Ngọc, khi Đường Ngọc nhẹ giọng nói chuyện, tiểu Đậu Đậu ngược lại ngủ rất ngon
Chờ đến khi tiểu Đậu Đậu ngủ say, Đường Ngọc cũng mới nhìn về phía Trần Thúc, "Trường Doãn, kể thiếp nghe chuyện trên đường đi."
Nàng ở trong phòng nghị sự, nghe được Vạn Siêu tướng quân nhắc tới điều động binh lính đi Bình Nam là do Trần Thúc an bài trước;

cũng đoán được thái nãi nãi ấn định tiểu Đậu Đậu là nữ nhi, là vì để Trần Thúc thoát hiểm; nhưng cụ thể vì sao Trần Thúc đi Nam Thuận, trên đường gặp phải chuyện gì, kỳ thật nàng cũng không rõ
Hơn nữa nàng cũng quan tâm hắn.
Trước đây Trần Thúc để mọi người giấu nàng, là sợ nàng lo lắng, muốn để mẫu tử các nàng bình an.
Bây giờ, tự mình hắn nói với Đường Ngọc tốt hơn để người khác nói
"Biết vì sao thái nãi nãi phải để Đồng bà nói với nàng, bất luận sinh được nhi tử hay nữ nhi, đều phải nói nữ nhi không?" Trần Thúc hỏi
Đường Ngọc lắc đầu.

Trần Thúc trầm giọng nói, "Thiên tử muốn giết cha giữ con trai"
Đường Ngọc ngơ ngẩn, "Sao lại như vậy? Các chàng không phải....."
Đường Ngọc lại im lặng
Trước đây đúng là ở Mạo thành đã nghe Trần Thúc nói tới chuyện thiên tử cùng Ngụy Chiêu Đình, nhưng dù vậy, Trần Thúc cũng là người khởi sự cùng thiên tử, giữa thiên tử và hắn mặc dù có nghi kỵ, cũng là nghi kỵ giữa quân thần, sao lại đến mức bỏ cha lấy con?
Không hiểu sao trong lòng Đường Ngọc nghĩ mà sợ.
Bỗng nhiên có chút lo lắng, nếu khi đó không có thái nãi nãi dặn dò, thật sự để tin tức lọt ra ngoài, nàng sinh hạ chính là nhi tử của Trần Thúc, vậy Trần Thúc còn có thể bình an trở về không?
Đường Ngọc chưa bao giờ cảm thấy tranh đấu triều đình, ghê tởm như vậy.....
Lại ngay trước mắt nàng
Mạng sống Trần Thúc như chỉ mành treo chuông
Hốc mắt Đường Ngọc ửng đỏ, chưa bao giờ nàng lại lo lắng cho an nguy của hắn như bây giờ
Bất quá hắn chỉ nhập kinh một chuyến, nàng ở trong phủ được mọi người chăm sóc, ngay lúc nàng sinh tiểu Đậu Đậu đã đi dạo một vòng ở quỷ môn quan, thì hắn cũng đã dạo ở đó một chuyến.
Đường Ngọc duỗi tay xoa mặt hắn, "Chàng.....!Có sao không?"
Nàng vô tình nhớ tới lúc trước khi ở Hoàn thành, khi đó thiên gia muốn lấy tánh mạng của hắn, hắn thập tử nhất sinh, sau đó được thái nãi nãi tìm được, nhưng thân thể cũng mang bệnh tật, đến bây

giờ vào đông cũng dễ dàng bị nhiễm phong hàn vào người.
Trần Thúc duỗi tay xoa tay nàng, trầm giọng nói, "Chuyện của ta cùng thiên tử, ngày mai sẽ nói tỉ mỉ cho nàng nghe.

Nhưng lần này, là hắn cố ý đẩy ta đi Nam Thuận.

A Ngọc, nếu nàng sinh nữ nhi, hắn sẽ thả ta trở về, bởi vì còn cần người thay hắn nhìn Vạn Châu, Vạn Châu không loạn, sau lưng hắn mới an ổn; nhưng nếu nàng sinh nhi tử, hắn sẽ bỏ cha giữ con, sau đó nhận nàng cùng nhi tử vào trong kinh, khống chế Vạn Châu."
Đường Ngọc kinh sợ, nàng chưa bao giờ nghĩ tới điều này
Trần Thúc lại nói, "Cho nên ta cho Trần Phong an bài người chặn giết ta trên đường, nhân cơ hội mất tích, nếu có tin tức truyền đến, con của chúng ta là nhi tử, ta sẽ trốn về Bình Nam, từ Bình Nam quay lại Vạn Châu, cho nên để Vạn Siêu an bài quân đội, sợ xảy ra chiến sự; nhưng nếu con của chúng ta là nữ nhi, ta cứ theo lẽ thường hồi cung phục mệnh, không cho thiên tử lấy cớ, toàn thân lui ra.....!Bất luận có phải ta đã an bài thỏa đáng trước hay không, nhưng hành động lần này của thái nãi nãi đã giúp ta tiến thối đủ độ....."
Đường Ngọc vẫn kinh hãi, "Trường Doãn."
Nàng duỗi tay ôm hắn.
Phảng phất như đã cùng hắn trải qua trận khó khăn này, cùng sinh cùng tử
Trần Thúc thấp giọng nói, "Nói muốn để nàng và con được an ổn, nhưng bây giờ xem ra, tương lai sẽ còn rất lâu mớ có thể thái bình triệt để.

Giữa ta và thiên tử, mặc dù sẽ không có xung đột trực tiếp, nhưng cũng sẽ có sóng ngầm phun trào.

A Ngọc, ta muốn nàng và con đều phải an toàn, Bình Nam cùng Vạn Châu đều phải có hành động....."
Đường Ngọc gật đầu.
Thời gian một năm này, biến hóa thật nhanh, việc trong triều thay đổi trong nháy mắt.

Đường Ngọc nhớ tới lời thái nãi nãi nói, rõ ràng việc trên triều, mới biết được Trường Doãn đã trải qua cái gì.
Đây là việc Trường Doãn trải qua.....
Nếu nàng không hiểu, sẽ chỉ biết cho rằng năm tháng rất an tĩnh, mọi việc lại rất trôi chảy.

Trần Thúc nắm lấy tay nàng, "A Ngọc, chờ xuân tuần năm sau kết thúc, ta và nàng có khả năng cần đi một chuyến về Bình Nam, hẳn sẽ ở Bình Nam độ khoảng nửa năm.

Nếu phải sinh ra khoảng cách với thiên tử, Vạn Châu cần lấy Bình Nam làm tấm chắn."
Đường Ngọc gật đầu, "Được."
"A Ngọc, ta về nhà rồi." Hắn ôm nàng
Đường Ngọc duỗi tay xoa xoa nếp nhăn giữa trán hắn, "Thiếp nhớ chàng, Trường Doãn."
"Ta cũng nhớ nàng....." Trong mắt tràn ngập chân thành, "Để ta nhìn kỹ một chút....."
Hắn cởi áo cho nàng
Xiêm y ở trên giường tầng tầng rơi xuống, ánh sáng đèn dầu soi rọi lên người nàng vầng sáng nhàn nhạt, tươi đẹp lại động lòng người.
Trần Thúc duỗi tay xoa nàng, mắt dính lây sắc ngọc, cổ họng hơi khàn, "Để ta hôn....."
Sắc mặt Đường Ngọc hồng thấu.
Hôm sau tỉnh lại, Trần Thúc mở mắt, Đường Ngọc lại đi chăm sóc tiểu Đậu Đậu
Sau bình phong, vừa lúc có thể nhìn thấy thân ảnh Đường Ngọc
Hắn ôn hòa cười cười, nhớ tới hình ảnh thân cận tươi đẹp tối hôm qua, nhớ nhung cách biệt bao lâu nay hầu như tan rã không còn nữa
Vẫn là Trần Thúc cùng Đường Ngọc trước đây
Ở gian ngoài, Đường Ngọc vừa lúc đưa tiểu Đậu Đậu vào trong tay Lê ma ma, bỗng nhiên Trần Thúc ôm nàng từ phía sau, "Phu nhân, sớm!"
Đường Ngọc hoảng sợ.

Lê ma ma cùng các nha hoàn hầu hạ trong phòng Tiểu Mễ, Bảo Hương, Thảo Diên đều nhịn không được giấu miệng sau tay áo cười rộ lên.
"Trường Doãn....." Đường Ngọc bực bội.
Hắn cưỡng từ đoạt lí, "Gì chứ, ta ở trong nhà mình, ôm phu nhân của mình còn không được sao?"
Trong phòng lại lần nữa sôi nổi cười rộ lên
Đường Ngọc bỗng nhiên cảm thấy, giống như đã quay về lúc trước.
.....
Đường Ngọc tối hôm qua ngủ không ngon, khó khăn lắm mới chăm sóc tốt cho tiểu Đậu Đậu, Lê ma ma và Trần Thúc đều ở đây, Đường Ngọc trở về phòng ngủ một lát.
Trần Thúc liền ôm bé trong chốc lát, bé liền tưới nước tiểu ướt người Trần Thúc
Trần Thúc nhịn không được cười, Lê ma ma đi lấy xiêm y thay cho tiểu Đậu Đậu, bây giờ chỉ còn lại hai cha con Trần Thúc cùng tiểu Đậu Đậu
"Nhi tử, đây là cuộc trò chuyện giữa nam tử hán với nhau" Trần Thúc trịnh trọng
Nhưng trước đây Lê ma ma và Đường Ngọc đều từng nói, tiểu Đậu Đậu còn quá nhỏ, không thể nâng lên cao, Trần Thúc chỉ có thể ôm hắn vào trong ngực, tiến hành cuộc trò chuyện giữa nam tử hán
Tiểu Đậu Đậu nhìn hắn.
Hắn nghiêm túc nói, "Không được khi dễ nương con ah, bằng không cha sẽ đánh mông con!"
Lê ma ma vừa lúc quay trở lại, bực bội thở dài, "Hầu gia....."
Trần Thúc cười cười.

Chương 82: 82: Miễn Chi

"Nam tử hán, trưởng thành rồi phải cùng cha bảo hộ mẫu thân, hửm?" Trần Thúc sửa miệng.
Lúc này Lê ma ma mới nở nụ cười.
Nhưng nam tử hán nho nhỏ rõ ràng rất không cho mặt mũi, không thèm phản ứng lại với cha bé
Cuộc đối thoại nam tử hán lần đầu tiên giữa Trần Thúc và tiểu Sơ Lục đột nhiên im bặt.
"Được thôi, lần đầu tiên cứ đến chỗ này đi." Chỉ cần Trần Thúc không nói thì không ai cảm thấy xấu hổ.
Lê ma ma buồn cười.
Vừa lúc Tiểu Mễ vào phòng tìm Trần Thúc, "Hầu gia, Cố trường sử cùng Phùng đại nhân tới, đã chờ sẵn ở Đông Noãn Các"
"Được, ta lập tức đi." Trần Thúc lên tiếng.
Lần này, đối thoại giữa nam tử hán xác thật đã ngưng hẳn.
Trần Thúc giao tiểu Đậu Đậu cho Lê ma ma
Lê ma ma tiếp nhận, rõ ràng chỉ là hài tử hai tháng tuổi, nhưng khi mở to mắt, đôi mắt đẹp đến khó có thể hình dung, đứa nhỏ này giống phu nhân, cũng giống hầu gia, đặc biệt là đôi mắt giống hầu gia.....
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Cố Tới và Phùng Vân đã ở chờ ở Đông Noãn Các của chủ viện
Phòng nghị sự cách hơi xa, hầu gia mới về phủ đoàn tụ cùng phu nhân và tiểu công tử, khẳng định không nỡ rời đi, Cố Tới và Phùng Vân cố ý tới chủ viện tìm hầu gia.
"Cố bá, Phùng thúc." Trần Thúc vén mành lên đi vào.
Hai người nhanh chóng khom người chắp tay, "Hầu gia."
Trần Thúc duỗi tay nâng hai người bọn họ dậy, trong mắt đều là ôn hoà hiền hậu, "Trong khoảng thời gian ta không ở Vạn Châu, vất vả cho Cố bá cùng Phùng thúc."

Trước đây bị thiên gia hãm hại, người cũ ở Vạn Châu phủ còn lại

không nhiều lắm.
Cố bá cùng Phùng thúc đều nhờ ra ngoài làm việc chung nên may mắn tránh thoát, lại cũng ở cùng Trần Thúc trong thời gian dài nhất, cũng có cảm tình thâm hậu nhất, Trần Thúc vẫn luôn gọi hai người làm Cố bá cùng Phùng thúc.
Cố Tới thở dài, "Hầu gia bình an trở về thì tốt rồi."
Phùng Vân cũng nhịn không được cảm thán, "Tin tức hầu gia bị ám sát mất tích truyền đến, ta cùng với Cố trường sử đều giật nảy mình, không dám nói cho những người khác ở Vạn Châu phủ nghe, càng không dám nói cho phu nhân nghe, sợ phu nhân động thai khí, sau đó mới biết là do hầu gia quyết đoán."
Tới bây giờ trong lòng Phùng Vân vẫn còn sợ hãi.
Vạn Châu mấy năm nay quật khởi, tự nhiên gây thù chuốc oán không ít, đặc biệt là sau khi đi theo tân đế khởi sự, không ít người đỏ mắt cũng được, coi là cái đinh trong mắt cũng không hiếm, đều có tình có lý bên trong.

Cho nên lúc ấy bỗng nhiên truyền ra tin tức Trần Thúc bị chặn giết mất tích, đầu tiên Cố Tới cùng Phùng Vân đều tin, sau đó Vạn Siêu lại lén điều chút ít binh lực chờ đón, Cố Tới cùng Phùng Vân mới biết là do hầu gia che mắt thiên tử.
Cố Tới vuốt vuốt chòm râu, trầm giọng nói, "Hiện giờ hầu gia và thiên tử đã sinh ra khoảng cách, thiên tử vậy mà nổi lên ý bỏ cha lấy con, bây giờ dù chưa làm rõ, nhưng kỳ thật cũng đã rõ ràng, chỉ sợ qua không bao lâu nữa, chư hầu trong nước cùng đại tướng biên quan các nơi đều sẽ biết được việc này, thế cục trong triều sợ là sẽ có biến, Vạn Châu phủ chúng ta cần phải nhanh chóng chuẩn bị."
Phùng Vân cũng nói, "Cố trưởng sử nói phải, vừa lúc gặp loạn thế, lúc trước hầu gia theo thiên tử khởi sự, bất quá chỉ mới hai năm, được cá quên nơm, đúng là làm lòng người sinh lạnh lẽo.

Chỉ sợ nội trong mấy năm nữa, Yến Hàn Quốc cũng sẽ không còn thái bình, biết được hầu gia và thiên tử sinh khoảng cách, chỉ sợ các lộ chư hầu cùng đại tướng biên quan đều sẽ liên tiếp thử ý hầu gia....."
Phùng Vân nhớ tới Bắc Dư trước đây

Bắc Dư chính là bởi vì trong nước có nội loạn, dẫn tới triều đại thường xuyên thay đổi, sau bị mới bị Yến Hàn thâu tóm
Thiên tử trước khi đăng cơ là An Bắc Hầu.
Đất phong An Bắc Hầu trước đây chính là một phần lãnh thổ của Bắc Dư, cho nên, nghiêm khắc mà nói, đất phong An Bắc Hầu kỳ thật chính là Bắc Dư trước đây, lần này tân đế đăng cơ, có không ít chư hầu cùng đại tướng biên quan trong nước trong lòng không thoải mái, do một phần lớn người đi theo tân đế khởi sự được thụ phong, có rất nhiều người tổ tiên từng là người Bắc Dư, không phải là người Yến Hàn
Hơn trăm năm trước Bắc Dư đã bị Yến Hàn xâm lược diệt quốc, hiện giờ quan lại đừng đầu cùng tướng lãnh lại bỗng nhiên thay đổi thành một đám hậu duệ Bắc Dư

Nhóm người này trung tâm với tân đế, càng mâu thuẫn gay gắt hơn đối với thế lực vốn có của Yến Hàn
Những mâu thuẫn này tất nhiên không thể trung hòa
Đây cũng là lý do vì sao tân đế đăng cơ lại ra tay động thủ với một ít thế gia danh tiếng lâu đời trong kinh, bởi vì các thế gia lâu đời này chưa chắc ủng hộ tân đế, mặc dù ủng hộ, cũng là bằng mặt không bằng lòng, tân đế phải cho tâm phúc của mình uống một liều thuốc an thần.
Trước đây hầu gia đã từng nhắc nhở tân đế không nên làm như vậy, nhưng tân đế cuối cùng vẫn khăng khăng làm theo ý mình.

Bởi vì dã tâm của tân đế quá lớn, cần các tâm phúc này giúp đỡ hắn, cho nên tân đế cùng hầu gia đi lên hai con đường là chuyện tất yếu
Thiên gia trước đây vốn đã sớm hủ bại, triều đình sụp đổ chỉ là vấn đề thời gian.

Hầu gia cùng tân đế khởi sự, đại thù diệt môn của Kính Bình Hầu phủ được báo, hầu gia đã rời khỏi kinh thành, chính là không muốn xung đột cùng tân đế
Tân đế sát phạt quyết đoán, liên hôn cũng được, phong thưởng cũng được, lung lạc nhân tâm, cũng loại bỏ người đối lập, xác thật

trong khoảng thời gian rất ngắn đã "ổn định" được đại cục trong nước, làm các chư hầu chung quanh ngo ngoe rục rịch đều bắt đầu nhao nhao quan sát.

Nhưng "ổn định" như vậy cực kỳ nguy hiểm.
Hiện giờ một khi tin tức Vạn Châu cùng thiên tử bất hòa lọt ra ngoài, thiên tử cần quan tâm, không phải là Vạn Châu, mà là các thế lực muốn ngo ngoe rục rịch kia.....
Phùng Vân đang muốn mở miệng, vừa lúc nghe Trần Thúc nói, "Ta đã cho Vạn Siêu điều quân đến Bình Nam, để Bình Nam làm lá chắn cho Vạn Châu trước.

Bình Nam có một vị trí rất hiểm yếu, vị trí như vậy rất quan trọng, từ hôm nay trở đi, Vạn Châu cũng được, Bình Nam cũng được, đều do Kính Bình Hầu phủ quản lý, bất luận trong nước có an ổn thái bình hay không, có chiến loạn hay không, bá tánh một phương do Kính Bình Hầu phủ bảo hộ không cần lo lắng"

Cố Tới cùng Phùng Vân chắp tay, "Vâng."
Kỳ thật Kính Bình Hầu phủ đơn giản lại quay trở lại thời điểm trước đây, cũng không tổn thất, chiếu lệnh của thiên tử cũng có thể không nghe.
Trần Thúc lại nói, "Thiên tử và ta đều hiểu rõ nhau, cho người thả tiếng gió ra ngoài, nói ta cùng thiên tử bất hòa, như thế, sẽ không còn ai quan tâm đến việc Vạn Châu nữa, chúng ta cũng có càng nhiều thời gian xử lý Bình Nam.

Chờ xuân tuần kết thúc, ta dẫn phu nhân đi Bình Nam nửa năm, xử lý xong việc ở Bình Nam trước, phòng ngừa chu đáo, đến lúc đó Phùng thúc đi cùng ta đến Bình Nam, Cố bá, Vạn Châu giao cho bá."
Cố Tới cùng Phùng Vân lại lần nữa đáp lời
Trần Thúc cuối cùng nói, "Nội bộ Yến Hàn đã sớm rối một nùi, vốn tân đế đăng cơ hẳn nên đổi một luồng hơi thở mới, nhưng bây giờ xem ra, bất quá chỉ làm loạn thế hoãn lại mấy năm, vậy để hắn tiếp tục kéo dài hơi tàn, chúng ta chỉ cần bảo vệ tốt Vạn Châu cùng Bình Nam."

Cố Tới nói, "Hầu gia nắm trong tay hai phương Vạn Châu và Bình Nam, nội lực rộng lớn, tiến có thể công lui có thể thủ; Hoài Châu cũng ở trong tay Tấn Bác Hầu, Tấn Bác Hầu lại coi hầu gia là quân hầu; Vạn Châu và Bình Nam dựa lưng vào Phong Châu, cùng chung tiến thoái với Phong Châu, trong loạn thế, Kính Bình Hầu phủ nắm giữ thế cục tốt nhất, hầu gia có thể mưu sự."
Cố Tới nói xong, Phùng Vân cũng nhìn về phía Trần Thúc.
Chờ Bình Nam ổn định, Kính Bình Hầu liền nắm giữ ba nơi Vạn Châu, Bình Nam, Hoài Châu, có thể xưng quân hầu.
Xưng quân hầu, liền mang ý nghĩa có thể để xung quanh phụ thuộc.....
Không phải trong lòng Cố tới cùng Phùng Vân không nghĩ tới, sẽ có một ngày, sẽ càng tiến thêm một bước.
Kính Bình Hầu có nội lực, khí độ làm người của hầu gia cũng gánh nổi tôn vị này
Trong lòng Cố Tới cùng Phùng Vân đã ngầm hiện lên ý niệm này
Trần Thúc trầm giọng nói, "Diệp Lan Chi có chỗ lợi hại của hắn, cũng có người nguyện trung thành với hắn, không thể khinh thường.

Cứ để hắn từ từ thu dọn cục diện rối rắm, từ từ đấu cùng các chư hầu khác, ngày sau ai nắm giữ giang sơn đều không liên quan đến chúng ta"
Ý niệm vừa nãy Cố Tới và Phùng Vân nhắc tới, lại đè nén xuống.
Hầu gia tuổi nhỏ mất nhà mất người thân, đối với hầu gia mà nói, quan trọng nhất là thái bình an khang, nơi quản lý cùng bá tánh đều yên vui, chứ không phải vấn đề của triều đình.
Cố Tới cùng Phùng Vân đều im tiếng.

Trần Thúc lại nói, "Cố bá, Phùng thúc, tạm nghỉ hai ngày, chờ hai ngày sau, gọi người đến phòng nghị sự thương nghị việc Bình Nam."
Cố Tới cùng Phùng Vân đồng thời lên tiếng.
"Ngày sau sợ là sẽ thường chạy tới chạy lui hai nơi Bình Nam cùng Vạn Châu, vất vả cho Cố bá, Phùng thúc." Trần Thúc thấy rõ ràng.

Người không có nỗi lo xa, ắt có mối ưu tư gần, chuyện Bình Nam phải nhanh chóng đưa vào danh sách quan trọng

.....
Từ Đông Noãn Các ra ngoài, Trần Thúc đưa tiễn.
Cố Tới cố ý ở lại cuối cùng.
"Cố bá có chuyện muốn nói cùng ta?" Trần Thúc hiểu ý.
Trong viện, Cố Tới vuốt vuốt chòm râu cười nói, "Trước đây hầu gia không ở nhà, hiện giờ hầu gia về phủ rồi, việc của phu nhân nên nói với hầu gia một tiếng."
Trong mắt Trần Thúc hơi ngưng trệ, "A Ngọc sao vậy?"
Trước khi hắn đi đã nhờ Cố bá chăm sóc A Ngọc, Cố bá làm việc đến nơi đến chốn, nhất định sẽ báo với hắn một tiếng.
Cố Tới cười nói, "Trước đây hầu gia phó thác lão thần chiếu cố phu nhân, lão thần là muốn nói, kỳ thật phu nhân không cần người khác chiếu cố, phu nhân thanh minh, rất nhiều chuyện đều hiểu rõ trong lòng, biết cái nào nên chạm vào, cái nào không nên chạm vào, rõ ràng hơn nàng biết cái gì cần biết, cái nào không cần lo.

Hầu gia tân hôn không lâu, đã không ở trong phủ khoảng gần một năm, nhưng một năm này, quan lại trên dưới Vạn Châu phủ đều đã tán thành phu nhân."
Trần Thúc hơi khựng.
Lời tương tự, trước đây Đồng bà đã nói qua một lần, bây giờ Cố bá lại nhắc lại.
Đồng bà ở hậu trạch, nói như vậy không kỳ quái, còn Cố bá ở trên triều cũng nói như vậy, Trần Thúc càng thêm tò mò, A Ngọc đã làm cái gì?
Cố Tới chỉ nói, "Phu nhân có sở trường, lại không hiển lộ, tâm cũng sáng như gương, ngày sau, là người có thể cùng tiến cùng lui với hầu gia, hầu gia có phúc khí.".

Chương 83: 83: Chương 56-2

Đưa Cố Tới đi, lúc quay trở lại, trong đầu Trần Thúc vẫn là hai câu nói kia của Cố bá
Khi vào phòng trong, thấy Đường Ngọc cùng Đồng bà ở một chỗ.

Đồng bà đang cùng Đường Ngọc chăm sóc tiểu Sơ Lục, cũng trò chuyện cùng Đường Ngọc, "Chăm sóc phu nhân cùng tiểu công tử lâu như vậy, bỗng nhiên phải đi, lão nô cũng luyến tiếc phu nhân cùng tiểu công tử, phu nhân cũng cần bảo trọng thân thể, nhất định không thể làm việc quá mức vất vả.

"

Đường Ngọc cười nói, "Đồng bà yên tâm, Trường Doãn đã trở lại, con chỉ cần chăm sóc tốt cho tiểu Sơ Lục là được, Đồng bà đi trên đường cũng cần chú ý thân thể, thời tiết Yến Hàn lạnh, trên đường về lại Phong Châu đừng để nhiễm phong hàn, sớm một ngày muộn một ngày, cũng đừng có gấp gáp lên đường.

"

Trong lòng Đường Ngọc, Đồng bà không tầm thường.

Trước khoảng thời gian nàng lâm bồn cơ hồ đều do Đồng bà dốc lòng chăm sóc, cũng giúp đỡ mọi việc
Đồng bà cùng thái nãi nãi giống nhau, đều là trưởng bối chăm sóc nàng có thừa
Đường Ngọc ghi tạc trong lòng.

Nghe xong Đường Ngọc nói, Đồng bà thở dài, "Lão nô nhớ rõ, đa tạ phu nhân nhớ.

"

Đường Ngọc lại kêu một tiếng, "Thảo Diên.

”

Thảo Diên tiến lên, đưa đồ cho Đường Ngọc.

Đường Ngọc giao cho Đồng bà, “Đồng bà, nơi này có hai đồ món, là dấu chân nhỏ lúc tiểu Đậu Đậu mới ra đời ấn lên đất, thay con mang cho thái nãi nãi.

”

Đồng bà ngoài ý muốn, “Phu nhân có tâm.

”

Đường Ngọc lại nói, “Đây là bánh táo Đồng bà thích ăn, không đáng giá gì, Đồng bà mang theo trên đường giải sầu”
Đồng bà nhìn nàng, có hơi giật mình, “Phu nhân……”
Đường Ngọc ôn hòa nói, “Chờ ngày sau Sơ Lục lớn hơn chút, lại mang đến Phong Châu gặp thái nãi nãi cùng Đồng bà.

”

Đồng bà vui mừng gật đầu.

“Hầu gia.

” Thảo Diên thấy Trần Thúc.

Đường Ngọc và Đồng ảo cũng nghe tiếng xoay người, “Hầu gia!”
“Trường Doãn?”
Trần Thúc tiến lên, cười nói, “Vừa rồi đi đưa Cố bá cùng Phùng thúc.

”

Trần Thúc thấy tiểu Sơ Lục trong nôi đã tỉnh, mở to mắt nhìn hắn, tay chân đều không thành thật, vẫn luôn hoạt động, rõ ràng rất vui vẻ, chỉ là còn chưa cười.

Đáy lòng Trần Thúc tựa như hòa tan, cúi người nhìn nhìn bé, “Cha đã trở lại, nhi tử.

”

Đường Ngọc cùng Đồng bà đều nhịn không được cười.

Mặc dù trời lạnh, nhưng tiểu hài tử cũng không thể suốt ngày ở mãi trong phòng, cũng cần đi ra ngoài hít thở không khí.

Đường Ngọc ôm tiểu Sơ Lục trong ngực, che chắn thật ấm áp, tiểu Sơ Lục cũng rất hưng phấn, tiểu Sơ Lục còn nhỏ, Đường Ngọc chỉ có thể ôm ngang.

Ôm lâu rồi sẽ mệt mỏi, Lê ma ma đổi tay.

Đường Ngọc cùng Lê ma ma đi phía trước, Trần Thúc cùng Đồng bà đi phía sau
Đồng bà phải rời khỏi Vạn Châu, Trần Thúc cùng Đồng bà cũng có chuyện muốn nói.

“Thấy hầu gia cùng phu nhân hai người ở chung với nhau, hòa thuận mỹ mãn, lão phu nhân cũng đỡ lo.

” Đồng bà cảm thán.

Trong khi nói chuyện, đã đến bên ngoài viện lão thái thái
Lão thái thái đã ngóng trông chắt trai tới, Đường Ngọc tiến lên, lão thái thái rất nhanh đã bị tiểu Sơ Lục chọc cười.

Trần Thúc cùng Đồng bà nhìn từ xa, bộ dáng người một nhà hoà thuận vui vẻ cũng làm người khác động dung.

Đồng bà ấm giọng nói, “Phu nhân tự tay chăm sóc tiểu công tử, không giống người khác vì cố sủng mà giao hài tử cho nhiều nhũ mẫu chiếu cố, mới ra ở cữ không bao lâu, liền lấy sủng ái của phu quân, sợ bởi vì có hài tử dẫn tới bị thất sủng.

”

Trần Thúc thấp giọng, “Nàng không cần cố sủng, con cũng chỉ muốn một mình nàng.

”

Hắn thích nàng từ rất lâu, trong mắt chưa bao giờ có người khác.

Đồng bà cười, “Hầu gia cùng phu nhân tín nhiệm lẫn nhau, đều không so đo chuyện khác ngược lại càng hay.

”

Trần Thúc cũng rũ mi cười cười.

*** Truyện chỉ đăng tại .

wattpad.

com/user/nhamy111***
Hôm sau, Đồng bà rời đi.

Trần Thúc cho Trần Hoặc tự mình dẫn người đi đưa, trước khi đi, Đồng bà nhìn nhìn tiểu Sơ Lục, lại ôm Đường Ngọc, “Phu nhân, ngày sau gặp lại”
Đường Ngọc rất không nỡ, “Đồng bà, ngày sau gặp lại”
Trần Thúc đỡ Đồng bà lên xe ngựa.

Đồng bà vén mành cửa sổ xe ngựa lên, lại nhìn Trần Thúc nói, “Phu nhân rất tốt, xin hầu gia đối xử tốt với phu nhân.

”

Trần Thúc đáp, “Chắc chắn.

”

Đường Ngọc cũng tiến lên, Đồng ảo lại không nói gì thêm
Nhìn xe ngựa biến mất trong tầm mắt, chóp mũi ửng đỏ.

“Về đi.

” Trần Thúc dắt tay nàng.

Khó được hôm nay tới cửa thành, hai người đã lâu không cùng nhau tản bộ trong thành, vì thế không lên xe ngựa về hầu phủ, mà tay nắm tay, đi bộ về hầu phủ.

“Đồng bà nói gì với chàng?” Đường Ngọc hỏi.

Tháng chạp hà hơi thành sương mù, khi nàng nói chuyện đều có sương trắng
Trần Thúc cười nói, “Bảo ta đối xử tử tế với phu nhân……”
Đường Ngọc hơi hơi khựng
Trần Thúc tiến đến trước mặt nàng, “Phu nhân muốn ta đối xử tử tế thế nào đây? Như tối hôm qua được không?”
Đường Ngọc: “……”
Thấy nàng lại đỏ mặt, Trần Thúc cười cười, cởi áo khoác, khoác trên người nàng.

Đường Ngọc thở dài, “Thiếp không lạnh.

”
Nàng càng sợ hắn bị cảm lạnh.

Trần Thúc nhìn nàng, “Tay đều lạnh cóng hết rồi.

”
Đường Ngọc liền không lên tiếng.

Nhưng xác thật, có áo khoác trên người, lòng bàn tay nàng ấm áp hơn nhiều
Một đường về hầu phủ, bá tánh ven đường nhao nhao chào hỏi, “Hầu gia đã về rồi?” “Hầu gia đi cùng phu nhân?” “Hầu gia hảo, phu nhân hảo!”

Trần Thúc ôn hòa cười cười.

Đường Ngọc nhịn không được cười, nàng vẫn luôn cảm thấy Trần Thúc và bá tánh Giang thành cứ như hàng xóm, đến bây giờ cũng là như thế.

Trần Thúc như vậy, Giang thành như vậy, Vạn Châu như vậy, không hiểu sao đều làm lòng nàng an bình khó tả
*** Truyện chỉ đăng tại .

wattpad.

com/user/nhamy111***
Chờ về đến phủ, Đường Ngọc nhất thời còn có chút không quen, cũng có lúc lơ đãng gọi một tiếng Đồng bà, rồi sau đó mới nhớ tới Đồng bà đã về lại Phong Châu.

Nàng đã quen có Đồng bà ở bên cạnh, còn không biết cần bao lâu thời gian mới có thể quen không có Đồng bà
Thời gian từng ngày trôi qua, tiểu Sơ Lục lớn lên từng ngày, Đường Ngọc cũng từng ngày quen Đồng bà không còn ở đây, nhưng những ngày này lại có Trần Thúc
Đảo mắt, lại tới gần đón năm mới.

Thời gian như bóng câu qua khe cửa.

Trước đây khi còn trong cung luôn cảm thấy thời gian quá dài, mong đón năm mới xong lại mong đón thêm một năm mới nữa, phảng phất như phải luôn mong có năm mới tiếp theo, nhưng ở chỗ này, cùng Trần Thúc, cùng tổ mẫu, còn có tiểu Sơ Lục, tâm cảnh lại hoàn toàn bất đồng.

Tuy rằng cũng có những mâu thuẫn, có khi hy vọng thời gian trôi chậm một chút, năm tháng cứ vĩnh viễn an bình như vậy, ở bên cạnh tiểu Sơ Lục, có khi lại hy vọng thời gian trôi nhanh hơn đi, để

có thể nhìn thấy tiểu Sơ Lục mau mau lớn lên, có tính tình gì, có bộ dáng gì……
Mỗi ngày dường như đều có hi vọng mới, nhưng thời gian vẫn như cũ.

Thời gian như vậy qua thật sự nhanh.

Đón năm mới cũng sát bên
Công việc mỗi ngày của Phạm Cù bắt đầu lu bù lên, chuẩn bị chi phí đón năm mới, còn có hàng hóa nhiều năm.

Trước đây trong phủ chỉ có hầu gia, hỏi cái gì cũng đều mặc kệ, hỏi cái gì cũng đều nói ngươi tự định đoạt, Phạm Cù đau đầu, nhưng bây giờ đã có phu nhân, mọi việc có thể thương nghị cùng phu nhân, việc trong tay Phạm Cù cũng được tiến hành đâu vào đấy
Phạm Cù cũng không cần tìm Trần Thúc, từ sổ sách trong phủ, an bài nhân thủ, công việc lớn nhỏ đến chuẩn bị đón năm mới, có phu nhân là đủ rồi……
Trần Thúc cũng mỗi ngày đều ở phòng nghị sự vội vàng việc Bình Nam, khi nhìn thấy Phạm Cù trong viện, Trần Thúc bỗng nhiên phát hiện mình vậy mà đã thật lâu chưa thấy Phạm Cù.

Trước đây Phạm Cù tìm hắn, luôn tìm đến nỗi muốn tử vẫn, bây giờ, Phạm Cù hoàn toàn không tìm hắn, hắn nhìn thấy Phạm Cù còn phải kinh hỉ.

“Mộ Nhiên?” Trần Thúc gọi hắn.

“Hầu gia.

” Phạm Cù chắp tay.

Lúc này Trần Thúc mới thấy rõ người đi theo phía sau Phạm Cù là Nguyễn Kiệt.

“Nguyễn Kiệt?” Trần Thúc ngoài ý muốn.

“Gặp qua hầu gia.

” Nguyễn Kiệt cũng chắp tay hành lễ.

Nguyễn Kiệt là cháu trai Chu ma ma, Trần Thúc đối với hắn cũng thân quen, “Sao lại tới phủ?”
Nguyễn Kiệt nói, “Tới gặp phu nhân.

”
Gặp Đường Ngọc? Trần Thúc ngoài ý muốn.

Phạm Cù nói, “Hầu gia, lần này Nguyễn gia phụ trách đi an trí lưu dân, còn có việc khai hoang.

”
Trần Thúc sửng sốt, chớp chớp mắt, lại nhìn nhìn Phạm Cù.

Nguyễn Kiệt là cháu trai Chu ma ma, cho nên hắn có thêm chiếu cố, nhưng đó là việc trong phủ, còn lần này đề cập đến là việc khai khẩn đất hoang, còn có an trí lưu dân ở Đài Vận, không phải việc nhỏ, hắn là Cố bá tìm Phạm Cù thương nghị, muốn tìm người có thể tin tưởng đi làm, cho nên Phạm Cù tìm Nguyễn Kiệt.

Nhưng Phạm Cù hắn là…… không thế nào nhìn trúng Nguyễn Kiệt.

Phạm Cù làm người chính trực, nếu Phạm Cù đồng ý để Nguyễn Kiệt tiếp nhận việc này, đó chính là Phạm Cù tán thành.

Trần Thúc tuy rằng ngoài ý muốn, nhưng vẫn cười nói, “Tốt.

”
Nguyễn Kiệt khom người, “Hầu gia, Nguyễn Kiệt nhất định chu toàn.

”
Trần Thúc gật đầu.

Nguyễn Kiệt đến để gặp Đường Ngọc, tuy rằng Trần Thúc không biết hắn muốn gặp Đường Ngọc để làm gì, nhưng cũng không ngăn trở.

Chờ Nguyễn Kiệt rời đi, Trần Thúc mới hỏi Phạm Cù, "Sao lại như vậy? Lưu dân? Đài Vận? An trí? Khai khẩn? Nguyễn Kiệt đang làm? Còn muốn gặp phu nhân?"
Trong đầu Trần Thúc, mấy điều này thật không dính dáng vào nhau được
Phạm Cù mới kể ra ngọn nguồn sự tình cho Trần Thúc biết, từ trước đây Nguyễn Kiệt tính toán lừa lọc, đến khi phu nhân ân uy cùng hiện ra sao, giờ việc phu nhân phân phó, Nguyễn Kiệt đều làm rất gọn gàng ngăn nắp, căn bản không cần người khác tốn tâm tư.

Trần Thúc: "……"
"Khai hoang, sao lại có việc này?" Trần Thúc lại hỏi.

Phạm Cù kinh ngạc, "Hầu gia không nghe Cố trường sử cùng Phùng đại nhân nhắc tới sao?"
Trần Thúc nhíu mày, lắc đầu.

Hắn chỉ linh ta tinh tinh nghe mấy người Cố bá, Đồng bà đều nói chuyện qua loa, nhưng không hỏi cặn kẽ
Phạm Cù bỗng nhiên phản ứng lại, việc này trong mắt Cố trường sử cùng Phùng đại nhân, hẳn là việc đã định, cũng không phải việc lớn, hơn nữa có phu nhân nhìn, cho nên không cố ý nhắc tới.

Phạm Cù mới đem việc ở tháng tám trước đây, lưu dân các châu huyện lân cận ào ạt xông vào, trong phòng nghị sự ồn ào đến túi bụi báo lại cho Trần Thúc.

Sau đó là phu nhân đề nghị an trí lưu dân ở Đài Vận, vừa lúc có thể đem khai hoang, lại phối hợp an trí, kế tiếp giảm miễn thuế má, lưu dân vốn là từ chỗ loạn lạc chạy tới đây, bây giờ có thể yên ổn trong lòng rất cảm kích, phu nhân lại từ kho riêng của hầu phủ cầm ra

một ít bạc dùng để an trí lưu dân ở Đài Vận
Vốn là nếu có lưu dân cũng sẽ lấy ngân lượng từ kho riêng của hầu phủ ra phát, bây giờ bất quá chỉ là đem ngân lượng đi cứu tế, đổi thành chi phí an trí, việc này là để Nguyễn Kiệt đi làm.

"Hầu gia không ở Vạn Châu, nhưng trong phòng nghị sự, Cố trưởng sử hay Phùng đại nhân cùng chư vị đại nhân còn lại đều rất tin cậy phu nhân, trong phủ cũng vậy, việc này Nguyễn Kiệt tiếp nhận, cách một khoảng thời gian đều sẽ tự mình tới tìm phu nhân báo cáo tiến triển.

" Phạm Cù nói xong, lại nhìn Trần Thúc chắp tay nói, "Hầu gia, đây là chính là ngọn nguồn……"
Trần Thúc nghe xong chớp chớp mắt, nhất thời không biết nói cái gì cho phải
Phạm Cù thở dài, "Hầu gia, phu nhân rất tốt, hầu gia cần phải đối xử tử tế với phu nhân, nếu không, cho dù là người bên ngoài cũng nhìn không được……"
Đây đã là người thứ ba.

Trần Thúc nắm tay ho nhẹ.

Sao hắn lại có cảm giác, nếu một ngày nào đó hắn chọc Đường Ngọc sinh khí, sợ là sẽ thành kẻ địch của cả Kính Bình Hầu phủ cùng Vạn Châu phủ……
Lúc về lại phòng, Nguyễn Kiệt đã đi rồi.

Việc hắn đang tiến triển thuận lợi, cho nên nàng không hỏi nhiều, Nguyễn Kiệt cũng báo cáo một tiếng rất mau liền đi.

Trần Thúc vén mành lên, màn gấm trên giường buông xuống, là Đường Ngọc đang cho tiểu Sơ Lục bú.

Hắn nhớ tới lúc hắn đi đã nói với nàng, khi hắn không ở nhà, nàng hãy bảo vệ nhà thật tốt
Nàng đã thay hắn bảo vệ cái nhà này thật tốt……

Nhưng nàng chưa bao giờ nói đến.

Đường Ngọc buông tiểu Sơ Lục xuống, đang chuẩn bị sửa sang xiêm y, Trần Thúc vén màn gấm lên, Đường Ngọc nhìn nhìn hắn, hắn không nhìn nàng, chỉ nhẹ giọng hỏi, "Tiểu Sơ Lục ngủ rồi sao?"
Đường Ngọc gật đầu.

Trần Thúc nhìn bộ dạng thỏa mãn của tiểu Sơ Lục, biết giấc ngủ này bé ngủ rất thoải mái
"Lê ma ma" Hắn kêu một tiếng.

Lê ma ma vào trong phòng, Trần Thúc đưa tiểu Sơ Lục cho Lê ma ma chăm sóc
Đường Ngọc muốn chống tay đứng dậy, đầu ngón tay hắn mơn trớn ngực nàng, làm xiêm y mới vừa mặc xong lại trở về chỗ cũ.

Đường Ngọc nhẹ nhàng run rẩy, "Trường Doãn……"
Trần Thúc nhích người, trong mắt lây nhiễm ý vị khác, đầu ngón tay nới lỏng dây buộc hông
Đường Ngọc cắn môi: "Trần Thúc, còn đang ban ngày……"
Ngay sau đó, lời Đường Ngọc muốn nói nuốt vào trong cổ họng.

Trước kia hắn thích làm ầm ĩ, trước đây nàng cho rằng lần này trở về sẽ đỡ hơn
Hắn ôm lấy nàng, thanh âm có chút trầm thấp, "Ta là chó con đúng không?"
Đường Ngọc quay đầu đi chỗ khác.

Hắn hôn lên nàng sườn má, "Là chó con, sẽ làm nũng các kiểu……"
Hắn đầu ngón tay mơn trớn cổ nàng
Sắc mặt Đường Ngọc đỏ lên.

.

Chương 84: 84: Chương 56-3

Hai mươi bảy tháng chạp, trên dưới Vạn Châu phủ bắt đầu nghỉ tắm gội.
Đó là đã tiến vào thời điểm đón năm mới, là lúc đoàn tụ cùng người nhà
Trước đây Trần Thúc không thích đón năm mới, nhưng cũng không chiếm dụng thời gian ở cùng người nhà của người khác
Nhưng bây giờ không giống, hắn cũng có người nhà.....
Không chỉ có Đường Ngọc cùng tiểu Sơ Lục, mà còn có tổ mẫu, mợ cùng Mậu Chi.
Cách giao thừa còn có mấy ngày, phòng nghị sự ngừng, Trần Thúc tự mình chăm sóc Mậu Chi làm bài tập
Khoảng thời gian Trần Thúc không ở nhà, Mậu Chi vẫn đi theo Cố bá, Trần Thúc trở về phát hiện hắn tiến bộ không ít, Mậu Chi vốn thông minh ham học, lại còn đi theo Cố bá nên trưởng thành rất nhanh
Bây giờ Trần Thúc nói cùng hắn, hắn đều có thể nghe hiểu.
Trần Thúc cho hắn đi phòng nghị sự, thì không nghĩ sẽ giấu hắn việc xảy ra ở Vạn Châu phủ, cho nên Mậu Chi tuy còn nhỏ tuổi nhưng cũng hiểu biết tình thế trong triều, tình thế Vạn Châu cùng tình thế Bình Nam
Mậu Chi biết mỗi ngày tỷ phu đang bận việc gì
Tỷ phu vẫn luôn là mục tiêu của hắn, lúc tỷ phu không ở nhà, hắn đã nghe Cố bá bá nói, khi tỷ phu cũng nhỏ tuổi như hắn, đã bắt đầu đi theo thái nãi nãi xử lý việc Vạn Châu phủ, tuy rằng cũng chỉ dự thính như hắn, nhưng tỷ phu bắt đầu được mấy người Cố bá bá chăm sóc, chân chính chưởng quản Vạn Châu phủ, cũng chính là chuyện sau một hai năm
Cho nên tỷ phu tuy rằng tuổi không lớn, nhưng đã có thời gian chưởng quản Vạn Châu phủ mười năm.
Bây giờ thiên tử bất nhân đối với tỷ phu, Vạn Châu cùng Bình Nam đều cần phải có hành động, Mậu Chi thở dài, "Tỷ phu, đệ muốn giúp

huynh, nhưng không phải các loại việc như chiếu cố tỷ tỷ."
Trần Thúc cười, "Hành trình ngàn dặm bắt đầu từ một bước chân."
Mậu Chi gật đầu, "Đệ rõ."
Trần Thúc hỏi, "Vậy đệ nói cho ta biết, trong tình thế như hiện nay, Vạn Châu phủ hẳn nên làm cái gì?"
Mậu Chi còn nhỏ, nhưng có thể suy nghĩ rồi nói
Mắt Trần Thúc mang ý cười.
Đường Ngọc mang canh nấm tuyết tới, thấy hai người ngươi tới ta đi, lại đang nghị luận triều chính.
Hơn nữa còn rất nghiêm túc.
Trần Thúc nhìn nàng cười cười, nhưng miệng và tay cũng không dừng
Bút cầm trên tay khoanh vùng sơ đồ các châu huyện lân cận, nói cùng Mậu Chi vì sao cần làm như vậy, miệng vẫn luôn giải thích.
Mậu Chi nghe nghiêm túc, cũng hỏi ngược lại Trần Thúc vài vấn đề.
Trần Thúc rất ít trả lời trực tiếp, nhưng sẽ dẫn dắt hắn suy nghĩ
Có đôi khi Mậu Chi không nghĩ ra được, Trần Thúc cũng không nóng nảy, mà giải thích rõ ràng hơn chút, Mậu Chi lập tức hiểu ra, sau đó tự mình ào ào nói liên tục, mau miệng không thể nào nói đúng, nhưng nói có sách mách có chứng, là tự hắn giải thích.
Trần Thúc cũng không giội nước lạnh
Hai người bọn họ ở chung rất khá.

Đường Ngọc lặng lẽ tới, lặng lẽ rời đi.
.....
Đến gần hoàng hôn, Trần Thúc không thấy Đường Ngọc.
Lê ma ma nói, phu nhân ở phòng bếp nhỏ.
Phòng bếp nhỏ? Trần Thúc ngoài ý muốn, Đường Ngọc sẽ không xuống bếp, nàng cũng không quá rành nấu ăn
Khi đến phòng bếp nhỏ, vừa lúc Đường Ngọc cầm chén ra tới, hắn nhìn nàng, nàng nhẹ giọng nói, "Mì trường thọ."
Trần Thúc mới nhớ tới hôm nay là hai mươi tám tháng chạp
Hai mươi tám tháng chạp hàng năm, bởi vì Vạn Châu phủ nghỉ tắm gội, kỳ thật hắn đều ở trong phủ, quạnh quẽ trong nhà, cho nên hắn đặc biệt không thích sinh nhật, Kính Bình Hầu phủ đều biết, cho nên phần lớn thời gian đều là Lê ma ma ở cùng hắn, Lê ma ma sẽ làm

cho hắn một chén mì trường thọ.
Năm trước đón Đường Ngọc, là trải qua ở dịch quán
Năm nay, lại có tiểu Sơ Lục
Trần Thúc ăn thật sự chậm, ăn hết mỗi một sợi mì, cuối cùng ngay cả nước lèo cũng uống xong
Đường Ngọc tò mò, "Tay nghề thiếp tốt như vậy sao?"
Trần Thúc cười nói, "Ừm"
Đường Ngọc nhìn tiểu Sơ Lục cười, "Ngày sau mẫu thân có thể làm mì trường thọ cho con được rồi"
Trần Thúc nhíu nhíu mày, "Phu nhân, nàng vẫn nên làm cho ta ăn là được....."
Đường Ngọc: "....."
Trần Thúc không nhịn được cười.
Trần Thúc dắt nàng, "Tắm gội cho ta đi, để Lê ma ma chăm sóc tiểu Sơ Lục."
Đường Ngọc nhạt giọng đáp lời
Vốn nói trước chỉ có một người tắm gội, cuối cùng biến thành hai người, rồi cuối cùng, trước gương đồng, nàng lau đầu cho hắn, rồi sau đó, tóc đen quấn bên hông hắn.....
Hai mươi chín tháng chạp, sổ con của Trần Thúc đưa tới trong kinh, nằm trong tay Diệp Lan Chi.
Diệp Lan Chi giận đến mức ném tấu chương, "Trần Thúc thượng tấu, thỉnh phong Kính Bình Hầu phủ thế tử!"
Hắn không chỉ sinh nhi tử, mà còn lập mưu nói đã sinh được nữ nhi; bây giờ nhi tử ngay cả tên cũng chưa đặt, đã thượng tấu thỉnh phong.
Là làm rõ!
Tuy rằng trong lòng đã sớm hiểu rõ mà không nói ra, nhưng Trần Thúc công nhiên làm rõ như vậy, vẫn làm Diệp Lan Chi như ăn trúng phải ruồi
Trong lòng Diệp Lan Chi bực bội, hắn hắn nên giết Trần Thúc từ sớm, hiện giờ thả hổ về rừng, hắn muốn đụng vào hắn ta cũng không được, chỉ có thể thả.

Như kim chích trên lưng, nhưng bây giờ hắn còn không có biện pháp bận tâm hắn ta

Nhưng bây giờ đã có tiếng gió Trần Thúc cùng hắn bất hòa truyền ra ngoài, chư hầu các nơi liền ngo ngoe rục rịch, liên tiếp thăm dò, hắn biết rõ chính là do Trần Thúc nói, cũng chỉ có thể ban phong thế tử!
Hắn không thể xé rách mặt cùng Trần Thúc
Ít nhất hiện tại, Vạn Châu cùng Bình Nam sẽ không phản!
Loạn hiện nay chính là phía Đông!
Triệu Văn Vực chạy trốn tới phía Đông, ở phía Đông dựng cờ tiền triều, có không ít thế gia ủng hộ Triệu Văn Vực.
So với Trần Thúc, Triệu Văn Vực mới là cái đinh trong mắt, hắn nhất định phải thừa dịp hắn ta chưa có thành tựu mà diệt trừ sớm!
Ngôi vị hoàng đế của hắn là do bức vua thoái vị mà có được, nếu Triệu Văn Vực còn sống, trước sau gì hắn cũng sẽ bị người đời lên án, hoặc tối thiểu cũng sẽ bị một phần rất đông thế gia lên án, lại còn có một phần bá tánh trong nước lên án.
Chỉ có Triệu Văn Vực chết, các thế gia cùng bá tánh này mới không có lý do thoái thác
Cho nên bây giờ hắn căn bản không có tinh lực đi quan tâm Trần Thúc.
Việc cấp bách, là phải giết con cá lọt lưới Triệu Văn Vực này!
Diệp Lan Chi chú ý, "Vì sao mẫu phi Triệu Văn Vực lại ở Cao thành?"
Ngụy Chiêu Đình nói, "Bệ hạ còn nhớ rõ, ngày đó tướng lĩnh làm nhục Huệ phi trong cung, bị Trần Thúc giết?"
Mắt Diệp Lan Chi hơi khựng.
Ngụy Chiêu Đình nói, "Tấn Vương đào thoát từ hành cung, Huệ phi chịu nhục được cứu, bệ hạ cảm thấy có trùng hợp không?"
Sắc mặt Diệp Lan Chi xanh mét.
Ngụy Chiêu Đình nói, "Kính Bình Hầu đã sớm để lại một tay, bệ hạ đã bị hắn tính kế."
Diệp Lan Chi giận đến ném ly, "Trần Trường Doãn, chung quy do ta xem thường hắn!"
Nhưng bây giờ, hắn lại còn không đụng được vào hắn ta.....
Ngụy Chiêu Đình tiến lên, "Bệ hạ, mặc dù bây giờ trước mắt chưa có biện pháp đối phó Kính Bình Hầu, nhưng cũng có thể tạo lợi thế cho người khác, gây mâu thuẫn, làm người khác đấu cùng Kính Bình Hầu."

Diệp Lan Chi nhìn hắn, "Nói."
Ngụy Chiêu Đình lạnh lùng nói, "Trước đây Phục Châu gặp tai hoạ, một lượng lớn lưu dân ào ạt tràn vào Vạn Châu, được Vạn Châu an trí đi Đài Vận.

Đài Vận tuy rằng do Vạn Châu phủ quản lý, nhưng chỗ Đài Vận đó, lại tiếp giáp cùng Phục Châu, cho nên lưu dân cũng tán đồng.

Bệ hạ không cần tự mình đối phó Kính Bình Hầu, có thể dựa vào đất hoang này mà làm nên chuyện, bởi vì trước mắt ở đất hoang này đều là lưu dân từ Phục Châu tới, hơn nữa cách Phục Châu cũng gần, bệ hạ có thể hạ chỉ ban cho Du Dương Hầu, ban Đài Vận đó cho Phục Châu, thử nhìn xem trong lòng Du Dương Hầu có thoải mái hay không, còn Kính Bình Hầu có chấp nhận nhả Đài Vận đó ra cho Du Dương Hầu không? Chuyện ngày sau, chính là chuyện của Kính Bình Hầu cùng Du Dương Hầu, chỉ cần có mâu thuẫn, mâu thuẫn giữa Phục Châu cùng Vạn Châu sẽ lập tức tăng vọt, Kính Bình Hầu sẽ bị Du Dương Hầu cản tay, bệ hạ chỉ cần ngồi ngư ông đắc lợi....."
Đầu ngón tay Diệp Lan Chi nhẹ gõ mép bàn, sắc mặt hơi hòa hoãn, "Được.....!Năm sau liền làm."
Trần Thúc cùng Du Dương Hầu đánh nhau, trăm lợi mà không có một hại.

Diệp Lan Chi nhếch mép cười cười
Buổi sáng ngày đón giao thừa, Giang thành bắt đầu có tuyết rơi
Trần Thúc ôm tiểu Sơ Lục ngắm tuyết, ôn hòa nói, "Tuyết lành báo hiệu một năm bội thu, nhi tử, dấu hiệu tốt."
Lại nghe hầu gia giáo huấn tiểu thế tử, bọn người Lê ma ma, Tiểu Mễ, Bình Á nhịn không được cười.
Bởi vì hầu gia đã thượng tấu thỉnh phong, mặc dù trước mắt sách phong còn chưa ban xuống, nhưng xưng hô trên dưới trong phủ đều đã tự phát từ tiểu công tử đổi thành tiểu thế tử.
Toàn bộ dịp đón năm mới, bởi vì có tiểu thế tử, nên trong phủ không biết đã thêm vào bao nhiêu ý vị vui mừng
Năm nay so với năm trước còn náo nhiệt hơn
"Một năm so với một năm còn náo nhiệt hơn." Vui mừng nhất chính

là Trần Thúc.
Đường Ngọc chỉ cảm thấy nhoáng cái lại là một năm, lúc này năm trước, nàng mới đến Kính Bình Hầu phủ.
Trần Thúc ôm nàng từ phía sau, "A Ngọc, tiểu Sơ Lục sinh vào tháng mười, mười lăm tháng giêng vừa lúc là trăm ngày.

Tiệc trăm ngày chúng ta cần làm hoành tráng một lần đi, để cho cả Giang thành đều náo nhiệt hẳn lên."
Toàn bộ Giang thành?
Trong lòng Đường Ngọc thổn thức, có quá bốc đồng quá không.....
Trần Thúc cười, "Sợ cái gì, toàn bộ Giang thành đều thích náo nhiệt, nhập tiệc trăm ngày của nhi tử cùng với Tết nguyên tiêu, bá tánh trong thành nhất định cao hứng không chịu nổi."
Đường Ngọc bật cười, muốn so điều này, không ai hơn được Trần Thúc.
"Được." Đường Ngọc ấm giọng
Trần Thúc không có buông tay, hàm dưới đặt trên vai nàng, ánh mắt nhìn về phía tiểu Sơ Lục trong lòng Đường Ngọc, nhẹ giọng nói, "Nhi tử, con sắp một trăm ngày rồi!"
Đường Ngọc thật sự không nhìn ra ngữ khí của hắn, là kích động, là thở dài, hay là cảm thấy mau, hoặc là cảm thấy chậm
Trần Thúc lại nói, "Mỗi ngày một bộ dáng, nhìn như rất lớn, kỳ thật lại mới một trăm ngày."
"Tới, cha ôm một cái." Trần Thúc duỗi tay.
Đường Ngọc cho hắn ôm
"Nhi tử, chờ con lớn hơn một chút, cha mang con đi đốt pháo, được không?" Dù sao vẫn là Trần Thúc tình nguyện hỏi.
Đường Ngọc không quấy rầy hai phụ tử bọn họ ở chung.
.....
Hôm nay là ngày đón giao thừa, cần mặc đồ mới.
Đường Ngọc vừa lúc để Lê ma ma lấy xiêm y tới, Trần Thúc ôm trong chốc lát, Đường Ngọc thay đổi y phục năm mới cho tiểu Sơ Lục, lập tức thành bánh bao sữa vui vẻ
Trước giờ Thìn, Mậu Chi cũng tới viện
"Tỷ tỷ, tỷ phu!" Mậu Chi vui mừng.
"Tiểu Sơ Lục!" Mậu Chi lại nhìn về phía bánh bao sữa trong lòng

Đường Ngọc
Dương thị đỡ lão thái thái tới, cũng vừa vặn gần đến giờ Thìn.
Giờ Thìn ở chủ viện đốt pháo bỏ tà khí

Trần Thúc đi đốt
Đường Ngọc ôm tiểu Sơ Lục cách xa một chút.
Khi tiếng pháo vang lên, tiểu Sơ Lục vẫn bị bừng tỉnh, oa oa oa khóc lớn lên, kỳ thật đã cách rất xa, Đường Ngọc che chở bé, nhẹ nhàng vỗ về, chậm rãi trấn an
Tiểu Sơ Lục cũng từ từ không sợ nữa, mở to mắt nhìn mẫu thân.
Kỳ thật pháo cách cũng rất xa, nhưng đây là lần đầu tiên sau khi tiểu Sơ Lục ra đời nghe được tiếng pháo.....
Cái gì cũng có lần đầu tiên.
Và đây cũng là lần đầu tiên.
.....
Tới buổi trưa, Đường Ngọc dỗ tiểu Sơ Lục ngủ trưa.
Trần Thúc vén mành lên đi vào trong phòng, trong tay còn cầm một phong thư, "Thái nãi nãi hồi âm, nói tên hắn nên để cha mẹ đặt, bà đặt tên chữ nhỏ là được rồi"
Đường Ngọc hiểu ý, thái nãi nãi là không muốn bao đồng làm thay, tên chữ nhỏ chính là tâm ý của thái nãi nãi
"Thái nãi nãi nói như thế nào?" Đường Ngọc hỏi.
Trần Thúc nói, "Hy vọng bất luận con có bao lớn, đều thiên chân như thuở ấu thơ, không quên sơ tâm*"
Trần Thúc cười nói, "Vong Sơ"
*Không quên sơ tâm = Không quên tâm ban đầu = Bất vong sơ tâm.

Tên chữ nhỏ thái nãi nãi đặt cho Tiểu Sơ Lục là Quên Sơ = Vong Sơ
Tên chữ nhỏ có khi sẽ lấy phản nghĩa, không quên sơ tâm, đó là dùng chữ quên sơ để cảnh giác.
Vong Sơ?
"Dễ nghe" Đường Ngọc cũng thích.
Trần Thúc duỗi tay vén tóc mai ra sau tai nàng, "Nhũ danh là ta đặt, chữ nhỏ là thái nãi nãi đặt, A Ngọc, nàng đặt tên cho nhi tử đi....."
Hắn nói đến chỗ này là đã sớm có suy xét, Đường Ngọc không có

tìm cớ.

Phảng phất cũng không nghĩ quá nhiều, mỉm cười nói, "Sơ Lục cũng tốt, Vong Sơ cũng tốt, đều là nhắc nhở.

Trường Doãn, vậy kêu Miễn Chi đi, dựa vào cố gắng*"
*Cố gắng = Miễn trong từ Hán Việt
"Trần Miễn Chi....." Trần Thúc cười nói, "Chậc chậc, ở đâu mà có tên hay như vậy chứ?"
Đường Ngọc bị hắn chọc cười.
"Miễn Chi, con có tên rồi nha." Trần Thúc sờ sờ mặt bé, tựa như lần đầu quen biết, nghiêm túc nói, "Năm mới tốt lành, Trần Miễn Chi!"
Đường Ngọc mỉm cười.

Chương 85: 85: Xuân Tuần

Có tiểu Miễn Chi, toàn bộ dịp đón giao thừa, trên dưới hầu phủ đều vây quanh tiểu tổ tông Miễn Chi
Lão thái thái cũng vậy, Dương thị cũng vậy, mà Trần Thúc, Đường Ngọc cùng Mậu Chi cũng vậy, đều tranh thủ thời gian chơi đùa cùng tiểu Miễn Chi, hài tử gần ba tháng thời gian ngủ mỗi ngày rất dài, thời điểm tỉnh dậy chính là bảo bối của cả nhà
Mậu Chi cầm trống bỏi chơi với tiểu Miễn Chi hồi lâu.

Ban ngày qua đi rất nhanh, đến bữa cơm tất niên, tiểu Miễn Chi bú no nê, Lê ma ma mang đi ngủ.

Đường Ngọc cùng Trần Thúc, lão thái thái, Dương thị, Mậu Chi cùng nhau ở thiên sảnh dùng cơm tất niên.

Cơm tất niên cần uống rượu, Đường Ngọc còn cho Miễn Chi bú, Trần Thúc dùng chiếc đũa dính chút rượu cho nàng nếm thử, xem như ăn cơm tất niên uống rượu
Đường Ngọc nếm nếm.

"Muốn nữa không?" Trần Thúc hỏi.

Đường Ngọc lắc đầu, sắc mặt hơi hơi đỏ.

Ngay trước mặt tổ mẫu cùng mợ, còn có Mậu Chi, có chút thân cận.

Mậu Chi nhịn không được cười.

Dương thị vỗ vỗ đầu của hắn.

Trần Thúc mau chóng gắp thức ăn cho lão thái thái còn có Dương thị, Mậu Chi, cuối cùng là Đường Ngọc, "Nàng vất vả, ăn nhiều chút.

”

Thực mau, chén của Đường Ngọc đã xếp thành tòa núi nhỏ
“Ăn không hết……” Đường Ngọc than nhẹ.

“Ăn không hết ta ăn.

” Hắn hôn sườn má nàng
Mậu Chi vội vàng che đôi mắt.

Bầu không khí bữa cơm tất niên rất tốt đẹp, chờ đến lúc xem pháo hoa, Đường Ngọc dắt Mậu Chi đi xem.

Khi xem pháo hoa ở năm trước, nàng còn cao hơn Mậu Chi rất nhiều, năm nay xem pháo hoa, liền cảm thấy dường như Mậu Chi đã cao hơn một cái đầu, “Sao đệ lớn nhanh như vậy chứ?”
Mậu Chi thở dài, “Ngày sau tiểu Miễn Chi càng mau lớn hơn”
Đường Ngọc từ phía sau vòng lấy cổ hắn, “Mậu Chi, tỷ muốn đệ cùng tiểu Sơ Lục đều khỏe mạnh lớn lên.

”

Mậu Chi cạn lời, “Đệ đã sớm trưởng thành, tỷ còn lấy tiểu Sơ Lục ra so với đệ nữa.

”

Trong lúc hai tỷ đệ đối thoại, pháo hoa chiếu sáng toàn bộ bầu trời đêm.

……
Thêm chút thời gian, Lê ma ma ôm tiểu Sơ Lục ra tới.

Trưởng bối phát bao lì xì mừng tuổi, tiểu Sơ Lục nhận đầu tiên
Lão thái thái, Dương thị, còn có Trần Thúc theo thứ tự nói lời chúc phúc, tuy tiểu Sơ Lục ngủ, nhưng Đường Ngọc ôm nhận lấy.

Cơm tất niên kết thúc, Dương thị dẫn Mậu Chi về nhà
Lão thái thái cũng trở về Trường Nhạc uyển.

Đường Ngọc đi tắm thay xiêm y, sau khi trở về, thấy Trần Thúc đang luống cuống tay chân chăm sóc tiểu Sơ Lục
"Sao vậy?" Đường Ngọc thấy hắn chân tay luống cuống.

Trần Thúc thở dài, "Con kéo xú xú!"
"Đổi tã đi.

" Đường Ngọc tiến lên, Trần Thúc bế tiểu Sơ Lục lên, Đường Ngọc thuần thục gỡ tã xuống, lại dùng nước ấm lau mông nhỏ cho tiểu Sơ Lục, lại dùng khăn lông khô lau khô rồi mới lần nữa thay một cái tã khác cho bé
Tiểu Sơ Lục thoải mái chìm vào giấc ngủ
Lê ma ma lấy tã đi.

Đường Ngọc hôn trán tiểu Sơ Lục, bỗng nhiên bị người ôm lấy từ phía sau
Đường Ngọc hết hồn, "Trường Doãn……"
Trần Thúc nhắc nhở nói, "Xuỵt, đừng đánh thức nhi tử!"
Trần Thúc ôm nàng lên giường, "Đón giao thừa!"
Đường Ngọc: "……"
Khi pháo hoa giờ Tý nở rộ, trong mắt Đường Ngọc vẫn mê ly, bên tai có người gọi tên nàng, quanh mình loạn đến rối tinh rối mù.

Đường Ngọc, ta yêu nàng
Hôm sau, lại là tiệc mùng một.

Tiệc mùng một năm trước, Đường Ngọc còn có chút khẩn trương, bất luận là Kính Bình Hầu phủ hay là Vạn Châu phủ, nàng cũng chưa biết được mấy người, trời xa đất lạ, đều cần Phạm Cù cùng Lê ma ma chỉ điểm; nhưng năm nay đã ngựa quen đường cũ.

Các gia quyến quan lại ở Giang thành Vạn Châu phủ, khi Đường

Ngọc có thai cơ hồ đều đã gặp qua.

Quan hệ đã thân cận hơn, thí dụ như Mãn phu nhân, phần lớn là ba ngày hai đầu đều có thể gặp mặt.

Cũng có không ít người tuổi tác xấp xỉ, qua lại cũng nhiều.

Phạm Cù cùng Lê ma ma đã sớm không cần giúp phu nhân nhìn, Đường Ngọc đã có thể ứng phó một mình
Tiểu thế tử ra đời, khi phu nhân chưa ở cữ xong, các gia quyến ở Vạn Châu phủ không tiện tới thăm, lại gặp thời điểm đón năm mới, nên đều chờ đến tiệc mùng một tới gặp tiểu thế tử.

Vạn Châu phủ đều biết hầu gia đã trình tấu thỉnh lên, nhi tử của phu nhân chính là tiểu thế tử, hiện giờ chỉ chờ trong kinh đưa sách phong xuống thôi
Lê ma ma ôm tiểu Sơ Lục tới viện
Còn chưa đến trăm ngày, thời gian thức cũng không lâu, lúc Lê ma ma ôm tới, tiểu Sơ Lục vừa lúc tỉnh, Lê ma ma ôm đến cho Đường Ngọc, Đường Ngọc ôm vào trong ngực, người khác mỗi người đều nói, giống phu nhân, cũng có người nói giống hầu gia
Người có quan hệ thân cận, cũng có người hỏi một câu, phu nhân có chuẩn bị nhũ mẫu không?
Mới vừa rồi có nghe nói phu nhân tự mình chăm sóc
Đường Ngọc gật đầu, đã chuẩn bị, nhưng còn chưa dùng.

Cũng có người cảm thán, phu nhân tự tay làm lấy, thật vất vả……
Đôi khi Đường Ngọc cũng cảm thấy mệt, nhưng nhìn tiểu Sơ Lục, lại cảm thấy đáng giá.

Trong lúc Đường Ngọc đi cho tiểu Sơ Lục bú, trong số các phu nhân gia quyến còn có người cảm thán, nghe nói tình cảm của hầu gia cùng phu nhân rất tốt, phu nhân nói cái gì hầu gia đều nghe, phu nhân không muốn tìm nhũ mẫu, hầu gia cũng chưa nói gì thêm, đổi lại nhà người khác, có lẽ sẽ nói phu nhân không màng cảm nhận của hầu gia

Hầu gia sủng phu nhân là được.

……
Thêm chút thời gian, tiệc tối được bày ở chính sảnh
Bởi vì là tiệc chính, cho nên Đường Ngọc dính một chút rượu.

Có tiểu thế tử, tiêu điểm của mọi người đều chúc tiểu thế tử thông tuệ, thân thể khoẻ mạnh
Toàn bộ quan lại Vạn Châu phủ đều nhìn ra được sắc mặt hầu gia rạng rỡ
Thời gian tiệc tối không kéo quá dài, tiểu thế tử còn nhỏ, giữa tiệc phu nhân rời đi chăm sóc tiểu thế tử, rất nhanh, bên này hầu gia cũng không sai biệt lắm, mọi người lại lần nữa nâng chén, cung chúc tân xuân, tiệc tối liền tan
Khi Trần Thúc về phòng, Đường Ngọc mới vừa cho tiểu Sơ Lục bú xong
Khuôn mặt nhỏ phấn nộn của tiểu Sơ Lục còn đang chẹp chẹp miệng, sắc mặt cũng hồng hồng, đôi tay đặt ở hai bên lỗ tai
Trần Thúc nhìn thế nào cũng cảm thấy tim như muốn hòa tan.

Nhưng hôm nay uống không ít rượu, sợ hun đến tiểu Sơ Lục, Trần Thúc đi nhĩ phòng rửa mặt, sau khi ra tới, một thân thoải mái mát mẻ, mới hôn hôn trán tiểu Sơ Lục, "Thời gian thật mau.

"

Trần Thúc nhìn nhi tử, lại nhìn Đường Ngọc nói, "Nàng có cảm thấy nhi tử mỗi ngày một bộ dáng không.

"

Đường Ngọc chống cằm, "Lê ma ma cùng Đồng bà đều nói vậy, hài tử lớn vài tháng, đều là mỗi ngày một bộ dáng.

"

Đúng vậy, mỗi ngày nhìn bé đều thấy thực mới mẻ, đều chờ đợi bé có thể làm được chuyện gì đó

Có khi chỉ là chớp mắt vài cái, cũng đều sẽ cảm thấy nhi tử thông minh đến cực điểm.

"Đã gần đến tiệc trăm ngày" Trần Thúc cảm thán, "Cũng không biết Phạm Cù chuẩn bị đến đâu rồi?"
Lần này hắn muốn đem gộp Tết nguyên tiêu cùng tiệc trăm ngày của Tiểu Sơ Lục với nhau, từ lúc Phạm Cù mới nghe nói, liền bắt đầu sầu đến rụng tóc, để bá tánh toàn Giang thành đến tiệc trăm ngày của tiểu thế tử, cũng chỉ có tổ tông này của Kính Bình Hầu phủ mới có thể nghĩ ra!
Đường Ngọc cười nói, "Nghe nói ngoại trừ đêm 30, đã bận liên tục mười mấy ngày, đã lâu không thấy được người rồi.

"

Trần Thúc kinh ngạc, "Có nói quá không vậy?"
Đường Ngọc thở dài, "Chàng cũng không phải không biết, tính tình Phạm Cù nghiêm túc, một câu nói của chàng, hắn phải làm việc đến mười phần"
Trần Thúc cười, "Thôi kệ, cho hắn rụng bớt tóc cũng tốt.

"

Đường Ngọc không biết nên khóc hay cười.

Lực chú ý của Trần Thúc lại quay về trên người tiểu Sơ Lục, "Tiểu Sơ Lục, cứ từ từ lớn nha con, không cần gấp, để cha có nhiều thời gian nhìn con nha.

"

Đường Ngọc nhìn hắn.

Ánh mắt hắn thành kính, trong mắt đều là ánh sáng nhu hòa.

Đường Ngọc nhớ tới khi hắn còn bé người thân đã qua đời, đối với người thân cũng không có chờ đợi gì
Nhưng với Trần Thúc mà nói, tiểu Sơ Lục là huyết mạch chí thân của hắn, với hắn mà nói có ý nghĩa rất khác biệt

Hắn muốn bảo hộ bé con
Tiểu Sơ Lục ra đời, làm Trần Thúc bước ra khỏi bóng ma người thân qua đời khi còn bé, như bước sang một cuộc sống mới
Đường Ngọc đi nhĩ phòng rửa mặt, không quấy rầy hai phụ tử bọn họ
Khi Đường Ngọc ra tới, Trần Thúc ôm nàng.

Đường Ngọc đỏ mặt, "Nhi tử đang mở to mắt.

"
Trần Thúc vừa nhìn, thật sự……
Trần Thúc thở dài, "Nhi tử, nhìn cha ôm mẫu thân sao? Đây chính là đang làm mẫu cho con, về sau hai người chúng ta cần chăm sóc tốt cho mẫu thân.

"

Cái miệng này của hắn, Đường Ngọc vừa tức giận vừa buồn cười.

Sau tiệc trăm ngày, chính là xuân tuần.

Trước mắt còn khoảng hơn mười ngày
Phạm Cù còn đang chuẩn bị tổ chức tiệc trăm ngày, bận đến mức không thể phân thân, còn Lê ma ma thì đang coi sóc việc chuẩn bị đồ mới trong phủ
Lần này không giống trước đây, xuân tuần qua đi, hầu gia phu nhân cùng tiểu thế tử lập tức sẽ đi Bình Nam, có một ít đồ mới đều phải chuẩn bị trước, chờ đến Bình Nam lại sợ làm không kịp.

Đường Ngọc vừa xem sổ sách trong phủ, vừa hỏi Lê ma ma, "Xuân tuần là làm gì?"
Lê ma ma cười nói, "Xuân tuần là đại sự mỗi năm, Vạn Châu phủ quản lý nhiều thành trì, thị trấn quan trọng như vậy, hầu gia đều sẽ đi một lần, nói là tuần tra địa phương, cũng là an ủi, biểu đạt quan tâm của Vạn Châu phủ.

Đoạn đường này đi tới đi lui, sợ là phải mất ba tháng.

”
Vạn Châu đất rộng, Đường Ngọc biết ba tháng có thể vừa đi vừa về, vậy đều cần đi đường.

Trong phủ đang chuẩn bị cho Trần Thúc đi xuân tuần, cũng đồng thời chuẩn bị luôn chuyện đi Bình Nam
Xuân tuần vừa xong liền lập tức khởi hành, lần này đi Bình Nam chậm thì nửa năm, đồ cần chuẩn bị không ít.

Đường Ngọc đến viện tổ mẫu, “Tổ mẫu, người có cùng chúng con về Bình Nam không?”
Lão thái thái nắm tay nàng, “Về chứ, tổ mẫu biết con sống tốt là được, phẩm tính của Trường Doãn, trong lòng tổ mẫu hiểu rõ, tổ mẫu có ở đây hay không, hắn đối với con đều tốt, tổ mẫu không lo lắng.

Chuyện trong triều, lão bà tử ta cũng không làm được gì, chỉ là mấy ngày trước đây nghe Phạm trưởng sử nói, ngày sau con và Trường Doãn không tránh được phải thường xuyên chạy qua lại hai nơi Bình Nam cùng Vạn Châu, nhưng chúng ta cũng không thể chạy hai nơi theo hai người các con.

Mà thân thể mợ con cũng không được tốt, ta ở cùng nàng, còn có thể có người bầu bạn, chăm sóc lẫn nhau.

Mậu Chi đi theo con cùng Trường Doãn, ta và mợ con cũng an tâm rồi.

”
“Tổ mẫu……” Đường Ngọc nửa quỳ xuống, nghiêng đầu dựa vào đầu gối tổ mẫu
Lão thái thái duỗi tay sờ sờ đầu nàng, “Ngọc nhi, tổ mẫu biết con luyến tiếc, nhưng con cũng có cuộc sống riêng của con, không thể gánh thêm tổ mẫu nữa, con và Trường Doãn sống tốt, tổ mẫu liền

tốt”
Mắt Đường Ngọc mờ mịt.

Lão thái thái lại nói, “Còn nữa, Bình Nam vốn không phải cũng là nhà chúng ta sao? Tổ mẫu là về nhà.

”
Đường Ngọc gật đầu, “Dạ, tổ mẫu, chúng ta về nhà.

”
Lão thái thái ôm nàng.

.

Chương 86: 86: Xuân Tuần 2

Mười ba tháng giêng, Thịnh Liên Húc cùng Viên Liễu tới.

Trần Thúc cùng Đường Ngọc đi ra ngoài hầu phủ nghênh đón.

"Kinh hỉ không?" Viên Liễu mỉm cười
Đường Ngọc liên tục gật đầu, "Kinh hỉ, mọi người tới sao cũng không nghe nói trước gì hết vậy?"
Để bọn họ tiếp đón cho chu đáo hơn
Viên Liễu cười nói, "Nếu là kinh hỉ, đương nhiên không thể nói trước rồi! Chúng ta đến thăm tiểu Sơ Lục nhà các ngươi a.

"
Phàm là lúc ở cùng Viên Liễu, đều cảm giác được không khí xung quanh đều tốt.

Trần Thúc nhìn Đường Ngọc thở dài, "Thế nào? Ta đã nói bọn họ nhất định đến đây phải không!.

"
Hôm nay mới mười ba tháng giêng, khẳng định bọn họ chờ đón năm mới xong mới đi, từ Phong Châu đến Giang thành đi có 10 ngày, hẳn là suốt đêm lên đường.

Đường Ngọc đang muốn mở miệng, Viên Liễu dắt nàng đi vào trước, "Mau cho ta đi xem tiểu Sơ Lục của chúng ta! Ta chờ không nổi nữa ah!"
Hai người Đường Ngọc cùng Viên Liễu xách làn váy chạy trước.

Trần Thúc cùng Thịnh Liên Húc theo ở phía sau, Thịnh Liên Húc nói, "Gần đây chân cẳng thái nãi nãi không tốt, nếu không, bà cũng sẽ tới.

”

Trần Thúc duỗi tay ôm bả vai hắn, “Chờ Sơ Lục lớn hơn chút, bọn đệ mang đi gặp thái nãi nãi.

”

“Vậy thái nãi nãi khẳng định cao hứng!” Thịnh Liên Húc cười.

“Tiểu Sơ Lục ~” Khi Viên Liễu vào phòng, vừa lúc Sơ Lục tỉnh.

Lê ma ma bế Sơ Lục lên tới, đặt trong lòng Viên Liễu
Sơ Lục vừa lúc mở tròn mắt, tò mò đánh giá Viên Liễu.

Viên Liễu thở dài, “Đôi mắt thật đẹp ah ~”
Đường Ngọc cũng tiến lên, duỗi tay sờ sờ trán Sơ Lục
Hắn là Sơ Lục đã phát hiện mẫu thân mình, bỗng nhiên trước mắt sáng ngời, chớp chớp mắt, cười cười.

“Oa ~” Tim Viên Liễu đều muốn tan chảy
Đường Ngọc cũng là lần đầu tiên thấy tiểu Sơ Lục cười, nhất thời có chút không kịp phản ứng
“Trời ạ, sao lại đáng yêu như vậy chứ?” Viên Liễu hoàn toàn không biết hình dung như thế nào.

Đường Ngọc cũng cười, “Lần đầu tiên thấy hắn cười, hắn khẳng định rất thích tỷ ~”
Trong lòng Viên Liễu càng thích thêm vài phần, “Để ta nhìn xem, bảo bối nhà ai mà đáng yêu vậy chứ? Hắn có tên chưa?”
Đường Ngọc đáp, “Miễn Chi.

”

“Miễn Chi? Trần Miễn Chi?” Viên Liễu gọi một tiếng.

Hắn do Trần Thúc ngày nào cũng ở trước mặt tiểu gia hỏa gọi như vậy, cho nên nghe được mấy chữ Miễn Chi cùng Trần Miễn Chi, tiểu gia hỏa quả thực dừng một chút, ánh mắt nhìn về phía Viên Liễu.

Viên Liễu hiếm lạ đến không được.

……
Vừa rồi Đường Ngọc cùng Viên Liễu một đường xách váy, nắm tay chạy vào trong nhà
Còn Thịnh Liên Húc cùng Trần Thúc lại vừa đi vừa nói.

"Chuyện trước đây trong kinh, thái nãi nãi đã nói với ta, không ngờ được đại ca lại như thế…… Ngày sau đệ có tính toán gì không?" Thịnh Liên Húc hỏi.

Trần Thúc đáp, "Xuân tuần năm sau, sau khi xuân tuần sẽ đi một chuyến đến Bình Nam, đổi người Bình Nam thành người của mình, ổn định xong, đóng quân cũng cần biến động theo, để Bình Nam cùng Vạn Châu liền thành một mạch, làm tấm chắn cho nhau, cũng không sợ thiên tử tiếp tục mơ ước, Vạn Châu và Bình Nam đều có thể tự bảo vệ mình.

"

Thịnh Liên Húc thở dài, "Cho nên thái nãi nãi lo lắng là lo lắng, nói nếu đệ về lại Vạn Châu thì trong lòng đã hiểu rõ, quả nhiên.

"

Trần Thúc nhàn nhạt cười cười.

Thịnh Liên Húc lại nói, "Trường Doãn, chờ Bình Nam ổn định, đệ cũng có thể tự xưng quân hầu.

"

Hắn có Bình Nam, Vạn Châu, Vương Uy ở Hoài Châu lại đã xem Trần Thúc như quân hầu từ sớm, hơn nữa còn có Phong Châu ủng hộ, quân hầu như Trần Thúc, đã sớm có thể đối địch cùng thiên tử
Thịnh Liên Húc nói, "Thái nãi nãi nói, nếu đệ xưng đế, Phong Châu sẽ ủng hộ"

Thịnh Liên Húc lại nói, "Nhưng đệ sẽ không.

"
Trần Thúc cười.

Thịnh Liên Húc duỗi tay ôm vai hắn, lại giấu đi nửa câu sau, thái nãi nãi còn nói, trừ phi hắn bị buộc đến bước đường cùng……
"Huynh thì sao, Phong Châu có tính toán gì không?" Trần Thúc cũng hỏi hắn
"Yên lặng theo dõi biến hóa đã, Phong Châu, thiên tử tạm thời sẽ không động, nhưng thái nãi nãi tuổi tác cao, thái nãi nãi nói, nếu bà không còn, bệ hạ sẽ động vào Phong Châu đầu tiên, cho nên, nếu đệ xưng quân hầu, Phong Châu dựa vào đệ, ta có thể kê cao gối mà ngủ.

" Thịnh Liên Húc trêu ghẹo.

Trần Thúc cười nói, "Để đệ suy xét, suy xét.

"
Huynh đệ hai người đều cười vang lên.

Tới gần viện, Thịnh Liên Húc hỏi, "Thái nãi nãi lấy chữ nhỏ, đặt đại danh chưa?"
Trần Thúc nói, "Miễn Chi.

"
"Trần Miễn Chi…… Ừm, có mặt mũi.

" Thịnh Liên Húc cảm thán.

Chờ đến khi vào phòng, quả nhiên nhìn thấy Viên Liễu đang ôm hài tử, nhìn thấy Thịnh Liên Húc cùng Trần Thúc đi vào, Viên Liễu làm một tư thế yên lặng, hắn là tiểu Miễn Chi mới vừa ngủ không lâu, Viên Liễu sợ hai người bọn họ đánh thức.

“Chàng cũng tới ôm một cái……” Viên Liễu yêu thích không buông tay.

Thịnh Liên Húc bế tiểu Miễn Chi, “Giống Đường Ngọc, nhưng đôi mắt lại giống Trường Doãn.

”
Trần Thúc trêu chọc, “Hai người mau chóng sinh một đứa đi a.

”
Thịnh Liên Húc cùng Viên Liễu đỏ mặt
Thịnh Liên Húc cũng nghiêm túc, “Được a, sinh một nữ nhi chúng ta kết thân gia!”
“Chuyện này, phu nhân đệ làm chủ.

” Trần Thúc khoe mẽ.

Trong phòng đều cười rộ lên.

Thịnh Liên Húc không để ý bọn họ, “Ta đây nhìn con rể ta ~”

Trong phòng lại lần nữa cười rộ lên.

“Nếu huynh sinh nhi tử thì làm sao?” Trần Thúc cảm thán.

Thịnh Liên Húc nói, “Vậy xem cháu trai ta a!”
Trần Thúc còn chưa kịp cười, Thịnh Liên Húc lại nói, “Nói không chừng đệ lại sinh một nữ nhi, chúng ta vẫn làm thông gia được”
Lúc này, Đường Ngọc đỏ mặt
*** Truyện chỉ đăng tại .

wattpad.

com/user/nhamy111***
Hôm sau, Viên Liễu cùng Thịnh Liên Húc đi Trường Nhạc uyển thăm lão thái thái.

Tính tình hoạt bát náo nhiệt như Viên Liễu rất dễ ở chung với người khác, cũng dễ được trưởng bối ưa thích.

Hai người đều thỉnh an lão thái thái
Đối phương là Kiến Bình Hầu thế tử cùng thế tử phu nhân, lễ nghi giáo dưỡng đều tốt
Khi ở chung, mặc dù không có Đường Ngọc cùng Trần Thúc ở đây, cũng không làm lão thái thái câu nệ
Bọn họ cũng vấn an Dương thị
Sau đó, lão thái thái, Dương thị, Đường Ngọc cùng Viên Liễu vừa lúc đủ một bàn mã điếu, đều là nữ quyến, Trần Thúc phụ trách bưng trà đổ nước, trong chốc lát ở sau lưng Đường Ngọc nhìn nhìn, trong chốc lát lại sau lưng lão thái thái góp ý vài chiêu, trong chốc lát lại sau lưng mợ phát biểu cảm nghĩ, Thịnh Liên Húc thấy hắn rất thích thú.

……
Qua mười bốn tháng giêng, chính là Tết nguyên tiêu!
Tết nguyên tiêu lần này lại trúng trăm ngày tiểu thế tử, toàn bộ Giang thành đều náo nhiệt vô cùng.

Đến đêm nguyên tiêu, Trần Thúc xốc nỗi đến mức ôm nhi tử đi khắp nơi, ý cười trên mặt muốn thu cũng thu không được, trước đây người khác đều chào hỏi hầu gia hảo, hôm nay tất cả đều chào hỏi tiểu thế tử.

Bá tánh Giang thành đều thân thiết với Trần Thúc, hiện giờ có tiểu Sơ Lục, mối thân thiết này đều đặt trên người Sơ Lục
"Tiểu thế tử hảo!" "Tiểu thế tử!"
Mỗi người đều tiến lên góp mặt, nhiệt tình đến nhìn tiểu thế tử, nhưng lại sợ dọa đến tiểu thế tử, nên đều cách hơi xa.

Trần Thúc thu thập vô số đèn trường minh, đèn trường thọ, đèn trường phúc vân vân.

Viên Liễu cùng Đường Ngọc đi ở phía sau, từ bóng dáng cùng góc nghiêng ngẫu nhiên trên gương mặt, đều có thể nhìn thấy Trần Thúc cười không khép miệng được, xuân phong đắc ý.

Tiệc trăm ngày, người khác đều bày tiệc rượu.

Hắn bày nguyên một cái hội chùa trong ngày hội nguyên tiêu
……
Chờ đến khi về nhà cũng đã khuya.

"Nhi tử ta hôm nay khẳng định rất cao hứng.

" Trần Thúc còn đang đắc ý.

Đường Ngọc không nỡ quét đi hứng thú của hắn
Hôm nay tròn trăm ngày, đầu nhỏ của tiểu Miễn Chi lần đầu tiên được cạo tròn tròn, đáng yêu đến cực điểm.

"Càng ngày càng đẹp.

" Trần Thúc thiệt tình thích.

Đường Ngọc nói, "Tổ mẫu nói, hài tử cạo đi tóc máu mới đẹp.

"
Trần Thúc càng nhìn càng có chút luyến tiếc, "Sao con lại không lớn hơn nữa, ta sẽ dẫn con cùng đi xuân tuần, không cần phải xa con thời gian dài như vậy.

"
Xuân tuần đến tháng ba mới có thể trở về, hắn lại không được gặp phu nhân cùng nhi tử suốt một tháng rưỡi
Đường Ngọc hôn hôn trán hắn, nhẹ giọng nói, "Chúng ta ở nhà chờ chàng.

”
Trần Thúc cũng hôn nàng.

“Tháng ba ta sẽ trở về.

” Hắn duỗi tay vén tóc ra sau tai cho nàng, “A Ngọc, rất nhanh.

”
Đường Ngọc gật đầu.

Hắn hôn lên cần cổ nàng, Đường Ngọc ôm chặt hắn, gặp lại chưa được một tháng, lại phải tạm chia biệt……
*** Truyện chỉ đăng tại .

wattpad.

com/user/nhamy111***
“Đi đây” Thời điểm chia tay, Trần Thúc ôm nàng.

Binh lính cùng quan lại đi theo chung quanh đều nhịn không được nói chuyện với nhau hoặc là cúi đầu, làm bộ không thấy.

“Phu nhân, chờ ta trở về” May mà Trần Thúc cũng không kiêng dè.

“Ừm.

” Đường Ngọc nhẹ giọng.

Điều muốn nói, tối hôm qua đều nói, Lê ma ma ôm tiểu Sơ Lục tiến lên.

Tiểu Sơ Lục mở to mắt, hơn nữa từ lần trước cười một hồi trước mặt Đường Ngọc cùng Viên Liễu, liền bắt đầu thường xuyên cười.

Bây giờ, nhìn cha mình, tiểu Sơ Lục bỗng nhiên cười cười
Trần Thúc đụng chóp mũi lên trên chóp mũi hắn, “Chờ cha trở về,

không được khi dễ mẫu thân!”
Lê ma ma bực bội nhìn hắn một cái, “Hầu gia!"
Sắp phải đi rồi, còn chọc người ta bực!
Lúc này Trần Thúc mới cười cười, nhìn Lê ma ma nói, “Lê ma ma, thay ta chăm sóc A Ngọc cùng Sơ Lục”
“Hầu gia yên tâm.

” Lê ma ma cười không khép miệng được.

Bên cạnh, Mậu Chi cũng vừa lúc từ biệt cùng Dương thị xong, cũng tiến lên nói cùng Đường Ngọc và tiểu Sơ Lục, “Tiểu Sơ Lục, chờ cữu cữu trở về gặp ngươi.

”
Vạn Châu phủ có rất nhiều chuyện Trần Thúc đều không có kiêng dè Mậu Chi, lần này xuân tuần là cơ hội khó có được, hiểu biết toàn bộ hoàn cảnh Vạn Châu, cho nên Trần Thúc dò hỏi ý Mậu Chi cùng mợ Mậu Chi muốn đi, mợ cũng đồng ý.

Thời gian một tháng rưỡi trên đường không tính quá dài.

Đọc thê???? ????hiều t????uyệ???? ở ___ TRu????TRU YEN.

???????? ___
Trên xe ngựa, Trần Thúc cùng Mậu Chi phất tay từ biệt với mọi người, Đường Ngọc bừng tỉnh nhớ tới lúc ở Đào thành, phảng phất cũng là cảnh tượng trước mắt.

Đường Ngọc nhìn theo xe ngựa Trần Thúc cùng Mậu Chi rời đi, cho dù có hiểu rõ lời thái nãi nãi nói, cách biệt là trạng thái bình thường, nhưng trong lòng vẫn sẽ buồn bã mất mát.

Trong thời loạn thế, chỉ mong bình an
……
Trần Thúc đi, Viên Liễu và Thịnh Liên Húc còn ở hầu phủ hai ngày nữa mới đi.

Viên Liễu muốn ở cùng nàng nhiều hơn
Trước đây khi ở Phong Châu, hai người ở chung rất vui, như bạn khuê mật, bây giờ Trần Thúc rời đi, Thịnh Liên Húc cũng ngủ một mình, Viên Liễu và Đường Ngọc ngủ cùng một chỗ nói chuyện với nhau
"Kỳ thật, đại ca có chút khó hiểu, ta cảm thấy trước đây hắn vẫn còn rất tốt, con người có thể sẽ thay đổi, cũng có thể hắn chỉ giả vờ trước mặt thái nãi nãi.

Nhưng mà đại tẩu là người thật sự tốt, khi đó đại ca cùng đường, mới có thể tới chỗ thái nãi nãi cầu che chở, sau đó do nhà mẹ đẻ đại tẩu ủng hộ, đại ca mới có thể ngồi trên vị trí An Bắc Hầu, chỉ là sau đó phụ thân cùng huynh trưởng của đại tẩu chết trận hết cả, khi đó đại ca đối với đại tẩu cũng rất tốt.

Nhưng mà bỗng nhiên xưng đế, thời gian đại tẩu không ở trong kinh, tam cung lục viện bỗng nhiên đều đầy, đại tẩu nhất định không vui.

" Viên Liễu thở dài, "Muội thử nghĩ xem, nếu bên cạnh Trường Doãn có thêm một người, muội vui vẻ nổi không? Còn trong cung, bên gối thiên tử có biết bao nhiêu người?"
Đường Ngọc rất ít nghe Trần Thúc nói về chuyện đế hậu
Viên Liễu nói xong, lại nghiêng người nằm xuống, nhìn về phía nàng, "Trường Doãn sẽ không.

"
Đường Ngọc nhìn nàng.

Viên Liễu lại nói, "Ta cảm thấy Liên Húc và Trường Doãn đều rất tốt, tuy Trường Doãn kêu Liên Húc một tiếng nhị ca, nhưng kỳ thật ngày sinh của hai người bọn họ chỉ cách trước sau một tháng, ta còn cảm thấy Liên Húc không thành thục bằng Trường Doãn đâu!"
Đường Ngọc cười, "Chỉ cần bọn họ bình an thì tốt rồi……"

Viên Liễu cũng thở dài, "Đúng vậy, bọn họ bình an thì tốt rồi.

A Ngọc, ngày mai chúng ta cũng phải đi rồi, trong nhà chỉ có một mình thái nãi nãi, chúng ta không thể ở lâu, ngày sau, chờ Sơ Lục lớn hơn chút nữa, chúng ta gặp ở Phong Châu"
"Ừm" Đường Ngọc đáp ứng
……
Viên Liễu cùng Thịnh Liên Húc đi không lâu thì đã tới tháng hai
Kính Bình Hầu phủ cùng Vạn Châu phủ đều mọi việc trôi chảy.

Trần Thúc đi đến nơi nào đều có thư từ về, viết cho Đường Ngọc, cũng sẽ kèm theo lời mỗi ngày nuốn nói với nhi tử, để Đường Ngọc đọc cho nhi tử nghe.

Hắn đang tận lực làm một phụ thân tốt
Đến trung tuần tháng hai, thánh chỉ trong cung tới, là thánh chỉ sách phong Trần Miễn Chi làm Kính Bình Hầu thế tử
Trần Thúc không ở nhà, Đường Ngọc tiếp chỉ.

Nội thị quan tiến lên đỡ Đường Ngọc đứng dậy, "Phu nhân mau đứng dậy.

"
Đã là sách phong, thì sẽ có phong thưởng.

Nội thị quan khác tiến lên, đem đồ phong thưởng lên
Xong việc, nội thị quan tuyên chỉ vẫn chưa rời đi, mà thừa dịp người khác không chú ý, nhét một tờ giấy vào trong tay Đường Ngọc, cũng thấp giọng nói, "Thay sư phó thăm hỏi cô cô.

"
Đường Ngọc đột nhiên hiểu ý, là người của Văn Quảng
"Văn Quảng có khỏe không?" Đường Ngọc nhẹ giọng.

Nội thị quan chắp tay, "Sư phó rất tốt, hiện giờ đang làm việc ở ngự tiền, cho nên nhờ nô gia đem đồ đến cho cô cô.

”

Đường Ngọc gật đầu.

Đợi đến lúc nội thị quan rời đi, Đường Ngọc mới hủy tờ giấy đi, ánh mắt ngơ ngẩn trong phút chốc —— thiên tử ban Đài Vận cho Du Dương Hầu?
*** Truyện chỉ đăng tại .

wattpad.

com/user/nhamy111***
Suốt đêm lên đường, xe ngựa lại đến một chỗ nghỉ chân, Trần Thúc mới vừa xuống xe ngựa, Trần Lỗi tiến lên, “Phu nhân cho đưa mật hàm tới.

”
Trần Thúc cho rằng nàng rốt cuộc đã chịu gửi thư tình cho hắn, nhưng khi mở tờ giấy ra, toàn bộ mày đều nhíu lại
Bước tiếp theo hắn vốn muốn đi Đài Vận thành.

—— bây giờ, thiên tử lại muốn ban Đài Vận cho Du Dương Hầu, đó chính là muốn chờ ngồi trên núi nhìn hổ đấu!
Để cho bọn họ nội đấu!
Du Dương Hầu chỉ sợ đã có chuẩn bị mà đến, cũng có thể đã sớm ở Đài Vận chờ hắn lộ diện.

Trần Thúc bình tĩnh, “Thật sự cho rằng Vạn Châu dễ bị ăn hiếp!”.

Chương 87: 87: Xưng Đế

Trần Thúc sắp đến Đài Vận, quả thực có quan địa phương tới báo, "Hầu gia, Du Dương Hầu gửi bái thiếp, báo ngày mai đến thăm."
Trần Thúc nhận, đơn giản nhìn lướt qua, nhạt giọng nói, "Cho người hồi âm một tiếng, bản hầu ở Đài Vận chờ Phó thúc thúc."
Quan địa phương đáp lời
Du Dương Hầu là trưởng bối, Trần Thúc nên gọi một tiếng Phó thúc thúc
Lần này đi ra ngoài, Cố Tới, Phùng Vân cùng Phạm Cù đều đi theo Trần Thúc, Trần Thúc đưa thiệp cho Phạm Cù.
Phạm Cù nhìn nhìn, là bái thiếp của Du Dương Hầu, mặt trên còn niêm phong bởi dấu sáp của Phục Châu, là cố ý để hầu gia xem.
Phùng Vân lấy từ trên tay Phạm Cù, cười nhạt nói, "Hầu gia hôm nay mới đến Đài Vận, trên bái thiếp đã viết ngày mai gặp, chỉ sợ người đã đến từ sớm, vẫn đang đợi hầu gia.

Cho nên hôm nay nghe nói hầu gia đến đây, lập tức sai người đưa thiệp tới."
Trần Thúc thở dài, "Đã chờ không nổi nữa thôi, nếu không phải hôm nay tới muộn, có lẽ buổi tối chúng ta đã tới nơi rồi."
Phạm Cù hỏi, "Hầu gia, chúng ta cần chuẩn bị cái gì không?"
Trần Thúc cười nói, "Chuẩn bị hù dọa hắn."
Cố Tới cùng Phùng Vân đều nhịn không được cười.
Phạm Cù cạn lời
"Trên tay Du Dương Hầu có thánh chỉ, suy nghĩ dựa vào thánh chỉ, việc này cũng như ván đã đóng thuyền, có lẽ cũng chưa nghĩ gì nhiều đã vội vàng tới Đài Vận.

Phục Châu có nhiều nơi chịu thiên tai như vậy, Du Dương Hầu không lo bận tâm, ngược lại còn đi đường vòng tới Đài Vận, việc này là Du Dương Hầu suy nghĩ không thấu đáo." Cố Tới vuốt vuốt chòm râu.
Phùng Vân đáp, "Nếu Du Dương hầu suy nghĩ thấu đáo, mặc dù có

thánh chỉ trong tay cũng chưa chắc sẽ nghĩ đến việc muốn tới tìm hầu gia.

Chỉ sợ, hiện giờ Đài Vận đối với Du Dương Hầu mà nói, cứ như gân gà, ăn thì vô vị, nhưng bỏ thì lại tiếc, cho nên dù sao cũng phải đi một chuyến, kỳ thật chưa chắc đã tự mình nghĩ kỹ."
Trần Thúc nhạt giọng cười nói, "Vậy chúng ta giúp Phó thúc thúc nghĩ kỹ."

.....
Đoàn người Trần Thúc đến Đài Vận đã là buổi trưa.
Sau buổi trưa, Trần Thúc liền đi tuần tra công trường
Trước đây Đài Vận là đất hoang, bây giờ là cuối tháng hai, đầu tháng ba, tiết xuân se lạnh, nhưng ở công sự*, tráng niên đều làm đến khí thế ngất trời, bốn phía đều có bộ dạng bách phế đãi hưng**
*Công sự: nơi dùng để bảo đảm an toàn cho người và phương tiện vật chất, kho tàng, bảo đảm chỉ huy ổn định, nâng cao hiệu quả sử dụng vũ khí và phương tiện kỹ thuật quân sự, chống các phương tiện sát thương của địch, mình nghĩ nôm na là tòa thành
**bách phế đãi hưng: còn có rất nhiều việc cần làm
Tháng tám năm trước, có rất nhiều lưu dân ào ạt tràn vào Vạn Châu xin che chở.
Vạn Châu đã không có thiên tai cũng không có nhân họa, trong các quận huyện xung quanh, là một châu quận an ổn nhất
Lưu dân trải qua thiên tai, cả gia đình trôi giạt khắp nơi, Phục Châu phủ không giúp được gì, lưu dân mới ồ ạt tràn vào Vạn Châu.

Mặc dù Đài Vận hoang vu, nhưng cũng là phạm vi do Vạn Châu phủ quản lý, có Vạn Châu phủ cùng Kính Bình Hầu phủ, bá tánh không cần lo lắng những ngày tháng áo không đủ che thân, ăn không đủ no bụng, cho nên Đài Vận yêu cầu khai hoang, nhưng chỉ cần trả công thuê lao động, bất luận là tu sửa công trình hay là khai khẩn, hoặc là kiến tạo phòng ốc gia viên, đều sẽ nhận thù lao tương xứng, có thể đổi lấy đồ ăn cùng đồ dùng cần thiết đồ
Việc này đối với lưu dân đã trải qua thiên tai, suýt nữa sống không được mà nói, là tốt nhất, cũng là phương thức ổn định nhất, không

cần lo lắng có một ngày Vạn Châu muốn đuổi bọn họ ra khỏi nhà.
Cho nên khi Trần Thúc đến Đài Vận, mọi người đều đang làm việc.
So với chết đói hoặc lang bạt kỳ hồ, khai hoang ở Đài Vận không tính là cái gì.
Trong đám người, không biết ai nói một tiếng, "Kính Bình Hầu tới!"
Xung mình liền sôi nổi dừng công việc trên tay, nhìn Trần Thúc bằng ánh mắt tò mò
Hiện giờ đặt chân ở Đài Vận, Đài Vận do Kính Bình Hầu phủ quản lý, còn Trần Thúc chính là chủ nhân của Vạn Châu phủ
Kỳ thật hôm nay lưu dân ở Đài Vận hoặc nhiều hoặc ít đều đã nghe được, người đồng ý tiếp thu lưu dân lúc ấy đúng là Kính Bình Hầu phu nhân, mà lần này đưa bọn họ tới Đài Vận, bạc khởi công xây dựng công sự, phòng ốc cùng cơ sở dân sinh, có một phần rất lớn đến từ kho riêng của Kính Bình Hầu phủ
Cũng đúng là bởi vì có Kính Bình Hầu cùng phu nhân, mọi người mới có thể sống yên ổn ở Đài Vận
Trước đây ở Phục Châu, khi mọi người gặp tai hoạ đều chưa từng nhìn thấy Phục Châu phủ Du Dương Hầu, càng đừng nói giống như Kính Bình Hầu, mùa xuân mỗi năm đều sẽ có xuân tuần, hiểu biết cuộc sống hằng ngày của bá tánh
Có người đi đầu kêu một tiếng, "Hầu gia hảo!"

Xung quanh sôi nổi hưởng ứng.
Những người này vốn không phải con dân Vạn Châu, nhưng những lời chào hỏi lại đều phát ra từ nội tâm, hơn nữa kéo dài không ngừng, rồi sau đó Trần Thúc tuần tra một đường, mọi người đều nhìn hắn chào hỏi chân thành, nói lời cảm tạ.
Cũng có ân cần thăm hỏi phu nhân.
Trần Thúc không nghĩ tới, hành động của Đường Ngọc đã làm hắn thu hoạch được lòng người ở Đài Vận
Mà nhóm người ở tại Đài Vận, ngược lại nhất định sẽ thúc đẩy Đài Vận phát triển.
Đây là hỗ trợ lẫn nhau.
"Đa tạ hầu gia phu nhân!"
"Đa tạ hầu gia phu nhân!"
Trần Thúc tuần tra bao lâu, liền nghe được những lời này bấy lâu.

Cố Tới thay Trần Thúc thúc đẩy nhân tâm, "Xin mọi người cứ yên tâm định cư ở Đài Vận, hầu gia cùng phu nhân chắc chắn sẽ bảo hộ mọi người yên ổn, an cư lạc nghiệp."
Cố Tới cố ý mang hai chữ phu nhân lên, là bởi vì ở Đài Vận, phu nhân có cơ sở cùng danh dự tốt đẹp, nhắc tới phu nhân, càng có thể cổ vũ lòng người
Mậu Chi một mực đi theo sau Trần Thúc cùng Cố bá bá, vẫn luôn nhìn, nghe.
Trước đây có nhiều lưu dân như vậy, bây giờ đều ủng hộ tỷ phu cùng tỷ tỷ, Mậu Chi bỗng nhiên nhớ tới ngày đó ở phòng nghị sự, cảnh tượng tỷ tỷ đề nghị có thể an trí những người này ở Đài Vận không.....
Nhìn như tỷ tỷ chỉ lơ đãng một câu, nhưng đã giải quyết được sinh kế của bao nhiêu người ở đây
Cố bá bá nói, có đôi khi quản lý một chỗ, cũng không cần mưu sâu kế rộng, mà chỉ cần suy nghĩ cho người khác là được
Tỷ tỷ chỉ là suy nghĩ cho người
Đó là trí tuệ.
Mậu Chi nghĩ, bên môi hơi hơi gợi lên.
Đài Vận là địa phương tốt, ngày sau, cũng có thể càng ngày càng tốt.....
Tuần tra gần kết thúc, Trần Thúc gặp được Nguyễn kiệt.

Trước đây vẫn luôn bởi vì Chu ma ma, Trần Thúc yêu cầu trong phủ chiếu cố Nguyễn Kiệt nhiều hơn, nhưng mà trước đó Trần Thúc cũng không nghĩ tới, Đường Ngọc cùng Phạm Cù sẽ cho Nguyễn Kiệt nhận lấy công việc xây dựng Đài Vận
Trước mắt, sắp tuần tra xong, nhìn thấy Nguyễn kiệt đang ở trên công sự, cùng mấy người tráng niên nhìn chỗ hổng trên công sự, chốc chốc khoa tay múa chân đo thước, chốc chốc lại dắt dây thừng, còn gõ gõ đánh đánh trên công sự, hẳn là đang tự tay tìm chỗ không thích hợp, hơn nữa cùng đối phương biện luận dựa theo lý lẽ
Phạm Cù trước đây cũng từng thấy Nguyễn Kiệt làm việc.
Tuy rằng trước đây Nguyễn kiệt làm việc miễn cưỡng cũng có thể xem như có phụ trách, nhưng lại không tích cực giống hôm nay
Có lẽ là cảm thấy ánh mắt, Nguyễn Kiệt xoay người nhìn qua, lập

tức kinh hỉ, "Hầu gia, Phạm trưởng sử!"
Bởi vì tiền xây dựng xuất ra từ kho riêng của hầu phủ
Phu nhân cho phép.
Cho nên người phụ trách xây dựng, phải ký văn thư cùng Kính Bình Hầu phủ
Nguyễn Kiệt đã đem toàn bộ gia sản của mình góp vào, cũng hứa hẹn trước mặt phu nhân nhất định sẽ làm tốt, nên lúc này mới có mặt ở Đài Vận.
Lập tức nhìn thấy Trần Thúc cùng Phạm Cù, Nguyễn Kiệt kinh hỉ nhảy từ trên công sự xuống
Ngựa quen đường cũ.
Vừa thấy liền biết hơn tháng nay không thiếu lăn lộn ở công sự cùng các nơi
"Vất vả." Trần Thúc thật sự cảm thấy chuyến này có thể nhìn thấy cảnh tượng này ở Đài Vận, đúng là không dễ, cũng có rất nhiều công lao của Nguyễn Kiệt.

Nguyễn Kiệt là người nhận việc, khi Trần Thúc tận mắt nhìn thấy tình cảnh bây giờ của Đài Vậm cũng không tin.
Nhưng Nguyễn Kiệt làm được.
Trần Thúc khen vậy mà làm Nguyễn Kiệt có chút thẹn thùng, vuốt đầu nói, "Không vất vả, mọi người đều làm việc rất hăng say, muốn nhanh chòng nhìn thấy nhà cửa của mình được tái hiện ở Đài Vận."
Trần Thúc cười cười, Nguyễn Kiệt tiếp tục nói, "Hầu gia, bây giờ khá tốt.

Trước đây ánh mắt ta hẹp hòi, cũng luôn nghĩ đến mấy việc nhỏ nhặt không đáng kể, đông lấy một ít chỗ tốt, tây chơi một ít tâm tư, nhưng từ lần trước phu nhân đánh tỉnh, mới phát giác trước đây thật sự là ếch ngồi đáy giếng.....!Bây giờ ở nơi này cùng bá tánh, xây dựng một Đài Vận hoàn toàn mới."
Trần Thúc duỗi tay vỗ vỗ bờ vai của hắn, "Có cốt cách!"
Nguyễn Kiệt trước đây chưa bao giờ được Kính Bình Hầu tán dương như thế, lập tức, lại nhìn Trần Thúc chắp tay nói, "Hầu gia, trải qua đoạn thời gian này, ta ở nơi này cùng bá tánh, càng thêm cảm thấy, ta đã nỗ lực ở nơi này rất nhiều, nên ta muốn ở lại Đài Vận!"

Hắn nói như chém đinh chặt sắt, Trần Thúc lại lần nữa vỗ vỗ bả vai hắn, "Được! Tự mình quyết định!"
Xong việc, Nguyễn Kiệt lại nói, "Phu nhân đã nói với ta, dưới điều kiện hà khắc có thể làm được, là bản lĩnh, đã có bản lĩnh, không cần hầu gia cũng có thể làm tốt, cần gì phải để người ta xem nhẹ?"
Nguyễn Kiệt nhìn Trần Thúc cười nói, "Lời phu nhân nói, ta sẽ vẫn luôn nhớ rõ, hiện giờ đường xá xa xôi, xin hầu gia gửi lời thăm hỏi đến phu nhân một tiếng."

Trần Thúc gật đầu, ôn hòa cười nói, "Được, ta sẽ gửi lời."
Nguyễn Kiệt không chậm trễ nữa, lại lần nữa về trên công sự, cùng người vừa rồi tiếp tục làm việc.
Phạm Cù thở dài, "Hầu gia, có cảm thấy Nguyễn Kiệt rất khác trước đây không"
Trần Thúc cười nói, "Đúng là rất khác."
Phạm Cù lại thở dài, "Trước đây phu nhân đã nói, ngày sau có thể tín nhiệm Nguyễn Kiệt, trong lòng ta vẫn còn hoài nghi, nhưng hôm nay ở Đài Vận nhìn thấy Nguyễn Kiệt như thế, mới cảm thấy lời phu nhân nói đúng."
"Đi thôi." Trần Thúc cười mà không nói.
Hôm sau, Du Dương Hầu đích thân đến, Trần Thúc ở biệt phủ tại Đài Vận gặp hắn
Du Dương Hầu là trưởng bối, Trần Thúc đứng dậy đón chào, "Phó thúc thúc, đã lâu không gặp."
Du Dương Hầu mặt đầy rạng rỡ, "Hiền chất, nghe nói ngươi có nhi tử, chúc mừng chúc mừng."
Trần Thúc mời ngồi, Du Dương Hầu ngồi xuống bên cạnh hắn
Biệt phủ Đài Vận không lớn, thiên sảnh ngoại trừ Trần Thúc, Du Dương Hầu, Cố Tới, Phùng Vân, Phạm Cù, còn có ba người mưu thần bệnh cạnh Du Dương Hầu, và Mậu Chi một mực đứng thẳng sau lưng Trần Thúc nghe.
Hàn huyên đơn giản, lại thổi phồng cùng chào hỏi lẫn nhau một phen, Du Dương Hầu cũng quay về chuyện chính.
"Hiền chất, kỳ thật, ta có một chuyện khó xử, không biết có nên nói ra hay không" Du Dương Hầu vòng vèo, vậy là muốn bắt đầu rồi.
"Phó thúc thúc cứ nói đừng ngại, Trường Doãn nghe." Trần Thúc

đạm nhiên như cũ
Du Dương Hầu đánh giá hắn hẳn dễ nói chuyện, tiếp tục làm bộ dạng khó xử, cũng không sốt ruột kêu tâm phúc đưa thánh chỉ lên mà tự mình mở miệng trước, "Hiền chất, không gạt ngươi, mấy ngày gần đây ta tiếp thánh chỉ của thiên tử, nói Phục Châu ta có rất nhiều lưu dân ồ ạt tràn vào Đài Vận, tuy rằng Đài Vận là đất phong của Vạn Châu phủ, nhưng kỳ thật bây giờ dân cư trú đều là người của Phục Châu trước đây, thiên tử đã hạ chỉ chuyển Đài Vận cho Phục Châu phủ ta.

Còn không phải sao, thánh chỉ đến chỗ ta, liền thành củ khoai lang phỏng tay, làm ta phải nhanh chân chạy tới tìm hiền chất thương nghị một tiếng."
Đoạn lời nói này Du Dương Hầu tách mình ra rất sạch sẽ, đều là ý của thiên tử, hắn cũng chỉ bị buộc cầm củ khoai lang phỏng tay mà thôi.
Trần Thúc cũng chỉ có thể "khó xử" theo, "Thảm rồi thảm rồi, chuyến này thật không dễ làm rồi....."
Du Dương Hầu không nghĩ tới hắn chẳng những cũng khó xử theo mình, mà còn thảm hơn.....
Du Dương Hầu vì để biểu hiện đồng tình, chỉ có thể hỏi, "Sao vậy? Có chuyện gì sao?"
Trần Thúc lắc đầu thở dài, "Phó thúc thúc ngươi không biết, hôm qua ta vừa đến Đài Vận, liền đi kiểm tra một vòng, trên dưới Đài Vậm đều đang khen ngợi phu nhân ta, nói nàng có thể làm cho bọn họ sống yên ổn trở lại, chứ không phải nói Kính Bình Hầu, Vạn Châu phủ giữ người là thật, thế nhưng là do phu nhân ta, lúc ấy ta nghe được sắc mặt liền không biết giấu vào đâu....."
Sắc mặt Du Dương Hầu ngay lập tức như không biết giấu vào đâu!.

Chương 88: 88: Xưng Đế 2

Tuy từng lời từng chữ của Trần Thúc là dùng phu nhân của mình hạ thấp chính mình a, nhưng rõ ràng là đang hạ thấp hắn!
Lúc ấy việc an trí những lưu dân này do chính phu nhân Trần Thúc thực hiện, lưu dân chỉ xem Trần Thúc cùng phu nhân như người một nhà, rõ ràng Trần Thúc đang chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, nói Phục Châu phủ của hắn khi xảy ra thiên tai thì mặc kệ, còn bây giờ yên ổn thì bỗng nhiên tới đòi người cùng đất
Sắc mặt Du Dương Hầu lập tức khó coi
Trần Thúc lại nói, "Chỗ Đài Vận hoang vu đã lâu, ta vốn cũng không có ý định phải làm lại tốt chỗ này.

Sau đó phu nhân mang thai, ta lại không ở bên cạnh, nàng rảnh rỗi đến chán, liền tiêu hết toàn bộ tâm huyết ở đây.

Phó thúc thúc ngài cũng biết, ta cùng phu nhân tân hôn không lâu liền tách ra, tự nhiên muốn dỗ dành nàng, còn không phải sao, cậu em vợ ta còn ở đây, chính là theo tới nhìn xem chỗ Đài Vận này như thế nào, phu nhân ta còn đang chờ ta đáp lời, còn ta hôm nay mới đến Đài Vận....."
Thanh âm và tình cảm Trần Thúc phong phú, nói đến nỗi Mậu Chi cũng suýt tin hắn, Trần Thúc tiếp tục nói, "Nếu ta nói với nàng, nàng bỏ ra nhiều tâm huyết, vừa ra bạc, vừa ra người, lại hao tâm tốn sức an trí Đài Vận, bỗng nhiên bị một đạo thánh chỉ của thiên tử ban cho Phó thúc thúc, nàng khẳng định không tiếp thu được....."
Trần Thúc một bộ dạng suy nghĩ cho phu nhân, thật sự làm Du Dương Hầu có chút trở tay không kịp.
Trần Thúc chân thành nhìn về phía Du Dương Hầu, "Phó thúc thúc, không bằng thúc cứ từ từ, để ta hỏi ý phu nhân trước....."
Du Dương Hầu nghe xong há hốc mồm, hắn có thánh chỉ trong tay! Vậy mà Trần Thúc còn nói muốn hỏi ý phu nhân hắn?!
Đây là chuẩn bị không nghe theo thánh chỉ?!

Du Dương Hầu bỗng nhiên cảm thấy, mặc dù có thánh chỉ ở đây, nhưng dường như lúc này cũng sẽ không làm Trần Thúc giao Đài Vận ra dễ dàng như vậy.....
Du Dương Hầu thở dài, "Hiền chất, hoàng mệnh khó trái, ta cũng không có biện pháp a, ngươi chớ có làm khó dễ Phó thúc thúc ngươi, nếu thiên tử hỏi đến, hai người chúng ta cũng không dễ giao phó....."
Ý đồ của Du Dương Hầu muốn nói với Trần Thúc, hai người bọn họ đều là châu chấu trên một dây thừng
Trần Thúc lúc này mới dần dần thu lại ý cười, bình tĩnh nói, "Phó thúc thúc, nếu ta mang bá tánh trong Đài Vận đi hết, bạc ta cũng không cấp, ta cũng không để lại người nào ở lại nơi này, Phó thúc thúc ngài chỉ giữ một khối đất hoang thì làm được gì?"
Du Dương Hầu nhìn hắn.
Trần Thúc tiếp tục nói, "Phó thúc thúc sẽ tiếp tục khai khẩn? Hay vẫn để nó tiếp tục bị bỏ hoang? Nếu muốn tiếp tục khai khẩn, Phục Châu phủ cần đầu nhập bao nhiêu nhân lực vật lực, trong lòng Phó thúc thúc đã tính qua chưa? Nạn lụt lần trước, Phục Châu đã không rảnh bận tâm, bây giờ vẫn đang còn một mảnh hỗn độn, những lưu dân này mới đến cậy nhờ Đài Vận của Vạn Châu, Phục Châu của Phó thúc thúc ngài ốc còn không mang nổi mình ốc, bây giờ lại có thêm một Đài Vận, Phó thúc thúc có thể lo nổi không?"
Trần Thúc mỉm cười.
Trong lòng Du Dương Hầu lộp bộp nhảy dựng, là biến tướng nói hắn ngay cả địa bàn của mình cũng quản không tốt, bây giờ lại xen vào việc người khác tới quản Đài Vận của Vạn Châu, là ăn no rỗi việc

Sắc mặt Du Dương Hầu khẽ biến.
Trần Thúc thấy hắn sửng sốt, rèn sắt khi còn nóng, tiếp tục nói, "Phó thúc thúc, ngài cần phải nghĩ kỹ, chỉ vì một khối đất không thể khai hoang, đắc tội với Vạn Châu để lấy niềm vui của thiên tử, đáng giá sao?"
Du Dương Hầu cảnh tỉnh!
Trần Thúc đang trắng trợn uy hiếp hắn!
Trần Thúc lại nói, "Nếu có một ngày, thiên tử mặc kệ ngươi, Phó thúc thúc sẽ đợi thiên tử hạ lệnh trả lại Đài Vận cho ta? Hay để ta tự

mình tới lấy?"
Hay cho câu tự hắn tới lấy!
Sắc mặt Du Dương Hầu xanh mét.
Trần Thúc cười nói, "Phó thúc thúc muốn Đài Vận, hôm nay ta có thể cho ngài ngay, nhưng mà Phó thúc thúc cần phải nghĩ kỹ, thiên tử hạ chỉ để Phó thúc thúc đến chỗ ta lấy Đài Vận, nếu Phó thúc thúc thật sự lấy, mặt mũi Vạn Châu phủ ta cũng không dễ dàng mất, vậy ngài muốn lấy tòa thành trì nào tới đổi cho ta đây?"
Du Dương Hầu cứng đờ.....
Trần Thúc nâng chung trà lên nhẹ nhấp một ngụm, "Địa giới Vạn Châu, mỗi một phân đất đều là của Vạn Châu phủ, ai dám lấy, chính là động đao trên đầu Kính Bình Hầu phủ.

Muốn động đao phải có tự tin động đao, hôm nay tự tin của Phục Châu là của chính mình, hay do thiên tử ban cho?"
"Nếu là thiên tử ban cho, vậy tự tin này, Phục Châu có bao nhiêu phần là của mình? Còn tự tin thiên tử ban lại có thể cho Phục Châu trong bao lâu?" Trần Thúc từ từ cười nói, "Dù sao, thiên tử chỉ bảo Phó thúc thúc lấy Đài Vận, nếu ta đổi Đài Vận lấy địa phương khác của Phục Châu phủ, ngược lại cũng ổn không bị lỗ lả gì, vậy cứ nghe theo Phó thúc thúc, Phó thúc thúc ngài cảm thấy thế nào?"
Du Dương Hầu tức khắc run run tay
Vạn Châu cùng Phục Châu tiếp giáp, nếu Trần Thúc thật sự xuất binh thảo phạt hắn, thiên tử căn bản không rảnh bận tâm.
Chuyện Đài Vận này, hắn nhìn như có thánh chỉ trong tay
Nhưng căn bản không động đến Trần Thúc được
Bất luận có thánh chỉ hay không, hắn đều không thể đụng tới Đài Vận!
Đây là hiện thực!
Du Dương Hầu đứng dậy, phủi phủi bụi đất, "Vậy Trần hiền chất, ta đi về trước."
Trần Thúc cho Phạm Cù đi đưa.

Lúc Phạm Cù đi đưa, vừa lúc đi ngang qua công sự
Hôm nay nghe nói Du Dương Hầu tới, trong thành đều nghe đồn trong tay Du Dương Hầu cầm thánh chỉ, tới tìm Kính Bình Hầu muốn

đòi chỗ Đài Vận này! Bọn họ phải quay trở lại Phục Châu phủ một lần nữa!
Không ít bá tánh thấp thỏm trong lòng, khó khăn lắm mới từ Phục Châu chạy ra đây, trở về thì sẽ không giống trước đây sao? Lại trở về những ngày tháng không ai quan tâm!
Hơn nữa, hiện giờ tiền trùng tu đều do Kính Bình Hầu phu nhân lấy từ kho riêng của Kính Bình Hầu phủ chi ra, nếu thật sự đưa Đài Vận cho Phục Châu phủ, phu nhân còn có thể quan tâm như thế nào, trước đây Phục Châu phủ chưa từng quan tâm đến bọn họ, chẳng lẽ bây giờ sẽ bắt đầu quan tâm?
Lập tức, có người liền nhìn Du Dương Hầu nói, "Chúng ta không muốn về Phục Châu!"
Có người thứ nhất sẽ có người thứ hai, "Trước đây Du Dương Hầu phủ ngay cả sinh tử của chúng ta còn chưa quan tâm tới, bây giờ lại còn muốn tới hại người hả?"
Dân chúng nhao nhao nổi giận.
"Cút về Phục Châu của ngươi đi!"
"Nơi này không chào đón người Du Dương Hầu phủ!"
Không ít bá tánh đều bị kích động, cũng có người nhào lên, sợ tới mức Du Dương Hầu nhanh chóng để thị vệ hộ tống sớm rời khỏi đó
"Các ngươi chờ đó, đám điêu dân!" Du Dương Hầu tức muốn hộc máu, nhưng mới vừa mở miệng đã bị bá tánh tức giận mắng ầm lên.
Du Dương Hầu không dám mở miệng tiếp!
Hắn lo lắng cho an nguy của mình, cũng lo lắng Trần Thúc dung túng đám điêu dân này
Du Dương hầu nhanh chân xám xịt ra khỏi thành, ngay cả một câu dư thừa cũng chưa nói với Phạm Cù!
.....
Chờ tiễn xong Du Dương Hầu, Phạm Cù đều cảm thấy, ngày sau Du Dương Hầu sẽ không lại đến tự rước lấy nhục.
Phạm Cù cũng an ủi người ở công sự, "Mọi người hãy tin tưởng Kính Bình Hầu, hiện giờ đây là địa giới Vạn Châu, hầu gia nhất định sẽ bảo hộ mọi người chu toàn!"
Lúc này các bá tánh mới lục tục tan đi.
Du Dương Hầu đến cũng không chiếm được chỗ tốt gì ở chỗ Trần Thúc, ngày sau cũng sẽ không lại đến.

Đến nỗi giữa thiên tử cùng Du Dương Hầu có thể phát sinh nghi kỵ hay không, Trần Thúc cũng không quan tâm.
Nhưng nếu thiên tử nổi lên tâm tư, nhân cơ hội hắn không rảnh bận tâm, bắt đầu ngáng chân hắn, vậy việc ngáng chân này sẽ không ngừng lại

Trần Thúc cười cười.
Khi Phạm Cù đi vào, vừa lúc Cố Tới nói cùng Trần Thúc, "Hầu gia, nghe nói trước đó Tấn Vương ở Lưu thành chiêu binh mãi mã, trước đây có không ít thế gia bị thiên tử hãm hại, có không ít người trốn về phía Lưu thành, ủng hộ và đến cậy nhờ Tấn Vương, thế lực của Tấn Vương nhanh chóng mở rộng, ngày trước, Tấn Vương đã xưng đế ở Lưu thành, cùng thiên tử giằng co, là chuyện thiên tử đang đau đầu nhất."
Tuy nói thắng làm vua thua làm giặc, nhưng chuyện người tạo phản lo lắng cùng khủng hoảng nhất, chính là thì ra tiền triều vẫn còn hậu duệ.
Tấn Vương là hậu duệ tiền triều, tự nhiên được cựu thần tiền triều cùng bá tánh ủng hộ.
Đặc biệt là sau khi thiên tử đăng cơ, đã dùng rất nhiều thủ đoạn tàn nhẫn, cũng hủ bại không kém hơn thời điểm tiền triều cai trị bao nhiêu.

Cho nên bá tánh cũng hoàn toàn không chờ mong gì ở thiên tử.

Nhưng Tấn Vương là huyết thống chính thống của tiền triều, hơn nữa thanh danh trước đây của Tấn Vương rất tốt, cho nên trong lúc nhất thời người đầu nhập vào Tấn đế rất nhiều, không ít thế gia đều xung phong đi trước, có thể nói là rầm rộ.
Cố Tới lại nói, "Mẫu phi Tấn đế là Huệ phi, Huệ phi xuất thân cung nữ, thân phận hèn mọn, phía sau không có đại thế gia làm khó dễ, cho nên hiểu tận gốc rễ, không ít thế gia đều nguyện ý ủng hộ."
Trần Thúc nhớ tới hai lần hắn thả Triệu Văn Vực đi.
Nhưng Triệu Văn Vực cho hắn ấn tượng, không giống như người có thể khởi dựng chính quyền mới, Huệ phi cũng không phải.....
Hơn nữa Triệu Văn Vực tuổi trẻ khí thịnh, sẽ không dễ dàng đứng

vững ở Lưu thành nhanh như vậy
Nhưng Triệu Văn Vực lại có thể xưng đế, thông báo tứ phương
Trần Thúc trầm giọng nói, "Tự mình Triệu Văn Vực làm không được, có thể tra ra ai ở sau lưng giúp hắn không?"
Cố Tới nói, "Lão thần đã cho người tra qua, Tấn đế mời Công Tôn tiên sinh."
"Công Tôn Đán?" Trần Thúc ngoài ý muốn.
Triệu Văn Vực nếu có thể mời được Công Tôn Đán, vậy là rất có bản lĩnh.
Trước đây trong triều có nhiều người đưa ra lợi ích để chiêu dụ như vậy, nhưng Công Tôn Đán chưa từng động tâm, bây giờ lại lựa chọn giúp đỡ Tấn Vương?
Cố Tới biết hắn nghi hoặc, cũng nói, "Có lẽ Tấn đế vô tình tranh cùng người khác, ngược lại lọt vào mắt Công Tôn tiên sinh thì sao? Nhưng nếu sau lưng Tấn đế có Công Tôn tiên sinh bày mưu tính kế, chỉ sợ thiên tử sẽ rất khó đối phó được Lưu thành."
Trần Thúc thở dài, "Vậy để Tấn đế quật khởi cũng không có gì hại.

Tấn đế quật khởi, sẽ làm thiên tử cảm thấy khó giải quyết nhất."
Cố Tới vuốt vuốt chòm râu, gật đầu.
Trần Thúc nghĩ loạn thế sẽ đến, nhưng lại không ngờ tới nhanh như vậy.

Triệu Văn Vực xưng đế, chỗ Diệp Lan Chi chỉ sợ sẽ thay đổi binh lực đối phó Triệu Văn Vực trước.....
Trong lòng Trần Thúc lại than thở, hắn đúng là không nghĩ tới, Triệu Văn Vực lại xưng đế.
Thú vị!
Ở Kính Bình Hầu phủ, Phạm Cù không ở nhà, mọi việc trong phủ bọn hạ nhân đều sẽ xin chỉ thị phu nhân.
Đầu tiên là Lê ma ma tới, "Phu nhân, nguyên liệu may xiêm y cho thế tử, nhờ phu nhân chọn lựa."
Đường Ngọc lật lật từng cái, "Nguyên liệu này được, mềm mại, cũng không dính người, mặc thoải mái, chọn cái này đi."
Lê ma ma đáp lời
Rồi sau đó là người khác.

"Phu nhân, đây là danh sách hạ nhân trong phủ, phu nhân nhìn xem còn cần thêm nhân thủ không?"
"Đặt nơi này ta nhìn xem."
"Phu nhân, cần chọn trà cho mùa hè, phu nhân nhìn xem chọn loại trà nào trong phủ mới tốt?
Đường Ngọc dừng lại, "Hầu gia thích loại trà nào?"
Quản sự đại khái nói tên ba loại trà
Đường Ngọc hơi giật mình, bỗng nhiên ý thức được, nàng nhìn như ở cạnh Trần Thúc thật lâu, cũng đã có tiểu Sơ Lục, nhưng kỳ thật thời gian bọn họ ở chung rất ít, nàng thậm chí cũng không biết hắn thích loại trà nào, thích màu gì, thích thứ gì.....
Đầu tháng ba, Trần Thúc đã trên đường đáp lễ Bình Hầu phủ
Khi nghỉ ngơi, Phạm Cù đưa đồ tới, "Hầu gia, phu nhân đưa thư tới."
Trần Thúc ngoài ý muốn.
Đoạn đường này hắn viết cho nàng không ít thư, nàng chưa hồi âm lần nào, lần trước thu được thư của nàng, vẫn chỉ nói việc Du Dương Hầu
Mở thư ra, là nét chữ quen thuộc, phảng phất như bản thân Đường Ngọc ở cạnh bên dịu dàng hỏi, "Chàng thích loại trà nào, thích màu gì, thích thứ gì, thích làm cái gì, mau đem những điều chàng thích nói hết với thiếp?"
Trần Thúc nhịn không được cười cười.
Hai người thành thân cũng đã lâu, nhi tử cũng đã có, dường như nàng rốt cuộc đã chuẩn bị tìm hiểu hắn.....
Mấy ngày sau, Đường Ngọc thu được hồi âm của Trần Thúc
- - Ừhm, ta thích Đường Ngọc..

Chương 89: 89: Thiếp Nhớ Chàng

Đường Ngọc vốn muốn nhân cơ hội trước khi hắn trở về, tìm hiểu xong sở thích của hắn, nhưng nhìn thấy thư hồi âm của Trần Thúc, Đường Ngọc bỗng nhiên cảm thấy, thôi cứ bình thường đi
Vô dụng.
Hắn chỉ biết biến đổi cách dùng từ ngữ trau chuốt khác nhau nói hắn thích nàng, hoặc là ái mộ nàng, hoặc là dùng từ ngữ càng làm cho người ta tê đầu hơn
Đường Ngọc nghĩ nghĩ, dù sao nhiều nhất cũng chỉ có nửa tháng, từ từ chờ hắn trở về cũng như nhau.
Tuy rằng người thật cũng rất biết cách làm ầm ĩ, nhưng nhìn chung còn tốt hơn hồng nhạn truyền thư, chờ vài ngày, chỉ chờ được một câu nói
Đường Ngọc đành phải tạm trì hoãn tìm hiểu sở thích của Trần Thúc lại trước
Kỳ thật cũng không phải trì hoãn trước, mà là đổi một cách khác, thí dụ như, lúc lơ đãng sẽ hỏi Lê ma ma, Tiểu Mễ cùng Bình Á.

Các nàng đều là người hầu hạ Trần Thúc lâu năm, Đường Ngọc tự nhiên hỏi vậy mà hỏi ra được chút manh mối, không tính việc khó.
Thí dụ như, trà Trần Thúc thích là trà bạch mẫu đơn cùng Vân Châu phách lạc.
Hoa Trần Thúc thích là hoa hải đường.

Tiên Hiệp Hay
Trần Thúc thích màu xanh biếc.
Trần Thúc thích.....
Nàng bảo người làm cho tiểu Sơ Lục vài món đồ trong màu xanh biếc
Tóm lại, từ khi nhận được tin tức, nói Trần Thúc đã xuân tuần xong đang trên đường trở về thì ngày tháng dường như trôi qua nhanh hơn, dường như thật sự hắn có thể trở về bất kỳ lúc nào

Thời điểm đầu tháng ba, tiểu Sơ Lục năm tháng tuổi
Ôm ngồi đã không thành vấn đề, khi Đường Ngọc ôm bé, cũng sẽ cẩn thận dùng lòng bàn tay bám vào cổ tiểu Sơ Lục, làm tiểu Sơ Lục an ổn hơn
Tiểu Sơ Lục năm tháng tuổi hoàn toàn không giống trước đây
Mỗi ngày đôi mắt đều có thể nhìn khắp nơi rất lâu, linh hoạt hơn rất nhiều, dường như có thể nghe hiểu không ít lời mẫu thân nói, thời điểm cười cũng bắt đầu nhiều hơn, hơn nữa cũng bắt đầu trao đổi qua lại với người khác nhiều hơn
Tự nhiên, cũng bắt đầu tương tác với chó Đường Đường
Chó Đường Đường dường như cũng biết bé là tiểu chủ nhân, luôn rất thân thiết mỗi khi nhìn thấy tiểu Sơ Lục
Có đôi khi tiểu Sơ Lục ngủ trong lòng Đường Ngọc, chó Đường Đường sẽ đặt hai móng vuốt nhỏ đứng lên, ý đồ muốn nhìn xem tiểu Sơ Lục

Đường Ngọc dứt khoát hào phóng để nó xem.
Còn nghiêm túc nói cùng nó, "Đường Đường, đây là tiểu Sơ Lục, em còn nhỏ, ngày sau con cần chăm sóc em nhiều hơn nga ~"
Chó Đường Đường kêu lên gâu gâu
Đường Ngọc duỗi tay sờ sờ đầu chó Đường Đường
Có Đường Đường chơi cùng tiểu Sơ Lục, là tiểu tổ tông, tiểu bảo bối của toàn bộ Kính Bình Hầu phủ~
Có tiểu Sơ Lục, lão thái thái dường như mỗi ngày cũng đều có mong đợi.
Mỗi buổi sáng đều chờ đợi, còn Đường Ngọc đều cố định mang theo tiểu Sơ Lục đến chỗ tổ mẫu
Tiểu Sơ Lục sẽ chơi cùng tổ mẫu một thời gian.
Đường Ngọc cũng sẽ mang tiểu Sơ Lục tản bộ, phơi nắng, hóng gió trong Trường Nhạc uyển của tổ mẫu
Khí hậu tháng ba hợp lòng người nhất, thời gian tiểu Sơ Lục ở bên ngoài dài hơn so với trước đây rất nhiều.
Mỗi buổi trưa nhân lúc thời gian nóng nhất trong ngày, Đường Ngọc cùng Lê ma ma sẽ tắm rửa cho tiểu Sơ Lục, mới đầu tiểu Sơ Lục rất sợ tắm rửa, nhưng về sau liền từ từ quen dần, cũng thích thú, chỉ là thời gian tắm rửa mỗi ngày cho tiểu Sơ Lục không thể quá dài, cũng

đều ở trong nhĩ phòng, sợ bé bị nhiễm phong hàn.
Ban đêm, Trần Thúc không ở nhà, tiểu Sơ Lục lại lớn hơn rồi, nên có khi Đường Ngọc sẽ để tiểu Sơ Lục cùng ngủ trên giường
Khi chợt tỉnh giấc, đều có thể nhìn thấy không biết sao tiểu Sơ Lục đã dựa vào bên người nàng rồi
Tiểu Sơ Lục ba bốn tháng đã có thể xoay người, hẳn là đã lăn qua lộn lại một phen
Đường Ngọc ôn hòa cười cười, hôn lên giữa mày bé.....
Cứ như vậy, tiểu Sơ Lục dưới sự chăm sóc của Đường Ngọc cùng cả nhà, lớn lên từng ngày
Đường Ngọc dường như cũng hơi quen những ngày Trần Thúc không ở bên cạnh, Vạn Châu lớn như vậy, hẳn sẽ luôn có thời điểm cần ra ngoài, chờ khi hẳn trở về, nàng hẳn nên quý trọng thời gian bên cạnh hẳn
Đường Ngọc nghĩ như thế.
.....
Mùng tám tháng ba, Đường Ngọc mang tiểu Sơ Lục đến viện tổ mẫu chơi.
Bình thường lúc này mợ đều đã ở đây, nhưng hôm nay không có tới, Đường Ngọc cảm thấy có chút kỳ quái, liền bảo Tiểu Quả đi xem.
Tiểu Quả trở về, có chút hoảng, "Cữu phu nhân có chút không ổn, hình như ngã bệnh, đã mời đại phu.

Nhưng cữu phu nhân nói, phu nhân bận việc, bảo nha hoàn trong phủ đừng nói với phu nhân, cho nên bây giờ chúng ta vẫn còn chưa biết tin."

Đường Ngọc do dự trong lòng, để tiểu Sơ Lục cho tổ mẫu chăm sóc, tự mình mang theo Tiểu Quả cùng Thảo Diên đến phủ của mợ
Tòa nhà Dương thị ở cách Kính Bình Hầu phủ không xa, chỉ cách hai con hẻm, lúc trước chọn tòa nhà này chính là vì tiện đi lại cùng chăm sóc.
Đường Ngọc không có ngồi xe ngựa, khi đi trong lòng nôn nóng, đi có chút nhanh.
Trước khi đi, Đường Ngọc cho Tiểu Mễ gọi đại phu cùng đến phủ của mợ

Lúc Đường Ngọc đến, Dương thị còn nằm trên giường, nói trước đây đã có đại phu tới xem qua.
Đường Ngọc không yên tâm, vẫn kiên trì để đại phu Kính Bình Hầu phủ đến xem.
Dương thị nằm trên giường, nhẹ giọng nói, "Không có việc gì, Ngọc nhi, chỉ là bệnh tim đập nhanh tái phát, đừng lo lắng."
Đường Ngọc biết mợ có chứng bệnh tim đập nhanh, hơn nữa đại phu trước đây cũng đã xem qua, nói bệnh này trị không hết, chỉ có thể nghỉ ngơi nhiều, nghỉ ngơi tốt, mới có thể duy trì thêm mấy năm, nghỉ ngơi không tốt, hoặc vẫn luôn làm lụng vất vả, có lẽ chỉ là chuyện một hai năm.
Trước đây mợ còn khỏe, bây giờ bỗng nhiên té xỉu, nhìn mợ nằm trên giường bệnh, trong lòng Đường Ngọc khổ sở không nói nên lời
Nhưng Dương thị dường như trầm ổn hơn nàng, cũng duỗi tay nắm lấy tay nàng, nhẹ giọng thở dài, "Ngọc nhi, đây là bệnh cũ của mợ, trong lòng mợ hiểu rõ, trị không hết, luôn có thời điểm sẽ tái phát bệnh.

Trước đây mợ luôn lo lắng, nếu ta đi rồi, Mậu Chi sẽ không có nơi nương tựa, ngày sau nó phải làm sao đây; nhưng bây giờ không giống, đã có các con rồi, cho dù mợ có đi, cũng rất yên lòng."
Mắt Đường Ngọc mờ mịt, "Mợ, chúng con đối đãi với Mậu Chi như thế nào, cũng không sánh bằng người ở cạnh Mậu Chi một ngày.

Vì Mậu Chi, người cũng cần chăm sóc tốt cho mình, Mậu Chi sắp trưởng thành rồi, người không muốn nhìn thấy bộ dạng Mậu Chi lớn lên sao?"
Những lời này của Đường Ngọc bỗng nhiên chọc trúng chỗ mềm mại trong lòng Dương thị
Những lời đã nói trước đây, Dương thị bỗng nhiên không nói nữa.
Đường Ngọc tiếp tục nói, "Mậu Chi rất giống cữu cữu, chờ Mậu Chi lớn lên, mợ có thể nhìn xem có phải thật giống cữu cữu như khuôn đúc ra không? Thời gian sau này còn dài, mợ, người phải thật khỏe mạnh."
Dương thị bỗng nhiên rưng rưng gật đầu.
Đường Ngọc tiến lên ôm nàng.

Dương thị nức nở nói, "Ta sẽ quý trọng thời gian ở cạnh Mậu Chi, còn có các con, ta cũng muốn nhìn thấy Mậu Chi lớn lên."
Đường Ngọc gật đầu.
Dương thị lại nói, "A Ngọc, con biết không? Nhìn thấy Trường Doãn đối xử tốt với con, ta luôn nhớ tới cữu cữu con, ta chưa bao giờ hối hận khi ở bên ông ấy, chỉ là bây giờ rời khỏi Miểu thành đã lâu, càng có chút nhớ khi đó ở cùng một nhà với cữu cữu con."

Đường Ngọc nhịn nước mắt xuống, ấm giọng nói, "Mợ, chúng ta sẽ về Miểu thành, nhanh thôi mợ, mợ sắp có thể về nhà rồi."
Trong mắt Dương thị đầy mong chờ, gật đầu nói, "Được."
Từ trong phủ của mợ ra ngoài, Đường Ngọc càng thêm cảm thán trong lòng
Sinh lão bệnh tử của đời người kỳ thật rất vô thường, chỉ nên quý trọng trước mắt.
Đường Ngọc nhớ tới lời cuối cùng mợ nói cùng nàng -- Ngọc nhi, mợ thực hâm mộ con, con còn trẻ, có Trường Doãn cùng Sơ Lục bên cạnh, con còn có nhân sinh rất tốt, hãy nhớ sống tốt mỗi ngày
Đường Ngọc gật đầu.
Rời khỏi phủ của mợ hồi lâu, Đường Ngọc vẫn còn đang suy nghĩ lời mợ nói.
Mậu Chi không ở nhà, Đường Ngọc cũng không nói cho tổ mẫu biết chuyện của mợ, sợ bà lo lắng.
Khi đến viện tổ mẫu đón tiểu Sơ Lục, khi nhìn thấy tiểu Sơ Lục nhìn nàng cười, muốn nàng ôm, trong lòng Đường Ngọc đều là cảm khái.
.....
Trở lại trong phòng, dỗ tiểu Sơ Lục ngủ.
Lê ma ma canh chừng tiểu Sơ Lục, Đường Ngọc bỗng nhiên muốn viết thư cho Trần Thúc
Cầm lấy bút, kỳ thật nàng viết rất nhiều.
Rồi vò đi
Rồi lại viết
Nhiều lúc, lưu loát viết một hơi, nhưng cuối cùng vẫn nhẹ nhàng vò đi.
Rồi cuối cùng, chỉ còn một câu đơn giản nhất, sau khi hong khô, bỏ giấy viết thư vào phong thư, gọi người đưa đến cho Trần Thúc

.....
Trên đường về, Trần Thúc nhận được thư
Lần trước hắn hồi âm một phong thư, sau khi chờ nàng rất lâu, nàng cũng không hồi âm cho hắn.
Hắn cho rằng nàng đang thẹn thùng.
Hôm nay bỗng nhiên lại nhận được thư nàng gửi, Trần Thúc có chút kinh hỉ, cũng hơi đoán không được nội dung thư
- - thiếp rất nhớ chàng.
Thư chỉ có ngắn ngủn bốn chữ, Trần Thúc hơi hơi ngơ ngẩn.
"Hầu gia sao vậy?" Phạm Cù cho rằng hầu gia nhận được thư phu nhân gửi hẳn sẽ bắt đầu không bình thường mới đúng, thí dụ như một hồi trước nhận được thư phu nhân, hầu gia liền cười một mình rất lâu, đến lúc hồi âm, vẫn còn ngồi cười một mình.

Phạm Cù nhìn ra, đây mới là thái độ bình thường của hầu gia khi nhận được thư phu nhân
Nhưng bây giờ, biểu tình của hầu gia dường như tràn ngập lo lắng.

"Còn bao lâu nữa mới về đến phủ?" Trần Thúc hỏi.
Phạm Cù nói, "Chắc còn khoảng 13-14 ngày"
Trần Thúc phân phó, đi nhanh chút, nhanh về phủ chút
Phạm Cù kinh ngạc, nhưng không hỏi nhiều, thấy Trần Thúc xuất thần nhìn giấy viết thư phu nhân đưa tới
Nàng sẽ không vô duyên vô cớ muốn viết thư như vậy cho hắn, nhất định nàng đã gặp chuyện không cao hứng.....
Trong lòng hắn càng thêm có chút lo lắng, muốn về phủ nhanh hơn
Qua mấy ngày, khi Đường Ngọc còn đang ở viện tổ mẫu cùng chăm sóc tiểu Sơ Lục, Tiểu Quả bước nhanh chân chạy tới Trường Nhạc uyển, "Phu nhân phu nhân! Hầu gia đã trở lại!"
Đường Ngọc hơi giật mình, Trần Thúc đã trở lại?
Không phải cần hạ tuần tháng ba đến đầu tháng tư mới về đến à.....
Bây giờ mới trung tuần tháng ba, sao hắn đã trở về?
Đường Ngọc nhất thời không sao phản ứng kịp, nhưng vui sướng trên mặt lại không kiềm được, ngược lại là lão thái thái nhắc nhở, "Nhanh đi nhìn chút xem sao."

Đường Ngọc khẽ dạ một tiếng.
Để tiểu Sơ Lục cho tổ mẫu chiếu cố, Đường Ngọc xách váy lên, bước nhanh chạy tới cửa lớn hầu phủ, trong lòng nhảy nhót.
Khi sắp đến cổng lớn, Trần Thúc vừa lúc bước từ xe ngựa xuống, vừa nói chuyện cùng Cố Tới và Phùng Vân, vừa bước vào cửa lớn hầu phủ, nhìn thấy thân ảnh trước mắt, hẳn là một đường chạy chậm từ trong viện lại đây, nhìn thấy hắn, hai người đều hơi hơi giật mình.
Nàng nhào vào trong lòng ngực hắn, "Trường Doãn!"
Trần Thúc thuận thế ôm nàng, nhưng trước mặt người ngoài, vẫn đè nén kích động trong lòng xuống, nhẹ giọng nói, "Gầy."
Đường Ngọc cười nhìn hắn.
Hắn cũng cười khanh khách nhìn nàng, ánh mắt ấm áp cùng vui mừng, dường như tham lam, muốn đem thời gian hơn hai tháng xa cách này bù đắp tại thời điểm bốn mắt giao nhau ngắn ngủi
Phạm Cù nắm tay ho nhẹ hai tiếng.
Lúc này Trần Thúc mới hoàn hồn, "Tới rồi sao?"
Hắn luyến tiếc buông nàng ra, nhưng rốt cuộc trước mặt nhiều người như vậy, tuy rằng Kính Bình Hầu phủ chính là nhà hắn, hắn muốn ôm phu nhân mình như thế nào thì cứ ôm như thế ấy, đây là chuyện đương nhiên, nhưng hắn vẫn cần suy tính đến Cố bá cùng Phùng thúc
Đường Ngọc cười cười, thẹn thùng nói, "Ừm."
Cố Tới cùng Phùng Vân đều cười cười, không có lên tiếng.
Trần Thúc vừa dắt tay nàng, vừa hướng về Cố Tới và Phùng Vân nói, "Cố bá, Phùng thúc, ngày mai rồi nói sau."
Cố Tới cùng Phùng Vân đều đáp lời
Lúc này Trần Thúc mới dắt tay nàng vào phủ, nhưng bộ dạng vừa rồi nàng mới nhào vào hắn, hắn sẽ vẫn luôn nhớ rõ..

Chương 90-91

Chương 90:

Đi đến viện tổ mẫu, Trần Thúc gặp tổ mẫu, đơn giản nói vài câu về chuyện xuân tuần để tổ mẫu đừng lo lắng, mọi việc hắn đều ổn, lại hỏi thăm tổ mẫu tình hình gần đây, nói thêm cùng tổ mẫu một hai câu, mới đón tiểu Sơ Lục từ trong lòng tổ mẫu, nhịn không được lại hôn, lại ôm, lại nâng lên cao.
Bây giờ tiểu Sơ Lục đã có thể nâng lên cao.
Chỉ là cần nhẹ nhàng, chậm rãi, còn phải chú ý an ổn.
Trần Thúc nâng lên cao thật cẩn thận, rõ ràng tiểu Sơ Lục rất thích.
Khi Trần Thúc giơ bé lên, bé liền kéo miệng nhỏ nở nụ cười.
Tiểu Sơ Lục năm tháng tuổi, đã có vài chiếc răng sữa nhỏ xíu, khi cười thoạt nhìn đáng yêu tới cực hạn.
Trần Thúc thích không chịu nổi
Chờ khi trở về trong phòng, Trần Thúc để Lê ma ma dỗ tiểu Sơ Lục ngủ.
Đường Ngọc hỏi, "Sao lại trở về nhanh như vậy, không phải chàng nói phải đến cuối tháng ba mới có thể về tới sao?"
Trong phòng, Trần Thúc tự nhiên ôm lấy nàng, "Nhìn thấy thư nàng gửi, không biết trong nhà đã xảy ra chuyện gì.

Bình thường nàng sẽ không gửi cho ta thư như vậy đâu, nhất định đã xảy ra chuyện, cho nên ta cho bọn họ lên đường suốt đêm trở về."
"Xảy ra chuyện gì, A Ngọc?" Mày Trần Thúc hơi nhíu lại.
Đường Ngọc thế mới biết hắn lên đường suốt đêm, nguyên do cũng vì nàng viết cho hắn mấy chữ kia
Thấy Đường Ngọc ngơ ngẩn.
Trong lòng Trần Thúc khẩn trương, lại ra vẻ trấn định, "Đừng sợ, nói ta nghe."
Đường Ngọc nhẹ giọng nói, "Không có.....!Chỉ là mấy ngày trước đây mợ tái phát chứng tim đập nhanh, đã cho đại phu đi xem qua,

nói mợ thật không tốt, đại phu cũng không biết có thể kiên trì được bao lâu, lòng thiếp rất cảm thán, rõ ràng một người tốt như vậy, nhưng bây giờ lại ốm đau, sinh tử vô thường.....!Mợ nhớ nhà, cũng nói với thiếp, nói thiếp có Trường Doãn cùng Sơ Lục, còn có nhân sinh rất tốt, bảo thiếp nhớ sống thật tốt mỗi ngày.....!Thiếp cũng biết được rất nhiều chuyện của chàng, bỗng nhiên thiếp lại rất nhớ chàng, cho nên....."
Lời nàng nói còn chưa dứt, hắn ngậm lấy đôi môi nàng
Đường Ngọc bỗng nhiên cảm thấy, những lời nàng chưa nói xong đã không còn quan trọng nữa
Dường như lời nàng muốn nói, kỳ thật đại khái Trần Thúc đều biết hết
Hắn ôm nàng, ôm hôn ở trong phòng
Đã lâu không thấy, ái mộ hòa lẫn cùng nhung nhớ, tràn ngập trong ái muội
Xiêm y tầng tầng trên người bị rút đi, màn gấm trên giường buông xuống, ngăn cách ra một mảnh đất trời độc lập.

Hai người không có quá nhiều lời muốn nói, xa cách với nỗi chờ đợi dài dằng dặc, hắn chậm rãi nếm thử, cũng ôn nhu đến tận cùng.
Nàng nhịn không được ôm cổ hắn
Thanh âm hắn trầm thấp làm nàng thích ứng từ từ, cũng chậm rãi cọ cọ bên tai nàng, "Ta thích bạch mẫu đơn, thích Vân Châu phách lạc."
"Thích hải đường, khi còn nhỏ từ Hoàn thành trở về liền thích....."
"Thích màu xanh biếc, màu của bầu trời."
"Thích nàng, thích chuyện bây giờ đang làm cùng nàng....."
Sắc mặt Đường Ngọc hồng thấu, từng chút một trong thẳng thắn thành khẩn của hắn, dần dần mất tỉnh táo.

Trong mơ màng hồ đồ, lại nghe tiếng hắn nói bên tai, "A Ngọc, chúng ta đều sẽ tốt, ta sẽ mãi mãi bên cạnh nàng cùng nhi tử."
Nàng thật sự mệt mỏi, khẽ ừ một tiếng.
Ngắn ngủi ôm nhau ngủ, dường như đã trở về lúc trước.
Hắn cam tâm tình nguyện.

*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Từ khi Trần Thúc trở về Kính Bình Hầu phủ, ngày tháng dường như khôi phục lại như thường.
Trong Vạn châu phủ, đóng quân các nơi bắt đầu thường xuyên nhận lệnh điều động
Tướng lãnh các đạo đóng quân cũng bắt đầu liên tiếp xuất nhập hầu phủ, gặp Trần Thúc.
Trần Thúc không dẫn binh, nhưng đóng quân Vạn Châu đều nằm trong tay Trần Thúc
Trước đây Vạn tướng quân đã lãnh một phần đóng quân Vạn Châu đi Bình Nam, bây giờ, trước lúc bọn họ đi Bình Nam, đóng quân còn sẽ lại được điều chỉnh lớn một lần, bảo đảm thời điểm Trần Thúc ở Bình Nam, hai nơi Bình Nam cùng Vạn Châu đều an toàn, hơn nữa đóng quân cũng có thể tùy thời nhanh chóng điều động.
Quân quyền ở trong tay, chính quyền mới có thể ở trong tay.
Thiên tử không dám động vào Vạn Châu, cũng không phải bởi vì Vạn Châu giàu có và phồn thịnh, mà do Vạn Châu giàu có và phồn thịnh nên mới có thể dưỡng được một đội đóng quân tinh nhuệ, cho nên thiên tử cũng được, chư hầu xung quanh cũng được, đều sẽ không xé rách mặt cùng Trần Thúc.
Trong phòng nghị sự có Cố trưởng sử cùng Phùng Vân, còn có các quan lại khác của Vạn Châu phủ, đa số Trần Thúc sẽ không gặp tướng lãnh đóng quân ở phòng nghị sự, mà gặp ở thư phòng
Bởi vì tướng lãnh đóng quân ra vào phủ thường xuyên, dần dần, Đường Ngọc cũng đều có thể gọi tên mỗi tướng lãnh, người khác cũng đều nhớ rõ phu nhân.

Ngày đầu tiên nàng đưa trà bạch mẫu đơn tới cho hắn, Trần Thúc nhìn nàng một cái, nhớ tới hôm qua chỉ nói bạch mẫu đơn với nàng trên giường, nhưng nàng vẫn ghi tạc, trong lòng Trần Thúc hơi động
Nàng vốn định mang trà đến liền đi, nhưng lại bị hắn kéo trở về, trước mặt mọi người hôn nàng một cái.
"Trường Doãn!" Đường Ngọc kinh ngạc đến ngây người
Trong quân có không ít người đều cúi đầu, trộm cười cười.
Đường Ngọc nhanh chân bước ra sân
Tháng ba, hạnh hoa trong sân đã nở rộ

Đường Ngọc nhặt mấy cành cắm vào bình hoa, đặt vào thư phòng hắn, bất chợt cảm giác lịch sự tao nhã hơn rất nhiều.
Mỗi buổi sáng nàng vẫn mang tiểu Sơ Lục đến viện lão thái thái chơi.
Thời tiết ấm lên, thời gian tiểu Sơ Lục chơi có thể kéo càng dài.
.....
Đường Ngọc vẫn bớt thời giờ mỗi ngày đưa chút đồ đến phòng nghị sự, điểm tâm cũng được, trái cây cũng được.
Quan viên phòng nghị sự đều quen thuộc Đường Ngọc
Đặc biệt là Cố Tới cùng Phùng Vân.
Lúc Đường Ngọc đến phòng nghị sự, đôi khi Cố Tới và Phùng Vân sẽ mời phu nhân cùng nghe nghị sự đang bàn, còn sẽ trong lúc lơ đãng hỏi phu nhân thấy sao, phu nhân có ý gì không, phu nhân cảm thấy thế nào?
Trần Thúc kinh ngạc nhìn nàng.
Cố bá cùng Phùng thúc thật sự đang nghe nàng.....
Tuy rằng trước đây nghe Đồng bà cùng Phạm Cù nói là một chuyện, nhưng chính mắt nhìn thấy trong phòng nghị sự, lại là chuyện khác.
Trần Thúc lại nghĩ tới khi ở Đài Vận, mỗi người đều ca tụng phu nhân có thừa, hình như Đường Ngọc trời sinh có lực tương tác, cũng rất dễ được người tin cậy.
Trần Thúc cười cười, không có chọc thủng.
Nhưng thời gian mỗi ngày Đường Ngọc ở phòng nghị sự đều sẽ không quá dài, mặc dù đôi khi Cố Tới cùng Phùng Vân sẽ hỏi ý phu nhân, nhưng đại khái nói xong, Đường Ngọc cũng gần như không ngồi lại lâu
Hắn ôm nàng, hôn sườn má nàng, nhẹ giọng nói, "Chút nữa ta về."
Nàng nói được

Cố Tới cùng Phùng Vân, còn có các quan lại khác trong phòng nghị sự xem ra, tình cảm của hầu gia cùng phu nhân rất tốt.
Rõ ràng tiểu thế tử cũng gần sáu tháng, hai người lại giống như còn tân hôn
.....
Hai người cũng xác thật giống như tân hôn.
Vào đêm, lúc Trần Thúc không có quá nhiều việc, sẽ tốn không ít

thời gian chơi cùng Sơ Lục, cũng sẽ hoan hảo cùng Đường Ngọc, lại không dám quá giày vò, thật chậm rãi, thật cẩn thận nâng niu trong lòng bàn tay, cũng dần dần khôi phục lại như trước đây
Hắn sẽ nhân lúc nàng phân loạn hỏi nàng, hắn thích cái gì?
Mặt nàng hồng, cắn môi không nói lời nào.
Hắn thích nàng, thích tất cả thời gian bên cạnh nàng
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Mỗi ngày Đường Ngọc đều sẽ đi tòa nhà bên kia thăm mợ.
Đường Ngọc thấy chuyến này trở về, Dương thị bị bệnh, Mậu Chi gần như đều ở nhà chăm sóc, rất ít có thời gian đi phòng nghị sự cùng Trần Thúc, Trần Thúc cũng cho hắn nghỉ ngơi mấy ngày, bên cạnh mẫu thân nhiều hơn
Đường Ngọc trấn an, mợ sẽ khá lên.
Mậu Chi gật đầu, kỳ thật hắn biết thân thể mẫu thân không tốt, nhưng từ khi tới Vạn Châu phủ, vẫn luôn có đại phu trông nom, bệnh tình mẫu thân vẫn luôn ổn thỏa.

Bỗng nhiên chuyển bệnh, làm Mậu Chi nhớ tới, kỳ thật thân thể mẫu thân vẫn luôn mang bệnh.
Đường Ngọc duỗi tay sờ sờ đầu của hắn, Mậu Chi đệ cần dũng cảm hơn, mới làm cho mợ bớt lo lắng
Mậu Chi gật đầu.
Thực mau, Mậu Chi cũng bắt đầu khôi phục đi phòng nghị sự làm tiểu thư đồng cho Trần Thúc
Ngoại trừ đi phòng nghị sự, Trần Thúc còn an bài tiên sinh dạy học cho hắn
Trần Thúc cho hắn ở phòng nghị sự lâu như vậy, chính là mài lỗ tai, làm quen mắt, mở rộng tầm nhìn, lần này sau xuân tuần, năng lực lý giải chuyện triều đình của Mậu Chi nháy mắt tăng thêm một bậc
Trần Thúc an bài tiên sinh, là để giảng dạy cho Mậu Chi chính sử kinh luân, trước đây Mậu Chi nghe không hiểu, nhưng chuyến này trở về, lúc tiên sinh nói, trong đầu Mậu Chi đã bắt đầu có khái niệm.
Trần Thúc sẽ nói với Dương thị chuyện Mậu Chi
Dương thị sinh bệnh, cũng dường như bỗng nhiên làm cho Mậu Chi hiểu chuyện rất nhiều.
Hắn muốn cho nương nhìn thấy hắn trưởng thành từng chút, tiến bộ

từng chút
.....
Đường Ngọc cũng hỏi Phạm Cù, chuyện ở Đài Vận cùng chuyện Du Dương Hầu
Trước đây nhận được tin từ Văn Quảng, nói thiên tử ban Đài Vận cho Du Dương Hầu, vậy trong tay Du Dương Hầu đã có thánh chỉ, đa số bá tánh ở Đài Vận đều là con dân trước đây của Du Dương Hầu, cho nên lúc ấy khi Đường Ngọc nhìn thấy thư, trong lòng có chút hoảng loạn, không biết Trần Thúc muốn ứng đối ra sao

Phạm Cù cũng được, Đồng bà cũng bà, còn có Viên Liễu, hoặc nhiều hoặc ít đều đã nói với nàng chuyện giữa Trần Thúc cùng thiên tử, thậm chí lần này Trần Thúc đi sứ Nam Thuận, kỳ thật cũng là thiên tử đánh chủ ý lên Trần Thúc cùng Sơ Lục, bây giờ, Trần Thúc xuân tuần, thiên tử lại cố ý kiếm chuyện, trong lòng Đường Ngọc không thể không lo lắng.
Thiên tử ban Đài Vận cho Du Dương Hầu, chính là không muốn tự mình động thủ đối phó Trường Doãn, mà là mượn tay người khác ngáng chân Trường Doãn
Chuyện như vậy ngày sau sẽ còn không ít.
Nhưng Phạm Cù lại cười nhìn nàng nói, "Phu nhân yên tâm, chuyện Du Dương Hầu, hầu gia đều đã xử lý thỏa đáng, ngày sau mặc dù Du Dương Hầu có thánh chỉ, cũng sẽ không lại nói đến chuyện muốn đòi Đài Vận nữa."
Tuy Đường Ngọc biết Trần Thúc là Kính Bình Hầu, trước đây trong triều đã không có mấy người dám xung đột với hắn, nhưng quan tâm sẽ bị loạn.
Phạm Cù thở dài, "Phu nhân, hầu gia tuy rằng lúc tuổi nhỏ trong nhà gặp biến cố, nhưng hầu gia trước nay đều không phải quả hồng mềm, cũng vẫn luôn rất kiên cường.

Nếu so sánh với Kính Bình Hầu, Du Dương Hầu phủ thiếu rất nhiều kiên cường.

Phu nhân biết việc trong triều chính là như thế, đây chỉ là mới bắt đầu, ngày sau cũng sẽ không ngừng, hầu gia tự nhiên muốn giết gà

dọa khỉ cho các chư hầu khác nhìn, nếu không theo thủ đoạn của thiên tử, chẳng phải mấy ngày qua không chỉ có một Du Dương Hầu, mà sẽ còn các hầu phủ khác, vậy Vạn Châu thật sự sinh ra rất nhiều việc."
Đường Ngọc gật đầu, nhớ lúc trước lên đường từ Miểu thành đi Đào thành, Trần Thúc đã muộn hơn một tháng, chính là để thu thập thủ thành của Miểu thành
Trần Thúc có nguyên tắc xử sự của hắn, nàng lo hơi nhiều rồi
.....
Đến cuối tháng ba, trong phủ đã thu thập gần xong, đang kiểm kê đồ đạc chuẩn bị xuất phát đi Bình Nam.
Lần này đi Bình Nam, Phạm Cù sẽ đi theo cùng
Ngày sau Bình Nam Kính Bình Hầu phủ cũng sẽ có trưởng sử, nhưng bây giờ, Phạm Cù sẽ đi, trong lòng Đường Ngọc như được uống liều thuốc an thần.
Đoạn đường này, Đường Ngọc cho Thảo Diên cùng Tiểu Quả chia ra chăm sóc cho tổ mẫu cùng mợ, đường xá có chút dài, nhanh thì hai tháng, chậm thì khoảng hai tháng rưỡi, bên cạnh tổ mẫu cùng mợ vẫn phải có người đơn độc đi theo, một đường chiếu cố thỏa đáng.

Chờ ngày sau tới Bình Nam, Đường Ngọc cũng muốn để hai người Thảo Diên cùng Tiểu Quả ở lại chăm sóc cho tổ mẫu cùng mợ
Trần Thúc nói được
Nhìn bên ngoài xe ngựa dần dần đi xa Kính Bình Hầu phủ cùng Giang thành, Đường Ngọc nhịn không được cảm thán trong lòng, thời gian dường như trôi quá nhanh.

Dường như tới Giang thành vẫn là chuyện không lâu trước đây, bây giờ, đã dẫn theo tiểu Sơ Lục khởi hành về lại Bình Nam.....
"A Ngọc, về nhà thôi."
Bình Nam là nhà của nàng, cũng là nhà của hắn cùng tiểu Sơ Lục.

Chương 91:

Chương 91:

Triệu Văn Vực làm đại lễ dựng cờ ở Lưu thành, xưng Tấn đế.

Theo kiến nghị của Công Tôn Đán, Tấn đế vẫn tiếp tục sử dụng quốc hiệu là Yến Hàn.

Triệu Văn Vực là huyết mạch tiền triều, so với ngôi vị thiên tử có được do tạo phản mưu nghịch mà có của Diệp Lan Chi, dùng quốc hiệu Yến Hàn càng danh chính ngôn thuận hơn

Công Tôn Đán rất giỏi thuật công tâm.

Triệu Văn Vực dùng quốc hiệu Yến Hàn, làm cho Diệp Lan Chi như cưỡi lên lưng cọp khó leo xuống.

Nếu Diệp Lan Chi không thay đổi quốc hiệu, chính là trò cười của thiên hạ; nếu sửa, đồng nghĩa với việc thừa nhận Tấn đế mới là Yến Hàn chính thống.

Chuyện đầu tiên Công Tôn Đán làm đã khiến cho Diệp Lan Chi như bị kim chích vào lưng

Không diệt Lưu thành, Diệp Lan Chi ăn ngủ không yên

Cho nên tinh lực của Diệp Lan Chi cơ hồ đều dùng để đối phó Lưu thành

Bởi vì Tấn đế dùng Yến Hàn làm quốc hiệu, kỳ thật bá tánh cùng chư hầu liền lén gọi triều đình trước mắt là tân triều, nhờ vào đó phân biệt cùng Yến Hàn Tấn đế mới dựng lại ở Lưu thành

Triệu Văn Vực dựng cờ ở Lưu thành, các thế gia của Yến Hàn quốc trước đây đều chen chúc tới.

Diệp Lan Chi ở kinh thành diệt môn không ít thế gia, làm cho lòng người trong kinh hoảng sợ. Sau khi Triệu Văn Vực xưng đế, các thế gia khác trong kinh cùng xung quanh đều nhao nhao trốn đi, trong kinh phảng phất đều là cảnh tượng thế gia chạy trốn, trong lúc nhất thời trong kinh đều đang truyền tai hào môn thế tộc đều không xem trọng tân đế, mà xem trọng Tấn đế, chỉ sợ tân triều kiên trì không được bao lâu

Không ít bá tánh trong kinh cũng nửa tin nửa ngờ, đi theo ra khỏi kinh.

Cho nên trong khoảng hai, ba tháng, Tấn đế không ngừng chiêu binh mãi mã, từng bước cường thịnh, rất nhiều thế gia cùng bá tánh trong kinh đều dời nhà, thoát khỏi kinh thành

Trong lúc nhất thời khắp nơi trong kinh, trong nước đều bắt đầu có tin đồn nhảm nhí.

Không ít chư hầu đều muốn nhân cơ hội trung lập, vừa không thần phục với Yến Hàn Tấn đế vừa mới dựng lại, cũng không hề nghe tân triều.

Diệp Lan Chi lo lắng chính là, dần dần, tân triều sẽ bắt đầu chậm rãi đánh mất uy hiếp đối với chư hầu các nơi cùng đại tướng biên quan, dần dà sẽ trở thành một triều đình chỉ có trên danh nghĩa -- hữu danh vô thật, không có người chịu quản lý và khống chế, cũng không có người công khai ủng hộ

Quả thực chờ đến bốn năm tháng, những chư hầu có lòng riêng trước đây, vốn đã không cam nguyện thần phục tân triều, vì để thoát ly khỏi quản thúc của tân triều, bắt đầu quạt gió thêm củi sau lưng, muốn không trải qua bất luận cuộc binh biến nào, nhưng vẫn lặng yên thu gom quyền lực về trong tay mình

Bây giờ nếu không làm chút gì, tình thế sẽ thật sự có khả năng phát triển theo hướng này

Diệp Lan Chi cần mau chóng giải quyết xong Triệu Văn Vực.

Không chỉ có như thế, hắn muốn càng muốn mượn sức chư hầu cùng đại tướng biên quan.

Điểm này, Diệp Lan Chi bất ngờ.

Tuy rằng bây giờ triều đình thoạt nhìn vẫn là một mảnh thái bình, nhưng diễn biến trở thành một cái vỏ rỗng chỉ là chuyện sớm chiều

Diệp Lan Chi cũng không ngờ tới, người tạo thành cục diện ngày hôm nay, không phải Trần Thúc, mà là một hoàng tử không được

sủng ái của tiền triều

Mẫu phi hắn ta còn suýt nữa bị làm nhục trong cung.....

Nhưng chính một người như vậy, đã xưng Tấn đế, tạo thành uy hiếp lớn nhất của hắn

Sớm biết hôm nay, ngày đó hắn là hắn nên tìm hết mọi thứ biện pháp tìm được hắn ta, nhổ cỏ tận gốc, mà không phải đi đối phó Trần Thúc. Hiện giờ, không chỉ chưa lấy được Vạn Châu, mà ngược lại còn làm tổn thương căn cơ của mình

Diệp Lan Chi nhớ trước đây ở Phong Châu, mấy người bọn họ đều ở cạnh thái nãi nãi, nhưng thái nãi nãi vẫn luôn không thích hắn, cũng sẽ nói với hắn, có dã tâm không phải chuyện xấu, nhưng cũng không thể chỉ vì cái trước mắt, mà cắt đứt luôn đường lui của mình

Hiện giờ Diệp Lan Chi nhớ tới, không khỏi thẹn quá thành giận, ném chung trà trong điện

Thái nãi nãi vẫn luôn khinh thường hắn, đối xử với hắn không giống người khác, bây giờ lại sắp bị bà ta chế giễu!

Diệp Lan Chi nén giận trong lòng

Triệu Văn Vực tính là thứ gì, trước kia ở trong cung, nói cho dễ nghe thì là hoàng tử, nói không dễ nghe thì cho dù là trước ngày sinh thần Thái Hậu, chỉ bởi vì phát sinh xung đột với Trần Thúc, đã bị đưa đi hành cung hối lỗi

Chính là con kiến đó, đã phản lại hắn một quân.

Đều nói người có được Công Tôn Đán sẽ có được thiên hạ.

Diệp Lan Chi nhớ trước đây cho Lục Miện Thành cùng Ngụy Chiêu Đình đi Mạo thành mời Công Tôn Đán, kết quả ngay cả người cũng chưa nhìn thấy, nhưng lúc ấy Công Tôn Đán lại bị tên Triệu Văn Vực cái gì cũng không có này đến mời chào.

Diệp Lan Chi càng nghĩ càng giận, lại thuận tay đẩy ngã tấu chương, nghiên mực, cùng các thứ có thể thấy được trên long án xuống đất

Triệu Văn Vực cùng Công Tôn Đán, chính là hai cái gai nhọn trong lòng hắn

Làm hắn ăn không ngon ngủ không yên

Diệp Lan Chi đẩy đến cuối cùng, một chân đá ngã lăn long án, cung nhân đi vào, "Bệ..... Bệ hạ..... Ngụy hầu cầu kiến."

"Tuyên." Diệp Lan Chi thu hồi lửa giận.

Nhưng Ngụy Chiêu Đình đi vào, liếc mắt một cái liền nhìn thấy mảnh vỡ đầy đất, biết thiên tử đang tức giận.

"Chuyện gì?" Diệp Lan Chi không hi vọng có thể nghe được tin tức tốt gì

Ngụy Chiêu Đình nói, "Bệ hạ, Kính Bình Hầu cùng phu nhân về Bình Nam."

Diệp Lan Chi nhìn hắn, nghiến răng nghiến lợi nói, "Hắn đây là đã tính toán lấy Bình Nam làm tấm chắn, nối Bình Nam, Vạn Châu liền thành một thể, hơn nữa Kiến Bình Hầu phủ Phong Châu phụ thuộc, tự mình làm quân hầu!"

Ngụy Chiêu Đình chắp tay, "Bệ hạ, việc bây giờ phải làm là mượn sức Kính Bình Hầu, Kính Bình Hầu là chong chóng đo hướng gió của chư hầu cho thiên tử, mặc dù không thể mượn sức, cũng không thể để Kính Bình Hầu đi đầu chống đối hiệu lệnh của bệ hạ tại hậu phương"

Diệp Lan Chi cười nhạt, "Trẫm không muốn mượn sức hắn? Sổ con thỉnh phong hắn cũng đã đưa lên rồi, chính là đã biết rõ trước đây trẫm muốn bỏ cha giữ con, hắn còn sẽ để trẫm mượn sức? Không phải ngươi còn ra chủ ý, để Du Dương Hầu đi ngáng chân hắn hả? Kết quả tên ngu xuẩn kia, cầm thánh chỉ cũng không động đậy được Trần Thúc, Trần Thúc đã sớm xé rách mặt với trẫm, trẫm phải mượn sức hắn như thế nào được!"

Ngụy Chiêu Đình tiếp tục nói, "Bệ hạ, Kính Bình Hầu chỉ là xé rách mặt với bệ hạ, nhưng với Hoàng Hậu thì không"

Ngụy Chiêu Đình nói xong, Diệp Lan Chi sửng sốt.

Ngụy Chiêu Đình tiếp tục nói, "Hiện giờ chỉ cần Kính Bình Hầu còn nghe bệ hạ điều lệnh, người khác thấy Kính Bình Hầu như thế, cũng chỉ có thể nghe bệ hạ điều lệnh, bệ hạ sẽ có nhiều thời gian đối phó Tấn đế hơn. Mặc dù Kính Bình Hầu cách lòng cùng bệ hạ, nhưng tình nghĩa giữa Hoàng Hậu cùng Kính Bình Hầu, Kiến Bình Hầu thế tử vẫn còn, bệ hạ để Hoàng Hậu đi trấn an Vạn Châu cùng Phong Châu, vậy ít nhất tạm thời Vạn Châu cùng Phong Châu đều sẽ không sinh sự."

Lúc này Ngụy Chiêu Đình nói xong, Diệp Lan Chi mới nghe lọt tai

Đúng, có thể cho Hoàng Hậu đi.

Hoàng Hậu cùng bọn hắn vẫn còn tình nghĩa

Thấy thiên tử không nói, Ngụy Chiêu Đình tiếp tục nói, "Hơn nữa, bệ hạ, mấy tháng này chúng ta vẫn luôn thảo phạt Lưu thành, đánh mấy tháng không đánh xong, bởi vì dùng đều không phải quân An Bắc trước đây."

Diệp Lan Chi trầm giọng nói, "Ngươi cho rằng trẫm không muốn dùng quân An Bắc? Đây là quân chủ lực của trẫm, vạn bất đắc dĩ, không thể dùng ở Lưu thành, chỉ dùng để thủ vệ kinh đô và các vùng thành trì lân cận chung quanh, có quân An Bắc, mặc dù Lưu thành thật sự lớn mạnh, cũng không thể đánh vào được, quân An Bắc không thể động!"

Ngụy Chiêu Đình biết thiên tử hiểu sai ý, giải thích, "Bệ hạ, vi thần không phải ý này. Quân An bắc không thể động, vẫn nên tiếp tục dùng đóng quân khác. Chư hầu các nơi tuy rằng nghe lệnh xuất binh, nhưng lại không muốn đi đánh, tướng lãnh quân An Bắc có rất nhiều người là hậu duệ Bắc Dư, các thế gia Yến Hàn này không muốn nghe tướng lãnh An Bắc chỉ huy, ngay cả mặt mũi cũng không cho. Nhưng nếu bệ hạ để Tứ công tử mang binh thảo phạt Lưu thành, Tứ công tử là người Lục gia, những người này ít nhiều cũng sẽ cho Lục gia mặt mũi."

Kiến Minh?

Diệp Lan Chi trầm tư, "Kiến Minh không thể mang binh đánh giặc."

Ngụy Chiêu Đình nói, "Bệ hạ vì sao nói lời này? Tứ công tử sẽ không, cho dù để hắn làm phụ tá cho tướng lãnh An Bắc cũng không xứng, hơn nữa..... Tứ công tử không có kinh nghiệm dẫn binh, nếu để Tứ công tử tự mình đi, bệ hạ nghĩ xem, Kính Bình Hầu cùng Kiến Bình Hầu thế tử có thể thấy chết mà không cứu không?"

Trước mắt Diệp Lan Chi sáng ngời, giữa mày phảng phất rốt cuộc đã xua tan khói mù.

Ngụy Chiêu Đình nói, "Nếu có thể sử dụng binh lực Vạn Châu cùng Phong Châu đi đối phó Lưu thành, chẳng phải càng tốt hơn?"

Trên mặt Diệp Lan Chi rốt cuộc đã có ý cười, "Sao trẫm lại không nghĩ tới? Ngược lại trẫm thật sự muốn nhìn xem, Trần Thúc sẽ đối xử với Kiến Minh ra sao....."

Chương 92: 92: Con Rể Bình Nam

Lưu thành, Quá Ngôn cung.
Tấn đế gặp xong triều thần, giữ lại riêng tể phụ Công Tôn Đán ở lại Hằng Quang điện nói chuyện.
"Bệ hạ, Kính Bình Hầu cùng phu nhân về Bình Nam." Công Tôn Đán bình tĩnh nói
Triệu Văn Vực nghe ba chữ Kính Bình Hầu trong lòng liền không thoải mái, lại nghe được hắn cùng phu nhân trở về, Triệu Văn Vực liền cắn môi
Thấy dáng vẻ này của hắn, Công Tôn Đán thở dài, "Bệ hạ, vi thần đang nói chính sự cùng bệ hạ"
Triệu Văn Vực bực bội, "Tương phụ mời nói."
Công Tôn Đán nghiêm túc nói, "Bệ hạ, Kính Bình Hầu cũng tốt, Vạn Châu cũng tốt, địa vị trong nước hết sức quan trọng, chúng ta cần mượn sức."
Triệu Văn Vực: "....."
Công Tôn Đán thấy hắn vẫn mang dáng vẻ này, chỉ có thể thở dài, "Bây giờ nếu ta là Diệp Lan Chi, ta sẽ làm hai việc."
Lúc này Triệu Văn Vực mới nghiêm túc nhìn về phía hắn.
Công Tôn Đán nói, "Thứ nhất, Kính Bình Hầu chính là người đứng đầu chư hầu khắp nơi, người khác đều nhìn về Kính Bình Hầu, chỉ cần Kính Bình Hầu bất kính với thiên tử, những người xung quanh sẽ nháo nhào noi theo, nhưng Kính Bình Hầu vẫn còn nguyện trung thành với thiên tử, cho nên xung quanh cũng không dám nhúc nhích.

Vì vậy, chuyện thứ nhất Diệp Lan Chi sẽ làm, chính là lôi kéo Kính Bình Hầu."
Triệu Văn Vực cười nhạt, "Tương phụ, trước đây không phải người đã nói? Trần Thúc mất tích, là đoán được Diệp Lan Chi muốn bỏ cha lấy con sao? Trần Thúc ngốc à, Diệp Lan Chi đã muốn bỏ cha lấy con rồi, hắn còn nguyện trung thành với thiên tử?"

Triệu Văn Vực đã gặp qua Trần Thúc, Trần Thúc không phải là người như vậy.
Trần Thúc thật sự đa mưu túc trí!
Không chỉ có trên triều đình, mà còn.....
Đường Ngọc rõ ràng đã bị hắn.....!Bây giờ còn chịu ở chung với hắn, người này tâm cơ thủ đoạn đều thực âm hiểm, tuy rằng lúc ấy tha một mạng cho hắn cùng mẫu phi, nhưng nói không chừng còn có ý đồ lén lút nào đó
Chắc chắn Trần Thúc sẽ không nguyện trung thành với Diệp Lan Chi.
Công Tôn Đán nói, "Kính Bình Hầu sẽ không nguyện trung thành với Diệp Lan Chi, nhưng nếu Diệp Lan Chi để Hoàng Hậu đi Vạn Châu cùng Phong Châu, gặp Kính Bình Hầu cùng Kiến Bình Hầu thế tử, hai người bọn họ sẽ đáp ứng Hoàng Hậu, tiếp tục làm bộ trung thành với thiên tử, cục diện như vậy rất bất lợi với bệ hạ."
Thật ra Triệu Văn Vực cũng không nghĩ tới đó

Công Tôn Đán thấy rốt cuộc hắn cũng nghiêm túc, lại nói, "Chuyện thứ hai, Diệp Lan Chi sẽ cho Lục Miện Thành dẫn binh tới tấn công Lưu thành."
"Lục Miện Thành?" Triệu Văn Vực cười, "Ngay cả doanh trại Lục Miện Thành còn chưa tới, hắn để Lục Miện Thành dẫn binh, ta ngủ cũng có thể cười tỉnh....."
Chỉ là mới vừa nói xong, thấy Công Tôn Đán nhíu mày, Triệu Văn Vực lại sửa miệng, không hề cợt nhả, trịnh trọng nói, "Diệp Lan Chi nếu thật sự để Lục Miện Thành dẫn binh, trẫm, ngủ cũng có thể cười tỉnh!"
Công Tôn Đán nhìn hắn, "Sao bệ hạ không nghĩ tới, căn cơ tân triều từ trước đến nay tốt hơn chúng ta nhiều, nhưng vì sao nhiều lần tấn công đều không thành công? Bởi vì trong lòng Diệp Lan Chi, quân chính quy của hắn là quân An Bắc, cần tử thủ kinh thành và các thành trì trọng địa lân cận, đây là nền móng của hắn, cũng là đường lui, dù có gì xảy ra, hắn có thể giữ vùng xung quanh kinh thành và đất phong An Bắc, thì trước sau hắn vẫn có nửa giang sơn.

Cho nên hắn vẫn luôn dùng đóng quân khác, tuy rằng xuất binh, nhưng các đóng quân này sẽ không nghe lời tướng lãnh An Bắc thủ

hạ của hắn, nhưng Lục Miện Thành không giống, Lục gia là thế gia, không phải tướng lãnh An Bắc, Lục Miện Thành sẽ không đánh giặc, nhưng làm phó tướng vẫn có thể.

Hơn nữa quan trọng nhất, bệ hạ có nghĩ tới không, với mối quan hệ giữa Lục Miện Thành cùng Kính Bình Hầu, Kiến Bình Hầu thế tử, nếu biết Lục Miện Thành tới Lưu thành chịu chết, Kính Bình Hầu cùng Kiến Bình Hầu thế tử có thể ngồi yên không quan tâm hay không, hay sẽ giúp Lục gia tới đánh Lưu thành?"
Nghe đến đó, sắc mặt Triệu Văn Vực khẽ biến.
Sao hắn lại không nghĩ tới?
Hắn đã thấy quan hệ giữa Trần Thúc cùng Lục Miện Thành còn có Thịnh Liên Húc!
Hai người bọn họ có khả năng giúp Lục Miện Thành đánh Lưu thành.....
Một khi Trần Thúc cùng Thịnh Liên Húc bắt đầu đối phó Lưu thành, chỉ sợ Lưu thành.....
Mặt Triệu Văn Vực rốt cuộc đã tìm không thấy nét nhẹ nhàng bâng quơ, "Tương phụ, chúng ta nên làm như thế nào?"
Công Tôn Đán thở dài, "Làm chuyện thứ nhất Diệp Lan Chi muốn làm."
Triệu Văn Vực khó hiểu.
Công Tôn Đán đáp, "Lôi kéo Kính Bình Hầu phủ cùng Kiến Bình Hầu phủ; du thuyết* Lục gia."
*du thuyết: dùng lời lẽ cho kẻ khác theo đường lối của mình
Triệu Văn Vực nhức đầu, "Sao có thể?"
Công Tôn Đán trầm giọng, "Sao không có khả năng?"
Triệu Văn Vực sửng sốt.
Công Tôn Đán nhíu mày, "Bệ hạ, khi bệ hạ dựng cờ, ta đã nói gì cùng bệ hạ?"

Triệu Văn Vực đáp, "Tân triều có quân An Bắc làm hậu thuẫn, nhất thời nửa khắc, không có khả năng diệt tân triều, chỉ có thể cùng tồn tại rồi lại mưu đồ."
Công Tôn Đán lại hỏi, "Bệ hạ, nếu kẻ địch của tân triều chỉ có chúng ta, chúng ta chính là nơi chịu đựng mọi công kích, Diệp Lan Chi sẽ

tìm đủ mọi cách xử lý Lưu thành; nhưng nếu kẻ địch của tân triều không chỉ có chúng ta, mà còn người thứ hai, vậy có phải tân triều sẽ như ném chuột sợ vỡ bình không?"
"....." Triệu Văn Vực hơi ngừng, "Tương phụ, ý của người là?"
Công Tôn Đán đáp, "Để Kính Bình Hầu làm người thứ hai, trong khoảng thời gian ngắn, có thể bảo đảm Lưu thành chúng ta không cần lo lắng."
Khóe miệng Triệu Văn Vực giật giật, "Sao hắn có thể....."
Nhưng mới vừa nói xong, Triệu Văn Vực lại sửng sốt, sao hắn lại không thể? Chỉ cần Trần Thúc muốn, hắn ta chính là quân hầu, như hắn muốn, hắn cũng có thể xưng đế.....
Triệu Văn Vực kinh ngạc nhìn về phía Công Tôn Đán, "Tương phụ, phải du thuyết như thế nào mới có thể lôi kéo được Trần Thúc?"
Công Tôn Đán nhìn về phía Triệu Văn Vực, "Bệ hạ, Kính Bình Hầu nghe ai nói?"
Triệu Văn Vực nghĩ nghĩ, lắc lắc đầu, cũng không thể là Đường Ngọc.
Công Tôn Đán đáp, "Kiến Bình Hầu phủ lão phu nhân, Kính Bình Hầu thái nãi nãi."
Đầu tháng tư, đoàn người Trần Thúc cùng Đường Ngọc khởi hành từ Vạn Châu về lại Bình Nam.
Trên đường thuận lợi, thời tiết cũng không lạnh, tiểu Sơ Lục cũng thích ứng sinh hoạt trên đường đi.

Ban đầu vẫn còn chưa quen lắm, nhưng chờ đến tháng 5, gần như đã không còn gì đáng lo
Đầu tháng 5, theo kế hoạch, Trần Thúc muốn tách khỏi đoàn người Đường Ngọc, lão thái thái, còn có Dương thị
Miểu thành là thủ phủ Bình Nam, hắn muốn đến Miểu thành trước, chuẩn bị xong việc trong thành, như vậy khi Đường Ngọc cùng tổ mẫu, mợ đến, việc trong thành cơ bản đã chuẩn bị thỏa đáng, bọn họ có thể từ từ tới.
Đây là lúc khởi hành đã thương lượng trước cùng Đường Ngọc
Nếu hắn lên đường thì mùng mười tháng 5 là có thể đến, còn đám người Đường Ngọc có thể chậm rãi trở về thành, cuối tháng 5 đến cũng không sao

Tổ mẫu tuổi lớn, mợ lại có bệnh trong người, đi đường không thể nhanh được.
Vào đêm, dịch quán, Trần Thúc có chút luyến tiếc Đường Ngọc cùng tiểu Sơ Lục
Tiểu Sơ Lục hiện giờ đã sắp bảy tháng, đã có thể vịn đồ vật ngồi dậy, cho nên mỗi ngày sẽ ngồi trên giường, cùng Trần Thúc ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi

Trần Thúc thực luyến tiếc nhi tử.
"Ngoan nhi tử, thay cha chăm sóc mẫu thân." Trần Thúc càng luyến tiếc Đường Ngọc.
Tiểu Sơ Lục bảy tháng tuổi, thời gian ngủ mỗi ngày cũng không quá dài như trước, thời gian tỉnh mỗi ngày rất nhiều, hơn nữa bởi vì bắt đầu từ từ ăn thêm cháo bột cùng thức ăn dặm, từ từ cũng không còn dựa dẫm vào Đường Ngọc, không cần Đường Ngọc nuôi nấng, thời điểm Đường Ngọc cho bé bú đã không phải rất nhiều, hơn nữa tiểu Sơ Lục rất lâu đói, nếu đói bụng có thể ăn thức ăn dặm, ban đêm, thời gian Đường Ngọc có thể ngủ càng được nhiều hơn
Thời gian tiểu Sơ Lục được Lê ma ma chăm sóc cũng dần dần nhiều lên.
Ngày mai Trần Thúc phải đi trước, ban đêm nghỉ ngơi từ rất sớm
Trần Thúc ôm Đường Ngọc, chóp mũi khẽ chạm vào chóp mũi nàng, nhẹ giọng nói, "Lại xa nhau nửa tháng rồi gặp mặt."
Đường Ngọc khẽ ừm một tiếng.
Đoạn thời gian ở chung này, đã làm Trần Thúc rất khó quen ngày tháng không có nàng cùng nhi tử bên cạnh
Kỳ thật trong lòng Trần Thúc cũng ngầm mong đợi, nhưng lại không thể mở miệng.
Ngày mai muốn tách ra, Trần Thúc ôm nàng vào trong ngực hôn môi, khi tình ý mật nùng, Tiểu Mễ bên ngoài nói, "Hầu gia, phu nhân, lão phu nhân tới."
Trần Thúc cùng Đường Ngọc dừng lại.
Trần Thúc đi ra phòng ngoài trước, Đường Ngọc cần sửa sang lại xiêm y
"Tổ mẫu?" Trần Thúc vén mành lên đi ra phòng ngoài.
Lão thái thái thở dài, "Trường Doãn, ta có việc muốn thương lượng

với con."
Trần Thúc tiến lên, "Tổ mẫu sao vậy?"
Lão thái thái nhìn hắn nói, "Trường Doãn, ta vừa mới thương lượng với mợ con, ta với mợ, một người tuổi tác cao, một người thân thể không được khỏe, vì thế đi đường không thể nhanh được, cho nên tách ra hai nhóm đi là không sai.

Nhưng Đường Ngọc cùng tiểu Sơ Lục không cần phải ở lại cùng đi với ta và mợ, một nhà ba người các con khó khăn lắm mới được đoàn tụ, nên cùng nhau khởi hành về Miểu thành trước, ta cùng mợ con tới chậm một chút cũng không sao, để Đường Ngọc cùng tiểu Sơ Lục ở lại, còn không bằng lên đường cùng con, con cảm thấy sao?"
"Tổ mẫu....." Trần Thúc hiểu ý lão thái thái, trên đường đi nhanh chút, kỳ thật Đường Ngọc cùng tiểu Sơ Lục không bị ảnh hưởng nhiều lắm, hắn cũng từng nghĩ dẫn mẫu tử bọn họ đi cùng
Lão thái thái nắm lấy tay hắn, cười nói, "Tổ mẫu biết con là hài tử tốt, cũng hiếu thuận, nhưng để Đường Ngọc cùng tiểu Sơ Lục ở lại, nếu chỉ vì đi cùng với lão bà tử ta, thật sự không cần thiết, các con một nhà ba người, ở chung với nhau, tổ mẫu liền rất cao hứng."
.....
Chờ Đường Ngọc sửa sang lại xong xiêm y cùng đầu tóc vừa rồi có chút loạn, vén mành đi ra, tổ mẫu đã rời đi.
"Tổ mẫu đi rồi?" Đường Ngọc ngoài ý muốn.
Trần Thúc ngồi trên giường nhỏ, duỗi tay kéo nàng vào trong lòng ngực, ấm giọng nói, "A Ngọc, tổ mẫu không muốn một nhà ba người chúng ta tách ra, bảo nàng dẫn nhi tử đi cùng ta, bà cùng mợ tới chậm một chút"
Đường Ngọc kinh ngạc.

Trần Thúc duỗi tay vén tóc mai cho nàng, "Ý tốt của tổ mẫu, ta đã đáp ứng, A Ngọc, nàng cùng nhi tử và ta về Miểu thành trước, chúng ta sắp xếp xong các việc tồn động ở Miểu thành, ở trong nhà chờ tổ mẫu cùng mợ là được, việc trong phủ còn cần nàng xem, ta không rảnh bận tâm."
Đường Ngọc nhìn hắn, hắn hôn lên trán nàng "Ta muốn nàng cùng

nhi tử bên cạnh....."
Sáng hôm sau, xe ngựa bắt đầu chia làm hai nhóm.
Trần Thúc dẫn Đường Ngọc cùng Sơ Lục đi trước, một nhóm khác, có Mậu Chi ở lại, lên đường cùng lão thái thái và Dương thị
Bên cạnh Trần Thúc để lại Trần Nguyên cùng Trần Hoặc, cho Trần Lỗi ở lại chăm sóc lão thái thái cùng Dương thị, còn có Thảo Diên cùng Tiểu Quả
Đường Ngọc tiến lên ôm tổ mẫu cùng mợ
Cuối cùng là Mậu Chi, "Chăm sóc tốt tổ mẫu cùng mẫu thân đệ."
Mậu Chi mang bộ dáng tiểu đại nhân, "Đệ biết! Yên tâm đi tỷ! "
Thân mình mợ không tốt, đợt bệnh này vẫn chưa hoàn toàn qua đi, nhưng mợ xác thật rất muốn về Bình Nam, là một trong những người muốn về nhà nhất
Mậu Chi cũng muốn ở cạnh mẫu thân mình nhiều hơn
.....
Chia tay xong, Trần Thúc mang theo Đường Ngọc cùng tiểu Sơ Lục, còn có chó Đường Đường đi Miểu thành trước
Mười ngày trên đường trôi qua rất nhanh
Mùng mười tháng năm, vừa lúc đến Miểu thành.
Miểu thành là thủ phủ Bình Nam, Vạn Siêu dẫn quân đóng giữ.

Bá tánh Miểu thành nghe nói hôm nay Kính Bình Hầu cùng phu nhân về Miểu thành, từ đường lớn đến hẻm nhỏ đều hoan nghênh, trong thành xuất động không ít đóng quân.
"Hầu gia hảo!" "Phu nhân hảo!" "Tiểu thế tử!"
Ven đường đều là tiếng chào hỏi
Đường Ngọc ngoài ý muốn.
Trước đây thấy bá tánh Giang thành đều thân thiết với hắn, giống như hàng xóm, nhưng không ngờ bá tánh Bình Nam cũng như thế.
Đường Ngọc nhớ tới khi ở Đào thành, nghe nói Trần Thúc làm chút chuyện ở Miểu thành, trong lòng bá tánh đều rất thống khoái, cũng thực ủng hộ, xem ra không giả, xác thật Trần Thúc rất được lòng dân chúng Miểu thành
Đường Ngọc nhìn về phía Trần Thúc.
Trần Thúc lại cười, "Thấy không thấy không, đang hoan nghênh con

rể Bình Nam ~".

Chương 93: 93: Miểu Thành

Vị trí Bình Nam hẻo lánh, tuy rằng giáp ranh với Vạn Châu, nhưng vị trí địa lý cùng độ giàu có và phồn thịnh lại hoàn toàn khác nhau
Giao thông trong vùng Bình Nam cũng không phát triển, cũng thiếu đầu mối then chốt.

Cho nên Miểu thành tuy là thủ phủ Bình Nam, lại cũng chỉ là mang danh thủ phủ Bình Nam mà thôi, còn các thành trì khác ở Bình Nam gần như làm theo ý mình, đều do thủ thành các nơi tự trấn giữ.
Sau khi Vạn Siêu dẫn quân đến Bình Nam, bắt đầu trước từ Miểu thành, từng bước khuyếch trương ra các thành trì khác
Các thành trì này tuy rằng do thủ thành các nơi nắm giữ, nhưng bởi vì cằn cỗi, cũng không có đóng quân.
Thiên tử ban Bình Nam cho Kính Bình Hầu, Vạn Châu giàu có và phồn thịnh, binh lực cường thịnh, quân Vạn Châu vừa đến, thủ thành các nơi cũng chưa chủ trương, cho nên Vạn Siêu đến Bình Nam này mấy tháng thời gian, cơ bản đã tìm hiểu rõ bên trong Bình Nam một lần, ngược lại so với Trần Thúc càng tìm hiểu nhiều hơn
Trần Thúc đến Miểu thành trước, Vạn Siêu trở về Miểu thành chờ đón.
Xe ngựa từ ngoài thành đến biệt phủ, Vạn Siêu đều cưỡi ngựa cùng đi.
Có đóng quân Vạn Châu, trong lòng bá tánh Bình Nam đột nhiên kiên định an ổn hơn rất nhiều.
Đóng quân ở đây mấy tháng, kỷ luật nghiêm minh, không phạm đến dân, mà còn giúp đỡ bá tánh gieo giống vụ mùa, nhưng đóng quân chỉ nói, đây đều là chuyện phải làm ở Vạn Châu trước đây.
Bá tánh Miểu thành vốn đã có sẵn hảo cảm đối với Kính Bình Hầu, lần này đóng quân Vạn Châu đến, làm cho cảm nhận của bá tánh Miểu thành đối với Vạn Châu lại tăng thêm vài phần hảo cảm
Cho nên nghe nói hôm nay Kính Bình Hầu cùng phu nhân và tiểu thế tử đến Miểu thành, các bá tánh hoan nghênh từ trong hẻm đến

ngoài đường
Kính Bình Hầu cũng không phải chỉ lấy Bình Nam làm ngụy trang, mà còn mang theo phu nhân cùng tiểu thế tử tới đây, cũng an bài đóng quân tới, đó chính là chân chính sát nhập Bình Nam vào phạm vi quản lý của Kính Bình Hầu phủ
Ngày sau, Bình Nam đã không còn là nơi thiếu ổn định, hoang vắng không người hỏi thăm nữa
Xe ngựa dừng lại trước biệt phủ ở Miểu thành trước đây, Trần Thúc xuống xe ngựa, rồi sau đó duỗi tay vén mành len, dắt Đường Ngọc ra ngoài, rồi bế tiểu Sơ Lục từ trong tay Đường Ngọc, lại đỡ Đường Ngọc xuống xe ngựa.
Bá tánh vây xem lần đầu chính mắt nhìn thấy Kính Bình Hầu cùng phu nhân, còn có tiểu thế tử.
Kính Bình Hầu thương yêu thê nhi, mặc dù chung quanh có tỳ nữ cùng người hầu, nhưng cũng không nhờ tay người khác, tình cảm với phu nhân thực tốt
Bá tánh vây xem lại lên tiếng chào hỏi hầu gia phu nhân tiểu thế tử hảo, lúc này Trần Thúc mới cười cười, dắt Đường Ngọc cùng vào biệt phủ

Miểu thành không lớn, nhưng vị trí biệt phủ rất tốt
Trần Thúc trước đây đã ở Miểu thành một đoạn thời gian, sau khi cân nhắc thấy vẫn nên trực tiếp cải tạo lại phủ quan thành Kính Bình Hầu phủ, thứ nhất là bởi vì vị trí thuận tiện; thứ hai vì bá tánh Miểu thành đã quen vị trí biệt phủ này trong thành, Kính Bình Hầu phủ lập ở chỗ này, dễ dàng trấn an cảm xúc bá tánh; thứ ba vì biệt phủ xem như tòa phủ đệ tốt nhất Miểu thành, nếu xây dựng một tòa phủ đệ mới thì mất thời gian quá dài, ngược lại không nhanh bằng dùng ngay biệt phủ có sẵn ở Miểu thành
Thời gian bọn họ ở Miểu thành có thể kéo dài nửa năm, nên không cần mất quá nhiều thời gian xây dựng phủ mới
Vạn Siêu dẫn Trần Thúc, Đường Ngọc cùng Phạm Cù đơn giản đi nhìn nhìn biệt phủ Miểu thành
Đường Ngọc tuy rằng lớn lên ở Miểu thành, nhưng biệt phủ Miểu thành vẫn là lần đầu tới, cũng mới biết Bình Nam tuy rằng cằn cỗi, nhưng biệt phủ lại cực kỳ rộng rãi xa hoa.

Trần Thúc trước đây đã tới một lần, không có ở lâu, khi Vạn Siêu dẫn Đường Ngọc cùng Phạm Cù tham quan, Trần Thúc ôm nhi tử đi theo phía sau nhìn
Trần Thúc ở lại với Vạn Siêu và Phùng Vân, cùng nhau đi tìm hiểu tình hình chung ở Bình Nam, mấy tháng này Vạn Siêu ở đây, đã thăm dò cơ bản được tình hình chung của Bình Nam, nhưng dăm ba câu trên giấy không thể viết ra hết được
"Nàng cùng Mộ Nhiên về phủ nghỉ ngơi trước, lát nữa ta lại trở về." Trần Thúc hôn hôn trán nàng.
Trước đây Phạm Cù cùng Phùng Vân còn có một đám người Kính Bình Hầu phủ cùng Vạn Châu phủ đều không quen, nhưng thấy lâu rồi, biết đây chính là kiểu đức hạnh của hầu gia, nên cũng không rối rắm nữa
Nhưng hạ nhân hầu hạ trong biệt phủ vẫn trợn mắt há hốc mồm.....
Nhìn bóng dáng Đường Ngọc rời đi, Trần Thúc mới chuyển mắt, "Cùng ta và Phùng thúc nói một chút chuyện Bình Nam"
"Vâng." Vạn Siêu chắp tay.
Trên sa bàn* trong thư phòng, Vạn Siêu đại khái nói qua một lần hai mươi tòa thành trì do Bình Nam quản lý.
*sa bàn: bản đồ cát
Đóng quân đi trước, có binh quyền, chính quyền mới ổn định
Trong vòng mấy tháng Vạn Siêu đã thăm dò hai mươi tòa thành trì lớn lớn bé bé thực dễ dàng.
"Các thành trì ở Bình Nam đều làm theo ý mình, ngoại trừ mấy thành trì trọng yếu, cơ hồ đều không có đóng quân riêng, có đôi khi còn bị thổ phỉ quấy rầy, bá tánh địa phương khổ không thể tả, nhưng thủ thành địa phương hoặc là mục nát, hoặc là thông đồng làm bậy cùng đám thổ phỉ, bá tánh không có cách nào.

Mạt tướng cho người dò xét sơ bộ nhân khẩu ở các thành trì, đóng quân Vạn Châu không thể thường xuyên ở Bình Nam, Bình Nam phải có đóng quân riêng của mình, vài toà thành trì này là đủ." Vạn Siêu cắm vài cái cờ màu xanh lục vào trong sa bàn trước mắt
"Tiếp tục nói." Trần Thúc khoanh cánh tay, ánh mắt dừng trên sa bàn

Miểu thành không lớn, xe ngựa từ biệt phủ đến nhà trước đây của Đường Ngọc mất không bao nhiêu thời gian.
Trước đây Phạm Cù chưa từng tới Miểu thành, đối với xung quanh vẫn còn có chút xa lạ.
Đường Ngọc nhìn hẻm nhỏ cùng con đường quen thuộc ngoài cửa sổ, đột nhiên dâng lên cảm giác thân thiết nói không nên lời
Lần trước về lại Bình Nam, kỳ thật vừa có vui sướng vừa có khổ sở
Nhưng lần này tâm cảnh đều không giống.
"Tiểu Sơ Lục, về đến nhà mẫu thân rồi." Đường Ngọc ôm chặt bé.
.....
Trần phủ ở ngay đối diện.
Lúc trước Trần Thúc bố trí tòa nhà đối diện nhà nàng, trước khi biệt phủ được sửa chữa xong, sẽ ở tại Trần phủ.
Trần phủ là nơi trước đây Trần Thúc đặt chân, trước đây khi nàng tìm Trần Thúc hỏi việc đi Đào thành chữa mắt cho tổ mẫu, đã từng đi vào bên trong Trần phủ một lần, ở trong viện, đơn độc một chỗ cùng Trần Thúc, kỳ thật vẫn chưa nhìn kỹ nơi này.
Chờ đến khi thật sự đi Đào thành, hình như kế tiếp lại bị hắn dẫn thẳng đến Vạn Châu, thuận lý thành chương thành thân, ngay cả tiểu Sơ Lục cũng đã có.....
Sắc mặt Đường Ngọc ửng đỏ.
Đơn giản dọn dẹp đồ, cũng chăm sóc tiểu Sơ Lục xong, Đường Ngọc mới ôm tiểu Sơ Lục, chuẩn bị cùng Lê ma ma, Phạm Cù, Tiểu Mễ, Bình Á, và Bảo Hương, Vân Tàng đi đến nhà cạnh bên
Nhưng ánh mắt hơi dừng trước gương đồng ở trong phòng
Đường Ngọc tiến lên, thấy trước gương đồng có một hộp gấm.
"Lê ma ma." Đường Ngọc gọi một tiếng.
Lê ma ma tiến lên, bế tiểu Sơ Lục trong lòng Đường Ngọc lên, Đường Ngọc mở hộp gấm kia ra, thấy bên trong hộp gấm, là cây trâm nàng đã mất từ trước
Tim Đường Ngọc đột nhiên đập lỡ một nhịp, là cây trâm trước kia ở dịch quán, quả nhiên là trong tay Trần Thúc
Chó Đường Đường nhìn cây trâm kia, dùng sức kêu gâu gâu, liều mạng phe phẩy đuôi.

Là còn nhớ rõ cây trâm này

Đường Ngọc nhìn nhìn Đường Đường, lại nhìn nhìn cây trâm, dường như bỗng nhiên đã hiểu ra cái gì
Đường Ngọc lấy cây trâm từ trong hộp gấm ra ngoài, đưa tới trước mặt Đường Đường
Đường Đường quả thực đặc biệt hưng phấn.
Đường Ngọc bỗng nhiên hiểu rõ vì sao lúc ấy khi ở Quy Hồng trấn, Đường Đường vẫn luôn tiếp cận nàng.
Trên cây trâm có mùi hương của nàng
Trần Thúc vẫn luôn cho Đường Đường ngửi cây trâm kia, cho nên Đường Đường vẫn luôn cảm thấy mùi hương trên người nàng rất thân thiết, vì thế khi ở khách điếm tại Quy Hồng trấn nó luôn thân cận nàng, dính nàng.
Nàng cũng rất thích Đường Đường.
Kỳ thật, trước đây Trần Thúc đều đã tính toán xong
Gia hỏa Trần Trường Doãn này.....
Đường Ngọc bỗng nhiên cảm thấy, mệt cho nàng lúc trước còn muốn thoát khỏi kinh thành, trốn đến nơi nào đó xa khỏi Trần Thúc, thí dụ như Bình Nam, nhưng kỳ thật, trong lòng Trần Thúc đều rõ ràng hết thảy
Hắn sẽ không để nàng đi nơi nào, mỗi một chỗ hắn đều có tính toán
Đường Ngọc chậm rãi buông cây trâm.
.....
"Tiểu Sơ Lục, đây là nhà mẫu thân, mẫu thân từ nhỏ lớn lên tại nơi này." Đường Ngọc ôm tiểu Sơ Lục ngắm nhìn khắp nơi trong sân
Đôi mắt tiểu Sơ Lục chuyển động khắp nơi, bộ dáng linh động, hình như xem không đủ, lại hình như có rất nhiều thứ muốn biểu đạt, còn thực hưng phấn.
Đường Ngọc mang bé xem hết trước sau sân cùng các phòng trong viện, nói cho bé biết nơi này trước đây là ai ở, tiểu Sơ Lục đều nghe, tuy rằng không nhất định có thể nghe hiểu, nhưng đã có thể tương tác cùng phản hồi.
Tiểu viện được hạ nhân Trần phủ thay nhau chăm sóc, nên lúc nào cũng được dọn dẹp sạch sẽ
Đường Ngọc cùng Lê ma ma mang theo tiểu Sơ Lục ngồi chơi trong phòng Đường Ngọc hồi lâu, tiểu gia hỏa tò mò đến thứ gì cũng muốn đưa vào trong miệng, lại cảm thấy chỗ này hình như chơi rất

vui, không muốn đi.
Một lát sau, Lê ma ma mới ôm tiểu Sơ Lục rời đi cùng Đường Ngọc
Khi ra khỏi viện, vừa lúc nhìn thấy Lâm thẩm.
Chung quanh hạ nhân đông đảo, mới đầu Lâm thẩm không dám nhận nàng, nhưng xác thật thấy là Đường Ngọc, lại từ viện trước đây của Đường gia đi ra ngoài
"Đường Ngọc?" Lâm thẩm thử gọi một tiếng.

Đường Ngọc kinh hỉ, "Lâm thẩm?"
"Thật là con?" Lâm thẩm vui mừng khôn xiết, vừa rồi còn tưởng rằng nhìn lầm, nhưng chính là A Ngọc không sai.

Lâm thẩm lại nhìn nhìn hài tử Lê ma ma ôm phía sau nàng, không khỏi thở dài, "Hài tử đã lớn như vậy rồi à?"
Hơn nữa bộ dáng vừa hoạt bát lại đáng yêu như vậy nữa
"Còn chưa tới tám tháng." Đường Ngọc nói xong, trong mắt Lâm thẩm đều là cảm thán.

Đáng tiếc, vốn còn muốn tác hợp Đường Ngọc với cháu trai mình, cô nương tốt như vậy.....
Bất quá lại thấy Đường Ngọc hiện giờ rất tốt, mặt không buồn rầu, xiêm y quý phái, phía sau còn đi theo nhiều hạ nhân như vậy, lại nghĩ hẳn là Đường Ngọc được gả đến nơi tốt
"Nhà chồng là người Bình Nam sao?" Bởi vì thân thiết nên Lâm thẩm mới hỏi
Không biết vì sao, Đường Ngọc nhớ tới trước đây Trần Thúc nói, đáp, "Con rể Bình Nam"
Không chỉ Lâm thẩm, bọn người Lê ma ma, Tiểu Mễ, Bình Á phía sau Đường Ngọc đều giấu miệng sau tay áo cười cười
"Sao không thấy lão thái thái?" Lâm thẩm lại hỏi.
Đường Ngọc đáp, "Tổ mẫu còn đang trên đường, con cùng phu quân về Miểu thành trước."
Lúc này Lâm thẩm mới cười cười.
Vừa lúc có người hầu ở biệt phủ tiến đến, "Phu nhân, hầu gia mời phu nhân đi một chuyến đến biệt phủ"
Vừa rồi khi từ biệt phủ ra ngoài, Trần Thúc nói chút nữa hắn sẽ trở

về, bây giờ xem ra, là có việc ở biệt phủ đi không được, cho nên bảo nàng mang tiểu Sơ Lục đến biệt phủ, Đường Ngọc hiểu ý, "Được, lát nữa ta đi."
Người hầu rời đi, Đường Ngọc mới nhìn Lâm thẩm nói, "Lâm thẩm, con có việc đi trước, ngày khác mang tiểu Sơ Lục tới thăm ngài."
"Ờ ờ....." Lâm thẩm chất phác gật đầu
Chờ Đường Ngọc lên xe ngựa chậm rãi rời đi, Lâm thẩm mới phản ứng kịp, mệt cho bà trước đây cảm thấy sao Đường Ngọc lại có chút quen thuộc như thế, hôm nay khi ở trên phố đón tiếp Kính Bình Hầu cùng phu nhân, bà đã thấy Kính Bình Hầu phu nhân mặc xiêm y này
Đường Ngọc là Kính.....!Kính Bình Hầu phu nhân.....
Lâm thẩm kinh ngạc, vuốt vuốt ngực..

Chương 94: 94: Miểu Thành 2

Lúc đến biệt phủ, Trần Thúc còn đang trao đổi cùng Vạn Siêu, Phùng Vân
Thấy nàng tới, ấm giọng nói, "Chờ ta một lát."
Đường Ngọc đáp lời
Vừa lúc có thời gian, Lê ma ma ôm tiểu Sơ Lục, Đường Ngọc cùng Phạm Cù đi dạo biệt phủ lần nữa
Kính Bình Hầu phủ sẽ có sửa đổi, trước đây Trần Thúc đã nói với nàng, nàng muốn đổi thành bộ dáng gì, đều do nàng làm chủ.
Nàng thấy Trần Thúc còn trong thư phòng nhìn sa bàn Bình Nam, biết hắn không có thời gian, vừa lúc thừa dịp bây giờ có thời gian, khi đi dạo phủ đệ, nói cùng thợ thủ công phụ trách sửa đổi cần thay đổi những gì.
Thợ thủ công nghe rất thân quen, lại hỏi, "Phu nhân là người Bình Nam?"
Đường Ngọc cười, "Ta là người Miểu thành."
Thợ thủ công tức khắc lại thân quen hơn vài phần, có thể phụ trách công tác sửa đổi hơn phân nửa đều là người địa phương, nghe Kính Bình Hầu phu nhân nói là người Miểu thành, một trận cảm giác thân thiết đột nhiên được sinh ra.
Đường Ngọc hỏi, "Nếu sửa như vậy, cần mất bao lâu thời gian?"
Bọn họ ở chỗ này nửa năm, nếu thời gian sửa quá dài, vậy có thể tiến hành sau khi rời khỏi
Thợ thủ công nói, "Phu nhân yên tâm, hoàn toàn dựa theo ý phu nhân để sửa, cũng chỉ mất hơn nửa tháng thời gian."
Đường Ngọc gật đầu, hơn nửa tháng đã rất tốt rồi
Cũng gần đến thời gian tổ mẫu và mợ đến Miểu thành
Có hạ nhân biệt phủ vừa rồi đi theo hầu hạ nhìn về phía Đường Ngọc, thật cẩn thận hỏi, "Phu nhân thật là người Miểu thành?"
Đường Ngọc cười nói, "Đúng vậy."
Đường Ngọc thuận miệng nói ra tên mấy con phố hẻm, còn có tên vài cửa hiệu lâu đời, hạ nhân đều biết, đây đều là ký ức của người ở

Miểu thành lâu năm.

Không biết vì sao, ước chừng là do phu nhân vốn chính là người Bình Nam, cũng nói ít lời nói Bình Nam mà bầu không khí bên trong biệt phủ hình như đã có một chút bất đồng.

.....
Một lát sau, chờ Trần Thúc từ thư phòng ra ngoài, thấy Đường Ngọc đang cùng hạ nhân biệt phủ nói chuyện.
"Ta xong rồi" Trần Thúc tiến lên, theo thói quen đến hôn lên sườn má nàng, lát sau duỗi tay bế nhi tử từ trong tay Lê ma ma lên, "Đi thôi, nhi tử, chúng ta đưa mẫu thân đi dạo Miểu thành!"
Đường Ngọc không khỏi cười cười.
Từ biệt thự ra ngoài, kỳ thật chính là phụ cận Miểu thành
Cuối cùng Đường Ngọc cũng hiểu trước đây vì sao hắn với bá tánh Giang thành lại đối xử như hàng xóm.
Bởi vì bây giờ cũng như vậy, thỉnh thoảng nắm tay nàng, thỉnh thoảng ôm nhi tử, cùng nàng dạo bước, dạo qua từng cửa hàng, gặp đồ ăn vặt sẽ nếm, còn sẽ mua cho nhi tử trống bỏi cùng vài món đồ chơi khác, tiểu Sơ Lục mừng rỡ cười "Khanh khách" thành tiếng, miễn bàn có bao nhiêu cao hứng.
Bá tánh xung quanh đều không khỏi tiến lên vấn an.
Hôm nay khi đến Miểu thành, Trần Thúc ở trên xe ngựa, hiện giờ người thật ở ngay trước mắt, mua điểm tâm cho mình, bá tánh Miểu thành có chút kích động, Trần Thúc còn sẽ tán thưởng, "Ăn ngon, lại gói cho ta một ít."
Đường Ngọc nhịn không được cười.
Hắn thật sự vui vẻ đi dạo Miểu thành.
"Đường Ngọc?" Cũng có người nhận ra Đường Ngọc
Đường Ngọc trước đây còn ở nhà, không ít người đều nhận thức, chỉ là sau đó lại vào trong cung, thời gian ở Miểu thành liền ít đi, nhưng khuôn mặt vẫn không đổi, cũng có người không dám nhận, nửa tin nửa ngờ.
Đường Ngọc lên tiếng, "Hồ bá bá."
Thì ra thật là Đường Ngọc!
Đường Ngọc chính là Kính Bình Hầu phu nhân?

Rất nhanh, toàn bộ Miểu thành liền truyền đi khắp, Kính Bình Hầu phu nhân là người Miểu thành, khó trách lúc trước Kính Bình Hầu lại thu thập thủ thành Miểu thành trước, thì ra bởi vì khi cùng phu nhân về lại Miểu thành gặp phải
Cũng rất nhanh, toàn bộ Miểu thành đều biết, Kính Bình Hầu là con rể Bình Nam
Cho nên đóng quân cũng được, quan lại trực tiếp ở Bình Nam cũng được, đều phải chuẩn bị tiếp quản Bình Nam cho tốt.

Bình Nam sẽ không giống trước đây, là một nơi vô chủ, bá tánh chỉ có thể nghe lời thủ thành
Liên tiếp hơn mười ngày, Trần Thúc từ biệt phủ ra ngoài, đều sẽ cùng Đường Ngọc đi dạo Miểu thành.

Miểu thành không tính lớn, hơi mười ngày thời gian, gần như đã dạo hết toàn Miểu thành
"Chàng thật là hàng xóm tốt của bá tánh toàn Miểu thành." Đường Ngọc trêu ghẹo.
Trần Thúc ôm tiểu Sơ Lục, ôn hòa nói, "Không đi chỗ này một chút chỗ kia một chút, sao biết bá tánh trong thành đang suy nghĩ cái gì chứ?"
Đường Ngọc hơi giật mình.
Nhớ tới khi ở Giang thành, Trần Thúc sẽ bớt thời giờ cùng nàng lên phố đi dạo, còn có bà lão phàn nàn với hắn, gần đây ban đêm quá ồn, không thể nghỉ ngơi được, hoàn toàn xem Trần Thúc như đối tượng để thổ lộ hết
Bá tánh Giang thành ủng hộ Kính Bình Hầu phủ kỳ thật không thể tách rời con người Trần Thúc
Trong lòng bá tánh Giang thành, hắn là không có Kính Bình Hầu.
Đường Ngọc nhìn hắn.
Trần Thúc lại nâng nhi tử lên cao, "Nhi tử! Cha dẫn con đi nhìn quê nhà của mẫu thân ~ đi thôi"
Đường Ngọc buồn cười.
.....
Ngày tháng trở lại Miểu thành, rất bình tĩnh, rất phong phú, cũng rất

an bình.
Mỗi ngày Trần Thúc sẽ bận rộn trong biệt phủ, Phạm Cù trông coi công trình sửa chữa biệt phủ.

Bên cạnh Đường Ngọc có Trần Hoặc đi theo, lại là ở Miểu thành, đi đến nơi nào đều là an toàn.
Phạm Cù vẫn cầm sổ sách biệt phủ ở Miểu thành, cũng chính là sổ sách Kính Bình Hầu phủ tương lai cùng danh sách cho Đường Ngọc xem qua.
Đường Ngọc đảo qua liếc mắt một cái, nhẹ giọng nói, "Trước không cần thay đổi gì hết, chờ sửa chữa xong lại điều chỉnh."
Phạm Cù cũng cảm thấy được
Khi ở Miểu thành, lại nhận được tin tức Nguyễn Kiệt báo cáo tiến triển của công sự ở Đài Vận
Khi ở Vạn Châu Đường Ngọc đã nhận được, trên đường cũng nhận được, bất luận tiến triển nhanh chậm, tình hình công sự ở Đài Vận là tốt hay xấu, mỗi tháng Nguyễn Kiệt đều sẽ cho người gửi thư báo cáo với Đường Ngọc không hề thay đổi
Không chỉ có tiến triển, còn có bản sao ghi chép ngân lượng đã chi ra
Đường Ngọc tùy ý lật lật, bảng ghi chép rõ ràng tường tận, cũng có thể đối chiếu cùng tiến triển trên công sự, đều không có làm giả, hơn nữa còn tỉ mỉ xác thực.
Đường Ngọc càng thêm cảm thấy Nguyễn Kiệt làm người dần dần đã có thêm vài phần tin cậy.
.....
Cuối tháng 5, biệt phủ sửa chữa hoàn thành.
Đường Ngọc cũng tự mình xem qua, các nơi cần sửa đều được làm theo yêu cầu, tấm biển cửa cũng thay đổi từ Biệt phủ Miểu thành trước đây thành Kính Bình Hầu phủ.
Tuy rằng toàn bộ phủ sửa chữa không nhiều, nhưng bởi vì lấy đi không ít đồ trang trí tráng lệ huy hoàng, cho nên ngược lại trong phủ có vẻ mộc mạc đơn giản, nhưng lại ẩn chứa vài phần tươi tốt của cây cỏ ngày hè
Trần Thúc rất hài lòng đối với sửa đổi trong phủ

Chờ lúc tấm biển cửa đổi thành mấy chữ "Kính Bình Hầu phủ", đôi tay Trần Thúc nắm chặt sau lưng
Khi Kính Bình Hầu phủ ở Miểu thành cũng hoàn thành, Bình Nam rốt cuộc bắt đầu chính thức tiến vào phạm vi quản lý của Kính Bình Hầu phủ
.....
Cuối cùng vào một ngày tháng 5, xe ngựa của tổ mẫu cùng mợ đã đến Miểu thành.
Ngày đó Trần Thúc đi không được, Đường Ngọc dẫn theo tiểu Sơ Lục đi đón
Kỳ thật rõ ràng cũng chỉ có hơn mười ngày chưa đến hai mươi ngày, nhưng lão thái thái nhớ tiểu Sơ Lục muốn điên lên
Trần Thúc không ở đây, Đường Ngọc dẫn tổ mẫu cùng mợ về nhà trước
Mợ chưa bao giờ tới nơi này, nhưng trong nhà có phòng cữu cữu, còn giữ lại không ít đồ của cữu cữu

Tổ mẫu ở cùng Sơ Lục, Đường Ngọc liền dẫn mợ cùng Mậu Chi đi đến phòng cữu cữu, trong phòng có không ít di vật cữu cữu để lại, mợ cùng Mậu Chi nhìn đến mắt mờ mịt.
Đường Ngọc nói, "Mợ, đừng đi ngoài thành, dừng chân ở nơi này đi."
Nơi này cũng có dấu vết sinh hoạt của cữu cữu
Mợ đồng ý
Mậu Chi tiến lên phía trước ôm nàng, nương, con cũng muốn ở nơi này.
Mợ cùng Đường Ngọc đều cười cười, Mậu Chi nhớ cha.....
Khi tản bộ trong viện, lão thái thái có chút lo lắng, cũng nhìn Đường Ngọc nói, "Đoạn đường này nhìn thấy không ít đóng quân tới tới lui lui, A Ngọc không phải thực sự có chiến sự gì, sẽ đánh đến đây chứ?"
Đường Ngọc đáp, "Tổ mẫu yên tâm, là điều động đóng quân bình thường thôi, hiện giờ Bình Nam muốn nối liền thành một khối với Vạn Châu, ngày sau đóng quân tới lui cũng là bình thường thôi."
Lúc này lão thái thái mới yên tâm, một lát sau, lại thở dài, "Hy vọng mọi việc thái bình, đừng có rung chuyển gì nữa"

Đường Ngọc trấn an, "Sẽ ổn thôi, tổ mẫu."
.....
Ngày trôi đảo mắt đã tới tháng sáu, tiểu Sơ Lục tròn tám tháng, đã có thể tự mình ngồi thật lâu.
Nhưng tiểu Sơ Lục thích nhất ở trong phòng mẫu thân, ngồi trên giường nhỏ, chơi một ít đồ chơi, hi hi ha ha cả một buổi trưa.
Giữa tháng sáu, Đường Ngọc cùng Trần Thúc dẫn theo tiểu Sơ Lục dọn đến Kính Bình Hầu phủ, thấy sửa xong đã được nửa tháng, cũng không thể vẫn luôn không ở; lão thái thái cũng nguyện ý ở lại nhà, vừa lúc làm bạn cùng Dương thị
Trần Thúc cho người trồng chút hải đường ở chủ viện, nói nhìn thấy liền có cảm giác cảnh đẹp ý vui.
Chờ đến tháng bảy, tiểu Sơ Lục được chín tháng, càng thêm giống Đường Ngọc, hơn nữa còn "Ê ê a a", hình như chuẩn bị muốn nói chuyện.

Trần Thúc kích động đến mức chỉ nghe âm thanh ê ê a a của bé đều cảm thấy con của hắn là thần đồng.
Mùng mười tháng chín, khi Trần Thúc đang cùng Đường Ngọc thương lượng tiệc thôi nôi của bảo bối, Phạm Cù bước nhanh vào trong phòng, "Hầu gia, phu nhân, Hoàng Hậu tới."
Hoàng Hậu? Đường Ngọc ngoài ý muốn.
Trong mắt Trần Thúc rõ ràng ảm trầm đi vài phần, rõ ràng là Diệp Lan Chi để đại tẩu đến làm thuyết khách, Trần Thúc nhạt giọng nói, "Mời vào.".

Chương 95: 95: Bệnh Nặng

Đây là lần đầu tiên Đường Ngọc thấy Hoàng Hậu.
Ở trong cung nhiều năm, Đường Ngọc đối với Hoàng Hậu tiền triều vô cùng quen thuộc, thiên gia cũng được, Hoàng Hậu cũng được, trong tay đã lấy vô số mạng người.
Mặc dù Đường Ngọc rất rõ ràng là người khác người, nhưng đối với người ngồi trên vị trí này, dường như trong lòng Đường Ngọc đã tự nhiên có đề phòng.
Đường Ngọc hành lễ, là cấp bậc lễ nghĩa trước đây thường làm trong cung
Trần Thúc dắt nàng, ấm giọng nói, "A Ngọc, gọi đại tẩu."
Đường Ngọc ngoài ý muốn, nhưng vẫn nghe lời, "Đường Ngọc gặp qua đại tẩu."
Trong miệng Trần Thúc, tân đế vĩnh viễn là tân đế, nhưng Hoàng Hậu lại là đại tẩu, thân sơ xa gần rõ ràng không giống.

Đường Ngọc nhớ tới lời Viên Liễu nói, trước đây ở trước mặt thái nãi nãi, Hoàng Hậu đã cùng mấy người Trần Thúc ở chung một chỗ
Tân đế cùng Trần Thúc đã tới mức ngầm động tay chân, nhưng Trần Thúc lại thân thiết cùng đại tẩu, hoàn toàn đối đãi như hai người khác nhau
Bộ dáng Hoàng Hậu đoan trang dịu dàng, lại không tính minh diễm động lòng người.
Hoàng Hậu trước mắt, thực dễ làm lòng người sinh thân cận.
Trong lòng Đường Ngọc còn đang chậm rãi tập làm quen với vị mang thân phận Hoàng Hậu này
Hoàng Hậu tiến lên, duỗi tay nâng dậy nàng, trong mắt đều là ý cười ôn hòa, "Trường Doãn, đệ đào đâu ra phúc khí tốt mà cưới được phu nhân đẹp như A Ngọc vậy?"
Đường Ngọc thẹn thùng cúi đầu.
Trần Thúc cười nói, "Vậy nhất định là hao tổn hết tâm cơ, dùng bất cứ thủ đoạn nào, trải qua không biết bao nhiêu gian nan hiểm trở

mới tu thành chính quả.”
Đường Ngọc cạn lời.
Hoàng Hậu cúi đầu phì cười.
Đường Ngọc lại nhìn về phía Trần Thúc, người để Trần Thúc có thể ở trước mặt nói lời vui đùa này, đối với Trần Thúc mà nói đều là người thân cận
“Thiếp đi pha trà.” Đường Ngọc biết bọn họ có chuyện muốn nói.
Trần Thúc hôn hôn sườn má nàng, “Ừhm.”
Đợi đến khi Đường Ngọc đã rời đi, trong sảnh không còn ấm áp náo nhiệt như khi Đường Ngọc còn ở đây
“Trường Doãn……” Hoàng Hậu trầm giọng.
Trần Thúc thở dài, “Đệ biết……”
Hoàng Hậu im tiếng.
“Đại tẩu biết không? Đại ca đã muốn lấy mạng đệ!” Trần Thúc nhìn nàng.
Hoàng Hậu hơi giật mình.
Trần Thúc hít sâu một hơi, thấp giọng nói, “Hắn lệnh cho đệ đi sứ Nam Thuận, là muốn chờ sau khi A Ngọc sinh hài tử xong, xác nhận là trai hay là gái, nếu là nữ nhi, sẽ cho đệ bình an về lại Vạn Châu, tiếp tục trông coi Vạn Châu; nếu là nhi tử, liền bỏ cha lấy con.”
Mắt Hoàng Hậu mờ mịt, dường như khó có thể tin, nhưng lấy hơn một năm hiểu biết ở kinh thành cùng trong cung, lại dường như không thể không tin……
“Đại tẩu, việc An thành, là đại ca cho người làm.” Cuối cùng Trần Thúc vẫn nói ra đúng sự thật
Hoàng Hậu cứng đờ.
Trần Thúc rũ mắt, che đi hơi nước trong mắt, “Đệ vẫn luôn cho rằng nhiều năm trôi qua, thiên gia bỗng nhiên đổi ý muốn nhổ cỏ tận gốc, lấy tánh mạng đệ.

Khi ở An thành, Lục thúc đã chết, Minh bá cũng chết, người đệ có bên cạnh hầu như đều đã chết, là đại ca không màng sinh tử dẫn đệ đào vong, cuối cùng tự mình chắn một đao giúp đệ, suýt nữa chết ở An thành……”
Mắt Hoàng Hậu mờ mịt, điều này, nàng đều biết……
Trần Thúc tiếp tục nói, “Từ lúc ấy trở đi, đệ đã nói với đại ca, hắn

muốn làm cái gì, đệ sẽ làm thay hắn cái đó, An Bắc Hầu muốn làm cái gì, Kính Bình Hầu phủ sẽ làm theo cái đó.

Hắn muốn làm thiên tử, đệ cùng hắn mưu sự; hắn không muốn nói cho thái nãi nãi biết, việc này đệ đã gạt toàn bộ Phong Châu cùng thái nãi nãi; người khác nói hắn có nhiều nghi kỵ, đệ xin ban Bình Nam rồi rời khỏi kinh; nhưng đại ca vẫn muốn lấy tánh mạng đệ……"
Hoàng Hậu rũ mắt, "Thực xin lỗi, Trường Doãn."
Trần Thúc trầm giọng, "Đại tẩu, việc này không liên quan đến tẩu"
Hoàng Hậu duỗi tay, sờ sờ khóe mắt.
Trần Thúc thấp giọng nói, "Lần trước vào kinh, đệ và nhị ca đều biết đại tẩu ở trong cung cũng không như ý.

Đệ biết đại tẩu có khó xử của mình, chuyến này cũng không thể không tới Vạn Châu.

Nhưng nếu đệ không tự bảo vệ mình, Vạn Châu đáng lo, Bình Nam đáng lo, mà tánh mạng vợ con đệ cũng gặp nguy hiểm."
Hoàng Hậu gật đầu, "Ta biết."
Trần Thúc nhìn nàng.
Hoàng Hậu cũng hít sâu một hơi, "Ta không biết vì sao người lại trở nên như vậy…… Hay là từ lúc bắt đầu đã vậy…… Nếu có thể, ta tình nguyện mang theo hài tử ở lại An Bắc."
"Đại tẩu……" Trần Thúc khom người chắp tay, "Đại tẩu dẫn hài tử về An Bắc đi."
Hoàng Hậu nhìn hắn, bỗng nhiên hiểu ý.
Trần Thúc không phải người dễ dàng đưa ra quyết định, Trần Thúc bảo nàng về An Bắc, là không muốn nàng cùng hài tử bị kẹp ở giữa Diệp Lan Chi cùng hắn chịu khó xử
Trần Thúc đã biết cuối cùng cũng sẽ xé rách mặt cùng Diệp Lan Chi
Trần Thúc ngước mắt, "An Bắc vốn chính là nơi của An gia, đại ca là con rể An gia, chỉ mang đi một phần đóng quân An Bắc.

Nhưng An Bắc vẫn còn cơ nghiệp, đều là bộ hạ cũ của An bá bá, đại tẩu, tẩu muốn cho nhi tử nữ nhi đi theo bên cạnh đại ca, nhìn tân

triều bị diệt như thế nào? Hay muốn về An Bắc, để cháu trai cháu gái có thể bình an sống không còn lo lắng ở An Bắc?”
Hoàng Hậu im lặng, nhưng mắt cùng chóp mũi đều đỏ bừng.
Đường Ngọc cố ý chọn thời gian rất dài mới quay trở lại.
Khi trở lại, Phạm Cù nói, Hoàng Hậu cùng hầu gia đi nhìn tiểu thế tử.
Trong dự kiến của Đường Ngọc, nên cũng không có hỏi nhiều
Hoàng Hậu hiền lành, khi bế tiểu Sơ Lục lên, tiểu Sơ Lục cười cười.
Tiểu Sơ Lục thật sự đáng yêu, dường như cười một cái liền có thể làm ấm lòng người, huống chi Hoàng Hậu đã có một trai một gái, nhìn thấy tiểu Sơ Lục liền nghĩ đến Thái Tử cùng công chúa khi còn nhỏ.
“Gọi là Miễn Chi?” Trên đường nàng tới đã nghe nói.
Trần Thúc nói, “Đại danh gọi là Miễn Chi, do A Ngọc đặt.

Chữ nhỏ là Vong Sơ, do thái nãi nãi lấy, hy vọng hắn không quên tâm ban đầu.

Nhũ danh là đệ đặt, hắn sinh ngày mùng sáu tháng mười, lúc sinh ra đệ không ở bên cạnh mẫu tử bọn họ, nên gọi tên là tiểu Sơ Lục, thời khắc đều nhắc nhở đệ, phải làm tròn trách nhiệm của một phu quân cùng phụ thân……”
Hoàng Hậu nhìn hắn, “Miễn Chi có đệ cùng Đường Ngọc, sẽ thực hạnh phúc.”
“Đại tẩu, Trường Doãn.” Đường Ngọc trở về viện.
Trần Thúc nhẹ giọng nói, “Mới vừa rồi đi gấp, quên nói với nàng một tiếng.”
Đường Ngọc cười nói, “Không có gì, vừa lúc thiếp đi một chuyến.”
Tiểu Sơ Lục nhìn thấy mẫu thân, rõ ràng kích động, ê ê a a muốn mẫu thân ôm.
Hoàng Hậu đưa hài tử cho Đường Ngọc.

Đường Ngọc ôm, tiểu Sơ Lục liền hưng phấn đến không được, nhưng chợt sửng sốt, sắc mặt lại bỗng nhiên đỏ lên.
Đường Ngọc bỗng nhiên hiểu, “Thiếp đi thay xiêm y cho tiểu Sơ Lục.”

Kéo xú xú ~
Hoàng Hậu cùng Trần Thúc đều cười rộ lên.
Nhìn Đường Ngọc ôm tiểu Sơ Lục đi, Hoàng Hậu cảm thán, "Thời gian trôi qua thật mau, có đôi khi rõ ràng còn ở trước mặt thái nãi nãi, nhưng nhìn lại, hài tử của đệ cũng được sinh ra rồi."
Trần Thúc nói, "Đại tẩu, còn đi Phong Châu sao?"
Nếu Diệp Lan Chi bảo đại tẩu tới làm thuyết khách, vậy sẽ không chỉ bảo đại tẩu tới Vạn Châu, mà nhất định cũng sẽ bảo đại tẩu đi Phong Châu.
Trần Thúc quả thực hiểu Diệp Lan Chi, Hoàng Hậu nhẹ giọng nói, "Đi chứ, nhưng ta muốn đi thăm thái nãi nãi."
Trần Thúc hiểu rõ
Hoàng Hậu ấm giọng, "Thái nãi nãi tuổi tác cao, còn được năm nào thì biết năm đó, ngày sau, cũng chưa chắc lại có cơ hội."
Trần Thúc nhẹ giọng, "Thái nãi nãi nhìn thấy đại tẩu khẳng định cao hứng."
Hoàng Hậu nhìn về phía Trần Thúc, "Có lẽ thái nãi nãi không muốn nhìn thấy ta."
Trần Thúc cũng không phải là trấn an, "Sao lại như vậy? Trong lòng thái nãi nãi hiểu rõ, cũng phân rõ thị phi"
Nhưng Hoàng Hậu biết, lúc trước thái nãi nãi phản đối nàng gả cho Diệp Lan Chi.
Chỉ là khi đó Diệp Lan Chi, có tấm lòng thiếu niên chân thành, cũng một lòng nâng niu nàng trong lòng bàn tay.

Nàng thích Diệp Lan Chi ở độ tuổi tốt đẹp nhất, Diệp Lan Chi cũng vẫn luôn chỉ có một mình nàng
Nhưng cuối cùng vẫn là vật đổi sao dời.
……
Hoàng Hậu ở Kính Bình Hầu phủ khoảng 2-3 ngày.
Đường Ngọc kỳ thật vừa mới quen quen Hoàng Hậu, cũng vừa dần dần xoay chuyển ấn tượng đối với trung cung* trong lòng thì Hoàng Hậu lại muốn rời đi.
*trung cung: cung thất giữ vị trí trung tâm nơi hậu cung, một cách gọi khác của người làm Hoàng hậu
Nội thị quan, cung nữ cùng cấm quân, người hầu đồng thời chờ hầu

ở ngoài cửa thành, là phượng giá phải rời khỏi Miểu thành.
Nếu thái bình thịnh thế, làm sao cần Hoàng Hậu đích thân tới đây?
Trong loạn thế, mỗi người đều thân bất do kỷ.
Trung cung càng như vậy
"Đi đây, Trường Doãn, A Ngọc, bảo trọng." Hoàng Hậu tiến lên ôm Đường Ngọc
Cuối cùng, tiến lên duỗi tay xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu Sơ Lục trong lòng Trần Thúc, "Đợi không được tiệc thôi nôi của hài tử, đưa cái này tặng cho tiểu Sơ Lục đi."
Hoàng Hậu lấy từ trong tay áo ra một cái nhẫn ban chỉ.
Đường Ngọc tiếp nhận, nhìn nhìn Trần Thúc, Trần Thúc sửng sốt.
"Bảo hộ bình an." Hoàng Hậu nhìn Đường Ngọc cười cười.
Đường Ngọc nói lời cảm tạ.
Chờ Hoàng Hậu lên phượng liễn, nghi trượng Hoàng Hậu chậm rãi rời khỏi Miểu thành.
Đường Ngọc nắm nhẫn ban chỉ trong tay, nhìn theo Hoàng Hậu rời đi, chờ đến khi mắt sắp không nhìn thấy đoàn người, mới đưa nhẫn ban chỉ tới trước mặt Trần Thúc, "Ngọc ban chỉ?"
Trần Thúc nói, "Tân đế."

Đường Ngọc kinh ngạc.
Trần Thúc nói, "Khi ở trước mặt thái nãi nãi, Diệp Lan Chi có đoạn thời gian nghèo túng nhất, là đại tẩu giúp hắn, chiếc nhẫn này là Diệp Lan Chi tặng đại tẩu trước mặt mọi người, nhận lấy đi, không nhất định hữu dụng với thời điểm này……"
Đường Ngọc gật đầu.
Đã nhiều ngày Đường Ngọc cảm thấy rõ ràng tâm tình Trần Thúc xuống thấp rất nhiều, trên đường về phủ, hai người sóng vai dạo bước, "Lần này đại tẩu tới, đã nói gì với chàng?"
Hoàng Hậu đi rồi, Đường Ngọc mới bắt đầu hỏi
Trần Thúc nói, "Tân đế cho đại tẩu tới làm thuyết khách, để Vạn Châu cùng Phong Châu không nổi loạn, tránh cho các châu quận khác làm theo, để tân triều có thể an tâm tấn công Lưu thành."
Đường Ngọc đã biết Triệu Văn Vực xưng đế ở Lưu thành
Triệu Văn Vực là huyết mạch tiền triều
Uy hiếp rộng lớn với Vạn Châu.

Chỉ cần một ngày tiểu hầu tử còn sống, sẽ luôn nhắc nhở mọi người, ngôi vị của tân đế có được là do tạo phản, hơn nữa tiểu hầu tử dùng Yến Hàn làm quốc hiệu, như cây kim đâm vào ngực tân đế
Tinh lực của tân đế đều đặt trên việc bình định Lưu thành
Tân đế biết cảm tình của Hoàng Hậu cùng Trần Thúc và Thịnh Liên Húc tốt, cho nên để Hoàng Hậu tới Vạn Châu cùng Phong Châu đánh bài cảm tình, thuyết phục Trần Thúc cùng Thịnh Liên Húc.
Đường Ngọc hỏi, "Vậy chàng nói như thế nào?"
Trần Thúc nói, "Ta muốn bảo vệ vợ con bình an."
Đường Ngọc nhìn hắn.
Trần Thúc nói, "Ta bảo đại tẩu về lại An Bắc……"
Đường Ngọc kinh ngạc, "Tân đế sẽ cho sao?"
Trần Thúc nói, "Hắn sẽ, hắn muốn mượn sức châu quận khác, vị trí trung cung, vị trí Thái Tử đều là lợi thế của hắn, mặc dù đại tẩu không đi, ngày tháng ở trong cung chỉ sợ càng ngày càng khó sống, sớm hay muộn sẽ có một ngày, hậu vị cùng vị trí Thái Tử đều là của người khác, nếu mà như thế, không bằng về An Bắc trước, An Bắc có bộ hạ cũ của An bá bá, đại tẩu cùng hài tử cũng yên ổn"
Đường Ngọc bỗng nhiên hiểu ý, "Cho nên đại tẩu để lại nhẫn ban chỉ……"
Trần Thúc đáp, "Đúng, nhẫn ban chỉ này là tình nghĩa phu thê của bọn họ lúc ban đầu, cũng là tình nghĩa cuối cùng."
Đường Ngọc im lặng.
"A Ngọc, mưa gió sau này, ta và nàng đồng tâm hiệp lực." Trần Thúc duỗi tay dắt nàng.
Đường Ngọc ôn hòa gật đầu, "Mưa gió bên nhau"
Tháng sáu ở lại Miểu Thành, tiểu Sơ Lục đầy một tuổi.
Trần Thúc nhân cơ hội, tổ chức tiệc thôi nôi tại Kính Bình Hầu phủ, quan lại các nơi cùng gia quyến tại Miểu thành đều đến trình diện.
Gia quyến đều vào nội viện gặp Kính Bình Hầu phu nhân, cũng gặp tiểu thế tử.
Vừa về Miểu thành không lâu, kỳ thật Đường Ngọc và gia quyến quan lại của Miểu thành đều quen thuộc, ứng đối cũng ngựa quen đường cũ, đắn đo có độ.
Tiệc thôi nôi, tiểu Sơ Lục chọn đồ vật đoán tương lai bắt đúng cây cung tiễn.

Trần Thúc cùng Đường Ngọc đều sầu hỏng mất
Trần Thúc cũng vậy, Đường Ngọc cũng vậy, không người nào theo con đường võ, đang êm đẹp, tiểu Sơ Lục lại bắt đúng cung tiễn, đây là dấu hiệu ngày sau tòng quân nha.
Nhưng Vạn Siêu rõ ràng cao hứng, ngày sau ta tới làm sư phụ dạy tiểu thế tử
Trần Thúc cùng Đường Ngọc chỉ phải nhìn nhau cười cười.
Nhưng thật ra lão thái thái rất cao hứng, tòng quân cũng tốt a, vào quân rèn luyện, ngày sau khẳng định thành tài.
Cuối cùng Trần Thúc ngược lại cũng không lo lắng nữa, quản con thích cái gì, dù sao, miễn là Kính Bình Hầu tương lai, tôn sùng vũ lực cũng khá tốt.
……
Tiệc thôi nôi kết thúc, ngày tháng dần dần từ cuối mùa thu tiến vào đầu mùa đông.
Đứng trong viện phà hơi đã có thể thành sương mù, xiêm y mùa thu dần dần đổi thành xiêm y mùa đông.
Nhưng lân cận trong kinh cũng đã bắt đầu mùa đông sớm
Lư gia ở kinh thành bị đấu tranh giữa mùa thu liên lụy, Lư Tổng tiêu đầu cùng Lư gia tiêu cục đều bị dính dáng, bây giờ, đã không còn Lư gia tiêu cục……
Trong loạn thế, muốn an thân đều rất khó, huống chi lập nghiệp.
Lư gia tiêu cục còn cả một đám người chờ ăn cơm.
Lưu Thanh Phong xem như tiêu đầu già dặn nhất trong Lư gia tiêu cục, Lư gia tiêu cục không còn, như rắn mất đầu, nhưng nhóm tiêu sư vẫn tín nhiệm Lưu Thanh Phong nhất
Lưu Thanh Phong thở dài, "Không ít thế gia cùng bá tánh trong kinh đều thoát ly, chúng ta ở lại Quan Thành cũng là chết đói, mọi người đều có vợ con già trẻ, không bằng chúng ta liều một phen!"

"Tiêu đầu, ngươi nói đi!" Mọi người sôi nổi hưởng ứng.
"Kiến công lập nghiệp, cũng không cần chạy tiêu cục! Trong loạn thế, có tiêu cục nào có thể an thân lập nghiệp? Xung quanh náo động, tân đế tàn hại bá tánh vô tội, Lư gia tiêu cục cũng không tránh được, ta thấy không bằng quay đầu về Lưu thành, có lẽ còn có thể kiến công lập nghiệp?"

Trong lòng mọi người hoặc than thở, hoặc thả lỏng, hoặc lo lắng.
"Đi Lưu thành!" "Nghe tiêu đầu!" "Nghe tiêu đầu!" "Dù sao cuộc sống này cũng không thể sống được nữa, đi Lưu thành!"
Tháng 11, Lưu Thanh Phong mang theo tiêu cục còn hơn hai trăm tiêu sư cùng gia quyến đi về phía Đông
Trên đường, vừa lúc gặp phải một đám thổ phỉ, dứt khoát dẹp yên ổ thổ phỉ này, được bá tánh ven đường khen ngợi.
Việc này truyền tới Lưu thành, khi Lưu Thanh Phong tới cậy nhờ Tấn đế, Công Tôn Đán tự mình ứng tiếp.
Lưu thành cần anh hùng cùng thành tích như vậy, không nhất định xuất thân trong quân, lại rất có thể ủng hộ quân tâm cùng dân tâm Lưu thành
Đảo mắt tới tháng chạp, Kính Bình Hầu phủ hoa mai nở rộ
Tiểu Sơ Lục hơn một tuổi từ mới đầu biết bò, về sau lại nghiêng ngả lảo đảo tập đi, còn chưa học đi cho vững đã muốn học chạy, mãi cho đến gần đây mới có thể đi một mình
Cũng học gọi "Cha" cùng "Nương", thời gian trao đổi giữa cha con cùng mẹ con cũng dần dần nhiều lên.
Năm nay đón năm mới tại Miểu thành, vừa lúc năm sau xuân tuần ở Bình Nam, chờ sau xuân tuần lại về Vạn Châu.
Bắt đầu từ tháng chín, ban đêm tiểu Sơ Lục đã không cần Đường Ngọc chăm sóc
Cho nên Lê ma ma chuyên tâm chăm sóc riêng cho tiểu Sơ Lục
Vui mừng nhất chính là Trần Thúc, lại bắt đầu khôi phục lăn lộn Đường Ngọc như trước đây, Đường Ngọc trốn cũng trốn không thoát.
Cứ như vậy, cũng tới trung tuần tháng chạp
Quan lại các nơi ở Bình Nam đều đã được bổ nhiệm hoặc cắt cử, cũng dần dần thành lập đóng quân ở các nơi
Bình Nam cùng Vạn Châu cũng bắt đầu hỗ trợ nhau.
Hai mươi tháng chạp, Phạm Cù đã bắt đầu xuống tay chuẩn bị công việc đón năm mới, năm nay ăn tết ở Bình Nam, lại không giống năm ngoái
Phạm Cù thương lượng mọi việc cùng Đường Ngọc, Đường Ngọc vốn chính là người Miểu thành, Miểu thành lại có không ít tập tục ăn Tết, Phạm Cù đều nghe theo Đường Ngọc, Đường Ngọc cũng biết cái nào

cần làm, cái nào không cần làm
Khi Đường Ngọc đang nói chuyện cùng Phạm Cù, Trần Thúc trở về viện
Lúc này Trần Thúc hẳn phải còn ở phòng nghị sự mới đúng, đặc biệt là tới gần cuối năm, lập tức sắp phải nghỉ tắm gội, hẳn là thời điểm vội vàng nhất mới đúng, Đường Ngọc thấy Trần Thúc quay trở lại, sắc mặt có chút trắng bệch, "Thái nãi nãi bệnh nặng."
"Sao lại như vậy?" Đường Ngọc kinh hãi.
Trần Thúc trầm giọng nói, "Nhị ca gởi thư, nói là thái nãi nãi té ngã……"
Người già sợ nhất té ngã, đặc biệt là thái nãi nãi đã ở tuổi này.
"Đừng vội." Đường Ngọc trấn an, "Trong thư còn nói gì không?"
Trần Thúc nói, "Đồng bà bảo chúng ta dẫn tiểu Sơ Lục đi Phong Châu một chuyến."
Nếu Đồng bà đã nói như thế, vậy có lẽ thái nãi nãi thật sự bệnh nặng……
Từ Bình Nam đi về Phong Châu kỳ thật chỉ cần hơn một tháng, đi nhanh chút thì chỉ khoảng một tháng.
"A Ngọc, chúng ta cần nhanh chóng xuất phát, không đợi qua Tết, ta sợ thái nãi nãi……" Trong lòng Trần Thúc thật không tốt, Đường Ngọc nắm lấy tay hắn, ấm giọng nói, "Thiếp cho người đi chuẩn bị, ngày mai chúng ta lên đường"
Trần Thúc ôm nàng, "A Ngọc, ta thật sợ……"
Đường Ngọc trấn an, "Thái nãi nãi sẽ bình an thôi."
Trần Thúc chất phác gật đầu.
……
Hai mươi mốt tháng chạp, Trần Thúc cùng Đường Ngọc liền mang tiểu Sơ Lục xuất phát đi Phong Châu.
Bình Nam có Vạn Siêu cùng Phùng Vân trấn giữ, sẽ không có vấn đề, Phong Châu kỳ thật cách cũng gần, đi tới đi lui mau chút chỉ khoảng hai ba tháng, chờ hầu gia trở về, xuân tuần sửa thành hạ tuần cũng chỉ là một cái tên mà thôi.
Đường Ngọc nói cùng lão thái thái và Dương thị, "Cần mất chút thời gian lên đường, tổ mẫu, mợ, mọi người ở nhà phải để ý chăm sóc cho mình nhiều."
"Yên tâm, đi đi, việc thái nãi nãi là việc lớn." Lão thái thái hiểu lý lẽ.

Đường Ngọc ôm tổ mẫu cùng mợ, "Con và Trần Thúc sẽ nhanh chóng mang tiểu Sơ Lục trở về."
Đường Ngọc cũng dặn dò Mậu Chi, "Chăm sóc tốt cho tổ mẫu cùng mợ."
"Đệ đã biết, tỷ tỷ, tỷ phu yên tâm." Mậu Chi lên tiếng, lại làm cái đuôi một năm, Mậu Chi cũng lớn hơn một tuổi, làm như lại trưởng thành hơb một chút, thân mình cũng đã cao hơn Đường Ngọc..

Chương 96: 96: Lệnh Điều Động

Một đường đi thẳng đến Phong Châu, qua sinh nhật Trần Thúc, qua khỏi Tết đón năm mới, cũng qua luôn mười lăm tháng giêng, nhưng trong lòng Trần Thúc cùng Đường Ngọc đều rất nặng nề.
Tuy rằng biết thái nãi nãi tuổi tác đã rất cao, nhưng bỗng nhiên nghe thấy tin tức này, vẫn làm người khó chấp nhận được
Khi còn bé trong nhà Trần Thúc gặp biến cố, nếu không có thái nãi nãi, đã sớm không có Trần Thúc, cũng không có Kính Bình Hầu phủ hiện giờ, là thái nãi nãi vẫn luôn dẫn Trần Thúc theo bên cạnh, dạy hắn đạo làm người xử thế, cũng dẫn hắn về Vạn Châu, một lần nữa chấn hưng Kính Bình Hầu phủ.
Thái nãi nãi không phải người thân ruột thịt của Trần Thúc, nhưng trong cuộc đời Trần Thúc lại là nét bút nồng đậm rực rỡ nhất, còn hơn cả người thân ruột thịt
Thái nãi nãi là chỗ dựa của Trần Thúc
Bất luận Trần Thúc ở Vạn Châu, Bình Nam, hay là ở nơi nào, nhắc tới việc từng làm, đều nói do thái nãi nãi dạy ta……
Đường Ngọc nhớ tới khi gặp thái nãi nãi ở Mạo thành, ôn hòa hiền từ, lại cơ trí.
Hai tháng kia ở Phong Châu, nàng ở cạnh bên thái nãi nãi học được rất nhiều thứ
Nếu có thể, nàng mong thái nãi nãi sống lâu trăm tuổi, phúc thọ liên miên, có thể nhìn thấy từng đời cháu chắt trưởng thành, nhưng dường như quá khó khăn
Ban đêm, Trần Thúc ôm nàng đi vào giấc ngủ, cũng có một thời gian dài thường xuyên không nói lời nào.
Nếu Đường Ngọc không nhớ lầm, khi biết Trần Thúc lúc còn nhỏ chính là như thế, khi đã trải qua thảm kịch trong nhà, một mình có thể im lặng không lên tiếng, cả ngày không hề nói một câu.
Nhưng sau khi gặp được thái nãi nãi, hắn mới hồi phục lại tính tình trước đây
Ảnh hưởng của thái nãi nãi đối với Trần Thúc rất lớn.

Trong số mấy người, Trần Thúc sợ mất đi nhất, chính là thái nãi nãi……
Đường Ngọc duỗi tay, để hắn dựa vào trên vai mình
Trần Thúc nhắm mắt, "A Ngọc……"
Đường Ngọc nhẹ giọng nói, "Ừhm."
Trần Thúc dựa sát vào nàng.
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Hạ tuần tháng giêng, xe ngựa đến Phong Châu thành.
Xuống xe ngựa, Trần Thúc ôm tiểu Sơ Lục đi vào Kiến Bình Hầu phủ, Viên Liễu cùng Thịnh Liên Húc cũng không ra phủ đón, hẳn là đang canh giữ bên cạnh thái nãi nãi
Tin tức được đưa đến Bình Nam là vào tháng trước
Trên đường còn mất không ít thời gian.
Nếu thái nãi nãi không bệnh nghiêm trọng, tin tức cũng sẽ không truyền từ Phong Châu tới Bình Nam, chứng tỏ thời gian từ mấy tháng trước, thái nãi nãi đã bị bệnh đến bây giờ, trước sau ít nhất cũng có hẳn hai ba tháng.
Trần Thúc bước chân nhanh hơn.
"Thái nãi nãi……" Sắp đến ngoài phòng, Trần Thúc đưa hài tử cho Đường Ngọc, Đường Ngọc gật đầu, bế tiểu Sơ Lục lên
Trần Thúc đi vào trước
Nhìn thấy Trần Thúc tới, Thịnh Liên Húc cùng Viên Liễu dường như đều nhẹ nhàng thở ra, đặc biệt là Viên Liễu, trong mắt đều là mờ mịt, dường như nếu Trần Thúc cùng Đường Ngọc không tới, cũng không biết phải nên làm như thế nào mới tốt
"Trường Doãn……" Thịnh Liên Húc cùng Viên Liễu đều nhìn hắn.
"Sao rồi?" Lòng bàn tay Trần Thúc đều là mồ hôi
"Đại phu mới vừa khám qua, không tốt lắm, bà vừa mơ mơ màng màng ngủ, hẳn là mau tỉnh." Thịnh Liên Húc không nói nhiều, mà tránh người nhường lại vị trí cho Trần Thúc.
Trần Thúc tiến lên, thái nãi nãi nằm trên giường, quanh mình đều là mùi thuốc
Mày hơi hơi nhăn lại, không có nét hiền từ ôn hòa trước đây, khuôn mặt tiều tụy, hình như mặt cũng hốc hác hẳn đi.

Trần Thúc bỗng nhiên mới ý thức được, kỳ thật tuổi thái nãi nãi cũng đã rất lớn.
Nếu không phải mỗi ngày tinh thần tươi tắn, hòa ái ý cười, cùng ánh mắt cơ trí, thật ra đã không chịu nổi gánh nặng.
Đáy mắt Trần Thúc mờ mịt, ngồi bên mép giường, nắm lấy tay thái nãi nãi, nói không nên lời, chỉ là nước mắt không ngừng chuyển động trong hốc mắt, cổ họng cũng nghẹn ngào, không biết phải làm sao bây giờ, phải làm gì mới được đây……
"Đại phu nói như thế nào?" Trần Thúc hỏi.
Thịnh Liên Húc thấp giọng nói, "Thái nãi nãi tuổi lớn, mặc dù không té ngã……"
Thịnh Liên Húc không nói thêm gì nữa.
Mành vén lên, Đường Ngọc ôm tiểu Sơ Lục đi vào.
Thịnh Liên Húc, Trần Thúc cùng Viên Liễu đều chuyển mắt.
Tiểu Sơ Lục đã một tuổi ba tháng, có thể nói vài từ đơn giản, trên đường đi, Đường Ngọc đã dạy bé nói tổ nãi nãi, bây giờ bé đã gọi được ba chữ "Tổ nãi nãi"
Đường Ngọc ôm tiểu Sơ Lục đi vào, tiểu Sơ Lục liền hướng tới giường kêu một tiếng, "Tổ nãi nãi".
Đáy lòng Thịnh Liên Húc cùng Trần Thúc, Viên Liễu đều ngầm đau xót, nhưng tiểu Sơ Lục gọi một tiếng "Tổ nãi nãi", Trần Thúc cảm thấy tay đang được nắm giật giật, Trần Thúc quay lại đầu, thấy thái nãi nãi chậm rãi mở mắt.
"Thái nãi nãi." Trần Thúc nhẹ giọng.
Lão phu nhân chậm rãi mở mắt, "Trường Doãn……"
Thanh âm thực nhẹ, "Con đã đến rồi? A Ngọc cùng Vong Sơ đâu?"
"Đều tới." Trần Thúc vẫn nắm chặt tay bà, lại kêu một tiếng, "A Ngọc."
Đường Ngọc ôm tiểu Sơ Lục tiến lên, "Thái nãi nãi, Vong Sơ tới."
Thái nãi nãi cũng không có quá nhiều tinh thần, nhưng khi nhìn thấy tiểu Sơ Lục, đôi mắt có chút vẩn đục hơi hơi sáng lên, "Mới vừa rồi, là con gọi tổ nãi nãi sao?"
Lão phu nhân hỏi.
Tiểu Sơ Lục nhìn nhìn mẫu thân, Đường Ngọc gật đầu, tiểu Sơ Lục non nớt kêu một tiếng, "Tổ nãi nãi."
Tâm lão phu nhân tựa như muốn hòa tan, "Ngoan…… Ngoan…… Hài

tử ngoan……”
Đường Ngọc cho tiểu Sơ Lục tiến lên.
Tiểu Sơ Lục nghe lời, bởi vì ngày thường đều ở cùng lão thái thái, cho nên cũng không sợ lão phu nhân, ngược lại còn cười hì hì.
Lão phu nhân duỗi tay, sờ sờ đầu của bé, “Giống A Ngọc.”
Đường Ngọc cùng Trần Thúc đều cười rộ lên theo
Đường Ngọc ấm giọng, “Thái nãi nãi, người phải khỏe lại nhanh lên, tiểu Vong Sơ ở chỗ này với người.”
Lão phu nhân gật đầu.
Viên Liễu cùng Thịnh Liên Húc đều đi lén lau nước mắt, lâu rồi tinh thần thái nãi nãi cũng chưa tốt như vậy, nhưng Viên Liễu cùng Thịnh Liên Húc cũng không dám để thái nãi nãi thấy.
“Trường Doãn, ta có lời muốn nói riêng với con.” Lão phu nhân mở miệng.
Người khác đều hiểu ý.
Thịnh Liên Húc dắt Viên Liễu đi ra ngoài trước, Đường Ngọc cũng bế lên tiểu Sơ Lục chuẩn bị đi ra ngoài, lão phu nhân lại kêu, “A Ngọc, con ở lại đi.”
Đường Ngọc dừng chân, ánh mắt nhìn về phía Trần Thúc, Trần Thúc nhìn nàng gật đầu.
Đường Ngọc lại ôm tiểu Sơ Lục tiến lên, Trần Thúc bế tiểu Sơ Lục

Ý lão phu nhân bảo bà muốn ngồi dậy, Đường Ngọc tiến lên đỡ, “Thái nãi nãi từ từ thôi.”
Lão phu nhân hiện giờ ngồi dậy đã rất khó khăn, Đường Ngọc cũng không dám chủ quan, rốt cuộc cũng đỡ được lão phu nhân ngồi xong, mới phát giác lão phu nhân thật sự đã tiều tụy hơn rất nhiều
Đường Ngọc ngồi ở cạnh mép giường, trước mặt thái nãi nãi, Trần Thúc ôm tiểu Sơ Lục ở phía sau Đường Ngọc, lão phu nhân nhìn cảnh này, vui mừng gật đầu, mỉm cười nói, “Trường Doãn, thái nãi nãi nhìn thấy một nhà ba người các con, trong lòng cũng vui mừng.”
Từ trước chỉ có một mình Trần Thúc, bây giờ, hắn có Đường Ngọc, còn có tiểu Vong Sơ, đã là một gia đình
Đường Ngọc nắm tay lão phu nhân, lão phu nhân lại nói, “Trường Doãn, A Ngọc, ta có việc muốn nói cùng hai người các con, liên quan đến Vạn Châu cùng Phong Châu……”

Đường Ngọc không nghĩ tới thái nãi nãi muốn nói chính là việc trong triều
Lão phu nhân nhìn về phía Trần Thúc, "Mấy tháng trước đây, Công Tôn Đán đã tới gặp ta."
Ánh mắt Trần Thúc ngưng trệ, "Công Tôn Đán? Hắn tới làm cái gì?"
Đường Ngọc nghe không hiểu, nhưng cũng không đánh gãy.
Lão phu nhân tiếp tục nói, "Hắn tới tìm ta làm thuyết khách, muốn ta thuyết phục con, nhanh chóng xưng quân hầu, rồi sau đó xưng đế……"
Ánh mắt Đường Ngọc lộ vẻ kinh ngạc.
Trần Thúc lại nhíu chặt mày, tuy rằng ngoài ý muốn, nhưng mục đích của Công Tôn Đán cũng không khó đoán.
Lão phu nhân tiếp tục nói, "Tấn Vương xưng đế ở Lưu thành, được bá tánh cùng không ít thế gia ủng hộ, cũng có tướng sĩ đến đầu quân, nhưng rốt cuộc chính quyền không ổn, thực lực yếu kém, lại bị tân đế liên tiếp thảo phạt, tự nhiên hao hết tâm sức, ánh mắt hắn liền hướng về Vạn Châu cùng Phong Châu.

Hiện giờ Vạn Châu cùng Phong Châu đã được đồn đãi không hợp với tân đế, thậm chí, cũng nói tới việc tân đế muốn bỏ cha giữ con, cho nên Công Tôn Đán tới làm thuyết khách, muốn để con xưng quân hầu, ở một phương kiềm chế tân triều, để Lưu thành có cơ hội thở dốc."
Đường Ngọc biết Trần Thúc không có dã tâm xưng quân hầu cùng xưng đế, nhưng cũng biết hắn đã bấc đắc dĩ làm xong công tác chuẩn bị, bởi vì hắn đã từng hỏi nàng, nếu hắn muốn ổn định triều đình, nàng có nguyện cùng hắn trải qua mưa gió không?
Tim Đường Ngọc nhảy bang bang, lúc này từ miệng thái nãi nãi nói ra, Đường Ngọc bỗng nhiên cảm thấy, cũng không phải sẽ tạm thời không có việc gì như trước từng nghĩ, mà là, thật sự đã bị tình thế ép buộc đi từng bước tới điểm này
Trần Thúc đáp, "Đại tẩu đã tới Vạn Châu, hẳn là cũng đã tới Phong Châu, Diệp Lan Chi muốn cho đại tẩu làm thuyết khách, để con và nhị ca không sinh náo loạn làm tân triều khó xử.

Nhưng con chưa từng nghĩ, Công Tôn Đán sẽ đến chỗ thái nãi nãi."

Lão phu nhân gật đầu, "Ta hỏi hắn, vì sao không trực tiếp tìm con, lại cố tình đi đường vòng, tới Phong Châu tìm ta"
Trần Thúc nói, "Bởi vì Công Tôn Đán rất thông minh, biết con sẽ nghe theo thái nãi nãi."
Lão phu nhân lần thứ hai gật đầu, "Đúng vậy, cho nên ta hỏi hắn, ta và Lưu thành không thân cũng chẳng quen, dựa vào cái gì phải thay Tấn đế làm thuyết khách, thuyết phục con xưng quân hầu, giúp đỡ Lưu thành áp chế tân triều.

Con đoán xem Công Tôn Đán trả lời như thế nào?"
Trần Thúc lắc đầu.
Hắn biết Công Tôn Đán rất giỏi công tâm.

Giống như trước đây lấy Yến Hàn làm quốc hiệu, khiến Diệp Lan Chi như cưỡi lên lưng cọp khó leo xuống, đã có thể chứng minh được.

Nhưng Trần Thúc đoán không được hắn muốn thuyết phục thái nãi nãi như thế nào
Lão phu nhân cười nói, "Hắn nói với ta, chờ sau khi lão phu nhân trăm tuổi, ai có thể chống đỡ Kiến Bình Hầu phủ?"

Lão phu nhân nói xong liền im lặng, ánh mắt nhìn về phía Trần Thúc.
Trong lòng Đường Ngọc hoảng sợ.
Trần Thúc không lên tiếng, lão phu nhân tiếp tục nói, "Nhưng nếu Trần Thúc xưng quân hầu, xưng đế, một ngày còn Vạn Châu, thì Phong Châu sẽ bình an một ngày……"
Đường Ngọc đều nghe hiểu, tuy rằng không biết Công Tôn Đán trong miệng thái nãi nãi cùng Trần Thúc nhắc tới là ai, nhưng người này bắt trọng điểm cực chuẩn, Trần Thúc sẽ không xưng quân hầu, xưng đế, hắn tới tìm Trần Thúc, Trần Thúc sẽ không nghe, nhưng Trần Thúc đã lớn lên trước mặt thái nãi nãi, nhờ miệng thái nãi nãi nói đến an ổn của Phong Châu, Trần Thúc sẽ có khả năng……
Người này rất lợi hại.
Đường Ngọc kỳ thật cũng không biết Trần Thúc sẽ trả lời như thế nào, nhưng thấy Trần Thúc tiến lên, nghiêm túc nhìn lão thái thái

nói, "Thái nãi nãi, một ngày Vạn Châu còn, bất luận con có xưng quân hầu hay không, cũng đều sẽ bảo hộ Phong Châu an ổn."
Đường Ngọc ngước mắt nhìn hắn, không biết vì sao, giờ khắc này Trần Thúc làm người khác thực an tâm, an tâm nói không nên lời
Thái nãi nãi gật đầu, "Được, có mấy câu nói này của con, thái nãi nãi đã an tâm rồi."
……
Một lát sau, Trần Thúc đi tìm Thịnh Liên Húc, Đường Ngọc mang theo tiểu Sơ Lục ở trong phòng cùng thái nãi nãi, vừa chờ Viên Liễu.
Lão phu nhân mới nói cùng Đường Ngọc, "Viên Liễu có thai.

"

Đường Ngọc kinh hỉ.
Thịnh Liên Húc cùng Viên Liễu vẫn luôn ngóng trông hài tử, ở tiệc một trăm ngày của tiểu Sơ Lục, hai người đều ôm tiểu Sơ Lục yêu thích không buông tay, Thịnh Liên Húc đã nói cùng Trần Thúc hắn muốn có con
Đường Ngọc không nghĩ tới, "Vậy thật tốt quá, thái nãi nãi, người nhất định phải khỏe lên, người còn phải nhìn hài tử của nhị ca cùng nhị tẩu giống ai nhiều hơn"
Lão phu nhân cười cười, lại giơ tay nắm lấy tay nàng, ấm giọng nói, "A Ngọc, thời buổi rối loạn, không thể so với lúc thái bình, bất luận Trường Doãn xưng quân hầu, hay là vấn đỉnh* triều đình, đều sẽ không giống trước đây, nhớ lời thái nãi nãi nói với con không?"
*vấn đỉnh: dự mưu soán quyền
Đường Ngọc gật đầu, "Thái nãi nãi dạy dỗ, A Ngọc đều nhớ rõ."
Lão phu nhân gật đầu, "Đường ngày sau sẽ rất khó đi, nhưng không phải không thể đi, bất luận Trường Doãn xưng quân hầu, hay xưng đế, khả năng sẽ có một ngày bị chúng bạn xa lánh, khả năng sẽ là mục tiêu cho mọi người chỉ trích, khả năng ở bên cạnh hắn chỉ còn mình con, con có cùng hắn đi đến cùng không?"
Đường Ngọc không có chần chờ, "Con sẽ."
Lão phu nhân vui mừng gật đầu, "Thái nãi nãi biết con sẽ."
Đường Ngọc mỉm cười, trong mắt đều là chắc chắn.
……
Lại lát sau, Viên Liễu tới phòng, lại trò chuyện cùng lão phu nhân

một lát, rồi sau đó Đồng bà bưng chén thuốc tới, cho lão phu nhân uống xong, lại phụng dưỡng lão phu nhân ngủ
Hôm nay nhìn thấy Trần Thúc cùng Đường Ngọc, lão phu nhân nói rất nhiều, còn nhiều hơn lời đã nói trong vòng nửa tháng trước đây, Đồng bà lo lắng.
Nhưng Đồng bà hầu hạ lão phu nhân nhiều năm, tuy rằng không nghe lão phu nhân dặn dò Kính Bình Hầu cùng phu nhân cái gì, nhưng sau khi dặn dò Kính Bình Hầu cùng phu nhân xong, Đồng bà thấy bà đã mất đi vài phần lo lắng buồn rầu.
Đường Ngọc cùng Viên Liễu dẫn tiểu Sơ Lục ra khỏi phòng, Đồng bà chăm sóc lão phu nhân nghỉ ngơi.
Lão phu nhân nói, "Hôm nay Trường Doãn cùng Đường Ngọc tới, ta cũng an tâm."
Đồng bà nói, "Lão phu nhân ngài đây là nói cái gì á? Hầu gia cùng phu nhân đã tới, ngài mới cần càng khỏe hơn a, còn có tiểu thế tử đáng yêu như vậy, ngài phải nhanh khỏe một chút, con cháu quấn đầu gối."
Lão phu nhân cười, "Ta đã lớn tuổi như vậy rồi, cũng nên đi gặp Minh Xa rồi, để ông ấy chờ lâu như vậy, cũng chờ mệt mỏi rồi."
Hốc mắt Đồng bà chợt đỏ lên
Lão phu nhân nhìn về phía Đồng bà, "Ta còn nhớ rõ nương ngươi, trước đây nương ngươi đã đi theo ta, sau đó là ngươi đi theo ta, hiện giờ, rốt cuộc đến ta đi."
"Lão phu nhân." Đồng bà rơi nước mắt
Lão phu nhân nhìn bà, "Không khóc, ngày sau ta không còn nữa, thay ta chăm sóc tốt Liên Húc cùng Viên Liễu.

Liên Húc cẩn thận, nhưng thiếu chút quyết đoán, Viên Liễu tùy tiện, không có tâm tư gì khác, nương Liên Húc thân thể không tốt, cha hắn cũng không có tâm tư với việc trong triều, nếu có việc, nhớ đi tìm Trường Doãn cùng Đường Ngọc, cũng chỉ có ngươi, có thể làm ta yên tâm."
Đồng bà gạt lệ, "Lão phu nhân yên tâm, lão nô đều nhớ rõ, nếu có việc, sẽ đi tìm Kính Bình Hầu cùng phu nhân."

Lão phu nhân lại vui mừng cười cười, "Hôm nay có chút mệt mỏi,

muốn nằm nhiều hơn chút.”
Đồng bà dịch chăn tốt cho bà, “Vậy nằm nhiều một lát, lão nô ở cùng người.”
Lão phu nhân cười, “Nhìn thấy tiểu Vong Sơ, lại nghĩ tới Đường Bình khi còn nhỏ, thật nhiều năm……”
Đồng bà cười theo, “Bất luận qua bao nhiêu năm, ký ức đều vẫn còn.”
Lão phu nhân nắm lấy tay bà, “Ta ngủ một lát, chút nữa gọi ta.”
“Dạ” Đồng bà lên tiếng.
……
Trong viện, Thịnh Liên Húc ở cùng Trần Thúc
“Đại phu nói như thế nào?” Sắc mặt Trần Thúc thật không tốt
Thịnh Liên Húc trầm giọng nói, “Khả năng…… chỉ còn một thời gian, cha mẹ ta đang vội trở về, còn có mấy ngày……”
Trần Thúc ôm bả vai hắn, “Nhị ca, bất luận lúc nào, đệ ở cùng huynh.”
Thịnh Liên Húc vừa gật đầu, chóp mũi vừa ửng đỏ, “Chưa từng nghĩ tới ngày này, nhưng nó vẫn tới…… Thái nãi nãi vẫn luôn nhớ đệ, ở cùng thái nãi nãi nhiều hơn đi”
Trần Thúc khẽ ừ một tiếng.
Trong lúc nói chuyện, có người hầu tiến lên, “Hầu gia, thế tử, Tấn Bác Hầu tới.”
Tấn Bác Hầu? Vương uy?
Thịnh Liên Húc kinh ngạc nhìn về phía Trần Thúc.
Vương Uy là người Trần Thúc, sẽ không tự nhiên tới Phong Châu, là tới tìm Trần Thúc.
Trần Thúc cũng kinh ngạc, Uy thúc sẽ không vô duyên vô cớ tới Phong Châu……
Trước mặt Thịnh Liên Húc, Vương Uy biết không cần kiêng dè, “Hầu gia, thế tử.”
Vương Uy hành lễ, hắn từ Hoàn Châu tới, một đường ra roi thúc ngựa, chính là tới gặp Trần Thúc, “Hầu gia, thiên tử hạ lệnh, cho ta đưa đóng quân Hoàn Châu đi về phía Đông đối phó Lưu thành.”
Lưu thành? Tấn đế?
Trần Thúc cùng Thịnh Liên Húc đều sửng sốt, khó trách Vương Uy lại tự mình tới Phong Châu tìm Trần Thúc, việc này không phải việc

nhỏ.
Vương Uy tiếp tục, "Không chỉ có có Hoàn Châu, còn có các châu quận lân cận Hoàn Châu đều nhận được lệnh, bởi vì lúc ấy ta ra ngoài không ở đó, nên sau đó ta bí mật đi về Phong Châu, chính là muốn thương nghị cùng hầu gia việc này, lần này tân đế điều động đóng quân nhiều nơi, đều là đi về Lưu thành"
Diệp Lan Chi tấn công Lưu thành không xong, lại ra động tác lớn?
"Còn có tin tức gì khác sao?" Trần Thúc bình tĩnh.
Vương Uy nhìn nhìn hắn, lại nhìn nhìn Thịnh Liên Húc, "Nghe nói, hai tháng trước Lục tiểu tướng quân được lệnh điều động, đã đi về phía Đông trước, bây giờ, hình như đã bị nhốt."
Lục tiểu tướng quân? Kiến Minh?!
Trần Thúc cùng Thịnh Liên Húc đều ngơ ngẩn.
"Sao lại như thế?" Thịnh Liên Húc kinh ngạc, "Trước đây đi không phải là tướng lãnh đóng quân An Bắc sao?"
Vương Uy thở dài, "Cũng là mới nghe nói, tướng quân đóng quân An Bắc là phó tướng, kỳ thật chủ tướng là Lục tiểu tướng quân."
Thịnh Liên Húc bực nói, "Hắn căn bản ngay cả sa trường cũng chưa đi qua, vậy mà Diệp Lan Chi để hắn đi tấn công Lưu thành!"
Trần Thúc trầm giọng nói, "Kiến Minh đánh không được Lưu thành, hắn không phải đối thủ Công Tôn Đán."
Sắc mặt Trần Thúc rất khó coi, "Là Diệp Lan Chi cố ý, cố ý cho Kiến Minh đi trước, sau đó thân bị nhốt vào tù, kế nữa mới bức hai người chúng ta xuất binh tấn công Lưu thành đi cứu Kiến Minh, nếu không, Kiến Minh cũng không về nữa."
Biểu tình Thịnh Liên Húc từ phẫn nộ chuyển sang hoảng hốt
"Chúng ta không đi, Kiến Minh sẽ chết." Trần Thúc nhìn về phía Thịnh Liên Húc, "Chỉ có thể là đệ đi.

Công Tôn Đán muốn cầu cạnh đệ, hắn sẽ giữ lại mạng của Kiến Minh".

Chương 97: 97: Tang Sự

"Trường Doãn" Thịnh Liên Húc trầm giọng nói, "Đệ đi không đúng thời điểm, đệ làm sao biết không phải là Diệp Lan Chi cố ý thiết kế?"Trần Thúc nói, "Hắn sẽ không.

Nếu đệ xảy ra chuyện, huynh cùng Vạn Châu tất làm phản, bây giờ đầu mâu của hắn hiện nhắm vào Lưu thành, không có tinh lực đối phó thêm Vạn Châu cùng Phong Châu, nếu không, cũng sẽ không cho đại tẩu tới Vạn Châu cùng Phong Châu một chuyến; Công Tôn Đán cũng sẽ không ra tay với đệ, hắn muốn đệ xưng quân hầu, ở phía Nam kiềm chế Diệp Lan Chi, để Lưu thành có cơ hội thở dốc.

Công Tôn Đán rất rõ ràng, nếu hắn giết Kiến Minh, đệ nhất định sẽ quyết liệt cùng Diệp Lan Chi.

Cho nên, nếu đệ đi, Công Tôn Đán sẽ bán cho chúng ta một cái nhân tình; nếu đệ không đi, Kiến Minh chính là một lưỡi dao sắc bén trong tay Công Tôn Đán, một đầu đâm về Diệp Lan Chi, một đầu khác sẽ đâm về đệ."Thịnh Liên Húc ngơ ngẩn.Hắn nghĩ thấu đáo không bằng Trần ThúcTrần Thúc lại nói, "Yên tâm, chuyến này đệ đi rất an toàn, nhưng cần phải nhanh chóng""Nhưng thái nãi nãi....." Thịnh Liên Húc muốn nói lại thôi.Trần Thúc nhẹ giọng nói, "Đêm nay đệ ở cạnh thái nãi nãi nhiều hơn."Thịnh Liên Húc duỗi tay vỗ vỗ bả vai hắn.....Một nơi khác, Viên Liễu cùng Đường Ngọc sóng vai.Đường Ngọc ôm tiểu Sơ Lục trong lòng, Viên Liễu nói, "Tiểu Sơ Lục, về sau bá mẫu sẽ lại ôm con được không?"Tiểu Sơ Lục ngoan ngoãn gật đầu."Thật ngoan." Viên Liễu duỗi tay sờ sờ đầu của béViên Liễu nhìn Đường Ngọc nói, "May mắn hai người tới, thái nãi nãi nhắc hai người đã lâu, ta và Liên Húc đều lo lắng....."Đường Ngọc nhìn nhìn Viên Liễu, trong lòng biết là thái nãi nãi nhớ tới

chuyện Công Tôn Đán cùng chuyện Phong Châu, hôm nay Trường Doãn tới, rốt cuộc thái nãi nãi cũng đã nói ra, cũng không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu.Đường Ngọc không lên tiếng.Viên Liễu lại sờ sờ bụng, thở dài nói, "Đứa nhỏ này tới sớm chút thì tốt rồi, bây giờ mới bốn tháng, sợ là thái nãi nãi đợi không được."Đường Ngọc trấn an nói, "Chỉ cần các tỷ bình an, đối với thái nãi nãi mà nói là đủ rồi."Chuyện thái nãi nãi quan tâm nhất không gì ngoài tương lai của Phong Châu, tương lai của nhị ca cùng Viên Liễu, cho nên trước đây cho mọi người rời đi trước, đó là vì muốn nói cùng Trần Thúc chuyện Công Tôn ĐánThái nãi nãi biết Trần Thúc không có tâm tư xưng quân hầu, cho nên cũng không như Công Tôn Đán hy vọng, trực tiếp thuyết phục Trần Thúc, mà lại kể sự tình từ đầu chí cuối cho Trần Thúc nghe.Ở trong lòng thái nãi nãi Phong Châu quan trọng, Trần Thúc cũng quan trọng.Thái nãi nãi tin tưởng Trần Thúc, mà lời cuối cùng kia của Trần Thúc cũng không làm thái nãi nãi thất vọng.....Đường Ngọc nhìn về phía Viên Liễu, "Thái nãi nãi có đặt tên cho hài tử chưa?"Đường Ngọc có thể đoán được.Thái nãi nãi không đợi được hài tử sinh ra, Thịnh Liên Húc và Viên Liễu sẽ nhờ thái nãi nãi đặt tên cho hài tửViên Liễu gật đầu, "Đã đặt, nhưng nếu là tiểu tử, thái nãi nãi nói, đại danh nên để cha mẹ đặt, nếu là nhi tử sẽ lấy tên chữ nhỏ là Đỉnh Lập, nếu là nữ nhi, khuê danh gọi là A Du....."Đỉnh Lập, A Du."Tên hay." Đường Ngọc thở dài.Nếu là nhi tử thì hy vọng có thể đỉnh thiên lập địa, nếu là nữ nhi hy vọng cả đời vô ưu.Đây là điều trưởng bối mong ước nhất.Chỉ nói nói, hốc mắt Viên Liễu liền đỏ, "Kỳ thật ta rất luyến tiếc thái nãi nãi....."Lúc trước Viên Liễu đã nhịn không được, nhưng trước mặt thái nãi nãi vẫn luôn cố nén, bây giờ, bỗng nhiên nói đến nhũ danh hài tử, Viên Liễu đau lòng lại giữ không nổi.Đường Ngọc buông Sơ Lục, "Mẫu thân muốn chăm sóc bá mẫu, con ở cùng Lê ma ma trước được không?"Tiểu Sơ Lục gật đầu.Lê ma ma dắt tiểu Sơ Lục sang một bên.Đường Ngọc nhẹ nhàng ôm Viên Liễu, "Tỷ còn đang có thai, không nên vui buồn quá độ"Viên Liễu đều minh bạch, nhưng mà nhịn không được.Đường Ngọc dắt nàng ngồi xuống một bên, tỳ nữ phía sau đặt đệm mềm.Hốc mắt Viên Liễu vẫn hồng hồng."Thái nãi nãi tuổi tác cao, cũng vì đám con cháu hậu bối mà đã nhọc lòng cả đời, thái nãi nãi biết các ngươi hiếu thuận, nếu để bà nhìn thấy tỷ ở

chỗ này khóc, phỏng chừng trong lòng sẽ rất khổ sở." Đường Ngọc đưa khăn tay cho nàng.Viên Liễu tiếp nhận, nức nở nói, "Ta chính là luyến tiếc thái nãi nãi.....!Hy vọng bà vẫn mãi ở đây."Đường Ngọc mỉm cười, "Chỉ cần tỷ nhớ rõ, thái nãi nãi sẽ vẫn luôn ở trong tim tỷ"Viên Liễu gật đầu."Khi nào hầu gia khởi hành?" Vương Uy hỏi.Trần Thúc đáp, "Sáng mai đi, ta cùng ngươi đi đến Hoàn Châu, từ Hoàn Châu xuất phát."Hoàn Châu đi Lưu thành gần, trên đường không tránh được cần gấp rút hành quânVương Uy chắp tay, "Hầu gia, mạt tướng có một câu không biết có nên nói hay không?""Uy thúc cứ nói." Trần Thúc dừng bước.Vương Uy trầm giọng nói, "Hầu gia, thời cuộc bây giờ đã thay đổi, hầu gia xưng quân hầu, đối với Vạn Châu, đối với Bình Nam, đối với Phong Châu, đối với Thái Châu mà nói đều là chuyện tốt, hầu gia xưng hầu có thể đảm bảo an ổn một phương, chư hầu xung quanh cũng có nhiều người ủng hộ.

Hầu gia, mạt tướng chờ ngày này lâu rồi, nếu như không phải lúc trước tân đế đăng cơ, hầu gia đã sớm là quân hầu, thì Vạn Châu làm sao lại bị người tính kế?....."Trần Thúc nhìn hắn.Vương Uy tiếp tục nói, "Tân đế có thể tính kế hầu gia, có thể tính kế Lục tiểu tướng quân, ngày nào đó lại có thể tính kế phu nhân cùng tiểu thế tử, hầu gia, có Vạn Châu, Bình Nam, Phong Châu cùng Thái Châu đồng tâm, giữa ba nơi tân triều, Lưu thành cùng Vạn Châu, Vạn Châu mới là nơi cường thịnh nhất.....!Chỉ cần hầu gia nói một câu, đóng quân trên dưới Thái Châu vạn lần chết cũng không chối từ."Trần Thúc cười nói, "Đã biết, Uy thúc."Vương Uy thở dài.Lúc nào cũng như thế.....Vương Uy đưa đến nội viện, nhưng trong phòng có lão phu nhân Vương Uy không tiện đi vào.Trần Thúc vén mành lên, Đồng bà tiến lên, "Sao hầu gia đã trở lại rồi?"Trần Thúc nói, "Đồng bà, mới vừa nhận được tin tức, con cần đi về phía Đông một chuyến, khả năng sáng mai cần phải lên đường, con tới ở bên cạnh thái nãi nãi....."Đồng bà sửng sốt, hoàn toàn không nghĩ tới, "Nhanh như vậy?"Đồng bà không phải người hồ đồ.Bây giờ lão phu nhân đã là dáng vẻ này, hầu gia tính tình hiếu thuận, có thể để hầu gia chạy đến phía Đông tuyệt đối không phải việc nhỏ.Thời buổi rối loạn, hầu gia cũng được, lão phu nhân cũng được, đều không có người nào dễ

dàng.Đồng bà thở dài, "Vừa mới ngủ thôi, còn nói chuyện một ít thời gian với tiểu thế tử, cuối cùng nói mệt mỏi, nghỉ ngơi trước một lát, có dặn lão nô lát nữa lại gọi người dậy"Trần Thúc ấm giọng nói, "Con đi nhìn một lát."Đồng bà tránh ra một bên.Trần Thúc đi vào.Trong phòng đều là mùi thuốc.Khi còn nhỏ hắn sợ nhất chính là mùi thuốc, khi đó đều là thái nãi nãi dỗ dành hắn.....Hiện giờ nhìn thái nãi nãi nằm trên giường bệnh, đáy lòng Trần Thúc khổ sở không thể tảBên mép giường, Trần Thúc ngồi xuống.Lão thái thái nhắm hai mắt, ngủ an tĩnh mà hiền từ, tuy rằng mặt có vẻ bệnh, nhưng trước sau vẫn rất an tường."Thái nãi nãi, ngày mai con phải khởi hành rồi." Trần Thúc nhẹ giọng nói, "Kiến Minh bên kia không được tốt lắm, con phải nhanh chóng đi một chuyến, khả năng không kịp trở về gặp người, chỉ là Trường Doãn luyến tiếc người, con phải sao bây giờ đây?"Trần Thúc rất ít khi để người khác thấy hắn khóc, nhưng lập tức, chỉ có trước mặt thái nãi nãi, Trần Thúc rơi lệ."Con còn nhớ khi còn nhỏ, người nói với con, đến bên cạnh thái nãi nãi....." Trần Thúc nghẹn ngào, rồi sau đó, dường như không thể nói thành tiếng.

Nhưng thấy tay thái nãi nãi đặt ngoài chăn gấm, trời tháng hai lạnh, sợ bà bị cảm lạnh, Trần Thúc duỗi tay nắm lấy tay bà, muốn đặt tay bà vào lại trong chăn, bỗng nhiên cảm thấy tay thái nãi nãi cũng cầm tay hắn.Trần Thúc ngước mắt, thấy thái nãi nãi nhìn hắn cười cười.Trần Thúc cũng giương khóe miệng theoGiờ khắc này, dường như không cần nói gì khác quá nhiều, cũng dường như đã về lại lúc trước, khi thái nãi nãi nhìn hắn ấm giọng nói, tới bên cạnh thái nãi nãi.....Nhưng lúc tay thái nãi nãi nắm lấy tay hắn dần dần buông ra, đôi mắt từ từ khép lại, Trần Thúc hình như bỗng nhiên ý thức được gì đó, nghẹn ngào chợt dâng lên, Đồng bà nghe được âm thanh, vội vàng từ phòng ngoài đi vào, lại thấy Trần Thúc ở trong phòng khóc thành tiếng.Đầu xuân tháng hai, gió xuân se lạnh.Thái nãi nãi cho hắn nhiều ấm áp nhất, đã đi rồi.....Khi Đường Ngọc vào viện gặp hắn, hốc mắt hắn vẫn còn hồng."Trường Doãn?" Đường Ngọc nhìn hắn.Hắn tiến lên ôm nàng, dùng âm thanh thấp đến không thể thấp hơn nói, "Thái nãi nãi đi rồi.....!Ta không còn thái nãi nãi rồi....""Ta không còn thái nãi nãi rồi....."Tim Đường Ngọc như bị thắt lại, rồi lại như bị cây kim châm châm vào trong lòng ngực"A Ngọc, ta không

còn thái nãi nãi nữa rồi....." Hắn ôm chặt nàng, cả người đều đang run rẩy, dường như muốn khảm nàng vào đáy lòng.....Một lát sau, Tiểu Mễ tới bên người Đường Ngọc, nhẹ giọng nói, "Tiểu thế tử ngủ, Lê ma ma đang chăm sóc."Đường Ngọc gật đầu.Thái nãi nãi mất, trên dưới trong phủ đều bận rộn chuyện thái nãi nãiViên Liễu đang có thai, lại khóc quá mức, vừa rồi mới động thai khí, đã gọi đại phu, cần nằm trên giường nghỉ ngơi.

Kiến Bình Hầu cùng hầu phu nhân lại không ở trong phủ.Chuyện hậu sự của thái nãi nãi, trong phủ cũng phải có người làm chủ.Đường Ngọc đang chiếu cốĐồng bà cũng khóc ngất xỉu hai lần, Đường Ngọc trấn an nói, "Đồng bà, giao cho con đi."Trong phủ không có người khác, Đường Ngọc chỉ có thể tiếp việcNàng là Kính Bình Hầu phu nhân.Kính Bình Hầu phủ cùng Kiến Bình Hầu phủ quan hệ tốt, lão phu nhân mất Đường Ngọc có thể hỗ trợ xử lý.Cả đêm, lớn lớn bé bé trong phủ có việc đều tới tìm Đường Ngọc, Đường Ngọc kỳ thật cũng không quen thuộc Kiến Bình Hầu phủ, nhưng Đường Ngọc ở Kính Bình Hầu phủ đã chủ trì nội trợ, trước đây ở trong cung cũng đều có thể xử lý mọi việc, tuy rằng chưa từng làm qua tang sự, nhưng việc tới cùng một lúc, Đường Ngọc là người trầm ổn nhất, có thể nhìn từng cái, cũng có thể làm cả nhà ổn định không hoảng hốt.Trên dưới Kiến Bình Hầu phủ đều biết tới tìm Kính Bình Hầu phu nhân xin ý kiến.Trong phủ dần dần treo lên khăn trắng, cũng bố trí xong linh đường.Mọi việc dưới chiếu cố của Đường Ngọc, dần dần chuyển từ không cần hoảng loạn đến thoả đáng.Thịnh Liên Húc cùng Trần Thúc thì ở bên cạnh lão thái thái đoạn đường cuối cùngSuốt đêm này, Kiến Bình Hầu phủ không ngủ.

Chương 98: 98: Tang Sự 2

Cả nhà mặc áo tang, Thịnh Liên Húc cùng Trần Thúc quỳ gối trong linh đường, quan lại cùng gia quyến Phong Châu phủ lục tục tới phủ.
Lão phu nhân bị bệnh, kỳ thật không tính đột nhiên, tin tức từ Kiến Bình Bầu phủ truyền ra ngoài, không ít quan lại Phong Châu phủ đều tới kịp phúng viếng vào đêm
Lão phu nhân trông nom Phong Châu phủ cả đời, không ít quan lại đều là lão phu nhân nhìn lớn lên.
Trong linh đường, đều là tiếng khóc, luyến tiếc lão phu nhân, mỗi người cũng đều tiến lên, nhìn Thịnh Liên Húc nói, "Xin thế tử nén bi thương."
Thịnh Liên Húc hồng mắt, khom người đáp lễ, cắn môi nói không nên lời.
……
Sắp vào khuya, nhóm người phúng viếng đầu tiên đã lục tục rời đi, Trần Thúc mới nhìn Thịnh Liên Húc nói, "Đi nhìn Viên Liễu đi, nơi này có đệ."
Thịnh Liên Húc gật đầu.
Trần Thúc canh giữ ở linh đường, một lát sau, mới thấy Đường Ngọc đi vào.
Đường Ngọc tiến lên, thấy hốc mắt hắn hãm sâu, duỗi tay xoa xoa khóe mắt hắn, đưa nước cho hắn, "Uống miếng nước."
Trần Thúc tiếp nhận.
Thịnh Liên Húc không ở đây, hắn thay Liên Húc quỳ hiếu tịch.
Xung quanh không có người khác, Trần Thúc nhìn nàng, "Vất vả cho nàng."
Đường Ngọc nhẹ giọng nói, "Có thể thay thái nãi nãi làm không nhiều lắm, làm một việc đỡ một việc……"
Hốc mắt Trần Thúc lần thứ hai đỏ hồng, "A Ngọc……"
Đường Ngọc duỗi tay búi búi tóc hắn, "Trường Doãn, có chàng ở đây, thái nãi nãi đã an tâm rồi."
Chóp mũi Trần Thúc ửng đỏ.

Đường Ngọc nhấc váy lên, quỳ xuống một bên cùng với hắn, "Trường Doãn, thiếp quỳ với chàng"
Trần Thúc nắm lấy tay nàng, cổ họng nghẹn ngào, cũng không nói gì khác
……
Quỳ đến bình minh, Thịnh Liên Húc tới đổi.
Trần Thúc muốn khởi hành đi Thái Châu, dập đầu thật mạnh trước linh cữu thái nãi nãi ba cái, "Thái nãi nãi, Trường Doãn đi đây"

Thịnh Liên Húc đưa hắn đến cửa hầu phủ, "Trường Doãn, đi đường cẩn thận."
Trần Thúc cùng hắn huynh đệ ôm nhau, "Đệ sẽ mang Kiến Minh bình an trở về."
Thịnh Liên Húc gật đầu.
Xe ngựa đã dừng lại ở cửa hầu phủ, Vương Uy cùng đi theo hộ tống, đoạn đường này cũng không cần nhọc lòng.
Sắp đến lúc chia tay, Đường Ngọc ôm tiểu Sơ Lục tiến lên.
Tang sự thái nãi nãi, Đường Ngọc cùng tiểu Sơ Lục đều mặc tang phục, Trần Thúc không ở đây, Đường Ngọc và tiểu Sơ Lục thay hắn tận hiếu trước mặt thái nãi nãi
"Cha."
Lúc Trần Thúc ôm bé, tiểu Sơ Lục duỗi tay ôm cổ Trần Thúc
Trần Thúc cọ cọ mặt bé, ấm giọng nói, "Cha có việc muốn ra ngoài xa nhà một chuyến, con nhớ chăm sóc mẫu thân, nghe lời mẫu thân"
Tiểu Sơ Lục cũng không hiểu xa nhà là ý gì, nhưng ở cùng Trần Thúc, tiểu Sơ Lục vốn đã thân thiết, vội không ngừng gật đầu.
"Tiểu Sơ Lục, hôn hôn cha đi." Trần Thúc luyến tiếc bé.
Tiểu Sơ Lục thích nhất hôn cha, vội vàng làm theo, bẹp một cái trên mặt hắn
Lúc này Trần Thúc mới buông bé ra, Lê ma ma tiến lên dắt tiểu Sơ Lục sang một bên.
Ở đây, chỉ còn Đường Ngọc và Trần Thúc.
"Ta…… Ta sẽ nhanh chóng trở về." Trần Thúc kỳ thật không biết nên mở miệng như thế nào
Tháng tư đến bây giờ, kỳ thật không đủ thời gian một năm.

Tiểu Sơ Lục cũng mới một tuổi bốn năm tháng, lúc này hắn lại muốn tạm xa mẫu tử bọn họ, đi Lưu thành.
Chuyến đi này chậm thì bốn năm tháng, nhiều thì thời gian càng dài
Sau khi bọn họ tân hôn, luôn là chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, để lại một mình nàng cùng tiểu Sơ Lục……
Đường Ngọc ôn hòa nói, "Đừng lo lắng, thiếp sẽ tự chăm sóc mình cùng tiểu Sơ Lục.

Chỗ thái nãi nãi, chàng cũng an tâm đi, thiếp sẽ ở lại Phong Châu một thời gian, chờ mọi việc trong Kiến Bình Hầu phủ đều an ổn lại về Bình Nam.

Đường về cũng cần thời gian một hai tháng, chờ trở về Bình Nam, thu thập sửa sang lại một ít, chàng gần như cũng sắp trở về rồi.

Thời gian không dài, không cần lo cho thiếp"
Trần Thúc tiến lên ôm nàng.
Nàng luôn biết băn khoăn của hắn, lại chu toàn khắp nơi, làm hắn an tâm không lo
"Đường Ngọc!" Hắn ôm chặt nàng, nói không nên lời
Đường Ngọc nhẹ giọng, "Chàng cũng phải biết chăm sóc mình, đừng nhiễm phong hàn."
Trần Thúc nhắm mắt.
……
Trên xe ngựa, Trần Thúc vén mành lên, vẫn luôn nhìn Đường Ngọc ôm tiểu Sơ Lục nhìn hắn vẫy tay.
Trần Thúc chưa bao giờ không nỡ như vậy
Hắn thiếu mẫu tử bọn họ rất nhiều.
Đi đến chỗ ngoặt, hoàn toàn mất bóng dáng mẫu tử bọn họ, Trần Thúc buông mành, hơi hơi liễm mắt, khi mở mắt, trong mắt đã có thêm vài phần sắc tối
Thái nãi nãi mất, thời cuộc vốn phức tạp cũng vì vậy lại tăng thêm một bậc
Diệp Lan Chi cũng được, người khác cũng được, bởi vì thái nãi nãi,

nên có rất nhiều kiêng kị với Phong Châu, nhưng thái nãi nãi vừa mất, Phong Châu chính là khối thịt mỡ, mỗi người đều muốn mơ ước.
Kiến Bình Hầu cùng hầu phu nhân không ở nhà, trong phủ từ trước đến nay chỉ có một mình nhị ca
Hiện giờ Viên Liễu có thai, nhị ca cần lo lắng cho Viên Liễu, còn cần lo lắng cho Phong Châu.

Bây giờ thế cục rối rắm, xung quanh đều đang quan sát, không loại trừ sẽ có người xúi giục.

Hắn đã đáp ứng thái nãi nãi chiếu cố Phong Châu, Kiến Minh không thể tiếp tục ở lại kinh thành
Công Tôn Đán nói không sai, hắn không còn lựa chọn nào khác.
Tiễn Trần Thúc xong, tiểu Sơ Lục kéo kéo ống tay áo Đường Ngọc, muốn Đường Ngọc ôm.
Đường Ngọc bế bé lên, ôn nhu cười nói, "Tiểu Sơ Lục, chờ chúng ta về đến nhà Bình Nam, cha sẽ trở về mau thôi."
"Cha." Tiếng gọi ngây ngô, làm cho nhớ nhung không nỡ mới áp xuống không lâu trong lòng Đường Ngọc lại nảy lên
Cùng đi vào phủ với Thịnh Liên Húc, Thịnh Liên Húc thấp giọng, "Đa tạ, A Ngọc."
Đường Ngọc ấm giọnv nói, "Việc nên làm, để Viên Liễu nghỉ ngơi một chút, việc trong phủ ta còn có thể chăm sóc được"
Thịnh Liên Húc gật đầu.
Đường Ngọc nhìn hắn nói, "Đi xem Viên Liễu đi, hiếu tịch ở nơi đó để ta nhìn."
Thịnh Liên Húc cảm kích.
……
Liên tiếp bốn năm ngày, một cái Kiến Bình Hầu phủ to như vậy, không có khả năng thiếu việc, đặc biệt lại đang trong tang sự lão phu nhân
Viên Liễu còn đang nghỉ ngơi, đại phu nói cần phải nằm trên giường, Viên Liễu không có cách khác
Trong Kiến Bình Hầu phủ chỉ có hai người Thịnh Liên Húc cùng Đường Ngọc, việc Đường Ngọc có thể làm đều làm, mọi việc trong

phủ đều đang tìm nàng, mặc dù có Đồng bà hỗ trợ, Đường Ngọc cũng có chút quá tải.
Tiểu Sơ Lục cũng cơ hồ đều do Lê ma ma chăm sóc
Nhưng thời điểm mệt mỏi nhất, gắng gượng một chút, phảng phất hết thảy cũng đều qua.
Thời điểm thái nãi nãi hạ táng, Đường Ngọc mang tiểu Sơ Lục đi theo cùng
Trần Thúc không ở đây, nàng và tiểu Sơ Lục thay Trần Thúc đưa tang thái nãi nãi, cũng dập đầu trước mộ thái nãi nãi
Dựa theo lời thái nãi nãi phân phó trước đây, chôn bà cùng chỗ với lão hầu gia, lão hầu gia qua đời nhiều năm, thái nãi nãi nhớ nhung nhiều năm, hiện giờ đã hợp mộ.
……
Chờ tang sự thái nãi nãi xong xuôi, Đường Ngọc còn ở lại Kiến Bình Hầu phủ một thời gian
Thứ nhất, Viên Liễu còn yếu, nàng còn có thể hỗ trợ chăm sóc Kiến Bình Hầu phủ, để Viên Liễu nhẹ nhàng chút; thứ hai, khó có được thời gian ở một chỗ, vừa lúc còn có thể trò chuyện cùng Viên Liễu nhiều chút, sợ nàng khổ sở trong lòng, giải khuây nhiều một chút.
Trước đây Viên Liễu từng hư một hài tử, thai kỳ này thật chú ý thận trọng, cũng khẩn trương, hơn nữa trước đó không lâu khi thái nãi nãi mất, nàng động thai khí, kỳ thật bây giờ nghĩ lại vẫn còn thấy sợ.
Mỗi ngày Đường Ngọc đều cùng nàng đọc sách, chơi với tiểu Sơ Lục, việc trong phủ, Đường Ngọc cùng Đồng bà thu xếp.
Chờ đến cuối tháng ba, thân mình Viên Liễu tốt lên rất nhiều, thai được sáu tháng cũng đã ổn, Kiến Bình Hầu cùng phu nhân cũng trở về hầu phủ, Đường Ngọc cũng gần như muốn chuẩn bị khởi hành về Bình Nam.
Kiến Bình Hầu cùng phu nhân không có đưa tang lão phu nhân, thân thể phu nhân vốn đã không tốt, trên đường có chút sốt ruột nóng nảy, hồi phủ cũng đang nghỉ ngơi, Đường Ngọc vừa đi, gánh nặng hầu phủ liền rơi xuống trên người Viên Liễu cùng Đồng bà

Viên Liễu kỳ thật luyến tiếc Đường Ngọc, nhưng lại biết nàng và tiểu Sơ Lục không có khả năng vẫn luôn ở lại Kiến Bình Hầu phủ.

“Chờ hài tử ra đời, muội với Trường Doãn nhớ tới thăm chúng ta.”
Thân thể Viên Liễu nặng nề, trong phủ cũng sợ nàng không ổn, nàng cũng chỉ có thể đưa đến cửa hầu phủ
Đường Ngọc gật đầu, “Được, ta và Trường Doãn, còn có tiểu Sơ Lục sẽ cùng tới.”
Viên Liễu không thể ngồi xổm xuống, chỉ có thể một tay chống eo, chậm rãi khom người, duỗi tay sờ sờ đầu tiểu Sơ Lục, “Tiểu Sơ Lục, bá mẫu sẽ nhớ con”
Tiểu Sơ Lục kêu một tiếng, “Bá Mẫu.”
Tâm Viên Tiểu như muốn hòa tan.
Đường Ngọc bế bé lên, “Ngày sau, chúng ta tới thăm đệ đệ muội muội được không?”
Tiểu Sơ Lục gật đầu.
Gần đến canh giờ phải đi, nếu không sẽ không kịp đến chỗ dừng chân tiếp theo trước hoàng hôn, Thịnh Liên Húc tiến lên, “Được rồi, A Ngọc phải đi thôi.”
Trong lòng Viên Liễu rất không nỡ
Đường Ngọc lên xe ngựa, phất tay cùng nàng
Nàng cũng vẫn luôn phất tay, Đồng bà bên cạnh cẩn thận chiếu cố.
Thịnh Liên Húc đưa nàng đến cửa thành, trên đường cũng nói với nàng tin tức Trần Thúc, ngày mười lăm, cũng gần đến chỗ hai quân giao phong, Thịnh Liên Húc sợ nàng lo lắng, lại lần nữa an ủi nói, “Chuyến này, mỗi người đều mong Trường Doãn bình an, A Ngọc không cần lo lắng.”
Đường Ngọc gật đầu.
Gần đến cửa thành, Thịnh Liên Húc không thể đưa tiếp, “Thuận buồm xuôi gió.”
Đường Ngọc cũng nói, “Chiếu cố tốt Viên Liễu.”
Thịnh Liên Húc đáp lời
Rời khỏi Phong Châu thành, bắt đầu chính thức bước lên đường về Bình Nam
Thời buổi rối loạn, dường như trước nay chưa từng được an ổn
Hiện giờ thái nãi nãi không còn, mặc dù Trần Thúc không nói, nhưng nàng cũng có thể phát hiện quanh mình khẩn trương, thí dụ như Thịnh Liên Húc, rõ ràng đã không nhẹ nhàng như trước đây nữa
Đường Ngọc nhớ thái nãi nãi từng nói với Trần Thúc về Lưu thành và

Công Tôn Đán, trong lòng nàng cũng chưa từng chắc chắn qua như bây giờ, chờ lần này Trần Thúc từ Lưu thành trở về, hẳn là sẽ xưng quân hầu.
Loạn thế, thái bình không dễ.
Trần Thúc muốn bảo hộ nàng cùng Sơ Lục an ổn, muốn bảo hộ Bình Nam cùng Vạn Châu an ổn, còn từng đáp ứng thái nãi nãi bảo vệ tốt Phong Châu, chỉ có thể phải tiến thêm một bước.
Tháng năm đầu hạ, hồ sen trong Kính Bình Hầu đều nở rộ, Đường Ngọc dẫn theo tiểu Sơ Lục về đến nhà..

Chương 99: 99: Việc Hạ Tuần

"Aiz, không ngờ lão phu nhân thật sự đã qua đời....." Lão thái thái dường như còn không thể tin được.
Tuy rằng lần này Trần Thúc cùng Đường Ngọc đi Phong Châu đã có chuẩn bị tâm lý trước, cũng có tin tức từ Phong Châu truyền đến, nói Kiến Bình Hầu phủ lão phu nhân qua đời, A Ngọc muốn ở lại Kiến Bình Hầu phủ hỗ trợ chăm sóc việc hầu phủ, nhưng chờ Đường Ngọc về đến nhà, lão phu nhân vẫn nhịn không được cảm thán.
Trong ấn tượng của lão thái thái, tựa hồ như vẫn như lúc trước khi còn ở Đào thành, Trần Thúc nói với bà, muốn dẫn Đường Ngọc đi gặp thái nãi nãi của mình
Dường như vẫn là chuyện không lâu trước đây
Đường Ngọc ấm giọng nói, "Thái nãi nãi tuổi lớn, cũng nhọc lòng cả đời, nghe Trường Doãn nói, thời điểm đi thì đi rất an tường, nắm tay chàng, còn nhìn chàng cười."
Lão thái thái thở dài, "Trường Doãn chắc đau lòng lắm? Trước đây nghe hắn nói, thân nhân trong nhà đã mất hết, chỉ còn một mình thái nãi nãi."
Đường Ngọc gật đầu, "Chưa bao giờ thấy chàng khóc như vậy, khóc hồi lâu, sau đó giữ trước linh cữu thái nãi một đêm, trong triều còn có chuyện khác nên sáng sớm lại lên đường, không chờ được thái nãi nãi hạ táng....."
Lão thái thái nhẹ giọng nói, "Có thể gặp mặt lần cuối cũng là tốt, không phải nói Kiến Bình Hầu cùng hầu phu nhân cũng về không kịp sao?"
Đường Ngọc gật đầu, "Dạ, thân thể hầu phu nhân không tốt, đại phu nói đến nơi ấm áp nghỉ ngơi, nhận được tin liền quay về nhưng lại không thể quay về nhanh như đi từ Vạn Châu, nên không kịp gặp mặt lần cuối."
"Chuyện này đúng thật cũng không còn cách khác" Lão thái thái lại hỏi, "Tang sự lão phu nhân thuận lợi không?"
Đường Ngọc đáp, "Rất thuận lợi, chỉ là Viên Liễu có thai, khi thái nãi

nãi mất lại bị động thai khí, trong phủ cũng không có người khác, chỉ con có thể hỗ trợ trông nom, trước kia trong phủ có thái nãi nãi, người khác đều dựa vào thái nãi nãi, bây giờ thái nãi nãi không còn, con lại không thể luống cuống, chỉ có thể đi một bước xem một bước, miễn cưỡng đều xử lý được, tang sự cùng việc hầu phủ đều cần quản, quá trình cũng có chút luống cuống tay chân, nhưng may sao đều ổn hết"
Lão thái thái nắm nàng tay, nhẹ giọng thở dài, "A Ngọc, Kính Bình Hầu phủ không giống chỗ người khác, ta cũng nghe người ta nói, hiện giờ thiên hạ không yên ổn, thiên tử ở trong triều, phía đông có Tấn đế, không chừng Trường Doãn còn sẽ xưng quân hầu, xưng đế, ngày tháng sau này, sợ là sẽ không còn an ổn như lúc trước nữa."
Lão thái thái quan tâm nhìn nàng.
Đường Ngọc trấn an nói, "Yên tâm đi tổ mẫu, có Trường Doãn và con ở đây, hầu phủ sẽ bình an."
Lão thái thái gật đầu.
Đường Ngọc lại hỏi, "Mợ đâu?"
Lúc này lão thái thái mới than nhẹ một tiếng, "Trước đây các con ở Kiến Bình Hầu phủ, không tiện gửi tin tức cho các con, khi tốt khi xấu, bây giờ đều ở trong phủ nghỉ ngơi, đại phu cũng nói, bệnh tim trị không hết, thêm ngày nào đỡ ngày đó, tốt xấu gì mợ con cũng đã nghĩ thông, chỉ là Mậu Chi không tốt lắm, con bớt thời giờ tâm sự với Mậu Chi đi."
Đường Ngọc nhẹ giọng đáp lời.
.....
Đường Ngọc trở lại viện, mấy người Tiểu Mễ và Bình Á gần như đã thu thập thỏa đáng hành lý
Lê ma ma đang chiếu cố tiểu Sơ Lục
Đường Ngọc đơn giản thu thập, liền cùng Phạm Cù đi đến nhà cũ
Tổ mẫu vốn tính ở lại nhà cũ cùng mợ, có thể chiếu ứng lẫn nhau, nhưng nàng cùng Trần Thúc rời đi, Kính Bình Hầu phủ ít nhiều cũng tính là nhà mới, đón năm mới cũng phải có người trong nhà, cho nên tổ mẫu vẫn luôn ở lại hầu phủ, còn mợ ở tại nhà cũ
Đoạn đường đi về nhà cũ, Phạm Cù cũng đơn giản nói cùng Đường Ngọc chuyện trong phủ mấy tháng qua
Từ tháng chạp đến tháng năm, thời gian khoảng bốn năm tháng,

Phạm Cù cũng sắp xếp lại Kính Bình Hầu phủ tại Miểu thành này, nhưng phong thổ Bình Nam cùng Vạn Châu không giống nhau, vẫn có một số việc Phạm Cù cũng làm không chuẩn xác, vừa lúc chờ phu nhân trở về xem ý phu nhân
Trên đường về nhà cũ, Phạm Cù cũng không tiện nói tỉ mỉ, chỉ đại khái để phu nhân biết tình huống hiện nay
Đường Ngọc đáp lời
Chờ xe ngựa dừng trước cửa nhà cũ, Bảo Hương đỡ Đường Ngọc xuống xe ngựa, hiện giờ Tiểu Quả ở lại hầu hạ bên người mợ, nghe tiếng xe ngựa, Tiểu Quả ra khỏi viện đón, "Phu nhân."
"Mợ đâu?" Đường Ngọc vừa đi vào, vừa hỏi.
Tiểu Quả đáp, "Cữu phu nhân mới uống thuốc, đang nghỉ ngơi."
"Ta đi xem."

Tiểu Quả gật đầu.
Vén mành lên đi vào trong phòng, Đường Ngọc thả chậm bước chân.
Mợ mới uống thuốc xong nghỉ ngơi, khí sắc còn tốt, không giống bộ dạng khi nhìn thấy lần trước, sắc mặt đều trắng bệch.
Đường Ngọc hơi ngồi một lát, rồi sau đó mới ra khỏi phòng, chờ đến sân viện, lại hỏi Tiểu Quả, "Bệnh của mợ thế nào rồi?"
Tiểu Quả nói, "Đợt này xem như còn đỡ, trận bệnh đợt trước còn kêu ngực đau, sau đó cữu phu nhân cũng không dám nói gì nữa, sợ Mậu Chi công tử lo lắng, nhưng thật ra đại phu có tới xem qua, thời gian này cữu phu nhân còn ổn"
Đường Ngọc gật đầu, "Chăm sóc chu đáo, ta về phủ trước, mợ tỉnh cho người tới nói cho ta một tiếng."
"Dạ, phu nhân."
Lên xe ngựa, Đường Ngọc lại nhìn Phạm Cù hỏi, "Đúng rồi, Mậu Chi gần đây như thế nào?"
Phạm Cù đáp, "Hôm nay Mậu Chi công tử theo Phùng đại nhân đi ra ngoài, khi hầu gia cùng phu nhân không ở trong nhà, Mậu Chi công tử vẫn luôn đi theo Phùng đại nhân, mỗi ngày đi phòng nghị sự, lúc Phùng đại nhân ra ngoài cũng đều sẽ dẫn Mậu Chi công tử theo, có một lần nghe Phùng đại nhân nói cùng cữu phu nhân, Mậu Chi công tử đã có thể giúp đỡ Phùng đại nhân làm việc."

"Phải không?" Đường Ngọc kinh hỉ.
Phạm Cù cũng cười, "Có lẽ là do nguyên nhân này, cho nên tâm tình cữu phu nhân thoạt nhìn cũng đã khá hơn nhiều, bệnh tình cũng đỡ hơn chút, cho nên Mậu Chi công tử cũng thực chăm chỉ, ban ngày thường đi theo Phùng đại nhân, về nhà sẽ chăm sóc cữu phu nhân, ban đêm còn sẽ thức đêm đọc sách."
"Đã hiểu chuyện rồi!" Đường Ngọc thở dài.
.....
Trở về phủ, vừa lúc tiểu Sơ Lục đang tìm mẫu thân.
"Nương ~" tiểu Sơ Lục làm nũng.
Lê ma ma cười, "Mới vừa rồi vẫn luôn tìm phu nhân, lão nô đã nói với tiểu công tử, phu nhân đi gặp cữu phu nhân, tiểu thế tử vẫn cứ tìm khắp nơi."
"Để con ở cùng hắn, Lê ma ma cứ nghỉ ngơi trước." Đường Ngọc mang tiểu Sơ Lục vào nhà, "Tiểu Sơ Lục, chúng ta về nhà rồi."
"Cha ~" trở về trong phòng, tiểu Sơ Lục nhìn thấy trâm gài tóc Trần Thúc thường dùng, vui mừng gọi.
Tiểu Sơ Lục nhớ cha, Đường Ngọc hôn hôn hắn, "Sơ Lục, cha sẽ trở về nhanh thôi"
Tiểu Sơ Lục thích ở cùng cha, hôn hôn, ôm một cái, nâng lên cao, tuy rằng mẫu thân cũng như vậy, nhưng mẫu thân hôn hôn, ôm một cái, nâng lên cao lại không giống cha
Đường Ngọc cười cười.
Ngày này về phủ ngựa xe mệt nhọc, Đường Ngọc mang tiểu Sơ Lục ngủ từ rất sớm
Trần Thúc không ở nhà, tiểu Sơ Lục đều ngủ cùng nàng, ban đêm cũng không làm phiền Lê ma ma chăm sóc
Thật ra Tiểu Quả đã cho người tới phủ, nói cữu phu nhân tỉnh, Lê ma ma nhìn nhìn Đường Ngọc, đáp lời, phu nhân mệt mỏi, đã nghỉ ngơi từ sớm, sợ là ngày mai mới đến được
Nha hoàn đi chuyển lời.
Khi Mậu Chi về nhà cũ, nghe nói Đường Ngọc cùng tiểu Sơ Lục đã trở về, liền muốn đi đến hầu phủ, Dương thị nhắc nhở nói, "Ngày mai lại đi, tỷ tỷ con một đường phong trần mệt mỏi, còn dẫn theo tiểu Sơ Lục, vừa rồi người trong phủ mới tới nói đã nghỉ ngơi, ngày mai con hẳn đi."

Cũng được, Mậu Chi gãi gãi đầu.
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Hôm sau dậy sớm, Đường Ngọc dẫn tiểu Sơ Lục đến chỗ tổ mẫu, để tiểu Sơ Lục chơi cùng tổ mẫu, liền đi phòng nghị sự.
Mấy tháng này đều không ở Bình Nam, lẽ ra nàng phải đi nhìn một chút
Khi Đường Ngọc đến, trong phòng nghị sự, Phùng Vân cùng Vạn Siêu đều có mặt, còn có quan lại Bình Nam phủ, thấy Đường Ngọc, đều nhao nhao cung kính chắp tay, "Phu nhân!"
"Ta đến xem, chư vị đại nhân vẫn ổn chứ?" Trước đây Đường Ngọc đã quen thuộc với quan lại Bình Nam phủ

Trần Thúc không ở nhà, nàng tới thăm hỏi một tiếng cũng là lễ nghi.
"Làm phiền phu nhân nhớ, mọi việc đều ổn" Phùng Vân dẫn đầu lên tiếng.
"Vậy không quấy rầy các vị đại nhân." Đường Ngọc chỉ là lại đây chào hỏi một tiếng, nhân tiện cũng gặp được Mậu Chi.

Mậu Chi thật sự lại cao hơn một ít, ngồi trong phòng nghị sự cũng không dễ thấy như trước đây nữa.
Vừa rồi cũng theo đám người kia nhìn nàng chắp tay, ra dáng ra hình.
Đường Ngọc cười cười, "Phùng thúc, Vạn tướng quân, vậy có cái gì cần ta hỗ trợ, tùy thời cho người tới nói một tiếng."
Phùng Vân đáp ứng
Đường Ngọc không ngồi trong phòng nghị sự lâu.
Khi Phùng Vân nhìn theo Đường Ngọc rời đi, ánh mắt thoáng qua vẻ chần chờ, phu nhân?
Ánh mắt Vạn Siêu cũng nhìn theo hướng Đường Ngọc rời đi
Ánh mắt hai người đụng vào một chỗ, hình như nhớ tới cùng một vấn đề nan giải.....
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Ngoại trừ phòng nghị sự, trong phủ còn có không ít công việc tồn đọng, hôm qua Phạm Cù đã hẹn thời gian với Đường Ngọc.

Sổ sách linh tinh, Đường Ngọc tùy ý lật xem, một lát nữa lại có thể

nhìn kỹ.
Bây giờ, nàng tùy tay lật sổ sách, vừa nghe Phạm Cù nói tới việc trong phủ
Phạm Cù vốn là trưởng sử Kính Bình Hầu phủ Vạn Châu, nhà cũng ở Vạn Châu, nếu như không phải thái nãi nãi bệnh nặng, nàng và Trần Thúc phải đi một chuyến đến Phong Châu thành, kỳ thật Phạm Cù hẳn đã về Vạn Châu từ sớm
Phu nhân cùng hài tử của Phạm Cù đều ở Vạn Châu.
Bình Nam bên này, hầu phủ cũng cần có trưởng sử.
Cho nên Đường Ngọc tận lực tiếp nhận việc trong tay Phạm Cù, để hắn về Vạn Châu trước
"Trưởng sử cho hầu phủ bên này có chọn được người nào chưa?"
Đường Ngọc nghe xong, hỏi trước việc này.
Phạm Cù hơi ngây người, "Lan thúc là mang từ Vạn Châu lại đây, là lão nhân của hầu phủ; còn có một người là của biệt phủ Bình Nam trước đây, nếu so về bảo đảm, vẫn không bằng người do mình mang tới."
Đường Ngọc gật đầu, "Vậy chọn Lan thúc đi, trước đây cũng đã quen.

Mộ Nhiên, ngươi giao hết việc ra đi, rồi về Vạn Vhâu một chuyến, chuyến này ra ngoài lâu rồi, tẩu phu nhân hẳn đang lo lắng."
Phạm Cù hơi kinh ngạc, "Phu nhân, hầu gia còn chưa trở về, Phạm Cù ở lại chờ cùng phu nhân."
Đường Ngọc mỉm cười, "Không cần, việc ngươi mới nói ta đều biết, cũng không có chuyện gì khác, đến lúc đó ta cùng Lan thúc thẩm tra đối chiếu được rồi, ngươi bàn giao cho Lan thúc xong thì về lại Vạn Châu đi, chuyến này ở Bình Nam thời gian không ngắn, chờ Trường Doãn trở về, hẳn là cũng đến lúc về Vạn Châu thôi, ngươi vừa lúc đi về trước xử lý việc trong phủ"
Phạm Vù chắp tay, trong mắt đầy ấm áp, "Đa tạ phu nhân."
Đường Ngọc gật đầu.

Phạm Cù lui ra ngoài, Đường Ngọc mới lần nữa lật xem sổ sách trước đây, trong phủ có gã sai vặt, liên tiếp bốn năm tháng tìm hầu phủ mượn tạm một khoản bạc, bởi vì là lão nhân biệt phủ, cho nên

trong phủ cho mượn tạm, về sau lại không mượn nữa
Ánh mắt Đường Ngọc dừng trên cái tên này
Lại nhìn nhìn số bạc hắn mượn mỗi tháng
Không ăn không uống cũng không thể thay đổi nội trong nửa năm, nhưng nửa năm này hắn không chỉ trả lại, mà cũng không có mượn tiếp
Đường Ngọc chau mày, "Tiểu Mễ, mời Lan thúc tới giúp ta."
Tiểu Mễ làm theo
Một lát sau, Lan thúc tới trong viện, "Phu nhân."
Đường Ngọc chuyển sổ sách cho hắn, nhẹ giọng nói, "Lan thúc, giúp ta tra xét người này, người này liên tiếp bốn năm tháng đều tìm hầu phủ mượn tạm bạc, rồi bỗng nhiên trả lại, cũng không mượn tiếp nữa, nhưng bạc hàng tháng của hắn không có khả năng nhiều như vậy, thúc giúp ta âm thầm nhìn chằm chằm người này trước, nhìn xem ngày thường người này có chỗ nào đặc biệt không, nhưng đừng để lộ ra."
Lan thúc đáp lời.
Lát sau, chờ Lan thúc rời khỏi viện, Đường Ngọc lại dừng ánh mắt trên sổ sách vừa rồi
Khác thường tất có vấn đề, trước đây trong cung đều là như vậy
Bây giờ, Đường Ngọc không biết mình nghi ngờ có dư thừa hay không, nhưng kiểm tra một chút cũng không sao, đặc biệt là ở thời điểm không thái bình như hiện nay
.....
Sau khi Lan thúc rời đi, Đường Ngọc vẫn luôn ở trong phòng xem sổ sách.
Trước khi Phạm Cù về Vạn Châu, nàng vẫn muốn xem các sổ sách vốn có một lần, nếu có vấn đề liền tìm Phạm Cù trao đổi
Vừa lúc tiểu Sơ Lục ở chỗ tổ mẫu, nàng có thể nhìn sổ sách trước, một lát nữa phòng nghị sự thảo luận kết thúc, nàng cùng Mậu Chi có thể cùng về nhà cũ thăm mợ cũng không chậm trễ.
Nhưng một lát sau, Bình Á tới phòng, "Phu nhân, Phùng đại nhân cùng Vạn tướng quân cầu kiến phu nhân."
Phùng thúc cùng Vạn tướng quân?
Vừa mới gặp ở phòng nghị sự, Đường Ngọc ngoài ý muốn, "Mời vào."

Đường Ngọc vừa lúc buông chén trà, Phùng Vân và Vạn Siêu vừa đi vào, "Phu nhân."
"Phùng thúc, Vạn tướng quân, đang có việc gì sao?" Đường Ngọc trực tiếp hỏi, nếu không có việc gì, hai người bọn họ cũng sẽ không cùng nhau tới tìm nàng.
Phùng Vân và Vạn Siêu liếc nhìn nhau, rồi sau đó vẫn do Phùng Vân mở miệng, "Không dối gạt phu nhân, khả năng thực sự có việc cần nhờ phu nhân hỗ trợ."
Đường Ngọc kinh ngạc.
Phùng Vân nói, "Phu nhân còn nhớ, vốn cũng đang chuẩn bị xuân tuần ở Bình Nam?"
Đường Ngọc gật đầu, "Nhớ, sau đó thái nãi nãi bệnh nặng, Trường Doãn và ta phải đến Phong Châu phủ, vốn đã nói từ Phong Châu phủ trở về liền trực tiếp đi hạ tuần, nhưng bây giờ, Trường Doãn lại đi nơi khác."
Phùng Vân gật đầu, "Phu nhân nói không sai, bây giờ là đầu tháng năm, chờ hầu gia trở về sợ là đã vào tháng sáu tháng bảy, nếu việc về phủ lại có trì hoãn, chỉ sợ đều sẽ vào thu.

Bình Nam không phải Vạn Châu, không phải đất phong trước đây của hầu gia, cần phải tốn tâm tư càng nhiều hơn.

Hiện tại thế cục bức bách, Bình Nam cần phải an ổn, cho nên lần này hầu gia cho Vạn tướng quân đi các nơi xác nhận tình huống cơ bản trước, đóng quân các nơi từ từ đến, cũng biết được thành trì nào làm theo ý mình, không chịu chỉ huy của Miểu thành từ lâu.

Bây giờ tuy đóng quân đã đến, nhưng các nơi còn đang quan sát, cho nên hạ tuần chính là thời điểm bày tỏ thái độ của hầu phủ, rất quan trọng, không thể lại kéo dài."
"Nhưng Trường Doãn còn chưa trở về....." Đường Ngọc chần chờ.
Vạn Siêu cùng Phùng Vân liếc nhìn nhau, Vạn Siêu mở miệng, "Cho nên ta cùng Phùng đại nhân mới đến tìm phu nhân hỗ trợ, phu nhân là Kính Bình Hầu phu nhân, cũng là người Bình Nam, nếu trước khi hầu gia hồi phủ, phu nhân dẫn theo tiểu thế tử đi hạ tuần, mặc dù hầu gia không có mặt, nhưng phu nhân cùng tiểu thế tử có mặt

cũng như nhau"
Nàng cùng tiểu Sơ Lục?
Đường Ngọc không thể không kinh ngạc.
Phùng Vân nói, "Phu nhân, thế cục hiện nay bức bách, thật sự là bất đắc dĩ, nếu hầu gia có thể về lại Bình Nam đi hạ tuần vào tháng năm, việc này không cần làm phiền phu nhân, nhưng nếu hầu gia không thể chạy về Bình Nam kịp, việc này chỉ sợ còn cần phu nhân mang tiểu thế tử cùng đi."

Đường Ngọc hiểu ý, "Vậy việc này nghe Phùng thúc cùng Vạn tướng quân an bài."
Phùng Bân cùng Vạn Siêu lại lần nữa chắp tay.
Đường Ngọc lại hỏi, "Đúng rồi, có tin tức Trường Doãn không?"
Phùng Vân lắc đầu, "Tạm thời không có, hai quân giao chiến, hầu gia là người thiên tử, nhưng do người muốn gặp chính là thủ hạ của Tấn đế, việc này không thể lộ ra ngoài, cho nên hầu gia hẳn là sẽ không truyền tin tức trở về.

Huống hồ chuyến này hầu gia chắc hẳn sẽ an toàn, phu nhân trước đừng lắng, yên lặng chờ tin tức hầu gia."
Đường Ngọc gật đầu.
Nhưng Phùng Vân và Vạn Siêu đi rồi, trong lòng Đường Ngọc không khỏi vẫn có chút lo lắng Trần Thúc.
Hạ tuần tháng giêng rời khỏi Phong Châu, bây giờ là đầu tháng năm
Đường Ngọc tận lực không suy nghĩ nhiều.
.....
Chờ tiễn Phùng Vân cùng Vạn Siêu đi khỏi, Đường Ngọc đến viện tổ mẫu, quả thực thấy Mậu Chi đang ở trong viện tổ mẫu, cùng tổ mẫu chơi với tiểu Sơ Lục.
"Tổ mẫu, Mậu Chi." Đường Ngọc kêu một tiếng.
"Tỷ!" Mậu Chi thấy nàng, liền chạy về phía nàng, "Rốt cuộc tỷ cũng trở về rồi!"
Vừa rồi ở phòng nghị sự, là nơi làm việc, hắn không thể chào hỏi thân thiết như vậy
Tuổi tác hắn tuy nhỏ, nhưng nội quy trong phòng nghị sự vẫn hiểu được.

"Nghe nói gần đây đệ học tập rất chăm chỉ? Đã trưởng thành hơn, cũng hiểu chuyện hơn." Đường Ngọc trêu ghẹo.
Mậu Chi có chút thẹn thùng, duỗi tay gãi gãi ót, "Chỉ là đi theo lão sư thôi, mọi việc lão sư đều dẫn đệ theo, nếu không bỏ ra chút thời gian, sợ nghe không hiểu, mất mặt....."
Đường Ngọc cười sờ sờ đầu của hắn, lại nhìn tổ mẫu nói, "Tổ mẫu, con đưa tiểu Sơ Lục đi cùng Mậu Chi đến gặp mợ trước, lát nữa sẽ trở về."
Lão thái thái nói được.
Đường Ngọc bế tiểu Sơ Lục lên, cùng Mậu Chi lên xe ngựa.
Mậu Chi đạo, "Tỷ, tỷ phu sẽ xưng quân hầu sao?"
Đường Ngọc nhìn nhìn hắn, ngay cả việc này hắn hắn cũng biết, vậy thật sự Phùng thúc cũng không giấu hắn việc gì
Đường Ngọc gật đầu, "Hẳn sẽ như vậy."
Mậu Chi lại chớp chớp mắt, "Vậy tỷ phu sẽ xưng đế sao?"
Đường Ngọc thở dài, "Thời cuộc quá loạn, chuyện tương lai không ai có thể biết được."
Nhưng nàng biết mặc dù xưng quân hầu, Trần Thúc cũng là bất đắc dĩ
Mậu Chi thở dài, "Hy vọng Bình Nam cùng Vạn Châu vẫn luôn bình an."
"Chắc chắn" Đường Ngọc lại sờ sờ đầu của hắn.
.....
Gặp mợ một lát, trò chuyện một chút, Đường Ngọc trở về phủ.
Ngày thứ nhất hồi phủ qua đi trong bận rộn, phảng phất như một khắc cũng chưa nhàn rỗi.
Đường Ngọc rửa mặt xong, lên giường ngủ cùng tiểu Sơ Lục
Ban ngày nghĩ gì ban đêm mơ thấy cái đó, Đường Ngọc mơ thấy Trần Thúc bị người bắt được, Đường Ngọc bỗng nhiên bị ác mộng làm bừng tỉnh, đầu đều là mồ hôi
Không có tin tức, chính là tin tức tốt nhất, Đường Ngọc duỗi tay che trán..

Chương 100: 100: Hồ Tam

Hôm sau thức dậy, trong lòng Đường Ngọc vẫn còn sợ hãi.
Lâu như vậy cũng không có tin tức Trần Thúc, lại bỗng nhiên gặp ác mộng cả đêm, đến buổi sáng thức dậy, Đường Ngọc còn có chút chưa hoàn hồn
Đường Ngọc để Lê ma ma chăm sóc tiểu Sơ Lục, còn mình đi nhĩ phòng tắm gội rửa mặt.
Để đầu chìm hoàn toàn vào trong thùng, nước ấm thực dễ dàng xua tan đi ý niệm hoảng loạn trong đầu, Thịnh Liên Húc, Phùng thúc cùng Vạn tướng quân đều nói không có việc gì, nàng chỉ là suy nghĩ quá nhiều thôi.....
Chờ Đường Ngọc lau khô tóc, thay đổi xiêm y đi ra ngoài, tiểu Sơ Lục cũng đã tỉnh, Lê ma ma vừa mới đổi xiêm y cho tiểu Sơ Lục
Tiểu Sơ Lục nhìn thấy mẫu thân, duỗi tay muốn ôm một cái.
Đường Ngọc tiến lên bế tiểu Sơ Lục
"Sắc mặt phu nhân có chút kém." Lê ma ma lộ vẻ lo lắng.
Đường Ngọc cười nói, "Tối hôm qua gặp ác mộng cả đêm, không được ngủ ngon, lát nữa bớt thời giờ nghỉ ngơi nhiều một lát thì tốt rồi, không có chuyện gì đâu, Lê ma ma đừng lo lắng."
Đường Ngọc tính tình dịu dàng, lời nói thực dễ làm người khác tin tưởng.
Đường Ngọc lại nhìn Lê ma ma nói, "Đúng rồi, Lê ma ma, ma ma mang Sơ Lục đến chỗ tổ mẫu trước đi, con có việc phải đến phòng nghị sự trước, sau đó mới đến chỗ tổ mẫu"
Lê ma ma đáp lời
Bà thấy sắc mặt phu nhân không tốt
Phu nhân có thể ra vào phòng nghị sự, trước đây khi ở Vạn Châu, phu nhân đã thường đi phòng nghị sự, nói chuyện cùng Cố trưởng sử và Phùng đại nhân, ở Bình Nam, bây giờ hầu gia không ở nhà, hôm qua vẫn là Phùng đại nhân cùng Vạn tướng quân còn tới tìm phu nhân.
Lê ma ma nhớ Đồng bà đã nói trước đây, phu nhân khôn khéo, có

thể thay hầu gia gánh vác việc Vạn Châu
Ánh mắt Lê ma ma hơi ấm, nhưng mày lại hơi hơi nhăn
Phu nhân hẳn đang lo lắng cho hầu gia
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Trong phòng nghị sự, Phùng Vân và Vạn Siêu đã đến từ rất sớm
Bình Nam không giống Vạn Châu.
Vạn Châu từ lâu đã là đất phong của Kính Bình Hầu phủ, bên trong địa giới Vạn Châu, quan binh cùng bá tánh đều ủng hộ Kính Bình Hầu phủ.
Nhưng thời gian Bình Nam được ban cho Kính Bình Hầu phủ rất ngắn, quan hệ giữa các thành trì phụ thuộc cùng Miểu thành kỳ thật không chặt chẽ, cho nên phòng nghị sự tại Bình Nam từ sớm đến tối đều có người, Phùng Vân gần như đem toàn bộ thời gian ở tại phòng nghị sự, đây cũng là nguyên nhân phải nhanh chóng tiến hành việc hạ tuần
Lúc Đường Ngọc đi, phòng nghị sự đã bắt đầu thương nghị các hạng mục công việc ngày hôm nay
Thấy Đường Ngọc tới, mọi người dừng lại, "Phu nhân!"

Đường Ngọc xin lỗi, "Ta có việc tìm Phùng thúc cùng Vạn tướng quân, có thể cắt ngang một lát không?"
Phu nhân tự mình tới tìm, toàn phòng nghị sự đều ngừng lại.
Đường Ngọc và Phùng Vân, Vạn Siêu cùng bước về trong viện
"Phu nhân có việc?" Phùng Vân là trưởng sử Bình Nam phủ, chủ động hỏi.
Đường Ngọc gật đầu, "Đúng, ta có việc tới tìm Phùng thúc cùng Vạn tướng quân.

Là như vậy, hôm qua Phùng thúc cùng Vạn tướng quân là nói với ta, chuyến này Trường Doãn đi Lưu thành rất an ổn, nhưng trong lòng ta có chút không yên, trước sau vẫn cảm thấy có chỗ nào không đúng....."
Phùng Vân hỏi, "Ý phu nhân là?"
Đường Ngọc thở dài, "Bởi vì mỗi người đều nói chuyến này an ổn, ngược lại làm ta cảm thấy trong lòng không yên, trước đây ở trong cung, gặp nhiều nhất, chính là an tâm ổn thỏa nhất, vạn vô nhất

thất*, cuối cùng lại xảy ra chuyện, nên trong lòng ta vẫn luôn không thể an tâm được, muốn hỏi Phùng thúc cùng Vạn tướng quân một chút, có thể cho người đi thăm dò tin tức, hoặc là, có thể cho người đi tiếp ứng không?"
*vạn vô nhất thất: tuyệt đối không xảy ra sai sót
Đường Ngọc ấm giọng, lại chắc chắn, "Ta biết có chút không thể hiểu được, nhưng nếu Trường Doãn không có việc gì, cũng là đi thêm một chuyến, trong lòng ta cũng an ổn chút; nếu Trường Doãn có việc, có lẽ còn có thể tránh được."
Phùng Vân và Vạn Siêu liếc nhìn nhau, trong mắt hai người đều có chần chờ.
Vạn Siêu mở miệng trước, "Kỳ thật, ta cũng cảm thấy thời gian dài như vậy không có tin tức cũng không ổn, vừa lúc phu nhân lo lắng, có thể phái thám tử đi xem, nhưng sợ là tiếp ứng không kịp, thật ra cũng có thể điều động đóng quân Miểu thành đi về hướng Đông, có bao xa tính bao xa, phu nhân cùng Phùng trưởng sử nghĩ như thế nào?"
Phùng Vân nói, "Nếu phu nhân cùng Vạn tướng quân đều có ý này, vậy việc này có thể âm thầm tiến hành, nhưng cần phải bảo mật."
Vạn Siêu chắp tay, "Phùng trưởng sử yên tâm, việc này ta tự biết."
Đường Ngọc cảm kích, "Đa tạ Phùng thúc, Vạn tướng quân."
Hai người cùng lên tiếng, "Phu nhân quá lời."
.....
Từ phòng nghị sự đi về viện tổ mẫu, trong lòng Đường Ngọc dường như mới kiên định được chút.
Kỳ thật, Phùng thúc cùng Vạn tướng quân đều là người trong lòng hiểu rõ, nói lên lo lắng cùng bọn họ, cũng không phải chuyện khó.

Lúc nàng nghĩ tới, kỳ thật Vạn tướng quân cũng đã nghĩ tới, nếu không cũng sẽ không có quyết sách nhanh như vậy
Mà chỗ Phùng thúc, nếu thật cảm thấy không ổn, đã sớm phủ định.
Có đôi khi, nàng tới mở miệng ngược lại có chỗ tốt
Kỳ thật hôm nay nàng cũng nghĩ tới, nếu Phùng thúc cùng Vạn tướng quân cảm thấy không ổn, nàng tạo chút áp lực cho họ có được không?

Nhưng cũng may hết thảy đều thuận lợi.
Bây giờ, có Vạn tướng quân phái người đi, tảng đá đè nặng trong lòng Đường Ngọc đã rơi xuống đất.
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Đi đến viện tổ mẫu, thấy tổ mẫu đang chơi đùa cùng tiểu Sơ Lục
Tiểu Sơ Lục tuổi này đúng là đang tuổi hiếu động, vừa đi vừa chạy vừa nhảy, mệt muốn chết Lê ma ma, Tiểu Mễ cùng Bình Á
Nhưng tiểu Sơ Lục và tổ mẫu chơi rất cao hứng
"Sơ Lục." Đường Ngọc tiến lên, tiểu Sơ Lục nhìn thấy mẫu thân, liền lập tức đi về hướng mẫu thân
Đường Ngọc cúi người bế bé lên.
Lê ma ma thấy sắc mặt phu nhân dường như tốt lên rất nhiều, cũng không còn vẻ ưu tư giống buổi sáng
Đường Ngọc ngồi xuống trò chuyện cùng tổ mẫu một lát
Một lát sau, quản sự ma ma trong phủ tới tặng đồ cho Đường Ngọc, Đường Ngọc để một bên xem qua, lại dặn dò hai câu, quản sự ma ma đi làm.
Lê ma ma thấy phu nhân xử lý việc trong phủ, càng ngày càng quen tay quen chân, thuận buồm xuôi gió, cũng nhớ tới trước đây khi ở Kiến Bình Hầu phủ, một mình phu nhân lo liệu tang sự cho lão phu nhân cùng một mớ công việc lớn lớn bé bé trong Kiến Bình Hầu phủ, Lê ma na bỗng nhiên cảm thấy may mắn, lúc này có phu nhân ở trong phủ.
Đường Ngọc nói cùng quản sự ma ma xong, làm như lại nghĩ tới cái gì đó, gọi Bảo Hương tới.
"Đi hỏi Lan thúc một chút, việc ta cho ông ấy để ý đã bắt đầu chưa?" Đường Ngọc phân phó thanh.
Bảo Hương đi làm.
Đường Ngọc lại kêu một tiếng Lê ma ma, Lê ma ma tiến lên, "Phu nhân?"
Đường Ngọc nhẹ giọng nói, "Lê ma ma, hai ngày này ma ma ở trong phủ, giúp con lưu ý một gã sai vặt gọi là Hồ Tam, con muốn biết tình hình thường ngày của người này trong phủ, còn nữa, không được để lộ ra, lặng lẽ làm thôi."
Lê ma ma hiểu ý, "Lão nô đã biết."
Đường Ngọc hơi hơi gật đầu, để Lan thúc cùng Lê ma ma đồng thời

đi lưu ý một người, hẳn là sẽ không có bất công.
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Hai ba ngày sau, Phạm Cù phải đi, Đường Ngọc tốn rất nhiều thời gian ở cùng một chỗ với Phạm Cù, việc trong phủ Phạm Cù cũng giao đãi xong, Lan thúc cũng rõ ràng.
Ngày Phạm Cù khởi hành, Đường Ngọc đưa đến cửa thành, "Mộ Nhiên, nếu Vạn Châu phủ có việc, nhớ sai người đưa tin tức tới."
"Đã rõ." Phạm Cù chắp tay.

Đường Ngọc cười nói, "Đi thôi, trở về sớm gặp tẩu phu nhân."
Thế nhưng Phạm Cù lại thẹn thùng cúi đầu cười cười.
"Thuận buồm xuôi gió." Xe ngựa rời đi, Phạm Cù từ trên cửa sổ với ra ngoài, "Phu nhân bảo trọng."
Đường Ngọc nhìn hắn gật đầu.
Đến khi xe ngựa đi rất xa, Đường Ngọc mới dắt tiểu Sơ Lục trở về phủ.
Chờ khi về đến phủ, Lan thúc đã đang đợi nàng.
Hai ngày này Lê ma ma vẫn luôn nói với nàng chuyện Hồ Tam
Hồ Tam là gã sai vặt chuyên phụ trách đốt đèn trong viện, các nơi cần đốt đèn trong phủ đều do Hồ Tam phụ trách, cho nên Hồ Tam rất quen thuộc các ngõ ngách trong phủ, khi nào có người nào, ai đang gặp ai
Đường Ngọc dừng một chút, lại hỏi, "Phòng nghị sự thì sao?"
Lê ma ma hơi ngây người, phòng nghị sự cũng là hắn.
Nhân vật này tuy rằng thoạt nhìn không đáng chú ý, nhưng có thể đi đến bất luận chỗ nào trong phủ, không hề trở ngại?
Lê ma ma gần như gật đầu
Trong lòng Đường Ngọc càng thêm có dự cảm không tốt
Đưa Phạm Cù trở về, thấy Lan thúc đã đang đợi nàng.
Lan thúc tiến lên trình đồ lên cho nàng xem, "Phu nhân mời xem, đây là biên lai Hồ Tam mượn đồ.

Tuổi Hồ Tam không lớn, nhưng xem như lão nhân trong phủ, trước khi biệt phủ Miểu thành cải tạo thành hầu phủ, Hồ Tam đã vẫn luôn ở đây, hơn nữa việc vẫn luôn làm chính là việc đốt đèn.

Mấy tháng trước, không biết vì sao, bỗng nhiên dính vào bài bạc, sau đó thua một phát không thể gỡ, lại hết cách, chỉ có thể tới phủ mượn tạm chút bạc.

Bởi vì Hồ Tam là lão nhân trong phủ, hơn nữa ở biệt phủ cũng thành thật, cho nên tiểu lại biệt phủ cũng nói giúp hắn vài lời, cho nên trong phủ cho hắn mượn tạm ngân lượng.

Nhưng xác thật, trong nhà hắn không có người khác, đã hỏi thăm qua, ngoại trừ bạc từ tiền lương mỗi tháng hầu phủ trả, hắn hắn không còn bạc từ nơi nào khác, cho nên hắn không thể trả lại bạc nhanh như vậy."
Đường Ngọc càng thêm cảm thấy tên Hồ Tam này có chút không đúng
Đường Ngọc nói, "Lan thúc, tìm mấy thị vệ khôn khéo lợi hại đi theo hắn mấy ngày, hắn gặp qua người nào, đi qua nơi nào, ta đều phải biết."
Lan thúc xác nhận
Đường Ngọc lại phân phó nói, "Lan thúc, không được để lộ ra ngoài."
Lan thúc đáp ứng
.....

Chờ Lan thúc rời đi, Đường Ngọc ngồi xuống trên giường nhỏ, Lê ma ma tiến lên, "Phu nhân đang cảm thấy có cái gì không ổn?"
Đường Ngọc nhìn nhìn Lê ma ma, trầm giọng nói, "Lê ma ma, có nhiều chỗ không ổn, chúng ta vừa tới Bình Nam được mấy tháng, thì tên Hồ Tam này vừa lúc thiếu bạc mấy tháng, việc đốt đèn hắn làm tuy là việc nhỏ, nhưng cả ngày đều đi khắp nơi trong phủ, chúng ta gặp người nào, làm chuyện gì, thậm chí khi gặp thời điểm trùng hợp nói gì đó, hắn đều có thể biết được, hàng ngày còn tới lui bên ngoài phòng nghị sự, thiếu bạc lại còn trả hết, làm sao có chuyện trùng hợp như vậy?"
Lê ma ma sửng sốt.
Đường Ngọc tiếp tục nói, "Lê ma ma, trước đây con ở trong cung, gặp qua không ít người đều bị người khác áp chế như thế này, nên

con sợ có người thông qua Hồ Tam, thám thính tin tức Kính Bình Hầu phủ"
Lê ma ma hít hà một hơi.
Đường Ngọc lại nói, "Ở Vạn Châu đều là người hiểu rõ nguồn gốc, ở Bình Nam, phần lớn là người cũ của biệt phủ, cá-rồng hỗn tạp, chuyện như vậy cũng khó tránh khỏi, chờ chuyện Hồ Tam kết thúc, tất cả mọi người tại Bình Nam Kính Bình Hầu phủ đều phải tra xét một lần."
Lê ma ma kinh hãi, "Hẳn nên làm."
Đường Ngọc lại nói, "Con đã cho Lan thúc đi làm, hai ngày nữa hẳn sẽ có kết quả.

Lê ma ma, con sợ có người đang giám thị Kính Bình Hầu phủ, mà chúng ta lại không biết, như vậy khắp nơi đều bị động."
Lê ma ma thở dài, "Phu nhân nói đúng, mà làm cũng rất đúng."
Lê ma ma nghĩ mà có chút không thể tin được
.....
Cách mấy ngày sau, Đường Ngọc đang ở viện tổ mẫu chơi vứt cầu cùng tiểu Sơ Lục, Lan thúc vội vàng vội tới viện, "Phu nhân."
Đường Ngọc đê tiểu Sơ Lục chơi cùng tổ mẫu
Nàng dẫn theo Lê ma ma cùng Lan thúc đi đến chỗ khác, "Nói đi, Lan thúc."
Lan thúc thở dài, "Bắt được rồi, thật sự đang trao đổi cùng người khác chuyện nội bộ Kính Bình Hầu phủ, người liên lạc với hắn lúc bị bắt đã cắn lưỡi tự sát, là không muốn chúng ta có thể điều tra ra nguồn gốc."
Trong lòng Lê ma ma hoảng sợ.
Đường Ngọc lại không có gì ngoài ý muốn, "Lan thúc, thúc cứ tiếp tục nói."
Lan thúc tiếp tục nói, "Lúc ấy Hồ Tam có chút bị dọa ngốc, nhưng khi thẩm vấn thì đều nói hết.

Hắn biết cũng không nhiều lắm, hắn là lúc trước bị người khác cố ý gài bẫy đánh bạc, không chỉ có khoảng bạc chúng ta nhìn thấy, mà hắn còn có rất nhiều bạc thiếu như động không đáy, cho nên chỉ có thể dựa vào việc bán tin tức nội bộ Kính Bình Hầu phủ để có tiền

cứu mạng.

Lúc ấy trả hết tiền mượn hầu phủ trước, là vì hắn sợ sẽ bị xoá tên, nhưng không ngờ tới phu nhân thấy hắn trả hết nợ, sẽ đi tra xét hắn....."
Đường Ngọc thấp giọng nói, "Đem người giao cho Phùng thúc, để Phùng thúc xử lý."
Lan thúc đáp lời
Đường Ngọc lại nói, "Từ giờ trở đi, tất cả mọi người trong Kính Bình Hầu phủ đều phải tra xét qua một lượt, xác nhận không có Hồ Tam thứ hai.".

Chương 101: 101: Dị Tâm

Trong phủ xảy ra việc Hồ Tam, trong lòng Đường Ngọc càng lo lắng cho an nguy của Trần Thúc
Nhưng đối phương đã tự sát, cho nên căn bản không tra ra được tin tức của người sau màn muốn lấy trộm tin tức Kính Bình Hầu phủ là ai, hơn nữa ngoại trừ Hồ Tam, bên trong Kính Bình Hầu phủ còn có người khác hay không, đến tột cùng có bao nhiêu người đang tìm hiểu chuyện nội bộ Kính Bình Hầu phủ, hết thảy đều không rõ ràng lắm.

Cũng xác thật như Phạm Cù nói, Bình Nam không phải đất phong từ trước của Kính Bình Hầu phủ, bá tánh Vạn Châu ủng hộ Kính Bình Hầu phủ, nhưng ở Bình Nam phải cần thêm thời gian.

Hơn nữa nơi này còn là Miểu thành.

Thủ phủ Bình Nam
Trần Thúc ở chỗ này thời gian dài nhất, nhưng các thành trì khác ở Bình Nam, Trần Thúc gần như vẫn chưa lộ mặt, tại các thành trì khác, quan lại cũng được, bá tánh cũng được, không có bao nhiêu ấn tượng đối với Trần Thúc cùng Kính Bình Hầu phủ, duy nhất có được, chính là người trên vạn người dưới chân thiên tử
Là e ngại, kính sợ, chứ không phải kính yêu.

Cho nên Phùng thúc cùng Vạn tướng quân mới có thể lo lắng việc hạ tuần
Phùng thúc và Vạn tướng quân lo lắng đều không phải là không có đạo lý.

Muốn Bình Nam mau chóng an ổn, việc hạ tuần cần phải được thực hiện nhanh chóng
Bình Nam càng an ổn, Kính Bình Hầu phủ mới càng an ổn.

Trước đây Đường Ngọc rất ít suy nghĩ đến việc trên triều, nhưng hiện nay, càng cảm thấy lời thái nãi nãi nói rất đúng
Không biết trên triều phát sinh việc gì, căn bản không biết Trần Thúc đang trải qua chuyện gì.

Đường Ngọc nhàn nhạt rũ mắt.

! !
Liên tiếp mấy ngày, Kính Bình Hầu phủ đều tra xét mọi người trong phủ
Gã sai vặt, tỳ nữ, bà tử thô sử, một người cũng không thoát
Kính Bình Hầu phủ được cải biến từ biệt phủ Miểu thành trước đây, ngoại trừ thị vệ hầu phủ thị đều được điều từ đóng quân Vạn Châu tới, nha hoàn hầu hạ bên cạnh Đường Ngọc đều là người cũ từ Vạn Châu đưa đến, hạ nhân còn lại trong hầu phủ phần lớn là người cũ ở biệt phủ trước đây, Phạm Cù và Lan thúc chọn người đáng tin cậy giữ lại.

Nhưng bây giờ xảy ra chuyện Hồ Tam, Đường Ngọc tự mình xem xét mọi người trong phủ
Kỳ thật trong phủ cũng chỉ có tổ mẫu, nàng, Trần Thúc và Sơ Lục, còn lại chỉ là phòng nghị sự, không cần nhiều người như vậy, Đường Ngọc chỉ chừa lại vài người ổn thỏa
Lập tức, người còn lại trong phủ cũng không nhiều lắm.

Hồ Tam giao cho Phùng thúc xử trí, Phùng thúc sẽ từ từ hỏi ra chút dấu vết để lại, mặc dù không biết được người phía sau màn muốn tìm hiểu tin tức hầu phủ tin tức, nhưng trước sau gì cũng sẽ hỏi ra được những chuyện trước đây chưa biết
Quan viên Bình Nam đều nghe nói phu nhân đang thanh tẩy người trong phủ, cũng biết tuy hầu gia không ở nhà, nhưng việc trong phủ có phu nhân làm chủ.

Nhưng lại có người muốn duỗi xúc tu vào trong Kính Bình Hầu phủ, tình thế cũng không được lạc quan.

! !
Lại qua mấy ngày, gần hoàng hôn Đường Ngọc tới lại đi một chuyến đến phòng nghị sự tìm Phùng Vân cùng Vạn Siêu.

"Phu nhân!" Trong sảnh sôi nổi chắp tay chào hỏi.

Đường Ngọc nói, "Chư vị đại nhân làm xong rồi sao?"
Phùng Vân là Bình Nam phủ trưởng sử, Phùng Vân đáp, "Phu nhân, cũng gần xong.

"
Đường Ngọc mới nói, "Phùng thúc, Vạn tướng quân, mượn lời nói chuyện một chút.

"
Trong sảnh vốn cũng không còn nhiều người, phu nhân mở lời, Phùng Vân liền cho mọi người tan.

Mậu Chi bước lên trước, "Tỷ tỷ!"
Đường Ngọc cười cười, duỗi tay sờ sờ đầu của hắn, không có bảo hắn tránh đi, "Phùng thúc, Vạn tướng quân, hai ngày vừa qua ta đã suy nghĩ về việc hạ tuần, cảm thấy Phùng thúc và Vạn tướng quân nói có đạo lý, việc hạ tuần như lửa sém lông mày, nhưng Trường Doãn còn chưa hồi phủ, việc này không nên kéo dài, nếu có thể, ta sẽ dẫn Miễn Chi đi cùng Vạn tướng quân.

"
Phùng Vân cùng Vạn Siêu đều lộ ra vẻ vui mừng.

Hầu gia chưa về, nếu phu nhân có thể dẫn tiểu thế tử cùng đi, vậy càng tốt.

Phùng Vân cần ở lại Miểu thành quản lý việc Bình Nam phủ, Vạn Siêu lúc trước đã cơ bản chạy một vòng đến các thành trì, việc hạ

tuần để Vạn Siêu đi cùng thì rất hợp lý
"Khi nào phu nhân có thể khởi hành?" Vạn Siêu hỏi
Đường Ngọc nói, "Khi nào cũng có thể.

"
Phùng Bân gật đầu, "Vậy việc gấp không dám chậm trễ, hai ngày nữa chính là trung tuần tháng năm, phu nhân đi một vòng này rồi về hầu phủ sợ là đã đến trung thu tháng tám.

"
Đường Ngọc cười nói, "Không có việc gì, nghe Vạn tướng quân an bài thì được rồi"
Vạn Siêu chắp tay, "Mạt tướng đã biết"
Đường Ngọc lại nói, "Chỉ là chuyện Trường Doãn, còn cần làm phiền Phùng thúc cùng Vạn tướng quân hỗ trợ để ý, nếu có tin tức, lập tức đưa đến chỗ ta cho ta an tâm.

"
Hai người đáp ứng

! !
Từ phòng nghị sự ra ngoài, Hà Mậu Chi đi cùng Đường Ngọc
"Tỷ, lần này tỷ lại phải ra ngoài thật lâu! ! " Mậu Chi cảm thấy nàng mới đi Phong Châu mấy tháng, vừa trở về không được mấy ngày, lại muốn ra cửa.

Đường Ngọc quàng vai hắn, vừa đi, vừa ấm giọng nói, "Bình Nam phủ có nhiều chuyện như vậy, Trường Doãn không ở nhà, tỷ cũng muốn thay chàng chia sẻ chút việc, nhưng thật ra ở nhà, chỗ tổ mẫu cùng mợ, Mậu Chi, đệ phải thay tỷ tỷ chăm sóc nhiều hơn.

"
Mậu Chi gật đầu, "Đệ đã biết, đệ sẽ chăm sóc cho tổ mẫu cùng nương, nhưng mà tỷ, tỷ dẫn tiểu Sơ Lục ra bên ngoài cũng không cần quá vất vả.

"
Đường Ngọc cười nói, "Không đâu, có Vạn tướng quân đi cùng, Phùng thúc tuy rằng không đi, nhưng lại có hai vị đại nhân Bào Thừa Trạch cùng Đơn Hi Văn, mọi việc sẽ chu toàn thôi.

"
Mậu Chi lại gật đầu.

Chỉ là lát sau, Mậu Chi vẫn lo lắng hỏi, "Tỷ, vừa rồi đệ mới nghe tỷ cùng sư phụ, còn có Vạn tướng quân nói đến chuyện tỷ phu, tỷ phu có việc gì rồi phải không! ! "
Mậu Chi lo lắng.

Tháng chạp năm trước rời khỏi Miểu thành đến bây giờ, tuy rằng tỷ tỷ đã trở lại, nhưng tỷ phu vẫn luôn không có tin tức, cũng không nghe sư phụ nhắc tới, hắn không thể hỏi, nhưng hôm nay nghe thấy, trong lòng lại ẩn ẩn thêm vài phần không tốt.

Đường Ngọc biết trong lòng hắn vẫn luôn ỷ lại vào Trần Thúc, trấn an nói, "Chàng sẽ không có việc gì, Vạn tướng quân đã cho người đi thăm dò, cũng đã cho người đi tiếp ứng.

"
Mậu Chi gật đầu.

Đường Ngọc lại sờ sờ đầu của hắn, "Mậu Chi, nhớ nghe lời Phùng thúc, chờ Trường Doãn trở về, thấy đệ tiến bộ sẽ thật cao hứng.

"
Hốc mắt Mậu Chi ửng đỏ, "Đệ biết rồi tỷ.

"
! !
Trung tuần tháng năm, Đường Ngọc dẫn theo tiểu Sơ Lục cùng Vạn Siêu, Bào Thừa Trạch và Đơn Hi Văn xuất phát đi hạ tuần, bên đường đều có đóng quân hộ vệ, sẽ không có nguy hiểm.

Trước khi đi, Đường Ngọc dẫn tiểu Sơ Lục đi từ biệt tổ mẫu cùng mợ

Tổ mẫu ấm giọng nói, "Đi đi, không cần lo lắng việc trong nhà, ta và mợ con đều ổn, trên đường tự chăm sóc cho mình cùng tiểu Sơ Lục.

"
Đường Ngọc gật đầu.

Tiểu Sơ Lục hôn hôn lão thái thái, lão thái thái đặc biệt không nỡ xa bé
Chỗ Dương thị, Đường Ngọc thấp giọng nói, "Mợ, dưỡng bệnh cho tốt.

"
Dương thị mỉm cười, "A Ngọc, Kính Bình Hầu phu nhân không dễ làm, cần biết tự chăm sóc cho mình.

"
Đường Ngọc tiến ôm Dương thị
Chờ tiểu Sơ Lục cùng Dương thị còn có Mậu Chi tạm biệt xong, Lê ma ma bế tiểu Sơ Lục lên, Đường Ngọc không cho tổ mẫu cùng mợ đưa tiễn, Mậu Chi đi theo đến bên ngoài hầu phủ, Lan thúc, Phùng Vân, Vạn Siêu, Bào Thừa Trạch cùng Đơn Hi Văn đều đã chờ bên ngoài hầu phủ
"Phu nhân!" Thấy Đường Ngọc tiến lên, đều chắp tay chào hỏi.

Đường Ngọc gật đầu, Lê ma ma ôm tiểu Sơ Lục lên xe ngựa trước
Đường Ngọc nhìn Lan thúc cùng Phùng Vân dặn dò, "Lan thúc, Phùng thúc, hầu phủ nhờ hai vị hỗ trợ chăm sóc.

"
"Phu nhân yên tâm.

" Hai người đều lên tiếng.

"Mậu Chi, nhớ nghe lời Phùng thúc" Đường Ngọc lại lần nữa dặn dò.

Mậu Chi gật đầu, "Đệ đã biết tỷ.

"
Đường Ngọc cũng lên xe ngựa.

Vạn Siêu cưỡi ngựa đi trước đội ngũ, Bào Thừa Trạch và Đơn Hi Văn cũng đều lần lượt đi sau xe ngựa, đội ngũ hạ tuần mênh mông cuồn cuộn xuất phát từ hầu phủ, bá tánh ven đường biết phu nhân cùng thế tử đi ra ngoài, đều dừng lại đưa tiễn.

Đường Ngọc ôm tiểu Sơ Lục, biết chuyến này đi ra ngoài này lại mất thời gian rất lâu
Hy vọng mọi việc trong phủ hết thảy đều tốt, tổ mẫu cùng mợ hết thảy đều tốt, Trần Thúc hết thảy đều tốt! !
Đường Ngọc hôn lên trán tiểu Sơ Lục, "Sơ Lục, con còn nhỏ như vậy đã có thể thay cha phân ưu, nhất định là một hài tử dũng cảm.

"
Đường Ngọc nói xong, bên trong xe ngựa, Lê ma ma, Tiểu Mễ, Bình Á cùng Bảo Hương đều cười rộ lên theo.

Thời gian lên đường không ngắn, lại có tiểu thế tử đi theo, mấy người Lê ma ma đều đi theo để có thể chiếu cố phu nhân cùng tiểu thế tử trên đường
Trung tuần tháng năm, thời tiết dần dần bắt đầu nóng bức.

Lê ma ma thay cho tiểu Sơ Lục một bộ xiêm y mỏng một chút, cả người tiểu Sơ Lục đều rất có tinh thần.

Lê ma ma cùng mấy người Tiểu Mễ chơi đùa với tiểu Sơ Lục, Đường Ngọc nhìn về phía ngoài cửa sổ, nàng nhớ Trần Thúc! !
Rất muốn gặp chàng!
Xuất phát từ Miểu thành, trạm đầu tiên là Đỗ thành.

Khi Đường Ngọc còn nhỏ đã đi qua Đỗ thành, Đỗ thành chỉ cách Miểu thành hai ngày lộ trình, là thành trì cách Miểu thành gần nhất trong Bình Nam phủ
Lúc đến Đỗ thành, thủ thành Đỗ thành tự mình ra ngoài thành hơn mười dặm chờ đón.

Vạn Siêu suất lĩnh đóng quân hộ vệ đồng hành.

Đội ngũ đóng quân mênh mông cuồn cuộn, khí thế rầm rộ, đều là hộ vệ Kính Bình Hầu phu nhân cùng tiểu thế tử đi ra ngoài.

Vạn Châu không giống Bình Nam.

Kính Bình Hầu không ở Bình Nam, Kính Bình Hầu phu nhân tự mình mang theo tiểu thế tử hạ tuần, là ý tứ cực kỳ coi trọng Bình Nam.

"Gặp qua phu nhân!" Thủ thành Đỗ thành suất lĩnh quan lại trong thành chắp tay hành lễ.

Vén mành trên xe ngựa lên, Tiểu Mễ đỡ Đường Ngọc xuống xe ngựa, Lê ma ma cũng ôm tiểu Sơ Lục xuống xe ngựa.

Có Vạn Siêu, Bào Thừa Trạch và Đơn Hi Văn ở đây, Đường Ngọc kỳ thật chỉ cần ứng phó dựa theo trường hợp, nàng và Sơ Lục, chính là liều thuốc an thần tốt nhất
"Mẫn đại nhân xin đứng lên, chư vị đại nhân xin đứng lên.

" Đường Ngọc ôn hòa lên tiếng.

Đợi đến lúc thủ thành Đỗ thành cùng quan lại khác ngẩng đầu lên, mới thấy Kính Bình Hầu phu nhân cùng tiểu thế tử trước xe ngựa
Kính Bình Hầu phu nhân thật sự đẹp, dịu dàng đoan trang, thực dễ dàng làm lòng người sinh ra thân cận, nhưng trong dịu dàng đoan trang lại có thêm vài phần trầm ổn cùng đắn đo, có chút làm người không thể nắm bắt

Hơn nữa, Kính Bình Hầu chưa từng lộ diện, Kính Bình Hầu phu nhân có thể mang tiểu thế tử đi ra ngoài, quyết đoán này không giống người thường, người khác cũng không dám chậm trễ.

"Phu nhân cùng tiểu thế tử đích thân đến, trên dưới Đỗ thành đều đang chờ đón.

" Thủ thành Đỗ thành cung kính
Trước khi đến Đỗ thành, Vạn Siêu cùng Bào Thừa Trạch và Đơn Hi Văn đã nói với Đường Ngọc tình hình Đỗ thành.

Bởi vì cách Miểu thành gần, cho nên thủ thành Đỗ thành trước đây đều dựa vào Miểu thành.

Sau khi Bàng gia rơi đài, Mẫn Chiêu không dám xung đột cùng Kính Bình Hầu phủ, trong các thành trì, chỗ đặt chân đầu tiên trong chuyến hạ tuần là Đỗ thành, bởi vì Đỗ thành là thành trì dễ ứng phó nhất, Đỗ thành thuận lợi, không ra rắc rối gì, các thành trì khác tiếp theo mới có thể theo thứ tự thuận lợi.

Đường Ngọc nhớ rõ trước khi xuất phát Phùng thúc đã dặn dò, ân uy cùng thi, đã muốn trấn an, lại không muốn đối phương cảm thấy quá dễ đối phó.

Chương 102: 102: Dị Tâm 2

Đường Ngọc ở trong cung nhiều năm, thấy nhiều trường hợp như vậy, lập tức, cười cười, tiếp tục nói, "Hầu gia không ở Bình Nam, cố ý để ta dẫn tiểu thế tử đi tuần, chuyến này sẽ ở Đỗ thành 2-3 ngày, làm phiền các vị đại nhân.

"

"Không dám.

" Mọi người đồng thời lên tiếng.

Thủ thành Đỗ thành vừa nghe Kính Bình Hầu phu nhân mở miệng, liền biết Kính Bình Hầu phu nhân không phải dễ ứng phó, chung quanh còn có Vạn Siêu, Bào Thừa Trạch và Đơn Hi Văn, thủ thành Đỗ thành không dám qua loa, "Mời phu nhân đi vào thành, hạ quan giới thiệu đơn giản Đỗ thành cùng với phu nhân.

"

Đường Ngọc gật đầu đáp ứng.

! !
Trong xe ngựa, Đường Ngọc cùng ngồi cùng Mẫn Chiêu
Thủ thành Đỗ thành cung kính nói qua về dân cư, đóng quân, thuế má cùng tình huống khác trong Đỗ thành, ánh mắt Đường Ngọc vẫn luôn không có kiêng dè, cũng nghe nghiêm túc.

Đường Ngọc nghe nghiêm túc, thủ thành Đỗ thành không dám qua loa
Xe ngựa một đường từ ngoại ô hướng đến cửa thành, Đường Ngọc một đường đều đang nghe, lại còn tìm chỗ nghi vấn để hỏi, cuối cùng cũng nói với thủ thành Đỗ thành, đi nhìn đóng quân Đỗ thành.

Thủ thành Đỗ thành bỗng nhiên hiểu rõ, phu nhân không phải dễ lừa gạt, những thứ hắn nói trước đó, kỳ thật trong lòng phu nhân đều biết rõ ràng, chỉ là đang nghe hắn nói.

Kính Bình Hầu ở trong triều là người dưới một người trên vạn người, nhưng thủ thành Đỗ thành vẫn chưa gặp qua, Kính Bình Hầu phu nhân còn như thế, chỉ sợ Kính Bình Hầu sẽ càng khó ứng phó.

Hiện giờ loạn thế, phía Đông có Tấn đế, thiên tử đối phó không ngưng, chư hầu các nơi trong nước lại ngo ngoe rục rịch, một khi uy nghiêm của thiên tử mất hết, chư hầu khắp nơi nhất định sẽ bắt đầu chiến loạn, gồm thâu thành trì chung quanh, nếu Bình Nam không phải đất phong của Kính Bình Hầu, chỉ sợ rất khó may mắn thoát khỏi.

Kính Bình Hầu phủ hạ tuần, chính là muốn truyền đạt ý tứ, Bình Nam là đất phong của Kính Bình Hầu, nằm trong phạm vi quản lý của Kính Bình Hầu phủ, đối với thành trì như Đỗ thành mà nói, dựa vào Kính Bình Hầu phủ giống như tựa lưng vào Vạn Châu, so với trước đây chỉ dựa vào một tòa thành trì như Miểu thành thì đảm bảo hơn nhiều
Kính Bình Hầu không ở đây, nhưng lại có phu nhân mang theo tiểu thế tử tự mình tới, chính là muốn truyền lời đến các thành trì thuộc về Bình Nam -- Kính Bình Hầu muốn chính thức tiếp quản Bình Nam.

Trước đây mỗi người đều đang quan sát, hiện giờ cũng đều chờ xem thái độ Kính Bình Hầu phu nhân
Vừa rồi ý phu nhân đã rất rõ ràng, muốn biết kỹ càng tỉ mỉ về dân cư, thuế má, đóng quân, còn muốn đến chỗ đóng quân xem, chính là ý muốn tỏ rõ thái độ

Sau lần hạ tuần này, nội bộ Bình Nam hẳn sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất
Từ rải rác làm theo ý mình, đến tập quyền.

! !

Ở Đỗ thành ước chừng 5 ngày.

Đường Ngọc đi biệt phủ, chỗ đóng quân, còn mang tiểu Sơ Lục đi chợ nhìn bá tánh Đỗ thành
Bá tánh trong Đỗ thành rất tò mò về Kính Bình Hầu phu nhân, nhưng đều không biết Đường Ngọc chính là Kính Bình Hầu phu nhân.

Khi Đường Ngọc ôm tiểu Sơ Lục, cũng giống người gia đình bình thường, mua đường hồ lô, xem đặc sản cùng đồ ăn vặt Đỗ thành
Người khác cũng chỉ nghĩ phu nhân trước mặt là phu nhân từ nơi khác tới, khi nói chuyện với nhau cũng rất hòa thuận, dễ sống chung.

Có hài đồng khi chơi đùa, vừa lúc té ngã trước mặt Đường Ngọc
Đường Ngọc đỡ hắn dậy, nhẹ nhàng vỗ vỗ bụi bẩn trên người hắn, ôn hòa hỏi hắn có đau hay không.

Hài đồng lắc đầu.

Đường Ngọc sờ sờ đầu của hắn, "Con thực dũng cảm.

"
Người xung quanh đều cười rộ lên.

Chờ sau khi rời đi, người khác mới biết được vừa rồi lại là Kính Bình Hầu phu nhân! !
Năm ngày này, Đường Ngọc đi không ít nơi
Cũng nhớ rõ lời Trần Thúc nói.

- - không đến chỗ này một chút chỗ kia một chút, làm sao biết bá tánh trong thành đang suy nghĩ cái gì?
Đường Ngọc đi không ít nơi, cũng nói chuyện với không ít bá tánh
Nam nữ già trẻ, thậm chí là hài đồng.

Ban đêm về lại biệt phủ, sau khi dỗ tiểu Sơ Lục ngủ, cũng sẽ theo ký

ức, viết lại hiểu biết cùng cảm xúc hôm nay ra

Trần Thúc không ở đây, nàng mới đi hạ tuần, chờ đến khi Trần Thúc đi tiếp còn không biết là khi nào, những chuyện nàng ghi nhớ có thể để Trần Thúc tham khảo, đều là chính mắt nhìn thấy chính tai nghe thấy, còn có nói chuyện với bá tánh, đây mới là một Đỗ thành chân thật
Đây là việc khả năng nàng cho phép, cũng là việc nàng có thể làm thay Trần Thúc cùng Kính Bình Hầu phủ
Lần này ra ngoài, Phùng Vân cẩn thận dặn dò hai người Bào Thừa Trạch và Đơn Hi Văn, cần phối hợp với phu nhân như thế nào, nhưng hai người cũng không nghĩ đến phu nhân lại ổn thỏa, khôn khéo, mà còn nghiêm túc như thế
Thời gian năm ngày, quan lại Đỗ thành phu nhân hẳn đã nhận thức cũng nhớ rõ phần lớn, hơn nữa xem qua đóng quân, cũng tốn không ít thời gian xem xét các nơi, toàn bộ hành trình hai người bọn họ chỉ việc đi theo, nếu không phải vì phu nhân, bọn họ sẽ không tốn nhiều thời gian ngồi cùng phu nhân, nghe bá tánh trò chuyện cùng nhau, nhưng sau khi chân chính ổn định tinh thần, lại cảm thấy chuyến này tới Đỗ thành cũng không phải hoàn toàn trắng tay, không chỉ có đạt được mục đích hạ tuần, mà còn thăm dò cặn kẽ được tình hình Đỗ thành
So với trước đây tưởng tượng còn tốt hơn rất nhiều
Vạn Siêu cũng điều chỉnh đóng quân Đỗ thành
Trước đây đã sắp xếp không ít đóng quân Vạn Châu đến đây, tướng lãnh đóng quân cũng cơ bản đều là tướng lãnh Vạn Châu, hiện nay, cơ bản chia tướng lãnh Vạn Châu cùng tướng lãnh Đỗ thành theo tỉ lệ năm năm (5:5), cũng tăng thêm số lượng đóng quân Đỗ thành
Từng bước pha loãng, chậm rãi thành đóng quân Bình Nam
! !
Năm ngày sau, đoàn người Đường Ngọc rời khỏi Đỗ thành.

Thủ thành Đỗ thành lại ra thành đưa tiễn.

Năm ngày này, quan lại Đỗ thành đều đã quen biết Đường Ngọc, trước khi đi còn sôi nổi chúc thượng lộ bình an

Bá tánh bên đường cũng tò mò đưa tiễn, Đường Ngọc không che che giấu giấu, ngược lại hào phóng bảo Lê ma ma vén mành lên, cũng để tiểu Sơ Lục nhìn ra bên ngoài xe ngựa phất phất tay.

Bá tánh ven đường ngược lại cảm thấy thân quen
Bá tánh Đỗ thành vẫn chưa tận mắt thấy Kính Bình Hầu phủ như thế nào, nhưng trước đây đã quen bị Miểu thành ức hiếp, bỗng nhiên thay đổi Kính Bình Hầu phu nhân tới Đỗ thành, thái độ của phu nhân so với thủ thành Miểu thành trước đây hoàn toàn bất đồng, tự nhiên được bá tánh Đỗ thành ưa thích.

Bá tánh cũng ít nhiều đã nghe nói Kính Bình Hầu thu thập thủ thành Miểu thành, cũng biết Kính Bình Hầu đã tới Miểu thành, trong lòng bá tánh Đỗ thành đều cảm thấy mình được cứu rồi
Đường Ngọc sắp rời đi, không ít bá tánh đưa đến cửa thành.

Kính Bình Hầu phu nhân hạ tuần, ý nghĩa Đỗ thành đã mở ra một chương mới
! !
Từ Đỗ thành ra ngoài, Đường Ngọc gọi Vạn Siêu, Bào Thừa Trạch và Đơn Hi Văn đến, kỹ càng tỉ mỉ làm rõ tình hình Đỗ thành mấy ngày qua
Một tòa thành, mấy ngày đã đi xong, rồi sau đó bàn bạc lại
Một chuyến hạ tuần này, ba người Vạn Siêu, Bào Thừa Trạch và Đơn Hi Văn không hiểu sao lại có thêm vài phần kính ý với phu nhân
Phu nhân tuy là nữ tử, nhưng đối với việc trên triều đắn đo hiểu biết đến thông thấu
Ban đầu mới từ Đỗ thành ra ngoài, phu nhân còn có chút lặt vặt không hiểu, cần nhẫn nại dẫn dắt; nhưng trên đường đi hướng về thành trì các nơi, trong bất tri bất giác, thời gian từng ngày trôi qua, đảo mắt đã tới giữa tháng sáu, mấy người bỗng nhiên phát hiện, phu nhân trước đây vẫn còn vài chỗ không hiểu kia, dường như cũng đã quen tay quen chân, hơn nữa đã hoàn toàn thông thấu không còn chướng ngại, hoặc có thể nói, chuyến đi này, phu nhân đã càng ngày càng giống chủ đạo, hơn nữa tình huống rất nhiều thành trì ở Bình Nam cùng quan lại đều hiểu rõ tại tâm! !

Vạn Siêu cũng được, Bào Thừa Trạch và Đơn Hi Văn cũng được, đều đối với phu nhân từ kính ý đến tôn sùng.

! !
Đầu tháng bảy, Đường Ngọc còn đang dẫn theo tiểu Sơ Lục đi hạ tuần thì có tin tức từ Miểu thành truyền đến.

Đầu tháng ba Trần Thúc cùng Tấn Bác Hầu dẫn theo một nhánh quân đi trước tới Hồ thành, lúc ấy Hồ thành là chỗ hai quân giao chiến, chiến sự rất kịch liệt, đóng quân Lục Miện Thành thống lĩnh gần như bị buộc vào tuyệt lộ, là một nhánh quân Tấn Bác Hầu mang theo phá vòng vây cho Lục Miện Thành
Trần Thúc gặp Lục Miện Thành ở Hồ thành, rồi sau đó đóng quân Tấn Bác Hầu đến Hồ thành, thế lực hai bên mới tiến vào trạng thái cân bằng, Trần Thúc cũng dừng ở Hồ thành gần khoảng một tháng, lúc đó hai bên vừa không khai chiến, cũng không có lui binh, hai bên vẫn luôn giằng co đến trung tuần tháng tư
Đường Ngọc biết hẳn Trần Thúc đã gặp Công Tôn Đán trong khoảng thời gian này! !
Bất luận là từ miệng thái nãi nãi, hay là từ miệng Trần Thúc, Công Tôn Đán đều là một nhân vật rất lợi hại, nên trong thời gian một tháng này, hẳn là Trần Thúc vẫn luôn đàm phán cùng Công Tôn Đán
Xưng quân hầu không phải chuyện dễ, mặc dù Trần Thúc cùng Công Tôn Đán có lợi ích chung, nhưng khẳng định đánh thái cực với nhau, cuối cùng mới đạt thành nhận thức chung.

Trần Thúc tốn thời gian một tháng rưỡi ở Hồ thành, trung tuần tháng tư mới từ Hồ thành rời đi.

Nếu rời đi lúc này, đầu tháng sáu hẳn là đã đến Bình Nam.

Nhưng mà vẫn còn chưa trở về.

Trong lúc đó Tấn Bác Hầu có an bài một nhánh quân hộ tống, bên cạnh Trần Thúc cũng có Trần Hoặc cùng Trần Phong

Đến đầu tháng sáu, Tấn Bác Hầu còn nhận được tin tức Trần Thúc, nói cách khác, ít nhất vào trung tuần tháng năm, Trần Thúc vẫn còn tin tức, nhưng bắt đầu từ đầu tháng sáu, cũng chính là khi Trần Thúc sắp đi vòng qua Bình Nam, tin tức liền gián đoạn.

Trung tuần tháng 5 Đường Ngọc, Vạn Siêu vừa vặn phái người đi thăm dò tung tích Trần Thúc, cho nên gần như vào trung tuần tháng sáu, xác định Trần Thúc đã xảy ra chuyện.

Khi Vạn Siêu phái ra một nhánh quân đi thăm dò, tìm được dấu vết đóng quân Thái Châu chém giết không lâu trước đây, mà nhánh quân đó là phụ trách hộ tống Trần Thúc về Bình Nam! !
Nói cách khác, Trần Thúc đã xảy ra chuyện, nhưng hẳn là mới xảy ra chuyện không lâu.

Không có tin tức Trần Thúc, Trần Thúc hẳn đã bị bắt.

Nhưng ai đã bắt Trần Thúc, trước mắt không có tung tích, cũng không dò ra được
Sắc mặt Vạn Siêu trắng bệch, không nghĩ tới hầu gia thật sự đã xảy ra chuyện trên đường đi -- chính là chuyện đầu tháng sáu
Nếu phu nhân không đề cập tới, có lẽ khi đó cũng sẽ không phái người đi tìm hiểu tin tức, cũng phái một nhánh quân đi chờ đón.

Hiện nay hầu gia mất tích, đến bây giờ còn không rõ tung tích
Lần này cùng lần trước bất đồng, lần trước mất tích là vì hầu gia tránh xung đột cùng tân đế
Nhưng lần này, hoàn toàn không có dấu hiệu.

Đường Ngọc cũng ở một bên, sắc mặt cũng có chút trở nên trắng, đầu ngón tay cũng nắm chặt.

Từ tháng sáu tới đầu tháng bảy tháng, Trần Thúc mất tích một tháng! !
Một tháng trước, đóng quân Thái Châu hộ tống Trần Thúc về lại

Bình Nam.

Lúc đi tắt qua Hà thành, lại bị tập kích ở ngoại thành.

Hai bên chiến đấu kịch liệt, một nhánh quân Thái Châu gần như bị tiêu diệt hoàn toàn, Trần Thúc cũng bị bắt.

Nếu đối phương không có dự mưu từ sớm, sẽ không mai phục ở bên ngoài Hà thành
Hơn nữa thủ đoạn sạch sẽ lưu loát, không lưu lại bất kỳ dấu vết nào để cho người khác tìm ra
Trần Thúc mới đạt thành hiệp nghị cùng Công Tôn Đán, trong lòng Trần Thúc rõ ràng, không phải người của Công Tôn Đán! !
Diệp Lan Chi còn muốn hắn chế ngự các chư hầu khác trong nước, sẽ không động đến hắn lúc này
Trần Thúc không thể nghĩ được ai sẽ trăm phương ngàn kế ở chỗ này mai phục bắt hắn.

Hai mắt bị che kín, hai tay hai chân đều bị trói, xe ngựa xóc nảy, Trần Thúc căn bản nhúc nhích không được.

Sau một lát, Trần Thúc bị túm xuống xe ngựa, ném vào nơi nào đó.

Tiếng bước chân đi tới, có người túm Trần Thúc đứng dậy quỳ xuống, Trần Thúc ăn đau, khi miếng vải đen trên mặt bị gỡ xuống, ánh sáng chói mắt, Trần Thúc kịp nhận ra người tới trước mặt
"Ngụy Chiêu Đình, ngươi có ý gì?" Trần Thúc trầm ổn, "Ngươi làm những việc này, không sợ Diệp Lan Chi biết được sao?"
Ngụy Chiêu Đình là người của Diệp Lan Chi, Diệp Lan Chi không hẳn sẽ cho Ngụy Chiêu Đình mai phục, đối với Diệp Lan Chi một phân chỗ tốt cũng không có, trừ phi, không phải Diệp Lan Chi bày mưu tính kế, là Ngụy Chiêu Đình tự ý! !
Trong lòng Trần Thúc nhanh chóng nắm chắc
Ngụy Chiêu Đình cười âm lãnh nói, "Trần Thúc, ngươi chính là quá thông minh, nhưng quá thông minh không phải chuyện tốt.

"

Trần Thúc trầm giọng, "Ngụy Chiêu Đình, ngươi muốn làm gì?"

Ngụy Chiêu Đình dạo bước tiến lên, "Kính Bình Hầu thông minh như vậy, không bằng đoán thử xem?"

Mày Trần Thúc nhíu nhíu lại, gằn từng chữ, "Vị trí của Diệp Lan Chi, ngươi muốn tự mình thay thế.

"

Ngụy Chiêu Đình dừng một chút, "Chặc chặc, Trần Trường Doãn, cái gì cũng không thể gạt được ngươi.

".

Chương 103: 103: Đáng Tiếc

Trần Thúc im lặng.
Ngụy Chiêu Đình tiến lên, nhẹ giọng cười nói, "Nói đến đây, cũng đều do Diệp Lan Chi gieo gió gặt bão……"
Ngụy Chiêu Đình đến trước mặt Trần Thúc, cảm thán nói, "Nếu đổi thành ta, ta nhất định tin tưởng Trần Thúc ngươi sẽ không sinh dị tâm.

Nhưng Diệp Lan Chi trời sinh tính đa nghi, trong lòng hắn có quỷ, cho nên không tin được ngươi, cuối cùng hóa khéo thành vụng, ngược lại bức cho ngươi nóng nảy, đem mình đối lập cùng Vạn Châu - Phong Châu, một ván bài tốt như vậy, bị hắn xốc thành bộ dáng này.

Đầu óc như hắn, tự cho là có vài phần thông minh, còn muốn làm quân vương……"
Trần Thúc nói, "Vậy không phải cũng có công lao của Ngụy hầu ngươi sao?"
Ngụy Chiêu Đình cười.
Trần Thúc tiếp tục nói, "Không có Ngụy hầu ngươi, Diệp Lan Chi cũng không đến nông nỗi ngày hôm nay."
Ngụy Chiêu Đình nửa ngồi xổm xuống, chậm rì rì nói, "Cho nên ta mới nói Kính Bình Hầu là người thông minh hiếm thấy, nhưng thông minh quá, sẽ bị người khác hoài nghi, ghen ghét, tay ngươi lại nắm giữ một nơi trù phú như Vạn Châu, binh hùng tướng mạnh, đóng quân có thể so với một nửa đóng quân trong nước, Diệp Lan Chi kiêng kị cũng không có gì lạ.

Nhưng ta không nghĩ tới, ngươi giúp hắn được thiên hạ, lại chỉ đòi một chỗ như Bình Nam, chặc...chặc...!lúc trước ngươi trung thành với hắn tới cỡ nào vậy?"
Trần Thúc cười, "Ai mà không có thời điểm mắt bị mù?"

Ngụy Chiêu Đình cũng cười.
Trần Thúc tiếp tục nói, "Lúc còn ở kinh thành, ta hẳn nên lập tức giết ngươi!"
Ngụy Chiêu Đình thở dài, "Nhưng ngươi lại không! Ngươi không muốn xung đột cùng Diệp Lan Chi, nên nhất định sẽ không giết ta!"
Trần Thúc im lặng.
Ánh mắt Ngụy Chiêu Đình âm ngoan nhìn hắn, "Trần Thúc, kỳ thật ta vốn không muốn tánh mạng của ngươi……"
Trần Thúc nhìn hắn.
Ngụy Chiêu Đình tiếp tục nói, "Vốn đang ở thế ba chân, có thể kiềm chế lẫn nhau, Triệu Văn Vực xưng đế ở Lưu thành, ngươi xưng quân hầu ở Vạn Châu, bên chỗ Diệp Lan Chi, ta thay thế, đối với ba nhà chúng ta đều có chỗ lợi, đây cũng là trước đây ta nghĩ tới.

Nhưng Trần Thúc à Trần Thúc, ngươi quá thông minh, ngươi khuyên Hoàng Hậu về An Bắc, rời xa kinh thành, An Bắc vốn chính là của Hoàng Hậu, Diệp Lan Chi cũng do nương nhờ Hoàng Hậu, mới được đóng quân An Bắc tin cậy, mặc dù bây giờ đã đi theo hắn đến kinh thành này, nhưng lòng trung này của quân An Bắc, đã không còn, đây cũng như chặt đứt đường lui trong kinh……"

Sóng mắt Ngụy Chiêu Đình lướt ngang, "Trần Thúc, ngươi chặt đứt đường lui của Diệp Lan Chi, chẳng khác nào chặt đứt đường lui của ta.

Bây giờ bất quá chỉ là một vị Hoàng Hậu, đã khiến thế cục trong triều đảo ngược tuột dốc đến như vậy, nếu mặc kệ ngươi về Vạn Châu, chỉ sợ tương lai hậu hoạn vô cùng…… Vừa lúc thừa dịp bây giờ, khi không ai cảm thấy sẽ có người động đến ngươi, lấy tánh mạng của ngươi, còn có thể vu oan cho Lưu thành, để Vạn Châu cùng Phong Châu và Lưu thành đấu đến chết"
Ngụy Chiêu Đình nhẹ mỉm cười, "Lạc lão phu nhân đã qua đời, chỉ cần Trần Thúc ngươi vừa chết, Vạn Châu chỉ còn cô nhi quả phụ, Phong Châu cũng môi hở răng lạnh, đến lúc đó bằng bản lĩnh, ai nắm lấy Vạn Châu cùng Phong Châu cũng được, hoặc là chia cắt Vạn Châu cùng Phong Châu cũng được, còn hơn thả hổ về rừng lưu

hậu hoạn.”
Ánh mắt Trần Thúc hơi trầm xuống.
Ngụy Chiêu Đình nói, “Trần Thúc, ngươi vốn chính là con ma ốm, sống lâu như vậy, vợ con đều có, cũng nên thấy đủ, đúng không?.”
Trần Thúc không có lên tiếng.
Ngụy Chiêu Đình tiếp tục nói, “Trần Thúc, còn nhớ trên triều ngươi nhục nhã ta như thế nào không?”
Trần Thúc nhăn chặt mày.
Ngụy Chiêu Đình cười nói, “Ngươi nói ta dung túng thủ hạ ở trong cung gian dâm cướp bốc, nhưng cửa cung đã bị phá, đóng quân cũng đi theo thiên tử giết chóc một đường đến kinh thành, thiên tử cũng đã mở một con mắt nhắm một con mắt, ngươi một tên Kính Bình Hầu lại làm khó dễ…… Ta vĩnh viễn đều nhớ rõ, ngươi tát ta một cái trước mặt mọi người, sau đó giết thuộc hạ của ta, giết gà dọa khỉ…… Nhưng mà Trần Thúc, lúc ấy ngươi có nghĩ đến sẽ có giờ khắc này, khi ngươi nằm trong tay ta……”
Ngụy Chiêu Đình từ từ đứng dậy, “Yên tâm, Kính Bình Hầu, ta có rất nhiều thời gian, sẽ không để ngươi dễ dàng chết như vậy đâu.”
Trần Thúc nắm chặt lòng bàn tay.
Ngụy Chiêu Đình nhìn đến thống khoái, “Không phải ngươi vốn chính là ma ốm sao?”
Ngụy Chiêu Đình hài hước, “Loại cảm giác này, ngươi nhất định không xa lạ.”
Người hầu bên cạnh bưng chén thuốc tiến lên, Trần Thúc giãy giụa không mở miệng, một chén thuốc đi xuống, lục phủ ngũ tạng Trần Thúc đều tựa như bị siết chặt.
Người xung quanh cũng buông hắn ra.
Dáng vẻ này của hắn, đã làm không được gì nữa
Ngụy Chiêu Đình nói, “Từ từ thôi, Kính Bình Hầu, hôm nay mới ngày đầu tiên.”
Cả người bị đau đớn đánh úp tới, tựa khoét tim đục xương, mồ hôi lạnh đột nhiên bốc lên từ trán, căn bản không cần người khác làm cái gì, trước mắt trời đất quay cuồng, nhưng đau đớn lại chưa biến mất.
Tiếng đóng cửa phòng vang lên, đã không có người khác.
Trước mắt Trần Thúc dần dần tối sầm xuống.

Loại cảm giác này, đã quen thuộc, lại xa lạ, còn mang theo không cam lòng……
Cũng rất đau.
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***

Hơn năm dặm, Triệu Văn Vực nghe thám tử hồi báo, "Hắn là Kính Bình Hầu."
Triệu Văn Vực chau mày, Trần Thúc sao lại nằm trong tay Ngụy Chiêu Đình?
Chuyến này hắn đã lén tới Ốc châu, là bởi vì trước đây thủ thành Ốc châu Phó Sáng từng có giao tình với hắn, hơn nữa hắn còn giúp Phó Sáng, nếu hắn ra mặt, Ốc châu vô cùng có khả năng sẽ đầu nhập vào Lưu thành.
Ốc châu tuy không phải nút giao thông trọng yếu, nhưng là dãy núi trùng điệp, con đường hiểm trở, dễ thủ khó công, nếu Ốc châu đầu phục Lưu thành, tương lai đối với kinh thành cũng tốt, đối với Vạn Châu cũng tốt, đều là chướng ngại cùng tấm chắn.
Công Tôn tiên sinh cũng cảm thấy hắn đáng giá nhất.
Trước đây người của Diệp Lan Chi cùng Công Tôn tiên sinh đánh đến kịch liệt ở Hồ thành, ánh mắt mọi người đều đặt trên Hồ thành, hắn lén tới Ốc châu cũng không bị phát hiện, hơn nữa vì tránh đi ánh mắt mọi người, hắn hành sự cẩn thận đến mức tận cùng.
Nhưng hôm nay, bỗng nhiên thám tử tới báo, nói có quân hai bên chiến đấu kịch liệt ở hẻm núi
Một phương người đông thế mạnh, lại chiếm cứ mai phục ở chỗ cao trong hẻm núi
Một bên khác chỉ có một nhánh quân, bị chặn giết trong hẻm
Hắn không có tùy tiện tiến lên, sợ rút dây động rừng.
Nhưng xong việc phái thám tử xem qua, tin báo về nói, rất có khả năng là Ngụy hầu cùng Kính Bình Hầu.
Bây giờ, hắn là Ngụy hầu mai phục Kính Bình Hầu, bắt sống Kính Bình Hầu
Triệu Văn Vực ngoài ý muốn.
Ngụy hầu là người Diệp Lan Chi, lúc này Diệp Lan Chi hắn sẽ không động đến Trần Thúc mới phải, Trần Thúc vừa chết, thế sau lưng hắn chắc chắn nổi lửa, đối với hắn một chỗ tốt cũng không có, Diệp Lan

Chi bắt sống Trần Thúc làm cái gì?
Áp chế Vạn Châu?
Không có khả năng, Đường Ngọc cùng Trần Thúc có nhi tử, chỉ cần Diệp Lan Chi không phải đầu óc hồ đồ, đều sẽ không chọn lúc này khai đao với Trần Thúc
Ngụy Chiêu Đình bắt Trần Thúc làm cái gì?
Triệu Văn Vực nghĩ mãi không ra
Trong đó một tâm phúc nói, "Bệ hạ, việc này không nên kiểm tra nữa, chuyến này hẳn nên mau chóng về Lưu thành tìm Công Tôn tiên sinh thương nghị."
Một tâm phúc khác nói, "Không thể, nếu Kính Bình Hầu chết ở chỗ này, Lưu thành cũng nguy."
Triệu Văn Vực không có lên tiếng.
Trong lòng nghĩ chính là, nếu mục đích Diệp Lan Chi không phải bắt sống Trần Thúc, mà là muốn mạng Trần Thúc, trong dãy núi trùng điệp, Trần Thúc chết ở nơi nào đều sẽ không có người biết……

Không biết vì sao, trong lòng Triệu Văn Vực rất khó chịu.
Ở trong lòng hắn, đối với Trần Thúc rất mâu thuẫn.
Trần Thúc và Diệp Lan Chi cùng tạo phản, hại chết phụ hoàng, làm hại giang sơn Triệu gia sửa họ!
Hơn nữa Trần Thúc là cặn bã.
Hắn ở kinh thành động đến Đường Ngọc, sau đó ép cưới Đường Ngọc, cho dù bây giờ Đường Ngọc đã là Kính Bình Hầu phu nhân, cũng có đứa con trai cùng Trần Thúc, nhưng cũng không thể thay đổi sự thật.
Hắn còn nhớ rõ ở dịch quán Lê Thành, hắn bị Trần Thúc bắt, thái độ Trần Thúc trên cao nhìn xuống, còn có dấu vết hoan hảo chỗ cổ áo, cuối cùng nói với hắn, ngày sau gặp hắn lần nào, giết hắn lần đó!
Nhưng Trần Thúc đã cứu mẫu phi, cũng tha mạng hắn……
Hiện tại, Công Tôn tiên sinh cũng đã nói, cần Trần Thúc xưng quân hầu ở Vạn Châu, Lưu thành mới an toàn!
Hắn ước gì Trần Thúc chết, lại không muốn Trần Thúc chết.
Khi hắn mâu thuẫn, ngay cả các tâm phúc bên cạnh cũng đang tranh cãi.
Triệu Văn Vực quyết định trong lòng, trầm giọng nói, "Đừng cãi nữa,

bất luận muốn cứu Trần Thúc hay không, nhưng Ngụy Chiêu Đình ta muốn giết!"
Lúc trước Ngụy Chiêu Đình cùng thủ hạ suýt nữa làm nhục mẫu phi, là Trần Thúc……
Trong lòng Triệu Văn Vực lại mâu thuẫn, cũng quyết định chủ ý, "Bây giờ là cơ hội tuyệt hảo, giết Ngụy Chiêu Đình, dù sau này lộ ra, Diệp Lan Chi cũng sẽ tính đến trên đầu Trần Thúc, chúng ta không lỗ."
Ngụy Chiêu Đình là quân sư của Diệp Lan Chi, cũng là nhân vật độc như rắn……
Xác thật!
Giết Ngụy Chiêu Đình, một lần vất vả suốt đời nhàn nhã
Điểm này, hai tâm phúc bên cạnh Triệu Văn Vực đều không có ý kiến.
Thân vệ đi theo Triệu Văn Vực không ít, muốn bắt lấy Ngụy chiêu đình không nói chơi, chỉ là hành tung hắn cũng không thể để phát sinh sự cố
"Càng nhanh càng tốt!" Triệu Văn Vực phân phó.
Tướng lãnh bên cạnh lĩnh mệnh, "Ban đêm đánh lén."
Triệu Văn Vực gật đầu.
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Nửa đêm, cửa phòng đẩy ra, có thị vệ đi xem Trần Thúc.
Trần Thúc đã ngất xỉu.
Trên trán đều là mồ hôi lạnh, người cũng đang run rẩy, nhưng sẽ không dễ dàng chết.
Người nọ nhìn nhìn, cũng không lo lắng, đóng cửa đi ra.
Trần Thúc mở mắt, cũng nắm chặt đầu ngón tay.

Ngụy Chiêu Đình không giết hắn, muốn chậm rãi tra tấn chết hắn, vậy Ngụy Chiêu Đình nhất định sẽ hối hận……
Nơi này là Ốc châu.
Vương Uy sẽ tìm tới nơi này rất nhanh, Trần Hoặc đã chết, nhưng Trần Phong nhất định sẽ tìm được hắn, hắn chỉ cần còn sót lại chút hơi tàn, cũng phải sống sót.
Đường Ngọc cùng Sơ Lục còn ở Bình Nam.
Hắn đã đáp ứng nàng phải bình an trở về, cho dù khó hắn cũng

muốn trở về……
Hắn vốn chính là người bò ra từ đống người chết
Đau đớn gì đó vốn không xa lạ gì với hắn
Ai biết được khi hắn mới từ Hoàn thành chạy ra ngoài, là bộ dáng gì, cũng chỉ còn lại một hơi thở, nhưng hắn vẫn sống sót……
Bây giờ, hắn càng phải nhất định sống sót.
Trần Thúc nắm chặt đầu ngón tay, cắn chặt răng, chịu đựng một vòng lặp đau đớn, trước mắt cũng dần dần không còn nhìn thấy.
……
Người ở trong bóng tối, thính giác sẽ đặc biệt nhạy bén.
Nửa đêm qua đi, ngoài phòng là tiếng binh khi va chạm……
Trần Thúc kinh ngạc, là người Vương Uy?
Không nên nhanh như vậy……
Nhưng tiếng đánh nhau càng ngày càng gần, người chung quanh dường như cũng không bận tâm đến hắn, khoảng thời gian hai khắc (30), tiếng ồn ào náo động ngoài phòng dần dần biến mất, cửa phòng bang một tiếng bị đá văng ra.
Trần Thúc bị trói tay chân, căn bản nhúc nhích được
Ngoài phòng tiếng bước chân đi vào, mặc dù hắn mở to mắt, kỳ thật cũng nhìn không thấy, nhưng hắn nhận được là tiếng Triệu Văn Vực, mặc dù trầm ổn và kiên nghị nhiều hơn trước đây, không giống thời niên thiếu nổi loạn, nhưng nghe đến vẫn nhận ra hắn.
"Kính Bình Hầu thoạt nhìn hình như không được tốt đúng không? Vậy chắc cũng không thể gặp ta lần nào, giết ta lần đó rồi, đáng tiếc thật mà." Giọng điệu Triệu Văn Vực cao ngạo mà đạm mạc.
Trần Thúc không có lên tiếng.
Cảnh tượng bây giờ, ngược lại cực kỳ giống cảnh tượng lúc ở Lê Thành
Chỉ là thân phận hai bên đổi chỗ.
Triệu Văn Vực nói xong, thân vệ áp Ngụy Chiêu Đình đi vào, "Bệ hạ, bắt được Ngụy hầu."
Triệu Văn Vực trầm giọng nói, "Trực tiếp giết."
Ánh mắt Triệu Văn Vực dừng trên người Trần Thúc, Trần Thúc có chút không đúng……
Triệu Văn Vực nhíu mày.

Chương 104: 104: Mù

“Trần Thúc, ngươi làm sao vậy?” Triệu Văn Vực tiến lên.

Triệu Văn Vực không mù, Trần Thúc không phải không thấy hắn, mà căn bản không biết quay về nơi nào nhìn hắn.

Trong lòng Triệu Văn Vực cả kinh, duỗi tay vẫy vẫy, Trần Thúc hoàn toàn không có phản ứng.

Triệu Văn Vực cứng đờ, “Ngươi…… Ngươi…… Nhìn không thấy.

”
Trần Thúc không lên tiếng
Triệu Văn Vực nhìn về phía hắn, mới vừa rồi khi đi vào, liền thấy một bên có chén thuốc ngã sóng soài, trong chén thuốc còn có cặn.

Triệu Văn Vực bỗng nhiên ý thức được sao lại thế này, bỗng nhiên lao ra khỏi phòng, “Từ từ!”
Chỉ kém một cái chớp mắt, Ngụy Chiêu Đình suýt nữa đã mất mạng.

Mà khi Triệu Văn Vực lao tới, Ngụy Chiêu Đình giống như đi dạo một chuyến bên ngoài quỷ môn quan, rồi được đại xá, trán cùng lưng đều là mồ hôi lạnh, thở gấp lấy hơi
Triệu Văn Vực tiến lên, duỗi tay xách lên vạt áo trước người hắn trực tiếp túm hắn lên, “Ngươi cho Trần Thúc uống thuốc gì?”
Ngụy Chiêu Đình cực kỳ kinh ngạc.

Trước đây, trước khi bức vua thoái vị, Tấn Vương bất quá chỉ là một hoàng tử không được sủng ái trong cung
Hoàng thất suy thoái, chư hầu cùng đại tướng biên quan có chút quyền thế, đều sẽ không để hắn vào mắt.

Lúc ấy Tấn Vương còn bởi vì va chạm Trần Thúc, bị thiên gia phạt đi hành cung đóng cửa ăn năn.

Nhưng đảo mắt bất quá chỉ hai ba năm ngắn ngủi, Tấn Vương đã có thể nắm vạt áo túm hắn lên, trên người lộ ra hoàng quyền cùng uy áp……
Ngụy Chiêu Đình chưa bao giờ nghĩ tới, Triệu Văn Vực bây giờ biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Từ một con chó nhà có tang, trở thành Tấn đế……
Ngụy Chiêu Đình kinh ngạc nói không ra lời.

Triệu Văn Vực càng tức giận, "Ta hỏi ngươi, ngươi rốt cuộc cho Trần Thúc uống thuốc gì, vì sao hắn nhìn không thấy?"

Ngụy Chiêu Đình hồi phục lại tinh thần, "Ta không biết, người phối thuốc đã chết.

"
Triệu Văn Vực cả giận nói, "Thuốc giải ở đâu?"
Ngụy Chiêu Đình nói, "Loại thuốc tra tấn người này, làm sao lại có thuốc giải?"
Triệu Văn Vực một tay đánh hắn ngã trên mặt đất.

Ngụy Chiêu Đình phun ra một ngụm máu tươi, có chút khó có thể tin.

Nhưng Ngụy Chiêu Đình vẫn tận dụng mọi thứ, "Trần Thúc người này quỷ kế đa đoan, nếu giữ lại hắn, ngày sau Tấn đế hậu hoạn vô cùng, hà tất phải cứu hắn?"
"Liên quan gì tới ngươi!" Triệu Văn Vực nhìn thân vệ bên cạnh nói, "Giết hắn!"
Ngụy Chiêu Đình giãy giụa, "Bệ hạ giữ lại mạng ta, ta nguyện trung thành với bệ hạ, làm mưu thần cho bệ hạ"
Triệu Văn Vực lại cười nhạt, "Ngươi?"
Sắc mặt Ngụy Chiêu Đình đông cứng

Triệu Văn Vực chế nhạo, "Ngươi đã có thể phản bội Diệp Lan Chi, cũng có thể phản bội trẫm, phường gian manh như ngươi, nói gì đến chuyện nguyện trung thành, ngươi xứng dùng hai chữ trung thành không?"
Ngụy Chiêu Đình hoàn toàn không nghĩ tới.

Triệu Văn Vực tiếp tục nói, "Ngươi đi theo Diệp Lan Chi, quậy cho tân triều thành một mảnh trời tối đen như mực, tứ cố vô thân, trẫm cần ngươi để làm cái gì? Trẫm có Công Tôn tiên sinh, ngươi không cần tự rước lấy nhục, một con rệp, ta bắt ngươi có ích lợi gì?"
Sắc mặt Ngụy Chiêu Đình xanh mét.

Triệu Văn Vực tiến lên lần thứ hai, từng câu từng chữ trịnh trọng nói, "Ngụy Chiêu Đình, ngươi đừng hòng diễn trò trước mặt trẫm, ngươi ở trong cung suýt nữa làm cái gì, ngươi ta đều rõ ràng, ta không giết ngươi, là sợ dơ đao của ta, nhưng sao ta có thể giữ mạng của ngươi, ngươi hồ đồ rồi đúng không?"
Ngụy Chiêu Đình tê liệt ngã xuống, nhưng vì ham muốn sống còn, vẫn chưa từ bỏ, "Chỉ cần ngươi không giết ta, ta biết rõ bố trí của Diệp Lan Chi, át chủ bài, còn có……"
Triệu Văn Vực cười nhẹ, "Vậy ta đây càng muốn giết ngươi, những thứ này ngươi cũng có thể nói ra, có thể là mặt hàng tốt gì?"
Ngụy Chiêu Đình nghẹn lời.

Triệu Văn Vực tiếp tục nói, "Còn nữa, Công Tôn tiên sinh đã phân tích rành mạch cho trẫm, hiện nay Lưu thành thế yếu, Diệp Lan Chi thế mạnh, trẫm giết không được Diệp Lan Chi, so với phí thời gian lãng phí ở bố trí cùng át chủ bài của Diệp Lan Chi, không bằng làm tốt quan hệ với Vạn Châu……"
Sắc mặt Ngụy Chiêu Đình xám như tro tàn
Ánh mắt Triệu Văn Vực sớm đã nhìn về phía thân vệ bên cạnh, "Giết hắn.

"
Triệu Văn Vực nói xong xoay người, phía sau là tiếng Ngụy Chiêu Đình kêu rên.

Thân vệ giơ tay chém xuống, đầu Ngụy Chiêu Đình rơi xuống đất.

Triệu Văn Vực căn bản không nhìn lại cái nào
Khi vào phòng, không khí yên lặng đầy áp lực.

Triệu Văn Vực cho thị vệ buông tay, không cần chế trụ Trần Thúc.

Mà Trần Thúc từ ban nãy, vẫn luôn ho khan, càng ho càng ác liệt.

Triệu Văn Vực biết hắn thật không tốt.

Loại rắn độc như Ngụy Chiêu Đình, xuống tay tất nhiên âm độc.

Triệu Văn Vực trầm giọng nói, "Trần Thúc, chuyến này ta tới vốn chính là tới giết Ngụy Chiêu Đình, ngươi không phải người lương thiện, ta cũng không phải người lương thiện, ngươi buông tha ta cùng mẫu phi một lần, ta cũng thả ngươi một lần, nhưng lại để ta nhìn thấy ngươi, ta nhất định giết ngươi.

Tuy rằng Công Tôn tiên sinh nói, ngươi xưng quân hầu ở Vạn Châu, Lưu thành mới an ổn, nhưng nếu ngươi bây giờ ngươi sống cũng không nổi, an ổn của Lưu thành, cũng không cần trông cậy vào ngươi nữa"
Trần Thúc im lặng
Triệu Văn Vực phân phó nói, "Ngươi, ta trả lại hết câu này cho ngươi, ngươi có bao xa thì cút xa bao xa, hiện tại liền cút!"
Người mưu sự bên cạnh nhìn hắn.

Kính Bình Hầu bây giờ nhìn không thấy, mặc kệ tự sinh tự diệt, chỉ sợ……
"Đi.

" Triệu Văn Vực lên tiếng.

Tướng lãnh bên cạnh đi theo cùng ra khỏi phòng.

Trần Thúc ngay cả sức lực đều không có, trên trán đều là mồ hôi lạnh, lại một vòng thống khổ đánh úp lại, quỳ xuống trên mặt đất.

……
Trên đường xuống núi, Triệu Văn Bực ghìm ngựa, người chung quanh cũng dừng lại theo
Triệu Văn Vực nói, "Cho người đi theo Trần Thúc, đừng để hắn chết thật, nghĩ cách truyền tin đến Vạn Châu.

"

"Vâng!" Thân vệ bên cạnh nghe lệnh.

Lúc này Triệu Văn Vực mới đánh ngựa đi tiếp, tướng sĩ phía sau đuổi theo
Trần Thúc chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, dạ dày cũng bắt đầu run rẩy, ngã quỵ trên mặt đất, ý thức dần dần mơ hồ, thân thể cũng đã chịu đựng tới cực hạn.

……
"Hầu gia!" "Hầu gia!"
Âm thanh người bên cạnh vang lên, Trần Thúc mở mắt, mới bỗng nhiên nhớ tới mở mắt cũng là một mảnh đen tối
Hắn tự nhiên nhận ra tiếng Trần Phong
Trần Thúc thấp giọng nói, "Trần Phong, ta nhìn không thấy, nhanh chóng về Bình Nam.

"

Nơi này cách Bình Nam gần nhất, hắn muốn bảo đảm trở lại chỗ an toàn trước
Bên cạnh Trần Thúc chỉ có mấy người, bọn họ không nhất định có thể an ổn về lại Miểu thành.

Nhưng Trần Phong nức nở nói, "Hầu gia, phu nhân trước đây sợ hầu

gia xảy ra chuyện, để Vạn tướng quân phái người tới tiếp ứng chúng ta, chúng ta hội hợp cùng người Vạn tướng quân……”
Nghe xong câu này, Trần Thúc sửng sốt.

Thật lâu sau, dây đàn đang căng chặt dưới đáy lòng mới được buông lỏng, trầm giọng nói, “Tìm đại phu.

”
Trần Phong không dám chậm trễ.

……
Bên trong xe ngựa, tướng lãnh đóng quân Vạn Châu đến tiếp ứng nói cùng Trần Thúc, “Phu nhân thấy hầu gia đã lâu không có tin tức, bảo Vạn tướng quân phái người thăm dò tin tức hầu gia, sợ trên đường xảy ra chuyện, cũng bảo Vạn tướng quân phái ta chờ đón hầu gia, vừa lúc trước người tìm hiểu phát hiện hầu gia mất tích, ta liền ngày đêm dò tìm tung tích hầu gia”
Trong lòng Trần Thúc than nhẹ, “Phu nhân đâu?”
Tướng lãnh đóng quân đáp, “Hầu gia chậm chạp chưa về, Phùng trưởng sử lo lắng xuân tuần kéo dài tới hạ tuần, hạ tuần lại kéo tiếp, chỉ sợ bất lợi cho ổn định Bình Nam, cho nên sau khi Phùng trưởng sử thương nghị cùng phu nhân, để phu nhân mang theo tiểu thế tử thay hầu gia hạ tuần.

Toàn bộ hành trình Vạn tướng quân đi cùng phu nhân và tiểu thế tử, phu nhân cùng tiểu thế tử trung tuần tháng 5 xuất phát từ Miểu thành, dự tính toàn bộ hạ tuần kết thúc, trung thu tháng tám có thể về đến Miểu thành.

”

Đường Ngọc mang theo tiểu Sơ Lục thay hắn đi hạ tuần?
Trần Thúc ngoài ý muốn.

Nhưng lại không thể không thấy may mắn, may mắn Đường Ngọc phái người tới thăm dò tin tức hắn, lại may mắn Đường Ngọc dẫn

tiểu Sơ Lục thay hắn đi hạ tuần.

Hiện giờ dáng vẻ này của hắn là không thể hạ tuần.

Trần Thúc lập tức càng ho khan, càng bốc mồ hôi lạnh lên, trong lòng hắn một lần nữa càng quay về yên lặng……
Hắn mù.

Cái gì đều nhìn không thấy, chung quanh là một mảnh đen tối……
*** Truyện chỉ đăng tại .

wattpad.

com/user/nhamy111***
Hạ tuần tháng bảy, Đường Ngọc cùng tiểu Sơ Lục bắt đầu quay trở lại.

Các thành trì Bình Nam quản lý cơ bản đã đi xong hơn phân nửa, Đường Ngọc cùng Vạn Siêu, Bào Thừa Trạch và Đơn Hi Văn cũng cơ bản nắm được tình hình các thành trì, cũng nhìn được bảy tám phần, trên đường về còn vài toà thành trì, nhưng thời gian cũng tương đối dư dả
Đầu tháng tám tháng, Miểu thành truyền đến tin tức, đã tìm được hầu gia, dự tính thượng tuần tháng tám sẽ về Miểu thành.

Nhìn thấy thư này, Đường Ngọc như trút được gánh nặng, trước đây chung quy là quá lo lắng.

Đường Ngọc nhìn xong tờ giấy, mày giãn ra, nhưng người truyền tin cũng không rời đi.

Đường Ngọc nhẹ giọng nói, "Sao vậy?"
Người truyền tin lại nói, "Phu nhân, hầu gia cố ý dặn dò không nói, sợ phu nhân lo lắng, nhưng Phùng trưởng sử bảo cần phải nói với phu nhân trước một tiếng.

”

Đáy lòng Đường Ngọc dâng lên một dự cảm bất hảo.

“Phu nhân, hầu gia mù, tất cả mọi thứ đều nhìn không thấy, cho nên không cho nói với phu nhân, sợ phu nhân lo lắng, hầu gia thật không tốt, ho khan không dứt, nhìn không thấy, cũng vẫn luôn ở trong phòng nghỉ ngơi……” Đối phương trầm giọng.

Đáy lòng Đường Ngọc như bị dao cùn cứa ngang, mù, nghỉ ngơi?
Sao lại như vậy?.

Chương 105: 105: Trung Thu Trăng Tròn

Đường Ngọc suốt một đêm không thể chợp mắt.
Nhớ tới trước đây khi ở Đào thành, hắn cũng nói với nàng, hắn từng mù
—— ta từ trên núi lăn xuống dưới, đụng vào đầu, một đoạn thời gian rất dài, đều nhìn không thấy…… Thái nãi nãi dẫn ta đến Phong Châu, vẫn luôn tìm người chữa bệnh cho ta…… Đoạn thời gian kia, trước sau có một năm, ta cho rằng ta không còn gì nữa……
Trong đầu nàng, bất luận lúc ở dịch quán trước đây, ở nhà nông hộ trong núi, hay là ở chỗ thái nãi nãi, chỗ mợ và Mậu Chi, hắn luôn có thói quen đốt một chiếc đèn, ban ngày cũng được, suốt đêm cũng được, đèn đều không tắt, chẳng sợ buông rèm trướng, chỉ có ánh sáng nhợt nhạt có thể chiếu vào, hắn đều sẽ giữ lại một chiếc đèn.
Bởi vì hắn sợ tối……
Đáy lòng Đường Ngọc giống như lại bị giày xéo lần nữa, nước mắt cũng lưng tròng
……
Thượng tuần tháng tám Trần Thúc về Miểu thành, bởi vì Miểu thành gần hơn Giang thành
Đường Ngọc cố gắng đến trung thu tháng tám mang tiểu Sơ Lục trở về phủ, thời gian tuy rằng cực kỳ căng, nhưng căng nhất chính là thời gian ban đêm nghỉ ngơi, nửa đêm đều lên đường, nghỉ ngơi trên xe ngựa, không làm chậm trễ hạ tuần.
Khi về phủ ở Miểu thành, Lan thúc ở cửa thành chờ đón, "Phu nhân."
"Lan thúc." Đường Ngọc nhìn nhìn hắn, lại nói cùng Lê ma ma, "Lê ma ma, chiếu cố Sơ Lục."
Lê ma ma đáp lời
Đường Ngọc đơn độc xuống xe ngựa, cửa thành, gió có chút lớn, Đường Ngọc trầm giọng nói, "Lan thúc, thúc đúng sự thật nói cho ta biết, Trường Doãn có khỏe không?"
Đầu ngón tay Đường Ngọc nắm chặt, trong lòng khẩn trương.
Nàng sợ nhất tin tức trên đường đều bị Trần Thúc ngăn lại, cái gì

cũng chưa truyền tới chỗ nàng, tựa như trước đây Trần Thúc bắt người khác không nói, cuối cùng do Phùng thúc lén bày mưu đặt kế, nàng mới biết được.
Lan thúc thở dài, "Phu nhân, không được tốt……"
Đường Ngọc ấm giọng nói, "Lan thúc, thúc cứ nói trước cho ta nghe."
Lan thúc cúi đầu, sau một lúc lâu mới nói, "Phu nhân, lần này chỉ sợ hầu gia cần phải nằm trên giường thật lâu……"
Đáy lòng Đường Ngọc như bị dao cùn cứa qua, nhưng vẫn tiếp tục nói, "Lan thúc, thúc nói đi."
Trên xe ngựa về phủ, trong đầu Đường Ngọc đều là lời Lan thúc vừa nói.
—— trước đây thân thể hầu gia thật sự không khỏe, điều dưỡng thật lâu, bây giờ…… Có chút giống lúc trước, gặp gió liền ho khan, ban đêm cũng ngủ không tốt, thực dễ dàng ra mồ hôi, thường xuyên ngồi cả đêm, lời cũng nói rất ít……
—— hầu gia không chịu uống thuốc, khi vừa mới về hầu phủ, liên tiếp sốt mấy ngày, ý thức có chút mơ hồ, sau đó bớt sốt, càng thêm sợ lạnh.
—— mỗi ngày đều sẽ hỏi một lần phu nhân khi nào trở về, nhưng hỏi xong lại dặn dò một tiếng, không cần nói cho phu nhân, hẳn là nhớ phu nhân.
—— mấy ngày trước đây, bỗng nhiên ban đêm đều đốt đèn, sau đó, ban ngày cũng bảo đốt đèn……
Sau đó, Lan thúc cũng nói không được.
Lan thúc là lão nhân hầu phủ tại Giang thành, rất thân thiết với Trần Thúc, lúc nói chuyện, trong mắt Lan thúc đều là hơi nước.

Là trước đây đã thấy bộ dáng Trần Thúc lúc ốm yếu, khó khăn mong đến khi Trần Thúc khỏe lên, đột nhiên quay về cảnh này, làm cho Lan thúc, còn có Lê ma ma, những lão nhân chăm sóc bên cạnh Trần Thúc không tiếp thu được……
Đường Ngọc trấn an, "Trường Doãn sẽ tốt thôi"

Lê ma ma cũng rơi nước mắt.
Tiểu Sơ Lục duỗi tay, thay Lê ma ma lau nước mắt.

Trong ấn tượng của tiểu Sơ Lục, Lê ma ma chưa từng như thế, tiểu Sơ Lục tò mò mở to hai mắt nhìn.
Lê ma ma có chút nói không ra lời.
Đường Ngọc liền bế tiểu Sơ Lục, "Sắp gặp được cha rồi, con nhớ cha không?"
"Nhớ." Tiểu Sơ Lục cười.
Đường Ngọc hôn lên mặt tiểu Sơ Lục, "Vậy đêm nay ở cùng cha được không?"
"Được!" Tiểu Sơ Lục vui mừng.
Xe ngựa chậm rãi dừng trước cửa hầu phủ, mành vén lên, thị vệ đặt bục bước chân, Đường Ngọc xuống xe ngựa.

Rõ ràng hầu phủ đến chủ viện chỉ có một đoạn không xa, nàng bước chân nhanh hơn, lại tựa như lâu vô tận.

Bên cạnh có tiểu Sơ Lục, nàng không thể chạy mau, tiểu Sơ Lục một hai phải tự mình chạy tới gặp cha, Đường Ngọc che chở bé
Khi sắp đến cửa viện, thấy Trần Thúc đứng dưới tàng cây.
Đường Ngọc không khỏi dừng chân, hốc mắt đột ngột đỏ.
"Cha!" Tiểu Sơ Lục đã nhào tiến lên
Trần Thúc vẫn luôn ở trong sân chờ bọn họ.
Tiểu Sơ Lục nhào lên trước, hắn nhìn không thấy tiểu Sơ Lục, chỉ có thể căn cứ tiếng bước chân nghe được, cùng tiếng tiểu Sơ Lục gọi hắn.
Trên mặt hắn cũng không quá nhiều sắc máu, lại ôn hòa như cũ
Khi tiểu Sơ Lục bổ nhào vào trong lòng ngực, khóe miệng hắn gợi lên ý cười đã lâu không có, "Sơ Lục"
Hắn hẳn là rất lưu ý, cho nên mới không bị tiểu Sơ Lục bổ nhào vào.
Nhưng Đường Ngọc thấy mày hắn hơi nhăn, là đã cố hết sức.
Tiểu Sơ Lục hôn mặt hắn, hắn hơi hơi giật mình, lát sau ôm chặt bé, cũng hôn lên trán bé
Một phía khác có tiếng bước chân tiến lên, Trần Thúc dừng một chút, ngước mắt nhìn về phía phương hướng Đường Ngọc, chậm rãi đứng lên.

Kỳ thật rõ ràng nhìn không thấy, Đường Ngọc tiến lên, nhẹ nhàng

dựa vào lòng ngực hắn, duỗi tay vòng lấy hông hắn, "Thiếp nhớ chàng……"
Âm thanh nàng ôn hòa, trên người mang theo hương hải đường thanh đạm quen thuộc
Đầu ngón tay Trần Thúc nhẹ nhàng run rẩy, một lát sau mới cúi người ôm chặt nàng, âm thanh có chút nghẹn ngào nói, "Ta cũng vậy……"
Trong mắt Đường Ngọc đầy hơi nước, lại tận lực không cho hắn phát hiện.

"A Ngọc, ta đã trở về." Âm thanh hắn thực nhẹ, như hồng vũ từ từ rơi vào đáy lòng nàng, mặc dù hắn chưa mở miệng nói, nàng cũng biết đoạn đường này hắn qua không dễ chút nào
"Chàng không có nuốt lời." Nàng cũng nhẹ giọng.
Bất chợt, chỗ sâu nhất trong đáy lòng Trần Thúc tựa như sụp đổ, hắn biết cho dù hắn không nói, nàng đều hiểu rõ……
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Trung thu tháng tám, thời điểm về phủ đã gần đến hoàng hôn.
Tiểu Sơ Lục treo trên cổ Trần Thúc, ầm ĩ muốn tắm cùng cha
Đường Ngọc biết đoạn đường này tiểu Sơ Lục rất nhớ hắn, hận không thể lúc nào cũng ở cạnh bên hắn.

Nhưng tiểu Sơ Lục tắm rửa làm ầm ĩ, muốn chơi nước thật lâu, Đường Ngọc sợ bé tắm cùng Trần Thúc, Trần Thúc cảm lạnh.
"Cha nhìn con tắm gội được không?" Đường Ngọc ôn hòa thương lượng cùng bé, "Đã lâu cha không gặp con, chờ con tắm gội xong, rồi cha lại tắm được không?"
Trần Thúc ấm giọng, "Nghe mẫu thân nói đi con."
Sơ Lục lúc này mới gật đầu.
Tiểu Mễ cùng Bình Á đã chuẩn bị xong nước, Lê ma ma ôm tiểu Sơ Lục đi nhĩ phòng trước
Lê ma ma vốn muốn cởi xiêm y cho bé trước, nhưng tiểu Sơ Lục phải đợi cha cùng mẫu thân tới, Lê ma ma biết bé thấy trước mặt phụ mẫu, liền bắt đầu tùy hứng.
Đường Ngọc vừa lúc đỡ Trần Thúc đi vào, "Để cho con đi, Lê ma ma."

Lê ma ma đáp ứng.
Đường Ngọc như lột trứng gà, lột tiểu Sơ Lục sạch sẽ.
Tiểu Sơ Lục sắp hai tuổi, có thể tự mình ngồi trong thau tắm rửa.

Nhưng Sơ Lục hoạt bát hiếu động, ngồi trong thau tắm sẽ không thành thật, múc nước, nhảy nhót, muốn chơi thế nào thì chơi, cũng bắn nước đầy người Đường Ngọc cùng Trần Thúc
Tiểu Sơ Lục chơi thật sự vui vẻ, đặc biệt là đã lâu không gặp Trần Thúc, ở trước mặt Trần Thúc làm ầm ĩ.
Trần Thúc tuy rằng nhìn không thấy, nhưng cũng chơi với tiểu Sơ Lục thực vui vẻ.
Đường Ngọc không dám để tiểu Sơ Lục tắm lâu, cầm khăn tắm bọc bé đứng dậy, bé còn đang cười khanh khách.
Đáy lòng Trần Thúc tựa như hòa tan.
Đường Ngọc gọi Lê ma ma tới, Trần Thúc đang lau đầu cho tiểu Sơ Lục, Đường Ngọc để Lê ma ma đổi thau nước.
Lê ma ma thấy xiêm y hầu gia cũng ướt khá nhiều, hẳn là trước đây do tiểu thế tử làm ầm ĩ.
Tiểu Mễ mang theo nha hoàn thô sử trong viện tới xử trí.
Tiểu Sơ Lục được lau khô thực nhanh

Đường Ngọc nhẹ giọng nói, "Đi chơi với Lê ma ma một lát đi con."
Tiểu Sơ Lục còn muốn cha.
Đường Ngọc nói, "Lát nữa cha tới tìm con"
Lúc này tiểu Sơ Lục mới được Lê ma ma ôm đi.
Tuy rằng vừa rồi Trần Thúc không tắm cùng tiểu Sơ Lục, nhưng vạt áo trước người ướt không ít, Đường Ngọc sợ hắn cảm lạnh.
Nước trong thau tắm đều đã được đổi, Đường Ngọc cởi xiêm y cho hắn
"Từ từ thôi." Nàng dìu hắn vào trong nước.
Tiểu Sơ Lục không ở đây, nhĩ phòng bỗng nhiên an tĩnh lại.
Đường Ngọc đi lấy xiêm y cho hắn, trong nhĩ phòng ngoại trừ tiếng hít thở, phảng phất chỉ có tiếng nước.
Trần Thúc ngửa đầu dựa vào rìa thau tắm, nhớ tới tiếng Sơ Lục vừa cười, muốn chơi cùng hắn, hắt nước vào hắn, Đường Ngọc nghiêm khắc nhắc nhở, dường như chưa bao giờ nghe nàng nói chuyện với

tiểu Sơ Lục như vậy, nhưng tiểu Sơ Lục rất nghe lời
Hắn ngày ngày đều mong mẫu tử bọn họ trở về, giống như trong đêm tối mong sao trời cùng ánh trăng.
Vừa rồi khi Sơ Lục cùng Đường Ngọc ôm hắn, sương mù nơi đáy lòng hắn mới tựa như có chút tiêu tán
Phía sau có tiếng bước chân, là Đường Ngọc quay trở lại.
"Trường Doãn?" Nàng vừa cầm xiêm y, vừa gọi một tiếng, sợ hắn ngủ.
"Ừm" Hắn lên tiếng.
Đường Ngọc tiến lên, cầm lấy khăn tắm bên cạnh giúp hắn chà lau.
Trần Thúc ngồi thẳng.
Hai người cũng cố ý không đụng vào đề tài hắn mù
Nàng lau gương mặt, cổ, bả vai cho hắn, hắn vẫn luôn an tĩnh, không lên tiếng.
"Lại ngồi thêm một lát, hay là mặc xiêm y?" Đường Ngọc hỏi.
Đường Ngọc biết hắn không thể ngồi quá lâu, nhưng vẫn tận lực hỏi ý hắn
"Đi lên thôi" Hắn nhẹ giọng.
Nàng dìu hắn đứng dậy, rồi sau đó khoác khăn tắm, dìu hắn từ thau tắm ra ngoài, mặc tầng tầng xiêm y cho hắn
"Lau xong đầu hãy đi ra ngoài đi, ngoài phòng lạnh"
"Được."
Hắn ngồi trước gương đồng trên giường nhỏ, Đường Ngọc đứng lau đầu cho hắn
Hắn ngồi, nàng đứng, bỗng nhiên, hắn duỗi tay ôm lấy nàng, vùi đầu vào lòng nang, một tiếng cũng chưa nói
Đường Ngọc biết đáy lòng hắn còn điều chưa nói
"A Ngọc, Ta....nếu tương lai ta vĩnh viễn nhìn không thấy, cũng vĩnh viễn mang bộ dáng ốm yếu này……" Thanh âm hắn hơi khàn.
"Chàng đều là Trần Thúc."
Hắn run rẩy, càng thêm ôm chặt nàng
Nàng mỉm cười, "Đều là chó con của thiếp……"
Trần Thúc cứng đờ, nơi đáy lòng nào đó dường như dần dần hòa tan, trong mắt đều là ôn nhuận, vẫn là âm thanh nghẹn ngào nói, "Đường Ngọc……"
Đường Ngọc ôm hắn, ôn nhu nói, "Trường Doãn, không sợ, về nhà

rồi.”

Hắn ôm nàng gắt gao
……
Đường Ngọc dìu hắn ra khỏi nhĩ phòng, tiểu Sơ Lục muốn ở cùng Trần Thúc
Trần Thúc ngồi trên giường chơi cùng bé
Tắm gội cho phụ tử hai người bọn họ xong, Đường Ngọc một thân đầy mồ hôi
Phụ tử bọn họ chơi trên giường, chủ yếu là tiểu Sơ Lục muốn ở cùng Trần Thúc, Đường Ngọc đi nhĩ phòng.
Vào trong nước, hơi nước lượn lờ, mắt cũng liền mờ mịt không thấy được.
Trần Thúc thật không tốt, nàng không thể không nhìn ra
Lại nhớ đến lời Lan thúc nói trước đây, cùng với bộ dạng Trần Thúc vùi đầu trong lòng nàng, lòng Đường Ngọc khó chịu như bị tảng đá đè nặng
Đường Ngọc ngửa đầu dựa vào cạnh thau tắm, nhìn trần nhà xuất thần, nhớ tới khi còn bé mới gặp Trần Thúc, trong nhà mới sinh biến cố, Trần Thúc cũng là như vậy, không chịu mở miệng nói chuyện, chỉ đi theo nàng, kỳ thật rõ ràng muốn ở cùng nàng, nhưng lại không chịu mở miệng……
Một lát sau, Đường Ngọc thay đổi xiêm y ra ngoài, trên người đều là mùi hương thơm ngát lúc tắm gội xong
Tết trung thu, Lê ma ma chuẩn bị bánh trung thu.
Tiểu Sơ Lục ăn không hết nhiều bánh như vậy, Đường Ngọc chia cùng bé
Bé một hai phải đút Trần Thúc.
Trần Thúc cắn một miếng, tiểu Sơ Lục còn muốn đút hắn.
Trần Thúc kỳ thật không muốn ăn, nhưng tiểu Sơ Lục đút, hắn không muốn làm Sơ Lục thất vọng.
Tiểu Sơ Lục lại đút Đường Ngọc, ba người chia nhau ăn một khối bánh trung thu to
Tiểu Sơ Lục ngủ sớm, nhưng hôm nay bé nói muốn ngủ cùng cha, phụ tử hai người ôm nhau ngủ chung, ấm áp lại hòa hợp.
Đường Ngọc ngồi ở mép giường canh thật lâu, cho đến lúc tiểu Sơ

Lục ngủ rồi.
Đường Ngọc cúi người bế bé lên.
Buổi tối tiểu Sơ Lục ngủ không thành thật, tay đấm chân đá, lăn qua lộn lại, Trần Thúc bệnh, giấc ngủ ngắn, cũng nghỉ ngơi không tốt, Đường Ngọc không dám để tiểu Sơ Lục ngủ cùng hắn, chờ bé ngủ rồi mới ôm đi.
Lê ma ma ôm tiểu Sơ Lục trở về phòng.
Đường Ngọc cũng nhẹ nhàng trở về phòng, thấy Trần Thúc còn ngủ.
Nàng đã thực nhẹ, nhưng hắn vẫn tỉnh.
"Đánh thức chàng sao?" Nàng nhẹ giọng.
Vừa nãy nằm cùng tiểu Sơ Lục, là đã ngủ rồi.
"Ngủ không yên ổn." Hắn cũng không gạt nàng.
Nàng nằm xuống, chui vào trong ổ chăn, ôm hắn, "Ngủ đi, có đốt đèn."
Hắn nuốt nhẹ trong cổ họng, hôn lên đôi môi nàng
Hắn chỉ có sức lực hôn nàng, thực mau, lại ngủ trong lòng nàng.
Trung thu trăng tròn, mọi việc đều sẽ dần tốt lên thôi……
Đường Ngọc ôm chặt hắn..

Chương 106: 106: Kiên Trì

Buổi sáng, mấy người Phùng Vân cùng Vạn Siêu tới viện
Đường Ngọc hôm qua mới hồi phủ, xử lý vài việc trong nhà, lại chiếu cố Trần Thúc cả một đêm, khi mấy người Phùng Vân đến viện, Đường Ngọc còn chưa tỉnh.
Trần Thúc gặp mấy người Phùng Vân cùng Vạn Siêu tại phòng ngoài
Tiểu Sơ Lục quấn lấy muốn ở một chỗ cùng cha, sắc mặt Trần Thúc có chút tái nhợt, ôm tiểu Sơ Lục ngồi trên người một lát, rồi sau đó mới để Lê ma ma mang tiểu Sơ Lục đi đến chỗ tổ mẫu
Lúc Đường Ngọc tỉnh, mơ hồ nghe được có tiếng nói chuyện ở phòng ngoài, mới nhớ tới tối hôm qua Trần Thúc sau nửa đêm ho đến khó chịu, nàng chiếu cố cả đêm, ngủ không được nhiều.
Bây giờ, Đường Ngọc tỉnh, đơn giản rửa mặt thay đổi xiêm y, vén mành lên đi từ trong phòng ra ngoài, mới thấy là mấy người Phùng Vân, Vạn Siêu, Bào Thừa Trạch và Đơn Hi Văn
Mấy người thấy nàng, đều cung kính hành lễ, "Gặp qua phu nhân."
Đường Ngọc mỉm cười.
"A Ngọc……" Trần Thúc lên tiếng, lại nắm tay ho nhẹ vài tiếng.
Đường Ngọc bưng nước ấm cho hắn.
Trần Thúc nhận, nhẹ nhấp một ngụm, không có ho khan tiếp, nhưng sắc mặt vẫn không được tốt
Tối hôm qua nhìn bộ dáng Trần Thúc, trong lòng Đường Ngọc biết rõ, nhưng chuyến này rốt cuộc Trần Thúc đã xảy ra chuyện gì, nàng mới hồi phủ, trong phủ còn không có người nói với nàng.
Bộ dáng Trần Thúc tối hôm qua, sáng nay còn đang nhọc lòng việc của Kính Bình Hầu phủ, trong lòng Đường Ngọc có chút lo lắng.
Việc Bình Nam phủ cùng Vạn Châu phủ, Trần Thúc chưa từng giấu giếm Đường Ngọc.

Bây giờ Đường Ngọc ở đây, mấy người Phùng Vân cùng Vạn Siêu vẫn còn đang tiếp tục thương nghị với Trần Thúc chuyện xưng quân hầu

Đoạn thời gian này Trần Thúc ở trong phủ, hẳn là vẫn luôn gặp mấy người Phùng thúc ở viện vào buổi sáng
Bình Nam phủ cùng Kính Bình Hầu phủ chuyện nào quan trọng mới có thể tìm đến hẳn, còn việc khác, Phùng thúc sẽ giải quyết.
Xưng quân hầu là chuyện quan trọng.
Mọi việc cần Trần Thúc quyết định.
Đường Ngọc nghe mấy người Phùng Vân thương nghị cùng Trần Thúc thời cơ thích hợp, các châu quận xung quanh sẽ có nơi dựa vào, sẽ có nơi đối địch, sẽ có nơi trung lập, những thứ này đều do nhân tố thời cuộc mấu chốt ảnh hưởng……
Còn có một việc, bây giờ Trần Thúc bệnh, hai mắt mù, thân thể dường như đều nằm trên giường, đây có phải thời cơ thích hợp xưng quân hầu hay không, toàn bộ quá trình, đều quyết liệt mà rất lao tâm.
Đường Ngọc ở cạnh hẳn.
Lúc hẳn ho khan, nàng vuốt lưng cho hẳn, cũng sẽ khoác thêm xiêm y cho hẳn khi hẳn bảo lạnh, sau đó gọi đám người Bình Á thêm chút bạc than ở phòng ngoài
Chuyện xưng quân hầu liên lụy cực rộng, không phải một buổi sáng có thể định ra được
Một lát sau, Phùng Vân nói tới việc hạ tuần, cũng nói lần này phu nhân cùng tiểu thế tử đi kịp thời, toàn bộ hạ tuần đều xử trí khéo léo, ân uy cùng thi, hầu gia tuy rằng không ở đó, nhưng phu nhân cùng tiểu thế tử có mặt, trấn an rất nhiều thành trì Bình Nam

Bởi vì Đường Ngọc chính là người Bình Nam, tiểu Sơ Lục cũng là nửa người Bình Nam
Lần này Đường Ngọc hạ tuần cho bá tánh Bình Nam một liều thuốc an thần, Kính Bình Hầu phủ là thật sự muốn tiếp quản toàn diện Bình Nam, chứ không phải chỉ đoạt lấy rồi đi.
Vạn Siêu đúng lúc nói, "Việc hạ tuần các thành trì, phu nhân đều rất rõ ràng."
Trần Thúc chuyển hướng Đường Ngọc, có chút ngoài ý muốn.
Đường Ngọc nói, "Trên đường trở về đã thương nghị cùng Vạn tướng quân, Bào đại nhân cùng Đơn đại nhân, cảm thấy Bình Nam sẽ không có nhiễu loạn lớn, nhưng xác thật có mấy nơi thành trì dân

oán sôi trào, cần đổi thủ thành.

“

Trần Thúc an tĩnh nghe, “Tiếp tục nói.”
Đơn Hi Văn mở bản đồ Bình Nam ra, lần lượt nói tới mỗi một thành trì trên đường hạ tuần đi qua, Vạn Siêu, Bào Thừa Trạch cùng Đường Ngọc sẽ bổ sung mỗi một chỗ
Phùng Vân cùng Trần Thúc đều phát hiện, Đường Ngọc đối với mỗi nơi thành trì đều rất quen thuộc, dân cư, thuế má, còn có đóng quân vân vân.

Mà Vạn Siêu, Bào Thừa Trạch và Đơn Hi Văn đi hạ tuần cùng với nàng, cũng không đánh gãy lời Đường Ngọc nói, hơn nữa đối với lời Đường Ngọc nói cũng thực tán thành.
Mục đích đầu tiên của hạ tuần là trấn an cùng cho thấy thái độ của Kính Bình Hầu phủ, một mục đích khác, chính là thị sát cùng đổi đi những người không thích hợp
Phùng Vân mở miệng hỏi.
Vạn Siêu nhìn về phía Đường Ngọc, “Phu nhân đối với các thành trì là rõ ràng nhất, phu nhân tùy ý nói trước.”
Bào Thừa Trạch và Đơn Hi Văn cũng đều không có ý kiến, đều đang chờ Đường Ngọc mở miệng.

Trần Thúc biết chuyến hạ tuần này, Đường Ngọc đã làm cho Vạn Siêu, Bào Thừa Trạch và Đơn Hi Văn sinh lòng tôn kính, đoạn đường này không biết có bao nhiêu ăn ý
Đường Ngọc theo thứ tự nhắc tên vài toà thành trì, “Mấy chỗ địa phương này, khi đến đó dân tâm không ổn, nhiều oán giận, thủ thành cũng lừa gạt nhiều, cứ thế mãi, mâu thuẫn sẽ trở nên gay gắt, hơn nữa tiếng oán than của bá tánh rất lớn, nếu lúc này đổi thủ thành, đặt người thích hợp vào vị trí này, ngược lại sẽ làm bá tánh địa phương tin cậy Kính Bình Hầu phủ.”
Vạn Siêu gật đầu, “Mạt tướng đồng ý phu nhân nói, mấy chỗ này mạt tướng đi qua hai lần, phần lớn làm theo ý mình, bằng mặt không bằng lòng, tiếp tục giữ ngược lại đối với Bình Nam mà nói không phải chuyện tốt.”

Bào Thừa Trạch và Đơn Hi Văn cũng không phản đối
"Vậy ý hầu gia thì sao?" Phùng Vân hỏi.
Trần Thúc gật đầu, "Các ngươi an bài."
Đường Ngọc thấy Trần Thúc lại bắt đầu ho khan, vừa lúc Tiểu Mễ bưng thuốc đã nấu xong đi vào.
Đường Ngọc ấm giọng nói, "Uống thuốc trước đi, chuyện khác buổi chiều lại nói kỹ càng tỉ mỉ hơn?"
Phùng Vân cũng nói, "Phu nhân nói phải."

Trần Thúc gật đầu, mấy người đều thối lui.
Phòng ngoài không còn người khác, Đường Ngọc thấy Trần Thúc nhíu mày.
Trần Thúc có thói quen kháng cự việc uống thuốc, bây giờ chỉ lộ ra bộ dáng không thích, không có cự tuyệt, là thật sự bệnh nghiêm trọng, tự mình hiểu rõ trong lòng, không uống thuốc không được……
Trần Thúc nhạt giọng nói, "Để đó một lát trước đi, nguội một ít lại uống."
Kháng cự, có thể kéo bao nhiêu thời gian thì kéo
Đường Ngọc duỗi tay chạm chén thuốc, vốn cũng chỉ là ấm áp, trong phủ đều biết hắn khó uống thuốc, thuốc bưng lên cũng đều đã để bớt nóng
"Trường Doãn, thuốc không nóng." Đường Ngọc nhẹ giọng.
Trần Thúc hơi ngốc, bất chợt, môi nàng chạm môi hắn, nàng uống một ngụm, đút hắn một ngụm.
Hắn sửng sốt, nhất thời không kịp phản ứng
Một chén thuốc, Đường Ngọc phân sáu bảy phần đã đút xong.
Đút xong, môi nàng còn dán vào môi hắn, "Hết rồi, đã uống xong……"
Hắn phảng phất mới phục hồi lại tinh thần, ngậm lấy đôi môi nàng, cổ họng nhẹ nhàng nuốt nuốt, "Ngày mai đút ta tiếp."
"Ừm" Đường Ngọc khẽ ừ một tiếng.
"A Ngọc……" Hắn duỗi tay xoa hông nàng, "Ta……"
Đường Ngọc hơi giật mình, nàng dìu hắn đứng dậy trở về giường, hắn còn có chút ho khan, Đường Ngọc buông màn gấm, nhẹ giọng nói, "Sơ Lục đến chỗ tổ mẫu sao?"
Hắn lên tiếng.

Đường Ngọc hôn lên đôi môi hắn, đầu ngón tay xoa hông hắn, đầu ngón tay nàng ấm áp làm sắc mặt hắn đỏ lên.
……
Một lát sau, tiểu Sơ Lục trở về, "Cha."
"Ừm." Trần Thúc lên tiếng.
"Cha mặt đỏ." Tiểu Sơ Lục nói
Trần Thúc hơi ngây ngốc
Đường Ngọc nói, "Thiếp đi gặp tổ mẫu, chàng ở cùng Sơ Lục một lát."
Trần Thúc khẽ ừ một tiếng.
Tiếng bước chân nàng ra khỏi phòng, đáy lòng hắn có chút không nỡ

……
Ra khỏi phòng, Đường Ngọc gặp được Trần Phong trong sân
Đường Ngọc dừng chân, cảm thấy đã gặp qua ở nơi nào
Trần Phong nhìn thấy Đường Ngọc cũng ngẩn người, xấu hổ hành lễ, "Trần Phong gặp qua phu nhân."
Hắn chính là Trần Phong?
Đường Ngọc bỗng nhiên nhớ trước đây Trần Thúc đã nói, Trần Phong nói với hắn, nàng thích trên mặt có bôi hương phấn.
Đường Ngọc cũng nhớ vì sao lại có ấn tượng với Trần Phong, lúc trước ở Quan Thành, Lư gia tiêu cục tìm hộ vệ, một người trong số đó chính là Trần Phong, Đường Ngọc giống như bỗng nhiên hiểu lúc trước vì cái gì Trần Thúc lại cho rằng nàng thích trên mặt bôi hương phấn, bởi vì Trần Phong lúc ấy……
Trần Phong không có ngẩng đầu, tiếp tục cung kính nói, "Phu nhân, Trần Phong vẫn luôn ở lại kinh thành làm việc cho hầu gia, bây giờ mới trở về."
Trần Phong ước gì nàng không nhớ rõ hắn mới tốt
Đường Ngọc không lật tẩy hắn, mà là hỏi, "Trần Phong, lần này là ngươi đưa Trường Doãn về Miểu thành sao?"
Trần Phong ngẩng đầu, đáp, "Là thuộc hạ đưa hầu gia về Miểu thành."
Đường Ngọc hít sâu một hơi, nhẹ giọng nói, "Trần Phong, nói cho ta biết, rốt cuộc Trường Doãn đã xảy ra chuyện gì……"

Trần Phong chần chờ, "Phu nhân…… Hầu gia dặn dò……"
Đường Ngọc cũng đoán được, toàn bộ hầu phủ người biết chuyện cũng không nhiều lắm, bao gồm chuyện Trần Thúc bệnh nặng, kỳ thật rất nhiều người ở hầu phủ đều không biết, cũng sợ để lộ tiếng gió, nhưng nếu Trần Phong đưa Trần Thúc trở về, vậy Trần Phong nhất định biết được chuyện từ đầu đến cuối.
Trần Thúc quả thực đã dặn dò trong phủ
Đường Ngọc tiến lên, ấm giọng nói, "Ngươi nói với ta, hay là ta nghĩ cách làm cho ngươi nói?"
Trần Phong ngơ ngẩn, bỗng nhiên hiểu ý, phu nhân ôn hòa, nhưng cũng không đại biểu không lợi hại.
Trần Phong nuốt nhẹ trong cổ họng, lại lần nữa đối diện ánh mắt Đường Ngọc, chỉ phải trầm giọng nói, "Phu nhân, trên đường hầu gia về Miểu thành, bị người Ngụy Chiêu Đình bắt, nhốt hầu gia hai ngày, cho hầu gia uống hai lần thuốc…… Khi thuộc hạ tìm được hầu gia, ý thức hầu gia cũng đã mơ hồ, hai mắt không nhìn thấy gì, bụng còn đang quặn đau, một thân đều là mồ hôi lạnh, cả người đều như……"
Trần Phong nói không được.
Đường Ngọc tựa như ngã vào hầm băng……
Khó trách, thì ra…… Hốc mắt Đường Ngọc ửng đỏ, lông mi nhẹ nhàng run rẩy, ép buộc mình bình tĩnh trở lại, tiếp tục hỏi, "Vậy Ngụy Chiêu Đình đâu? Hầu gia làm sao thoát thân?"
Nàng sợ còn có sự cố khác nàng không biết
Trần Phong nói, "Là Tấn đế giết Ngụy Chiêu Đình, sau đó thả hầu gia."
Ánh mắt Đường Ngọc ngưng trọng, tiểu hầu tử?
Trần Phong tiếp tục nói, "Hầu gia bị trọng thương, là người của Tấn đế mang hầu gia xuống núi, nếu không chúng ta cũng tìm không được, tiếp sau đó, liền gặp đóng quân Miểu thành tới, nói là phu nhân nhờ Vạn tướng quân an bài đóng quân tới đón, tiếp theo mới an ổn trở về Miểu thành, trên đường không gặp gió sóng gì."
Đây là sự tình từ đầu đến cuối.
Trần Thúc không nhắc tới trước mặt nàng, là sợ chuyện hắn bị Ngụy Chiêu Đình tra tấn mà Trần Phong vừa nhắc tới bị nàng biết được, sẽ làm nàng khó chịu.

Nàng thấy bộ dáng hắn bây giờ đã lo lắng, nhưng tình huống khi đó hắn gặp còn muốn khổ sở hơn rất nhiều……
Đường Ngọc duỗi tay sờ sờ khóe mắt, "Ta biết rồi, ngươi đi tìm Trường Doãn đi, nhớ rõ, không được nói với chàng ta đã biết."
"Vâng, phu nhân." Trần Thúc lên tiếng.

……
Gặp Trần Phong xong, Đường Ngọc không đi đến viện tổ mẫu, mà cho Bảo Hương gọi Lan thúc tới.
Lan thúc gặp nàng, cung kính chắp tay, "Phu nhân tìm lão nô?"
Đường Ngọc ấm giọng nói, "Lan thúc, ta muốn hỏi một chút về bệnh của Trường Doãn, việc tìm đại phu……"
Trước đây nàng chỉ cho rằng Trần Thúc trên đường gặp trắc trở, bệnh nặng một hồi, nhưng nghe Trần Phong nói xong, mới biết được căn bản không phải bệnh……
Sáng nay thấy bộ dạng Trần Thúc gặp mấy người Phùng thúc ở phòng ngoài, hắn là đã nhiều ngày cũng chưa ngưng, chuyện quan trọng trong phủ nhiều, hắn căn bản không có biện pháp tĩnh dưỡng, hơn nữa, trong lòng nàng còn có lo lắng khác, Lan thúc hẳn là rõ ràng.
Nàng hỏi xong, Lan thúc nói, "Hầu gia bệnh, mời đến chính là đại phu Miểu thành, còn có đại phu hầu phủ trước đây đưa từ Giang thành đến, thuốc đang dùng bây giờ, đều là do hai đại phu kia phối, hai mắt hầu gia mù, cũng đã cho người đi mời Lưu đại phu Đào thành, chỉ sợ thời gian tới lui cũng cần một hai tháng……"
Quả nhiên, trong lòng Đường Ngọc đoán được, hắn là bởi vì không thể dứt việc Kính Bình Hầu phủ ra, cho nên thà rằng chờ hai tháng……
Đường Ngọc thở dài, "Lưu đại phu trước đây đã chữa mắt cho tổ mẫu, khi đó hai chân Lưu đại phu đã không tiện, ta lo lắng không phải chỉ có một hai tháng……"
Lan thúc hơi kinh ngạc.
Đường Ngọc biết rõ, trong lòng Trần Thúc hiểu, nhưng vì việc Kính Bình Hầu phủ, đi không được, chỉ có thể ngồi yên chờ đợi
"Ta đã rõ Lan thúc." Đường Ngọc không có nói tiếp

……
Trên đường đến viện tổ mẫu, Đường Ngọc đều cúi đầu suy nghĩ
Chờ khi đến viện tổ mẫu, mới thấy vẻ mặt tổ mẫu u sầu.
Trần Thúc về sớm hơn nàng mấy ngày, tổ mẫu đã biết Trần Thúc bệnh nặng, vẫn luôn ở trong viện không có ra ngoài
Tổ mẫu thở dài, "Đứa nhỏ Trường Doãn này, chịu nhiều tai nạn, cả một đêm ho khan, ban ngày cũng không ngừng, đôi mắt cũng nhìn không thấy……"
Tổ mẫu vuốt nước mắt, "Rõ ràng hài tử tốt như vậy, sao ông trời lại đối xử với hắn vậy chứ!"
Tổ mẫu thật lòng thích Trần Thúc, cũng thật sự đau lòng Trần Thúc.
Đường Ngọc trấn an, "Tổ mẫu, Trường Doãn sẽ khá lên thôi……"
Tổ mẫu vẫn nhịn không được rơi nước mắt, "Ta đau lòng cho Trường Doãn…… Vốn khi còn bé đã không dễ dàng gì, khó khăn lắm mới dưỡng thân thể khỏe hơn chút, bây giờ lại về dáng vẻ này, tổ mẫu sợ……"
Đường Ngọc vừa nắm tay tổ mẫu, vừa trấn an lần nữa, "Tổ mẫu, con muốn đưa Trường Doãn đi chữa bệnh."
Tổ mẫu vẫn nghẹn ngào, nhưng ngừng khóc.
Đường Ngọc nói, "Chàng bệnh có chút nặng, con sợ chàng suốt ngày ở trong phủ, làm chậm trễ bệnh tình, con muốn đưa chàng đi Đào thành gặp Lưu đại phu."
Tổ mẫu chần chờ, "Hắn đã nói với tổ mẫu, đi mời Lưu đại phu rồi."
Đường Ngọc nói, "Trước đây chân Lưu đại phu đã có tật, qua lại trên đường đã mất hai tháng, nếu chân Lưu đại phu không có chuyển biến tốt, có lẽ chờ một hai tháng cũng đợi không được Lưu đại phu tới, ngược lại còn làm chậm trễ thời gian chữa bệnh."
Đường Ngọc nhìn bà, "Tổ mẫu, con muốn hai ngày nữa sẽ lên đường, đi cùng Trường Doãn đến Đào thành, chữa cho dứt bệnh."
Tổ mẫu trầm ngâm một lát, trầm giọng nói, "Con nói đúng, chỉ là Bình Nam phủ cùng Kính Bình Hầu phủ này việc vặt quá nhiều…… Ta sợ Trường Doãn chưa chắc có thể đi được…… Con khuyên nhủ hắn."
Đường Ngọc gật đầu..

Chương 107: 107: Kiên Trì 2

Khi về đến chủ viện, Trần Thúc và tiểu Sơ Lục đều ngủ.

Phụ tử hai người ngủ cùng một chỗ với nhau
Khi tiểu Sơ Lục ngủ trưa sẽ hơi thành thật, ban đêm ngủ sẽ làm ầm ĩ, cho nên khi ngủ trưa, Lê ma ma không ôm bé đi, cũng cho bé ngủ cùng Trần Thúc
Đường Ngọc tay chân nhẹ nhàng tiến lên, ngồi xuống bên mép giường
Tiểu Sơ Lục ngủ bên trong, Trần Thúc ngủ bên ngoài, toàn bộ khuôn mặt không có bao nhiêu khí huyết, cau mày, khuôn mặt u sầu khóa chặt, khi Đường Ngọc nhìn hắn, hắn là đang gặp ác mộng, trong mộng có giãy giụa, bỗng nhiên bất chợt tỉnh, thở hổn hển.

Đường Ngọc nắm lấy tay hắn, nhẹ giọng nói, "Trường Doãn, thiếp ở đây.

"
Trần Thúc nắm chặt tay nàng, thật lâu sau mới phản ứng lại, trầm giọng nói, "Ta mơ thấy khi còn bé, trong nhà xảy ra chuyện……"
Đó là cơn ác mộng khi hắn còn bé, vốn đã mấy năm nay không thấy, nhưng bây giờ bị mù, trước mắt một mảnh đen nhánh, lần thứ hai giãy giụa nhớ tới.

Đường Ngọc dùng khăn tay lau mồ hôi lạnh trên trán hắn, ấm giọng nói, "Ngủ tiếp một lát đi, Sơ Lục cũng chưa tỉnh, thiếp ở đây với các người.

"
Trần Thúc vẫn luôn nắm tay nàng không có buông ra.

Đường Ngọc cũng sẽ dùng khăn tay lau mồ hôi cho hắn

Hồi lâu sau, tiếng hít thở đều đều truyền đến, tuy rằng ngẫu nhiên sẽ còn tiếng ho khan, nhưng người chưa tỉnh, nắm tay nàng cũng không buông ra.

Lát sau, thật ra không còn gặp ác mộng, nhưng dường như trong lòng có việc, Trần Thúc lại tỉnh một lần.

Đường Ngọc hôn lên trán hắn cái, ôn nhu nói, "Ngủ tiếp một lát đi.

"
Hắn gật đầu.

Lại chờ đến khi Trần Thúc tỉnh, tiểu Sơ Lục cũng tỉnh.

Tiểu Sơ Lục dựa đầu vào ngực hắn, không đứng dậy, vẫn đang ngủ nướng, dán vào người hắn làm nũng.

Hắn cùng tiểu Sơ Lục chơi trong chốc lát, chờ sau đó ho có chút nghiêm trọng thì Lê ma ma đi vào.

"Phu nhân đâu?" Trần Thúc hỏi.

Lê ma ma nói, "Phu nhân ban nãy vẫn luôn ở đây, vừa rồi không lâu nói đi phòng nghị sự.

"
Phòng nghị sự? Trần Thúc ngoài ý muốn.

……
Trong phòng nghị sự, nhìn thấy Đường Ngọc đều sôi nổi chắp tay chào hỏi, "Phu nhân!"
Đường Ngọc trước đây đã có uy vọng trong lòng quan viên Bình Nam phủ, người khác cũng cung kính với nàng, lần này tin tức hạ tuần truyền về, quan lại Bình Nam càng thêm tôn sùng phu nhân
"Phùng thúc, ta có việc muốn thỉnh giáo" Đường Ngọc nói thẳng.

Phùng Vân dặn dò chút việc, rồi sau đó ra phòng nghị sự.

Đường Ngọc cùng Phùng Vân sóng vai dạo bước, "Phùng thúc, ta muốn lén hỏi ngài một tiếng, nếu bây giờ đưa Trường Doãn rời khỏi Bình Nam đi chữa bệnh, việc trong phủ không có Trường Doãn, có ổn không?"
Phùng Vân ngoài ý muốn, "Lão thần có nghe nói, hầu gia đã cho người mời đại phu tới phủ chăm sóc, hẳn là đang trên đường truyền tin.

"
Đường Ngọc lại nói, "Đại phu qua lại trên đường chính là mất hai tháng, trước đây khi ta cùng tổ mẫu đi Đào thành, chân Lưu đại phu bị tật, căn bản đi không được đường xa, ta sợ nếu bệnh chân của Lưu đại phu không có chuyển biến tốt, có lẽ chờ một hai tháng cũng đợi không được Lưu đại phu tới, ngược lại còn làm chậm trễ thời gian…… Hơn nữa……"
Đường Ngọc dừng một chút, trầm giọng nói, "Đây không phải bệnh, ta muốn sớm trị cho Trường Doãn"
Phùng Vân hơi kinh ngạc, "Sao phu nhân biết được?"
Đường Ngọc gật đầu, "Ta sợ qua thời điểm chữa trị tốt nhất, tương lai sẽ để lại di chứng, thân thể chàng vốn đã yếu đuối, ta sợ chịu không nổi hành hạ……"

Phùng Vân là lão nhân Vạn Châu phủ, tình huống Trần Thúc trước đây Phùng Vân đều biết, phu nhân nhắc tới, trong lòng Phùng Vân còn sợ hãi.

Đường Ngọc tiếp tục nói, "Trước đây khi Trần Thúc chưa về Miểu thành, mọi việc cũng đều do Phùng thúc cùng Vạn tướng quân hỗ trợ lo liệu, mặc dù Trần Thúc trở về Miểu thành, các việc khác nhau cũng có Phùng thúc cùng Vạn tướng quân, ảnh hưởng sẽ không lớn.

Hiện giờ, hẳn chỉ có việc xưng quân hầu mới cần Trần Thúc có mặt, đúng không?"

Phùng Vân gật đầu, "Phu nhân, việc này liên lụy quá nhiều, cần cẩn trọng.

"
Đường Ngọc gật đầu, "Vậy bây giờ và trễ hơn, hai thời điểm xưng quân hầu khác nhau thì có gì không giống?"
Phu nhân bỗng nhiên hỏi như vậy, Phùng Vân hơi khựng lại
Đường Ngọc nói, "Sớm nửa năm, muộn nửa năm, ảnh hưởng thật sự lớn như vậy sao?"
Phùng Vân im lặng.

Thật lâu sau, mới nói, "Ngược lại cũng chưa chắc, nếu chuẩn bị chu toàn hơn, kỳ thật càng tốt, lão thần nghĩ, sợ là sau này hầu gia có sơ xuất, hoặc là bệnh tình vẫn luôn không thể chuyển biến tốt hơn, cho nên muốn mau chóng tạo chỗ để phu nhân cùng tiểu thế tử dựa vào…… Xưng quân hầu, đó là thông báo tứ phương, vô luận là tân triều hay là Lưu thành, đều sẽ không dễ dàng đối lập cùng Kính Bình Hầu phủ, ít nhất mười hay hai mươi năm, phu nhân cùng tiểu thế tử đều sẽ an ổn, cho nên hầu gia muốn nhanh chóng……"
"Ta biết" Ánh mắt Đường Ngọc tối tăm
……
Trên đường về viện, Đường Ngọc vẫn luôn không có lên tiếng.

Truyện Khoa Huyễn
Trần Thúc đã tính toán cho trường hợp xấu nhất
Nhưng mà không nói với nàng……
"Phu nhân, hầu gia bảo người trở về đi gặp ngài ấy.

" Tiểu Mễ chờ đón bên ngoài viện
Đường Ngọc hơi kinh ngạc, rồi sau đó nói được
Trần Thúc ngồi trên giường nhỏ trong phòng xuất thần, nghe được tiếng bước chân Đường Ngọc, quay đầu nhìn qua nàng, chỉ là nhìn không thấy.

"Trường Doãn, thiếp đã trở về.

” Đường Ngọc tiến lên.

“Nàng đến phòng nghị sự?” Hắn hỏi.

Đường Ngọc nhẹ giọng, “Ừm, có việc tìm Phùng thúc hỏi.

”
“Hỏi cái gì?” Hắn làm như tùy ý hỏi, nhưng kỳ thật đang rất khẩn trương,
Đường Ngọc nhìn nhìn hắn, không giấu giếm, “Trường Doãn, thiếp hỏi Phùng thúc, bây giờ xưng quân hầu với ngày sau xưng quân hầu, trong đó có gì khác nhau……”
Trần Thúc bỗng nhiên im lặng không nói, phỏng đoán nàng đã biết gì đó
Đường Ngọc ngồi quỳ trước mặt hắn, dùng tư thế ỷ lại nhất dựa vào trên đầu gối hắn, nhẹ giọng nói, “Trường Doãn, chúng ta đi Đào thành chữa bệnh được không?”
Hắn trầm giọng, “Hiện tại không phải lúc, còn có chuyện phải làm.

”
Đường Ngọc tiếp tục, “Các chuyện khác đều không quan trọng, thiếp và Sơ Lục hy vọng nhất không phải là chỗ dựa vào, mà là chàng khỏe mạnh……”
Đầu ngón tay hắn hơi khựng
Đường Ngọc ấm giọng nói, “Đào thành tới lui cần hai tháng, bệnh chân của Lưu đại phu không thể đi xa được, mặc dù có thể đi xa, trên đường có lẽ còn sẽ kéo dài thời gian, nhưng nếu chúng ta trực tiếp đi Đào thành chỉ cần một tháng…… Trường Doãn, chúng ta cùng đi Đào thành, chữa khỏi bệnh lại trở về, thiếp hy vọng chính là Trần Thúc bình an……”
Hắn duỗi tay xoa nàng đầu, “A Ngọc, việc này không phải vui đùa, chờ thêm hai tháng……”
Lời hắn còn chưa dứt, Đường Ngọc đã đứng dậy.

Hắn vốn đang ngồi trên giường nhỏ, bị Đường Ngọc ấn xuống,

"Thiếp không nói đùa trong lúc này, nơi này có Phùng thúc, có Vạn Siêu, có Bào Thừa Trạch và Đơn Hi Văn, nhưng thiếp và Sơ Lục chỉ có chàng……"
Trong mắt Trần Thúc đầy ôn nhuận, đầu ngón tay cũng nắm chặt, trầm giọng nói, "Đường Ngọc…… Ta phải tính toán cho nàng và Miễn Chi"
Đường Ngọc nhìn hắn, cũng nhẹ giọng nói, "Chàng là Kính Bình Hầu, thiếp và Sơ Lục mới là Kính Bình Hầu phu nhân cùng tiểu thế tử; nếu chàng không phải Kính Bình Hầu, thiếp và Sơ Lục cần những thứ này để làm gì?"
Trần Thúc lần thứ hai im lặng.

Nàng cọ chóp mũi lên chóp mũi hắn, "Chúng ta đi nửa năm, dẫn Sơ Lục đi cùng, còn có Đường Đường.

Trường Doãn, chúng ta thành thân ở Đào thành, nơi đó trong trí nhớ của thiếp là nơi tốt đẹp nhất, thiếp còn muốn đến tòa nhà kia, còn muốn đi Cẩm Đường uyển, còn muốn ở một chỗ cùng chàng…… Chúng ta cùng đi Đào thành được không?"
Hắn nuốt nhẹ trong cổ họng, trong đầu vang lên hai loại thanh âm kịch liệt va chạm nhau
"Trường Doãn" Nàng hôn lên khóe miệng hắn
Trong đầu hắn "Ong" một tiếng, hết thảy trắng xóa……

Hắn biết hắn căn bản không lay chuyển được nàng, nghẹn ngào nói, "Nghe nàng……"
Đường Ngọc hôn lên trán hắn
Hắn nhẹ giọng nói, "Đừng khóc……"
Đường Ngọc nín khóc mỉm cười
……
Trước lúc xuất phát, chỉ có Phùng thúc, Vạn Siêu, còn có lão thái thái cùng Dương thị, Mậu Chi tới đưa.

Việc đi Đào thành cần giữ bí mật, không nên truyền ra bên ngoài, người biết càng ít càng tốt.

Lê ma ma, Tiểu Mễ, Bình Á cùng Bảo Hương đi theo hầu hạ.

Trần Thúc gặp gió ho khan, không có tinh thần gì, mặt cũng không có chút máu, xe ngựa tận lực chạy chậm, cũng ít xóc nảy, bên trong xe ngựa đặt thảm lông thật dày, cũng có than ấm.

Vui mừng nhất chính là tiểu Sơ Lục, bởi vì được đi cùng cha
Bé cũng bò lên người Trần Thúc, "Cha.

"
Trần Thúc ôm chặt bé, hôn lên trán bé, "Chờ cha khỏe lại sẽ bế con.

"
Tiểu Sơ Lục hôn gương mặt hắn
Đường Ngọc cười cười.

Tiểu Sơ Lục lại chơi cùng Đường Đường, Trần Thúc tự giác nép vào trong lòng Đường Ngọc nghỉ ngơi
Thời gian từ Miểu thành đi Đào thành mất khoảng một tháng, hạ tuần tháng tám rời khỏi Miểu thành, hạ tuần tháng chín có thể đến Đào thành, thời gian không tính quá dài.

Trong xe ngựa, Đường Ngọc sẽ kể chuyện xưa cho tiểu Sơ Lục nghe, sẽ đọc tin tức Miểu thành cùng Giang thành gửi tới cho Trần Thúc nghe, cũng sẽ giúp hắn hồi phục, phần lớn thời gian, hắn đều tĩnh dưỡng, sẽ chơi cùng tiểu Sơ Lục, cũng sẽ nghe Đường Ngọc đọc sách cho hắn nghe.

Có lẽ một đường này đều tĩnh dưỡng, cũng uống thuốc đúng giờ, ban đêm ôm nhau ngủ, cho nên thời gian gặp ác mộng so với trước đây, cũng càng ngày càng ít, tinh thần so với lúc xuất phát cũng tốt hơn không ít
Hạ tuần tháng chín đến Đào thành, mới xác thật bệnh chân của Lưu đại phu, đi không được Miểu thành.

Mà Lưu đại phu xem qua cho Trần Thúc, cau mày thở dài, "Hầu gia

đến chậm hơn một chút nữa thôi, thì đôi mắt này sợ là sẽ trị không hết……”.

Chương 108: 108: Tức Phụ

Trên đường về phủ (Phủ ở Đào thành nhen), Đường Ngọc vẫn còn thấy sợ
Người cũng thấy sợ, còn có Trần Thúc.
Hai người ngồi trên xe ngựa cũng không nói gì, trong đầu đều là lời Lưu đại phu dặn dò lúc nãy, mỗi ngày đều phải thi châm, dùng thuốc, một ngày cũng không thể dừng, tận lực duy trì nhiều hoạt động mỗi ngày, uống nhiều nước, chú ý phòng lạnh, không lại phải chịu nỗi khổ khác.
Nếu lại có sơ xuất, thần y cũng trị không hết.
Đường Ngọc lên tiếng, "Ta sẽ chăm sóc tốt Trần Thúc."
Lưu đại phu gật đầu.
Tòa nhà cách y quán hơi xa, Đường Ngọc vốn muốn dọn đến nơi cách y quán gần hơn, nhưng Lưu đại phu đã nói duy trì nhiều hoạt động mỗi ngày, kỳ thật mỗi ngày Đường Ngọc không có việc gì, xe ngựa qua lại một đoạn đường, ở nơi náo nhiệt dừng lại một chút, cùng Trần Thúc đi dạo, vừa vặn đúng ý Lưu đại phu dặn dò.
Nàng cũng sợ hắn suốt ngày ngồi buồn trong viện, suy nghĩ miên man
Từ y quán về tòa nhà, một đường yên ổn, cũng không xóc nảy.
Mới vừa đến Đào thành, Đường Ngọc liền cùng Trần Thúc tới y quán, Lê ma ma đưa tiểu Sơ Lục về tòa nhà trước, vì Đường Ngọc sợ không thể chú ý tiểu Sơ Lục
Ước chừng nửa canh giờ, xe ngựa thắng lại, ngừng trước cửa tòa nhà
Đường Ngọc dìu hắn xuống xe ngựa, dặn dò, "Bậc thang."
Hắn nhẹ ừm.
Từ cửa đến Cẩm Đường uyển, vừa lúc có thể đi bộ cùng hắn một chút.
Vào tòa nhà, Đường Ngọc cũng vẫn luôn kéo hắn, cảnh tượng quen thuộc trong tòa ánh vào mi mắt, gợi lên rất nhiều hồi ức trước đây, chỉ là Trần Thúc bây giờ nhìn không thấy.

Đường Ngọc lại có cảm xúc, nhẹ giọng thở dài, "Nhanh quá, Trường Doãn, chúng ta thành thân được ba năm rồi"
Đúng vậy, nhanh quá, Sơ Lục cũng hai tuổi rồi

Dường như nàng còn nhớ cảnh tượng trước đây, trong mắt đều là ý cười, cũng ôn nhu kéo hắn.
Trần Thúc làm như cũng nhớ tới trước đây, đáy lòng lưu luyến, lại thấp giọng nói, "A Ngọc, nói an bình ở bên cạnh nàng, nhưng ba năm này luôn là chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều……"
Đường Ngọc nhìn hắn.
Giữa mày hắn hơi chau, khuôn mặt trong sáng tuấn dật, có thêm một tầng sương mù
Đường Ngọc duỗi tay vuốt phẳng mày hắn
Hắn hơi ngạc nhiên
Đầu ngón tay nàng có hơi ấm, hơi ấm từ giữa mày thấm vào đáy lòng.
Bên tai, thanh âm uyển chuyển, "Cả đời rất dài, ba năm quá ngắn, chỉ cần chàng và Sơ Lục bình an."
Trần Thúc im lặng
Bỗng nhiên nhớ tới trước khi rời khỏi Miểu thành, hắn nghĩ đến nhiều nhất chính là tương lai mẫu tử bọn họ.

Khi hắn còn bé từng có sơ xuất, có một đoạn thời gian rất dài đều là ma ốm, dựa vào thuốc để giữ mạng, mãi cho đến hắn cập quan (20 tuổi)
Khi Ngụy Chiêu Đình đổ thuốc vào miệng hắn, hắn bắt đầu hơi mù, ý niệm nhiều nhất trong lòng là phải sống trở về gặp Đường Ngọc, trừ cái này ra, chính là sợ hãi, sợ quay về trước đây, càng sợ một khi hắn lại có sơ xuất, mẫu tử hai người bọn họ sẽ thành cái đích cho mọi người chỉ trích.
Cho dù Ngụy Chiêu Đình không còn, dã tâm của Diệp Lan Chi vẫn bừng bừng như cũ, Lưu thành có Công Tôn Đán, hắn ta thực dễ dàng đem đầu mâu nhắm ngay mẫu tử bọn họ
Ngoại trừ Diệp Lan Chi, còn có Công Tôn Đán.
Không có kẻ thù vĩnh viễn, cũng không có bằng hữu vĩnh viễn, Công

Tôn Đán rất thông minh, cho nên hắn phải dựng một tấm chắn đủ mạnh cho Đường Ngọc
Ngoại trừ Diệp Lan Chi cùng Công Tôn Đán, còn có chư hầu khác, đại tướng biên quan, một khi hắn không còn, toàn bộ Vạn Châu cùng Bình Nam sẽ bị hổ lang vây quanh, hắn cần phải suy tính thay cho Đường Ngọc.

Cho nên trên đường về Miểu thành, hắn đều suy nghĩ đến việc xưng quân hầu, nên sớm không nên chậm trễ.
Nếu không phải do Đường Ngọc kiên trì, hắn sẽ không rời khỏi Miểu thành.
Nhưng cũng bởi vì Đường Ngọc kiên trì, mới được một câu từ miệng Lưu đại phu, mắt hắn còn chữa được, cũng biết trong lòng Đường Ngọc thở phào một hơi.

Cho dù an bài tốt, cũng không sánh nổi bầu bạn bên cạnh, hắn hẳn nên ở bên cạnh nàng cùng tiểu Sơ Lục……
Hắn nắm tay nàng, ấm giọng nói, "A Ngọc, ta sẽ tốt lại thôi"
Đường Ngọc kéo hắn dừng lại.
Hắn đứng ở chỗ cũ, bên cạnh, Đường Ngọc nhón mũi chân, hôn sườn má hắn
Hắn ôm chặt nàng, cúi người hôn nàng, dường như đã trở lại thời điểm trước đây, cũng không cần để ý quanh mình.
Một lát sau, cách đó không xa truyền đến tiếng cười "Ha ha ha" của tiểu Sơ Lục
Trần Thúc hoàn hồn.
Đường Ngọc nhẹ giọng cười nói, "Trường Doãn, đến cửa Cẩm Đường uyển."
Cẩm Đường uyển là tên hắn đặt, bốn mùa cẩm tú, đều cho Đường Ngọc……
Trần Thúc lần thứ hai hôn lên trán nàng, tình cảm của Đường Ngọc, trước nay đều không phải bởi vì hắn là Kính Bình Hầu, mà bởi vì hắn là Trần Thúc……
Vào viện, tiếng cười tiểu Sơ Lục càng vui mừng.
Tiểu Sơ Lục trong sân Cẩm Đường uyển cùng Lê ma ma và Bảo

Hương đang chơi đùa, bởi vì mới mẻ, chơi đặc biệt vui vẻ.
Tiểu Sơ Lục thêm tuổi, đi đường, chạy bộ đều đã thuần thục, hơn nữa đã bắt đầu nghiêm túc nghe người khác nói chuyện, cũng biết bắt chước người khác nói chuyện, nhưng bởi vì còn nhỏ, có thể lưu loát nói không nhiều lắm, nhưng người chung quanh, thí dụ như Lê ma ma, Bảo Hương, Tiểu Mễ, Bình Á, tiểu Sơ Lục đều có thể gọi được
Đoạn đường này lại vẫn luôn ở một chỗ cùng Trần Thúc cùng Đường Ngọc, tính tình tiểu Sơ Lục càng thêm hoạt bát lên.

Mới vừa rồi là đang ném cầu cùng Lê ma ma và Bảo Hương
Lê ma ma và Bảo Hương đứng ở hai đầu, bé đứng giữa, nhảy qua nhảy lại ném cầu với Lê ma ma và Bảo Hương, tiếng cười như chuông bạc, thanh thúy dễ nghe, lại mang theo ngây thơ hồn nhiên đặc có của tiểu hài tử
"Sơ Lục đang đá cầu cùng Lê ma ma và Bảo Hương" Đường Ngọc nói cho hắn nghe.
Khó trách cười vui vẻ như vậy, khóe miệng Trần Thúc hơi hơi giương lên.
"Cha, nương ~" Tiểu Sơ Lục khó khăn lắm mới bắt được quả cầu, bỗng nhiên quay đầu thấy hai người bọn họ, tiểu Sơ Lục nhanh chân chạy về phía hai người bọn họ, nhưng lại luyến tiếc quả cầu trong tay, vì thế dứt khoát ôm quả cầu trong lòng chạy tới
Trần Thúc tuy rằng nhìn không thấy, nhưng cũng quen chiều cao của tiểu Sơ Lục, nghe tiếng bước chân bé, chậm rãi nửa ngồi xổm xuống, tiểu Sơ Lục quả thực nhào vào trong lòng hắn, "Cha!"
Trần Thúc khẽ ừ một tiếng, cười hỏi, "Con chơi đá cầu được không?"
Nghe cha hỏi, niềm vui của tiểu Sơ Lục bỗng nhiên tăng lên gấp bội, "Được được! Cha, con bắt được Cầu Cầu ~"
Đây là việc đáng kiêu ngạo trong lòng tiểu Sơ Lục, cũng muốn chia sẻ với hắn
Trần Thúc sờ sờ đầu của bé, lại giơ tay ôm bé vào trong ngực
A Ngọc nói rất đúng, tiểu Sơ Lục không để ý hắn có thể nhìn thấy hay không, con để ý chính là ở một chỗ cùng hắn, Trần Thúc ấm giọng nói, "Sơ Lục của cha lợi hại như vậy àh?"
Được Trần Thúc khen ngợi, tiểu Sơ Lục lại bật cười "Khanh khách",

nhìn Đường Ngọc nói, "Nương ~ cha nói con lợi hại."
Đường Ngọc cũng cúi người sờ sờ đầu của bé, "Nương nghe thấy được ~"
Tiểu Sơ Lục hôn mặt Trần Thúc, lại chạy về chơi đá cầu tiếp cùng Lê ma ma và Bảo Hương
Trần Thúc đứng dậy.
Bên tai đều là tiếng cười "khắc khắc khắc" cùng tiếng bước chân của tiểu Sơ Lục, đáy lòng Trần Thúc tựa như mật đường hòa tan, hắn muốn thấy tiểu Sơ Lục, muốn thấy Đường Ngọc, rất muốn……
Đường Ngọc đỡ Trần Thúc đi vào.
Cẩm Đường uyển là nơi bọn họ thành thân động phòng, tuy đã hai ba năm không tới, nhưng vẫn luôn để lại người ở trong tòa nhà dọn dẹp, trong viện gần như được bảo trì nguyên trạng như lúc rời đi
Trên đường đi, Đường Ngọc đều nói với hắn cảnh trí trong viện, Trần Thúc đều có thể tìm được ấn tượng trong đầu
Chờ vào trong phòng, Đường Ngọc dắt hắn ngồi xuống giường nhỏ ở bên trong phòng, chuẩn bị đi rót nước cho hắn uống, hắn duỗi tay nắm lấy cổ tay của nàng, Đường Ngọc ngoái đầu lại nhìn hắn, "Sao vậy?"
Sắc mặt hắn ửng đỏ, nhẹ giọng nói, "Lúc thử hỉ bào, chúng ta ở chỗ này……"

Đường Ngọc giật mình, cũng bỗng nhiên nghĩ đến lúc ấy……
Khi đó, hắn đang chuẩn bị thành thân, cũng là lúc hắn tràn ngập mơ mộng cùng khát khao đối với tương lai, đều ở chỗ này.
Nơi này có rất nhiều ký ức của hai người bọn họ
Nếu không phải chuyến này tới Đào thành chữa bệnh, có lẽ thật lâu cũng sẽ không trở lại nơi này.
Nhưng trở về nơi này, trong lòng lại có rất nhiều cảm xúc, cũng có ký ức trước đây, tốt đẹp mà ấm áp, chậm rãi nảy lên trong lòng.
Đường Ngọc khép lại cửa phòng.
Khi quay trở lại, cởi áo ngoài cho hắn
Hắn duỗi tay ôm chặt nàng, thấp giọng nói, "A Ngọc, ta muốn nàng……"
Sắc mặt Đường Ngọc ửng đỏ, một đường từ Miểu thành đến Đào thành, tinh thần hắn tốt lên không ít, không đón gió ho khan như

trước đây, trên đường cũng có lúc ôn tồn, nhưng phần lớn là nàng giải quyết cho hắn.

Trần Thúc cúi người hôn nàng, mới đầu Đường Ngọc còn có chút lo lắng, "Trường Doãn……"
Hắn ấm giọng nói, "Trong lòng ta hiểu rõ."
Nàng dần dần yên lòng.
Tháng chạp, trong phòng đốt than bạc, không tính lạnh
Hắn cùng nàng thân cận lại quen thuộc, biết mỗi một chỗ nhạy bén của nàng, thực mau, trong mắt Đường Ngọc có chút phân loạn, ngón trỏ bị hắn nhẹ chụp lấy, nhẹ giọng gọi tên của hắn……
Hắn vui sướng tràn trề, cũng ra không ít mồ hôi
Đường Ngọc dìu hắn đi nhĩ phòng nghỉ ngơi chỉnh đốn, khi lau đầu cho hắn, hắn vẫn ôm chặt hông nàng như cũ, vùi đầu trong lòng ngực nàng, chỉ là âm thanh không bi quan tuyệt vọng như trước đây ở Miểu thành, mà là ngọc thạch ấm áp hoà hiền, nói, "Sao nàng lại tốt đẹp như vậy chứ?"
Tay Đường Ngọc hơi dừng một chút, đỏ mặt nói, "Chàng có khỏe không?"
Nàng có chút lo lắng.
"Ừhm." Hắn nhẹ giọng, "Ta muốn mau tốt hơn…… A Ngọc, ta muốn nhìn thấy nàng……".

Chương 109: 109: Tức Phụ 2

Thời gian sau này, mỗi ngày Đường Ngọc sẽ đến y quán cùng hắn
Phần lớn thời điểm là ngồi trên xe ngựa đến khi chỉ còn một quãng đường, mới xuống xe ngựa, nàng kéo tay hắn, cùng dạo bước đi y quán.
Trần Thúc bị mù, cũng không dễ trị liệu, mỗi ngày đều sẽ ở y quán một đoạn thời gian rất dài, đến khi ra ngoài, cả người đều rất mệt mỏi, mê mang trong xe ngựa
Đây mới là tháng đầu tiên
Chờ đến tháng thứ hai chậm rãi chuyển biến tốt đẹp, mỗi ngày từ y quán ra ngoài, Đường Ngọc sẽ cùng hắn đi dạo chợ
Dù sao nơi này cũng không ai biết Trần Thúc cùng nàng, cũng không cần để ý đến ánh mắt người khác
Có đôi khi là mua kẹo hồ lô cho tiểu Sơ Lục, có đôi khi là mua chút điểm tâm, còn có đồ ăn vặt, còn có đôi khi sẽ dẫn tiểu Sơ Lục đi cùng, tiểu Sơ Lục nhảy nhót, có khi là Trần Thúc dẫn, có khi là Đường Ngọc dẫn, có đôi khi cùng Lê ma ma và Bảo Hương đi phía trước, luôn có thể nghe được tiếng cười "Khanh khách"
Trần Thúc mỉm cười.
Hai người dường như có rất ít thời gian an tĩnh ở chung như vậy, bây giờ ngược lại cũng tốt
Thời điểm ban đêm, cũng sẽ có việc được đưa đến chỗ Trần Thúc, Đường Ngọc sẽ đọc cho hắn nghe, nàng cũng sẽ viết thay hắn.

Bình Nam cùng Vạn Châu có Phùng thúc cùng Cố bá, mọi việc ổn định, tuy rằng bên ngoài có không ít lời đồn đãi, cũng có người hỏi thăm Trần Thúc, nhưng trước mắt Kính Bình Hầu phủ còn thái bình, Phùng thúc cùng Cố bá cũng đuổi đi không ít người muốn tìm hiểu tin tức
Có khi, cũng có thể thu được tin Mậu Chi, nói trong nhà hết thảy đều ổn, nói hai người bọn họ đừng lo lắng, lại thăm hỏi Trần Thúc cùng Đường Ngọc, còn có tiểu Sơ Lục

Ngày từng ngày qua, tình hình Trần Thúc cũng càng lúc chuyển biến càng tốt đẹp.
Ngoại trừ nhìn không thấy, cũng không thể vận động kịch liệt trong thời gian quá dài, hoặc là nhọc lòng, thì từng ngày đều khởi sắc, cũng có thể ngẫu nhiên ôm tiểu Sơ Lục một cái
Tiểu Sơ Lục rất thích hắn ôm, cũng muốn Trần Thúc tắm rửa cho bé
Phụ tử hai người ở chung, yêu thương ấm áp
Nhưng mỗi lần Đường Ngọc đều phải thúc giục, mới nguyện ý ra khỏi thau tắm, Đường Ngọc phủ thêm khăn tắm cho Trần Thúc, sợ hắn cảm lạnh……
Sinh hoạt dần dần trở về bình thường, tiểu Sơ Lục cũng sẽ phát hiện cách mấy ngày lại bị cha mẹ ôm đi ra ngoài, rõ ràng đêm trước ngủ cùng cha, nhưng tỉnh dậy lại đang ở phòng mình……
Tiểu Sơ Lục nhìn Lê ma ma hỏi việc này, Lê ma ma nói, hầu gia cùng phu nhân muốn thương lượng chuyện quan trọng, sợ đánh thức tiểu thế tử.
Tiểu Sơ Lục nghe lọt tai
Cho nên một ngày trước khi ngủ, bé nằm ngủ một chỗ cùng cha, mẫu thân ngồi ở mép giường nhìn bọn họ, tiểu Sơ Lục bỗng nhiên nghiêm túc hỏi, "Cha và mẫu thân muốn thương lượng chuyện rất quan trọng sao?"
Đường Ngọc: "……"
Trần Thúc: "……"
Vẫn là Trần Thúc da mặt hơi dày chút, "Ừm, chờ con ngủ, ngủ đi."

Tiểu Sơ Lục dường như cũng không muốn suy nghĩ tiếp, ôm Trần Thúc ngủ rất nhanh
Ban đêm, Đường Ngọc ôm tiểu Sơ Lục đến chỗ Lê ma ma, khi quay trở lại, Trần Thúc duỗi tay kéo nàng tới trên giường, duỗi tay buông cẩm rèm.
Kỳ thật nàng cảm thấy bây giờ còn tốt hơn trước đây, trước đây hắn luôn quá lăn lộn, lăn lộn chính là một đêm, hiện giờ ngược lại khắc chế, hai người thân cận cũng đúng chỗ dừng, là vừa tốt
Dần dần, nàng cảm thấy thân thể hắn khôi phục rất khá, vào tháng chạp, Đường Ngọc bị hắn lăn lộn đến nằm rã rời trong lòng ngực hắn, thật lâu sau mới cùng hắn đi nhĩ phòng……

Tháng chạp, cũng nhận được thư Miểu thành
Là chuyển thư từ Phong Châu phủ gởi đến
Trước đây Đường Ngọc còn mới nói với Trần Thúc, không biết Viên Liễu sinh nhi tử hay là nữ nhi, bây giờ đã có tin tức của Phong Châu, việc Trần Thúc cùng Đường Ngọc tới Đào thành là bí mật, ngay cả Phong Châu cũng không thông báo, thư Viên Liễu cùng Thịnh Liên Húc hẳn là đưa đến Miểu thành, sau đó lại từ Miểu thành đưa đến Đào thành, cho nên có hơi chậm trễ, đầu tháng chạp mới đưa đến tay Trần Thúc cùng Đường Ngọc
"Nói cái gì?" Trần Thúc thấy Đường Ngọc hồi lâu cũng chưa có động tĩnh.
Đường Ngọc là có chút kinh ngạc, nên vừa rồi cũng quên nói cùng hắn, bây giờ mới nói, "Viên Liễu sinh rồi, sinh một đôi long phượng thai ~"
Long phượng thai?
Trần Thúc ngoài ý muốn.
Đường Ngọc thở dài, "Khó trách lúc ấy bụng Viên Liễu hiện rõ như vậy, thì ra là long phượng thai.

Viên Liễu vốn đã hoạt bát, nhưng sau đó lúc mang thai lại không có tinh thần gì hết, cả ngày uể oải, long phượng thai thật là vất vả."
Đường Ngọc lại nhìn về phía Trần Thúc, "Trên thư nhị ca nói là, hai đứa nhỏ đều không nhỏ, khi Viên Liễu sinh hài tử chịu không ít tội, dưỡng lâu lắm mới khỏe hơn chút, nhưng bây giờ mẫu tử ba người đều mạnh khỏe, nói chúng ta không cần lo lắng.

Viên Liễu sợ là còn phải nghỉ ngơi trong phủ thêm chút thời gian, nhị ca gần đây đều phải trong phủ ở cạnh Viên Liễu."
Thái nãi nãi không còn, hầu phu nhân lại bệnh, Viên Liễu sau đó còn phải phân tâm chăm sóc việc hầu phủ, đích xác không dễ dàng.
Đường Ngọc lại nói, "Trường Doãn, chờ qua đoạn thời gian này, chúng ta đi Phong Châu thăm Viên Liễu cùng long phượng thai đi."
Trần Thúc gật đầu, ấm giọng nói, "Nghe nàng"
Đường Ngọc cất thư, Trần Thúc lại bỗng nhiên mở miệng, "Lúc tiểu Sơ Lục ra đời, có phải nàng cũng chịu khổ rất nhiều không……"
Hắn mới vừa nghe Đường Ngọc nói lên lúc Viên Liễu sinh con, trong

lòng ngoại trừ lo lắng cho Viên Liễu, còn nhớ tới trước đây khi tiểu Sơ Lục được sinh ra, khi đó hắn không ở Vạn Châu……
Đường Ngọc hôn lên giữa mày đang nhăn lại của hắn, ấm giọng nói, "Tiểu Sơ Lục rất tốt, thiếp cũng rất ổn."
Hắn duỗi tay, thuận thế đặt nàng xuống dưới thân, đầu ngón tay xoa bụng nhỏ bằng phẳng của nàng, Đường Ngọc nhẹ giọng nói, "Trường Doãn, Sơ Lục còn chơi trong sân……"
Trần Thúc dán chóp mũi lên chóp mũi nàng, "Lê ma ma sẽ chăm sóc con……"

Chỉ là vừa dứt lời, "Cha! Mẫu thân!"
Giọng trẻ con thanh thúy cùng tiếng bước chân, thình lình vọt vào trong phòng.
Trần Thúc vội vàng chống tay ngồi dậy, Đường Ngọc búi búi tóc lại, từ trên giường xuống, liền thấy tiểu Sơ Lục tiến lên, "Cha, mẫu thân ~"
Tiểu Sơ Lục chạy quá nhanh, hơn nữa nghĩ cái gì thì làm ngay cái đó, mới vừa rồi còn đang cùng Lê ma ma, Bảo Hương chơi trốn tìm, bất chợt liền vọt vào trong phòng, Lê ma ma cùng Bảo Hương đột nhiên không kịp phòng ngừa, cho nên đuổi theo không kịp
Bây giờ, Đường Ngọc bế tiểu Sơ Lục lên
Tiểu Sơ Lục hướng vào lòng Trần Thúc, sau đó nhìn giấy viết thư bên cạnh, tò mò hỏi, "Đây là cái gì?"
Đường Ngọc nói, "Là bá phụ viết thư cho cha con."
Tiểu Sơ Lục tò mò chớp chớp mắt, kỳ thật đối với bá phụ từ miệng mẫu thân nói cũng không có quá nhiều ấn tượng, nhưng vẫn tò mò hỏi, "Thư nói cái gì?"
Đường Ngọc đang muốn mở miệng, Trần Thúc mở miệng nói trước, "Nói con có tức phụ."
Đường Ngọc: "……"
Tiểu Sơ Lục: "……"
Bảo Hương cùng Bình Á đều cúi đầu, giấu miệng sau tay áo cười cười.
Lê ma ma hơi mang bực bội nhìn về phía Trần Thúc, buông tiếng thở dài "Hầu gia……"
Trần Thúc đang muốn mở miệng, tiểu Sơ Lục giành mở miệng trước,

thực nghiêm túc hỏi, "Cha, tức phụ là cái gì?"
Đường Ngọc: "……"
Trần Thúc: "……"
Đều đã quên tiểu Sơ Lục còn nhỏ, ngay cả tức phụ có ý gì cũng không biết.
Trần Thúc xấu hổ nắm tay ho nhẹ hai tiếng.
Đường Ngọc đang muốn giải vây, tiểu Sơ Lục lại tò mò mở miệng, "Tức phụ có thể ăn không?"
Đường Ngọc: "……"
Trần Thúc: "……"
Ngay cả Bảo Hương cùng Bình Á, còn có Lê ma ma đều sửng sốt.
Trần Thúc thở dài, "Cũng không phải không thể……"

Đường Ngọc sắc mặt ửng đỏ, "Trường Doãn……"
Trần Thúc sửa miệng, "Đương nhiên không thể!"
Tiểu Sơ Lục nghi hoặc chớp chớp mắt, tiếp tục hỏi, "Vì sao không thể?"
Trần Thúc bế hắn lên, nghiêm túc cùng bé tiến hành cuộc đối thoại giữa cha và con, "Bởi vì tức phụ là người rất quan trọng"
"Có bao nhiêu quan trọng?" Tiểu hài tử trời sinh có sẵn mười vạn câu hỏi
Trần Thúc hôn trán bé, ấm giọng nói, "Cũng như nương con rất quan trọng với cha"
Tiểu Sơ Lục cái hiểu cái không, nhưng thấy mẫu thân rũ mi cười.
Tiểu Sơ Lục có chút nóng vội, "Vậy tức phụ ở nơi nào nha?"
Mấy vấn đề này càng ngày càng không thể trả lời, Trần Thúc căng da đầu nói, "Ở nhà bá phụ bá mẫu, còn quá nhỏ, ngày sau dẫn con đi gặp nàng được không?"
"Dạ!" Tiểu Sơ Lục ôm cổ hắn, "Sơ Lục muốn đi gặp tức phụ!"
"Được!" Trần Thúc lên tiếng.
Đầu Đường Ngọc cùng Lê ma ma, Bảo Hương, Bình Á đầy hắc tuyến.
Trần Thúc ôm lấy Đường Ngọc hôn hôn trán.
Đường Ngọc than nhẹ.
……
Ban đêm, dỗ tiểu Sơ Lục ngủ xong, Đường Ngọc đưa Trần Thúc đi

nhĩ phòng rửa mặt.
Đoạn thời gian này, tuy rằng ở Đào thành thực an bình, Bình Nam cùng Vạn Châu cũng thực an bình, nhưng kỳ thật bên ngoài Bình Nam cùng Vạn Châu, bởi vì tân đế mất dần uy nghiêm, không ít chư hầu cùng đại tướng biên quan sinh ra phân tranh
Hơn nữa lực ảnh hưởng của Lưu thành lớn mạnh từng ngày, bên ngoài lại có lời đồn, nói tâm phúc Ngụy Chiêu Đình của tân đế sau lưng ra tay hạ sát Kính Bình Hầu, sau đó Kính Bình Hầu may mắn chạy thoát, nhưng Kính Bình Hầu phủ đã xé rách mặt với tân đế, Vạn Châu cùng Bình Nam, còn có Phong Châu, Thái Châu đều đã quay lưng với tân đế, bây giờ Kính Bình Hầu đang ở Bình Nam dưỡng bệnh, chờ hết bệnh rồi, sẽ xưng quân hầu.
Chung quy, bên ngoài nháo nhào suy đoán, cũng có không ít chư hầu hoặc sai người, hoặc đích thân đến Bình Nam bái phỏng, nhưng cũng chưa nhìn thấy Kính Bình Hầu.

Các loại lời đồn truyền đầy trời, còn có người nói kỳ thật Kính Bình Hầu đã bệnh chết……
Ở thời điểm thế cục càng lúc càng hỗn loạn, ngược lại chỉ có hai nơi Vạn Châu cùng Bình Nam an ổn nhất……
Uy nghiêm tân đế dần dần mất đi, cũng dần dần quản không được các nơi, chỉ có thể buông xuôi bỏ mặc, triều đình của tân đế có phạm vi thế lực bên ngoài không lớn, kỳ thật đã như thùng rỗng kêu to.
Các nơi chiến loạn cùng phân tranh không ngừng, không ít bá tánh khổ không nói nổi, một ít chư hầu yếu thế, hoặc là châu quận, không thể không đối mặt với hoàn cảnh bị người đoạt lấy đất đai, công chiếm thành trì, mặc người thịt cá.

Lúc này, đều hy vọng có người có thể đứng ra, hoặc là có thể dựa vào chư hầu cùng châu quận khác
Thời gian mấy tháng ngắn ngủi, các châu quận xung quanh Lưu thành đều đầu nhập vào Tấn đế
Tân đế ngoài tầm tay với, chỉ có thể trông coi các châu quận trước mắt
Không ít chư hầu cùng quận trưởng các châu quận, thủ thành đều

nhao nhao tiến về Bình Nam, là muốn mời Trần Thúc xưng quân hầu, để cầu có thể dựa dẫm vào Kính Bình Hầu phủ, cầu được an ổn

Nhất là từ tháng chạp đến nay, Miểu thành liên tiếp nhận được thư, đều do chư hầu cùng châu quận các nơi gửi tới, kêu gọi Trần Thúv xưng quân hầu.

Những điều này đều nằm trong dự liệu của Trần Thúc, nhưng cũng có chút ngoài dự liệu
Trần Thúc nói với Đường Ngọc: "Nhiều nhất là bốn năm tháng nữa, thế lực Lưu thành sẽ phát triển đến mức Diệp Lan Chi không dám tùy tiện động vào, bây giờ Diệp Lan Chi vẫn còn thảo phạt, nhưng chỉ sợ cũng như nỏ mạnh hết đà, cuối năm sắp tới, quân tâm đóng quân sẽ càng tan rã, đại tướng biên quan cùng chư hầu các nơi sẽ mượn cơ hội thu binh, Diệp Lan Chi lại muốn điều binh đi thảo phạt, sợ rằng chỉ còn có thể điều binh trong tay hắn, người khác cho dù mặt mũi cũng không cho, cũng sẽ không tiếp tục nghe hiệu lệnh thiên tử, phát binh chinh phạt..."
Đường Ngọc cũng không ngờ tình thế lại trở nên như vậy
Nhưng đối với Kính Bình Hầu phủ mà nói, lại là lợi thế.

Chung quanh muốn dựa vào Trần Thúc càng nhiều, lời nói Kính Bình Hầu càng mạnh
Bây giờ, mới chân chính tới thời điểm Công Tôn Đán nói, ba nhà áp chế lẫn nhau, rồi tiếp theo, ai muốn gồm thâu ai cũng không phải chuyện dễ dàng, chiến sự quy mô tương đối lớn cũng không phải chuyện dễ dàng phát sinh
Mà Trần Thúc, từ đầu đến cuối đều ở phía sau màn.
Đến bây giờ còn chưa xưng quân hầu, lại là người có khả năng lên tiếng nhất trong lòng người khác, người khác cũng đều kiêng kị Kính Bình Hầu phủ, xưng hay không xưng quân hầu, Trần Thúc đều đã là quân hầu danh xứng với thật……
Đến trung tuần tháng chạp, đôi mắt Trần Thúc bắt đầu quấn băng vải, tránh cho nắng mạnh chiếu vào cùng thương tổn khác
Ngoại trừ đôi mắt, thân thể Trần Thúc mấy tháng này đều dần dần có chuyển biến tốt đẹp, còn lại chính là điều dưỡng.

Mà bắt đầu từ bây giờ, băng vải cần quấn lên mắt một tháng, một tháng cũng chính là tháng cuối cùng quyết định sau này Trần Thúc có thể hồi phục thị lực, lại nhìn thấy hay không
Cho nên từ bây giờ, một phân sơ xuất đều không có.
Đường Ngọc sẽ đặc biệt chăm sóc Trần Thúc, khi tiểu Sơ Lục ở đây, cũng sẽ lưu ý tay chân bé, hoặc là lúc ngủ bỗng nhiên xoay người đá đến đôi mắt Trần Thúc
Bắt đầu từ trung tuần tháng chạp, tiểu Sơ Lục bắt đầu ngủ riêng trong phòng mình
Đường Ngọc cũng sẽ dựa theo lời Lưu đại phu dặn dò chăm sóc cuộc sống hàng ngày cho Trần Thúc
Càng tới gần thời gian tháo băng vải, Trần Thúc càng lúc càng khẩn trương.

Ngày sau hắn có thể nhìn thấy hay không, kỳ thật chính là xem vào giữa tháng giêng khi tháo băng vải, đôi mắt hắn có thể hồi phục thị lực không
Nếu có thể thấy, thì thật tốt
Nếu nhìn không thấy, ngày sau sẽ không còn nhìn thấy nữa
Cứ việc mấy tháng này, mỗi ngày hắn đều tính đến khả năng xấu nhất, nhưng sắp đến thời điểm mấu chốt, hắn vẫn lại bắt đầu khẩn trương, khẩn trương, ban đêm liền trằn trọc, rất khó đi vào giấc ngủ, nửa đêm tỉnh, lại rất khó ngủ tiếp.
Đường Ngọc trấn an, "Trường Doãn, y thuật Lưu đại phu cao minh như vậy, sẽ không có việc gì, Lưu đại phu nói chàng phải yên tâm, cơ hội đôi mắt chữa khỏi mới có thể lớn."
Hắn gật đầu.
Nàng ôm hắn vào trong lòng ngực, chắc chắn nói, "Trường Doãn, chàng có thể nhìn thấy……"
Trần Thúc ôm chặt nàng, "Ừm, chó con nhớ nàng.".

Chương 110: 110: Chọc Nàng Thôi

Toàn bộ tháng chạp, cả tòa nhà đều cẩn thận hầu hạ, sợ Trần Thúc lại có sơ xuất gì khác
Trần Thúc cũng thực nghe lời, mỗi ngày cố định đi y quán trị liệu, mọi việc đều nghe Lưu đại phu dặn dò.

Trên đường qua lại y quán, đều sẽ tìm một đoạn thời gian ngắn cùng Đường Ngọc tay nắm tay tản bộ, có khi là dạo ở chợ, nghe ngựa xe như nước trên đường; có khi là ở vùng ngoại thành, chỗ lân cận tòa nhà, cùng tay nắm tay về nhà; còn có khi, là ở ngoại thành, Đường Ngọc kéo hắn, đến sườn núi bằng phẳng thích hợp trèo lên.

Tuy rằng hắn không nhìn thấy, lại là thời gian khó được ở một chỗ cùng nàng
Hắn cũng quý trọng đoạn thời gian này
Hơn nữa trong khoảng thời gian này, Trần Thúc nghe lời đến độ ngay cả vấn đề vô cùng khó khăn như uống thuốc cũng không cần Đường Ngọc lại nhìn chằm chằm.

Có khi Đường Ngọc không ở đó, Lê ma ma đem thuốc đến cho hắn, cho dù đắng, hắn cũng cau mày một hơi uống hết, không nói gì khác
Lê ma ma cũng biết, hắn thật sự muốn khỏi hẳn sớm chút, để nhìn thấy phu nhân cùng tiểu thế tử! !
Trần Thúc đang cố gắng hết sức
! !
Chờ đến cuối tháng chạp, ngoại trừ đôi mắt nhìn không thấy, ngẫu nhiên đón gió sẽ ho khan, kỳ thật thân thể Trần Thúc đã khỏe hơn phân nửa.

Tuy rằng không mạnh khỏe như trước đây, nhưng cũng không giống bộ dáng bệnh tật, cả người ngọc trâm vấn tóc, người mặc áo gấm,

đôi mắt bị dải lụa che lấy, lại càng tôn thêm vẻ thanh quý, dần dần khôi phục lại bộ dạng Trần Thúc trước đây
Thân thể Trần Thúc dần chuyển biến tốt đẹp, đến cuối tháng chạp, đã có thể ôm tiểu Sơ Lục
Vui mừng nhất chính là tiểu Sơ Lục, "Cha ẫm con!"
Lúc tiểu Sơ Lục cao hứng thì sẽ cười "Khanh khách", cũng sẽ ôm cổ hắn, hôn mặt hắn, "Muốn cha ẫm!"
Trần Thúc ấm giọng nói, "Ngày sau mỗi ngày cha đều ẫm con!"
Đường Ngọc mỉm cười.

Đôi mắt Trần Thúc bắt đầu quấn băng vải từ trung tuần tháng chạp, cách ba ngày cần đến chỗ Lưu đại phu đổi mới một lần, cần phải thực hiện đến trung tuần tháng giêng mới kết thúc.

Ba mươi tháng chạp, gần như qua được một nửa thời gian, còn lại một nửa thời gian.

Đường Ngọc sợ hắn càng sắp đến thời điểm cuối cùng, càng khó nhẫn nhịn, nhưng Trần Thúc sau khi trải qua lần trước, dường như thật sự không vội không loạn, cũng không thèm nghĩ nhiều đến chuyện gì khác
Mỗi ngày, chó Đường Đường đều ở trong sân viện chơi rượt đuổi, đùa giỡn cùng tiểu Sơ Lục
Trong sân viện đều là tiếng cười tiểu Sơ Lục, còn có tiếng gâu gâu của Đường Đường.

Trần Thúc nghĩ, hình ảnh như vậy nhất định rất ấm áp, Đường Đường cũng là con hắn, chó con! !
Đường Đường cũng sẽ kêu la muốn hắn ôm.

Đường Đường và tiểu Sơ Lục quan hệ rất tốt
Đường Ngọc nhìn bộ dáng hắn ôm Đường Đường, nhớ tới lúc trước khi gặp hắn tại Quy Hồng Trấn, hắn đã mang theo Đường Đường, giả vờ không quen biết nàng! !
"Làm sao vậy?"
Ở một chỗ lâu rồi, lại nhìn không thấy một thời gian, trong tiếng hít

thở của nàng hắn đều có thể nghe ra chút bất đồng
Đường Ngọc nhẹ giọng nói, "Chỉ là nhớ tới trước đây khi gặp chàng ở Quy Hồng Trấn, chàng đã mang theo Đường Đường.

"
Hắn thở dài, "Nga ~ có phải phong hoa tuyệt đại, liếc mắt một cái đã định tình không?"
Đường Ngọc nhịn không được cười.

Hắn cũng cười rộ theo
Chó Đường Đường trong ngực cũng liên tiếp "Gâu gâu" hai tiếng.

Hắn đột nhiên hỏi, "A Ngọc, nàng thích ta từ lúc nào?"
"Hửm?" Đường Ngọc cho rằng nghe lầm.

Hắn tiếp tục hỏi, "Ta hỏi, nàng thích ta từ lúc nào?"
Đường Ngọc biết hắn lại bắt đầu muốn làm ầm ĩ, nàng hơi hết cách với hắn
Hắn bỗng nhiên để sát vào, "Khi ở dịch quán, một cái liếc mắt nàng cũng không thèm nhìn ta! ! "
Đường Ngọc: "! ! "
Hắn nhẹ giọng nói, "Phàm là nàng liếc mắt nhìn ta một cái, có lẽ là đã thích ta liền rồi.

"
Đường Ngọc: "! ! "
Đường Ngọc cạn lời, dưới loại tình huống đó, nàng làm sao cũng sẽ không thích hắn.

Nếu không phải sau đó ở tại Bình Nam, có lẽ nàng sẽ vẫn luôn tránh hắn.

"Vậy nàng nói một chút xem rốt cuộc khi nào nàng bắt đầu thích ta?" Hôm nay hắn dường như một hai phải biết được
Đường Ngọc làm như cũng không hiểu

Có lẽ là khi hắn nhẫn nại trò chuyện cùng tổ mẫu?
Lại có lẽ là khi Lưu Thanh Phong tới Miểu thành, hắn bung dù giải vây cho nàng, trong mắt đầy ấm áp?
Có lẽ là khi hắn thuyết phục tổ mẫu trị đôi mắt?
Lại có lẽ là lúc ở hẻm nhỏ, nàng bị dọa sợ nhào vào trong lòng ngực hắn?
Hoặc là, khi gặp lại tại Đào thành, hắn ôm lấy nàng, bỗng nhiên nói câu kia với nàng, một ngày không gặp như cách ba thu! !
Đường Ngọc không có trả lời hắn, gọi một tiếng, "Sơ Lục, lại đây lau mồ hôi.

"
Tiểu Sơ Lục bước nhanh tiến lên.

Đường Ngọc nhìn nhìn bé, tóc đều ướt nhẹp, đã không còn là vấn đề lau mồ hôi, "Sơ Lục, chúng ta nghỉ ngơi thôi, cần đi tắm rửa rồi con"
Toàn thân bé đều ướt đẫm, rất dễ nhiễm phong hàn.

Tiểu Sơ Lục còn chơi chưa đủ, kháng nghị, "Nương, con còn muốn chơi.

"
Đường Ngọc đang muốn mở miệng, Trần Thúc bên cạnh trầm giọng nói, "Nghe mẫu thân con nói.

"
Tiểu Sơ Lục dừng một chút, cha cũng có khi nghiêm khắc, còn có chút hung dữ.

Tiểu Sơ Lục vội vàng tiến lên, muốn Đường Ngọc ẵm.

Đường Ngọc ôm hắn về phòng, Trần Thúc cười cười.

Ngày ngày trôi qua cùng bình tĩnh và chờ mong, đảo mắt đã tới dịp đón giao thừa.

Giao thừa đầu tiên sau khi tiểu Sơ Lục được sinh ra, Trần Thúc không ở Vạn Châu, khi đó mới chạy trốn ra khỏi mưu kế của Diệp Lan Chi, Đường Ngọc còn đang vất vả chăm sóc tiểu Sơ Lục; giao thừa thứ hai sau khi tiểu Sơ Lục được sinh ta, thái nãi nãi bệnh nặng, Trần Thúc cùng Đường Ngọc mang theo tiểu Sơ Lục đi gặp thái nãi nãi, đêm giao thừa đón đơn giản trên đường đi

Bây giờ, mới xem như người một nhà ở cùng nhau đón đêm giao thừa yên ổn kiên định đầu tiên
Ban ngày, Trần Thúc ôm ấp hôn hít, nâng lên cao, chơi cùng tiểu Sơ Lục
Đường Ngọc sẽ lo lắng, "Trường Doãn, đừng quá mệt mỏi.

"
Nàng lo lắng thân thể hắn mới chuyển biến tốt chút.

Trần Thúc cười nói, "Yên tâm, ta không có việc gì, chơi với nhi tử một lát.

"
Tiểu Sơ Lục tự nhiên cao hứng, hưng phấn đến cười lớn "Ha ha ha ha ha", Trần Thúc tiếp tục chơi cùng tiểu Sơ Lục
Đường Ngọc nhìn không chớp mắt, Lê ma ma nói, "Phu nhân, cứ để hầu gia chơi cùng tiểu thế tử đi thôi, lão nô thấy thân thể hầu gia tốt hơn nhiều lắm rồi, tiểu thế tử cũng cao hứng.

"
Đường Ngọc cũng gật đầu, khẽ ừ một tiếng, "Thôi được.

"
Khó được hôm nay Trần Thúc cùng tiểu Sơ Lục đều cao hứng, đón giao thừa, vui mừng tốt hơn.

Lê ma ma nhìn nhìn nàng, cười nói, "Phu nhân, có ngài ở trong phủ thật tốt.

"
Kỳ thật không phải lần đầu tiên Lê ma ma cảm thán.

Lúc này nếu không có phu nhân, người khác khả năng rất khó khuyên hầu gia rời khỏi Miểu thành, đặc biệt tới Đào thành chữa bệnh lâu như vậy
Đoạn thời gian này hầu gia khỏe lại thật sự nhanh
Trước đây một lần vào đông hầu gia nhiễm phong hàn, bệnh nặng một hồi, thời gian khôi phục cũng giống bây giờ
Đường Ngọc ấm giọng nói, "Vất vả cho Lê ma ma rồi, đoạn thời gian này, con đều chăm sóc Trường Doãn, tiểu Sơ Lục vẫn luôn để ngài chăm sóc.

"
Lê ma ma cười lắc đầu, cảm thán nói, "Không vất vả, chỉ cần hầu gia, phu nhân cùng tiểu thế tử tốt, lão nô cũng tốt.

"
"Lê ma ma, con muốn uống nước!" Tiểu Sơ Lục chơi mệt mỏi, tới tìm Lê ma ma.

Lê ma ma nhanh chóng đi lấy.

Đường Ngọc nhìn về phía Trần Thúc, "Nghỉ một chút đi, uống miếng nước.

"
Trần Thúc đáp ứng
! !
Khi ăn cơm tất niên, pháo hoa bắn lên giữa không trung

Pháo hoa vào lúc ăn cơm tất niên, ở nơi nào cũng đều là tập tục, do thủ thành các nơi phụ trách.

Tiểu Sơ Lục lần đầu tiên nghiêm túc nhìn bắn pháo hoa.

"Oa ~" khi pháo hoa nở rộ trong trời đêm, tiểu Sơ Lục nhịn không được cảm thán từng đợt, cũng ngồi trong lòng Đường Ngọc nhìn, mắt nhìn bầu trời đêm, trong đầu tràn ngập tưởng tượng.

Nhưng pháo hoa cơm tất niên đại để đều kéo dài chỉ một khắc (15)
Tiểu Sơ Lục xem không đủ, bĩu môi.

"Mẫu thân, còn muốn xem ~" tiểu Sơ Lục làm nũng.

Đường Ngọc nói, "Hết rồi con, phải đợi sang năm thôi ~"
Giờ Tý đón giao thừa còn có một trận pháo hoa, tiểu Sơ Lục buồn ngủ, hẳn không xem nổi, cho nên mới nói sang năm.

"A ~ sang năm ~" nhưng kỳ thật tiểu Sơ Lục không có khái niệm thời gian, chỉ cảm thán theo bản năng
Đường Ngọc ấm giọng nói, "Đúng vậy, như vậy mỗi năm đều có chờ đợi.

"
Trần Thúc rũ mi cười cười.

! !
Một lát sau, dỗ tiểu Sơ Lục ngủ xong, mới để Lê ma ma ôm bé trở về phòng.

Đường Ngọc bắt đầu chiếu cố Trần Thúc.

Hôm nay chơi cùng tiểu Sơ Lục đổ mồ hôi đầy người, Đường Ngọc dìu hắn đi nhĩ phòng tắm gội, chờ hắn cởi xong áo, nàng dùng gáo múc nước để hắn xối lưng, sợ hắn cảm lạnh.

Hôm nay là đón giao thừa, cũng là ngày thư thả khó có được, nếu ở hầu phủ, ngày mai có tiệc mùng một, nhưng ở Đào thành, chính là thời gian một nhà ba người thanh tịnh
Đường Ngọc nhìn nhìn hắn, nhẹ giọng hỏi, "Trường Doãn, chàng

thật muốn xưng quân hầu sao?"
Hắn lên tiếng, "Tình thế bức bách, không thể không làm.

"
Nàng nhìn hắn.

Hắn nhẹ giọng nói, "Còn quân vương, thật ra không muốn làm, có thời gian bên cạnh nàng cùng tiểu Sơ Lục tốt biết bao nhiêu, ngược lại mỗi ngày đều phải xem sổ con, thật tra tấn người! ! Quân vương có cái gì tốt? Ai thèm làm chứ ~"
Đường Ngọc cười.

Hắn lại nói, "Ta cũng không muốn tương lai Sơ Lục cũng mệt như vậy, Sơ Lục là nhi tử ta, ta đau lòng còn không kịp, cũng không muốn đẩy nhi tử của ta vào hố lửa.

"
Đường Ngọc hôn lên sườn má hắn, "Chàng nói cái gì cũng đúng.

"
Hắn không ngâm mình, Đường Ngọc cầm khăn tắm phủ thêm cho hắn, chờ lau khô nước, lại thay xiêm y cho hắn, ở trước gương đồng lau khô đầu.

Dù sao hôm nay đón giao thừa, cũng không vội.

"Lát nữa chàng muốn đón giao thừa như thế nào?" Đường Ngọc hỏi hắn.

Hắn đáp, "Muốn ăn kẹo hồ lô.

"
Đường Ngọc xác thật nhớ rõ hôm nay tiểu Sơ Lục còn dư một xâu kẹo hồ lô, để tại phòng ngoài.

Đường Ngọc dìu hắn đi ra phòng ngoài ngồi xuống, Trần Thúc nói, "Nàng đút ta đi.

"
Đường Ngọc mới vừa lấy đến bên miệng hắn, hắn lại bổ sung, "Dùng miệng đút ~"
Đường Ngọc nhìn nhìn hắn, biết rõ hắn trêu ghẹo, nàng làm theo.

Hắn ăn một cái, ngọt ngào ê răng, "Chờ ta khỏe đòi lại ta.

"
Đường Ngọc hơi hơi đỏ mặt
! !
Rất nhanh, chính là pháo hoa đón giao thừa, trong lòng Đường Ngọc yên ắng vô cùng, kiên định dựa vào đầu vai hắn ngủ mất
Hắn biết nhiều ngày này nàng đã rất mệt, không có đánh thức nàng.

Mà là cùng nàng ngủ trên giường nhỏ, ôm nhau mà ngủ, chậm rãi đợi tân xuân ~
Mười ba tháng giêng, là thời điểm Trần Thúc được tháo băng mắt
Trần Thúc dù như thế nào vẫn sẽ khẩn trương, vẫn luôn nắm lấy tay nàng, từ lần thi châm cuối cùng, đến khi hắn đi vào giấc ngủ, lại đến lúc hắn tỉnh.

Lưu đại phu nhẹ giọng hỏi, "Hầu gia, chỗ đôi mắt, còn chỗ nào khó chịu không?"
Trần Thúc lắc đầu, "Đều rất tốt.

"
Hiện giờ trong lòng Đường Ngọc kỳ thật rất sốt ruột, lại không dám lên tiếng, còn khẩn trương nhìn hắn.

Lưu đại phu nói, "Vậy giờ ta tháo băng vải? Bức màn đã khép lại, sẽ không quá chói mắt.

"

Đường Ngọc cùng Trần Thúc đều gật gật đầu.

Theo từng vòng băng vải được cởi bỏ, chậm rãi lộ ra khuôn mặt thanh dật tuấn lãng bên dưới khăn che mặt, Đường Ngọc khẩn trương nắm chặt đôi tay.

Đợi đến gỡ xong băng gạc, ánh mắt Đường Ngọc vẫn không nhúc nhích dừng trên người hắn.

Lưu đại phu nói, "Hầu gia chậm rãi thử xem, có thể mở mắt không?"
Trần Thúc theo lời Lưu đại phu nói, từng chút từng chút, từ từ mở mắt, tuy rằng đã đóng cửa sổ, nhưng cũng có chói mắt.

Trần Thúc chớp chớp mắt, trong ánh mắt làm như không có gì biến hóa.

Đường Ngọc ngừng thở, Lưu đại phu cũng hỏi, "Có thể thấy không?"
Đường Ngọc thấy ánh mắt Trần Thúc rõ ràng dừng trên người mình, nhưng lại giống như trước đây, không có chuyển động.

Trần Thúc trầm giọng nói, "Nhìn không thấy! ! "
Lưu đại phu sửng sốt, nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Mắt Đường Ngọc cũng xẹt qua một tia thất vọng, nhưng rất nhanh, lại tựa như phản ứng lại, khẽ cười cười, tiến lên nói, "Không có việc gì, Trường Doãn, chúng ta từ từ chữa, không sợ! ! "
Nàng trấn an hắn, mặc dù vậy mắt đã có chút mờ mịt, nhưng vẫn không làm hắn nghe ra
Lúc này hắn mới hơi hơi xoay chuyển đôi mắt, hắn duỗi tay tinh chuẩn nắm lấy tay nàng, nàng khựng một chút, hắn để sát vào hôn lên sườn má nàng, khẽ cười nói, "Chọc nàng thôi.

"
Lưu đại phu bực bội nói, "Hầu gia, nơi này còn có người khác đó! ! "
nhamy111: nhà có ông chồng tính hay cà rỡn thích đùa cũng mợt

người thặc.

Chương 111: 111: Nhìn Nàng Thật Kỹ

Đường Ngọc có chút ngây ngốc.
"Ta có thể thấy nàng, A Ngọc." Hắn nhìn nàng, ôn hòa cười cười, trong mắt tựa như có một tia nắng ấm áp giữa trời đông, "Ta có thể thấy……"
Âm thanh của hắn bình thản mà yên lặng, tựa như cánh yến mùa xuân xẹt qua mặt hồ, tạo nên từng đợt sóng ngầm, bình tĩnh không chút rúng động
Đường Ngọc ngưng mắt nhìn hắn.
Mắt hắn xác thật có thần, đôi mắt nhìn nàng, ôn mắt như nước, mang theo ấm áp trước đây
"Chàng thật có thể thấy?" Chóp mũi nàng đều hơi hơi đỏ lên.
Hắn chậm rãi gật đầu.
Đường Ngọc không nhịn được, nhào vào trong lòng ngực hắn
Trần Thúc mỉm cười, thấp giọng nói, "A Ngọc, còn có người ở đây ~"
Vừa ăn cướp vừa la làng.
Lưu đại phu liếc mắt nhìn hắn.
Hắn cũng nhìn Lưu đại phu cười cười.
Lưu đại phu cùng hắn đã sớm quen thuộc, Trần Thúc chậm rãi duỗi tay, chậm rãi, lại chậm rãi khẽ vuốt đầu Đường Ngọc, tựa như đã qua rồi một mùa đông dài khắc nghiệt……
"A Ngọc, để ta nhìn nàng thật kỹ." Trần Thúc ấm giọng.
Bên tai có tiếng nghẹn ngào rất nhỏ, Đường Ngọc không có buông tay.
"A ngọc, Lưu đại phu còn nhìn nha……" Trần Thúc lại lần nữa ấm giọng
Người nằm trên người không có nhúc nhích, Lưu đại phu nắm tay ho nhẹ hai tiếng, chắp tay với Trần Thúc, an tĩnh lui ra ngoài.
Chờ Lưu đại phu đi ra ngoài, trong phòng cũng chỉ còn hai người Đường Ngọc cùng Trần Thúc
Trần Thúc ôm nàng ngồi ở trên người, ánh mắt nàng không thể không nhìn về phía hắn.

Trần Thúc mới biết vì sao vừa rồi nàng không chịu buông tay, không phải bởi vì nàng cũng có lúc tùy hứng, mà là bởi vì bây giờ hai mắt Đường Ngọc đỏ bừng, sợ bị người khác thấy.
Hắn mù gần nửa năm, Đường Ngọc không lần nào khóc trước mặt hắn hoặc người khác
Bất luận là trước mặt Lan thúc, Lê ma ma, Phùng thúc hay là trước mặt hắn cùng Sơ Lục, nàng đều ôn hòa, lý trí mà cứng cỏi.

Nhưng kỳ thật đến hôm nay, khi hắn nói hắn chân chính có thể nhìn thấy, cây đao cùn cứa đáy lòng nàng mới chính thức rơi xuống, nước mắt tựa như dây trân châu bị cắt đứt, cho dù trước mặt hắn, rõ ràng vẫn luôn khắc chế, nhưng nước mắt cứ rơi như mưa.
Đáy lòng Trần Thúc phức tạp nói không nên lời, đầu ngón tay ôn nhu xoa khóe mắt nàng, thấp giọng nói, "Ta đau lòng……"
Nàng nhìn nhìn hắn, tận lực khắc chế.
Trần Thúc lại bỗng nhiên nhớ tới bộ dáng nàng vừa rồi khi hắn chỉ là muốn chọc nàng, nhưng trong mắt nàng rõ ràng xẹt qua một tia thất vọng, đáy mắt mờ mịt, lại cười an ủi hắn……
Trần Thúc thật sự đau lòng.
Hắn chọc nàng làm gì kia chứ?
Nàng vẫn luôn là người lo lắng cho hắn nhất
Mấy tháng qua, nàng cũng không nhẹ nhàng hơn hắn bao nhiêu, lại chưa từng làm hắn cảm thấy gì khác……
Trần Thúc có chút áy náy.
"Đường Ngọc……" Hắn hôn lên mắt nàng, "Không sợ, ta tốt mà."
Đường Ngọc ôm cổ hắn, vừa rồi vẫn luôn cố gắng ức chế tiếng khóc, giờ phút này bỗng nhiên vỡ òa.
Hắn ôm chặt nàng, tùy ý để nàng ghé vào đầu vai hắn khóc, "Không có việc gì, A Ngọc, không có việc gì……"
Hắn hơi hơi rũ mắt, che đi tối tăm trong mắt
Hắn làm nàng lo lắng……
Trên xe ngựa trở về, hốc mắt Đường Ngọc vẫn còn hồng.
Hắn nhìn nàng cười.
Đường Ngọc bỗng nhiên có chút ngượng ngùng.
Nàng chưa bao giờ khóc thành bộ dạng này trước mặt hắn, nghĩ như thế nào đều có chút khó chịu, cũng có chút xấu mặt, cũng có chút

không dám nhìn đôi mắt hắn
Nhưng hắn vẫn luôn nhìn nàng, không dời mắt, giống như muốn đem thời gian bỏ lỡ trước đây, tìm về từng chút……
Đường Ngọc nhẹ giọng hỏi, "Làm sao vậy?"
Trần Thúc ôn hòa cười nói, "Nhìn không đủ a, muốn nhìn thật kỹ, thời gian trước đây nhìn không thấy đều phải nhìn lại……"
Sắc mặt Đường Ngọc ửng đỏ.

"A Ngọc, nàng mảnh khảnh." Hắn nghiêm túc nói.
Hắn tuy rằng ngày ngày ở cùng nàng cũng không cảm thấy, nhưng chờ khi chân chính nhìn thấy nàng, mới cảm thấy so với thời điểm trước đây khi hắn rời đi, nàng đã gầy một vòng.
Đường Ngọc thấp giọng nói, "Thiếp không có việc gì, chính là ở Đào thành ăn uống không hợp, không thể quen được, chờ trở về thì tốt rồi."
Trần Thúc biết nàng sợ hắn lo lắng.
Trần Thúc không có nói tiếp, chỉ duỗi tay ôm nàng, lại vén mành lên, cùng nàng nhìn về phía ngoài cửa sổ.
Tới gần nguyên tiêu, trên phố xá đều là người, xe ngựa chạy thật sự chậm, không sợ gió lạnh luồng vào.

Hắn khoác áo khoác, trong xe ngựa còn đốt lửa than, từng trận ấm áp đánh úp lại……
Chợt, mấy chữ "Một phòng bánh" ánh vào mi mắt, Trần Thúc tò mò, "Đây là một phòng bánh chúng ta thường xuyên đi sao?"
Mỗi ngày hắn ở y quán trị liệu xong đều sẽ cùng nàng tản bộ chút thời gian, thời gian dài, chợ rất có rất nhiều nơi hắn đều đi qua.

Tuy rằng hắn nhìn không thấy, nhưng Đường Ngọc sẽ nói cho hắn nghe.
Tiểu Sơ Lục rất thích bánh hạnh nhân của "Một phòng bánh"
Nàng cùng hắn thường xuyên đi mua, Đường Ngọc cũng sẽ nói với hắn, đây là một cửa hàng rất có ý tứ, tên là "Một phòng bánh", bất luận là bên trong cửa hàng, hay là bên ngoài cửa hàng, trang trí đều dùng chính là bánh, các loại hình bánh khác nhau, lớn nhỏ không đồng nhất……

Hắn khi đó vẫn luôn tò mò, tất cả đều là bánh thì sẽ đẹp như thế nào, nhưng khi chân chính đập vào mi mắt, mới biết được là kinh hỉ.
Đường Ngọc đáp, "Ừhm, chính là chỗ này."
"Đó là tiệm bánh bao thường đi sao?" Trần Thúc tiếp tục phát hiện kinh hỉ.

Tiệm bánh bao hắn thích, là chỗ cách "Một phòng bánh" không xa, mỗi lần đều có thể tiện đường đi.
"Đúng vậy." Khóe miệng Đường Ngọc cũng hơi hơi gợi lên.
Có lẽ là hồi tưởng lại đều là chỗ quen thuộc trước đây, mà bây giờ, Trần Thúc lại có thể thấy, tâm tình hai người hoàn toàn bất đồng.
Một phòng bánh, tiệm bánh bao, quầy bán điểm tâm, thuộc như lòng bàn tay……

Bất chợt, trước mắt Trần Thúc sáng ngời, "Dừng xe."
Những lời này là nói cho xa phu cùng Trần Phong nghe.
Trần Phong vội vàng dừng lại, "Hầu gia?"
Ở góc đường, Trần Thúc nhìn thấy ông lão bán hồ lô ngào đường
Tiểu Sơ Lục thích nhất kẹo hồ lô của ông ấy
Hắn cùng Đường Ngọc vẫn luôn đi đến con phố ông lão bán kẹo hồ lô để mua, mang về cho tiểu Sơ Lục, nhưng thời gian cùng địa điểm mỗi ngày ông lão xuất hiện đều hơi bất đồng, có đôi khi Trần Thúc cùng Đường Ngọc vì chờ ông, cần đi dạo chợ thật lâu.
Vừa rồi, Trần Thúc bỗng nhiên nhìn thấy thân ảnh trong chợ, theo bản năng kêu dừng một chút, bỗng nhiên đoán được.
"Là Lâm tẩu* bán kẹo hồ lô sao?" Trần Thúc hỏi.
*tẩu ở đây có nghĩa là ông già chứ không phải chị dâu (tẩu tẩu) đâu nhen các nàng
Bởi vì mua nhiều, cho nên ngay cả tên họ đối phương cũng đều biết
Đường Ngọc gật đầu, "Là Lâm tẩu."
"Đi, đi mua kẹo hồ lô cho Sơ Lục." Trần Thúc vén mành lên, dắt nàng xuống xe ngựa.
"Lâm tẩu." Trần Thúc gọi một tiếng.
Ông lão xoay người, "Công tử, phu nhân?"
Ông lão cùng hai người bọn họ đều đã quen thuộc, hai người bọn họ thanh quý lại ôn hòa, vừa thấy liền biết là gia đình giàu có, nhưng

không hề kiêu căng, có khi hai người đi cùng nhau, có khi đi cùng hài tử, luôn đến chỗ ông mua kẹo hồ lô.

Chỉ là công tử có bệnh về mắt, nhìn không thấy, vẫn luôn do phu nhân đỡ
Hiện giờ, ông lão thấy Trần Thúc duỗi tay lấy xâu kẹo hồ lô, ông lão kinh ngạc, "Công tử, ngài nhìn thấy?"
Trần Thúc ôn hòa cười nói, "Ừhm, nhờ phúc của ngài, bệnh mắt đã trị hết."
Ông lão cũng cao hứng theo, "Nha, thật sự tốt quá rồi!"
Thấy Trần Thúc cùng Lâm tẩu nói chuyện, Đường Ngọc ôn hòa cười cười.
……
Chờ mua xong kẹo hồ lô, một lần nữa trở về trên xe ngựa, tâm tình Trần Thúc rõ ràng tốt hơn rất nhiều.
Trên xe ngựa, Trần Thúc ôm nàng ngồi trong lòng ngực, Đường Ngọc sẽ nhìn ngoài xe ngựa, tiếp tục nói cùng hắn, đây là con đường thanh tĩnh ngày thường chàng tản bộ; đó là con đường náo nhiệt một ít; còn đây, chính là đường có mèo con đi lạc……
Nàng nghiêm túc nói, hắn cũng nghiêm túc nghe.
Chỉ là nàng nhìn về phía bên ngoài xe ngựa, hắn vẫn luôn nhìn nàng.

Chờ khi nàng phản ứng lại, ngoái đầu lại nhìn hắn, mới thấy ánh mắt Trần Thúc vẫn luôn dừng trên người nàng.
Đường Ngọc lại lần nữa đỏ mặt, "Chàng sao vậy?"
Trần Thúc nhẹ giọng, "Không có gì, chỉ là cảm thấy cái gì cũng tốt."
Đường Ngọc cũng nhìn về phía hắn, khóe miệng hắn bỗng nhiên ngoéo một cái, thuận thế để nàng ở góc xe ngựa, hôn nàng……
Đến khi xuống xe ngựa, mặt Đường Ngọc vẫn còn hồng hồng
Cũng theo bản năng dựng dựng cổ áo, hôm nay xiêm y cổ áo không được cao, nàng sợ lộ ra dấu vết mới vừa rồi bị hắn gặm qua
Vào tòa nhà, Đường Ngọc vẫn theo thói quen khoác cho hắn áo khoác thật lớn, chờ khoác xong mới nhớ tới đôi mắt hắn có thể thấy, hắn ngoại trừ cười, không nói gì khác.
Bây giờ vẫn là tháng giêng, hắn cũng sợ nhiễm phong hàn.

Chỉ là thì ra mỗi ngày khi khoác áo cho hắn, đều là bộ dạng dịu dàng lại nghiêm túc như thế này
Mỗi lần vào tòa nhà, Đường Ngọc đều sẽ kéo hắn, bây giờ hắn thấy đường, Đường Ngọc không lại duỗi tay.

Nhưng hắn đã quen, cũng cảm thấy thân cận, nàng không duỗi tay, hắn duỗi tay dắt nàng.
Thị vệ gác cửa kinh hỉ, "Hầu…… Hầu gia……"
Trần Thúc nhìn hắn gật đầu.
Đều là thị vệ theo hắn thật lâu từ Vạn Châu phủ, đôi mắt hắn có thể nhìn thấy, thị vệ vui quá mà khóc.
Hắn nắm tay Đường Ngọc, đi qua nơi mỗi ngày đều đi qua, ấn tượng lúc trước nhìn không thấy ào ạt sôi nổi tràn vào trong đầu, ghế dài nghỉ chân, cây cần phải tránh đi, bụi hoa giữa đường mòn, hành lang dài, nhất nhất đập vào mắt.
Hắn cùng Đường Ngọc sau khi thành thân vẫn chưa ở nơi này lâu lắm, ngược lại là đoạn thời gian này khắc sâu ấn tượng, hắn dường như một lần nữa nhận thức nơi này.
Đường Ngọc không có quấy rầy hắn.
Nhưng hắn nắm lấy tay nàng khi thì nắm chặt, khi thì buông ra một ít, chính hắn cũng không cảm thấy cảm xúc hắn dao động, nhưng Đường Ngọc thu hết vào đáy mắt.
Sắp đến Cẩm Đường uyển, Đường Ngọc nhẹ giọng nói, "Lưu đại phu nói, đôi mắt của chàng vừa mới khôi phục, không được đọc sách quá độ trong nhiều ngày liền, cũng không được khóc vì kích động, đôi mắt khôi phục sẽ không tốt."
Hắn gật đầu, "Nghe nàng, ta không khóc."
Xong lại bồi thêm một câu, "Ta cũng không phải Sơ Lục"
Chỉ là vừa dứt lời, tiếng cười hài tử từ trong viện tràn ra ngoài
Là tiểu Sơ Lục…….

Chương 112: 112: Chấn Hưng

Đường Ngọc nhớ rõ từ Đào thành về Giang thành thủ phủ Vạn Châu chỉ cần hơn hai mươi ngày lộ trình, nhưng Trần Thúc không dẫn Đường Ngọc đi theo đường cũ, mà là đi đường vòng vào Lục An thành, cho nên lộ trình sẽ nhiều hơn một hai ngày
Nhưng kỳ thật Lục An thành cách Giang thành cũng không xa, xe ngựa đi cũng chỉ mất khoảng 2-3 ngày
"Là gặp ai ở Lục An thành sao?" Đường Ngọc phỏng đoán.

Trần Thúc cười cười, ôm nàng trong ngực, hôn trán nàng, "Sao nàng lại thông minh vậy chứ?"
Đường Ngọc thổn thức trong lòng, chẳng lẽ tới ngắm cảnh?
Trần Thúc cười nói, "A Ngọc, ta dẫn nàng cùng Sơ Lục đi gặp Hồ bá.

"

Hồ bá?
Trong ấn tượng của Đường Ngọc, hình như chưa từng gặp, cũng chưa từng nghe Trần Thúc nói qua
Trần Thúc hỏi, "Vậy nàng còn nhớ lần trước khởi hành từ Đào thành, ta dẫn Mậu Chi đi đường khác, về Giang thành trước không?"
Đường Ngọc gật đầu, nàng nhớ rõ.

Trần Thúc nói, "Khi đó đã dẫn Mậu Chi đi gặp Hồ bá, Hồ bá rất muốn gặp nàng, nói ta nhất định phải bớt thời giờ dẫn nàng đi gặp ông.

"

Đường Ngọc hơi kinh ngạc.

Trần Thúc thở dài, "A Ngọc, Hồ bá là trưởng sử trước đây của Vạn Châu phủ, cũng là học trò của ông ngoại nàng……"
Đường Ngọc kinh ngạc, tuy rằng gặp qua không ít quan lại Vạn Châu

phủ, nhưng Trần Thúc có thể rút riêng ra một hai ngày thời gian đi gặp, nhất định là người rất quan trọng, nàng không nghĩ tới còn có tầng quan hệ này
Trần Thúc nói, "Từ sau khi ông ngoại nàng cáo lão hồi hương, rời khỏi Giang thành, thì vẫn luôn là Hồ bá nhậm chức trưởng sử Vạn Châu phủ, cho đến sau khi lui về dưỡng lão, ở trong nhà ngậm kẹo đùa cháu, nhàn nhã pha trà, tiếp sau đó mới là Cố bá làm trưởng sử Vạn Châu phủ.

"

Thì ra là thế, Đường Ngọc bỗng nhiên có chút chờ mong Hồ Bá từ miệng Trần Thúc nói, có lẽ là do ông ngoại
"Lần này còn có Sơ Lục cùng đi, Hồ bá nhất định thật cao hứng, đi!" Trần Thúc một tay bế tiểu Sơ Lục, một cái tay khác dẫn Đường Ngọc xuống xe ngựa.

Ở cửa Hồ phủ, gã sai vặt thấy hắn, trước mắt sáng ngời, "Hầu gia.

"

Gã sai vặt trước đây đã quen biết, lập tức càng không dám chậm trễ, nhanh chóng cho người đi tìm lão thái gia.

Trần Thúc gọi, "Không cần, cho người thông truyền một tiếng được rồi, đừng để cho Hồ bá đặc biệt đi ra một chuyến, ta dẫn Đường Ngọc cùng Sơ Lục trực tiếp đi gặp ngài là được.

"

Gã sai vặt vội vàng lên tiếng.

Trên đường, Hồ Quang Thư vẫn tự mình đến đón, "Hầu gia.

"

Hồ Quang Thư đưa mắt nhìn về phía Đường Ngọc cùng Sơ Lục, cung kính hành lễ, "Phu nhân, tiểu thế tử.

”

Tuy rằng Hồ Quang Thư không ở Vạn Châu phủ, nhưng trước sau vẫn là cựu thần Vạn Châu phủ
“A Ngọc, đây là Hồ bá.

” Trần Thúc nhìn về phía Đường Ngọc, Đường Ngọc hành lễ, “Hồ bá.

”

Hồ Quang Thư cười cười.

Trần Thúc nhìn tiểu Sơ Lục trong lòng ngực, “Sơ Lục, gọi Hồ gia gia đi con.

”

“Hồ gia gia.

” Giọng hài tử non nớt vang lên trong lòng ngực Trần Thúc
Hồ Quang Thư bật cười, “Tiểu thế tử hảo.

”

……
Hồ Quang Thư cũng có gia quyến
Trần Thúc cùng Hồ Quang Thư ở một chỗ, Đường Ngọc mang tiểu Sơ Lục đi chơi cùng hài tử trong Hồ phủ
Tiểu Sơ Lục thật cao hứng, vài đứa trẻ có thể chơi cùng nhau, Đường Ngọc cùng gia quyến Hồ phủ nói chuyện, nàng bình thản thân cận, người khác cũng sẽ không giữ quá nhiều lễ tiết, ngược lại hòa hợp, cùng nhau nhìn hài tử.

Hồ Quang Thư cùng Trần Thúc ngồi trong ấm đình ở nơi xa, cũng từ xa nhìn mấy hài tử còn có Đường Ngọc và mấy người ngồi chung
Hồ Quang Thư cảm thán, “Lần trước hầu gia tới, lão thần còn nói muốn gặp phu nhân, lần này hầu gia tới, lại có phu nhân cùng tiểu thế tử đều đến cùng.

”

Trần Thúc cười nói, "Sợ Hồ bá nóng vội, lần này cùng dẫn đến.

"
Hồ Quang Thư nhịn không được cười, "Phu nhân rất dễ gần.

"
Trần Thúc lẩm bẩm nói, "Há chỉ có dễ gần……"
Hồ Quang Thư nghe thấy, cũng biết tình cảm phu thê bọn họ rất tốt.

"Hầu gia đối đãi với phu nhân như thế, Hà trưởng sử cũng vui mừng.

" Hồ Quang Thư lại lần nữa cảm thán.

Trần Thúc ấm giọng, "Một nhà Hà gia gia bị con liên lụy, lúc con gặp Đường Ngọc, nàng bất quá cũng mới mười mấy tuổi, sau đó trời xui đất khiến vào trong cung, trước đây con nhập kinh mới gặp được, con thích nàng mười năm, có thể cưới nàng, là con có phúc khí.

"
Hồ Quang Thư châm trà cho hắn
Trần Thúc cũng mới trở lại chính sự, "Chuyện con bị thương, Hồ bá nghe nói rồi chứ?"
Vừa rồi Hồ Quang Thư đã muốn hỏi, nhưng sợ tùy tiện, bây giờ gật đầu, "Có nghe đồn, nói hầu gia mù, thân thể suy sụp, cũng có nói là tân đế cho thủ hạ Ngụy hầu làm.

Lão thần phái người đi hỏi qua, nhưng Vạn Châu cùng Bình Nam miệng đều đóng kín như bưng, lão thần đoán là đã xảy ra chuyện, nhưng Vạn Châu cùng Bình Nam chưa loạn, đều ở trong khống chế của hầu gia, liền nghĩ sớm hay muộn cũng tra ra manh mối, không hỏi thăm gây thêm phiền.

"
Nếu hắn lại tiếp tục hỏi thăm, người ta còn phải đắn đo, là nói thật,

hay là không nói thật.

Tin tức Vạn châu và Bình Nam đều giữ kín đến như vậy, nếu phá lệ cho hắn biết, hai nơi đều sẽ khó xử, cho nên Hồ Quang Thư đơn giản im lặng
"Hôm nay nhìn thấy hầu gia, thấy hầu gia ngoại trừ khí sắc kém hơn trước đây, cũng không có dáng vẻ bị bệnh, sợ rằng chỉ là lời đồn bên ngoài, hầu gia đều có suy xét khác, cố ý làm bộ bệnh, tránh không gặp các lộ chư hầu.

" Hồ Quang Thư suy đoán.

Trần Thúc rũ mi cười cười, rồi sau đó mới ngước mắt nhìn hắn, "Hồ bá, trước đây con xác thật mù, nhìn không thấy, cũng không thể gặp gió, cả người gần như sụp đổ, chuyến này cùng A Ngọc đi Đào thành là chữa bệnh, trung thu tháng tám con đã rời khỏi Miểu thành Bình Nam, bây giờ mới đến được nơi này.

"
Hồ Quang Thư sửng sốt, "……"
Trần Thúc thở dài, "Ngụy Chiêu Đình muốn tự mình thay thế Diệp Lan Chi, liền muốn diệt trừ con làm Bình Nam, Vạn Châu cùng Phong Châu sinh loạn, cuối cùng do Triệu Văn Vực cứu con.

"
"Tấn đế?" Hồ Quang Thư hơi kinh ngạc, nhưng thực mau lại vuốt vuốt chòm râu, "Phàm là đều có nhân quả, năm đó hầu gia thả cho Tấn Vương một con đường sống, hiện giờ Tấn đế thả cho hầu gia một con đường sống, trước đó hầu gia không có làm sai……"
Trần Thúc không có lên tiếng.

||||| Truyện đề cử: Bệnh Trạng Yêu Say Đắm |||||
Hồ Quang Thư lại nói, "Hầu gia bây giờ bệnh tình như thế nào? Đều đã khỏi hẳn?"
Trần Thúc đáp, "Trước đó là bị trúng độc, bây giờ đã gần như hồi phục hoàn toàn, lúc ấy Ngụy Chiêu Đình muốn từ từ tra tấn con,

không muốn cho con chết lập tức, cho nên mới nhặt được tánh mạng về…… Khi vừa mới về lại Miểu thành, cái gì cũng nhìn không thấy, cũng cái gì cũng làm không được, suốt ngày nằm trên giường bệnh, uống từng chén lại từng chén thuốc, bộ dáng giống như trở lại khi còn nhỏ, cũng cảm thấy sợ là không còn nhiều thời gian nữa, liền ngóng trông được gặp mẫu tử các nàng, an bài xong chuyện sau này, là Đường Ngọc……"
Trần Thúc không có nhắc tới trước mặt người ngoài, bây giờ, trước mặt Hồ Quang Thư, mắt Trần Thúc mờ mịt, "Là Đường Ngọc kiên trì, mới có con ngày hôm nay, Hồ bá, con thật sự rất cao hứng.

"

Những lời này lần trước khi Trần Thúc tới gặp hắn đã nhắc qua, bây giờ lại nói, nhưng lại trong tình huống khác
Hồ Quang Thư cười nói, "Hầu gia, khổ tận cam lai.

"

Trần Thúc gật đầu.

Cách đó không xa, hình như tiểu Sơ Lục chạy quá nhanh té ngã.

Hẳn là té quá đau, khóc rồi
Gia quyến Hồ phủ kinh hoảng thất thố bước vội lên trước.

Đường Ngọc bế bé lên, nhìn kỹ, nhẹ nhàng vỗ vỗ, trấn an vài tiếng, lại nhìn gia quyến Hồ phủ nói không có việc gì, người khác mới yên lòng.

Trần Thúc cười cười.

Hồ Quang Thư hỏi, "Hầu gia ngày sau có an bài gì không?"
Trần Thúc nói, "Con đã gặp Công Tôn Đán, chuyến này về lại Giang thành, Hồ bá, con sẽ xưng quân hầu.

"

Hồ Quang Thư cười, "Đoạn thời gian hầu gia ở Đào thành, ngạch cửa Vạn Châu phủ cùng Bình Nam phủ đều bị phá sập, hiện giờ tân đế từ bao quát đại quyền đến từng bước suy thoái, người ủng hộ Tấn đế cũng từ từ tăng lên, chư hầu các nơi phân tranh không ngừng, dân chúng lầm than, đều ngóng trông có nơi dựa vào, có thể thái bình mấy năm, hiện giờ Vạn Châu, Bình Nam, Thái Châu cùng Phong Châu xem như một mảnh Cực Lạc, người muốn dựa vào không phải số ít, hầu gia đúng lúc mà làm, nhưng xưng quân hầu, ngày sau, Vạn Châu không thể hạn lượng.

"

Trần Thúc nhìn hắn, "Con cũng nghĩ như vậy, hiện giờ loạn thế, lúc nào cũng phải có lá chắn cho chính mình, Kính Bình Hầu phủ đã có thể làm lá chắn cho người khác, trái lại, người khác cũng là lá chắn cho Kính Bình Hầu phủ, con xưng quân hầu mới có thể cùng Diệp Lan Chi, Triệu Văn Vực áp chế lẫn nhau, về sau chiến sự mới có thể ít đi, bá tánh cũng có thể bởi vậy thở dốc.

Nhưng Yến Hàn, đồng nghĩa bị chia làm ba phần.

"

Hồ Quang Thư cười, "Hầu gia, phân lâu tất hợp - hợp lâu tất phân, hiện giờ chia ba phần, mấy năm, mười năm, hai mươi năm sau chỉ sợ lại sẽ khác nhau, giang sơn đời nào cũng có người tài ra, đều là thuận thế mà làm.

"

Trần Thúc gật đầu.

Hồ Quang Thư lại nói, "Lấy thế lực hiện giờ của Kính Bình Hầu, chờ sau khi hầu gia xưng quân hầu, chỉ sợ mới là nhà cường thịnh nhất trong ba nhà, hầu gia có nghĩ tới càng tiến thêm một bước?"
Trần Thúc nhìn hắn, "Thuận thế mà làm.

"

Hồ Quang Thư vuốt vuốt chòm râu gật đầu, trong mắt đều là ý cười.

Trần Thúc tiếp tục nói, "Hồ bá, kỳ thật lần này tới Lục An thành, con là có tư tâm, hôm nay không giống ngày xưa, nếu con xưng quân hầu, Cố bá giữ Vạn Châu phủ, Phùng thúc thay con chăm sóc Bình Nam, chư hầu khác mặc dù muốn dựa vào, cũng mang tâm tư khác, các châu quận gần bên cũng cần phải có người thay con bôn tẩu, người ổn thỏa thích hợp nhất con có thể nghĩ đến, cũng chỉ có một mình Hồ bá ngài……"
Hồ Quang Thư nhìn hắn.

Trần Thúc thành khẩn nói, "Hồ bá tuổi tác đã cao, con vốn không nên đề cập vấn đề này, nhưng phóng mắt toàn bộ Vạn Châu, người con có thể dựa vào, vẫn là Hồ bá, con muốn mời Hồ bá xuất sĩ, một hai năm thì được rồi, đợi đến khi cơ nghiệp Vạn Châu củng cố, đã có thời điểm vạn toàn, con lại tự mình đưa Hồ bá về lại Lục An thành……"
Nơi xa, Đường Ngọc vừa lúc nhìn qua chỗ này
Đường Ngọc thấy Trần Thúc đứng dậy, khom người chắp tay trước mặt Hồ Quang Thư
Chuyến này Trần Thúc không đi Phong Châu thăm Viên Liễu cùng nhị ca, mà đặc biệt tới Lục An thành, không phải nhất thời nổi hứng……
Trước mặt Trần Thúc, Hồ Quang Thư cũng đứng dậy, cũng duỗi tay nâng hắn dậy, ôn hòa nói, "Hầu gia đang nói gì vậy? Lão thần vốn chính là lão thần Vạn Châu, bất luận có ở trong triều hay không, khi hầu gia có yêu cầu, lão thần đều sẽ trở về, muôn lần chết không chối từ.

Tuổi già chí chưa già, còn chí ở ngàn dặm; lão thần đã có thừa ôn, tự nhiên cần vì quân hầu phân ưu.

"
Trần Thúc ngước mắt nhìn hắn, đáy mắt vỡ vụn

Hồ Quang Thư nhìn hắn chắp tay, "Mặc cho quân hầu sai khiến.

”

Trần Thúc nâng hắn dậy, “Hồ bá.

”

Hồ Quang Thư cười nói, “Quân hầu trước cùng phu nhân và thế tử về Vạn Châu, chờ lão thần dàn xếp xong việc ở Lục An thành, ngay hôm sau liền xuất phát đi Giang thành.

”

……
Ra khỏi Hồ phủ, Hồ Quang Thư tự mình đưa đi
Gia quyến Hồ phủ trước đây đưa hài tử đến chơi cùng tiểu Sơ Lục, cũng đều tới đưa Đường Ngọc cùng tiểu Sơ Lục
“Hầu gia thuận buồm xuôi gió, gặp tại Giang thành.

” Hồ Quang Thư từ biệt.

“Hồ bá, gặp tại Giang thành.

” Trần Thúc ôm tiểu Sơ Lục, lại dắt Đường Ngọc lên xe ngựa.

Bánh xe cuồn cuộn rời khỏi, Đường Ngọc ôm tiểu Sơ Lục, tiểu Sơ Lục phất tay từ biệt với nhóm bạn nhỏ chơi cùng, chờ xe ngựa ra khỏi khúc ngoặt, lại nhìn không thấy, tiểu Sơ Lục mới ngồi trở về.

Đường Ngọc nhìn về phía Trần Thúc, “Chàng mời Hồ bá rời núi?”
Trần Thúc gật đầu, “Hồ bá ở Vạn Châu phủ thời gian lâu nhất, cũng quen thuộc với châu phủ xung quanh nhất, A Ngọc, chờ lần này chúng ta về Giang thành, việc quân hầu cần đưa vào danh sách quan trọng, ta cần Hồ bá ở bên người.

”

Đường Ngọc hiểu rõ.

Trần Thúc duỗi tay nắm tay nàng, ôn hòa cười nói, “Quân phu nhân, từ đây về sau, con đường này khả năng đầy chông gai, không có

đường rút lui.

”

Đường Ngọc cười nhìn hắn, “Vậy không cần quay đầu lại nhìn.

”

Trần Thúc ôm nàng.

……
Ba ngày hành trình, xe ngựa đến Giang thành Vạn Châu, Cố trưởng sử cùng quan lại Vạn Châu phủ ở ngoài thành chờ đón, “Hầu gia, phu nhân, tiểu thế tử.

”

Về Giang thành, ánh mắt Trần Thúc hơi liễm.

Từ đây sau này, Vạn Châu chấn hưng.

.

Chương 113: 113: Liên Hôn

Trước khi Trần Thúc đi Đào thành, Bình Nam cùng Vạn Châu kỳ thật đã bắt đầu xuống tay chuẩn bị việc xưng quân hầu
Việc này là do hai người Cố Tới cùng Phùng Vân chủ trì
Lúc trước hầu gia bệnh nặng, muốn mau chóng xưng quân hầu, là sợ vạn nhất xảy ra việc gì, vẫn có thể để lại tấm chắn cho phu nhân cùng thế tử, Phùng Vân cùng Cố Tới đều hiểu rõ, cũng biết rõ hầu gia quyết đoán vì có nguyên nhân.
Nhưng sau đó phu nhân dứt khoát kiên trì, dưới thuyết phục của phu nhân, hầu gia và phu nhân mang theo tiểu thế tử cùng đi Đào thành chữa bệnh, trước sau có gần nửa năm thời gian.

Trong khoảng thời gian này, lời đồn bên ngoài sôi nổi, Vạn Châu cùng Bình Nam đều im lặng không nhắc tới với người ngoài, cũng có không ít chư hầu phái sứ thần hoặc tự mình đến thăm, đều bất lực trở về.
Bệnh hầu gia chữa khỏi hay không, đôi mắt có hồi phục thị lực hay không, đều quan hệ đến bước tiếp theo phải làm như thế nào.
Trước khi bệnh tình hầu gia chưa có định luận, tuyệt đối sẽ không có nửa phần tin tức thả ra ngoài, tránh cho thế cục hiện nay bị người chi phối
Trong mấy tháng, bệnh tình của hầu gia thành nhân tố quyết định cục diện chính trị của Yến Hàn quốc
Nửa năm qua đi, các chư hầu gồm thâu, thôn tính không ngừng, nhưng phân tranh lớn, thí dụ như chiến tranh giữa tân triều cùng Lưu thành đều ăn ý lựa chọn gián đoạn, đều đặt ánh mắt trên địa giới được phân chia, nhưng địa giới thuộc quản lý của Kính Bình Hầu phủ, tân triều cùng Lưu thành đều không động tới, bởi vì nắm không rõ thật hư của Trần Thúc……
Trước đây Cố Tới thu được tin tức từ phu nhân, biết đôi mắt hầu gia đã hồi phục thị lực, bệnh tình cũng chuyển biến tốt, nghĩ đến trước đây trầm trọng trong thư Phùng Vân gửi về, cùng nhắc nhở Vạn

Châu phủ nhất định phải tính đến tình huống xấu nhất, hiện giờ Cố Tới nhớ lại trong lòng còn sợ hãi.
Chờ đón ngoài thành, Cố Tới tận mắt nhìn thấy Trần Thúc, cuối cùng cũng nhịn không được lão lệ rơi đầy, "Hầu gia bình an trở về thì tốt quá rồi"
Chuyến này hắn đi Đào thành, kỳ thật so với trước đây khi hắn vào kinh cưới công chúa, còn muốn làm cho Cố Tới lo lắng hơn nhiều
Cố Tới chắp tay, những lời khác, đều ẩn trong cổ họng.
Trần Thúc duỗi tay nâng hắn dậy, ấm giọng nói, "Cố bá, con không có việc gì, chỉ là thời gian sắp tới, Vạn Châu phủ và Cố bá người chỉ sợ đều phải vội điên lên rồi."
Biết là lời trêu ghẹo, Cố Tới cười rộ lên.
Có thể nói được lời trêu ghẹo, hầu gia thật sự đã khỏe
"Hầu gia ~"
Khi Trần Thúc tiến lên, quan lại Vạn Châu phủ đến đón lại lần nữa cung kính lên tiếng chào đón
Trần Thúc nói, "Khoảng thời gian này vất vả chư vị, bắt đầu từ ngày mai, phòng nghị sự Vạn Châu phủ cùng bàn bạc việc quân hầu.

"

.....
Rất nhanh, tin tức Kính Bình Hầu lộ diện ở Vạn Châu đã truyền ra ngoài, truyền đi khắp nơi, còn có câu bàn bạc việc quân hầu của Kính Bình Hầu.

Tuy rằng trước đây trên dưới trong nước đều có thể đoán được đại khái, ngày sau sẽ là Kính Bình Hầu phủ, tân triều cùng Lưu thành giữ ba phần thiên hạ, nhưng trong khoảng thời gian rất dài Kính Bình Hầu biến mất, việc này vẫn luôn không có định luận.
Lần này tin tức Kính Bình Hầu phủ được thả ra ngoài, giống như kích động sóng to gió lớn, ngày này rốt cuộc đã tới.
Châu quận, chư hầu xung quanh Vạn Châu, thủ thành, đại tướng biên quan sôi nổi chính thức phái sứ thần đến Vạn Châu trước, trình kính biểu, xưng thần.

Chiến loạn lắt nhắt trước đây tại phụ cận Vạn Châu cũng dần dần

không có bóng dáng, hiện giờ có Kính Bình Hầu phủ ra mặt, những việc này sẽ có Kính Bình Hầu phủ ra mặt điều đình.
Từ trung tuần tháng hai đến trung tuần tháng tư, Vạn Châu phủ người đến người đi, đều là cảnh tượng phồn vinh.

Hồ Quang Thư từ sau khi đến Giang thành vào thượng tuần tháng hai liền toàn quyền tiếp nhận việc sứ thần xung quanh đến kính biểu xưng thần
Giữa tháng ba, Vạn Siêu thống lĩnh đóng quân về lại Giang thành, Mậu Chi trở về cùng Vạn Siêu

Trần Thúc xưng quân hầu, đại điển sẽ thiết lập tại Giang thành, Mậu Chi trước đây vẫn luôn đi theo Cố Tới cùng Phùng Vân, khoảng thời gian hiện nay, trọng tâm của Kính Bình Hầu phủ đều sẽ đặt tại Giang thành, cho nên Phùng Vân để Mậu Chi cùng về Giang thành.
"Tỷ, tỷ phu!" Mậu Chi nhìn thấy đôi mắt cùng thân thể Trần Thúc bình phục, nhịn không được nước mắt lưng tròng
Trần Thúc là ngọn đèn sáng soi đường cho hắn
Trước đây hắn thấy bộ dáng Trần Thúc bệnh nặng, trong lòng khổ sở đến cực điểm, nhưng lại không thể hiển lộ trước mặt Trần Thúc cùng tỷ tỷ, hiện giờ Trần Thúc bình an, Mậu Chi ngược lại không nhịn được, "Oa" một tiếng khóc thành tiếng
Hà Mậu Chi gặp Trần Thúc lúc mới mười tuổi, bây giờ cũng đã 13-14 tuổi, Trần Thúc duỗi tay sờ sờ đầu của hắn, "Xấu hổ không đây!."
Mậu Chi bĩu môi
Đường Ngọc cười cười, nắm tay tiểu Sơ Lục, nhìn tiểu Sơ Lục nói, "Đi xem cữu cữu."
"Cữu cữu ~" tiểu Sơ Lục tiến lên.
Mậu Chi lấy ống tay áo lau lau, không khóc, còn thay đổi thành bộ mặt tươi cười, "Sơ Lục, cữu cữu nhớ ngươi!"
Trước mặt Sơ Lục, hắn không muốn làm một tên thích khóc
Mậu Chi ôm tiểu Sơ Lục chơi trong chốc lát, Trần Thúc từ chối các việc khác, bảo Phạm Cù chuẩn bị gia yến, vui mừng ăn uống cùng Mậu Chi
Mậu Chi cũng mới nói cùng Trần Thúc và Đường Ngọc chuyện ở Bình Nam

Mậu Chi luôn đi theo Phùng Vân, cũng gọi Phùng Vân một tiếng lão sư, Mậu Chi tuổi tác tuy nhỏ, nhưng rất nhiều chuyện Phùng Vân đều giao cho Mậu Chi đi làm, Mậu Chi biết rất rõ tình hình Vạn Châu phủ hiện tại, thí dụ như đóng quân, các thành trì, thuế má, dân sinh vân vân, hắn làm trợ thủ giúp đỡ Phùng Vân, tuổi còn nhỏ nhưng đối với tình hình Bình Nam đã hiểu rõ ràng rành mạch
Trần Thúc vừa nghe, vừa lộ ý cười.
Kỳ thật những thứ này trong thư Phùng thúc đều nói qua với hắn, lại nghe Mậu Chi nói lần nữa, hắn có thể tin tưởng khoảng thời gian hắn cùng Đường Ngọc không ở Bình Nam, Mậu Chi không có lười biếng.
Trước đây hắn đã cảm thấy Mậu Chi thông minh, qua một thời gian, hắn thật sự có thể thành châu báu.
"Mậu Chi, thời gian này, đệ đi theo bên cạnh Hồ bá trước" Trần Thúc dặn dò một tiếng, "Hồ bá đang xử lý việc các châu quận xung quanh dâng kính biểu xưng thần, đệ đi theo Hồ bá có thể học được không ít thứ"
Mậu Chi chưa gặp Hồ Quang Thư, nhưng đều nghe Phùng trường sử cùng Vạn tướng quân đều nhắc tới, Hồ Quang Thư trước đây là trưởng sử Vạn Châu phủ, sau khi Hồ Quang Thư cáo lão, mới do Cố trưởng sử chấp chưởng Vạn Châu phủ.

Cho nên nghiêm khắc mà nói, Hồ Quang Thư cũng là một nửa sư trưởng của Cố trưởng sử
Hiện giờ tỷ phu muốn xưng quân hầu, tỷ phu tự mình tới Lục An thành mời Hồ Quang Thư một lần nữa xuất sĩ, chính là xử lý quan hệ với các châu quận, bây giờ tỷ phu cho hắn đi theo Hồ bá……
Trần Thúc nói, "Mậu Chi, đệ phải chuyên tâm đi theo Hồ bá, ngày sau, Kính Bình Hầu phủ có không ít chuyện còn cần đệ phân ưu cho tỷ phu."
Trần Thúc nói xong cười cười, dùng đũa chung gắp đồ ăn cho hắn
Mậu Chi vội không ngừng gật đầu, "Yên tâm đi, đệ đã biết tỷ phu!"
Mậu Chi tích cực.
Trần Thúc lại gắp thức ăn cho Đường Ngọc
Đường Ngọc còn chưa động đũa.
Tiểu Sơ Lục mới hơn hai tuổi, ăn cơm còn cần người đút, hôm nay

thấy Mậu Chi, tiểu Sơ Lục thực hưng phấn, muốn ăn cơm cùng cữu cữu, cho nên Đường Ngọc mang theo tiểu Sơ Lục lên bàn ăn, tự mình đút tiểu Sơ Lục ăn cơm, không gọi Lê ma ma đến
Phần lớn lực chú ý của nàng đặt trên người tiểu Sơ Lục, lại bớt thời giờ nghe Trần Thúc cùng Mậu Chi nói chuyện, cũng không ăn cơm của mình
Trần Thúc gắp cho nàng một chén lớn, thấy nàng cũng không rảnh rỗi động đũa, Trần Thúc gắp đồ ăn trực tiếp đút nàng.
Mậu Chi vội vàng cúi đầu lùa cơm.
Đường Ngọc cười cười.
Tiểu Sơ Lục cũng cười theo, "Mẫu thân đút Sơ Lục, cha đút mẫu thân ~"
Trần Thúc sờ sờ đầu của hắn, "Ăn nhanh đi con, mẫu thân còn bị đói."

Trong miệng Sơ Lục đầy cơm, hướng tới Trần Thúc cười cười
Trưởng thành nhất định là tên nhóc nghịch ngợm gây sự, không có chút gì thành thật……
Trần Thúc hỏi Mậu Chi, "Tổ mẫu cùng mợ thì sao? Gần đây sức khỏe như thế nào?"
Mậu Chi đáp, "Sau khi tỷ tỷ cùng tỷ phu mang Sơ Lục đi Đào thành, tổ mẫu cũng dọn về nhà cũ, nói ở cùng mẫu thân dễ chiếu cố lẫn nhau.

Sau khi dọn về nhà cũ, thường xuyên qua lại cùng người quen cũ trước đây, như Lâm thẩm a, Chu bà bà a, thường xuyên đến trò chuyện cùng tổ mẫu, tâm tình tổ mẫu rất tốt, thân thể cũng khỏe mạnh."
Đường Ngọc cùng Trần Thúc đều cười theo
Nói đến mẫu thân, Mậu Chi thở dài, "Bệnh của mẫu thân vẫn luôn khi tốt khi xấu, đại phu cũng sẽ định kỳ tái khám, nhưng đều nói trị tận gốc không được.

Chỉ là khi tốt, mẫu thân cũng không khác gì người bình thường, nhưng khi trở bệnh, sắc mặt tái nhợt, rất nhiều lần đều dọa đệ sợ.

Lần này tới Vạn Châu, đệ rất lo lắng cho mẫu thân, nhưng mẫu thân nói không cần bởi vì bà mà làm chậm trễ chuyện khác……"
Hà Mậu Chi cúi đầu.
Đường Ngọc cùng Trần Thúc bốn mắt nhìn nhau, đều nhớ tới trước đây đại phu nói qua, bệnh của mợ nghỉ ngơi không tốt, khả năng cũng chỉ còn một hai năm, nghỉ ngơi tốt thì cũng được khoảng năm sáu năm……
Trong lòng hai người hiểu rõ mà không nói ra, đều không có lên tiếng.
Đường Ngọc duỗi tay ôm Mậu Chi, nhẹ giọng nói, "Chờ qua thời gian bận rộn này, tỷ và đệ cùng về Bình Nam gặp tổ mẫu và mợ."
Mậu Chi liều mạng gật đầu.
……
Gần đây việc trong Vạn Châu phủ quá nhiều, sau cơm chiều, Trần Thúc lại đi phòng nghị sự, Đường Ngọc mang theo tiểu Sơ Lục đưa Mậu Chi về phủ.
Trước đây Mậu Chi ở cùng Dương thị tại một tòa nhà cách hầu phủ không xa, sau cơm chiều, Đường Ngọc mang theo tiểu Sơ Lục đi đưa Mậu Chi, vừa nói chuyện, vừa tản bộ tiêu thực.
Mậu Chi thấy Trần Thúc bận, trước đây không có hỏi nhiều, đoạn đường cũng hỏi tới chuyện ở Đào thành
Đường Ngọc nói cho Mậu Chi nghe.
Mậu Chi cảm thân, "Thế sự không dễ, đặc biệt là thời gian đi theo lão sư lâu rồi, mới biết đoạn đường tỷ phu đi tới đều không dễ dàng."
Đường Ngọc sờ sờ đầu của hắn, "Không có chuyện gì là dễ dàng, đều sẽ từ từ tốt lên thôi"
"Dạ" Mậu Chi gật đầu.
Tiểu Sơ Lục lại chơi cùng Mậu Chi trong chốc lát, Đường Ngọc lại dẫn tiểu Sơ Lục trở về hầu phủ.
Đường Ngọc để Lê ma ma mang tiểu Sơ Lục trở về trước tắm rửa, Lê ma ma dẫn tiểu Sơ Lục đi, Đường Ngọc đi phòng nghị sự, thấy người khác đều đi rồi, chỉ còn Hồ bá cùng Cố bá ở trong phòng nghị sự trò chuyện cùng Trần Thú
Khi Đường Ngọc đi vào, vừa lúc nghe được mấy chữ Tấn đế đại hôn
Tiểu hầu tử sắp đại hôn?

Đường Ngọc bỗng nhiên cảm thấy chuyện thật sự quá mau, tiểu hầu tử hẳn là năm trước vừa cập quan
Thấy Đường Ngọc tới, mấy người Hồ Quang Thư dừng lại, nhìn nàng chắp tay, "Phu nhân."
Trần Thúc nhìn về phía nàng, "Tới rồi sao?"

Đường Ngọc gật đầu, "Ừm, mới vừa đưa Mậu Chi trở về, tới phòng nghị sự nhìn xem."
Chuyện phu nhân thường xuyên ra vào phòng nghị sự Vạn Châu phủ, trước đây khi hầu gia không ở nhà, có rất nhiều chủ ý là sau khi Cố trưởng sử cùng phu nhân thương nghị mới định ra, cho nên ở phòng nghị sự nhìn thấy phu nhân, quan lại Vạn Châu phủ đều không cảm thấy không ổn.
Lúc đầu Hồ Quang Thư chỉ mới biết Đường Ngọc là cháu ngoại Hà trưởng sử, lần đầu tiên khi thấy Đường Ngọc ở phòng nghị sự, Hồ Quang Thư cũng kinh ngạc, đặc biệt là khi thấy mấy người Cố Tới sẽ thăm dò ý Đường Ngọc, Hồ Quang Thư có chút ngoài ý muốn.

Nhưng sau đó nghe Cố Tới nói về chuyện trước đây, cũng đã dần quen Đường Ngọc xuất hiện ở trong phòng nghị sự
Trần Thúc cũng không gạt nàng, "Triệu Văn Vực sắp đại hôn, lấy nữ nhi Quý Bình Hầu"
Lưu thành liên hôn cùng Quý Bình Hầu phủ, có thể củng cố quyền thế của Triệu Văn Vực cực lớn, hơn nữa còn mở rộng lãnh thổ quốc gia tiến thêm một bước, chọc một lỗ hỏng thật lớn sau lưng Diệp Lan Chi
Hành động này của Lưu thành đã khiến tân triều bị thương nặng, cho nên hôn sự của Triệu Văn Bực chính là liên hôn chính trị
Tuy rằng trước đây Trần Thúc vẫn luôn không có đặt Triệu Văn Vực vào trong mắt, nhưng hắn có được Công Tôn Đán, lại giết Ngụy Chiêu Đình dễ như trở bàn tay, khiến Trần Thúc không thể không nhìn hắn với con mắt khác.
Lại đặc biệt là, trước đây Triệu Văn Vực nhớ thương Đường Ngọc.
Hiện giờ hắn đại hôn, kỳ thật trong lòng Trần Thúc phi thường thoải mái.
Mặc kệ hắn có phải tự nguyện hay không, nữ nhi Quý Bình Hầu,

Triệu Văn Vực phải hầu hạ cho thật tốt, hai người bọn họ đều không phải đèn cạn dầu, chắc là sẽ rất náo nhiệt……
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Lưu thành, trong cung
Đại giám nói, "Bệ hạ, nên uống rượu hợp cẩn."
Triệu Văn Vực nhìn thoáng qua tẩm điện, phiền lòng, hắn không thể đối phó được tính tình như Trần Tư Mẫn, ác danh của Trần Tư Mẫn khắp thiên hạ đều biết, đó là dám cầm chổi lông gà đánh chính ca ca của mình, trước đây hắn còn châm chọc nàng, tương lai xem ai dám cưới ngươi!
Ta khinh! Thiên đạo tuần hoàn tốt thật!
Trước kia hắn là Tấn Vương, như thế nào cũng không tới phiên hắn làm thân cùng Quý Bình Hầu
Bây giờ hắn là Tấn đế, Quý Bình Hầu có kính ý với tiền triều, cũng nguyện ý sau liên hôn, chắp tay dâng thuộc địa cho hắn……
Hắn không muốn!
Công Tôn tiên sinh nói một bước sai, toàn bộ sai!
Cuối cùng, con mẹ nó, hắn cưới Trần Tư Mẫn……
Triệu Văn Vực cảm thấy mình chính là vị hoàng đế bi ai nhất, hỉ nương lại tới thúc giục, trung cung đã hỏi rất nhiều lần, Triệu Văn Vực không có biện pháp, lại hỏi, "Đã tìm người hỏi thăm rõ ràng chưa? Trần Thúc đều ổn?"
"Ôi bệ hạ của ta ơi!" Đại giám bực bội, đã là lúc mấu chốt rồi, hắn quan tâm Kính Bình Hầu người ta làm cái gì.
Đại giám chỉ có thể dỗ, "Ổn!"
Tâm tình Triệu Văn Vực phức tạp!
Hắn ổn, tự nhiên ổn, bằng không mẫu tử Đường Ngọc làm sao bây giờ, cũng do Trần Thúc hắn mạng lớn, bát tự cứng rắn, đến bộ dáng kia rồi, vậy mà vẫn còn sống sót được……
Nhưng tưởng tượng xong, lại bực bội, thật không nên cứu hắn ta, nếu hắn ta chết, nói không chừng Đường Ngọc sẽ hồi tâm chuyển ý, hắn không cần lấy Trần Tư Mẫn!
Triệu Văn Vực hung hăng vỗ vỗ trán mình, "Cho ngươi làm bộ này! Cho ngươi khoe khoang này! Cho ngươi thể hiện này! Gieo gió gặt bão!"
Đại giám kinh ngạc nhìn hắn.

Triệu Văn Vực trở về điện.
Nhóm hỉ nương thấy rốt cuộc bệ hạ đã trở về, đều vạn phần hoảng sợ.
Trong tiếng hoảng sợ của hỉ nương, trung cung tự mình tháo khăn voan đỏ, các hỉ nương sợ ngây người, "Nương nương!"
Còn có người nói, "Này không được!"
"Đều câm miệng!" Trần Tư Mẫn gằn giọng, tức khắc trong điện đều lặng ngắt như tờ.
"Trần Tư Mẫn ta nói cho ngươi biết, ngươi không cần thật quá đáng, hai chúng ta chính là liên hôn chính trị! Ngươi cũng đừng thích ta, ta sẽ không thích ngươi, ngươi ta hai người sống trong cung cả đời không qua lại với nhau là được rồi." Triệu Văn Vực không thể thua khí thế.
"Các ngươi đều đi ra ngoài." Trần Tư Mẫn giận đỏ mặt.
"Ngươi…… Ngươi muốn làm gì!" Triệu Văn Vực bỗng nhiên có chút sợ.
Kỳ thật khi còn nhỏ Trần Tư Mẫn sức lực rất lớn, hắn đánh không lại, nhưng hắn đã cập quan, cũng hàng năm mang binh đánh giặc, đã sớm không còn là Triệu Văn Vực trước kia, nhưng loại tâm lý sợ hãi này, vẫn có chút không khắc phục được.

Trần Tư Mẫn tự buông khăn voan, tự gỡ mũ phượng khăn quàng vai, từ long sàn đứng dậy.
"Ngươi đừng tới đây…… Trần Tư Mẫn! Ta cảnh cáo ngươi đừng tới đây!" Triệu Văn Vực lớn tiếng thêm can đảm, "Đây là tẩm điện của trẫm, trẫm không muốn đánh ngươi a."
Nhưng thực mau, bên ngoài tẩm điện, đại giám liền nghe được tiếng đồ vật rơi bùm bùm trong phòng trong, cùng âm thanh đánh nhau, đại giám rất là đau đầu, nhưng loại thời điểm này cũng không thể mời Công Tôn đại nhân vào trong cung cứu nguy
Khi đại giám đang đau đầu, trong tẩm điện cũng nháo đến túi bụi, đánh thì đánh, nhưng rượu hợp cẩn còn phải uống.
"Uống thì uống, ai sợ ai!" Triệu Văn Vực lớn tiếng.
Trần Tư Mẫn cũng nói, "Ai không uống là chó!"
"Trần Tư Mẫn, ngươi nhất định là chó rồi!"
"Triệu Văn Vực, ta gả heo gả chó cũng không gả cho ngươi!"

“Ta còn không muốn cưới ngươi đâu!”
Trong phòng lại bắt đầu âm thanh bùm bùm, nhưng dần dần, âm thanh cũng dần dần không còn……
Đại giám cũng không biết thế nào, bảo hỉ nương đi nhìn xem.
Khi hỉ nương ra tới, hậm hực nói, “Bệ hạ với nương nương, hình như đang…… đang động phòng……”
Đại giám kinh ngạc.
Bỗng nhiên, đại giam kịp phản ứng, hẳn là uống quá nhiều, động phòng thì tốt rồi, đêm tân hôn vung tay đánh nhau như đế hậu thật chưa từng thấy qua……
Hôm sau, Triệu Văn Vực sắc mặt trắng bệch ra ngoài, thấy đại giám, giống như thấy quỷ.
“Trẫm đi Hòa Quang điện.” Bỏ lại một câu liền đi.
Hòa Quang điện là Ngự Thư Phòng, mới sáng sớm Triệu Văn Vực đã né tránh.
Hẳn…… tối hôm qua mơ màng hồ đồ làm sao mà ngủ cùng Trần Tư Mẫn, rượu vào hỏng việc!
Nhưng chuyện tối hôm qua, hẳn rõ ràng cũng còn nhớ!
Hẳn không phải chán ghét nàng sao?
Nhưng tối hôm qua cùng nàng một chỗ…… Hẳn nói không nên lời…… Sáng hôm nay hẳn còn muốn cùng nàng....!ý niệm này làm hẳn hốt hoảng bỏ chạy.
Trần Tư Mẫn thật đáng sợ!
Đầu óc hẳn có vấn đề mới muốn cùng nàng một chỗ, Triệu Văn Vực trốn vào Hòa Quang điện.
Nhưng trong đầu rõ ràng trống rỗng, một chữ cũng nhìn không vào……
Trần Tư Mẫn nào có tốt như Đường Ngọc
Nhưng gặp quỷ rồi!
Hiện tại trong đầu hẳn đều là nàng ta.
“Bệ hạ, nương nương tới.” Nội thị quan canh gác đi vào.
Mặt Triệu Văn Vực đều tái rồi, âm hồn không tan, dây dưa không dứt……
Trần Tư Mẫn hồng mắt, cho người khác lui, “Triệu Văn Vực, sau tân hôn, ngươi không vẽ mi cho ta, là muốn truyền ra ngoài để ta làm trò cười cho người khác sao? “

Con mẹ nó! Chuyện lớn thật!
Triệu Văn Vực bực bội, "Không phải chỉ vẽ lông mày thôi sao? Lại đây vẽ!"
Trần Tư Mẫn tiến lên, lúc nhắm mắt, Triệu Văn Vực đến thật sự gần, tiếng tim đập muốn ngừng một nhịp
Không có khả năng!
Triệu Văn Vực nắm tay vẽ loạn lung tung, bỗng nhiên thoải mái, quỷ mới thích ngươi!
"Vẽ xong!" Triệu Văn Vực cố nén ý cười.
Trần Tư Mẫn trợn mắt nhìn thoáng qua gương đồng, "Triệu Văn Vực!!"
Triệu Văn Vực nhanh chân chạy đi..

Chương 114: 114: Quặng Sắt

Khi đại hôn của Triệu Văn Vực cùng Trần Tư Mẫn bước vào ngày thứ ba, Công Tôn Đán tới Hòa Quang điện.
Thiên tử đại hôn, triều thần nghỉ tắm gội, mãi cho đến sau mười ngày đại hôn mới có thể lâm triều, Triệu Văn Vực biết Công Tôn Đán tới tìm hắn nhất định là có chuyện quan trọng, không phải chuyện tân triều, cũng là chuyện Vạn Châu
Triệu Văn Vực bước đến Hòa Quang điện
Trần Tư Mẫn đuổi theo, "Ta nghe nói....."
Triệu Văn Vực đau đầu, "Là nghe nói ta muốn nạp tam cung lục viện, hay là nghe nói ta muốn bỏ vợ mới cưới, hậu vị của ngươi khó giữ được?"
"Ngươi!"
Triệu Văn Vực trêu chọc nói, "Yên tâm, chúng ta là liên hôn chính trị liên, liên hôn chính trị so với cái gì đều vững chắc hơn, thiên trường địa cửu."
Nói xong, Triệu Văn Vực xoay người rời đi.
Trần Tư Mẫn lại bước nhanh đuổi theo, Triệu Văn Vực bực bội, "Đã nói rồi, ta tạm thời sẽ không nạp phi tần khác, cũng không có ý bỏ vợ, ngươi không cần đuổi theo ta khắp nơi....."
Trần Tư Mẫn cắn môi, "Ta nghe nói Kính Bình Hầu phu nhân....."
Trần Tư Mẫn nói xong, Triệu Văn Vực bỗng nhiên dừng chân, nhíu mày nhìn nàng, "Là tên nào khua môi múa mép sau lưng?"
Chóp mũi Trần Tư Mẫn ửng đỏ, chợt không nói, xoay người liền đi.
Triệu Văn Vực duỗi tay nắm lấy tay áo nàng, "Nháo cái gì nữa?"
Trần Tư Mẫn không nói chuyện.
Triệu Văn Vực thở dài, "Dỗ ngươi! Dỗ ngươi! Dỗ ngươi còn không được sao? Nói, dỗ như thế nào a ~"
Hốc mắt Trần Tư Mẫn chứa càng nhiều nước mắt, tròng mắt Triệu Văn Vực sắp trừng ra ngoài, "Uy! Trần Tư Mẫn ngươi một vừa hai phải nha! Ta ghét nhất thấy nữ nhân khóc a ~"
"Có phải ngươi thích Kính Bình Hầu phu nhân không?" Trần Tư Mẫn

lại hỏi.
Triệu Văn Vực thở dài, "Khi ta còn nhỏ đã thích nàng, đây không phải chuyện bình thường sao? Người ta ôn nhu, thiện lương, thân thiết, còn ngươi là cái dạng gì, tự ngươi không biết sao? Ngươi là cầm chổi lông gà đánh anh trai ngươi~"

"Triệu Văn Vực!" Trần Tư Mẫn bực mình
Triệu Văn Vực nhanh chân né tránh, Trần Tư Mẫn lại không có nói nữa, xoay người đi mất
"Aiz....." Triệu Văn Vực muốn lên tiếng, cũng muốn đuổi theo, nhưng Trần Tư Mẫn đi rất nhanh, Công Tôn tiên sinh lại đang đợi, Triệu Văn Vực than nhẹ một tiếng, chỉ chờ chút nữa lại dỗ Trần Tư Mẫn
.....
Chờ khi đến Hòa Quang điện, Công Tôn Đán đã ở đó
"Công Tôn tiên sinh." Cho đến lúc đã xưng đế, Triệu Văn Vực cũng vẫn luôn cung kính gọi một tiếng Công Tôn tiên sinh.
"Làm phiền bệ hạ tân hôn, vi thần là có chuyện quan trọng." Công Tôn Đán chắp tay.
"Công Tôn tiên sinh nói đi." Triệu Văn Vực mảy may cũng không chú ý, Công Tôn Đán nhìn ở trong mắt, biết phu thê hai người bọn họ còn cần thời gian cận kề, chỉ sợ không phải thuận buồm xuôi gió như thế
Công Tôn Đán nói, "Trước mắt thực sự có vài việc, bắt buộc trong vòng hai ngày này phải ra quyết sách, cho nên tới quấy nhiễu bệ hạ.

Việc đầu tiên, là Vạn Châu đã định thời gian rồi, Kính Bình Hầu cố ý chọn mùng bảy tháng chín cử hành đại điển, đến lúc đó, Kính Bình Hầu sẽ xưng quân hầu, bát phương đến chúc mừng.

Bây giờ chỉ còn mấy tháng thời gian, châu quận sát bên nhất định sẽ đến dựa dẫm, bệ hạ, hẳn cũng nên sai người đưa hạ lễ đến, làm cho người khác nhìn thấy, Vạn Châu cùng Lưu thành là hòa thuận, áp lực tự nhiên sẽ chuyển đến phía tân triều.

Diệp Lan Chi chưa chắc sẽ như thế nào, nhưng các châu quận Diệp

Lan Chi khống chế mỗi người sẽ đều cảm thấy bất an, càng là như thế, đối với Lưu thành chúng ta càng có lợi."
Triệu Văn Vực gật đầu, "Ta hiểu ý tiên sinh"
Lần này không cáu kỉnh, Công Tôn Đán vui mừng gật gật đầu, vuốt vuốt chòm râu, dường như sau đại hôn, cả người bệ hạ thành thục hơn rất nhiều, không giống trước đây, nói đến Kính Bình Hầu liền gà bay chó sủa.
Nhưng Công Tôn Đán cao hứng không được một cái chớp mắt, Triệu Văn Vực liền nói, "Đưa hắn một bát mì sợi, chúc hắn trường thọ."
Công Tôn Đán khó xử, "Bệ hạ....."

Triệu Văn Vực ậm ừ nói, "Không phải hắn mới nhặt được mạng về sao? Ta chúc hắn trường thọ, hắn hẳn nên mang ơn đội nghĩa."
Công Tôn Đán than nhẹ, "Tính tình này của bệ hạ khi nào mới có thể sửa lại?"
Triệu Văn Vực cười nói, "Chắc đến lúc sơn cùng thủy tận."
Công Tôn Đán lắc đầu.
Triệu Văn Vực đắc ý cười cười, lại nói, "Còn có chuyện gì a?"
Công Tôn Đán mới thu hồi cảm xúc vừa rồi, trầm giọng nói, "Tân triều bên kia có động tĩnh."
Nói đến Diệp Lan Chi, Triệu Văn Vực cũng không có sắc mặt tốt, "Diệp Lan Chi lại làm cái gì?"
Công Tôn Đán nói, "Từ khi Hoàng Hậu trở về thuộc địa An Bắc, toàn bộ thuộc địa An Bắc liền dần dần thoát khỏi khống chế của tân đế, tân đế là bởi vì năm đó lấy Hoàng Hậu, mới được cựu thần An Bắc ủng hộ, hiện giờ Hoàng Hậu mang Thái Tử cùng công chúa về An Bắc, đồng minh này liền từ từ như thùng rỗng kêu to, tân đế loạn trong giặc ngoài, lúc ấy vì mượn sức Mẫn gia thảo phạt Lưu thành, đã hứa hẹn cho Mẫn gia Hậu vị, hiện giờ cung đã mở không có mũi tên quay đầu, Diệp Lan Chi hoặc là chọn An Bắc, hoặc là chọn Mẫn gia, chỉ có thể chọn một trong hai, hoặc là, hắn còn có một con đường khác, chính là thuyết phục Hoàng Hậu đồng lòng cùng hắn, tạm thời trấn an Hoàng Hậu, nhưng vẫn mượn sức Mẫn gia, như vậy tình huống đối với Lưu thành rất bất lợi."
Công Tôn Đán vừa nói, Triệu Văn Vực thực mau đã suy nghĩ cẩn thận, "Lúc trước Diệp Lan Chi còn nghĩ để phu nhân mình đi thuyết

phục Trần Thúc cùng Thịnh Liên Húc, kết quả phu nhân mình lại bị Trần Thúc khuyên ngược, hắn lại bị đẩy đến hoàn cảnh xấu hổ, Diệp Lan Chi là lấy đá tàn nhẫn đập vào chân mình, bây giờ cưỡi lên lưng cọp khó leo xuống, hắn chưa chắc chịu cúi đầu cầu phu nhân hắn, phu nhân hắn cũng chưa chắc sẽ để ý đến hắn."
Công Tôn Đán đánh gãy, "Lời tuy như thế, nhưng bệ hạ đừng xem thường tân đế cùng Hoàng Hậu nhiều năm phu thê....."
Triệu Văn Vực sửng sốt.
Hắn mới thành thân ba ngày, tự nhiên khó mà nói
Công Tôn Đán nói, "Để an toàn, bệ hạ hẳn nên cho người đi Vạn Châu, đồng thời, cũng cần cố ý cao điệu phái sứ thần đi An Bắc, nói nguyện ý lập quan hệ tốt cùng An Bắc.

Diệp Lan Chi trời sinh tính đa nghi, ngay người bên cạnh cũng sẽ không tin tưởng, việc này một khi truyền tới tai Diệp Lan Chi, Diệp Lan Chi nhất định thẹn quá thành giận, cho dù hắn muốn, cũng sẽ không chủ động đi cầu An Bắc, chỉ cần An Bắc cùng Diệp Lan Chi hoàn toàn sinh khoảng cách, tấm chắn cho Lưu thành liền vững chắc thêm vài phần, cũng càng an ổn."
Triệu Văn Vực trước đây thật không nghĩ tới, "Vậy chiếu theo ý tiên sinh làm."
Công Tôn Đán tiếp tục nói, "Bệ hạ còn ấn tượng với Lục Miện Thành không"
Lục Miện Thành?
Triệu Văn Vực gật đầu, hắn đương nhiên là có, mấy người Diệp Lan Chi, Thịnh Liên Húc, Trần Thúc, Lục Miện Thành trước đây vẫn luôn như huynh đệ, hiện giờ Thịnh Liên Húc cùng Trần Thúc vẫn như huynh đệ ruột, Lục Miện Thành bị Diệp Lan Chi lợi dụng tấn công Lưu thành, lúc trước cũng là Công Tôn tiên sinh nói Trần Thúc nhất định sẽ đến cứu Lục Miện Thành, sau đó Công Tôn tiên sinh cùng Trần Thúc trao đổi không ít điều kiện, cũng mới vừa thả Lục Miện Thành.

"Hắn làm sao vậy?" Triệu Văn Vực hỏi.
Mấy người bọn họ, Diệp Lan Chi âm ngoan, Thịnh Liên Húc trầm ổn, Trần Thúc âm hiểm, Lục Miện Thành là người không có đầu óc nhất

trong số bọn họ, nếu đổi lại là người khác, không biết đã sớm chết bao nhiêu lần.....
Công Tôn Đán nói, "Trần Thúc thực thông minh, biết nếu để Lục gia trực tiếp bứt ra từ kinh thành thì rất khó, cho nên lúc trước cũng không có để Lục Miện Thành trực tiếp đi Vạn Châu, mà là để Lục Miện Thành làm bộ tiếp tục khai chiến cùng Lưu thành, nhưng lại để cho ám vệ của mình vụng trộm nhập kinh, suy nghĩ biện pháp trộm long tráo phượng đón Lục lão phu nhân ra ngoài, lại sợ Diệp Lan Chi nhìn thấu, trực tiếp để Lục Miện Thành cùng Lục lão phu nhân đến Quan thành ở nửa năm thời gian, bây giờ Lục lão phu nhân cùng Lục Miện Thành mới đến Vạn Châu, cũng là vì muốn giấu tai mắt người khác, cho nên lúc trước Trần Thúc mới có thể sơ sảy rơi vào trong tay Ngụy Chiêu Đình.

Chuyện dời Lục gia đến Vạn Châu rất quan trọng, cho nên các thế gia còn dưới mí mắt Diệp Lan Chi, đều sẽ sinh ra ý niệm như thế, bệ hạ, những người này hơn phân nửa là cựu thần, chúng ta hẳn nên phái người tranh thủ, muôn phương triều bái, chấn hưng Lưu thành."
Triệu Văn Vực gật đầu, "Tiên sinh nhắc nhở ta, hẳn nên xuống tay chuẩn bị việc này."
Công Tôn Đán vui mừng gật đầu, "Bệ hạ, đợi một thời gian, tân triều càng lúc càng suy sụp, Lưu thành sẽ chạy song song cùng với Vạn Châu, đến lúc đó, bệ hạ cùng Kính Bình Hầu có lẽ sẽ còn phát sinh tiếp xúc liên tục."
Triệu Văn Vực nhìn hắn.
Công Tôn Đán nói, "Kính Bình Hầu không có tâm tư xưng đế, nhưng khó tránh khỏi sẽ bị tình thế tác động, chờ việc Diệp Lan Chi kết thúc, việc bệ hạ phải làm, là làm Kính Bình Hầu thần phục Lưu thành, nếu không, Kính Bình Hầu nắm giữ các nơi Vạn Châu, Bình Nam, Phong Châu, Thái Châu, sẽ là đối thủ khó đối phó hơn Diệp Lan Chi gấp mười lần"
Triệu Văn Vực nhìn hắn, trong lòng thổn thức.
Công Tôn Đán nói, "Bệ hạ là quân vương, phải có khí độ quân vương, ngày sau thiên hạ đều là thần tử của bệ hạ, bệ hạ nghĩ, Trần Thúc sẽ bởi vì một tô mì sợi mà thần phục bệ hạ sao?"

Triệu Văn Vực: "....."
Lại vòng về tô mì sợi.
Đã sớm ở chỗ này chờ hắn.....
Triệu Văn Vực nhẹ giọng, "Vậy ý Công Tôn tiên sinh là?"
Công Tôn đán nói, "Mới vừa nói, muốn đưa hạ lễ, nhưng bệ hạ là thiên tử, nếu hạ lễ lấy danh nghĩa bệ hạ đưa, đưa cái gì đều không đúng lúc, mì sợi càng không cần phải nói, chuyện này, nên lấy danh nghĩa Hoàng Hậu đưa, đưa cho Kính Bình Hầu phu nhân....."
Khóe miệng Triệu Văn Vực giật giật, "Khả năng có chút khó....."
Công Tôn Đán nói, "Hoàng Hậu tâm tư thông tuệ, lại là người biết đại thể, mời Hoàng Hậu tự tay viết thư kèm theo lễ vật đưa đến Bình Nam, vừa không sẽ mất khí độ, cũng sẽ hiện rõ Lưu thành thanh cao, tránh đi chỗ không đúng lúc cùng xấu hổ, là biện pháp tốt nhất."
Tâm muốn chết Triệu Văn Vực đều đã có.
Trần Tư Mẫn sẽ viết thư mới là lạ!
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***

Một hai tháng này trở về Vạn Châu, Trần Thúc cùng Đường Ngọc bỗng nhiên đều tiến vào trạng thái cả ngày bận rộn, hoàn toàn không giống trước đây trên đường từ Đào thành về Vạn Châu
Hai người đều có chút hoài niệm ngày tháng ở Đào thành, nhàn nhã, an tĩnh, có áp lực, cũng có thư thả
Bây giờ, mỗi ngày đều có tin tức truyền tới Vạn Châu phủ, Trần Thúc bị bệnh hồi lâu, hơn nữa trước đó đi Lưu thành một chuyến, một đoạn thời gian rất dài không ở đất phong, việc lớn việc bé, cùng việc quân hầu đều dồn một chỗ, thời gian Trần Thúc ngủ ban đêm cũng rất ít.
Phạm Cù cũng đang chuẩn bị lễ phục cùng nghi thức đại điện cho hai người
Quân hầu cũng được, quân phu nhân cũng được, xiêm y cũng được, chế thức cũng được, tất cả đều không giống nhau.
Đường Ngọc nghiêm túc nghe xong hai ngày, cũng nghe hiểu đại khái, kỳ thật quân hầu cùng đế vương không khác biệt lắm, chỉ là không xưng đế, cho dù xưng hô cùng người khiêng nghi trượng phía sau đều không có, nhưng cái khác, cơ bản cũng tương đương như

làm theo ý mình, thiên tử cũng sẽ không đụng đến rước đen đủi, sợ mất hết mặt mũi của mình, quân hầu kỳ thật không cao điệu, nhưng cũng như quân vương của các châu quận cùng cấp phụ cận
Bây giờ đã là đầu tháng sáu, cách đại điển cũng chỉ hơn một tháng thời gian, trừ bỏ chi phí đặc chế lễ phục Phạm Cù đặt bên ngoài, cũng có ma ma tới dạy Đường Ngọc học tập lễ nghi quân phu nhân.
Ngoại trừ gần hai mươi năm trước trở lại đây, Yến Hàn kỳ thật vẫn luôn bình tĩnh, chưa bao giờ ra một quân hầu nào, cho nên mặc dù là ma ma lớn tuổi, cũng phải căn cứ vào điển tịch ghi lại trước đây để dạy, nhưng Đường Ngọc cảm thấy cũng không khác lễ nghi trong cung lắm.
Nàng trước đây ở trong cung, ngày ngày nghe thấy mắt nhiễm, học được rất nhanh, gần như không cần quá nhiều thời gian.
Nhưng còn tiểu Sơ Lục, tuổi còn nhỏ, cần thêm chút thời gian
Trên đại điển tiểu Sơ Lục cũng cần lộ diện, cho nên lúc này đây cũng đang trong nhà luyện tập.
Mùng bảy tháng sáu, Đường Ngọc vốn còn đang trong viện cùng tiểu Sơ Lục luyện tập, Trần Phong bên cạnh Trần Thúc tới viện, "Phu nhân, hầu gia mời ngài đến phòng nghị sự một chuyến."
Trần Thúc rất ít khi chủ động mời nàng đi phòng nghị sự, nàng đoán không ra chuyện gì.
Nhưng chờ khi đến phòng nghị sự, người khác đã lui hết, chỉ còn Hồ bá cùng Cố bá, còn có mấy người Vạn tướng quân, mặt khác, trong phòng không còn ai, Đường Ngọc cẩn thận đánh giá, người nọ nhìn thấy Đường Ngọc, cung kính hành lễ, "Nguyễn Kiệt gặp qua phu nhân."
Đường Ngọc không nghĩ tới là Nguyễn Kiệt, càng không nghĩ tới Nguyễn Kiệt lúc này trở về Vạn Châu.
"Sao ngươi lại tới đây?" Nàng cho rằng Nguyễn Kiệt còn ở Đài Vận.
Lúc trước lưu dân chạy nạn tới Vạn Châu, nàng đưa ra chủ ý an trí các bá tánh này ở Đài Vận khai hoang, mới trải qua nạn hạn hán, dân chúng rất cần yên ổn, cho nên Nguyễn Kiệt dẫn đầu tu sửa công sự, cũng thường xuyên có tin tức truyền tới Đào thành, nhưng Đường Ngọc không nghĩ tới vì sao hắn lại rời khỏi Đài Vận?
Bây giờ, Nguyễn Kiệt nhìn nhìn Trần Thúc, Trần Thúc gật đầu.
Nguyễn Kiệt mới nói, "Phu nhân, Đài Vận khai hoang không lâu,

phát hiện quặng sắt....."
Quặng sắt?
Đường Ngọc ngoài ý muốn, quặng sắt là dùng để chế tạo vũ khí, nếu Đài Vận phát hiện quặng sắt, đó là chuyện không thể tốt hơn.....

Chương 115: 115: Quân Hầu

Đường Ngọc nhìn về phía Trần Thúc, Trần Thúc nhìn nàng cười cười, rồi sau đó lại nhìn Nguyễn Kiệt hỏi, "Quặng sắt phát hiện ở Đài Vận có bao nhiêu lớn?"
Ánh mắt mọi người lại lần nữa từ trên người Đường Ngọc cùng Trần Thúc chuyển hướng về trên người Nguyễn Kiệt
Đường Ngọc nghe ra ý tứ trong lời Trần Thúc nói, Trần Thúc hẳn cũng vừa mới nghe nói chuyện quặng sắt ở Đài Vận đã lập tức gọi nàng tới, nàng ở ngay trong phủ, tới cũng nhanh, Nguyễn Kiệt cũng vừa nhắc tới chuyện quặng sắt không lâu, vẫn chưa nói kỹ càng
Trần Thúc hỏi xong, Nguyễn Kiệt cung kính đáp, "Việc này rất trọng đại, không dám để quá nhiều người biết được, cũng sợ có tiếng gió thả ra trước khi gặp được hầu gia, cho nên chỉ đơn giản thăm dò một phần, lập tức cho người phong tỏa, không để tiếng gió truyền ra ngoài.

Nhưng phần đã thăm dò được cũng không nhỏ, còn có không ít nơi chưa được khai thác, cho nên hẳn là không chỉ có một phần trước mắt, việc này tiểu nhân không dám mượn tay người khác, liền tranh thủ thời gian về lại Giang thành một chuyến, tự mình nói cùng hầu gia, phu nhân và các vị đại nhân, xin chỉ thị của hầu gia....."
Nguyễn Kiệt vừa lên tiếng, Trần Thúc vừa gật đầu.
Đợi đến khi Nguyễn Kiệt nói xong, Trần Thúc cũng vừa ngước mắt nhìn hắn, "Nguyễn Kiệt, ngươi làm rất tốt"
Việc quặng sắt là đại sự, nếu tin tức Đài Vận phát hiện quặng sắt không được phong tỏa, lan truyền nhanh chóng, bao nhiêu ánh mắt đều sẽ dừng ở Đài Vận, bị người khác dòm ngó đối với Kính Bình Hầu phủ không phải chuyện tốt.
Nguyễn Kiệt cẩn thận, để Trần Thúc tự mình quyết định
Trần Thúc rất ít khi nói như vậy, Nguyễn Kiệt hơi hơi ngẩn người, lát sau khom người hành lễ chắp tay
Trước đây ấn tượng của hắn ở chỗ Kính Bình Hầu phần lớn chỉ bởi vì

nguyên nhân cô mẫu, bây giờ, dường như đã thay đổi, hầu gia lại khen ngợi một người như hắn
Nguyễn Kiệt lại không khỏi nhìn về phía phu nhân, thấy phu nhân cũng vừa lúc nhìn hắn.

Nguyễn Kiệt giống như vừa rồi chắp tay hành lễ cùng Trần Thúc, hắn lại cung kính nhìn Đường Ngọc hành lễ.
Nếu không có giáo huấn trước đây của phu nhân, có lẽ hôm nay hắn vẫn còn giống lúc trước, dựa vào Kính Bình Hầu phủ, hãm hại lừa gạt, dương dương tự đắc.
"Hầu gia quá khen, việc Nguyễn Kiệt nên làm." Nguyễn Kiệt tiếp tục lên tiếng, "Mặt khác, tiểu nhân nghe nói việc quặng sắt phải do người có kinh nghiệm tới xử lý, nếu không rất dễ biến khéo thành vụng, cho nên sau khi thăm dò được là quặng sắt, Đài Vận không có tiến hành động tác khai thác, sợ ảnh hưởng đến bước kế tiếp.

Tiểu nhân nhớ rõ rất trước đây, Phong Châu đã phát hiện quặng sắt, tiểu nhân nghĩ, Phong Châu phủ hẳn là có rất nhiều người tài ba....."

Nguyễn Kiệt cũng không ôm hết việc này lên trên người mình.
Khác nghề như cách núi, bản thân tư lợi dễ dàng huỷ hoại toàn bộ quặng sắt.
Trần Thúc không khỏi liếc mắt nhìn hắn thêm một cái.
Năng lực Nguyễn Kiệt có mức độ nơi nào, hắn biết rõ, trước đây mở một mắt nhắm một mắt bởi vì cô cô Nguyễn Kiệt, nhưng lần trước Phạm Cù nói cùng hắn, phu nhân giáo huấn Nguyễn Kiệt một trận, rồi sau đó nói Nguyễn Kiệt có thể dùng được, cũng giao việc khai hoang Đài Vận cho Nguyễn Kiệt, lúc ấy tuy rằng lòng hắn còn nghi ngờ, nhưng không nói gì khác
Đến hiện giờ, việc quặng sắt không chỉ là việc đầu tiên, hắn cảm thấy trong khoảng hai ba năm ngắn ngủi, hắn đều có thể lần lượt nghe được tin tức Đài Vận, Nguyễn Kiệt không chỉ làm đến nơi đến chốn, hơn nữa còn như thoát thai hoán cốt.
Ngược lại hắn thật sự phải lau mắt mà nhìn.
Trần Thúc cười cười, ấm giọng nhìn Nguyễn Kiệt nói, "Lúc diễn ra đại

điển nhị ca sẽ đến Giang thành, đến lúc đó ta sẽ nói cùng nhị ca việc Đài Vận này.

Nếu Đài Vận bên kia không còn chuyện gì quan trọng, Nguyễn Kiệt, ngươi ở lại trước, chờ sau khi đại điển kết thúc hãy trở về."
Nguyễn Kiệt hơi giật mình, đây là.....!mời hắn tham gia đại điển xưng quân hầu?
Nguyễn Kiệt có chút thụ sủng nhược kinh, không kịp phản ứng
Cố Tới cười nói, "Nguyễn Kiệt, còn không mau đa tạ hầu gia."
Nguyễn Kiệt vội vàng chắp tay, "Đa tạ hầu gia."
Trần Thúc mỉm cười.
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Ra khỏi phòng nghị sự, Đường Ngọc đi cùng đường với Nguyễn Kiệt, Trần Thúc cùng Hồ bá, Cố bá cùng đám người Vạn tướng quân ở lại phòng nghị sự không có rời đi.
"Lúc trước ít nhiều cũng nhờ phu nhân cảnh tỉnh, nếu không hiện giờ Nguyễn Kiệt vẫn còn đang lạc đường." Nguyễn Kiệt nhẹ giọng thở dài.
Đường Ngọc cười nói, "Mọi việc đều có nhân quả, mặc dù ta nhắc nhở, người khác cũng không nhất định có thể ghi nhớ trong lòng, Nguyễn Kiệt, ngươi không cần khiêm tốn."
Nguyễn Kiệt có chút ngượng ngùng.

Đường Ngọc tiếp tục nói, "Một đoạn thời gian trước đây, đối với Kính Bình Hầu phủ mà nói là thời điểm rối loạn, nhưng việc Đài Vận, ngươi chưa bao giờ lơ là, ta cùng hầu gia, còn có Vạn Châu phủ đều nhìn rõ.

Nguyễn Kiệt, là chính ngươi làm cho người khác phải lau mắt mà nhìn."
Nguyễn Kiệt dừng chân, so với trong phòng nghị sự vừa nãy, khom người chắp tay còn chính thức hơn nhiều, "Phu nhân đối với Nguyễn Kiệt giống như tái tạo, ngày sau nếu phu nhân có sai phái, Nguyễn Kiệt muôn lần chết cũng không chối từ."
Đường Ngọc nâng hắn dậy, trêu ghẹo nói, "Nếu ta có việc muốn sai phái ngươi đến nỗi muôn lần chết cũng không chối từ, sợ là Vạn

Vhâu phủ đã xảy ra chuyện."
Nguyễn Kiệt cũng phản ứng lại chỗ không đúng, nhanh tay vỗ vỗ miệng tử, "Tiểu nhân đầu óc hồ đồ, phu nhân chớ trách."
Đường Ngọc cười cười, "Vừa lúc ta gọi Mộ Nhiên tới viện, có việc nói cùng hắn, ngươi và hắn đã lâu không thấy, vừa vặn có thể gặp mặt."
Nguyễn Kiệt nói được
Trước đây người hắn sợ nhìn thấy nhất là Phạm Cù, người làm Phạm Cù nhìn thấy mà đau đầu nhất cũng là hắn.

Hiện giờ dường như đều đã vật đổi sao dời, đã lâu không gặp, gặp lại cũng có chút kinh hỉ.
Hai người nói một hai câu, Phạm Cù còn việc đại điển xưng quân hầu cần thương nghị cùng Đường Ngọc
Bây giờ là mùng chín tháng sáu, khoảng cách đến đại điển mùng chín tháng bảy chỉ có một tháng, Phạm Cù là trưởng sử Kính Bình Hầu phủ, còn một đống lớn việc đang chờ hắn làm, hắn đang vội đến sứt đầu mẻ trán, không rảnh bận tâm chuyện khác
Nguyễn Kiệt nói, "Phạm trưởng sử, hầu gia giữ ta lại Giang thành xem lễ, đoạn thời gian này ta vừa lúc cũng không có chuyện gì để làm, Phạm trưởng sử nhìn xem ngược lại Nguyễn Kiệt có thể hỗ trợ làm gì không? Trước đây vẫn luôn ở Giang thành, người cùng việc ở Giang thành đều quen thuộc, việc khác ta làm không được, nhưng làm chân chạy việc, hoặc trợ thủ là có thể."
Trước mắt Phạm Cù sáng ngời, lúc trước Nguyễn Kiệt ở Giang thành chính là vạn tinh dầu*, chỉ là tâm tư không đặt ở đường ngay, bây giờ nếu để Nguyễn Kiệt hỗ trợ, thật ra các nơi trong thành hắn đều quen thuộc.
*tui nghĩ cụm từ này có nghĩa tương đương vệ tinh, bợn nào có ý khác thì comment tui biết nhan
"Vậy không còn gì tốt hơn." Phạm Cù thở phào trong lòng
"Vậy hai người các ngươi làm việc đi." Đường Ngọc không giữ hai người bọn họ lại nói chuyện.
Trước đây Phạm Cù cùng Nguyễn Kiệt luôn không hợp, hai ba năm này hai người biến hóa đều lớn

"Phu nhân, tiểu thế tử nháo muốn tìm ngài." Lê ma ma ôm tiểu Sơ

Lục tới.
"Sao vậy con, Sơ Lục?" Đường Ngọc tiếp tiểu Sơ Lục từ trong lòng ngực Lê ma ma
Sơ Lục ôm cổ nàng, "Nương, con dẫm chết một con ốc sên."
Cho nên khổ sở.
Đường Ngọc vừa nghe, vừa nghiêm túc gật đầu, "Vậy con có thể nói với nương, đã phát sinh chuyện gì không con?"
Nội tâm hài tử kiên cường, nhưng cũng rất yếu ớt, yếu ớt nên cần được lắng nghe cùng chỉ dẫn, kiên cường là khi được chỉ dẫn thích đáng, rất nhanh là có thể khôi phục lại, cho nên Đường Ngọc muốn sắm vai nhân vật nghiêm túc lắng nghe
Sơ Lục nước mắt lưng tròng, "Lúc con chơi không chú ý, dẫm lên ốc sên."
Đường Ngọc nghe hiểu rõ
Sơ Lục rất khổ sở, "Mẫu thân, ốc sên còn có thể tốt lên không?"
Trong mắt hài tử, cha mẹ đều là không gì làm không được, cho nên Sơ Lục nháo lên muốn tìm nàng, kỳ thật là muốn sửa lại ốc sên
Đường Ngọc duỗi tay ôm bé, nhẹ nhàng trấn an nói, "Sơ Lục, ốc sên nhỏ đã không còn, mẫu thân thay con an trí cho ốc sên nhỏ, nhưng mà ngày sau con đi đường cũng cần chú ý một ít, không dẫm lên ốc sên khác, được không?"
Sơ Lục vừa rưng rưng, vừa gật đầu.
Đường Ngọc lại nhìn hắn, "Sơ Lục, con muốn cùng đi chung với mẫu thân không?"
Tiểu Sơ Lục nhìn nhìn nàng, lắc đầu.
Bé không đi.
Đường Ngọc duỗi tay sờ sờ đầu bé, ôn nhu hôn lên gương mặt bé, "Ngày sau chúng ta cẩn thận sẽ không có việc gì, được không con?"
Tiểu Sơ Lục lúc này mới gật đầu.
Đường Ngọc nhìn về phía Lê ma ma, Lê ma ma dắt tiểu Sơ Lục về phòng nghỉ ngơi, Đường Ngọc còn nghe tiểu Sơ Lục nói với Lê ma ma, "Ốc sên nhỏ không thể tốt....."
Có đôi khi nhìn như một chuyện nhỏ không chớp mắt, nhưng sẽ ở trong lòng tiểu hài tử thật lâu, cần phải chỉ dẫn cùng thư giải không ngừng, nếu không hài tử sẽ vẫn luôn dừng lại tại chuyện này
Đường Ngọc vừa nghĩ chuyện Sơ Lục, vừa đứng dậy, Lục Miện

Thành tới viện, "Tam tẩu, nãi nãi bảo đệ mang chút bánh đậu đỏ bà làm tới cho tẩu."
Lục Miện Thành cùng Lục lão phu nhân vào trung tuần tháng ba đã tới Giang thành.

Lúc trước để mang Lục lão phu nhân từ trong kinh ra ngoài, Trần Thúc vận dụng không ít tuyến ngầm trong kinh, lại đề phòng Diệp Lan Chi, sợ Diệp Lan Chi thẹn quá thành giận động sát niệm, cho nên chẳng sợ rườm rà một chút, Trần Thúc cũng cố ý để Lục Miện Thành cùng Lục lão phu nhân tạm lánh ở Quan thành, cũng không để hai người bọn họ trực tiếp tới Giang thành.
Xong việc, quả nhiên mới biết Diệp Lan Chi xác thật đã động sát tâm.
Lục gia đại diện cho một bộ phận rất lớn thế gia còn lưu lại trong kinh, hơn nữa Lục gia cùng Diệp gia còn là thế giao, nếu ngay cả Lục gia cũng lén rời kinh, các thế gia khác đối đãi với thiên tử ra sao, có thể nghĩ được.....
Cho nên Diệp Lan Chi đã thật sự nổi lên sát tâm, thà rằng giết Lục Miện Thành cùng Lục lão phu nhân, cũng không muốn thả hai người kỳ thật trên thực tế cũng không có uy hiếp gì đi Giang thành.
Cho nên Trần Thúc để Lục Miện Thành cùng lão phu nhân vòng một chuyến đến Quan thành, thật sự đã tránh thoát được độc thủ của Diệp Lan Chi
Trung tuần tháng ba đến bây giờ cũng gần hai tháng rưỡi, Lục Miện Thành thật ra đã quen Giang thành, nhưng là Lục lão phu nhân ở kinh thành cả đời, rất khó thích ứng nhanh như vậy, Đường Ngọc có thời gian rảnh đều sẽ đi đến phủ đệ Lục gia, trò chuyện, đánh mã điếu cùng lão phu nhân
Đường Ngọc ở kinh thành hơn mười năm, nói chính là khẩu âm kinh thành, cũng có thể làm Lục lão phu nhân nghe thân thiết.
Lục lão phu nhân cũng cần phải có người nói chuyện chung, Đường Ngọc ở cùng, Lục lão phu nhân nói không ít chuyện Lục Miện Thành cùng Trần Thúc khi còn nhỏ
Lục Miện Thành thở dài, "Nãi nãi, trước mặt tam tẩu, làm gì cũng phải lưu lại chút mặt mũi cho con với tam ca a."

Đường Ngọc giấu tay áo cười khẽ.
Lục lão phu nhân thở dài, "Đừng kéo tam ca con xuống nước, tam ca con với con không giống nhau, con là hạng người gì, không dùng được bao lâu, tam tẩu con cũng đã rành mạch, ta cũng không đáng che giấu thay cho con."
Lục Miện Thành kinh ngạc đến ngây người, "Con là hạng người gì....."
Sao hắn không hiểu?
Lục lão phu nhân nói, "Trước đây đã nói cùng với con, đừng có gần gũi với Diệp Lan Chi như vậy, bị người bán còn thay người đếm tiền!"
Lục lão phu nhân biết tôn tử của mình từ nhỏ đã sùng bái tân đế, chỉ cần tân đế nói mấy câu, đầu óc liền nóng lên, bà dặn dò cũng được, Trần Thúc dặn dò cũng được đi, đều bị ném ra sau đầu, nếu không phải Trần Thúc tự mình chạy tới Lưu thành tiếp hắn, hắn sợ là đã sớm chết dưới tay Công Tôn Đán.....
Lục lão phu nhân không hồ đồ.
Lục Miện Thành trời sinh tính thẳng thắn, cũng không thành thục, cho nên trước đây Lục lão phu nhân vẫn luôn không cho hắn nhập sĩ, sau đó Diệp Lan Chi được thiên hạ, cố ý muốn mượn sức thế gia trong kinh, liền xuống tay từ chỗ Lục Miện Thành, cho các thế gia khác trong kinh đều nhìn thấy thành ý, cho nên Lục Miện Thành cứ tự nhiên như vậy đã bị đẩy đến trong tầm mắt mọi người
Hắn bị Diệp Lan Chi lợi dụng, lại còn tưởng rằng Diệp Lan Chi thật sự coi trọng hắn.
Thậm chí, hắn còn một lần thân cận cùng Ngụy Chiêu Đình
Cho đến lần này, Diệp Lan Chi dùng hắn để áp chế Trần Thúc, bức Trần Thúc đối lập cùng Lưu thành, Trần Thúc bởi vì tới cứu hắn, nửa đường bị Ngụy Chiêu Đình bắt cóc rót thuốc, suýt nữa chết trên đường, trong lòng Lục Miện Thành áy náy, cũng mới hoàn toàn thấy rõ bộ mặt Diệp Lan Chi cùng Ngụy Chiêu Đình, nghĩ lại còn thấy sợ, suýt nữa bởi vì hắn, tam ca đã chết trong tay Diệp Lan Chi cùng Ngụy Chiêu Đình
Hiện giờ Lục gia định cư ở Giang thành, trong kinh có không ít thế gia nháo nhào noi theo, lén phái người đến Vạn Châu hoặc Lưu thành bàn bạc, hiện giờ toàn bộ nhân tâm nơi kinh thành đều hoảng

sợ, thế gia đều đang nháo nhào thoát đi, bá tánh trong kinh lại càng thêm khủng hoảng..

Chương 116: 116: Quân Phu Nhân

Sau khi quân hầu đại điển kết thúc, Giang thành còn ăn mừng thêm ba ngày.
Hiện giờ loạn thế, thiên tai cùng chiến loạn ở các nơi lần lượt phát sinh, địa giới thuộc về Kính Bình Hầu phủ còn được tính là giàu có thái bình, bá tánh an cư lạc nghiệp, Kính Bình Hầu xưng quân hầu, trên dưới Giang thành một bầu không khí vui mừng náo nhiệt
Chư hầu châu quận các nơi cùng đại tướng biên quan tiến đến Giang thành xem lễ, đều chờ sau khi đại điển kết thúc được năm sáu ngày, mặt trời đã lên cao mới bắt đầu lục tục rời khỏi Giang thành.
Chuyến này tới Giang thành, đều không phải chỉ tới xem lễ, kỳ thật mỗi người đều muốn gặp riêng Kính Bình Hầu.

Hiện giờ thế cục ba chân vạc đã hình thành tại Yến Hàn, nếu dựa vào Kính Bình Hầu phủ đều cần phải xác nhận quan hệ kế tiếp cùng Trần Thúc, uống một liều thuốc an thần mới rời đi.
Vì thế đã nhiều ngày qua, Trần Thúc ngược lại còn bận hơn mấy ngày trước quân hầu đại điển vài phần, cơ hồ từ sớm đến tối đều làm việc liên tục.
Hồ Quang Thư cùng Hà Mậu Chi cũng cơ hồ đều ở bên cạnh Trần Thúc
Hồ Quang Thư là trưởng sử trước đây của Vạn Châu phủ, phần lớn chư hầu xung quanh đều nhận biết được, cũng không xa lạ, Hà Mậu Chi là đệ đệ quân phu nhân, tuy rằng tuổi không lớn, nhưng nhìn bộ dáng, hẳn là lúc nào quân hầu cũng đều mang theo bên cạnh, là phụ tá đắc lực cần được nâng đỡ ngày sau
Người tới Giang thành xem lễ thật sự quá nhiều, Trần Thúc không thể nặng bên này nhẹ bên kia, người nhiều, liền chỉ có thể từ từ gặp mặt, có khi liên tiếp đến khoảng giờ Tý
Liên tiếp mấy ngày, phần lớn là Đường Ngọc cùng tiểu Sơ Lục còn chưa tỉnh, Trần Thúc đã thức dậy, ở trong phủ gặp người; vào đêm, Đường Ngọc cùng tiểu Sơ Lục đều ngủ rồi, Trần Thúc cũng vừa mới

xong việc trở về, trời chưa kịp sáng lại thức dậy.....
Tiểu Sơ Lục rất nhiều lần nói cùng Đường Ngọc, chưa gặp được cha, sau khi Đường Ngọc đang hỏi thăm Hồ bá, thừa dịp khoảng thời gian nghỉ ôm tiểu Sơ Lục đi gặp Trần Thúc.
"Cha ~" tiểu Sơ Lục lớn, biết làm nũng, cũng sẽ dính người, treo trên cổ Trần Thúc liền không chịu xuống, cũng bởi vì tiểu Sơ Lục, Trần Thúc hẹn lại thời gian trễ hơn một chút, Trần Thúc tự mình đưa tiểu Sơ Lục ra viện, ngược lại làm cho người khác nhìn thấy một người ôn hòa, không giống Trần Thúc.
Quân hầu đại điển kết thúc vài ngày, việc trên tay Phạm Cù mới dần dần thư thả lại, bất luận Nguyễn Kiệt trước đây như thế nào, nhưng ở quân hầu đại điển ít nhiều cũng nhờ hắn, không ít việc khó giải quyết trong phủ hắn đều có thể giúp Phạm Cù xử lý, đầu óc cũng dùng tốt.
Bây giờ, việc hầu gia gặp mặt riêng các chư hầu khác đều do Hồ trưởng sử an bài, Phạm Cù tương đối thanh nhàn, càng có nhiều thời gian giúp đỡ bên phía Đường Ngọc.

Hầu gia gặp chư hầu các nơi cùng đại tướng biên quan, phu nhân ở hậu viện cũng có nữ quyến cần xã giao, mỗi ngày cũng không có quá nhiều thời gian nhàn rỗi
Chư hầu các nơi tới xem lễ, đều mang theo lễ vật quý trọng, khi rời đi, Kính Bình Hầu phủ cũng cần đưa lễ qua lại, không thể làm người ta ra về tay không, cho nên phần lớn là Trần Thúc thu lễ, Đường Ngọc đáp lễ cho phu nhân đối phương
Đã nhiều ngày nay có không ít lễ vật quý trọng ra ra vào vào kho Kính Bình Hầu phủ, Phạm Cù đang giúp Đường Ngọc quyết định, cũng cảm thán, "Hầu gia xưng quân hầu, ngày sau việc vặt ở Vạn Châu cùng Bình Nam sẽ không ngừng, bây giờ châu quận phụ thuộc Kính Bình Hầu phủ không ít, quân hầu ngày sau chỉ sợ đều cần bớt thời giờ bận tâm....."
Đường Ngọc trong lòng sáng tỏ.

So sánh với Vạn Châu cùng Bình Nam, bây giờ Kính Bình Hầu phủ quản lí rất nhiều nơi, chuyện cần quan tâm tự nhiên càng nhiều.
Chư hầu cùng gia quyến tiến đến xem lễ đều ở lại mấy ngày rồi lần

lượt rời khỏi Giang thành, chuyến này tới Vạn Châu, cảm xúc lớn nhất của gia quyến các phủ đó là quân hầu rất sủng ái quân phu nhân cùng thế tử, đặc biệt là quân phu nhân, hẳn là cực kỳ có phân lượng trong lòng quân hầu
Sau quân hầu đại điển nhiều ngày, gia quyến các phủ đều muốn lộ diện nhiều trước mặt quân phu nhân, lưu lại ấn tượng tốt, đặc biệt là mấy ngày cuối cùng, trước khi rời khỏi Giang thành, gia quyến các phủ gần như đều tới Kính Bình Hầu phủ
Khi Nam Vân Hầu thế tử phu nhân Tiếu Lộ rời đi, tiểu Sơ Lục luyến tiếc.
Trong số các gia quyến đến xem lễ, Tiếu Lộ gần gũi tiểu Sơ Lục nhất, cũng được tiểu Sơ Lục thích nhất.

Nữ quyến khác đều không khỏi có chút ghen ghét, trong số nữ quyến tới chuyến này phần lớn đều có hài tử, nhưng Nam Vân Hầu thế tử phu nhân lại được tiểu thế tử cùng quân phu nhân thích nhất
Vì thế, Nam Vân Hầu còn cố ý ở thêm hai ngày, cuối cùng mới khởi hành về lại đất phong.
Khi Tiếu Lộ khởi hành, Đường Ngọc cũng mang theo tiểu Sơ Lục đi đưa.
Tiểu Sơ Lục rất luyến tiếc Tiếu Lộ, trước khi Tiếu Lộ đi tiểu Sơ Lục còn nước mắt lưng tròng, Tiếu Lộ liền dùng dây cỏ bện châu chấu cho tiểu Sơ Lục, tiểu Sơ Lục cầm dây châu chấu cỏ chơi, lúc này mới không có khóc tiếp
Đường Ngọc cũng nói cùng Tiếu Lộ, có rảnh thường tới hầu phủ.

Tiếu Lộ vội vàng lên tiếng.
Người Nam Vân Hầu phủ lại theo thứ tự hành lễ từ biệt cùng Đường Ngọc
Nhìn xe ngựa Nam Vân Hầu phủ rời đi, Lê ma ma thở dài, "Khó được tiểu thế tử thích Nam Vân Hầu thế tử phu nhân như vậy....."
"Có lẽ là có duyên với Sơ Lục đi." Đường Ngọc ấm giọng.
Lê ma ma cũng gật đầu, "Cũng phải, Nam Vân Hầu phủ thật ra cách Giang thành không xa, theo tính tình Nam Vân Hầu, ngày sau không tránh được để thế tử phu nhân thường xuyên tới Giang thành."
Thế tử phu nhân muốn tới, Nam Vân Hầu thế tử tự nhiên cần đi

theo
Vậy Nam Vân Hầu thế tử chẳng khác nào tự nhiên lộ diện nhiều hơn trước mặt hầu gia
Nam Vân Hầu phủ hẳn là đánh đến chủ ý này
Tâm tư Nam Vân Hầu cũng không khó đoán, Lê ma ma than nhẹ, "Đây cũng do tiểu thế tử thích Nam Vân Hầu thế tử phu nhân, lần trước hầu gia gặp được thế tử phu nhân trong viện, ngược lại cũng chưa nói cái gì."
Với Lê ma ma mà nói, an nguy của tiểu thế tử là quan trọng nhất.

Chỉ cần Nam Vân Hầu thế tử phu nhân không sinh tâm tư khác thì tốt rồi, mà chắc hẳn Nam Vân Hầu phủ cũng không có can đảm.....
Đường Ngọc nhìn nhìn Sơ Lục, Sơ Lục chơi châu chấu cỏ trong tay thực vui vẻ.
Đường Ngọc nhìn nhìn phương hướng xe ngựa Nam Vân Hầu phủ rời đi, nhìn Lê ma ma nói, "Về thôi."
"Vâng, quân phu nhân." Lê ma ma bế tiểu thế tử lên
Sau quân hầu đại điển, trên dưới trong phủ đều sửa lại xưng hô, mới đầu Đường Ngọc còn có chút không quen, chậm rãi cũng đã quen thuộc.
Đảo mắt đã là trung tuần tháng bảy, qua một tháng lại đến trung thu.
Đường Ngọc nhớ tới tổ mẫu cùng mợ ở Miểu thành
Quân hầu đại điển thiết lập tại Vạn Châu, Trần Thúc cùng Đường Ngọc không để tổ mẫu cùng mợ đặc biệt tới Giang thành một chuyến.

Một là sợ trên đường vất vả, hai là tới xem lễ đều là chư hầu cùng gia quyến, Trần Thúc cùng Đường Ngọc đã có thể ứng phó, không cần thiết lại làm phiền tổ mẫu cùng mợ.
Trung thu năm nay sợ là không kịp quay về, Trần Thúc mới xưng quân hầu, cửa ải cuối năm chỉ sợ cũng cần ở lại Vạn Châu, gặp lại tổ mẫu cùng mợ sợ là chuyện sau cửa ải cuối năm.

Nàng mang tiểu Sơ Lục cùng Trần Thúc đi đến Đào thành chữa bệnh là chuyện tháng tám năm trước, nhoáng cái lại là một năm, thời gian

như thoi đưa.
Đường Ngọc nhìn Bình Á bên cạnh nói, "Bình Á, ngày mai ngươi và Bảo Hương cùng về Miểu thành một chuyến, thăm tổ mẫu cùng mợ, đem một ít thứ đã chuẩn bị sẵn cho tổ mẫu cùng mợ trước đây, thay ta đưa đi."
Bình Á vâng lời
Tiểu Sơ Lục nhìn về phía Đường Ngọc, "Nương, con nhớ bà cố"
Đường Ngọc sờ sờ đầu của bé, ấm giọng nói, "Chờ đón năm mới xong, chúng ta liền về Miểu thành gặp bà cố."
Tiểu Sơ Lục gật đầu.
Chờ thêm tháng 11, tiểu Sơ Lục đã ba tuổi, hài tử một ngày một bộ dáng, một năm không gặp, sợ là tổ mẫu cũng nhận không ra tiểu Sơ Lục
.....
Đến hạ tuần tháng bảy, chư hầu cùng đại tướng biên quan tiến đến Giang thành xem lễ cơ bản đều đã rời khỏi Vạn Châu, chỉ có mấy người qua lại mật thiết nhất như Thịnh Liên Húc, Vương Uy, Hồng Chiếu, Đàm Tư Như ở lại, còn lại là đám người Hồ Quang Thư, Cố Tới, Vạn Siêu, Lục Miện Thành cùng Hà Mậu Chi
Hiện giờ thế cục Yến Hàn đã từ từ rõ ràng, Vạn Châu là đầu não của Kính Bình Hầu phủ nên cần phải cân nhắc bước tiếp theo, lưu lại đều là tâm phúc của Trần Thúc

Người có lo xa, những người này ở cùng một chỗ, tự nhiên không phải muốn xem trong một hai năm này muốn làm cái gì, mà là chuyện ba bốn năm sau.

Hiện giờ khí thế tân triều dần dần suy yếu, có lẽ là ba bốn năm sau, lưu lại chỉ còn Vạn Châu cùng Lưu thành.....
Trần Thúc không giống Công Tôn Đán.
Công Tôn Đán thủ đoạn cấp tiến, binh đi nước cờ hiểm.
Nhưng Trần Thúc có được Vạn Châu, làm đâu chắc đấy, cơ nghiệp còn muốn ổn định vững vàng hơn Lưu thành cùng tân triều, cho nên không nóng không vội, từ từ mưu tính.
Trong một hai năm này, mâu thuẫn lớn nhất vẫn là tân triều cùng Lưu thành, chuyện Kính Bình Hầu phủ có thể làm rất nhiều.

Chờ những việc này đều được thương nghị ổn thỏa, đám người Vương Uy rời khỏi Giang thành, từng người trở về đất phong.
Trần Thúc để Thịnh Liên Húc ở thêm hai ngày, "Nhị ca, đệ có việc muốn nhờ ca hỗ trợ."
Thịnh Liên Húc nghe trong giọng nói hắn có khác biệt, mặt thoáng qua lo lắng, "Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?"
Trần Thúc nhẹ giọng nói, "Nhị ca có từng nghe nói chuyện Đài Vận?"
Trần Thúc hỏi xong, Thịnh Liên Húc gật đầu.
Hắn đương nhiên nghe nói, lúc trước châu quận gần bên gặp nạn hạn hán, bá tánh địa phương sống không nổi, dẫn đến khắp nơi đều có lưu dân chạy nạn, cũng có một phần rất lớn chạy đến cậy nhờ Vạn Châu.
Lúc ấy hắn là Đường Ngọc làm chủ, thu dụng lưu dân chạy nạn này, vừa lúc Đài Vận là một chỗ đất hoang trong địa phận Vạn Châu, Đường Ngọc lấy bạc từ kho riêng Kính Bình Hầu phủ an trí cho lưu dân chạy nạn, cho bọn họ khai hoang ở Đài Vận, rồi sau đó yên ổn lại.

Lưu dân không có chỗ ở cố định mong muốn nhất, đó chính là có nơi yên ổn, cho nên đều nguyện ý đi Đài Vận.
Lúc trước khi Đồng bà nói với thái nãi nãi, thái nãi nãi còn khen ngợi, nói tâm tư Đường Ngọc cực kỳ thông thấu, việc này xử trí cực kỳ thoả đáng, cho nên Thịnh Liên Húc khắc sâu ấn tượng
Lập tức, Trần Thúc đột nhiên hỏi lại, Thịnh Liên Húc kinh ngạc, "Vậy là Đài Vận đã xảy ra chuyện?"
Trần Thúc biết hắn hiểu sai ý, lắc đầu, lại tiến đến gần chỗ hắn, thấp giọng nói, "Nhị ca, Đài Vận phát hiện quặng sắt....."
Chỉ mấy chữ ngắn gọn được nói ra, Thịnh Liên Húc lập tức lộ vẻ kinh ngạc ra ngoài.
Chỉ những lời Đài Vận có quặng sắt này, sợ là cũng sẽ nhấc lên sóng to gió lớn trong nước
Nếu Đài Vận thực sự có quặng sắt, vậy Vạn Châu không chỉ là vùng đất giàu có và trù phú như trước đây, mà từ xưa quặng sắt đều là vùng giao tranh của binh gia, quặng sắt vừa ra, Đài Vận lập tức không còn là đất hoang!

Thịnh Liên Húc tự nhiên hiểu giá trị của một quặng sắt, cẩn thận hỏi, "Chuyện khi nào?"
Trần Thúc đáp, "Hai ba tháng trước, tin tức không có lọt ra ngoài, quặng sắt mới vừa phát hiện liền phong tỏa, không để tin tức phát tán.

Vị trí Đài Vận hẻo lánh, vốn rất ít người chú ý, cho nên đến bây giờ, tiếng gió cũng không lọt ra ngoài."
Thịnh Liên Húc gật đầu, "Vậy thì tốt, sợ là cần phải gia tăng đóng quân."
Trần Thúc gật đầu, "Tháng trước đã cho đóng quân xuất phát, chỉ là nghe nói thăm dò quặng sắt với khai thác đều rất đặc thù, người có kinh nghiệm quen tay lo liệu có thể tránh cho quặng sắt bị tổn thất.

Đệ nghĩ tới nghĩ lui, Vạn Châu không có người quen khai thác quặng sắt, Phong Châu quặng sắt phong phú, thủ hạ nhị ca khẳng định có người ổn thỏa có thể sử dụng, đệ muốn mượn tới hỗ trợ."

Thịnh Liên Húc cười, "Đệ với ta mà còn nói mượn? Lần này trở về, ta sẽ cho người tới.

Quặng sắt Phong Châu khai thác đã lâu, kinh nghiệm khác không nói, ít nhất có thể không gây lắt léo gì, Trường Doãn, việc này giao cho ta đi, ta tự mình tìm người đốc thúc, đệ chờ tin tức của ta là được."
Trần Thúc cũng cười rộ lên theo, "Đa tạ nhị ca."
Thịnh Liên Húc lại lần nữa cảm thán, "Ta là không ngờ Đài Vận vậy mà lại có quặng sắt, như vậy xem ra, Đài Vận đã thành chậu châu báu của Vạn Châu rồi.

Trường Doãn, đệ chiếm hết thiên thời địa lợi nhân hoà, tương lai Vạn Châu không thể hạn lượng."
Trần Thúc ôn hòa cười cười, "Chuyện tương lai, ngày sau lại nói."
Thịnh Liên Húc biết hắn không có tâm tư khác, nếu không ngày đó lật đổ phế đế, chiếm vị trí thiên tử đã không phải là Diệp Lan Chi, mà là Trần Thúc.

Thịnh Liên Húc không lại khuyên tiếp, "Trường Doãn, chuyến này ta ra ngoài cũng được một thời gian rồi, mẫu tử Viên Liễu còn ở nhà chờ ta, ta hẳn là sáng hôm sau sẽ phải khởi hành về Phong Châu."
Trần Thúc là muốn giữ hắn ở lại lâu hơn chút, nhưng cũng biết mẫu tử Viên Liễu đang ngóng trông, Trần Thúc cười nói, "Đêm nay mở tiệc đưa tiễn, ba huynh đệ chúng ta đã lâu không cùng nhau uống rượu rồi."
Thịnh Liên Húc vỗ vỗ bả vai hắn, hai người hiểu ý nở nụ cười.
Trước đây trong yến hội quân hầu đại điển, Trần Thúc ngoại trừ lễ nghi, cơ bản cũng không thể uống rượu.

Tiệc đêm nay, Lục Miện Thành cũng đến, Lục Miện Thành cùng Thịnh Liên Húc đều khó có khi thấy Trần Thúc cầm chén rượu lên
"Tam ca....." Lục Miện Thành chần chờ.
Trần Thúc cười nói, "Hỏi qua đại phu rồi, không có việc gì, không uống nhiều là được"
Lúc này Lục Miện Thành mới yên tâm.
Lúc trước tam ca xảy ra chuyện, là bởi vì đi Hồ thành cứu hắn, vẫn luôn giống như gai nhọn đâm vào đáy lòng hắn, khi tỉnh táo chưa chắc có thể nói ra miệng, đêm nay nói là đưa tiễn Thịnh Liên Húc, người đầu tiên bắt đầu khóc rất nhiều chính là Lục Miện Thành, nói hắn rất xin lỗi tam ca, làm hại tam ca suýt nữa mất mạng.
Lục Miện Thành tính tình thẳng thắn, phần lớn thời điểm đều thẳng thắn sang sảng, bây giờ bộ dáng ôm Trần Thúc khóc không thành tiếng, hai người Trần Thúc cùng Thịnh Liên Húc thấy đều có chút dở khóc dở cười, vẫn giống như hài tử không chịu lớn.....
Khi Đường Ngọc tới, thấy Lục Miện Thành còn ôm Trần Thúc khóc.
Đường Ngọc kinh ngạc, vừa định lên tiếng hỏi, thấy Trần Thúc cùng Thịnh Liên Húc đều hướng tới nàng duỗi tay làm tư thế im lặng
Đường Ngọc im lặng, không ngồi xuống bên cạnh, cũng không có mở miệng quấy nhiễu ba người bọn họ, lúc nàng rời đi, Lục Miện Thành còn tiếp tục khóc lóc thảm thiết trong lòng Trần Thúc, Trần Thúc tiếp tục vỗ về
Đường Ngọc rất nhanh đã biết, hôm nay Lục Miện Thành có tâm sự, cho nên uống quá nhiều, rồi sau đó vẫn luôn ôm Trần Thúc khóc.

Trần Thúc cùng Thịnh Liên Húc sợ hôm sau Lục Miện Thành tỉnh rượu vẫn còn ấn tượng, nhớ lại từng khóc lớn trước mặt Đường Ngọc, ngày sau hết cách làm người.
Đường Ngọc để áo choàng xuống một bên
Tháng bảy đã là cuối mùa hè, gió đêm đã lộ ra hơi lạnh, Đường Ngọc sợ hắn ban đêm cảm lạnh.
Trần Thúc nhìn nàng gật đầu.
Đường Ngọc liền về viện trước
Trên đường trở về, nhớ tới bộ dáng Lục Miện Thành chật vật hồi nãy, lại từ lời hắn nói trong lúc khóc lóc có thể ước chừng đoán được vài phần, hắn là cảm thấy trước đây liên lụy Trần Thúc, trong lòng nảy sinh áy náy
Đường Ngọc cười cười.
.....
Gần giờ Tý, Trần Thúc mới trở về phòng.
Hôm nay tiểu Sơ Lục trước khi sắp ngủ còn ăn vụng đường, cả người hưng phấn vô cùng, vẫn luôn nhảy nhót đến mới vừa rồi, Đường Ngọc khó khăn lắm mới dỗ được bé đi vào giấc ngủ, để Lê ma ma mang về phòng bé
Đường Ngọc cũng ra một người mồ hôi, mới vừa rửa mặt xong, từ nhĩ phòng ra tới, liền thấy Trần Thúc vén mành lên trở về trong phòng.
"Đã trở lại?" Nàng mặc áo ngủ rộng thùng thình, trên người nàng lộ ra hương thơm tươi mát khi tắm gội xong, tóc còn có chút ướt, chưa hoàn toàn lau khô, áo ngủ lụa mỏng che lấp da thịt mịn nhẵn như ngọc
Trần Thúc vốn đã dính chút mùi rượu, lập tức, trong cổ họng nhẹ nhàng nuốt nuốt, dạo bước tiến lên, bình tĩnh nói, "Vốn là làm tiệc đưa tiễn nhị ca, Kiến Minh lại khóc cả đêm."

Hắn nhìn trộm nàng, ánh mắt dừng trên người nàng, lửa ở nơi nào đó trong đáy lòng bị khơi mào.
Sau quân hầu đại điển, hai người đều vội việc của từng người, hắn có nửa tháng chưa thân cận nàng, bây giờ, nàng cúi người đi lấy chén trà trên bàn, tóc đen như mực nghiêng một bên xương quai xanh, lộ ra da thịt như ngọc bên dưới lụa mỏng

Trần Thúc tiến lên, nếm nếm sắc ngọc
Ừhm, ngọc là tốt nhất
Đường Ngọc ngơ ngẩn.
"Quân phu nhân, bao lâu rồi chúng ta chưa thân mật?" Trong âm thanh hắn mang theo ái muội.
Sắc mặt Đường Ngọc bỗng nhiên đỏ, còn chưa kịp lên tiếng đã bị hắn bế lên từ phía sau
"Trường Doãn!" Đường Ngọc kinh hô.
Nhưng rất nhanh, tiếng kinh hô lại bị đôi môi hắn nuốt vào trong cổ họng, ôn nhu tươi đẹp, màn gấm buông, áo ngủ lụa mỏng cùng áo bào quân hầu lộn xộn một chỗ, từ trên giường rơi xuống.
Ngọn đèn dầu mờ nhạt chiếu ra trên màn gấm hai thân ảnh đan xen ôm nhau, chăn mỏng mùa hè che trên lưng hắn, hắn ôm lấy nàng, chỗ sâu trong ánh mắt đều là bộ dáng thất thần của nàng, không biết mệt mỏi.....
Từ khi hắn bệnh nặng một trận, đã lâu chưa từng vui sướng tràn trề như vậy, chờ tận hứng, mới dùng khăn mỏng bọc nàng ôm đến nhĩ phòng
Hắn đã lâu không làm ầm ĩ như vậy, Đường Ngọc ngoại trừ nằm trong lòng ngực hắn, một phần sức lực đều không có.
Nhiệt độ trong thùng tắm vừa đủ, Đường Ngọc cũng không muốn nhúc nhích nhiều, hắn ôm nàng, nàng liền mặc hắn ôm, không lên tiếng.
Trước đây vẫn luôn ngóng trông hắn sớm khỏe lại, hắn đã có thể lăn lộn như vậy, hắn là đã khỏe.....
"Thích không?" Trần Thúc hôn lên trán nàng
"Thích....." Nàng với hắn quá quen thuộc, biết khi hắn cố ý hỏi, nàng không chọc hắn là tốt nhất, bằng không còn sẽ day dưa không dứt
"Sáng mai nhị ca phải đi, dẫn Sơ Lục đi đưa nhị ca đi." Trần Thúc nói xong, Đường Ngọc nói được.
Trần Thúc tiếp tục nói, "Chờ qua cửa ải cuối năm, chúng ta đi một chuyến đến Phong Châu thăm Viên Liễu cùng hài tử, sau đó lại về Miểu thành thăm tổ mẫu cùng mợ."
"Ừhm." Đường Ngọc nhẹ giọng.
Hắn nhìn nàng, má nàng vẫn còn màu đỏ, trong lòng hắn khẽ nhúc

nhích, lại cúi người hôn lên khóe môi nàng, đôi tay nắm sẵn nàng đôi tay, để nàng dựa vào cạnh thau tắm
"Trần Thúc....." Thanh âm Đường Ngọc nhẹ nhàng run rẩy.
"Ừhm." Hắn trầm giọng, cũng ở trong nước đưa nàng lên mây.
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Buổi sáng, bên ngoài hầu phủ xe ngựa đã chuẩn bị xong
Thịnh Liên Húc ôm tiểu Sơ Lục, cùng Trần Thúc, Đường Ngọc đi bộ đến bên ngoài hầu phủ, Lục Miện Thành đã tới, "Nhị ca, tam ca, tam tẩu!"
"Có thể dậy à, tối hôm qua uống thành bộ dáng kia, hôm nay còn có thể dậy!" Trần Thúc cảm thán.
Lục Miện Thành duỗi tay gãi gãi đầu, ngượng ngùng nói, "Có như thế nào đều phải tới đưa tiễn nhị ca."
Thịnh Liên Húc cùng Trần Thúc liếc nhau, biết hắn uống nhiều, chuyện tối hôm qua hắn là không nhớ gì cả.
Huynh đệ ba người bọn họ có chuyện muốn nói, Đường Ngọc bế tiểu Sơ Lục từ trong lòng Thịnh Liên Húc, Trần Thúc quả thực lại nhìn Thịnh Liên Húc nói, "Nhị ca, bây giờ Vạn Châu Phong Châu một thể, ánh mắt người khác đều đặt trên người đệ và huynh, Vạn Châu người khác chưa chắc dám sinh sự, đệ sợ liên lụy Phong Châu."
Trần Thúc lo lắng không phải không có lý, Thịnh Liên Húc gật đầu, "Ta biết, yên tâm đi.

Trường Doãn, Kiến Minh, hai người các đệ cũng vậy, hiện giờ loạn thế, an ổn là trên hết"
Trần Thúc cùng Lục Miện Thành đều gật gật đầu.
Thịnh Liên Húc lúc này mới nhìn về phía Sơ Lục, "Đi đây, Sơ Lục, gặp lại ở Phong Châu."
Tiểu Sơ Lục phất tay với hắn, hào phóng nói, "Nhị bá, gặp lại ở Phong Châu, cha nói, con còn phải đi gặp tức phụ nữa ~"
Trần Thúc chợt đỏ mặt, nắm tay ho nhẹ hai tiếng..

Chương 117: 117: Chọn Lựa Thư Đồng

Đến khi Thịnh Liên Húc rời đi, Trần Thúc còn có chút không dám ngẩng đầu trước mặt Đường Ngọc
Chờ đến lúc Lê ma ma dẫn tiểu Sơ Lục đi chơi, Trần Thúc mới vẻ mặt thành khẩn, "Ta sai rồi, về sau ta sẽ không lại nói tới chuyện tức phụ trước mặt Sơ Lục nữa ~"
Đường Ngọc nhìn nhìn hắn, nhẹ giọng nói, "Chàng không thấy được vừa rồi nhị ca, mặt cũng tái đi, rồi sau đó mới nhìn tiểu Sơ Lục cười cười"
Trần Thúc tiếp tục nắm tay ho nhẹ, "Đó là do nhị ca không phản ứng kịp, sau đó phản ứng lại không phải cũng cười rồi, còn nói Sơ Lục nhớ đi Phong Châu! ! "
Đường Ngọc: "! ! "
Trần Thúc ý thức được lại nói sai, "Ta sai rồi, thái độ của ta không đoan chính.

"
Lúc xin lỗi, lần nào cũng đều có thể nói đến điểm này!.

.

Đường Ngọc nhìn nhìn hắn, nhẹ giọng thở dài, "Trần Thúc, chàng ngày sau tốt nhất có thêm một nữ nhi! ! "
Trần Thúc kinh ngạc, "Vì sao?"
Đường Ngọc nói, "Nếu chàng có nữ nhi, mới đầy một tuổi, có người xúi giục nhi tử của mình nói trước mặt chàng, muốn đi xem tức phụ tương lai, tâm tình của chàng sẽ như thế nào! ! "
Trần Thúc động não một hồi, "! ! "
Đường Ngọc xoay người.

Trần Thúc từ phía sau bế nàng lên, "Ta cảm thấy nàng nói rất đúng! ! "

Đường Ngọc nhìn hắn.

Hắn nghiêm túc nói, "Chính là chúng ta hẳn nên có thêm một nữ nhi.

"
Đường Ngọc: "! ! "
Tối hôm qua mới làm ầm ĩ cả đêm, sáng nay vì đưa Thịnh Liên Húc sinh ra đề tài nữ nhi lại làm ầm ĩ vào sáng sớm, một lát nữa hắn còn đi phòng nghị sự, Đường Ngọc cũng không dậy nổi, hôm nay thật sự không muốn nhúc nhích.

! !
Chờ đến qua buổi trưa, Đường Ngọc mới tỉnh.

Bảo Hương nghe được âm thanh trong phòng, vén mành lên đi vào phòng, "Phu nhân ~"
Đường Ngọc hỏi, "Sơ Lục đâu?"
Bảo Hương đáp, "Hầu gia hôm nay từ phòng nghị sự trở về sớm, cùng thế tử dùng cơm trưa, sau đó cho Lê ma ma nghỉ ngơi, hầu gia tự mình dỗ thế tử ngủ trưa rồi.

"
Trần Thúc dỗ Sơ Lục ngủ trưa?
Chuyện hiếm lạ, Đường Ngọc cười cười.

Bảo Hương tiến lên đỡ nàng, vừa nói, "Mới vừa rồi khi nô tỳ lại đây, còn nghe được trong phòng thế tử có tiếng nói chuyện, hẳn là còn chưa ngủ, tiểu thế tử cùng hầu gia ở một chỗ nói chuyện phiếm ~"
Bảo Hương nói xong liền cười, Đường Ngọc cũng cười rộ lên theo, đoạn thời gian này Trần Thúc vẫn luôn bận rộn, khó khăn lắm bận rộn mới xong, hẳn là muốn dành ra chút thời gian ở cạnh tiểu Sơ Lục
"Ta đi nhìn.

" Đường Ngọc cúi người mang giày.

Bảo Hương hỏi, "Phu nhân không cần ăn thứ gì sao?"
Bảo Hương nhớ rõ buổi sáng nàng chỉ dùng hai miếng cháo, liền vội vàng đi đưa Kiến Bình Hầu thế tử.

Đường Ngọc nhẹ giọng nói, "Ta còn chưa đói bụng, lát nữa trở về lại nói.

"
Bảo Hương đáp lời, cũng không nói nhiều.

Thế tử còn nhỏ, hầu gia cùng phu nhân thương thế tử, cho nên tiểu thế tử không có viện riêng, Đông Noãn Các chủ viện chính là phòng của tiểu thế tử, cho nên cách cũng gần, cũng tiện cho hầu gia cùng phu nhân chăm sóc tiểu thế tử.

Lúc Đường Ngọc đến, xa xa vẫn chưa nghe được quá nhiều âm thanh của phụ tử hai người, ngược lại là khi đến gần, mới mơ hồ nghe được chút âm thanh đứt quãng, hơn nữa cũng chỉ là có âm thanh, cũng nghe không rõ ràng lắm.

Đường Ngọc hiểu phụ tử bọn họ nhất
Theo Đường Ngọc lý giải đối với phụ tử hai người bọn họ, hai người hẳn đều gần ngủ rồi! !
Đường Ngọc nhẹ giọng đi vào, chậm rãi khép lại cửa phòng, không phát ra động tĩnh, khi vén mành cũng đều chú ý, đi vào phòng, quả thực thấy phụ tử hai người bọn họ đang chen chúc ngủ một chỗ
Nói chen chúc, là bởi vì tiểu Sơ Lục ngủ bên ngoài, Trần Thúc nằm bên trong, sau đó tiểu Sơ Lục nằm ngang ở cánh tay Trần Thúc, Trần Thúc chiều theo bé, đã bị đẩy đến cạnh giường, còn sợ bé đá chăn, hơn phân nửa chăn đều cho tiểu Sơ Lục, cũng may trong phòng có than ấm cũng không lạnh
Phụ tử hai người ghé vào một chỗ, thần thái động tác đều rất giống.

Khi Sơ Lục vừa chào đời rất giống nàng, sau đó dần dần, càng lớn

càng giống Trần Thúc! !
Đường Ngọc có khi nhìn tiểu Sơ Lục, đều hoảng hốt cảm thấy bé lại lớn lên chút, chính là bộ dạng Trần Thúc lúc nàng vừa gặp hắn, khi đó Trần Thúc cũng chỉ có tám chín tuổi
Thoáng một cái, tiểu Sơ Lục gần đầy ba tuổi, lại lớn lên thêm chút nữa, liền thật là tiểu Trần Thúc! !
Đường Ngọc mỉm cười.

*** Truyện chỉ đăng tại .

wattpad.

com/user/nhamy111***
Tháng bảy qua đi, thực nhanh là đến trung thu.

Trước trung thu, Nguyễn Kiệt đã khởi hành về Đài Vận, lần này hắn về chính là vì việc quặng sắt ở Đài Vận, trong Đài Vận còn có không ít việc đều do Nguyễn Kiệt quán xuyến, Nguyễn Kiệt không thể rời đi lâu
Cuối tháng bảy, Nguyễn Kiệt cùng Trần Thúc hàn huyên một lần, khi Trần Thúc kỹ càng tỉ mỉ hỏi tình huống Đài Vận cùng quặng sắt, rồi sau đó nói với hắn, việc quặng sắt tạm thời đừng nóng nảy, chờ Kiến Bình Hầu thế tử an bài người tới.

Nguyễn Kiệt đáp lời
Đầu tháng tám, việc ở Giang thành đều xử lý thỏa đáng, Nguyễn Kiệt khởi hành về Đài Vận.

Trước khi Nguyễn Kiệt về Đài Vận, đặc biệt đến chào từ biệt Đường Ngọc
Đường Ngọc dặn dò, ngoại trừ việc quặng sắt, các việc vốn có ở Đài Vận cũng không thể lơ là, Đài Vận còn không ít bá tánh, việc quặng sắt cho dù muốn nhanh cũng cần thời gian, cần phải yên ổn dân tâm, động tác trước đây không thể dừng lại
Nguyễn Kiệt lên tiếng.

Trước khi Nguyễn Kiệt rời đi, Đường Ngọc vừa lúc đi đưa, trên đường lại hỏi tình hình Đài Vận gần đây, Nguyễn Kiệt từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ đều nói cho Đường Ngọc nghe, Đường Ngọc gật đầu.

"Thuận buồm xuôi gió.

" Đường Ngọc đưa đến cửa thành.

Nguyễn Kiệt chắp tay, "Phu nhân về đi, Nguyễn Kiệt sẽ chăm sóc tốt Đài Vận.

"
Đường Ngọc gật gật đầu.

Tiểu Sơ Lục cũng phất tay tạm biệt hắn.

Đợi đến khi xe ngựa rời đi, Lê ma ma vui mừng cười nói, "Nếu Chu ma ma còn sống, nhìn thấy hiện giờ Nguyễn Kiệt có tiền đồ như vậy, tất nhiên vui mừng, phu nhân đối với Nguyễn Kiệt có ơn tái tạo"
Lê ma ma tự nhiên nhớ rõ trước khi phu nhân tiếp quản chuyện của Nguyễn Kiệt, Phạm trưởng sử đối với Nguyễn Kiệt nói không được, mà không nói cũng không được, bộ dạng suốt ngày sứt đầu mẻ trán, đến bây giờ, Nguyễn Kiệt rõ ràng vẫn là Nguyễn Kiệt, lại giống như đã thay đổi thành người khác, Lê ma ma và Chu ma ma trước đây đã cùng nhau chiếu cố Trần Thúc, hai người thân thiết, nhìn Nguyễn Kiệt thay đổi, Lê ma ma cũng cao hứng thay Chu ma ma
Đường Ngọc nhìn bà cười nói, "Đó là tự hắn biết phấn đấu.

"
Lê ma ma cũng cười rộ lên theo
! !
Đảo mắt đã tới trung thu tháng tám, năm nay đối với Giang thành mà nói là năm thứ nhất Kính Bình Hầu xưng quân hầu, tục dân gian gọi là đại niên.

Đại niên tiết khánh đều phải rộn ràng bốn phía, để cầu điềm lành.

Cho nên Tết trung thu ở Giang thành năm nay càng náo nhiệt hơn so với bất luận thời điểm nào, không chỉ Giang thành, toàn bộ Vạn Châu, Bình Nam đều là như thế.

Phạm Cù mới lo liệu xong quân hầu đại điển, còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, lại bắt đầu điên đầu với ngày hội trung thu ở Giang thành
Trong ấn tượng của Đường Ngọc, Phạm Cù không có lúc nào không vội! !
Ngày hội trung thu, tiểu Sơ Lục ngồi trên vai Trần Thúc, một nhà ba người đi dạo chợ đêm, tiểu Sơ Lục nhìn cái gì cũng đều mới lạ, đặc biệt là hoa đăng đẹp đủ loại kiểu dáng trong đêm trung thu
Các hoa đăng này đều phải dựa vào đoán trúng đố đèn đổi lấy, trong đó có một cái tiểu Sơ Lục thích nhất, muốn đổi thì phải đáp đúng toàn bộ 81 đề là có thể đổi
Trần Thúc nghiêm trang nhìn tiểu Sơ Lục trên lưng nói, "Xem cha đây~"
Tiểu Sơ Lục sùng bái nhìn hắn.

Đường Ngọc nhìn về phía Trần Thúc! !
Trần Thúc với tiểu Sơ Lục ngồi trên vai, lễ phép nhìn lão bản cười nói, "Ông xem ta giống bộ dạng có thể đoán được đố đèn không?"
Chủ quán hoa đăng: "! ! "
Trần Thúc nói, "Chỉ là nhi tử ta athích cái đèn này.

"
Chủ quán hoa đăng: "! ! "

Cuối cùng, hoa đăng này vẫn tới tay tiểu Sơ Lục, tiểu Sơ Lục sùng bái nhìn về phía cha mình, "Cha thật là lợi hại ~"
Trần Thúc đắc ý phất tay ~
Đường Ngọc vừa rồi rõ ràng mới nhìn thấy cả khuôn mặt đối phương đều là đen, nhưng bức bách với uy danh Kính Bình Hầu phủ!.

.

Bộ dáng Trần Thúc lại rất cao hứng, bá tánh trong thành đều biết hắn, cũng đều quen biết hắn, còn không phải chỉ là một chiếc đèn thôi sao ~
Đường Ngọc đi thanh toán bạc, chủ quán trộm nhìn Đường Ngọc nói, đùa hầu gia thôi ~
Đường Ngọc dở khóc dở cười.

Bên đường, người tặng các món đồ cho tiểu Sơ Lục đều có, cũng thân thiết chào hỏi cùng Trần Thúc và Đường Ngọc, xưng hô từ hầu gia, phu nhân như trước đây, giờ đã biến thành quân hầu cùng quân phu nhân, Trần Thúc thu nhận hết, Đường Ngọc gật đầu chào hỏi ~
Tiểu Sơ Lục khó có khi ở một chỗ cùng Trần Thúc và Đường Ngọc lâu như vậy, cả đêm đều để Trần Thúc cõng, chơi thật sự cao hứng, toàn bộ đêm Trung thu, Trần Thúc cùng Đường Ngọc đều đi cùng bé, vẫn luôn dạo đến khi tiểu Sơ Lục ghé vào lưng Trần Thúc ngủ thiếp đi
"Sơ Lục?" Đường Ngọc lại gọi một tiếng, tiếng hít thở của tiểu Sơ Lục vang lên, là dựa đầu vào vai Trần Thúc ngủ
"Trường Doãn, Sơ Lục ngủ.

" Đường Ngọc hơi nhẹ giọng
Trần Thúc cõng nhi tử cả đêm, kỳ thật tay cùng lưng đều đã có chút tê rần.

"Đưa cho thiếp đi.

" Đường Ngọc duỗi tay tiếp nhận Sơ Lục từ trên lưng hắn, Sơ Lục ngủ say, Đường Ngọc ôm bé, bé cũng không có tỉnh.

Trong lòng Đường Ngọc thực ấm, Sơ Lục rúc vào trong lòng Đường Ngọc ngủ.

Trung thu tháng tám, ban đêm lạnh, đi bộ trở về sợ Sơ Lục nhiễm

phong hàn, Trần Thúc để Trần Phong gọi xe ngựa tới.

Đường Ngọc ôm Sơ Lục lên xe ngựa, Sơ Lục nằm trong lòng ngực nàng an tĩnh ngủ, mặt mày thanh tú, rất là đẹp.

Trần Thúc nhịn không được thở dài, "Con giỏi hơn cha"
Đường Ngọc buồn cười, "Nào có người tự khen mình như chàng?"
Trần Thúc cũng cười, "Ta chủ yếu là nâng đỡ nhi tử thôi!.

.

"
Miệng lưỡi ai cũng không sánh nổi hắn! !
Đường Ngọc cúi đầu cười cười, lại giơ tay xoa xoa mồ hôi trên trán cho hắn
Hắn cõng tiểu Sơ Lục cả đêm, tiểu Sơ Lục chơi tận hứng, hắn dường như cũng không thấy mệt, nhưng kỳ thật buông tiểu Sơ Lục ra, trán mồ hôi ròng ròng.

Hắn vốn rất dễ nhiễm phong hàn, trước đây vừa bệnh nặng mới khỏi, Đường Ngọc không dám lơ là, đi đến nơi nào, đều chuẩn bị sẵn xiêm y cho hắn, lập tức trên xe ngựa liền có.

"Thay xiêm y trước đi, đừng để cảm lạnh.

" Đường Ngọc ấm giọng.

Trần Thúc nói được
Sau khi bệnh nặng khỏi hẳn, việc chăm sóc bên người Trần Thúc đều nghe Đường Ngọc, Đường Ngọc nói thay xiêm y, Trần Thúc lập tức liền nghe lời cởi áo.

Trước khi mặc xiêm y, Đường Ngọc gọi hắn, lại lau khô sau lưng cùng sau cổ cho hắn

Trần Thúc nhân cơ hội hôn má nàng một cái, mới tiếp tục thay đổi

xiêm y.

Xiêm y thay xong, Trần Thúc tức khắc cảm thấy khô mát rất nhiều, lại giơ tay sờ sờ đầu Sơ Lục, bé ngủ an ổn, cũng chưa tỉnh.

"Gần ba tuổi rồi! ! " Trần Thúc cảm thán, "Thật mau.

"
Đường Ngọc đáp, "Đúng vậy, khi vừa sinh ra rõ ràng nhỏ xíu như vậy"
Trần Thúc nhìn nàng, lại hôn hôn trán nàng
"Làm sao vậy?" Đường Ngọc nhìn
Trần Thúc để sát vào, "Nói thật, A Ngọc, chúng ta lại sinh một nữ nhi đi, lần này, ta canh giữ bên cạnh mẹ con các nàng"
Nữ nhi hắn, hắn khẳng định sủng đến tận trời
Vừa nói, vừa không e lệ dán lên phía trước, đầu ngón tay Đường Ngọc đẩy mũi hắn hướng lên trên thành hình mũi heo, "Không thể! Không được làm ầm ĩ! Cần tự hạn chế!"
Trần Thúc xấu hổ, "Ta có nghe lời thay xiêm y! ! "
Đường Ngọc nghiêm túc nói, "Gần đây chàng cần phải tiết chế.

"
Vẻ mặt Trần Thúc như sống không còn gì luyến tiếc, "Ta khỏe mà.

"
Đường Ngọc hôn lên môi hắn, "Thiếp muốn nghỉ một chút! ! "
Trần Thúc: "! ! "
Trần Thúc rốt cuộc nghẹn ra một câu, "Hôm nay là trung thu.

"
Đường Ngọc cười nói, "Thiếp cùng chàng ăn bánh trung thu.

"
Trần Thúc uể oải, "Bánh trung thu không ngon như nàng! ! "
Đường Ngọc nhìn hắn.

Trần Thúc sửa miệng, "Phu nhân ăn bánh trung thu, ta ăn phu nhân! ! "
Đường Ngọc nhẫn nại nói: "Trần Thúc, chàng đã liên tiếp lăn lộn ba ngày! ! "
Trần Thúc: "! ! "
Đường Ngọc hôn lên môi hắn, "Quá hai ngày nữa, nghe lời.

"
Trần Thúc cảm thấy mình thật bị đối xử như tiểu hài nhi cùng chó con, nhưng mà, dường như cũng theo bình thường sao lại thế này?
Đường Ngọc duỗi tay nhẹ nhàng xoa xoa gương mặt hắn, "Hai ngày này thiếp không thoải mái.

"
Trần Thúc bỗng nhiên khẩn trương, "Nguyệt sự lần trước của nàng là khi nào?"
Hắn hình như nhớ nàng đã lâu chưa có
Đường Ngọc nói, "Bình thường, chỉ là mấy ngày nay có chút mệt, nghỉ hai ngày! ! "
Trần Thúc bỗng nhiên không náo loạn, Đường Ngọc tính tình ôn hòa, cũng rất ít khi nói không thoải mái, nếu nàng nói không thoải mái, đó chính là thật sự không thoải mái, Trần Thúc duỗi tay ôm nàng, "Nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai để đại phu đến xem.

"
Đường Ngọc nói được.

Chương 118: 118: Chọn Lựa Thư Đồng 2

Hôm sau, đại phu tới phủ xem bệnh, nói phu nhân hẳn là không lâu trước đây làm việc quá mức vất vả, cũng vẫn luôn chịu đựng, bỗng nhiên rảnh rỗi, thân thể có chút không thoải mái là việc bình thường, điều dưỡng một ít thời gian thì tốt lại thôi.

Trần Thúc nhớ tới trước sau quân hầu đại điển một tháng, Đường Ngọc và hắn giống nhau, cũng cơ hồ đều làm liên tục, hắn ứng phó việc trong triều, Đường Ngọc cũng xã giao nữ quyến ở hậu viện, nữ quyến rất nhiều, tụm vào một chỗ cũng lao tâm tốn sức, Đường Ngọc còn phải chăm sóc tiểu Sơ Lục cùng hắn, khi quân hầu đại điển, trong phủ tiếp khách, còn có an bài xem lễ, Phạm Cù đều tìm Đường Ngọc hỗ trợ, nàng liên tiếp hơn tháng cũng không được nghỉ ngơi tốt
Trong trí nhớ Trần Thúc, Đường Ngọc rất ít khi sinh bệnh.

Trong phủ phần lớn cũng do Đường Ngọc chăm sóc hắn cùng Sơ Lục Lần này Đường Ngọc bỗng nhiên nằm trên giường, thật sự làm hắn có chút không quen, cũng có chút luống cuống tay chân, càng có rất nhiều lo lắng.

"A Ngọc.

" Trần Thúc canh bên người nàng, "Đại phu nói nàng cần nghỉ ngơi nhiều, đừng nhọc lòng việc khác nữa.

"
Đường Ngọc gối vào trong lòng ngực hắn, nhẹ "Ừhm" một tiếng.

Tiểu Sơ Lục động một chút liền muốn đến tìm mẫu thân.

Trần Thúc duỗi tay đặt bên môi làm tư thế im lặng, "Mẫu thân bị

bệnh, cần nghỉ ngơi nhiều.

"
Sơ Lục có khi sẽ nghe lời gật đầu, cũng có khi sẽ không nói đạo lý, một hai phải Đường Ngọc.

Thời gian này, thời điểm Trần Thúc mang theo Sơ Lục càng nhiều
Trong phủ cũng chưa nghĩ đến, Đường Ngọc liên tiếp bị bệnh hơn một tháng! !
Việc trong phủ, trước đây đều có Đường Ngọc nhìn ngó, Đường Ngọc bệnh hơn một tháng, Phạm Cù vội đến đầu óc choáng váng, cũng may quân hầu đại điển đã qua, Phạm Cù tuy rằng vội, nhưng vẫn còn có thể chăm lo được.

Thời điểm cuối tháng chín, Đường Ngọc còn đang nghỉ ngơi, việc trong phủ, Phạm Cù tìm Trần Thúc quyết định, "Hầu gia, trước đây phu nhân nói, tiểu thế tử từ khi ra đời đến nay, chưa từng làm tiệc sinh nhật đàng hoàng.

Bây giờ tiểu thế tử ba tuổi, cũng hiểu chuyện, mà hiện nay Vạn Châu và Bình Nam cũng đều an ổn, phu nhân vốn muốn tổ chức tiệc sinh nhật cho tiểu thế tử"
"Được a.

" Trần Thúc lên tiếng, kỳ thật hắn cũng tán đồng.

Tiểu Sơ Lục từ khi sinh ra đến nay được ba tuổi, đích xác không có tổ chức tiệc sinh nhật lần nào, không chỉ Đường Ngọc, hắn cũng muốn tổ chức buổi tiệc sinh nhật cho Sơ Lục
Phạm Cù lại nói, "Phu nhân cũng nói quân hầu đại điển vừa mới qua, không muốn hành hạ người khác lại đến Vạn Châu, cho nên chỉ muốn mời Hồ trưởng sử, Cố trưởng sử và Vạn tướng quân, còn có quan lại cùng gia quyến ở Giang thành đến, để bọn nhỏ náo nhiệt ở bên nhau, các nơi khác không phát thiệp, miễn cho lại hành người tới.

"
Đúng, quân hầu đại điển mới kết thúc, không ít người đều mới rời khỏi Vạn Châu! !
"Vậy chỉ cần mời người ở Vạn Châu phủ được rồi, không cần mời người khác.

" Trần Thúc cũng tán đồng.

Trần Thúc nói xong, cũng nhớ tới trước đây khi dẫn Sơ Lục đến chỗ Hồ bá, Sơ Lục cùng tôn tử của Hồ bá đã từng chơi cùng nhau.

Sơ Lục dần dần lớn, cũng cần bắt đầu đọc sách vỡ lòng, vậy hẳn nên tìm thư đồng cho Sơ Lục! !
Vậy thật ra vừa lúc có thể nương cơ hội tiệc sinh nhật lần này mà tìm
Thư đồng sẽ cùng Sơ Lục lớn lên, ngày sau cũng là người bên cạnh mà Sơ Lục có thể tin tưởng được
Hẳn nên tính toán trước cho Sơ Lục
Trần Thúc liền nhìn Phạm Cù nói, "Cứ ấn theo ý phu nhân làm đi, ngoài các quan lại của Giang thành, gia quyến còn có hài tử cũng đều mời đến phủ hết, hài tử nhiều, cũng náo nhiệt hơn một ít.

"
Hẳn cố ý dặn dò một tiếng hài tử nhiều cũng náo nhiệt hơn, Phạm Cù liền ghi tạc trong lòng.

Thiệp phát ra ngoài, liền sẽ nhắc tới việc này.

Hầu gia cùng phu nhân sủng ái tiểu thế tử, đã là tiệc sinh nhật tiểu thế tử, tự nhiên cũng sẽ mời hài tử cùng tuổi hoặc tuổi xấp xỉ tiểu thế tử cùng đến dự tiệc
Trần Thúc nói xong, Phạm Cù hiểu ý.

Hơn một tháng tiếp theo, Phạm Cù đều chuẩn bị tiệc sinh nhật cho

tiểu Sơ Lục cùng các công việc liên quan
Trong khoảng thời gian này, thân thể Đường Ngọc cũng chậm rãi điều dưỡng tốt lên
Không mệt mỏi giống trước đây, khí sắc cũng tốt lên rất nhiều.

Kỳ thật không chỉ đoạn thời gian quân hầu đại điển kia Đường Ngọc mới làm việc liên tục, mà từ năm trước Trần Thúc bệnh nặng đã bắt đầu, Đường Ngọc cơ bản đã luôn bận rộn, nhưng bởi vì lực chú ý đều đặt trên người Trần Thúc cùng tiểu Sơ Lục, tự mình cũng không cảm thấy gì, từ khi Trần Thúc lành bệnh, đến lúc xưng quân hầu, rồi mỗi ngày ấm áp ở chung một chỗ cùng hai phụ tử hắn và tiểu Sơ Lục, nàng tựa như mới chân chính nhẹ nhàng thở ra, rồi cũng như vậy bị mệt mỏi tìm về, tĩnh dưỡng hơn tháng, người mới dần dần khỏe lên.

! !

Mùng sáu tháng 11, sinh nhật tiểu Sơ Lục
Một ngày này toàn bộ Kính Bình Hầu phủ đều thực náo nhiệt.

Nữ quyến Vạn châu phủ trước đây nghe nói quân phu nhân bị bệnh, cũng đều tới thăm, nhưng vì đại phu nói Đường Ngọc cần tĩnh dưỡng, nên cũng chỉ có một ít người ngày thường đi lại thân cận mới gặp được Đường Ngọc, phần đông là không gặp được
Bây giờ sinh nhật tiểu thế tử, không ít nữ quyến Vạn Châu phủ đều vây quanh Đường Ngọc nói chuyện, hỏi han ân cần, cũng xác thật thấy khí sắc Đường Ngọc còn tốt hơn thời điểm quân hầu đại điển rất nhiều.

Một ngày này, phần lớn thời gian tiểu Sơ Lục cũng ở cùng một chỗ với Trần Thúc, không ở cùng Đường Ngọc
Trần Thúc dẫn tiểu Sơ Lục đi gặp mặt quan lại Vạn Châu phủ còn có hài tử trong nhà, Trần Thúc vừa nghiêm túc nhìn giao lưu giữa các hài tử, cách nói năng, ứng đối cùng phù hợp, muốn chọn lựa hài tử chơi được cùng tiểu Sơ Lục, cũng muốn chọn lựa hài tử thích hợp đi theo bên cạnh tiểu Sơ Lục, cùng tiểu Sơ Lục bổ sung cho nhau, Trần

Thúc cũng sẽ dẫn đường tiểu Sơ Lục, một ngày này tiểu Sơ Lục thấy rất nhiều hài tử Vạn Châu phủ, tiểu Sơ Lục đang chọn lựa bạn cùng chơi, mà đồng thời Trần Thúc cũng cẩn thận chọn lựa! !
Những hài tử Trần Thúc gặp mặt, cũng đều sẽ đi theo nữ quyến đi gặp mặt Đường Ngọc
Đường Ngọc ôn hòa, cũng ở chung với bọn nhỏ thật vui sướng, bọn nhỏ không sợ nàng, cũng sẽ ngẫu nhiên không có lựa lời, đồng ngôn vô kỵ, chọc cười cả viện! !
Đường Ngọc thích hài tử, cũng nhớ rõ phần lớn các hài tử này
Có ấn tượng, cũng sẽ lưu ý nhiều, mấy người Bảo Hương, Lê ma ma cũng đang hỗ trợ nhớ
! !
Tiệc sinh nhật hôm nay, tới không ít hài tử, tiểu Sơ Lục chơi thật sự vui vẻ.

Sơ Lục tính tình hoạt bát, không thích chơi ở một chỗ, hài tử có nhiều chỗ chơi, mọi người có thể đến chơi cùng nhau.

Ngày mùa đông không giống ngày mùa hè nóng bức, bọn nhỏ ở trong phủ đùa giỡn, chạy nhảy, cũng có người nhìn, thời gian qua thật sự mau, cũng không cảm thấy mệt! !
Khi các hài tử khác ra về, tiểu Sơ Lục còn có chút luyến tiếc, còn mời mấy hài tử trong nhóm chơi cùng bé, lần sau lại đến.

Vào đêm, Lê ma ma mang tiểu Sơ Lục đi tắm rửa.

Trần Thúc cùng Đường Ngọc ở trong phòng, vừa đối chiếu danh sách, vừa thương lượng việc chọn lựa thư đồng cho Sơ Lục
Tiểu Sơ Lục hôm nay đặc biệt vui vẻ, lúc tắm rửa, tiếng nói chuyện cùng Lê ma ma đều có thể truyền từ nhĩ phòng ra ngoài, hi hi ha ha, thiên chân vô tà, cũng có thể nghe được tiếng múc nước.

Tiểu hài tử, lúc hưng phấn chính là như vậy.

Chờ Lê ma ma ôm tiểu Sơ Lục ra ngoài, nhảy tới nhảy lui trên

giường nhỏ, còn đang kích động.

Đường Ngọc để Lê ma ma cùng Bảo Hương hỗ trợ tiểu Sơ Lục mở quà tặng lễ, tiểu Sơ Lục tựa như phát hiện đồ vật thú vị, vui vui vẻ vẻ cùng Lê ma ma và Bảo Hương mở quà trên giường nhỏ
Mở tới quà mới lạ hoặc là đồ vật yêu thích, còn sẽ vui mừng nhìn Trần Thúc cùng Đường Ngọc nói, "Cha mẹ ~ con thích cái này!"
Trần Thúc cùng Đường Ngọc đều nhìn bé cười.

Nếu gặp được món bé thật sự thích, còn sẽ lấy lại đây chia sẻ cùng Trần Thúc và Đường Ngọc
Chờ tiểu Sơ Lục lại đi xem lễ vật khác, hai người Trần Thúc cùng Đường Ngọc mới lại dời lực chú ý tập trung vào danh sách
Bởi vì tiệc sinh nhật hôm nay có một việc quan trọng khác chính là chọn lựa thư đồng cho tiểu Sơ Lục, cho nên Trần Thúc cũng được, Đường Ngọc cũng được, đều lưu tâm đến những hài tử này, mỗi hài tử đều có tính tình, khí độ, yêu thích không giống nhau, còn có phụ mẫu của hài tử, cũng sẽ sinh ra ảnh hưởng đối với bọn chúng, Trần Thúc cùng Đường Ngọc vẫn sẽ ưu tiên suy xét sở thích của tiểu Sơ Lục, như vậy mới có thể chơi cùng một chỗ
Nhưng thư đồng tiểu Sơ Lục lại không thể chỉ cần bé thích là được, mà còn cần tính tình ổn thỏa, cũng cần gan lớn, còn muốn thận trọng, có thể đọc sách tốt, cũng phải có thể lực tốt, tuổi cần lớn hơn chút, cũng cần tuổi gần bằng tiểu Sơ Lục, mà tuổi nhỏ hơn tiểu Sơ Lục cũng phải có
Sau đó, dần dần trong số bọn trẻ đó cũng sẽ có đứa không thích hợp, nhưng thời điểm bắt đầu, Trần Thúc muốn chọn ra mười hài tử.

Vạn Châu phủ có không ít hài tử, chọn ra mười đứa cũng phải cân nhắc thật lâu, còn phải suy xét lợi ích liên quan của các quan lại Vạn Châu phủ này, cuối cùng Đường Ngọc cùng Trần Thúc cùng nhau chọn ra danh sách mười lăm bé
Thời điểm giữa tháng, Trần Thúc lại lấy danh nghĩa tiểu Sơ Lục, mời mười lăm hài tử này đến Kính Bình Hầu phủ chơi.

Lần này Trần Thúc cùng Đường Ngọc vẫn luôn ở cùng tiểu Sơ Lục

Cuối cùng, Trần Thúc cùng Đường Ngọc thương lượng xác nhận từng hài tử, sau đó định ra được mười hài tử làm thư đồng cho tiểu Sơ Lục
Lớn nhất, có bảy tám tuổi, gần như đã hiểu chuyện, có thể chiếu cố tiểu Sơ Lục, cũng có thể nhìn tiểu Sơ Lục; phần lớn là hài tử tuổi xấp xỉ tiểu Sơ Lục; cũng có một ít hài tử tuổi nhỏ hơn tiểu Sơ Lục, ước chừng chỉ có một hai bé.

Trước đây Đường Ngọc ở trong cung thời gian dài, kỳ thật cũng rõ nguyên do trong đó, theo thời gian tuổi tăng dần, những thư đồng này, có một số người không thích hợp làm bạn đọc sách sẽ rời đi, cũng sẽ có thư đồng được bổ sung vào, những thư đồng mới được bổ sung vào, thường thường tuổi tác đều sẽ càng nhỏ hơn chút, cho nên lúc ban đầu, thư đồng tuổi nhỏ hơn tiểu Sơ Lục kỳ thật không nhiều lắm! !
Thư đồng được chọn ra, cũng định ra tháng ba sang năm bắt đầu học vỡ lòng
Trần Thúc cùng Đường Ngọc thương lượng, qua cửa ải cuối năm liền đi một chuyến tới Phong Châu thăm Viên Liễu cùng long phượng thai trước, sau đó về Bình Nam thăm tổ mẫu cùng mợ, gần tháng ba sẽ trở lại Giang thành, tiểu Sơ Lục cùng thư đồng của bé sẽ bắt đầu đọc sách
Nói là đọc sách, kỳ thật lúc này, cũng chính là nghe chút chuyện xưa có hứng thú, cũng sẽ làm chút bài tập cường thân kiện thể rèn luyện sức khỏe thích hợp, cũng làm bé chậm rãi quen thuộc cùng với thư đồng bên cạnh.

Chương 119: 119: Con Khỉ Nho Nhỏ

Tháng mười một, hơi thở ngày mùa đông càng đậm, trên dưới cả nhà đều đổi thành áo lạnh dày cộm chống lạnh.
Đặc biệt là tiểu Sơ Lục
Tiểu Sơ Lục không cao, mặc vào áo bông thật dày, tóc để một chỏm trên đầu, khi vừa chạy vừa nhảy nhảy trong viện, cực kỳ giống một con nai con vui sướng lại có chút vụng về, đụng khắp nơi trong viện
Có khi đâm vào lòng Đường Ngọc, có khi đâm vào lòng Trần Thúc
Trần Thúc luôn sẽ bế bé lên, nâng lên cao.
Tiểu Sơ Lục thích cha nâng lên cao nhất, bởi vì, cha nâng lên còn cao hơn mẫu thân nâng lên rất nhiều ~
Nam hài tử đều thích trò chơi có vài phần mạo hiểm, khi tiểu Sơ Lục chơi cùng Trần Thúc, luôn sẽ lộ ra vài phần hoạt bát cùng mạo hiểm, cũng có vài phần khí chất nam hài tử
Trần Thúc rất quý trọng loại mạo hiểm này trên người bé
.....
Chờ vào tháng chạp, ngày cũng dần dần khôi phục bình tĩnh, Đường Ngọc có nhiều thời gian đặt trên người tiểu Sơ Lục, cùng việc vặt trong Kính Bình Hầu phủ hơn
Phu nhân Phạm Cù sắp sinh.
Những năm gần đây việc trong phủ đều do Phạm Cù vất vả quán xuyến, lần này Đường Ngọc cho Phạm Cù nghỉ tắm gội ở trong nhà từ rất sớm, chuyên tâm ở cùng phu nhân chờ ngày sinh
Chuyện trong Kính Bình Hầu phủ, Đường Ngọc sớm đã quen tay quen chân, xử lý cũng thành thạo, lại có Lê ma ma hỗ trợ, kỳ thật cũng nhẹ nhàng.
Mỗi tháng Nguyễn Kiệt vẫn gửi một phong thư, báo với Đường Ngọc tiến triển của Đài Vận, bây giờ tuy Đài Vận phát hiện quặng sắt, nhưng quặng sắt là chuyện quặng sắt, còn công tác khai hoang toàn bộ Đài Vận cũng không bởi vậy mà dừng lại, cơ hồ đều đang từng bước đẩy mạnh.
Thuận lợi, không thuận lợi, Nguyễn Kiệt đều sẽ viết trong thư cho

Đường Ngọc, Đường Ngọc mặc dù không ở Đài Vận, nhưng lại biết rất rõ tiến triển của Đài Vận
Đường Ngọc cũng nghe Trần Thúc nói về chuyện quặng sắt ở Đài Vận
Thịnh Liên Húc sau khi về Phong Châu phủ, an bài người Phong Châu phủ trực tiếp đi Đài Vận.
Phong Châu phủ có kinh nghiệm khai thác quặng sắt phong phú, sau khi người Phong Châu phủ đến, thực nhanh đã giúp Đài Vận chuẩn bị trước công việc khai thác quặng sắt, nói cách khác, dự tính đầu năm sau đã có thể bắt đầu khai thác, đối với Vạn Châu mà nói, đây là một tin tức lớn không thể nghi ngờ
Nhưng toàn bộ Vạn Châu đối với việc quặng sắt đều giữ kín như bưng.
.....
Phía Bình Nam, từ khi Trần Thúc cùng Đường Ngọc từ Bình Nam xuất phát đi Đào thành chữa bệnh, đến nay có đã hơn một năm.
Hơn một năm nay, Phùng Vân thống trị Bình Nam cũng càng lúc càng thuận lợi.

Đặc biệt là trước đây Đường Ngọc dẫn Sơ Lục đi hạ tuần, ngay sau đó Trần Thúc xưng quân hầu, không khác nào cho quan lại cùng bá tánh Bình Nam một liều thuốc an thần.

Bình Nam phủ từ trước đây chia năm sẻ bảy, không chịu quản thúc của Miểu thành, làm theo ý mình, đến bây giờ dần dần tiếp nhận quyền lực của Bình Nam phủ, quan lại cơ bản cần đổi đều đã đổi, cần rửa sạch đều rửa sạch, người giữ lại đều chịu quản lý của Bình Nam phủ, tiền bạc thuế má cũng theo cơ sở Vạn Châu đề ra, căn cứ theo thực tế tại Bình Nam để điều chỉnh lại

Phùng Vân am hiểu loại công việc này
Cho nên thời gian hơn một năm này, Bình Nam phủ đã có cách quản lý thống nhất, như có thời tiết mới, cũng bắt đầu dần dần tổ chức đóng quân thuộc về Bình Nam phủ
Đóng quân Vạn Châu phủ cơ bản đều đã dần rút lui khỏi Bình Nam, một lần nữa trở lại Vạn Châu.

Đến tận đây, Bình Nam đã cơ bản đi theo đúng hướng được tính trước trong thời gian hai ba năm
Bình Nam thành trợ lực rất quan trọng của Vạn Châu
Một loạt động tác của Kính Bình Hầu phủ ở Bình Nam đều được chú ý, cũng thấy Bình Nam từ vùng đất xa xôi cằn cỗi không người hỏi thăm trước đây, từng bước biến thành tấm chắn cho Vạn Châu.....
Từ khi Trần Thúc xưng quân hầu, Kính Bình Hầu phủ từ cường thịnh như trước đây đến được chư hầu triều cống, càng tiến thêm một bước.
Các nơi do Kính Bình Hầu phủ quản lý, bá tánh giàu có, binh hùng tướng mạnh, rất khó dao động địa vị Kính Bình Hầu trong các châu quận gần kề, quân hầu Trần Thúc kỳ thật không khác mấy so với quân vương
Các chư hầu tới gần trước đây đích xác cũng bắt đầu sinh ra tâm tư liên hôn cùng Vạn Châu, nhưng ở khoảng thời gian xem quân hầu đại điển, chính mắt thấy Trần Thúc cùng phu nhân ăn ý, giữ gìn cùng tôn trọng, cũng biết địa vị quân phu nhân rất vững chắc
Nhưng cũng có người, vẫn cố thăm dò đưa thử mỹ nhân, cơ thiếp, thậm chí là nữ nhi đến Kính Bình Hầu phủ, Trần Thúc đều trả về từng người
Đến tận đây, người khác cũng đều biết, lòng dạ Trần Thúc đều đặt trên người quân phu nhân, không có ý nạp thêm người khác
.....
Trung tuần tháng chạp, sau khi phòng nghị sự kết thúc, Trần Thúc gọi Lục Miện Thành tới phủ.
Trải qua chuyện Diệp Lan Chi, hiện giờ Lục Miện Thành đã thành thục rất nhiều, từ sau khi tới Giang thành, vẫn luôn đi theo Trần Thúc ở phòng nghị sự, việc trước sau quân hầu đại điển, Lục Miện Thành đều nghiêm túc lắng nghe.
Kỳ thật nhìn Hà Mậu Chi chỉ nhỏ hơn hắn vài tuổi đã quen thuộc với việc Vạn châu phủ như thế, Lục Miện Thành cảm thấy có chút mất mặt.

Hắn tốt xấu gì cũng là hậu nhân Lục gia, cảm giác tầm mắt cùng kiến giải thế nhưng lại không bằng Hà Mậu Chi nhỏ tuổi.....
Cũng càng lúc càng minh bạch, ý của nhị ca cùng tam ca là để cho

hắn vững vàng trước
Không giống trước đây khi ở chỗ đại ca
Đại ca sẽ dụ hắn, đặt hắn vào vị trí rất cao, cuối cùng lại lợi dụng hắn tới đối phó Lưu thành, đối phó tam ca.....
Cho nên mấy tháng nay, Lục Miện Thành thu lại tính tình trước đây, khiêm tốn học hỏi
Cũng từ từ an tĩnh, đi theo phòng nghị sự học.
Dần dà, Lục Miện Thành cũng bắt đầu quen thuộc và hiểu biết Kính Bình Hầu phủ, cũng dần biết thống trị một châu quận, có bao nhiêu khó xử, cần phải thực hiện như thế nào
Cần cù bù thông minh, huống chi Lục Miện Thành vốn cũng không ngu ngốc.
Người khác đều có thể nhìn thấy Lục công tử biến hóa.
Chuyến này Trần Thúc gọi Lục Miện Thành tới, lại cho lui hết mọi người

"Tam ca, huynh tìm đệ?" Lục Miện Thành tiến lên.
Trần Thúc ôn hòa nói, "Ngồi đi"
Lục Miện Thành ngồi xuống, nhìn quanh bốn phía, lại nói, "Sao lại không thấy tam tẩu cùng Miễn Chi?"
Trần Thúc cười nói, "Hôm nay A Ngọc mang Miễn Chi đến phủ Hồ bá, Miễn Chi thích chơi cùng tôn tử của Cố bá."
Lục Miện Thành ha ha nở nụ cười, "Hình như là ~!"
Ngay cả Lục Miện Thành cũng khắc sâu ấn tượng, có thể nghĩ, hài tử của hai người quan hệ thật tốt.
"Tam ca tìm đệ có việc?" Lục Miện Thành trở lại chuyện chính.
Trần Thúc gật đầu, "Có, ta có việc muốn thương nghị với đệ, nghe ý kiến của đệ một chút."
Bảo Hương tiến lên châm trà, Trần Thúc nhìn Lục Miện Thành nói, "Kiến Minh, ngày hôm trước ta đi gặp lão phu nhân."
Lục Miện Thành biết hắn gặp nãi nãi, nhưng nãi nãi không nói với hắn việc tam ca, mà chỉ nói, tam ca con là người đáng giá tin cậy, ngày sau, đừng gây thêm phiền phức cho tam ca con, làm việc nhiều vào
Lục Miện Thành mặt đỏ, "Nga, có nghe nãi nãi nói."
Trần Thúc nhìn hắn một cái, hỏi, "Vậy lão phu nhân có nói với đệ

chuyện gì khác không?"
Lục Miện Thành lắc đầu, "Không, chỉ nói, đệ phải nghe lời tam ca, đừng gây thêm phiền, làm việc nhiều....."
Trần Thúc cười.
Lục Miện Thành cũng cười rộ lên.
Thật lâu sau, Trần Thúc mới chậm rãi thu ý cười, trịnh trọng nói, "Kiến Minh, tam ca thực sự có việc cần nhờ đệ làm."
Lục Miện Thành trong mắt nửa là kinh ngạc, nửa lại là hưng phấn, "Làm sao vậy?"
Trần Thúc nói, "Thời gian này đều ở phòng nghị sự Vạn Châu phủ, hẳn đã biết được Bình Nam biến đổi."
Nói tới Bình Nam, Lục Miện Thành lại có hứng thú, trước đây hắn đã nghiêm túc nghiên cứu cùng xem qua sử sách cùng thư tịch Bình Nam, "Đệ đương nhiên biết tình hình Bình Nam!"
"Vậy đúng lúc." Trần Thúc ấm giọng
Lục Miện Thành sửng sốt, hả?
Hắn cũng chỉ tùy ý nói thôi mà.....
Trần Thúc nhìn hắn, đi thẳng vào vấn đề, "Kiến Minh, hiện giờ ta đã xưng quân hầu, người và việc Kính Bình Hầu cần phải quản lý tăng thêm rất nhiều, Bình Nam vẫn luôn không có chủ, hiện giờ tuy rằng Phùng thúc đang thay ta chăm sóc, nhưng rốt cuộc Phùng thúc chỉ là trưởng sử, không thể làm chủ cho Bình Nam.

Bình Nam trước đây chia năm sẻ bảy, chính là bởi vì không có người tâm phúc.

Hiện giờ Bình Nam mới vừa thấy hiệu quả đổi mới, ta và Đường Ngọc trong một khoảng thời gian rất dài đều phải ở lại Vạn Châu, không rảnh coi ngó Bình Nam, mà Bình Nam cũng xác thật cần một người tâm phúc."
Lục Miện Thành kinh ngạc nhìn hắn
Tiếng nói Trần Thúc không lớn, lại nói năng có khí phách, "Kiến Minh, ta muốn đệ đi Bình Nam, làm Bình Nam hầu, thay ta bảo vệ tốt Bình Nam."
Lục Miện Thành mở to đôi mắt rất nhiều lần, mới xác nhận lời hắn

nói không phải nói đùa
"Tam ca, đệ....." Hắn là muốn nói, khả năng hắn không tới như vậy
Trần Thúc nói, "Kiến Minh, không có ai ngay từ đầu đã biết.

Lục gia trước đây chính là danh môn vọng tộc, đệ là con cháu Lục gia, không nên sợ hãi.

Mấy tháng này đệ đều ở phòng nghị sự, việc Kính Bình Hầu phủ đệ đều rõ ràng, Bình Nam còn có Phùng thúc, huynh cũng sẽ cho Mậu Chi cùng về Bình Nam phủ giúp đệ, Kiến Minh, không cần tự coi nhẹ mình, nhưng cũng cần biết, lầu cao vạn trượng mọc lên từ đất bằng."
Đôi mắt Lục Miện Thành hơi hiện lên một mảnh hơi nước, liên tục gật đầu, "Tam ca muốn đệ khi nào đi?"
Trần Thúc đáp, "Mậu Chi nhớ mẫu thân, hẳn là sáng ngày mai sẽ khởi hành về Miểu thành, đệ cùng lão phu nhân thương nghị lại, xem là đi cùng Mậu Chi, hay năm sau sẽ đi một mình."
Lục Miện Thành gật đầu, "Đệ hiểu."
Trần Thúc đứng dậy, vỗ vỗ bả vai hắn, "Làm cho tốt vào, rốt cuộc, tam ca đệ còn là con rể Bình Nam, đừng để ta mất mặt....."
Lục Miện Thành cười.
Trần Thúc nhìn nhìn hắn, "Kiến Minh, chỉ có chính đệ mới có thể chứng minh cho đệ, Bình Nam là khởi đầu."
Lục Miện Thành gật đầu, tam ca muốn cho hắn chỗ dựa vào, nhưng mà, là để cho hắn dựa vào chính mình, không như trước đây phải dựa vào Diệp Lan Chi.
.....
Sau khi thương nghị cùng nãi nãi, Lục Miện Thành vẫn quyết định cùng Mậu Chi đồng loạt khởi rời từ Giang thành về Miểu thành
Lúc này đi Miểu thành, còn có thể đến kịp Miểu thành trước cửa ải cuối năm
Mau chóng đến Miểu thành, đó là năm mới đón không khí mới
Trước đây nãi nãi luôn phản đối hắn nhập sĩ, nhưng bây giờ, nãi nãi lại đồng ý, ngoại trừ bởi vì nãi nãi tín nhiệm tam ca, còn có một điểm khác, nãi nãi cảm thấy bây giờ hắn đã không giống trước đây, hơn nữa người bên cạnh tam cũng sẽ giúp đỡ hắn.

Hắn lần đầu nghe nãi nãi.
Cũng đáp ứng ba điều
Cửa thành Giang thành, Trần Thúc cùng Đường Ngọc dẫn theo tiểu Sơ Lục, đi đưa Lục lão phu nhân cùng Lục Miện Thành, còn có Mậu Chi
Trần Thúc ôm tiểu Sơ Lục trong ngực, tiểu Sơ Lục cười khanh khách nhìn về phía Lục lão phu nhân.
Trần Thúc và Đường Ngọc cùng Lục lão phu nhân ở một chỗ, nói đều là lưu luyến trước khi chia tay, Lục lão phu nhân trong lòng biết rõ, Trần Thúc đưa Bình Nam cho Kiến Minh, là để bà cùng Kiến Minh an tâm.
Hiện giờ trong kinh đã không còn Lục gia, Lục gia cần chính là nơi an thân của mình

Lục gia nếu kế tục Bình Nam, vậy tương đương đã có chỗ an thân.
Nói chuyện cùng Lục lão phu nhân xong, Trần Thúc dặn dò riêng Lục Miện Thành vài tiếng, còn lại Đường Ngọc dặn dò Mậu Chi, "Sớm trở về gặp tổ mẫu cùng mợ cũng tốt, có đệ ở đó tỷ cũng an tâm chút, cũng có người cùng tổ mẫu và mợ ăn tết.

Tỷ và Sơ Lục, chờ sang năm sau khi đi Phong Châu thăm Viên Liễu cùng hài tử xong, cũng sẽ về Bình Nam."
Mậu Chi đáp lời
Hiện giờ Mậu Chi đã dần dần trưởng thành, cũng đã sắp cao bằng Đường Ngọc, Đường Ngọc ôm hắn, "Đi thôi, lên đường bình an."
Mậu Chi gật đầu, "Tỷ tỷ, mọi người bảo trọng."
"Ừm." Đường Ngọc lên tiếng.
Rồi sau đó, lại trao đổi một lần, Đường Ngọc cùng Lục Miện Thành nói hai ba câu, Trần Thúc cũng cùng Mậu Chi nói hai ba câu, rồi sau đó mới đều lên xe ngựa, Trần Hoặc đưa bọn họ về Miểu thành.
Xe ngựa chậm rãi rời đi, Đường Ngọc ôm Sơ Lục, Sơ Lục trong lòng ngực vẫn luôn phất tay cùng xe ngựa, cho đến lúc nhìn không thấy.
Trần Thúc tiếp nhận tiểu Sơ Lục trong lòng Đường Ngọc, ấm giọng nói, "Về đi, chờ qua cửa ải cuối năm, chúng ta cũng có nhiều nơi cần đi."
Đường Ngọc hiểu ý cười cười.

Vừa lúc có thời gian, Trần Thúc một tay ôm tiểu Sơ Lục, một tay nắm tay Đường Ngọc, muốn tản bộ một chút rồi về phủ
Nửa đường, Trần Phong tiến lên, "Quân hầu."
Trần Thúc tiếp nhận, là tin tức Lưu thành, đó chính là tin tức Triệu Văn Vực.

Trên thư nói, Hoàng hậu của Triệu Văn Vực sinh non, nhưng vẫn bình an sinh hạ công chúa, mẹ con bình an.
Trần Thúc hơi hơi nhíu nhíu mày, cái tên này.
"Làm sao vậy?" Đường Ngọc hỏi.
Trần Thúc đáp, "Có con khỉ nho nhỏ chào đời....."
Trần Thúc nói xong, đưa mật tin cho nàng, Đường Ngọc xem qua, lại nhịn không được tim đập nhanh, sinh non, là quá nguy hiểm, nhưng cũng may cuối cùng mẫu tử đều bình an.
Hoàng cung Lưu thành, Triệu Văn Vực nhìn Trần Tư Mẫn, "Đừng làm ầm ĩ nữa, đã nói ngươi cẩn thận một chút, suốt ngày vẫn cứ động tay động chân."
Vành mắt Trần Tư Mẫn ửng đỏ.
Triệu Văn vực duỗi tay xoa xoa đôi mắt cho nàng, "Đừng khóc a, thật không thể nhìn ngươi khóc được, ngươi xem nữ nhi không phải tốt lắm sao? Rất nhiều tinh thần."
Trần Tư Mẫn cũng nhìn về phía hài tử trong tã lót, ánh mắt dường như ôn hòa hơn một chút.
Triệu Văn Vực cũng cười nhìn bé, "Con là gấp không chờ nổi muốn sớm nhìn thấy cha mẹ một chút."
Trần Tư Mẫn lúc này mới nín khóc mỉm cười.
Triệu Văn Vực lại cười nói, "Ai, chúng ta có hài tử."
Trần Tư Mẫn cũng cười..

Chương 120: 120: Tân Xuân

Tháng chạp đến, thực mau liền sẽ là tân xuân.
Năm nay đối với Kính Bình Hầu trong phủ mà nói, là năm có khác biệt rất lớn, việc lớn chồng chất, cũng cực không dễ dàng.
Lục Miện Thành cùng Mậu Chi từ trung tuần tháng chạp đã rời khỏi Vạn Châu đi về Bình Nam, sau khi hai người rời đi mấy ngày thực nhanh đã tới hạ tuần tháng chạp
Vạn Châu phủ cùng Bình Nam phủ do Kính Bình Hầu phủ quản lý đều nghỉ tắm gội từ hai mươi bảy tháng chạp, mãi cho đến mùng bảy tháng giêng mới kết thúc nghỉ xuân, cho nên một khi tiến vào hạ tuần tháng chạp, Kính Bình Hầu liền bắt đầu lần lượt làm cho xong các công việc lớn nhỏ của năm nay, các việc gấp cần xử lý trước cửa ải cuối năm cũng phải làm xong trong mấy ngày này
Đã nhiều ngày trong phòng nghị sự đều là không khí bận rộn
Sau thời gian nghỉ ngắn sau hai tháng bận rộn, Trần Thúc khôi phục lại thời gian gần như từ sớm đến tối đều ở phòng nghị sự
Tiểu Sơ Lục nhớ cha.
Mỗi ngày Đường Ngọc sẽ bớt chút thời giờ đưa Sơ Lục đi phòng nghị sự, dựa vào việc đưa trà đến phòng nghị sự, dẫn tiểu Sơ Lục đi gặp Trần Thúc.
Phòng nghị sự đều quen thuộc quân phu nhân, cũng biết quân phu nhân mỗi ngày sẽ dẫn tiểu thế tử tới gặp quân hầu.
Trần Thúc cũng sẽ không ngăn cản
Đường Ngọc tuy rằng ở tại hậu trạch, nhưng đối với việc Vạn Châu phủ cũng quen thuộc, có khi Trần Thúc cùng Cố Tới cũng phải hỏi ý kiến của nàng, Đường Ngọc sẽ giúp đỡ góp ý, nhưng không can thiệp.
Tới gần cửa ải cuối năm, Đường Ngọc cũng có việc bận rộn trong phủ
Phu nhân Phạm Cù mới sinh, Phạm Cù bị Đường Ngọc đuổi về nhà sau cửa ải cuối năm mới được trở lại
Các việc cần chuẩn bị cho cửa ải cuối năm, đều là quản sự trong

phủ tìm Đường Ngọc quyết định.
Cho nên mỗi ngày Đường Ngọc đều mang tiểu Sơ Lục đến phòng nghị sự, nhưng sẽ không ngồi ở phòng nghị sự lâu lắm.

Tiểu Sơ Lục cũng từ từ quen dần, thời gian này mỗi ngày đều phải cùng mẫu thân đi gặp cha, sau đó lại về viện chơi.
Trần Thúc cũng thích thói quen như vậy
Giữa chừng hoãn lại vào thời điểm thích hợp, rồi sau đó tiếp tục chuyên chú.
Tới gần cửa ải cuối năm, chờ mọi việc đều xử lý thích đáng, rồi sẽ cùng nàng và Sơ Lục ăn tết thật vui.....
Năm trước, hắn vẫn còn nhìn không thấy.
Năm nay, hắn có thể ôm Sơ Lục xem pháo hoa.
Trần Thúc nắm tay cười khẽ.
Chuyện hắn chờ đợi nhất trong lòng, phần lớn kỳ thật rất đơn giản.....

Đảo mắt đã là hai mươi lăm tháng chạp
Đường Ngọc thu được thư từ Miểu thành, là tổ mẫu nhờ Lan thúc hỗ trợ viết thay.
Biết năm nay bọn họ muốn ở lại Vạn Châu phủ ăn tết, tổ mẫu sợ trong lòng nàng cùng Trần Thúc nhớ mong, nên viết thư gửi đi trước, nói bà cùng mợ mọi việc đều ổn, năm nay Miểu thành rất ấm, không cần lo lắng cho bọn họ, bà cùng Dương thị ở chung, có thể làm bạn lẫn nhau, còn có đám người Lâm thẩm cũng thường xuyên qua lại, ngày trôi qua thật sự mau, cho nên bọn họ cứ xử lý tốt việc Vạn Châu phủ trước, không cần gấp gáp về lại Miểu thành
Xong việc, lại chúc nàng cùng Trần Thúc năm mới vui vẻ, cũng nói một câu nhớ tiểu Sơ Lục
Đường Ngọc mỉm cười.
Cũng đề bút hồi âm.
Tuy rằng cũng đã nhờ Mậu Chi chuyển lời, nhưng nhận được thư tổ mẫu, Đường Ngọc vẫn lại tự tay viết thư hồi âm, nói chờ thêm nguyên tiêu, nàng cùng Trần Thúc sẽ mang Sơ Lục đi Phong Châu thăm Viên Liễu cùng long phượng thai, chuyến này từ Phong Châu trở về, Sơ Lục đã phải cùng các bạn bắt đầu đọc sách vỡ lòng.

Đến lúc đó Trần Thúc sẽ từ Phong Châu trực tiếp đi các châu quận gần bên, chờ sau trung thu, Trần Thúc cùng nàng sẽ mang Sơ Lục về Miểu thành vấn an tổ mẫu cùng mợ, cuối cùng, năm mới vui vẻ, bình an.
Đường Ngọc đặt bút, lại cẩn thận đọc một lần.
Viết thư nhà cho tổ mẫu, không cần từ ngữ hoa lệ trau chuốt, chỉ cần báo gần đây đều ổn là được.....
Đường Ngọc dán thư, lại gọi Trần Phong tới, để Trần Phong tìm người truyền thư đi Miểu thành.
Trần Phong đáp lời
Trần Phong chân trước mới vừa đi, sau lưng Lê ma ma liền tới viện.

Tiểu Sơ Lục còn đang ngủ trưa, bây giờ Lê ma ma tới, hẳn là có việc khác
"Sao vậy, Lê ma ma?" Đường Ngọc mới vừa viết xong thư, vừa lúc đứng dậy hoạt động.
Trong tay Lê ma ma mang hộp quà tới.
"Đây là cái gì?" Đường Ngọc không nghe Lê ma ma nói qua.
Lê ma ma cười nói, "Là lễ vật Nam Vân Hầu thế tử phu nhân đưa tới, nói là cho tiểu thế tử, mới có người ở tiền viện đưa tới, vừa lúc tiểu thế tử mới ngủ, lão nô để Tiểu Mễ chăm sóc tiểu thế tử, đem lễ vật này đến cho phu nhân xem trước."
Trong lòng Lê ma ma hiểu rõ, Nam Vân Hầu thế tử phu nhân đưa lễ vật cho tiểu thế tử, có thể nhận hay không, nhận cái nào, đều phải do phu nhân quyết định mới được.
Tiếu Lộ đưa tới?
Đường Ngọc không khỏi ngoài ý muốn.
Trước đây khi quân hầu đại điển, Tiếu Lộ đã gần gũi cùng Sơ Lục.

Sơ Lục thực thích chơi cùng Tiếu Lộ, Tiếu Lộ rất có kiên nhẫn, rất có cách ở cùng hài tử, Sơ Lục nguyện ý nghe Tiếu Lộ nói, cũng nguyện ý trò chuyện, chơi đùa cùng Tiếu Lộ, cho nên đoạn thời gian kia, Tiếu Lộ gần như mỗi ngày đều sẽ tới Kính Bình Hầu phủ.....
Tiếu Lộ thực thích hài tử, đối với Sơ Lục cũng đều không phải là a

dua nịnh hót, mà là sẽ phí thời gian cùng Sơ Lục làm thủ công, kể chuyện xưa, cho nên ấn tượng của Đường Ngọc đối với Tiếu Lộ không kém, thậm chí còn có chút tốt -- dịu dàng, thân ái, không nói quá nhiều, cũng sẽ không quá mức câu nệ.....
Tuy rằng biết Nam Vân Hầu muốn mượn Tiếu Lộ lôi kéo quan hệ cùng Kính Bình Hầu phủ, Nam Vân Hầu thế tử cũng xác thật bởi vì Sơ Lục thích Tiếu Lộ, sẽ cùng Tiếu Lộ tới phủ, cũng sẽ gặp mặt Trần Thúc, nói thêm được mấy câu, trong ấn tượng của Đường Ngọc, Tiếu Lộ cũng không làm chuyện gì vượt khuôn khổ
Cửa ải cuối năm, Tiếu Lộ cũng nhớ gửi lễ vật cho Sơ Lục
Đường Ngọc mở ra, lễ vật trong hộp gấm rất đơn giản, không cầu kì, là một chiếc đèn kéo quân thủ công
Tiếu Lộ khéo tay, hài tử được vẽ trên chiếc đèn kéo quân cũng không khó đoán, là Sơ Lục
Đèn kéo quân tám mặt, có Sơ Lục đá quả cầu, chơi chuyển dây, tiếp cầu, cùng Đường Đường chơi đùa.....
Đều là lúc ấy Tiếu Lộ ở trong phủ nhìn thấy, vẽ trên đèn kéo quân
Lê ma ma cảm thán, "Nha, thế tử phu nhân là thật để bụng ~"
Đúng vậy, chỉ phần tâm ý như vậy là đủ rồi.
Đồ vật không quý trọng, không đến mức không thể nhận, hơn nữa trên đèn kéo quân đều là vẽ tiểu Sơ Lục, cũng không thể không nhận, phần lễ này xác thật đưa đến vừa đúng, hơn nữa tâm ý trong đó, so với các thứ khác đều trân quý hơn
Đường Ngọc ôn hòa cười nói, "Nhận lấy đi, chờ vào đêm cho Sơ Lục xem, hẳn nhất định thích."
Lê ma ma cười đáp lời
Lê ma ma cũng thực sự thích chiếc đèn kéo quân này
Cầm trục xoay vòng vòng, đèn kéo quân cũng hoạt động theo, xác thật sinh động như thật, chờ đến ban đêm, đặt bên trong đèn kéo quân một ngọn đèn cầy, thoạt nhìn càng thú vị.
Lê ma ma cười nói, "Tiểu thế tử khẳng định thích."
Đường Ngọc mỉm cười.
Lê ma ma lại nói, "Phu nhân, vậy chúng ta đáp lễ gì mới thỏa đáng?"
Nam Vân Hầu thế tử phu nhân đưa đến chính là tâm ý, đáp lễ cũng phải chú ý, quá quý trọng hoặc không quá quý trọng đều không tốt.

Đường Ngọc ôn hòa nói, "Tiếu Lộ đưa lễ vật đến cho Sơ Lục, lát nữa hỏi Sơ Lục một chút, hắn muốn đưa Tiếu Lộ cái gì, Sơ Lục lớn rồi, có suy nghĩ của chính mình, hắn muốn tặng, hỗ trợ chuẩn bị là được.

Mặt khác, từ trong phủ kho lấy ra một chuỗi san hô cùng đưa đi, san hô cát lợi, như vậy Sơ Lục đưa cái gì cũng đều thỏa đáng."
Phu nhân suy nghĩ chu toàn, Lê ma ma đáp lời

Bây giờ không có việc gì, lại vừa lúc tiểu thế tử còn đang ngủ trưa, Lê ma ma xách đèn kéo quân trở về phòng tiểu thế tử, lại cầm tín vật của phu nhân, đi phủ kho lấy chuỗi san hô
.....
Lúc vào đêm, Sơ Lục vẫn luôn xem đèn kéo quân, hưng phấn vô cùng.
Một khi hưng phấn, ban đêm liền không muốn ngủ sớm.
Khi Trần Thúc về viện, còn có thể nghe được tiếng vui mừng trong phòng, Trần Thúc buồn bực, đã là canh giờ này rồi, ngày thường đã sớm ngủ.....
Trần Thúc đến phòng tiểu Sơ Lục
Lê ma ma ở phòng ngoài, thấy Trần Thúc đi vào, vội vàng đứng dậy đón, "Hầu gia."
"Phu nhân có ở đây không?" Trần Thúc vừa cởi áo khoác, vừa hỏi.
Lê ma ma nhận áo khoác từ tay Trần Thúc, vừa đi đến giá áo bên cạnh móc lên, vừa đáp, "Có."
"Hôm nay sao lại hưng phấn như vậy?" Trần Thúc phủi phủi ống tay áo, lại hỏi.
Lê ma ma cười nói, "Là Nam Vân Hầu thế tử phu nhân tặng lễ vật cho tiểu thế tử, là một chiếc đèn kéo quân, tiểu thế tử thích vô cùng, nhìn cả đêm, không thấy đủ, còn đang xem....."
Nam Vân Hầu thế tử phu nhân?
Trần Thúc ngoài ý muốn, mơ hồ nhớ rõ Đường Ngọc đã nhắc qua với hắn, gọi là Tiếu Lộ, nhi tử thích chơi cùng nàng, hắn cũng bởi vì Tiếu Lộ, cũng đã gặp Nam Vân Hầu thế tử vài lần
Lúc này tặng đèn kéo quân tới.....
Trần Thúc nhẹ giọng nói, "Ta đi xem."
Lê ma ma đáp lời

Trần Thúc vén mành đi vào, quả thực thấy tiểu Sơ Lục ngồi trên giường nhỏ, Đường Ngọc ngồi bên cạnh tiểu Sơ Lục, hai người cùng nhau nhìn đèn kéo quân.
Trong mắt tiểu Sơ Lục hình như có sao trên bầu trời đêm, đều lộ ra vẻ thích thú đối với đèn kéo quân
Nghe được tiếng bước chân, Đường Ngọc ngẩng đầu, "Trường Doãn"
"Cha ~" tiểu Sơ Lục vui mừng gọi một tiếng, ánh mắt lại dừng trên đèn kéo quân
Trần Thúc tiến lên, "Nam Vân Hầu phủ đưa tới?"
Hắn hỏi, Đường Ngọc liền biết Lê ma ma hắn là đã nói qua với hắn, Đường Ngọc gật đầu, "Là Tiếu Lộ đưa tới, mặt trên đều vẽ tiểu Sơ Lục."
Nghe Đường Ngọc vừa nói như vậy, Trần Thúc mới nhìn ra huyền cơ trên đèn kéo quân
Hài tử đều thích đồ mới mẻ, lại bởi vì nghe nói người trên mặt đèn chính là mình, cho nên thích; Đường Ngọc cũng sẽ thích, là bởi vì trên mặt đèn là tiểu Sơ Lục
Trần Thúc ngồi xuống, cũng nhìn nhìn, thấy hai mẫu tử Đường Ngọc cùng tiểu Sơ Lục xác thật đều xem nghiêm túc.
Trần Thúc nhàn nhạt nhìn thoáng qua, tiểu Sơ Lục ngẩng đầu nhìn hắn nói, "Cha, Tiếu di (dì) tặng con ~"
Trong miệng gọi đều là Tiếu di, có thể thấy rất thích.
Không chỉ có tiểu Sơ Lục, Đường Ngọc cũng vậy.
Đường Ngọc ở trong cung nhiều năm, thấy muôn hình muôn vẻ người, biết người xem xét người cùng đối nhân xử thế trong lòng đều có chuẩn tắc, sẽ không dễ dàng tin cậy một người như vậy, ngay cả Đường Ngọc cũng sinh tâm yêu thích đối với Tiếu Lộ, Trần Thúc càng thêm cảm thấy Tiếu Lộ này có chút để ý quá mức.....

Nhưng trước mặt tiểu Sơ Lục cùng Đường Ngọc, Trần Thúc không nhắc tới.
Một lát, thấy tiểu Sơ Lục ngáp lên, Trần Thúc nhân cơ hội nói, "Sơ Lục, cha cùng con tắm rửa, sau đó đi ngủ được không?"
Thời gian gần đây Trần Thúc vẫn luôn rất bận, đã rất lâu không cùng tiểu Sơ Lục tắm chung, sau đó còn ngủ cùng bé, tiểu Sơ Lục

lập tức bị hấp dẫn, "Dạ!"
Trần Thúc ôm bé đứng dậy, "Đi!"
Tiểu Sơ Lục vui mừng.
Trần Thúc lại nhìn Đường Ngọc nói, "Cất trước đi."
Đường Ngọc đáp ứng, biết lại xem tiếp, tiểu Sơ Lục còn sẽ không ngủ, chờ Trần Thúc mang Sơ Lục đi nhĩ phòng tắm rửa, liền mang đèn kéo quân ra phòng ngoài, để Lê ma ma đem cất trước, nếu tiểu Sơ Lục muốn xem, ngày mai lại xem.
Lê ma ma đáp lời
Khi Đường Ngọc quay lại nhĩ phòng, Trần Thúc đã lột sạch sẽ tiểu Sơ Lục, phụ tử hai người đang ở trong thau tắm tắm rửa.
Cũng nghe Trần Thúc nói cùng tiểu Sơ Lục, hôm nay chơi chút thôi, không đánh thủy trận, tắm nhanh rồi ngủ.
Tiểu Sơ Lục từ nhỏ đã vô cùng sùng bái Trần Thúc, Trần Thúc nói, tiểu Sơ Lục liền đáp ứng
Đường Ngọc xa xa đã nghe, cũng cười cười theo, khi sắp tiến lên, lại nghe Trần Thúc hỏi, "Tiếu di đưa lễ vật cho con, con rất thích sao?"
"Dạ ~" tiểu Sơ Lục lên tiếng.
Đường Ngọc ngoài ý muốn.
Trần Thúc cười nói, "Thời gian con quen Tiếu di cũng không dài, sao lại nhớ rõ một mình Tiếu di vậy con?"
Tiểu Sơ Lục đáp, "Tiếu di đều cùng chơi với con a."
Trần Thúc sờ sờ đầu của bé, biết hỏi không ra điều gì, lại rửa rửa người cho bé, kêu một tiếng, "A Ngọc ~"
Đường Ngọc đã cầm xiêm y Sơ Lục tới.
Trần Thúc bế tiểu Sơ Lục lên, Đường Ngọc dùng khăn tắm bọc bé lên giường nhỏ bên cạnh lau khô, sau đó mặc xiêm y cho bé
Tuy là tháng chạp, nhưng nhĩ phòng hơi nước lượn lờ, sẽ không lạnh.
Đường Ngọc mặc xiêm y cho tiểu Sơ Lục xong, lại lau khô tóc, nghe được tiếng nước vang lên sau bình phong, biết Trần Thúc cũng đứng dậy.
"Nương, cha cũng tắm xong ~" Sơ Lục nhìn Đường Ngọc nói.
Đường Ngọc cười nói, "Vậy vừa lúc, con có thể ngủ cùng cha"
"Dạ ~ được ngủ cùng cha!" Tiểu Sơ Lục hoan hô.
Trong khi đó, Trần Thúc cũng thay đổi áo tắm dài ra tới, Trần Thúc

một tay bế tiểu Sơ Lục lên, "Đi thôi, cùng cha ngủ thôi"
Đường Ngọc cúi đầu cười cười.
Có đôi khi giữa nhi tử và phụ thân có một loại thân cận tự nhiên, mẫu thân cũng không cách nào thay thế được, tiểu Sơ Lục luôn nguyện ý ở cùng Trần Thúc.

Chương 121: 121: Tân Xuân 2

Đường Ngọc cũng từ nhĩ phòng ra tới, nhưng không quấy nhiễu phụ tử hai người bọn họ, mà đi ra phòng ngoài vừa uống nước nghỉ ngơi trong chốc lát, vừa lấy sách trên kệ sách đọc
Tiếng Trần Thúc cùng tiểu Sơ Lục nói chuyện ngẫu nhiên sẽ truyền ra ngoài, ấm áp, bỗng nhiên nghe được một hai câu cũng sẽ làm người khác ôm bụng cười.
Từ từ, âm thanh trong phòng truyền đến càng ngày càng nhỏ, khoảng cách càng ngày càng dài, sau đó hẳn là đã ngủ.
Đường Ngọc đứng dậy, mới vừa vén mành lên, vừa lúc Trần Thúc từ trong phòng trong đi ra
"Ngủ?" Đường Ngọc hỏi.
Trần Thúc gật đầu.
Đường Ngọc nói, "Chàng đã lâu không ở cạnh, con cao hứng."
Trần Thúc cười cười, hôn lên sườn má nàng, ấm giọng nói, "Ta cũng đã lâu không ở cùng nàng, đêm nay bù cho nàng....."
Có người luôn thình lình nói một hai câu như vậy, Đường Ngọc đỏ mặt
Lần này còn chưa kịp phản ứng, Trần Thúc đã chặn ngang bế nàng lên, dưới chân đã trống không, nàng nhanh chóng ôm cổ hắn, "Trường Doãn....."
Trần Thúc nói, "Mới vừa ôm nhi tử lên giường, cần đối xử bình đẳng."
Đường Ngọc dở khóc dở cười.
Nhưng hắn đã công khai ôm nàng ra khỏi phòng trong
Lê ma ma cùng Tiểu Mễ nhìn thoáng qua, đều nháo nhào cúi đầu, "Hầu gia, phu nhân."
Đường Ngọc ngượng ngùng, vùi đầu vào trước ngực hắn
Trần Thúc nhìn Lê ma ma nói, "Sơ Lục ngủ."
Lê ma ma cùng Tiểu Mễ đều lên tiếng.
Trần Thúc ôm Đường Ngọc về phòng, cửa phòng kẽo kẹt mở ra, Lê ma ma cùng Tiểu Mễ mới giương mắt, lại cười cười, cũng không có

hỏi nhiều.
Lúc này Trần Thúc ngược lại không làm ầm ĩ nhiều, cũng dường như trong lòng có việc
Sau khi tận hứng, không có giống như trước đây, ôm lấy nàng nháo, mà trực tiếp ôm nàng đi nhĩ phòng rửa sạch.
Hai sườn mặt Đường Ngọc vẫn còn ửng đỏ, trong thau tắm, hắn lại hôn nàng vài lần, rồi sau đó mới khoác khăn tắm đứng dậy, chuyên tâm gội đầu cho nàng
Đường Ngọc ngoài ý muốn.
Trần Thúc xác thật là có chuyện muốn nói cùng nàng, cho nên dựa vào gội đầu cho nàng mới mở miệng, "Hôm nay Hồ bá cùng Cố bá đều nói cùng ta chuyện Mậu Chi."
Hắn bỗng nhiên nhắc tới Mậu Chi, Đường Ngọc hơi giật mình, "Nói cái gì?"

Bây giờ Mậu Chi cùng Kiến Minh và Lục lão phu nhân lên đường về Miểu thành, mẫu thân Mậu Chi còn bệnh, cách biệt một năm, Mậu Chi hẳn cũng nhớ mẫu thân.
Trần Thúc đáp, "Quân hầu đại điển qua đi, Mậu Chi cơ hồ đều theo Hồ bá đi sứ bên ngoài Vạn Châu cùng Bình Nam, Mậu Chi đã đi theo bên cạnh ta một thời gian, lời nói và việc làm đều mẫu mực, rồi sau đó hẳn lại học từ Cố bá, Phùng thúc, cuối cùng là Hồ bá, Mậu Chi tuổi tác tuy nhỏ, nhưng tầm mắt không hẹp, bởi vì tiếp xúc việc trên triều nhiều, cũng bắt đầu dần dần có phán đoán của mình.

Hôm nay Hồ bá và Cố bá đều nói cùng ta, Mậu Chi nơi này, có thể mài giũa được....."
Mài giũa?
Đường Ngọc quay đầu lại nhìn hắn.
Trần Thúc cười cười, "Đúng, mài giũa...!mài giũa."
Đường Ngọc mơ hồ có chút suy đoán trong lòng, nhưng đoán không được cụ thể, Trần Thúc nói, "A Ngọc, quá năm sau, Mậu Chi đã mười lăm....."
Đúng vậy, thời gian trôi qua thật nhanh.
Đảo mắt, Mậu Chi cũng đã lớn như vậy.
Trần Thúc lại nói, "Vị trí địa lý của Bình Nam rất quan trọng, hơn

nữa càng về sau, càng cần phải có người tâm phúc ở đó, ta nàng chưa chắc có thể thời thời khắc khắc đều bận tâm đến Bình Nam, nhưng Bình Nam chiến lược rất sâu, dùng tốt sẽ là một tấm chắn.

Lục gia ở trong nước có uy vọng, trong mắt mọi người, Kiến Minh lại là người có thể tin được, cho nên đưa Bình Nam cho Kiến Minh là lựa chọn tốt nhất, nàng đoán xem, việc này là ai đề nghị với ta?"
Đường Ngọc hơi kinh ngạc, câu trước hắn vẫn đang nói an bài cho Mậu Chi, bây giờ lại chuyển đề tài, nói đến Bình Nam và trên người Kiến Minh, chẳng lẽ.....
Đường Ngọc nhẹ giọng, "Mậu Chi?"
Trần Thúc hiểu ý gật đầu, "Không sai."
Trong mắt Đường Ngọc còn có kinh ngạc
Ở trong ấn tượng của nàng, Mậu Chi vẫn là đứa bé có chút gầy nhỏ, cùng người khác đá cầu trước đây, mặc dù vừa rồi Trần Thúc mới nói, Mậu Chi đã sắp mười lăm, nhưng khi nghe nói lời này do từ miệng Mậu Chi nói ra, Đường Ngọc vẫn có chút khó tin.
Đúng, Mậu Chi tuy rằng nhỏ tuổi, nhưng đã ở bên cạnh Trần Thúc, Hồ bá, Cố bá, Phùng thúc không ít thời gian, người trải qua như vậy cũng không nhiều lắm, kỳ thật Mậu Chi có khả năng nói ra như vậy cũng không hiếm lạ, chỉ là Đường Ngọc rất khó có thể sửa đổi ấn tượng trước đây
Trần Thúc cười nói, "Cho nên, Mậu Chi đã không còn giống như ta với nàng tưởng tượng, vẫn còn là hài tử cần người che chở, cũng đến lúc để hắn một mình đảm đương một phía, để hắn đi phạm sai lầm, để hắn trải qua rồi ngẫm nghĩ lại."
Đường Ngọc nhìn hắn, "Ý của chàng là?"
Trần Thúc nói, "Lần này Kiến Minh đi Bình Nam, chuyện phải làm rất nhiều, Kiến Minh tuy rằng lớn tuổi hơn Mậu Chi một chút, nhưng việc trong triều, chưa chắc ổn thỏa bằng Mậu Chi, cho nên Hồ bá cùng Cố bá thương lượng với ta, tạm thời để Mậu Chi ở lại Bình Nam, đi theo Kiến Minh, cũng theo Phùng thúc, làm phụ tá đắc lực cho Kiến Minh, chờ thời cơ chín muồi, năm tháng lại lâu một ít, Phùng thúc sẽ về Ôn Châu, Bình Nam sẽ giao lại cho hai người Kiến Minh và Mậu Chi....."
Đó chính là ngày sau để Kiến Minh làm Bình Nam hầu, để Mậu Chi

tiếp nhận chức vụ trưởng sử Bình Nam phủ.....
Đường Ngọc rốt cuộc hiểu được vừa rồi Trần Thúc nói, mài giũa mà Cố bá cùng Hồ bá nói là ý gì
"Chàng nghĩ như thế nào?" Đường Ngọc hỏi.

Trần Thúc nói, "Ta tán đồng Hồ bá cùng Cố bá nói, Mậu Chi rất thông minh, tiến bộ cũng rất nhanh, nhưng hắn tuổi còn nhỏ, thoải mái quá lâu không phải chuyện tốt, hắn nên tăng cường độ, để hắn nhanh chóng mài giũa, phương thức tốt nhất chính là gánh vác càng nhiều trách nhiệm.

Lần này về Bình Nam, ta để hắn chia sẻ việc trong tay Phùng thúc, không ra hai ba năm, Mậu Chi sẽ trổ hết tài năng, đến lúc đó, không nhất định là trưởng sử Bình Nam phủ, có lẽ sẽ có an bài khác.

Nhưng hai ba năm này, ta muốn cho hắn ở lại Miểu thành, cũng có tư tâm khác....."
Trần Thúc nhìn về phía Đường Ngọc, "Trước đây đại phu nói bệnh của mợ chỉ được mấy năm nay, ta muốn cho Mậu Chi ở lại Miểu thành, còn có thể chăm sóc mợ đoạn thời gian này....."
Mắt Đường Ngọc có một chút hơi nước, "Trường Doãn....."
Nàng có thể nghĩ đến, hắn đều đã suy nghĩ.....
Trần Thúc duỗi tay vén tóc nàng, "Việc phải trải qua đều cần phải trải qua, Mậu Chi mới có thể trưởng thành."
Đường Ngọc gật đầu.
Trần Thúc hôn nàng, vốn ôm nàng ra thau tắm, lại ở trên giường nhỏ bên cạnh hoan hảo.....
Năm tháng tĩnh lặng, lại là một năm mùa đông tháng chạp.
.....
Hai mươi bảy tháng chạp, Giang thành rơi xuống trận tuyết đầu mùa năm nay
Tuyết có chút lớn, buổi sáng ngày hai mươi tám, trong viện phủ kín một mảnh tuyết trắng xóa, cũng có một đống tuyết thật dày ở đầu cành, phảng phất như toàn bộ Kính Bình Hầu phủ đều thay một lớp áo bạc
"Oa ~" Tiểu Sơ Lục bắt đầu có ấn tượng với tuyết

Lê ma ma mặc cho bé một cái áo bông thật dày, cũng đội một cái nón bông che tai thật dài, tiểu Sơ Lục chơi tuyết trong sân viện rất vui vẻ
Hôm nay sinh nhật Trần Thúc, tối hôm qua Đường Ngọc cùng Trần Thúc lăn lộn thật sự trễ
Bây giờ Trần Thúc ra khỏi viện, Đường Ngọc còn chưa có dậy.
Tiểu Sơ Lục thấy hắn thật cao hứng, "Cha ~ sinh nhật vui vẻ ~!"
Trần Thúc cười, nhi tử lớn rồi, cũng biết sinh nhật hắn
Trần Thúc bế bé lên
Phụ tử hai người đắp đôi người tuyết, đánh gậy tuyết

Khi Đường Ngọc ra khỏi phòng, vừa lúc quả cầu tuyết trong tay tiểu Sơ Lục ném về phía Trần Thúc, không ném trúng Trần Thúc, vừa lúc dừng trên người Đường Ngọc
Sức tiểu Sơ Lục nhỏ, ném vào cũng không đau.
Trần Thúc nhìn về phía Đường Ngọc, trên mặt Đường Ngọc còn một mảng hồng
Trần Thúc nhìn về phía tiểu Sơ Lục, "Không được khi dễ phu nhân ta!"
Tiểu Sơ Lục: "......!!!"
Tiểu Sơ Lục rõ ràng ngây ngốc.
Đường Ngọc bực bội nhìn về phía Trần Thúc, "Trần Trường Doãn....."
Trần Thúc nhìn về phía Sơ Lục, "Nhi tử, con với nương con, hai người cùng ném vào cha."
"Dạ!" Tiểu Sơ Lục hoan hô nhảy nhót.
Đường Ngọc mới ra khỏi phòng, liền gia nhập vào trò chơi của hai phụ tử bọn họ
Trần Thúc tự nhiên sẽ không đánh thật, cầu tuyết cũng sẽ tự giác dừng bên cạnh Đường Ngọc cùng tiểu Sơ Lục, tiểu Sơ Lục cười "Khanh khách", Đường Ngọc cũng cười đến thở hổn hển.
Ngắn ngủn khoảng nửa canh giờ, ba người đều ra một thân mồ hôi, nhưng chơi thật tận hứng.
Bắt đầu kì nghỉ xuân trước cửa ải cuối năm
Kính Bình Hầu phủ cũng không có việc gì khác, Trần Thúc khó có thời gian ở cùng Sơ Lục và Đường Ngọc, cũng có thời gian một tay

ôm Sơ Lục, một tay nắm tay Đường Ngọc, ở trên phố xá mua hàng tết.....
"Quân hầu! Quân phu nhân!"
"Cửa ải cuối năm hảo!"
"Tân niên hảo!"
Dù sao, toàn bộ bá tánh Giang thành đều rất quen thuộc với Trần Thúc, kêu gì cũng đều có.
Trước đây vẫn luôn là Đường Ngọc gật đầu chào hỏi, Trần Thúc đáp lời, bây giờ lại có thêm một tiểu Sơ Lục nói như vẹt, lại đặc biệt hưng phấn, biểu đạt vui mừng, "Cửa ải cuối năm hảo!" "Tân niên hảo!" "Cát tường như ý!"
Trần Thúc cùng Đường Ngọc cười không thể dừng
.....
Trong bầu không khí như vậy, thực nhanh liền đến cửa ải cuối năm.
Năm nay cửa ải cuối năm, tiểu Sơ Lục vẫn ở cùng cha, chỉ là vào năm trước, Trần Thúc còn nhìn không thấy, bây giờ đã khôi phục như thường.
Trần Thúc ôm tiểu Sơ Lục xem pháo hoa cuối năm
Tiểu Sơ Lục vừa sợ hãi lại vừa thích.
Trần Thúc bên cạnh cổ vũ nhi tử dũng cảm, lại đùa dai hù dọa Sơ Lục
Đường Ngọc đau đầu, "Trần Thúc....."
Trần Thúc nhìn tiểu Sơ Lục nói, "Nhanh nhanh nhanh, mẫu thân muốn tức giận ~"
Trong ấn tượng của tiểu Sơ Lục, mẫu thân tức giận là chuyện lớn!

Nhưng mà mẫu thân không tức giận!
.....
Sau cơm tất niên, Trần Thúc nói chuyện xưa thật lâu với tiểu Sơ Lục, tiểu Sơ Lục ôm cánh tay hắn, nói cửa ải cuối năm muốn ngủ cùng cha, Trần Thúc đáp ứng đầy miệng, nhưng ngày thứ hai khi tỉnh dậy, vẫn là ở trên giường của mình
Tiểu Sơ Lục có chút tức giận, lúc lén chạy về, thấy cha đã tỉnh, mẫu thân còn ngủ trong ổ chăn, cha cúi người hôn trộm trán mẫu thân, bị bé bắt được!
Hôm nay mùng một, khi đi chùa cầu phúc, tiểu Sơ Lục vô tình vạch

trần cha trộm hôn nương
Kết quả cha da mặt dày, nói nơi nào là hôn trộm, rõ ràng là hôn quang minh chính đại
Tiểu Sơ Lục kinh ngạc đến ngây người!
Bé cũng không hiểu quang minh chính đại là ý gì
Nhưng mà mẫu thân đỏ mặt.....
Mẫu thân bế bé lên, trừng mắt liếc nhìn cha một cái, cha thành thật nháy mắy
Khi bái Phật, mẫu thân vẫn luôn thành kính, bé cùng cha đi theo, nhưng bé với cha đều chỉ lạy một lạy, trộm lười biếng một chút, cuối cùng, cha nói dẫn bé đi xin sâm, còn một mình mẫu thân ở lại lạy tượng Phật.
Chỉ là khi mẫu thân quay trở lại, cha đã nhìn quẻ sâm trong tay hồi lâu không có lên tiếng.
"Trường Doãn?" Đường Ngọc tiến lên.
Trần Thúc cả kinh, "Đi thôi, đi ăn cơm chay"
Đường Ngọc thấy sắc mặt hắn có chút đơ, "Làm sao vậy?"
Trần Thúc ôn hòa cười nói, "Đùa giỡn cùng nhi tử thôi ~"
Đường Ngọc nhìn hắn, đôi tay hắn giấu ở sau người, không nói thêm.

Đường Ngọc bế Sơ Lục lên, Trần Thúc tùy tay ném quẻ sâm vào một góc.....
Khi dùng cơm tại trai đường, Đường Ngọc cũng thấy Trần Thúc xuất thần, "Trường Doãn, chàng có tâm sự."
Trần Thúc lắc lắc đầu, đến gần nói, "Không có."
Đường Ngọc nhìn hắn.
Hắn than một tiếng, đúng sự thật nói, "Tối hôm qua có chút mệt mỏi....."
Đường Ngọc: "....."
Đường Ngọc suýt nữa bị sặc canh, "Nơi này là chùa đó."
Trần Thúc chắp tay trước ngực, niệm một tiếng A Di Đà Phật, Đường Ngọc quả thực không có hỏi lại.....
Trên xe ngựa về phủ, Đường Ngọc ôm Sơ Lục, dựa vào trong lòng ngực hắn ngủ, Trần Thúc mới nghĩ tới quẻ sâm rút được hôm nay --

đại hung..

Chương 122: 122: Long Phượng Thai

Quẻ sâm kia không phải cầu cho hắn
Mà là khi tiểu Sơ Lục đùa giỡn cùng hắn, một hai phải nhìn xem xin sâm là đồ vật gì chơi có vui không, hắn vừa lúc chuyển mắt, thấy bộ dáng Đường Ngọc ở bên cạnh thành kính bái phật, trong lòng tự nhiên xúc động, cho nên thật sự cầu một quẻ……
Quẻ này là cầu cho Đường Ngọc.

Hỏi bình an.

Lúc hắn tiếp nhận quẻ sâm, còn chưa kịp nhìn kỹ nội dung trên quẻ, chỉ nhìn đến hai chữ "Đại hung" ở cuối cùng, ánh mắt liền ngưng trệ
Sắc mặt Trần Thúc lập tức trắng bệch.

Hắn cầu chính là Đường Ngọc bình an trôi chảy.

Lập tức, Trần Thúc cứng đờ.

Khi tiểu Sơ Lục quấn lấy hắn hỏi, hắn thế nhưng nhất thời chưa kịp phản ứng, cả người đều tựa như ngây ngốc, trong đầu ngoại trừ hai chữ "Đại hung" vừa mới thấy, còn lại chỉ là một mảnh trống rỗng……
Tiểu Sơ Lục tiến sát lên hỏi hắn, hắn trả lời qua loa lấy lệ
Lát sau cách đó không xa Đường Ngọc bái xong Phật lại đây, hắn nhìn nhìn nàng, thuận tay ném quẻ sâm vào nơi không ai chú ý, sợ nàng thấy, hỏi, cũng sợ nàng để ở trong lòng, lo lắng
Nhưng Đường Ngọc vẫn nhìn ra sắc mặt hắn có dị, cũng hỏi hắn có phải không thoải mái hay không, hoặc là có tâm sự gì linh tinh.

Hắn biết Đường Ngọc quan tâm hắn.

Cũng như hắn quan tâm nàng.

Hôm nay là mùng một, đi chùa cầu phúc, là trừ bách bệnh, khu trừ tà ám, nhưng khi trở về, lòng Trần Thúc tựa như bị khối đá đè nặng
Hắn không sợ chuyện gì khác
Hắn chỉ lo lắng cho Đường Ngọc.

Trần Thúc rũ mi mắt, nghe âm thanh bánh xe cuồn cuộn rung động ngoài xe ngựa, đáy lòng ẩn ẩn chút bất an.

nhamy111: bởi dị tui khuyên mí bà thật lòng, Tết nhất đi chùa cầu phúc thì được, chứ đừng xin sâm, xin ra sâm không tốt cái bất an cả năm, tui trải nghiệm qua rồi! hic
Chờ trở về Kính Bình Hầu phủ, cũng gần đến hoàng hôn
Khi xe ngựa chậm rãi dừng lại, Đường Ngọc cũng vừa lúc tỉnh, nhưng tiểu Sơ Lục trong lòng ngực vẫn còn ngủ, hẳn là hôm nay thức dậy sớm, một đường đi chùa lại nhảy nhót lung tung không dừng, đặc biệt là cầu thang từ chân núi đến giữa sườn núi, tiểu Sơ Lục không biết mệt mỏi cứ lên lên xuống xuống, không biết mệt mỏi là gì
Lê ma ma sợ bé cảm lạnh, thay đổi xiêm y rất nhiều lần, cuối cùng đều ướt đẫm.

Đến cuối cùng nhảy nhót mệt, khi cùng Trần Thúc đi theo Đường Ngọc bái Phật, mới ngừng lại, nhưng thể lực cũng tiêu hao không nhiều lắm
Bây giờ, Trần Thúc bế bé về phòng, lúc xuống xe ngựa, tiểu Sơ Lục hơi hơi mở một con mắt liếc nhìn Trần Thúc một cái, phát hiện là ở trong lòng ngực cha, lại tiếp tục dựa vào ngực Trần Thúc an tâm ngủ, không có làm ra động tĩnh khác
Tiểu gia hỏa hôm nay mệt muốn chết rồi, ra một thân mồ hôi, thể lực cũng tiêu hao quá mức.

Khi Trần Thúc đặt tiểu Sơ Lục xuống giường, Đường Ngọc ấm giọng nói, "Ngủ đi con.

"

Tiểu Sơ Lục xoay người, đắp chăn.

Đường Ngọc nhìn Lê ma ma nói, "Hôm nay hắn quá mệt mỏi, không cần tắm rửa, để hắn ngủ trước một lát"
Lê ma ma đáp lời
Đường Ngọc lại liếc nhìn tiểu Sơ Lục một cái, rồi sau đó mới đứng dậy, làm như lại nghĩ tới cái gì đó, cúi người hôn hôn lên trán tiểu Sơ Lục, rồi mới lại đứng dậy lần nữa
Đây là nghi thức tình cảm giữa hai mẹ con
Đặc biệt là khi hài tử còn nhỏ.

Đường Ngọc cười cười, nhìn Trần Thúc nói, "Đi thôi.

"
Trần Thúc gật đầu.

……
Chờ trở về phòng, quản sự trong phủ tới tìm Đường Ngọc.

Phạm Cù nghỉ phép, việc trong phủ đều là quản sự các nơi tới tìm Đường Ngọc quyết định, việc tuy rằng vụn vặt, nhưng không người lo, Đường Ngọc xử lý từng cái một
Trần Thúc vẫn luôn ở bên cạnh nhìn nàng.

Bởi vì lập tức phải khởi hành đi Phong Châu thăm Viên Liễu cùng long phượng thai, cho nên quản sự trong phủ đều thừa dịp hai ngày chuẩn bị này đến xác nhận công việc với Đường Ngọc, lại vừa lúc qua cửa ải cuối năm, việc trong phủ không ít.

Ước chừng non nửa canh giờ, Đường Ngọc mới đều xử lý thỏa đáng.

Hôm nay là mùng một, theo kế hoạch vốn là để sau Tết nguyên tiêu mới đi Phong Châu, hai ngày trước Hồ bá lại nhắc nhở một câu, một năm trước, có quân hầu đại điển, sinh thần tiểu thế tử, đều thông báo bốn phía, bá tánh cũng mệt mỏi.

Ngày hội nguyên tiêu là ngày hội gần nhất, thật ra có thể tổ chức nhẹ nhàng tùy ý chút.

Nhẹ nhàng tùy ý, đó là ngày hội nguyên tiêu không cần thông báo bốn phía, Trần Thúc cùng Đường Ngọc cũng không cần lộ diện ở ngày hội nguyên tiêu
Vốn sau khi Trần Thúc trở về từ Phong Châu, liền phải chạy một vòng các châu quận lân cận, muốn quay lại trước tháng tư, thời gian cũng có chút gấp; nếu không cần chờ ngày hội nguyên tiêu, thật ra mùng ba là đã có thể khởi hành đi Phong Châu, cho nên việc đang tồn động trong phủ cần xử lý trong hai ngày này, nhân lúc trước khi phu nhân rời phủ tới tìm Đường Ngọc quyết định.

Bên chỗ Trần Thúc kỳ thật còn đỡ.

Lần này đi tuần đều tới các châu quận trung tâm gần Vạn Châu, cho nên Hồ bá, Cố bá cùng Vạn Siêu, còn có các quan lại khác của Vạn Châu phủ sẽ đi theo cùng, cho nên việc Vạn Châu phủ đều có thể tùy thời xử lý trên đường, cho nên Trần Thúc cũng không gấp.

Bây giờ, thấy Đường Ngọc đều xử lý xong.

Trần Thúc tiến lên, ôm lấy nàng, "Vất vả, phu nhân.

"
Xung quanh không có người khác, Đường Ngọc lại nghiêm túc nhìn hắn, "Trường Doãn, hôm nay chàng quái quái.

"
Nàng luôn có thể liếc mắt một cái là nhìn thấu tâm tư của hắn, cũng luôn có thể ở thời điểm hắn cho rằng đã lừa gạt qua đi, lần nữa lại nhắc tới.

"A Ngọc……" Trần Thúc nhẹ giọng.

Đường Ngọc dán chóp mũi lên chóp mũi hắn, khẽ cười nói, "Trần Trường Doãn, đến tột cùng chàng có chuyện gì nhất định phải gạt thiếp?"
Tính tình nàng nhạy bén, đặc biệt là chuyện của hắn.

Trần Thúc nuốt nhẹ trong cổ họng, ngước mắt nhìn nàng, trầm giọng nói, "Hôm nay xin sâm trong chùa, quẻ sâm không được tốt……"
Đường Ngọc ngẩn người, rồi sau đó cười nói, "Chỉ bởi vì cái này?"
Trần Thúc kinh ngạc, "Ừhm…… Chỉ có cái này.

"
Đường Ngọc làm như nhẹ nhàng thở ra, rồi sau đó mới cười, "Chàng có ngây thơ quá không đây?"
Trần Thúc ngơ ngẩn.

Đường Ngọc lại lần nữa than nhẹ, "Trần Thúc, thiếp còn thật cho rằng đã xảy ra chuyện gì, lần sau chàng lại làm thiếp sợ thử xem?"
Trần Thúc: "……"
Đường Ngọc hôn lên trán hắn, "Ra một thân mồ hôi, thiếp đi rửa mặt tắm gội.

"
Hắn buông nàng trước, nàng nhìn nhìn hắn, ôn nhu nói, "Chàng có muốn đi cùng thiếp không?"
Đầu ngón tay nàng chậm rãi mơn trớn cổ hắn, cổ họng Trần Thúc hơi giật giật, "Muốn……"
……
Nhĩ phòng đốt than ấm, thau tắm cũng đều là hơi nước ấm áp, trên trán Đường Ngọc ròng ròng mồ hôi, đôi tay đặt sau cổ Trần Thúc, trong gợn nước nhẹ nhàng thở dài.

"A Ngọc……" Hắn lặp lại gọi nàng tên.

Nàng cũng động tình, lại nhẫn nại đến cực hạn, khi hết thảy đều kết thúc, cả người nàng dựa vào trong lòng ngực hắn, một phân sức lực

dư thừa đều không có.

Hắn ôm chặt nàng, làm như lo lắng cùng chú ý vừa rồi đều tan đi, hắn cũng đã quên thời gian, cũng đã quên mọi chuyện khác, thấy cần cổ cùng xương quai xanh trên da thịt nàng ửng đỏ dưới hơi nước trong thau tắm, hắn lại lần nữa ôm chặt nàng, khi trong mắt nàng chưa kịp khôi phục thanh minh, một lần nữa ôm lấy nàng đi vào đám mây.

Từ nhĩ phòng đến giường, tháng giêng, xuân ý dần dần dày, ấm áp cũng dần dần tăng.

Xuân ấm thơm nồng, hắn ôm lấy nàng, ôn nhu đến trong chỗ sâu nhất, đến khi bên bờ biển mây kia phát lên một vầng sáng, mà chân trời cũng nổi lên màu ngân bạch……
Hôm sau, Trần Thúc cùng Đường Ngọc hiếm thấy cùng nhau ngủ nướng.

Tiểu Sơ Lục muốn đi tìm cha cùng mẫu thân, Lê ma ma dẫn tiểu Sơ Lục chơi tới buổi trưa qua đi, mới thấy Trần Thúc từ trong phòng bước ra ngoài
Trần Thúc cùng Đường Ngọc tối hôm qua gần như không có nhắm mắt, khi Trần Thúc từ trong phòng đi ra, Đường Ngọc vẫn còn ngủ.

Hai người hồi lâu không có thân mật thời gian dài như vậy, tối hôm qua Đường Ngọc bị hắn lăn qua lộn lại cả một đêm, thật sự là không muốn nhúc nhích.

Một lát sau, sau khi đi nhĩ phòng gội sạch mỏi mệt, mới ra khỏi phòng.

Tiểu Sơ Lục tới tìm nàng kể chuyện xưa.

Đường Ngọc bế tiểu Sơ Lục lên, ôn hòa nhẫn nại đọc cho bé nghe chuyện xưa trong sách, tiểu Sơ Lục ôm cổ mẫu thân ngủ.

Đường Ngọc sợ bé tỉnh, buông sách, cũng chậm rãi nằm xuống, ngủ cùng bé một lát.

Khi Trần Thúc đi vào, mẫu tử hai người đầu dựa vào đầu, ngủ chung một chỗ, trên người hai người đều đã đắp chăn, hẳn là mới vừa rồi Sơ Lục ngủ trước Đường Ngọc
Trần Thúc cười cười, hôn hôn khuôn mặt nhỏ của tiểu Sơ Lục, rồi sau đó, lại giơ tay vén tóc trên gương mặt Đường Ngọc ra sau tai, Đường Ngọc hơi hơi mở mắt, còn buồn ngủ, vẫn chưa tỉnh, Trần Thúc cười nói, "Nàng ôm nhi tử ngủ đi.

"
Đường Ngọc hẳn là mệt mỏi, mơ mơ màng màng gật đầu.

Trần Thúc lại hôn lên trán nàng
Như thế, cũng là đối xử bình đẳng……
Trần Thúc không có rời đi, mà ngồi bên mép giường lại nhìn mẫu tử hai người bọn họ thêm chốc lát, Sơ Lục khi mới sinh ra có nét giống mẫu thân, hiện giờ, ngược lại càng ngày càng giống hẳn.

Mà Đường Ngọc, làm sao mà vẫn còn giống như khi hẳn gặp nàng ở kinh thành, một chút cũng chưa biến đổi, ôn hòa động lòng người, chọc đến nội tâm người, hẳn nhìn bao lâu đều nhìn không đủ.

Hẳn chỉ hy vọng mẫu tử bọn họ bình an.

Trần Thúc cười cười.

Hôm qua ngủ sớm, sáng hôm sau, Đường Ngọc thức từ rất sớm
Buổi sáng đã phải xuất phát đi Phong Châu, tiểu Sơ Lục còn đang ngủ nướng, Đường Ngọc hôn hôn gương mặt bé
Tiểu Sơ Lục vốn còn muốn ngủ nướng, mơ mơ màng màng tỉnh, trong lòng chợt nhớ gì đó, lại vèo một tiếng ngồi dậy, "Đến lúc đi xem tức phụ sao?"
Đường Ngọc thở dài, "Sơ Lục……"

Sơ Lục dụi mắt, "Chính cha nói như vậy nha ~"
Trên giường nhỏ, Trần Thúc xoay người, "Cha sai rồi, cha không nên nói bậy ~"
Đường Ngọc vừa tức giận vừa buồn cười.

Trần Thúc vốn là muốn ngủ thêm một lát, kết quả tiểu Sơ Lục còn đang buồn ngủ phát hiện cha nằm trên giường nhỏ, lập tức liền nhào tới, một hai phải nằm trên giường nhỏ với Trần Thúc

Giường nhỏ vốn đã nhỏ, lại tới thêm con tinh tinh thích vặn vẹo, nhảy hết chỗ này đến chỗ khác, Trần Thúc một khắc cũng không thể ngủ tiếp
Đường Ngọc cười đứng dậy đi nhĩ phòng rửa mặt, sau đó lại gọi Sơ Lục tới rửa mặt.

Rốt cuộc, Trần Thúc ôm Sơ Lục tới.

Đường Ngọc vừa thấy liền vui vẻ, tiểu Sơ Lục nói phải để Trần Thúc chải đầu, toàn bộ đầu Trần Thúc bị tiểu Sơ Lục xoa thành giống như cái ổ gà
Đường Ngọc cười không thể ngừng
Lúc này tiểu Sơ Lục mới cười "Khạc khạc khạc" đi rửa mặt, Trần Thúc vốn còn chưa biết chuyện gì, chỉ là thừa dịp liếc mắt nhìn gương đồng một cái, tức khắc, chỉ thấy gương mặt thanh tú tuấn dật ngày thường bây giờ đầu tóc rũ rượi không nói, mà còn tựa như một cái ổ gà đặt trên đầu mình
"Trần Miễn Chi! Trần Sơ Lục!" Trần Thúc 'bực'!
Tiểu Sơ Lục tựa như chú gà nhỏ vui sướng chạy ra khỏi nhĩ phòng, còn không quên một đường kêu "Cạc cạc cạc cạc"
Đường Ngọc nhịn không được ôm bụng cười.

Chỉ cảm thấy một đường này, trong bầu không khí gà bay chó sủa của hai phụ tử bọn họ, hai mươi sáu tháng giêng, đoàn người Trần Thúc cùng Đường Ngọc đến Phong Châu thành.

Từ xa, Sơ Lục liền vén mành lên, hướng ra ngoài cửa sổ nhìn.

Trần Thúc ôm hắn, nhẹ giọng nói, "Aiz, nhìn thấy nhị bá cùng nhị bá mẫu con không?"
"Ở chỗ đó!" Tiểu Sơ Lục duỗi tay.

Vào tháng bảy, Sơ Lục mới gặp Thịnh Liên Húc, đương nhiên nhận ra, nhị bá mỗi ngày đều sẽ nâng lên cao, thành lập tình hữu nghị cách mạng phi thường thâm hậu với bé.

Cho nên bây giờ tuy cách đến xa như vậy, tiểu Sơ Lục liếc mắt một cái đã nhận ra Thịnh Liên Húc
Đường Ngọc nhìn bé nói, "Bên cạnh nhị bá chính là nhị bá mẫu.

"
Sơ Lục tuy rằng khi còn nhỏ đã gặp Viên Liễu, nhưng khi đó quá nhỏ, không có quá nhiều ký ức, cho dù có chút ấn tượng, cũng không nhớ được.

Tiểu Sơ Lục quả thực lắc đầu, ý là, không biết.

Đường Ngọc nói, "Lát nữa sẽ biết, nhớ phải chào hỏi nhị bá mẫu.

"
"Con đã biết!" Tiểu Sơ Lục ba tuổi rưỡi đã rất biết cách giao lưu.

Trần Thúc nhìn nhi tử nói, "Nhìn thấy không, đó là đôi song sinh?"
Tiểu Sơ Lục nhìn chăm chú lại, xác thật, trong lòng nhị bá cùng nhị bá mẫu đều ôm một tiểu bảo bối, tiểu Sơ Lục đưa tay đến bên môi, "Bên nào là tức phụ a?"
Lúc này không đợi Đường Ngọc mở miệng, Trần Thúc nói trước, "Ở Kiến Bình Hầu phủ không thể nhắc lại mấy chữ này, con mà như vậy sẽ không có tức phụ đâu!"
Tiểu Sơ Lục trợn tròn đôi mắt, "Vì sao sẽ không có tức phụ a?"
Trần Thúc: "……"
Đường Ngọc đau đầu.

……
Xe ngựa chậm rãi dừng lại ở cửa thành, Viên Liễu đã sớm chờ không nỗi bước đi lên, "Trường Doãn, A Ngọc, tiểu Sơ Lục ~".

Chương 123: 123: Bình An Như Ý

Đường Ngọc suýt nữa không nhận ra Viên Liễu, trước đây dáng người Viên Liễu thiên về gầy, eo thon nhỏ hẹp
Viên Liễu bây giờ mượt mà suốt một vòng, so với bộ dáng trước đây hoàn toàn khác nhau
"A Ngọc!" Thấy Đường Ngọc, Viên Liễu là người vui mừng nhất, nhoáng cái gần hai năm không thấy, mấy năm nay, bất luận là Kính Bình Hầu phủ hay là Kiến Bình Hầu phủ đều đã trải qua rất nhiều chuyện
Khi gặp lại, hai người nhịn không được ôm nhau, trong mắt chứa một tầng hơi nước nhàn nhạt, phảng phất như có rất nhiều lời muốn nói bị nghẹn trong cổ họng
Nhưng Viên Liễu mở miệng trước, "Thật vất vả mới gặp mặt, sao lại khóc được, không thể khóc không thể khóc.

"
Một câu của Viên Liễu đã chọc cười Đường Ngọc, hai người đều buông ra, sôi nổi lau lau khóe mắt từng người, bắt đầu nhìn nhau cười rộ lên.

Với Viên Liễu mà nói, đoạn thời gian khi thái nãi nãi mất là những ngày gian nan nhất, vẫn luôn là Đường Ngọc bên cạnh nàng, giúp nàng lo liệu, bất luận là việc trong phủ, hay là tang sự thái nãi nãi, khi đó đều dựa vào Đường Ngọc.

Với Đường Ngọc mà nói, Viên Liễu là bằng hữu trong số ít các bằng hữu nàng có được sau khi ra cung, rất dễ trò chuyện, tính tình hai người cũng hợp, lời nói cũng ăn ý, hơn nữa, còn có quan hệ giữa Trần Thúc và Thịnh Liên Húc
Viên Liễu cùng Đường Ngọc đều đã lâu không gặp đối phương, kích động đến hoàn toàn ném Trần Thúc cùng Thịnh Liên Húc ra sau đầu.

Tiểu Sơ Lục nắm tay cha, nghiêng đầu đánh giá Viên liễu.

Lại vừa lúc, Viên Liễu nhìn qua bé, khom người nhìn bé nói, "Tiểu Sơ Lục, con còn nhớ ta không?"
Sơ Lục thông minh, "Nhị bá mẫu.

"
Có nhớ hay không, không quan trọng, dù sao cũng là nhị bá mẫu.

Viên Liễu vui mừng cười rộ lên, "Xem đi, ta đã nói tiểu Sơ Lục thông minh mà"
Trần Thúc nhìn tiểu Sơ Lục chớp chớp mắt.

Tiểu Sơ Lục lại nhìn Thịnh Liên Húc nói, "Nhị bá phụ.

"
Thịnh Liên Húc tiến lên, trực tiếp bế tiểu Sơ Lục lên
Tiểu Sơ Lục "Khanh khách" cười rộ lên, quả thực, Thịnh Liên Húc nâng lên cao, tiểu Sơ Lục mừng rỡ vô cùng
Bên cạnh Viên Liễu, đôi song sinh hâm mộ nhìn về phía Sơ Lục.

Trần Thúc tiến lên, "Bình An? Như Ý?"
Tiểu Bình An cùng tiểu Như Ý đều chuyển mắt nhìn về phía Trần Thúc, tò mò chớp chớp đôi mắt
Viên Liễu nói, "Bình An, Như Ý, đây là tam thúc, chính là tam thúc mỗi ngày cha đều nhắc tới cùng các con nha ~"
Tiểu Bình An cùng tiểu Như Ý nhìn về phía Trần Thúc, Như Ý lên tiếng trước, "Tam heo (thúc)! ! "
Trần Thúc: "! ! "
Đường Ngọc nhịn không được cười rộ lên
Trần Thúc kinh ngạc đến ngây người.

Viên Liễu vội vàng nói, "Là tam thúc, không phải tam heo ~"
Như Ý sửa đúng, "Tam heo! ! "

Chính Trần Thúc cũng nhịn không được cười, "Như Ý ngoan.

"
Ngay sau đó là Bình An, cũng không biết có phải do Như Ý ảnh hưởng không, lại thêm một đứa gọi tam heo, Trần Thúc đã thoải mái, "Ừm, Bình An ngoan.

"
Nhưng khi gọi tam thẩm, hai đứa nhỏ lại gọi cực kỳ chuẩn xác, "Tam thẩm ~"
Trần Thúc rõ ràng ghen ghét ~
Đường Ngọc tiến lên lần lượt ôm hai bảo bối, hài tử hơn một tuổi, đúng là thời điểm phấn điêu ngọc trác, giống như búp bê sứ, đáng yêu đến không chịu nổi.

Bởi vì là long phượng thai, hai đứa thật sự giống nhau
Nhưng nhìn kỹ, có thể nhìn ra tỷ tỷ kỳ thật cũng không giống đệ đệ
"Bình An, Như Ý.

" Đến lượt tiểu Sơ Lục chào hỏi đôi phượng long thai
Long phượng thai nhìn nhìn Sơ Lục, lại nhìn nhìn mẫu thân mình, còn có chút ngốc ngốc, Viên Liễu nói, "Đây là Sơ Lục ca ca nha ~"
Tiểu Sơ Lục khoanh tay, nghiêm túc nói, "Không phải Sơ Lục, là Miễn Chi, Trần Miễn Chi!"
Bộ dáng nghiêm túc, mấy người lớn đều bị chọc cười.

Nhưng tiểu Sơ Lục trước mặt tiểu hài tử, rất để ý tên của mình, hắn tên Trần Miễn Chi, Sơ Lục là để trưởng bối gọi
Thịnh Liên Húc tôn trọng tiểu Sơ Lục nghiêm túc, "Bình An, Như Ý, gọi Miễn Chi ca ca.

"
"Miễn Chi ca ca ~"
Lúc này tiểu Sơ Lục mới cao hứng.

Trần Thúc trừng mắt liếc nhìn bé một cái.

Viên Liễu đã tiến lên kéo Đường Ngọc, "Về phủ trước lại nói ~"
Đường Ngọc cười nói, "Được ~"
Trên xe ngựa, vừa lúc chứa đủ bốn người lớn còn có ba tiểu hài tử, thật ra có chút chật, chật thì có chật nhưng lại náo nhiệt.

Tuy rằng hài tử nhiều, liền sẽ ồn áo, nhưng Bình An Như Ý đều còn nhỏ, còn chưa thể nói chuyện giống tiểu Sơ Lục, cũng phần lớn thời gian đều bị cha cùng mẫu thân ôm trong ngực.

Tiểu Sơ Lục thường thường nhìn đánh giá Bình An cùng Như Ý một chút
Khi xuống xe ngựa, tiểu Sơ Lục nhìn Trần Thúc nói lên quan sát của mình, "Hai bọn họ thật giống!"
Trần Thúc vừa nắm tay bé, vừa cười, "Bọn họ là long phượng thai, đương nhiên giống.

"

Tiểu Sơ Lục nhìn Bình An cùng Như Ý một lát, có chút hâm mộ, nhẹ giọng nói, "Cha, con cũng muốn đệ đệ muội muội.

"
Trần Thúc nắm tay ho nhẹ, nhìn tiểu Sơ Lục nhỏ giọng nói, "Cha nỗ lực.

"
Tiểu Sơ Lục nở nụ cười
Đường Ngọc đang cùng Viên Liễu đi ở phía trước, tự nhiên không lưu ý đến phía sau.

"Thịnh bá bá cùng Từ bá mẫu có khỏe không?" Trần Thúc hỏi Thịnh Liên Húc.

Thịnh Liên Húc nói, "Thân thể mẫu thân vẫn như cũ, phụ thân thì khỏe hơn, cũng đều do phụ thân chiếu cố mẫu thân, Phong Châu

quá lạnh, đặc biệt là mùa đông, mẫu thân một khi về lại Phong Châu liền ho khan không ngừng, phụ thân cũng nói với ta, còn muốn tìm thời gian dẫn mẫu thân đi về phía Nam một thời gian.

"
Trần Thúc biết Kiến Bình Hầu cùng phu nhân cảm tình rất tốt, lúc trước cũng do thiên gia, Thịnh bá bá mới bất đắc dĩ làm Kiến Bình Hầu, nhưng Thịnh bá bá xác thật không thích hợp làm Kiến Bình hầu, kỳ thật cũng không quen, đều là thái nãi nãi mang theo Thịnh Liên Húc chăm sóc trong phủ.

Thịnh bá bá đã phủi tay không chưởng quản nhiều năm, bởi vì thân thể Từ bá mẫu không tốt, cho nên thường xuyên mang Từ bá mẫu đi dưỡng bệnh, vì vậy Thịnh Liên Húc là do thái nãi nãi nuôi lớn.

Thịnh Liên Húc thở dài, "Lão nhân gia chính là luyến tiếc hài tử.

"
Trần Thúc cũng cười, "Ai bảo Bình An Như Ý nhà các huynh làm cho người ta thích như vậy?"
Trần Thúc nói xong, tiểu Sơ Lục cũng cười rộ lên, "Thích Như Ý ~"
Trần Thúc làm khẩu hình, "Sơ Lục ~"
Tiểu Sơ Lục nhanh chóng im lặng.

Thịnh Liên Húc cười nói, "Vậy con thích Bình An không?"
Đây là cho bậc thang đi xuống
Kết quả tiểu Sơ Lục không chịu bước xuống, "Không thích ~"
Trần Thúc muốn nổ đầu
Tiểu Sơ Lục lại sửa lời, "Cũng thích, nhưng thích Như Ý hơn ~"
"Vì sao?" Thịnh Liên Húc tò mò.

Tiểu Sơ Lục, "Tức phụ ~"
Tâm muốn chết Trần Thúc đều có, nhanh chóng che miệng bé lại, Thịnh Liên Húc nhìn hắn, "Trần Trường Doãn, nhi tử đệ sao có thể ~"
Trần Thúc hối hận vì sao lúc trước lại nổi hứng nói như vậy trước

mặt bé! !
Trong khi Trần Thúc ngẫm nghĩ biết vậy chẳng làm, đã dạo bước tới chỗ thiên thính, Kiến Bình Hầu cùng Kiến Bình Hầu phu nhân đều đã chờ trong sảnh, quan hệ hai phủ xưa nay thân hậu, Đường Ngọc cũng ở Kiến Bình Hầu phủ một đoạn thời gian, cũng quen thuộc Kiến Bình Hầu cùng phu nhân, bữa cơm này ăn ấm áp lại tự nhiên, giống như trưởng bối trong nhà
Kiến Bình Hầu hỏi chuyện Vạn Châu phủ, Trần Thúc lên tiếng, Kiến Bình Hầu phu nhân hỏi chuyện trong phủ, Đường Ngọc liền lên tiếng, Kiến Bình Hầu hoặc là Kiến Bình Hầu phu nhân hỏi chuyện tiểu Sơ Lục, tiểu Sơ Lục liền tự mình lên tiếng trả lời cho mình
Viên Liễu thật sự thích tiểu Sơ Lục ~

Cơm nước xong, Viên Liễu cùng Đường Ngọc mang theo ba hài tử tản bộ tiêu thực trong sân viện, Viên Liễu cũng vẫn luôn nắm tay tiểu Sơ Lục
Tiểu Sơ Lục cũng thực thích Viên liễu, hai người nói chuyện hồi lâu
Đường Ngọc một tay ôm Như Ý, một tay dắt Bình An, trong chốc lát lại đổi một tư thế, Bình An và Như Ý đều tò mò đánh giá Đường Ngọc, cũng thích ở một chỗ cùng nàng
Ở ấm đình trong viện, Trần Thúc cùng Thịnh Liên Húc uống trà.

Thịnh Liên Húc hỏi tình hình quặng sắt ở Đài Vận, Trần Thúc đáp, "Tiến triển thuận lợi, quặng sắt đã bắt đầu khai thác, ít nhiều cũng nhờ nhị ca hỗ trợ.

"
Thịnh Liên Húc nói, "Việc rất nhỏ thôi, còn chuyện Vạn Châu phủ thì sao?"
Trần Thúc cũng nói, "Cũng đều thuận lợi, đang trong tiến triển, chờ lần này rời khỏi Phong Châu, sẽ đi một chuyến đến chỗ Uy thúc, Bình thúc cùng Tần bá, mấy châu quận trung tâm cũng phải đi một lần, năm nay cũng gần ổn thỏa.

"
Thịnh Liên Húc gật đầu, lại hỏi, "Kiến Minh thì sao?"

Nói tới Lục Miện Thành, Trần Thúc cười, "Cảm thấy một năm này Kiến Minh dường như bỗng nhiên hiểu chuyện hơn, đoạn thời gian ở Giang thành học được không ít thứ, cũng rất tiến bộ.

Đệ cùng Lục lão phu nhân thương nghị qua, đưa Bình Nam cho Lục gia, như vậy lão phu nhân cùng Kiến Minh cũng có nơi dựa vào, có thể an tâm ở Bình Nam yên ổn, vừa lúc Bình Nam cũng có Kiến Minh trông coi, là chuyện tốt.

"
Thịnh Liên Húc cười cười.

Trần Thúc nhìn hắn, "Làm sao vậy, nhị ca?"
Thịnh Liên Húc thở dài, "Nhớ tới trước đây thái nãi nãi nói, đệ và đại ca bất đồng.

"
Trần Thúc hơi giật mình.

Thịnh Liên Húc chậm rãi đứng dậy, đặt đôi tay ở sau lưng, nhìn ra ngoài ấm đình thở dài, "Tâm đề phòng cùng lòng nghi ngờ của đại ca đều quá lớn, đối với bất luận kẻ nào bên cạnh đều như thế, cho nên cuối cùng bằng hữu xa lánh, ngay cả người tốt như đại tẩu cũng mang theo hài tử về An Bắc; Trường Doãn, đệ không giống vậy, đệ tin tưởng người bên cạnh, người bên cạnh đệ cũng tin được đệ, cho nên mọi người đều nguyện ý đi theo đệ.

"
Trần Thúc cười nói, "Huynh đang rót mê hồn dược cho đệ"
Thịnh Liên Húc cũng cười rộ lên.

Huynh đệ hai người cười một lát.

Thịnh Liên Húc lại hỏi, "Bên phía Lưu thành có tin tức gì không? Ta nghe nói chuyện Kiến Minh tới Vạn Châu, gây xúc động rất lớn đối với thiên tử cùng kinh thành, không ít thế gia đều nháo nhào đào

vong đến Lưu thành, cứ thế mãi, bài trong tay thiên tử sẽ càng ngày càng ít, Trường Doãn, đệ phải cẩn thận, nếu hắn phản công, chưa chắc sẽ tìm tới Lưu thành trước.

Biết người biết ta, đại ca đối với hai người chúng ta đều quen thuộc, không chừng, sẽ khai đao với đệ trước, đệ phải cẩn thận nhiều hơn.

"
Thịnh Liên Húc nói, Trần Thúc đều hiểu rõ, Trần Thúc gật đầu, "Đệ đã biết, nhị ca.

"
Thịnh Liên Húc duỗi tay ôm bả vai hắn, "Chuyến này định ở Phong Châu tới khi nào?"
Nơi hắn muốn đi không ít, chuyến này hắn là không thể ở Phong Châu lâu
Trần Thúc nhẹ giọng nói, "Thượng tuần tháng hai đi, đệ đưa Đường Ngọc cùng Sơ Lục về nhà trước, rồi mới xuất phát đi các châu quận gần kề"
Thịnh Liên Húc ngoài ý muốn, "Không trực tiếp đi từ Phong Châu?"
Trần Thúc nhíu mày, trầm giọng nói, "Vào thời điểm cửa ải cuối năm có cầu được một quẻ sâm, nên vẫn cứ lo lắng trong lòng, không dám lơ là, dù sao cũng chỉ nửa tháng một tháng, đưa bọn họ trở về một chuyến, lòng đệ cũng an tâm.

"
"Cũng đúng.

" Thịnh Liên Húc nói xong, vừa lúc thấy Đường Ngọc cùng Viên Liễu mang theo hài tử lại đây, là tản bộ tiêu thực xong một vòng đã trở lại.

Trần Thúc thở dài, "Viên Liễu thế nào?"
Thịnh Liên Húc trả lời, "Trước đây thân thể nàng vẫn luôn không tốt, uống không ít thuốc, cũng điều dưỡng thật lâu, bây giờ gần như

khỏe hẳn rồi, chính là bộ dáng càng phúc hậu hơn lúc trước một ít, ngược lại ta cảm thấy nàng như vậy càng tốt.

"

"Đường Ngọc thì sao?" Thịnh Liên Húc có qua có lại
Trước mặt Thịnh Liên Húc, Trần Thúc không có giấu giếm, "Mới vừa nói cửa ải cuối năm cầu được một quẻ sâm, là hỏi cho A Ngọc, là quẻ đại hung, lòng đệ vẫn luôn có chút lo lắng.

"

Thịnh Liên Húc lại lần nữa vỗ vỗ bả vai hắn, "Cảnh giác nhiều chút.

"

! !
Vừa lúc, Sơ Lục dẫn theo Bình An và Như Ý vọt vào ấm đình, ba hài tử từng người chạy về phía phụ thân mình, thật sự thân thiết ~
Viên Liễu nhìn Đường Ngọc nói, "Đi thôi, chúng ta đi nghỉ, bọn nhỏ để cho bọn họ chăm sóc trước cũng được.

"

Đường Ngọc nói được
Trên đường đi về viện của Viên Liễu, Đường Ngọc còn đang nói cùng Viên Liễu việc quẻ sâm, "Chàng giống như rất để ý.

"

"Ta mà rút được quẻ sâm như vậy cũng sẽ chú ý, bất quá, có vài quẻ sâm lại có tác dụng cảnh cáo" Viên Liễu nhắc nhở, "Dù sao muội cẩn thận là quan trọng, tự mình cũng cần lưu ý hơn một ít.

"

Đường Ngọc gật đầu, "Biết rồi!"
Đường Ngọc kéo tay Viên Liễu, nói nói cười cười đi vào trong viện
! !
Hạ tuần tháng giêng, khó được có thời gian ở Phong Châu hơn hai mươi ngày, vui vẻ nhất chính là tiểu Sơ Lục ~
Tiểu Sơ Lục đã quen thuộc cùng Bình An và Như Ý, cũng có thể chơi

cùng nhau
Tiểu Sơ Lục thường treo bên miệng một câu chính là bọn họ còn quá nhỏ a, Đường Ngọc nói, bọn họ sẽ trưởng thành rất nhanh nha.

Tiểu Sơ Lục lại nhìn nhìn nàng, "Mẫu thân, khi nào con mới có đệ đệ muội muội nha?"
Nhìn thấy Bình An và Như Ý ở cùng nhau, bé cũng muốn có đệ đệ muội muội cùng chơi.

Vấn đề của tiểu Sơ Lục, làm Đường Ngọc dở khóc dở cười, Đường Ngọc ôn hòa nói, còn chờ duyên phận, nếu bọn họ cảm thấy thích hợp thì sẽ tới.

Nàng chỉ có thể trả lời như vậy
Tiểu Sơ Lục lại nói, "Mẫu thân cũng phải nỗ lực a, cha nói cha đang nỗ lực.

"
Đường Ngọc: "! ! ".

Chương 124: 124: Nhẫn Ban Chỉ

Mấy hài tử ở chung một chỗ, thời gian trôi qua thật sự nhanh.

Tiểu Sơ Lục tuy rằng thích chơi cùng đệ đệ muội muội, nhưng có đôi khi lại cảm thấy hai người bọn họ thật sự quá nhỏ, có chút không thú vị, vẫn nên chơi tiếp cầu cùng cha còn có mẫu thân thì hơn
Hài tử ở một chỗ là như thế, trong chốc lát là nóng nảy, ngay sau đó lại không thích, tiếp theo lại rõ ràng vô cùng tốt
Điểm này được nghiệm chứng hữu hiệu trên người Sơ Lục, Bình An Như Ý
"Chờ bọn nhỏ lớn chút nữa thì tốt rồi.

" Viên Liễu cảm thán.

Đường Ngọc cười nhìn nàng, Viên Liễu chống cằm, "Khi nào định thân cho Miễn Chi cùng Như Ý a?"
Hài tử dần dần có ý thức, thích người lớn gọi đại danh của mình mà không phải nhũ danh, thí dụ như Sơ Lục, trước mặt Đường Ngọc cùng Trần Thúc còn đỡ, nhưng trước mặt người nhỏ hơn mình như Bình An Như Ý, liền một hai phải bắt người khác gọi bé là Trần Miễn Chi, Viên Liễu cũng quen.

Đường Ngọc cười, "Tỷ không sợ dưa hái xanh không ngọt sao?"
Viên Liễu trịnh trọng nói, "Ai ai ai, đây là rể hiền nhà của chúng ta, không cho làm mai cùng người khác, cũng đã kêu Như Ý nhà chúng ta là tức phụ rồi còn gì ~"
Đường Ngọc cũng cười đến đôi mắt cong thành một mảnh trăng non, "Vậy người mẹ vợ này là đang hướng về con rể……"
Viên Liễu cười, "Đó là tự nhiên, ta đã thích Miễn Chi từ nhỏ, Miễn Chi nhất định đến cưới tiểu Như Ý nhà chúng ta a.

"

Đường Ngọc cười không thể dừng
Vừa lúc Trần Thúc cùng Thịnh Liên Húc tiến lên, thấy hai người các nàng cười thành một đoàn.

Trần Thúc hỏi, "Cười cái gì vui vẻ vậy?"
Viên Liễu nói trước, "Tự nhiên là con rể ta a ~"
Con rể……
Bỗng nhiên nghe thấy xưng hô này, Trần Thúc cùng Thịnh Liên Húc đều sửng sốt, sau một lúc lâu, mới đều phản ứng lại, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, bỗng nhiên cảm thấy từ trên mặt đối phương phảng phất như thấy được dấu vết tang thương
"Con rể tỷ làm sao vậy?" Trần Thúc ngồi xuống cạnh Đường Ngọc, tiếp tục hỏi, "Con rể tỷ gặp rắc rối?"
Hắn chợt hỏi như vậy, Thịnh Liên Húc quả thực buồn cười.

Viên Liễu nói, "Chọc cho con dâu đệ khóc, hiện tại không muốn chơi với hắn.

"
Xưng hô phức tạp này, Đường Ngọc cùng Thịnh Liên Húc bất chợt đau đầu vài phần, chỉ có Trần Thúc cùng Viên Liễu thích thú.

Trần Thúc tấm tắc thở dài, "Đáng!"
Lúc này, ngay cả Thịnh Liên Húc đều nhịn không được cười thành tiếng
Trong ấm đình, đều là tiếng mấy người cười.

Chợt Viên Liễu chống cằm khẽ thở dài một tiếng.

Thịnh Liên Húc hỏi, "Đột nhiên thở dài làm cái gì?"
Viên Liễu không có gạt, "Thiếp chỉ suy nghĩ, nếu thái nãi nãi còn sống thì tốt rồi, nếu thái nãi nãi nhìn thấy ba đứa nhỏ Miễn Chi cùng Bình An Như Ý chơi với nhau, thái nãi nãi khẳng định thật cao hứng.

"
Viên Liễu bỗng nhiên nói một câu, làm mấy người Trần Thúc, Đường

Ngọc cùng Thịnh Liên Húc đều giật mình.

Thời gian trôi qua thật sự nhanh, chớp mắt, thái nãi nãi đã mất hai năm.

Mấy năm nay đã trải qua quá nhiều chuyện, ở Kiến Bình Hầu phủ Bình An Như Ý chào đời, Viên Liễu đi một vòng qua quỷ môn quan; ở Kính Bình Hầu phủ, Trần Thúc bị Ngụy Chiêu Đình bắt cóc, nhặt lại được tính mạng, rồi sau đó mù, bệnh nặng một hồi, lại đi Đào thành chữa bệnh, cuối cùng xưng quân hầu, tứ phương tới bái hạ……
Ngắn ngủn hai năm thời gian, dường như đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, đều làm người có chút hoảng hốt.

Viên Liễu nói xong, ngắn ngủi trầm mặc.

Thịnh Liên Húc ôm nàng, ấm giọng nói, "Thái nãi nãi có thể thấy.

"
Viên Liễu nhấp môi cười cười.

*** Truyện chỉ đăng tại .

wattpad.

com/user/nhamy111***
Ban đêm, Sơ Lục cùng Bình An, Như Ý chơi trong chốc lát, một lát sau, Trần Thúc mới cõng bé về phòng
Gần đây tiểu gia hỏa càng ngày càng có chủ ý, Trần Thúc ôm còn chưa đủ, còn muốn Trần Thúc cõng, hơn nữa nhất định phải cõng thật lâu, nói cha cõng thoải mái.

Đường Ngọc biết bé càng lớn càng dính Trần Thúc.

Rốt cuộc, trên đường Trần Thúc cõng bé về phòng, tiểu Sơ Lục ngủ rồi, đầu dựa vào trên vai Trần Thúc, một khắc trước còn nói chuyện

cùng cha, ngay sau đó liền có tiếng ngáy rất nhỏ vang lên bên tai Trần Thúc
Đường Ngọc nhẹ giọng nói, "Ngủ.

"
Trần Thúc gật đầu, "Mới ngủ, chưa ngủ sâu, để ta cõng thêm một lát.

"
Đường Ngọc thấy trên trán hắn có mồ hôi, lấy khăn tay ra lau cho hắn
Trần Thúc cũng không động đậy, chờ nàng từng chút từng chút lau mồ hôi cho hắn, chờ nàng lau xong, Trần Thúc lại nói, "Cần cổ có mồ hôi, trên lưng cũng ra mồ hôi, trước ngực cũng có, nơi nơi đều có……"
Đường Ngọc xoay người.

Trần Thúc mỉm cười.

Chọc nàng, phảng phất như khi nào cũng đều rất thú vị……
Trần Thúc lại cõng tiểu Sơ Lục trong chốc lát, gần như ngủ thật sâu, Trần Thúc lại gọi một tiếng "A Ngọc", Đường Ngọc tiến lên, từ sau lưng hắn nhẹ nhàng bế tiểu Sơ Lục lên
Tiểu Sơ Lục hôm nay nhảy lên nhảy xuống cực kỳ mệt, ngủ rồi, tùy ý cha mẹ làm như thế nào cũng không tỉnh.

Đường Ngọc đặt bé xuống giường của bé, tiểu Sơ Lục nghiêng người, nằm nghiêng ngủ đến thoải mái dễ chịu, còn nói mớ vài câu.

Trần Thúc duỗi tay, từ phía sau Đường Ngọc ôm chặt nàng, nhẹ giọng nói, "Aiz, tư thế nhi tử ngủ có phải giống ta lắm không?"
Đường Ngọc nghiêng đầu lại, "Sao vậy, chàng thấy tư thế ngủ của mình rồi à?"
Trần Thúc thở dài, "Chưa thấy a, cho nên hỏi phu nhân một chút, không phải đều nói tư thế nhi tử ngủ đều giống cha sao?"
Kỳ thật Đường Ngọc có chút muốn gạt hắn, nhưng vẫn không có,

đúng sự thật nói, "Giống nhau như đúc.

"

Trần Thúc vội vàng than một tiếng, "Chặc! chặc, thì ra ta ngủ rồi cũng anh tuấn soái khí như vậy.

"

Đường Ngọc: "……"
Trần Thúc nhân cơ hội bế nàng lên.

Đường Ngọc suýt nữa kinh hô ra tiếng, rồi sau đó thấy hắn đắc ý cười cười, biết hắn đang cố ý, Đường Ngọc lập tức đè thấp giọng nói, "Trần Thúc!"

Trần Thúc vừa ôm nàng đi ra ngoài, vừa thở dài, "Phu nhân, nàng còn nặng hơn nhi tử nhiều lắm đó.

"

Đường Ngọc vừa tức giận vừa buồn cười.

Lê ma ma hầu hạ trong viện tiến lên, Trần Thúc thuận miệng nói, "Sơ Lục ngủ.

"

Lê ma ma đáp lời
Đường Ngọc nhẹ giọng, "Đặt thiếp xuống dưới.

"

Trần Thúc mịt mờ nói, "Sơ Lục có nói với nàng, con muốn đệ đệ muội muội không?"
Đường Ngọc: "……"
Trần Thúc nghiêm túc nói, "Con nói với ta.

"

Đường Ngọc: "……"
Trần Thúc trịnh trọng nói, "A Ngọc, chúng ta có phải nên thận trọng

suy xét……”
“Trần Thúc.

” Đường Ngọc đánh gãy.

“Sao vậy?” Trần Thúc không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Đặt thiếp xuống.

” Đường Ngọc mở miệng.

Trần Thúc làm theo.

Đường Ngọc tiến lên, từ trên mặt đất nhặt lên một cái nhẫn ngọc ban chỉ, mới vừa rồi ở dưới ánh đèn có vệt sáng, cho nên Đường Ngọc mới thấy.

Trần Thúc nhớ tới cái nhẫn ban chỉ này, là trước khi đại tẩu rời khỏi Vạn Châu cho Sơ Lục
Tâm ý đại tẩu, Đường Ngọc làm thành mặt dây để Sơ Lục mang theo, Sơ Lục cũng vẫn luôn mang trên người, bây giờ rơi xuống góc này, hẳn là ban ngày khi chơi đùa làm rơi, tự mình cũng chưa phát hiện.

Hôm nay không tắm rửa đã ngủ, Lê ma ma cũng không phát hiện.

Vừa lúc bọn họ thấy ở chỗ này
Đường Ngọc cẩn thận quan sát, ngọc ban chỉ không bị bể, cũng không có hư tổn khác, hẳn là do dây đeo trên cổ bị đứt, cho nên bị rơi xuống, còn nhẫn thì hoàn toàn không sao
Đường Ngọc nhẹ giọng nói, “Dây đeo bị đứt, nhẫn ban chỉ còn tốt, ngày khác làm lại dây đeo cho con”
“Được” Trần Thúc gật đầu.

Đường Ngọc mới thu hồi nhẫn ban chỉ, đặt trong túi ở tay áo
Hôm sau, Lê ma ma quả thực sốt ruột đang tìm nhẫn ngọc ban chỉ

kia, nói buổi sáng tắm rửa cho tiểu thế tử không thấy, Đường Ngọc an ủi, "Ở chỗ của con, hôm qua vừa lúc nhặt được, là dây đeo bị đứt cho nên rớt, tiểu Sơ Lục cũng không phát hiện, con giữ trước, chờ về Vạn Châu, thay dây mới lại nói.

"

"Aiz, vâng!" Lê ma ma đáp lời

Mất công còn tìm khắp nơi, đồ Sơ Lục mang trên người, Lê ma ma đều đặc biệt coi trọng, phu nhân nói nhặt được đó là nhặt được, Lê ma ma nhẹ nhàng thở ra.

*** Truyện chỉ đăng tại .

wattpad.

com/user/nhamy111***
Đảo mắt, Đường Ngọc cùng Trần Thúc mang theo tiểu Sơ Lục đến Kiến Bình Hầu phủ đã được hai tháng.

Sơ Lục cùng Bình An Như Ý đã rất quen thuộc, mỗi ngày sẽ cùng nhau chơi, giận dỗi rồi dần dần hòa hợp như cũ
Đến mùng tám tháng hai phải đi, mấy người đều rất luyến tiếc, Sơ Lục oa một tiếng khóc lên, nói không cần về nhà, còn muốn chơi cùng Bình An Như Ý.

Bình An, Như Ý cũng không muốn Miễn Chi ca ca đi.

Trần Thúc, Đường Ngọc, Viên Liễu cùng Thịnh Liên Húc đều cùng nhau dỗ……
Chờ rốt cuộc hết khóc, Viên Liễu mang theo long phượng thai lên xe ngựa, cùng Đường Ngọc nói lời tạm biệt.

Bình An, Như Ý gọi vài tiếng tam thẩm.

Còn Sơ Lục ở trong lòng Trần Thúc, nghe Trần Thúc cùng Thịnh Liên

Húc nói chuyện.

"Vẫn là câu nói kia, trên đường về Vạn Châu, vẫn nên cẩn thận kiểm tra trên đường một chút.

" Thịnh Liên Húc nhắc nhở, "Đệ hiện giờ là quân hầu, châu quận xung quanh còn đang trông cậy vào đệ, Đường Ngọc cùng Sơ Lục cũng vậy, chiếu cố tốt cho mình.

"

"Đã biết.

" Trần Thúc mỉm cười.

Huynh đệ hai người ngắn ngủi ôm nhau, lần này, đoạn thời gian Trần Thúc cùng Đường Ngọc ở lại Phong Châu thật sự dài
"Nhị ca, huynh cùng Viên Liễu cũng vậy, chiếu cố tốt cho mình.

" Trần Thúc cũng dặn dò.

Thịnh Liên Húc vỗ vỗ bờ vai của hắn, ấm giọng nói, "Khởi hành đi.

"

Trần Thúc gật đầu.

Trần Thúc lên xe ngựa, Viên Liễu liền mang long phượng thai xuống xe ngựa.

"Nói tạm biệt tam thúc cùng tam thẩm, còn có Miễn Chi ca ca nữa.

" Viên Liễu nhắc nhở.

Viên Liễu cùng Thịnh Liên Húc mỗi người ôm một hài tử trong ngực, nhìn bọn họ phất tay từ biệt.

Nhìn xe ngựa Trần Thúc cùng Đường Ngọc chậm rãi rời khỏi Phong

Châu thành, trong lòng Viên Liễu cùng Thịnh Liên Húc đều có rất nhiều cảm xúc, Đường Ngọc cùng Trần Thúc ngày sau sẽ càng ngày càng bận rộn, ngày sau cơ hội gặp mặt sẽ càng ngày càng ít……
Đầu tháng hai, gió còn mang theo hơi lạnh, Thịnh Liên Húc duỗi tay kéo nón trên áo choàng Như Ý lên, ôn hòa nói, "Coi chừng cảm lạnh.

"

Như Ý ôm cổ hắn, một đôi mắt nhìn hắn, non nớt kêu một tiếng, "Cha ~"
Tâm Thịnh Liên Húc như muốn hòa tan.

Viên Liễu ôm Bình An, Bình An còn đang nói, "Miễn Chi ca ca.

"

Viên Liễu nói, "Chờ qua một thời gian, chúng ta cũng đi Giang thành gặp tam thúc, tam thẩm cùng Miễn Chi ca ca được không?"
"Dạ!" Hai viên gạo nếp đều lên tiếng.

……
Trên đường về, Trần Thúc cho xe ngựa chạy nhanh chút
Đầu tháng hai, dần dần có chuyện bắt đầu vội lên, trong Vạn Châu phủ việc cần Trần Thúc xem qua cũng dần dần nhiều lên, trước kia là Vạn Châu, Bình Nam, kỳ thật Thái Châu cũng vậy, nhưng bây giờ, các châu quận phụ thuộc Kính Bình Hầu phủ đều có chuyện khó giải quyết, hắn hắn nên nhanh chóng đi một chuyến tới các châu quận xung quanh
Đường Ngọc thấy công việc mỗi ngày của hắn đã bắt đầu lu bù lên, kỳ thật lần này quay trở lại Giang thành cũng hoàn toàn không tiện đường, Đường Ngọc nhẹ giọng nói, "Trường Doãn, thiếp và Sơ Lục tự trở về được rồi, chàng không cần quay về chi cho vất vả.

"

Trần Thúc duỗi tay ôm nàng, ấm giọng nói, "Không vất vả, vừa lúc trở về xuất phát cùng Hồ bá, Cố bá, cũng tiện.

”

Đường Ngọc biết do hắn không yên tâm nàng cùng Sơ Lục
Hạ tuần tháng hai, cuối cùng bình an trở về Giang thành, nhưng qua hôm sau, Trần Thúc lại phải xuất phát lần nữa cùng đám người Hồ bá, Cố bá, chuyến này gần như phải đến tháng năm mới có thể trở về.

“Không có biện pháp, lần này nhất định phải đi.

” Trần Thúc có chút luyến tiếc nàng cùng nhi tử.

Đường Ngọc sửa sửa cổ áo cho hắn, “Đi thôi, đi sớm về sớm.

”

Trần Thúc hôn lên khóe môi nàng, “Chờ ta trở lại, lần này nhanh thôi, chỉ mất hai tháng.

”

Đường Ngọc gật đầu.

Phạm Cù đã trở về hầu phủ, Trần Thúc cũng yên tâm, chỉ là hai ngày này Đường Ngọc có chút nhiễm phong hàn, có chút choáng, cũng có chút không thoải mái, Trần Thúc nghiêm túc, “Có phải có thai hay không?”
Mỗi ngày hắn đều vội, nhưng cũng không hồ đồ, nguyệt sự của nàng khi nào, hắn còn rõ hơn nàng
Đường Ngọc đáp, “Có đôi khi có trễ, qua ngày mai thiếp mời đại phu đến xem.

”

Lúc này Trần Thúc mới nhẹ nhàng thở ra.

“Cha ~” Sơ Lục kéo kéo ống tay áo của hắn.

Trần Thúc cúi người bế Sơ Lục lên, “Nhi tử, cha có việc cần ra ngoài, con có thể giúp cha chăm sóc mẫu thân không?”

Được giao cho nhiệm vụ, Sơ Lục lập tức lên tiếng, "Đương nhiên rồi ~"
Trần Thúc nghéo ngón tay với bé
Tạm biệt Đường Ngọc và Sơ Lục xong, Trần Thúc lên xe ngựa.

Đường Ngọc nắm Sơ Lục, Sơ Lục nhìn hắn phất tay, "Cha về sớm chút"
Trần Thúc đáp ứng
Trần Thúc nhìn về phía Đường Ngọc, ánh mắt ẩn giấu ôn nhu lưu luyến.

Đường Ngọc cũng nhìn hắn ôn hòa cười cười, "Thuận buồm xuôi gió.

"
Trần Thúc vẫn mãi không buông mành, khóe miệng gợi lên, cho đến khi xe ngựa từ cửa thành đi xa, thân ảnh trước mắt biến mất trong tầm mắt
Đường Ngọc dắt tiểu Sơ Lục trở về trong phủ, Phạm Cù nói có thư Bình Nam phủ đưa tới.

Đường Ngọc mở thư, thấy là chữ viết Mậu Chi, nghĩ Mậu Chi gần đây việc rất nhiều, không biết muốn nói cùng nàng cái gì, nhưng trên giấy viết thư chỉ có qua loa hai hàng chữ, "Mẫu thân bệnh nặng, tỷ tỷ về được không?"
Đường Ngọc kinh hãi, nhưng bỗng nhiên nhớ tới, trước đây đại phu cũng nói, mợ xác thật chỉ còn một thời gian, cho nên, đích xác nói không chừng, nàng phải về Bình Nam một chuyến, nếu không chỉ có hai người tổ mẫu cùng Mậu Chi, mọi việc lo không xuể, nếu nàng đi nhanh, hẳn là khoảng hai mươi ngày đã có thể tới nơi
Đường Ngọc đặt giấy viết thư xuống, nhìn Phạm Cù nói, "Mộ nhiên, ngày mai ta cùng Sơ Lục về Bình Nam một chuyến.

".

Chương 125: 125: Bắt Cóc

Cữu phu nhân bệnh nặng hấp hối, Mậu Chi công tử gửi thư tới, phu nhân đã mang tiểu thế tử về Bình Nam.
Trần Thúc nhận được thư đã là ba bốn ngày sau.
Bởi vì trên đường đưa Đường Ngọc cùng tiểu Sơ Lục về lại Vạn Châu, chậm trễ thời gian, Trần Thúc cho xe ngựa di chuyển rất nhanh, cho nên nhận được tin tức Đường Ngọc về Bình Nam đã là chuyện ba bốn ngày sau
Hồ Quang Thư thấy Trần Thúc nhíu chặt mày, tin tức lại là từ Kính Bình Hầu phủ đưa ra tới, Hồ Quang Thư sợ là Kính Bình Hầu phủ xảy ra chuyện gì, liền mở miệng hỏi
Trần Thúc thở dài, "Thân thể mẫu thân Mậu Chi vẫn luôn không tốt, cũng vẫn luôn ở Bình Nam nghỉ ngơi, xem qua rất nhiều đại phu, đều nói bệnh tim này sợ chỉ là việc trong một hai năm, vừa rồi là tin của Phạm Cù, nói mẫu thân Mậu Chi bệnh nặng hấp hối, Mậu Chi từ Bình Nam gởi thư tới, sau khi A Ngọc xem qua, liền dẫn Sơ Lục về Bình Nam."
Năm trước ở Vạn Châu phủ, Mậu Chi luôn đi theo Hồ Quang Thư, chuyện mẫu thân Mậu Chi, Hồ Quang Thư cũng đã nghe Mậu Chi nói Hầu gia để Mậu Chi về Bình Nam, vốn chính là để một hai năm này hắn ở lại Bình Nam với mẫu thân, không ngờ nhanh như vậy……
Mậu Chi là biểu đệ phu nhân
Mẫu thân Mậu Chi hấp hối, phu nhân muốn dẫn tiểu thế tử trở về.
Hồ Quang Thư nhìn về phía Trần Thúc, "Hầu gia lo lắng?"
Trần Thúc không giấu Hồ Quang Thư, "Không dối gạt Hồ bá, thời gian này con vẫn luôn có chút tâm thần không yên, lúc mùng một ở trong chùa cầu được một quẻ sâm, quẻ sâm báo điềm hung, nên có chút không yên tâm A Ngọc."
Hồ Quang Thư hiểu trước đây vì sao hầu gia nhất định phải đưa phu nhân cùng thế tử về Giang thành rồi sau đó mới khởi hành
Hồ Quang Thư nói, "Việc quẻ sâm, tin thì có, không tin thì không có, hầu gia đã cho Trần Phong đi theo bên cạnh phu nhân, bây giờ cho

người nhắn lời tới Trần Phong, dặn hắn trên đường cảnh giác chút, chuyến này phu nhân ra cửa sẽ mang theo thị vệ, chưa chắc sẽ mang nhiều.

Hầu gia nếu không yên tâm thì cho một nhánh đóng quân Giang thành đuổi theo phu nhân, một đường hộ tống phu nhân đến Miểu thành, kể từ đó, hầu gia cũng yên tâm."
Trần Thúc gật đầu, "Hồ bá nói đúng."
"Trần Hoặc." Trần Thúc vén mành lên gọi một tiếng.
"Hầu gia!" Trần Hoặc vốn đang cưỡi ngựa đi theo một bên, nghe được tiếng Trần Thúc, liền thúc ngựa tiến ngựa
"Nói cùng Vạn tướng quân một tiếng, cho một nhánh đóng quân Giang thành đuổi theo phu nhân cùng thế tử, hộ tống phu nhân cùng thế tử bình an đi tới đi lui Miểu thành cùng Giang thành, mỗi ngày đều gửi tin tức cho ta." Trần Thúc dặn dò một tiếng.
"Vâng, hầu gia!"
Đợi đến khi Trần Hoặc lên tiếng, Trần Thúc mới buông mành
Có đóng quân hắn là sẽ không có việc gì, vẫn do Hồ bá nhắc nhở hắn.

Bên cạnh, Hồ bá vuốt vuốt chòm râu trấn an nói, "Lão thần ở Giang thành một thời gian, thấy phu nhân tâm tư tỉ mỉ ổn thỏa, hầu gia không cần quá lo lắng."
Trần Thúc gật đầu.
Đường Ngọc rất cẩn thận, lúc trước khi từ kinh thành về lại Bình Nam, bất luận là trước đó muốn đồng hành cùng tiêu cục, hay là khi gặp gỡ hắn, không dễ dàng lên xe ngựa cùng hắn, sau đó hắn trên đường từ Hồ thành về Bình Nam xảy ra chuyện, cũng là Đường Ngọc cho Vạn Siêu sai người đi tìm hắn, thăm dò tin tức hắn
Hồ bá nói đúng, tính tình Đường Ngọc vốn ổn thỏa, còn có Sơ Lục ở đó, Đường Ngọc so với người khác càng cẩn thận hơn, hắn là bị quẻ sâm kia làm cho khẩn trương.
Khi đang suy nghĩ, lại nghe Hồ bá nói, "Nếu trong lòng hầu gia vẫn còn lo lắng, chờ trở về Giang thành, lại đi dâng hương cầu phúc, cầu hóa giải quẻ sâm đó đi."
Quan tâm sẽ bị loạn, thật ra hắn đã quên, làm như vậy lại có thể an

tâm
"Nghe Hồ bá." Trần Thúc cười cười.
Bánh xe cuồn cuộn, tiếp tục chạy về phía trước, A Ngọc cùng Sơ Lục rời khỏi Giang thành từ hai ngày trước, hẳn là còn chưa đi xa, đóng quân đuổi theo hẳn là chuyện của ba bốn ngày……
……
Đường Ngọc cùng Sơ Lục xác thật cũng không đi xa.
Tuy rằng Đường Ngọc muốn về Miểu thành sớm chút, nhưng mà bắt đầu ra khỏi Giang thành, trời đã bắt đầu mưa tí tách.

Đầu tháng ba, mưa xuân liên miên không dứt, bùn mềm trên đường bị mưa xuân tưới ướt, đi đi dừng dừng, làm chậm trễ không ít thời gian trên đường
Vốn khoảng bốn năm ngày nên đến Vũ thành, kết quả mới đến Trúc trấn.
Chờ khi đến Trúc trấn, trấn trên chỉ có một khách điếm, khéo làm sao thế nhưng lại gặp được Nam Vân Hầu thế tử phu nhân Tiếu Lộ trong khách điếm.
"Tiếu di!" Tiểu Sơ Lục tròn mắt
Lúc này Đường Ngọc mới nhìn thấy Tiếu Lộ.
"Quân phu nhân, thế tử!" Trong mắt Tiếu Lộ cũng có kinh hỉ, bước nhanh từ trên lầu xuống, "Quân phu nhân cùng thế tử sao lại ở đây?"
Đoạn đường này Đường Ngọc cùng Sơ Lục kỳ thật rất không thuận lợi, khó được còn có thể gặp người quen ở Trúc trấn, lại là Tiếu Lộ, tự nhiên thân thiết
Tiểu Sơ Lục nhớ Tiếu Lộ, liền nhào qua để Tiếu Lộ ôm.
Tiếu Lộ bế bé lên, tiểu Sơ Lục vui mừng cười rộ lên, hỏi, "Tiếu di, dì muốn đi đâu nha?"
Tiếu Lộ nói, "Đi Thương Lan quận."

Đường Ngọc ngoài ý muốn, "Ngươi đi Thương Lan quận làm cái gì?"
Thương Lan quận tiện đường với Miểu thành, hơn nữa cũng gần.
Tiếu Lộ cười nói, "Tôn tử của cô cô tròn một tuổi, ta vừa lúc đi xem."
"Thế tử không đi cùng ngươi sao?" Đường Ngọc phảng phất chưa nhìn thấy bóng dáng Nam Vân Hầu thế tử

Tiếu Lộ đáp, "Chàng có việc đi không được, ta đi một mình."
Đường Ngọc hơi kinh ngạc, một nữ tử như nàng, mặc dù trên đường mang theo người, chỉ sợ cũng không an ổn.
Đường Ngọc hỏi, "Chỉ một mình ngươi sao?"
Tiếu Lộ nói, "Mang theo bốn năm người hầu, còn có hai mươi ba mươi thị vệ, cũng ổn thỏa."
Tiếu Lộ nói xong, Sơ Lục nháo lên muốn cùng đi, Sơ Lục thật thích Tiếu Lộ, Tiếu Lộ cũng nhẫn nại với Sơ Lục
Tiểu hài tử đều là như thế này, ai tốn công phu trên người hắn, hắn liền thân cận với người đó
Sơ Lục cùng Tiếu Lộ hợp ý.
Đoạn đường đến Miểu thành còn hơn mười ngày lộ trình, Đường Ngọc ấm giọng nói, "Tiếu Lộ, nếu không ngươi đi cùng chúng ta đi, trên đường còn có thể chiếu ứng lẫn nhau."
Tiếu Lộ hơi ngập ngừng
Tiểu Sơ Lục lại cao hứng, "Được a, đi cùng Tiếu di!"
Tiếu Lộ vốn đang chần chờ, nhưng dường như nghe tiểu Sơ Lục nói như vậy, hoặc là do muốn đi cùng tiểu Sơ Lục và Đường Ngọc, lúc này mới mở miệng nói, "Có tiện không?"
Đường Ngọc cười nói, "Tiện, vừa lúc Sơ Lục còn nói trên đường nhàm chán, có ngươi ở đây, hắn còn có thể vui vẻ chút."
"Con muốn đi cùng Tiếu di!" Sơ Lục cho thấy lập trường.
Tiếu Lộ nhàn nhạt cười cười, "Vậy làm phiền quân phu nhân."
Vừa lúc Trần Phong quay trở lại, "Phu nhân, khách điếm dường không còn nhiều gian nhà ở, không bằng ta cho người đi tìm một cái viện, đặt chân một đêm."
"Cũng được." Đường Ngọc lên tiếng.

"Chờ một lát." Tiếu Lộ gọi lại, "Quân phu nhân, dù sao cũng chỉ đặt chân ở Trúc trấn một đêm, ngày mai liền đi, chỗ của ta vừa lúc có hai gian nhà ở, một gian ta ở, một gian hạ nhân ở, nếu quân phu nhân không chê, quân phu nhân cùng thế tử ở gian ta đang ở, còn ta qua gian khác ở, cũng đối phó được một đêm, không cần lại lăn lộn, ngày mai đã có thể lên đường."
Đường Ngọc nhìn nhìn Sơ Lục, Sơ Lục ở bên cạnh gật đầu như gà con mổ thóc

Đường Ngọc cười nói, "Vậy cũng được"
Tiếu Lộ kêu một tiếng, "Nguyên ma ma, hỗ trợ dọn dẹp đi."
Bên này Đường Ngọc, Lê ma ma cùng Tiểu Mê cũng nhanh chóng tiến lên, giúp đỡ cùng dọn dẹp.
Đường Ngọc sờ sờ đầu tiểu Sơ Lục, "Ngày thường luôn muốn Tiếu di, lần này ở cùng Tiếu di, thích không?"
Tiểu Sơ Lục gật đầu.
Gần hoàng hôn, Đường Ngọc dẫn theo tiểu Sơ Lục cùng Tiếu Lộ dùng cơm trong khách sạn, rồi sau đó trở về phòng nói chuyện, Tiếu Lộ nói cùng nàng một chút chuyện Nam Vân Hầu phủ, cũng hỏi Đường Ngọc đi nơi nào.
Đường Ngọc chỉ nói đi Bình Nam một chuyến.
Tiểu Sơ Lục vừa rồi nhìn thấy Tiếu Lộ hưng phấn, nhảy nửa ngày, bây giờ mệt mỏi, Đường Ngọc dẫn hắn trở về rửa mặt ngủ, nhưng tiểu Sơ Lục cũng không chịu, cuối cùng do Tiếu Lộ dỗ phụ, nói ngày mai còn đi cùng, tiểu Sơ Lục mới chịu trở về.
Tiếu Lộ cùng tiểu Sơ Lục nói hẹn gặp lại, Đường Ngọc mới ôm tiểu Sơ Lục rời đi.
Đường Ngọc tắm rửa cho tiểu Sơ Lục xong, lại lau khô đầu, tiểu Sơ Lục hỏi, ngày mai, Tiếu di còn ở sao?
Đường Ngọc sờ sờ đầu của bé, nhẹ giọng nói, "Ngủ đi, Tiếu di vẫn còn ở."
Tiểu Sơ Lục lúc này mới yên tâm ngủ.
Một lát sau, Đường Ngọc cũng ngủ.
……
Hôm sau buổi sáng tỉnh lại, Trần Phong đã chuẩn bị xong xe ngựa, hạ nhân đi theo cũng đều chuẩn bị tốt.

Chuyến này đi Miểu thành cũng không xa, hơn nữa cũng ở trong địa phận do Kính Bình Hầu phủ quản lý, Trần Phong dẫn theo hơn một trăm người đã tính nhiều, nếu nhiều hơn sẽ khiến người khác chú ý.
Đường Ngọc và Tiếu Lộ dùng cơm sáng, sau đó cùng khởi hành lên đường.
Đi Miểu thành còn khoảng hơn 10 ngày lộ trình, đồng hành ít nhất 10 ngày.
"Tiếu Lộ, lên xe ngựa của chúng ta cùng đi." Đường Ngọc mời.

Tiếu Lộ đáp ứng.
Trên xe ngựa, vừa lúc kể chuyện xưa cho tiểu Sơ Lục nghe.

Tiểu Sơ Lục thích nhất nghe Tiếu Lộ kể chuyện xưa, bởi vì nàng kể chuyện xưa có nhịp có điệu, hai ngày này Đường Ngọc không thể ngủ ngon, vừa lúc Tiếu Lộ ở trong xe ngựa, Đường Ngọc bớt thời giờ chống đầu ngủ gật một lát

Xuân khốn thu mệt, đoạn thời gian này càng thêm thích ngủ.
Đường Ngọc không khỏi nhớ tới chuyện Trần Thúc hỏi nguyệt sự.

Đoạn thời gian này, thời gian nàng và Trần Thúc thân mật có chút nhiều, nhưng nguyệt sự của nàng luôn luôn chậm trễ, cũng không chính xác.

Đoạn đường này Lê ma ma đều sợ nàng mệt, cũng nói nếu tháng nhỏ, bắt mạch cũng không nhất định chính xác, Đường Ngọc liền nghĩ chờ đến Miểu thành rồi nói.
Tự mình Đường Ngọc cũng cảm thấy ngoại trừ thích ngủ hơn trước đây một ít, ngược lại cũng không có gì khác
Lê ma ma vẫn luôn khẩn trương.
Bất quá gặp Tiếu Lộ, tiểu Sơ Lục ở cùng Tiếu Lộ, Đường Ngọc ngược lại có thời gian ngủ nhiều hơn
Đi một ngày ở Trúc trấn, mới đến Vũ thành.
Khi sắp đến Vũ thành, bồ câu trong phủ đưa thư tới, Trần Thúc gửi giấy viết thư đưa đến trong tay Đường Ngọc
Đường Ngọc mở giấy ra, khóe miệng mang theo ý cười.
Tiểu Sơ Lục liền tiến lên, "Nương, là thư của cha sao?"
Đường Ngọc vừa nhìn giấy thư, vừa lên tiếng, "Đúng vậy."
Tiếu Lộ nhìn nàng một cái, ánh mắt dừng trên giấy viết thư, nhưng lại thu hồi rất nhanh
Tiểu Sơ Lục hỏi, "Nương, cha nói cái gì?"
Đường Ngọc vừa lúc xem xong, liền cười nói, "Cha sợ chúng ta trên đường không an toàn, để Vạn thúc thúc an bài một nhánh đóng quân tới, hẳn là khoảng 2-3 ngày nữa sẽ đuổi theo kịp chúng ta."
Sắc mặt Tiếu Lộ hơi cứng ngắt, thấy ánh mắt Đường Ngọc vừa lúc

đưa qua, Tiếu Lộ vội vàng nói, "Quân hầu thật quan tâm phu nhân và thế tử, biết phu nhân cùng thế tử về Miểu thành, còn tự mình an bài một nhánh đóng quân tới"
Trong lòng Đường Ngọc than nhẹ, nàng cảm thấy Trần Thúc quá mức khẩn trương, từ sau khi cầu được quẻ sâm ở chùa vào mùng một tháng giêng, Trần Thúc giống như chim sợ cành cong, Đường Ngọc có chút trẹo chân, hắn đã bị dọa sợ.

Nhưng trước mặt Tiếu Lộ, Đường Ngọc chỉ rũ mi cười cười, không nói nhiều lời khác.
Tiếu Lộ lại nhìn nhìn nàng, "Quân phu nhân, vừa rồi ta có chút đau đầu, muốn về xe ngựa ngủ một lát, chờ đến Vũ thành, lại đến cùng quân phu nhân cùng thế tử?"
Đường Ngọc gọi thị vệ dừng xe, Tiếu Lộ xuống xe ngựa, trở về xe ngựa của mình, vén mành lên, sắc mặt Tiếu Lộ trắng bệch, vừa rồi suýt nữa đã bị lộ
nhamy111: bởi tui nghi nhỏ Tiếu Lộ này lâu gòi, ở đâu ra mà nhiệt tình niềm nở quá mức dị.

Chương 126: 126: Bắt Cóc 2

Lão bà trên xe ngựa, đúng là Nguyên ma ma từ miệng nàng gọi trước đây.
Thấy nàng lên xe ngựa, Nguyên ma ma kinh ngạc nói, "Thế tử phu nhân sao đã trở lại?"
Hơn nữa sắc mặt còn không được tốt, rõ ràng có chút khẩn trương cùng sợ hãi, trong tay đều là mồ hôi.....
Nguyên ma ma vội vàng nhìn nhìn bên ngoài xe ngựa, không có người khác, thấp giọng nói, "Thế tử phu nhân, đã xảy ra chuyện gì sao?"
Sắc mặt Tiếu Lộ trắng bệch, lắc lắc đầu, lại thấp giọng nói, "Nguyên ma ma, Kính Bình Hầu phái một nhánh đóng quân tới hộ tống quân phu nhân cùng thế tử, hẳn là sắp đuổi đến kịp rồi."
Tiếu Lộ nói xong, đầu ngón tay không khỏi nắm chặt.
Nguyên ma ma cũnh chợt lạnh sống lưng, "Vậy phải làm sao bây giờ?"
Tiếu Lộ hít sâu một hơi, "Lát nữa ngươi nói với mọi người một tiếng, ngày mai động thủ."
Nguyên ma ma nắm lấy tay nàng, phát hiện tay nàng cũng đang phát run, "Thế tử phu nhân....."
Mắt Tiếu Lộ ửng đỏ, "Nguyên ma ma, tánh mạng cả nhà đều nằm trong tay người khác, chúng ta không có cơ hội lựa chọn....."
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Ban đêm, Tiếu Lộ ở cùng Đường Ngọc, tiểu Sơ Lục muốn nước.
Khi Tiếu Lộ mang nước đến cho tiểu Sơ Lục không cẩn thận làm nghiêng ly, xiêm y tiểu Sơ Lục và Đường Ngọc ướt một mảng lớn.
Tiểu Mễ lấy xiêm y tới, Đường Ngọc thay xiêm y sau bình phong, Tiếu Lộ thay cho tiểu Sơ Lục
Vừa lúc có người khách điếm đưa thức ăn tới, Tiểu Mễ đi nhận
Tiếu Lộ thuận tay đưa xiêm y tiểu Sơ Lục vừa thay cho Nguyên ma ma, Nguyên ma ma tiếp nhận, Đường Ngọc từ sau bình phong đi ra, Nguyên ma ma cũng cầm xiêm y, nói để đưa cho Tiểu Mễ cô nương

Lại chơi thêm chút thời gian, Đường Ngọc cũng mệt nhọc, mang tiểu Sơ Lục về phòng.
Khi về tới phòng, Lê ma ma tới chăm sóc, Đường Ngọc thở dài, "Hai ngày này ban đêm hình như tiểu Sơ Lục đều ngủ rất sớm."
Ngày thường đều phải do nàng cùng Lê ma ma dỗ ngủ, mấy ngày nay lại không có.
"Hẳn là không phải bị bệnh, ngày mai thử nhìn xem, nếu còn như vậy nữa liền tìm một đại phu đến khám?" Lê ma ma hỏi.
Đường Ngọc gật đầu.
Ra bên ngoài, Đường Ngọc ngủ cùng Sơ Lục, Lê ma ma cùng Tiểu Mễ trực đêm.
Trước lúc sắp ngủ, Trần Phong tới ngoài phòng, nói cùng nàng hành trình ngày mai
Đường Ngọc nói nghe hắn an bài, xong việc, Đường Ngọc lại nhìn Trần Phong nói, "Trần Phong, nhiều ngày nay tâm thần ta luôn có chút không yên, tiểu Sơ Lục thích chạy loạn, sợ Lê ma ma cùng Tiểu Mễ đuổi theo không kịp, ngươi cho người nhìn kỹ chút, người bên cạnh hắn không được rời đi."

Nàng cũng không biết vì sao
Trần Phong đáp ứng
Chờ gặp xong Trần Phong, lúc này Đường Ngọc mới cởi áo đi vào giấc ngủ.
Chỉ là khi cởi áo, vừa lúc vuốt chiếc nhẫn ngọc ban chỉ trước đây, dây đeo thật ra đã được đổi qua, chỉ là đã quên đưa lại tiểu Sơ Lục, Đường Ngọc nghĩ nghĩ, vẫn bỏ vào túi tay áo của mình trước, ngày mai lại đưa tiểu Sơ Lục
Đêm nay Đường Ngọc dường như gặp một cơn ác mộng thật dài, hôm sau thức dậy như bị bóng đè
Khi Lê ma ma hỏi đến, Đường Ngọc cũng nghĩ không ra, chỉ cảm thấy là cơn ác mộng, nàng vẫn luôn chạy, có người vẫn luôn đuổi theo
Lê ma ma trấn an, mộng là ngược lại
Đường Ngọc chậm rãi gật đầu, ngày mai hoặc ngày sau, đóng quân Giang thành sẽ tới nơi, nàng duỗi tay xoa xoa mồ hôi tụ trên trán
Buổi sáng, ánh mặt trời chiếu vào trong nhà, tiểu Sơ Lục ngủ bên

cạnh, tâm tình Đường Ngọc cũng hòa hoãn lại
Đoạn đường này mưa đều tí tách tí tách rơi xuống, Bình Nam cùng Vạn Châu đều là như thế, vừa đến ngày xuân, mưa xuân rơi hoài không dứt.

Đường có chút không dễ đi, rất nhanh, xe ngựa lại bị lún vào vũng lầy lội.
Trên đường lần này xe ngựa bị hãm sâu nhất, có cây xà ngang bị gãy mất
Trần Phong nhìn qua, không thể dùng được nữa
Tiếu Lộ nói, "Quân phu nhân ngồi xe ngựa của ta đi, xuống núi liền tới được thành trấn gần nhất rồi."
Đường Ngọc đáp ứng
Xe ngựa hư ở đây, còn không biết phải đợi bao lâu.
Tiểu Sơ Lục cũng chịu lên xe ngựa của Tiếu Lộ chơi.
Trần Phong nhìn nhìn xe ngựa bị lún bùn, dặn dò, "Phía trước cẩn thận chút."
Xe ngựa Tiếu Lộ không thể rộng rãi được như xe ngựa hầu phủ, xe ngựa hầu phủ lớn, có thể chứa được nhiều người, trên xe ngựa hoặc là Lê ma ma ngồi, hoặc là Tiểu Mễ ngồi; còn trên xe ngựa Tiếu Lộ, chỉ có thể chứa được ba người nàng cùng phu nhân, Sơ Lục không thể hơn được, Lê ma ma cùng Tiểu Mễ sẽ không lên xe ngựa
Đường Ngọc ở trong xe ngựa lật xem sách một lát, tiểu Sơ Lục và Tiếu Lộ đang đoán đậu
Đoán đậu, chính là trò chơi đoán chẳn lẽ.

Xem mớ đậu đó là số lẻ, hay là số chẵn, trò chơi này, hài tử có thể chơi thật lâu, hơn nữa chơi không biết mệt.

Tiếu Lộ cùng tiểu Sơ Lục đoán đậu, Đường Ngọc xem sách một lát rồi ngủ gật
Tim Tiếu Lộ nhảy bang bang trong ngực
Rốt cuộc, chờ đến khi Đường Ngọc cùng Sơ Lục đều ngủ, lòng bàn tay Tiếu Lộ đều là mồ hôi
Đoạn đường này, Tiếu Lộ cũng thăm dò rõ ràng thói quen của

những người bên cạnh Đường Ngọc, Trần Phong rất cẩn thận, mặc dù biết phu nhân ở trong xe ngựa, cũng cách mỗi hai khắc (30), nhiều nhất là nửa canh giờ cũng sẽ dò hỏi một lần.

Phu nhân lên tiếng, Trần Phong mới có thể cưỡi ngựa rời đi.

Tiếu Lộ đánh giá thời gian không sai biệt lắm.
Lúc này, Trần Phong quả thực lại tới hỏi.
Tiếu Lộ cố ý vén mành lên, lộ ra cảnh tượng Đường Ngọc chống tay ngủ gật, tiểu Sơ Lục nằm trong lòng Tiếu Lộ, Tiếu Lộ nhẹ giọng nói, "Trần thị vệ, phu nhân nói tối hôm qua ngủ không ngon, ngủ ngắn một lát."
Trần Phong gật đầu.
Buông mành xuống, đáy lòng Tiếu Lộ còn thình thịch nhảy, nhưng Trần Phong đã đánh ngựa rời đi.
Thực nhanh, lại non nửa canh giờ qua đi, Trần Phong lại tới hỏi, Tiếu Lộ nói phu nhân còn chưa tỉnh, Trần Phong lại lần nữa cảnh giác nhìn nhìn trong xe ngựa, Tiếu Lộ cũng cố ý vén mành lên cho hắn xem.
Trần Phong xác nhận có phu nhân, không có nói nhiều, nhưng liếc mắt nhìn Tiếu Lộ thêm một cái.
Buông mành xuống, sắc mặt Tiếu Lộ tái nhợt.
Không bao lâu, tới giờ Ngọ, xe ngựa ngừng ở quán trà lạnh nghỉ chân, vừa lúc tùy ý dùng chút thức ăn.
Tiếu Lộ vừa lúc nghe thấy Trần Phong hỏi Lê ma ma, phu nhân gần đây thích ngủ?
Lê ma ma nói đúng
Nghi ngờ trong lòng Trần Phong mới đánh mất một chút.
Tiếu Lộ cũng thu hồi ánh mắt.
.....
Chỗ này không bình thường, mưa rơi, bùn đất che lắp ở mặt ngoài, nhưng thực tế đều là hố sâu lầy lội, xe ngựa chạy qua rất dễ bị sụt lún, đặc biệt là trời còn đang mưa, mưa rơi lại lớn, có đi tiếp cũng không an ổn.

Trần Phong cho người thăm dò, phía trước có một ngôi chùa, hỏi

qua ý Đường Ngọc, ở phụ cận có ngôi chùa có thể nghỉ chân một chút, lát nữa lại đi.

Trong chùa hẳn là cũng có người gặp tình trạng như bọn họ, không ít xe ngựa đều ngừng ở trong chùa, hẳn là đang đợi một lát rồi sau đó rời đi.

Trong chùa có hơi nhiều người, Trần Phong không dám lơ mà, cho người canh giữ các nơi, nhưng cũng bởi vì tới tới lui lui đều là người, người nhiều rối mắt, không nhất định có thể bận tâm hết được
Trong thiện phòng, Đường Ngọc lại có chút mệt rã rời, Tiểu Mễ hầu hạ Đường Ngọc nằm xuống.
Tiếu Lộ ở cùng tiểu Sơ Lục, tiểu Sơ Lục nói muốn đi dạo trong chùa chơi, Tiếu Lộ dẫn tiểu Sơ Lục đi, Lê ma ma đi theo.
Nhờ vào tiểu sa ni, Tiếu Lộ ngược lại đã đẩy Lê ma ma đi mất, nhưng không nghĩ tới Trần Phong vẫn luôn đi theo.
Tiếu Lộ không thể nào xuống tay, mắt thấy thời gian mau qua đi, mưa cũng dần dần nhỏ, trong lòng cũng có chút hoảng loạn.
Một lát sau mưa cũng sắp tạnh, có xe ngựa bắt đầu lục tục rời khỏi trong chùa.
Có thị vệ tới sau Trần Phong, nhẹ giọng nói, "Cửa sổ thiện phòng vẫn mở ra, thuộc hạ thấy phu nhân vẫn luôn ngồi ở trong thiện phòng."
Trần Phong lúc này mới gật đầu.
Tiếu Lộ thật sự không có cách nào, chỉ có thể bí quá hoá liều.

Tiếu Lộ đưa ánh mắt ra hiệu với Nguyên ma ma, Nguyên ma ma hiểu ý.

Thừa dịp có tăng ni đụng phải Trần Phong, Trần Phong không chú ý trong chốc lát, Tiếu Lộ nói gì đó bên tai tiểu Sơ Lục, tiểu Sơ Lục vui mừng nhanh chân chạy đi, Tiếu Lộ không đuổi theo
Chờ khi Trần Phong hoàn hồn, Tiếu Lộ hô, mau, thế tử chạy rồi, Trần Phong theo xiêm y trên người đuổi theo.
Tiếu Lộ trong lòng run sợ, đến chỗ thiện phòng hẻo lánh, đây là góc chết trước đây Tiếu Lộ phát hiện được, cũng cố ý nói cùng tiểu Sơ

Lục nơi này, tiểu Sơ Lục chạy trở về, mà Trần Phong còn đang đuổi theo một hài tử khác mặc xiêm y tiểu Sơ Lục
Tiếu Lộ nhìn tiểu Sơ Lục nói, "Thế tử, lập tức phải đi, cùng ta lên xe ngựa."
Tiểu Sơ Lục đáp ứng, rồi sau đó nói, "Mẫu thân con đâu?"
Bé vẫn luôn ở một chỗ cùng mẫu thân
Tiếu Lộ nói, "Phu nhân có chút mệt, lên xe ngựa trước, chúng ta cũng đi thôi."
Tiểu Sơ Lục đáp ứng, chỉ là bỗng nhiên, tiểu Sơ Lục lại dừng chân, "Không được, mẫu thân nói, không có mẫu thân, còn có Lê ma ma, Tiểu Mễ cùng Phong thúc và thị vệ trong nhà, con không thể tự đi một mình"
Đáy lòng Tiếu Lộ hoảng hốt, "Nhưng mà phu nhân đã ở trên xe nha."
Tiểu Sơ Lục lắc đầu.
Tiếu Lộ không có biện pháp, vừa lừa vừa gạt, "Thế tử quên sao? Thế tử, vừa rồi chúng ta mới chơi trốn tìm cùng mấy người Trần Phong, con đi lên xe ngựa tìm phu nhân bọn họ sẽ tìm không thấy con."
Sơ Lục nghĩ nghĩ, mới vừa cười cười, cùng nàng đi được hai bước, vẫn dừng chân, "Không được, cha nói, nhất định phải đi cùng mẫu thân."
Tiếu Lộ hạ quyết tâm, duỗi tay bắt bé, che miệng bé muốn đưa về trên xe, tiểu Sơ Lục cắn nàng một cái, Tiếu Lộ ăn đau, người chung quanh tới rồi, tiểu Sơ Lục hô to, "Phong thúc! Phong thúc!"
Các thị vệ theo tiếng mà đến.
Hắc y nhân xung quanh bắt tiểu Sơ Lục chạy đi, thị vệ rút đao.

Một chỗ khác, Trần Phong khó khăn đuổi theo "Tiểu Sơ Lục", cái đầu nhỏ, cũng tán loạn, nhưng chờ đến khi đuổi kịp, đối phương vừa quay đầu lại, Trần Phong sửng sốt, không phải thế tử!
Nhưng là xiêm y thế tử!
Trần Phong sửng sốt một lát, bỗng nhiên cảnh giác, cũng có thị zệ nói, "Thủ lĩnh, có người bắt cóc thế tử!"
Trần Phong hoảng loạn, đã xảy ra chuyện!
Hắc y nhân thân thủ không kém, còn thị vệ sợ làm thế tử bị thương

không dám tiến lên, trải qua tử đấu, khi Trần Phong từ sau vòng lên mới cứu được Sơ Lục
"Phong thúc!" Tiểu Sơ Lục sợ hãi.
"Không có việc gì, có Phong thúc ở đây" Trần Phong trấn an, "Tiểu thế tử thấy rõ là ai muốn bắt cóc người không?"
Sơ Lục nói, "Tiếu di!"
Trong viện đã không còn Tiếu Lộ, Trần Phong hô to một tiếng, "Truy!"
Bất chợt, làm như nghĩ đến cái gì, "Phu nhân đâu!"
"Phu nhân hẳn vẫn luôn ở trong phòng." Có thị vệ nói.
Không đúng, nếu là Tiếu Lộ.....!Trán Trần Phong đều là mồ hôi lạnh, thế tử, phu nhân.....
"Đi xem phu nhân." Trần Phong nhảy vào bên trong thiện phòng, thấy bên trong thiện phòng xác thật có người, nhưng không phải phu nhân.
Mới vừa rồi, thậm chí từ sớm, đã có người mặc xiêm y phu nhân, vẫn luôn ngồi ở chỗ này!
Trần Phong tựa như chìm vào giữa vực sâu hầm băng, đối phương rõ ràng đã bị dọa ngốc, hỏi cái gì cũng không biết.
"Lục soát trong chùa." Trong đầu Trần Phong ầm ầm vang lên, lại bỗng nhiên nhớ tới cái gì, "Vừa rồi có bao nhiêu chiếc xe ngựa đi ra ngoài?"
Thị vệ đáp, "Có khoảng hai mươi ba mươi chiếc"
Sắc mặt Trần Phong trắng bệch, "Đuổi theo!"
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Trần Thúc vừa lúc đến Cừ Châu thủ phủ Lộc thành, Tần hầu tự mình tới ngoại ô hai mươi dặm nghênh đón.
Chỗ đầu tiên quân hầu tới là Cừ Châu, có thể thấy được coi trọng.
Mọi người ở trong sảnh nói chuyện hồi lâu, đầu tiên là hàn huyên, rồi sau đó nói đến khó khăn của Cừ Châu, muốn để Kính Bình Hầu phủ giúp đỡ, lần này Trần Thúc tới, đó là trấn an chư hầu cùng thủ thành, Tần hầu tự mình nói ra, Trần Thúc có thể đáp ứng thì đáp ứng, việc khác thì nói để hắn ngẫm lại
Tần hầu đã lấy được chỗ tốt ở nơi Trần Thúc, vui sướng đều viết trên mặt, những cái khác vốn chỉ làm chút cho có bộ dáng thôi.
Trên tiệc tiếp đón, Tần hầu kính rượu, Trần Thúc uống một ly nhỏ

Trần Hoặc vội vã đi vào, sắc mặt có chút hoảng loạn, đưa vào bên lỗ tai Trần Thúc nói, "Hầu gia, phu nhân bị bắt."
Ly trong tay Trần Thúc "Phanh" một tiếng rơi xuống, người xung quanh đều ngây ngốc, Trần Thúc trầm giọng, "Khi nào, ở đâu, người nào?"
Trần Hoặc nhẹ giọng, "Lân cận Vũ thành, hai ngày trước, hẳn là.....!Nam Vân Hầu thế tử phu nhân.....".

Chương 127: 127: Thảo Phạt

Đường Ngọc mơ mơ màng màng tỉnh lại, là ở trên xe ngựa.
Xe ngựa chạy nhanh trong bóng đêm, toàn bộ trong xe ngựa đều rất xóc nảy, mặc dù ý thức có chút mơ hồ, Đường Ngọc cũng biết đây không phải trên xe ngựa Kính Bình Hầu phủ
Sơ Lục.....
Đường Ngọc đầu tiên nghĩ đến chính là Sơ Lục
Đường Ngọc cố mở mắt, nhưng hai mắt nàng bị che.

Đôi tay cũng bị cột bằng đai lưng, toàn thân như bị hạ dược, không có chút sức lực nào
Nàng bị bắt cóc.
Xe ngựa còn đang chạy như bay trên đường, hai mắt bị che lại không có một tia ánh sáng nào truyền đến, chứng tỏ lúc này là ban đêm.
Xe ngựa đang chạy nhanh trên đường đêm, là không muốn Kính Bình Hầu phủ đuổi theo kịp
"Sơ Lục?" Đường Ngọc nhẹ gọi.
Một là bởi vì trên người thật sự không còn sức lực, hai là bởi vì cũng không rõ ràng lắm tình hình chung quanh, nàng ở đây, còn Sơ Lục có ở đây không, trong lòng Đường Ngọc hoảng sợ, nhưng không rối loạn.
Bên cạnh, có tiếng bà lão vang lên, "Phu nhân, nơi này chỉ có một mình ngài, ngài cái gì cũng đừng hỏi, an an tĩnh tĩnh cùng chúng ta lên đường, cũng chịu ít khổ sở hơn, ngài là Kính Bình Hầu phu nhân, phía trên đã dặn dò, an ổn mang ngài về, nếu ngài tự hành hạ mình, có cái gì sơ xuất, chúng ta đây cũng không có cách."
Trong bóng đêm, tiếng bà lão nặng nề, nói xong câu này, không còn lên tiếng nữa
Trong đầu Đường Ngọc vốn vẫn còn choáng váng nặng nề, nghe xong những lời này, ngược lại thật không còn nhúc nhích, cũng không mở miệng.....

Âm thanh bà lão làm nàng nhớ đến rất lâu về trước, khi vừa mới vào cung
Khi đó vẫn còn chưa hiểu rõ quy củ trong cung, cũng từng chịu cấm túc
Trong cung có nơi như vậy, lúc ấy tiểu cung nữ khóc nháo rất nhiều, nhưng Đường Ngọc bình tĩnh hơn người khác.

Nàng nhớ rõ trước khi rời khỏi Miểu thành, cữu cữu đã dặn dò, ở trong cung chú ý cẩn thận, an ổn về nhà.
Chú ý cẩn thận, an ổn về nhà.....
Những lời này của cữu cữu bên cạnh nàng hơn mười năm trong cung, nàng vẫn luôn nhớ rõ, cũng vẫn luôn làm theo.
Mãi cho đến khi nàng rời khỏi cung.
Bây giờ, rõ ràng nàng đã bị bắt cóc, người bắt cóc là ai, nàng cũng không biết rõ.

Nhưng nghe ý vừa rồi bà lão mới nói, muốn đưa nàng đến một nơi, hẳn là cách Bình Nam cùng Vạn Châu rất xa.....
Lúc nãy trong đầu nàng là một mảnh hỗn loạn, ngược lại sau khi nghe bà lão nói đã dần bình tĩnh lại.

Không có cuồng loạn cũng không khóc kêu, thậm chí không có hỏi thêm gì khác
Nàng biết rất rõ, hỏi cũng phí công vô ích.
Nàng bị bắt cóc, nhưng Sơ Lục không ở đây
Nàng ở một chỗ cùng Sơ Lục, bên cạnh còn có Trần Phong cùng thị vệ hầu phủ, nếu đối phương bắt được Sơ Lục, sẽ để Sơ Lục ở cùng nàng; Sơ Lục không ở đây, chứng tỏ Sơ Lục an toàn.....
Trước đó nàng đã dặn dò Trần Phong, Sơ Lục hẳn là đang ở cùng Trần Phong
Khối đá nặng trong lòng Đường Ngọc như được buông xuống
Sơ Lục hẳn đã an toàn
Đường Ngọc nuốt nhẹ trong cổ họng
"Nước, ta muốn uống nước." Đường Ngọc nhẹ giọng.
Có lẽ thấy nàng không khóc không nháo, lại không có làm chuyện gì

xấu, bà lão đưa túi nước đến cho nàng, nàng uống một ngụm.
Đường Ngọc nghĩ nàng hẳn là đã hôn mê thật lâu, nếu không sẽ không khát nước như vậy
Xe ngựa còn đang tiếp tục xóc nảy, bà lão cũng không có ý lấy túi nước lại, vẫn để cho Đường Ngọc cầm.
Đường Ngọc không biết bây giờ là khi nào, đang ở nơi nào, muốn đi về nơi nào, nhưng từ vừa nãy, dạ dày liền dâng lên ghê tởm không khoẻ, còn có buồn nôn không thoải mái, trước đây dọc theo đường đi nàng đã có vài phần xác nhận.....
Nàng có thai.
Bất luận bây giờ đi nơi nào, nàng đều phải bình tĩnh, chăm sóc mình còn có hài tử trong bụng
Trần Thúc sẽ tìm đến nàng.
Việc nàng có thể làm, chính là chăm sóc mình, còn có hài tử của nàng cùng Trần Thúc.....
Đường Ngọc không lại nhúc nhích.
Hoảng sợ cùng bất an vừa rồi dần biến mất, nàng biết rõ mình muốn làm gì, người khác mất công bắt cóc nàng, là vì áp chế Trần Thúc.
Vậy hiện tại nàng an toàn.
Trần Thúc cũng sẽ tìm được nàng.....
Vốn trong đầu Đường Ngọc còn có chút mơ màng hồ đồ, nàng hẳn đã bị người hạ dược, còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, hơn nữa bởi vì đang mang thai, cũng vẫn luôn thích ngủ.

Không bao lâu sau, lại mê man ngủ thiếp đi
Bà lão trong xe ngựa nhìn nhìn nàng, nhìn xa phu bên ngoài xe ngựa nói, "Kính Bình Hầu phu nhân đã ngủ."
Bên ngoài xe ngựa, ngoại trừ xa phu, còn có một người khác
Người nọ nói, "Thuốc vẫn còn hiệu lực, sợ là còn muốn ngủ thêm một ngày, giám sát chặt chẽ chút, chúng ta phải nhanh chóng về kinh, người Kính Bình Hầu phủ sẽ không từ bỏ đâu, sẽ đuổi theo rất nhanh.

Lần này không bắt được Kính Bình Hầu thế tử, chỉ bắt được Kính Bình Hầu phu nhân, trên đường không thể lại xảy ra sự cố."

"Đúng vậy." bà lão lên tiếng, lại hỏi, "Muốn đi đường vòng sao?"
Người nọ nói, "Không cần đi đường vòng, bệ hạ nói, Kính Bình Hầu có thể đoán được, chúng ta về kinh càng sớm càng tốt."
"Quân hầu, giao phó!" Sắc mặt Trần Hoặc trắng bệch.
Trần Thúc chạy ba ngày ba đêm đến lân cận Vũ thành, vẻ mặt Trần Thúc âm trầm đến rợn người.
Cả người Tiếu Lộ run rẩy, khi nhìn Trần Thúc, hoàn toàn không thấy bộ dáng Kính Bình Hầu ôn hòa nho nhã trước đây, mà phảng phất như sẽ tùy thời lột da ngươi, ăn xương cốt ngươi
Tiếu Lộ ngã ngồi trên mặt đất, không ngừng lui ra phía sau, "Kính.....!Kính Bình Hầu....."
Trần Thúc tiến lên, thanh âm trầm thấp u ám cực hạn, "Phu nhân ở nơi nào?"
Tiếu Lộ lắc đầu, "Ta không biết.....!Ta không biết....."
Thanh âm Trần Thúc lạnh băng, "Ngươi không biết, lại trăm phương ngàn kế tiếp cận phu nhân?"
Một câu của Trần Thúc chọc thủng, Tiếu Lộ cứng đờ.
Trần Thúc tiếp tục tiến lên, thanh âm như từ vực sâu truyền đến, "Phu nhân ở nơi nào? Ta hỏi ngươi lần cuối, ta không phải người có tính nhẫn nại."
Tiếu Lộ nắm chặt đầu ngón tay, "....."
Trần Thúc nhìn về phía Trần Hoặc, "Người Tiêu gia, một người cũng không giữ lại."
Tiếu Lộ hoảng sợ, "Kính Bình Hầu!"
Trần Thúc liếc mắt nhìn nàng.
Tiếu Lộ run giọng nói, "Là thiên tử.....!Là thiên tử muốn phu nhân cùng thế tử....."
Trần Thúc hỏi, "Vì sao giúp Diệp Lan Chi làm việc?"
Nước mắt Tiếu Lộ như mưa, "Thiên tử lấy tánh mạng toàn gia Nam Vân Hầu áp chế.....!Ta không có cách nào....."

Trần Thúc lạnh mắt nhìn nàng, "Diệp Lan Chi nói mà ngươi cũng tin?"
Tiếu Lộ sửng sốt.
Trần Thúc lạnh nhạt nói, "Đầu óc ngươi nếu thông minh một chút, đem việc này báo cho phu nhân, nói cho ta, cả nhà Nam Vân Hầu

đều không cần chết, bây giờ, theo cách làm người của Diệp Lan Chi, trên dưới Nam Vân Hầu phủ các ngươi, một người cũng không còn....."
Tiếu Lộ cứng đờ.
Phía sau, có thị vệ đẩy cửa đi vào, "Quân hầu, đã thăm dò được, toàn gia Nam Vân Hầu đều bị giết sạch, hài tử cũng không còn đứa nào....."
Tiếu Lộ tựa như hồn xiêu phách lạc, hoàn toàn chết trân tại chỗ, không có nhúc nhích, trong mắt cũng thất thần.
Trần Thúc xoay người, Trần Hoặc đuổi theo, "Hầu gia....."
Trần Thúc phẫn nộ, "Giết."
Trần Hoặc lên tiếng.
Từ trong phòng đi ra, Trần Thúc lập tức đi về viện
Một đường từ Cù Châu tới Vũ thành, hắn đã đoán được là Diệp Lan Chi.

Thiên hạ này ngoại trừ Diệp Lan Chi, không ai làm, cũng không ai dám làm chuyện này.
Hắn không ngờ từ sớm về trước Diệp Lan Chi đã bắt đầu, chôn hạt giống Tiếu Lộ này xuống.....
Hắn sớm nên nghĩ đến!
Trước đây hắn chỉ cảm thấy Tiếu Lộ không thích hợp, cũng cho người đi điều tra Tiếu Lộ, nhưng điều tra một lần, cũng không điều tra tiếp nữa.

Tiếu Lộ cũng thông minh, lúc trước qua lại rất gần, sau đó lại không ân cần quá mức, chỉ đưa tới một cái đèn kéo quân, làm cho hảo cảm của Sơ Lục cùng Đường Ngọc đối với nàng trước sau đều duy trì ở mức độ nhất định.
Hắn hẳn nên nghĩ đến!
Từ đầu Diệp Lan Chi đã am hiểu những việc này.
Lúc trước bị bao vây ở An thành, Diệp Lan Chi đã diễn qua một màn khổ nhục kế vì cứu hắn mà thân trúng bốn đao, suýt nữa bỏ mạng, làm hắn hoàn toàn tin tưởng Diệp Lan Chi, cũng nguyện ý liều mạng cho hắn, cùng tạo phản với hắn!
Diệp Lan Chi vốn là kẻ tinh thông tính kế.

Chỉ là hắn ngã một lần khôn hơn một chút, Diệp Lan Chi chưa chắc có thể xuống tay từ trên người hắn, nên liền xuống tay từ chỗ Đường Ngọc cùng Sơ Lục.....
Diệp Lan Chi là người có thể mưu phản, Đường Ngọc làm sao tính toán qua hắn!
Tiếu Lộ chính là quân cờ, từng bước một dựa làm theo lời Diệp Lan Chi nói, hắn nên sớm nghĩ đến, mấy tháng nay Diệp Lan Chi không có khả năng an tĩnh như vậy
Đáy lòng Trần Thúc giống bị đao cắt từng chút từng chút một, hai mắt màu đỏ tươi.
Hắn không sợ Diệp Lan Chi lấy Đường Ngọc uy hiếp hắn, hắn chỉ sợ Đường Ngọc bởi vì hắn mà xảy ra chuyện.....
Hắn mới vừa gặp Lê ma ma
Đường Ngọc đang có thai.....

Trần Thúc dường như bị khoét tim đục xương, hắn sợ nàng xảy ra chuyện.
Đầu ngón tay Trần Thúc đâm thật sâu vào thịt, sắp đến viện, lại hít sâu một hơi, liều mạng che giấu cảm xúc trong mắt
Lê ma ma tiến lên, trong thanh âm còn có nghẹn ngào, "Thế tử tỉnh."
Trần Thúc đi vào.
"Cha!" Sơ Lục kinh hoảng nhào vào lòng Trần Thúc
Trần Thúc bế bé lên, ôn hòa trấn an, "Không có việc gì, cha tới rồi."
Tiểu Sơ Lục ôm sát cổ hắn, vừa nức nở, vừa nói, "Phong thúc nói con là nam tử hán, con không khóc, cha, tìm mẫu thân."
Trần Thúc sờ sờ đầu của bé, ấm giọng nói, "Không sợ, Sơ Lục, cha đi đón mẫu thân, con cùng Phong thúc và Lê ma ma về nhà, chờ cha trở về."
Sơ Lục ôm cổ hắn không buông ra, luôn lắc đầu, "Con muốn cùng cha đi tìm mẫu thân! Con muốn đi tìm mẫu thân."
Trong mắt Trần Thúc một chút mờ mịt, "Sơ Lục nghe lời, cha phải làm rất nhiều việc, không chăm sóc được con, con ngoan ngoãn ở nhà, cha mới có thể đưa mẫu thân về, cha đáp ứng với con, nhất định sẽ đưa được mẫu thân về nhà."
Sơ Lục vẫn luôn khóc.

Trần Thúc ôn nhu dỗ bé, "Ai là nam tử hán nho nhỏ của mẫu thân?"
Sơ Lục nghẹn ngào, "Con....."
Trần Thúc hôn lên trán bé, "Vậy nghe lời cha nói, làm nam tử hán, chờ cha đưa mẫu thân trở về."
Tiểu Sơ Lục gật đầu, khi Trần Thúc buông tay, thấy gương mặt tiểu Sơ Lục đều bị nước mắt dính ướt, một đôi mắt sưng thành quả đào
"Lê ma ma." Trần Thúc gọi một tiếng.
Lê ma ma nhanh chóng tiến lên, khi tiến lên, Lê ma ma còn đang gạt lệ, "Hầu gia."
Trần Thúc giao tiểu Sơ Lục cho Lê ma ma, "Thay con chăm sóc cho Sơ Lục, nhị ca cùng Viên Liễu lập tức sẽ đến Vạn Châu, đến lúc đó, việc trong phủ đều do nhị ca cùng Viên Liễu quyết định."
Lê ma ma liên tục gật đầu, "Vâng, hầu gia."
Trần Thúc nhìn về phía Lê ma ma, "Làm phiền Lê ma ma, chuyến này thời gian sẽ không ngắn, làm phiền Lê ma ma chiếu cố Sơ Lục nhiều hơn, cha mẹ đều không ở bên cạnh, sợ hắn sợ hãi."
Lê ma ma gật đầu, "Lão nô biết, hầu gia yên tâm....."
Trần Thúc lại nhìn Sơ Lục nói, "Sơ Lục, ở trong phủ nhớ nghe lời Lê ma ma, khi nhị bá phụ cùng nhị bá mẫu tới phủ, cũng cần nghe lời nhị bá phụ cùng nhị bá mẫu, con biết không?"
Sơ Lục nghe lời gật đầu, "Sơ Lục biết, cha."
Trần Thúc lại lần nữa ôm bé, "Cha sẽ mau chóng đưa mẫu thân trở về."
Sơ Lục lần thứ hai gật đầu, "Cha nói, Sơ Lục đều tin, Sơ Lục sẽ ngoan, cha sớm đưa mẫu thân trở về, con nhớ mẫu thân."
Trần Thúc hôn sườn má bé, "Được, cha đáp ứng Sơ Lục, nhất định làm được."
Trần Thúc lên xe ngựa, Lê ma ma ôm Sơ Lục đi đưa.
Xe ngựa chậm rãi rời khỏi, Sơ Lục ở trong lòng Lê ma ma khóc lớn..

Chương 128: 128: Thảo Phạt 2

Hốc mắt Trần Thúc ửng đỏ, lại giơ tay buông mành trên cửa sổ xuống, hắn phải nhanh chóng chạy đến kinh thành, một ngày cũng không thể chậm trễ, hắn đến càng sớm, Đường Ngọc càng an toàn.....
Bên ngoài xe ngựa, còn có tiếng khóc Sơ Lục, Trần Thúc không thể bình tĩnh nỗi
Đợi đến khi tiếng khóc dần dần mất đi sau người, Trần Thúc mới mở mắt, đáy mắt là một mảnh màu đỏ tươi, ánh mắt nhìn về phía hai người Trần Hoặc cùng Trần Phong trong xe ngựa
"Bên chỗ Uy thúc có tin tức chưa?" Trần Thúc hỏi.
Trần Hoặc đáp, "Tin tức Tấn Bác Hầu đã tới, năm vạn đóng quân Thái Châu sẽ xuất phát trước."
Bởi vì vị trí địa lý của Thái Châu đặc thù, một khi phát sinh chiến sự, lập tức sẽ là tuyến đầu, cho nên từ hai năm trước khi Trần Thúc chưa xưng quân hầu, cũng đã lần lượt trữ lương thảo trữ hàng hóa ở Thái Châu, cho nên lương thảo ở Thái Châu vẫn luôn đầy đủ nhất
Hơn nữa mấy năm nay nghỉ ngơi lấy lại sức, đóng quân đầy đủ, Thái Châu lưng dựa Vạn Châu cùng Bình Nam, số lượng đóng quân tiến bộ vượt bậc, vốn là nghe lệnh Trần Thúc, bây giờ Thái Châu binh hùng tướng mạnh, tùy thời đều có thể khai chiến với kinh thành
Có năm vạn nhân mã Thái Châu mở đường, chư hầu ven đường cũng không dám nhúc nhích.
Trần Thúc thấp giọng nói, "Còn lại thì sao?"
Trần Hoặc lại nói, "Nhân mã Bình Nam Tứ công tử đã điều phối, bây giờ còn chưa có tin tức truyền đến, nhưng từ Bình Nam đi đến kinh nhanh, thực mau sẽ đuổi kịp đội ngũ Thái Châu; phía Vạn Châu, Vạn tướng quân đã điều động tám vạn binh mã tiến Bắc, theo sát năm vạn nhân mã của Tấn Bác Hầu; phía Phong Châu, thế tử điều động hai vạn quân mã, đồng thời, lại điều động hai vạn quân mã phân biệt đi trước Thái Châu cùng Vạn Châu, tránh cho hậu phương trống không, hẳn là chuyện trước sau; Hồ trưởng sử đã phát tuyên lệnh ra

Vạn Châu, bây giờ, đã thu được tam phương chư hầu hưởng ứng, hiện nay tổng cộng có ba vạn người, sẽ đi cùng đóng quân Bình Nam."
Trần Phong nghe xong trợn mắt há hốc mồm.
Trước đây hắn cũng không biết hầu gia trên đường tới Vũ thành, đã bắt đầu điều binh khiển tướng.

Trận thế lớn như vậy, kỳ thật không khác gì năm đó lật đổ tiền triều, thậm chí còn giống nhau.
Hầu gia đây là.....! muốn trở mặt hoàn toàn cùng thiên tử.....
Trần Thúc lại nói, "Lưu thành thì sao? Hồ bá đưa tin đi Lưu thành chưa?"
Trần Hoặc lại nói, "Hồ trưởng sử đã đưa tin đi Lưu thành, ít ngày nữa hắn sẽ tới."
Lưu thành ở phía Đông kinh thành, Vạn Châu ở phía Nam, từ hướng Lưu thành đi về kinh thành, kỳ thật càng mau.
Trần Phong bỗng nhiên kịp phản ứng, lần này hầu gia không chỉ điều động binh lực trong phạm vi quản lý của Vạn Châu phủ, mà còn gọi Lưu thành, nói cách khác, lần này giống như chỉ làm một lần, muốn lật đổ tân triều.....
Tim Trần Phong nhảy bang bang, hoàn toàn không nghĩ tới, cứ như trong nháy mắt.
Trần Thúc nhìn về phía Trần Phong, "Tiếp tục tìm tin tức phu nhân, nếu có thể chặn lại trên đường nhập kinh thì cứ chặn lại."
Trần Phong đáp ứng

Đối phương đã sớm có bố trí, cho nên trên đường đi như thế nào, làm sao đi được nhanh, đều đã lên sẵn kế hoạch, chờ bọn họ phản ứng lại, một đường truy kích, kỳ thật rất khó có thể đuổi kịp, hơn nữa đoạn đường này sẽ băng qua phạm vi thế lực của rất nhiều châu quận, đối phương đã sớm bố trí xong, bọn họ đuổi theo cũng sẽ gặp phải trắc trở khắp nơi
Vẫn có cơ hội có thể chặn đối phương lại trước khi nhập kinh, nhưng cơ hội thực xa vời, mặc dù vậy vẫn luôn không từ bỏ
Trên xe ngựa, Trần Thúc không nói nữa, ánh mắt nhìn về phía bên ngoài mành

Tháng ba xuân ấm, vạn vật sống lại.
Nhưng trong mắt Trần Thúc không có xuân ý.
Diệp Lan Chi tựa như một con rắn độc, ở nơi tối tăm tùy ý phun nộc độc, hắn tránh né như thế nào, cẩn thận như thế nào, trước sau sẽ bị hắn ta theo dõi, bị hắn ta đánh lén từ sau lưng, trở tay không kịp; cùng với như thế, không bằng thừa dịp này, kéo Diệp Lan Chi xuống ngựa
Hắn chưa từng nghĩ đến Diệp Lan Chi sẽ bắt cóc Đường Ngọc cùng Sơ Lục; Diệp Lan Chi cũng sẽ không nghĩ đến, lần bắt cóc này, sẽ chịu phản công lớn như vậy của hắn
Diệp Lan Chi muốn lấy Đường Ngọc uy hiếp hắn.
Hắn căn bản sẽ không cho Diệp Lan Chi cơ hội.....
Giữa hắn và Diệp Lan Chi, tháng tư sẽ có kết cục
Bọn họ từ huynh đệ thân mật khăng khít, đến ngăn cách, đến sinh nghi, đến giằng co, lại đến bây giờ, Diệp Lan Chi hao hết tâm tư cho người bắt cóc Đường Ngọc, đã tới hồi không thể cứu vãn được nữa
Giữa hắn và Diệp Lan Chi, chỉ có thể giữ lại một người.....
Trần Thúc rũ mắt, đầu ngón tay siết chặt, Diệp Lan Chi biết rõ Đường Ngọc rất đặc biệt với hắn, nhưng Diệp Lan Chi vẫn sinh tâm tư động đến Đường Ngọc, đại tẩu nói đúng, đã sớm không còn đường xoay chuyển
Trần Thúc buông mành
Lần này nhập kinh, hành quân gấp rút cũng cần hơn hai mươi ngày, hắn sẽ đến kinh thành cuối tháng ba, cùng Diệp Lan Chi kết thúc mọi việc
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Tuy rằng này một đường đều không có người nào nói chuyện cùng Đường Ngọc, nhưng Đường Ngọc cũng không quậy không nháo, chỉ ăn cơm, uống nước, ngủ, nghỉ ngơi, bộ dạng một chút cũng không giống bị bắt cóc
Chính là một đường này xe ngựa chạy nhanh, xóc nảy vô cùng, Đường Ngọc nói cùng bà lão, ta muốn nhiều thảm dày cùng chăn.
Nếu đổi lại là người khác, bà lão khẳng định sẽ không phản ứng.
Nhưng đối phương là Kính Bình Hầu phu nhân, không thể có sơ xuất, hơn nữa, trên đường Kính Bình Hầu phu nhân một chút cũng không giống người khác, lúc nào cũng bình tĩnh đạm nhiên, không

có gây phiền, cũng không sinh sự, trước mắt chỉ cần thảm dày cùng chăn, bà lão làm theo.
Vải che mắt Đường Ngọc đã sớm đã được tháo ra, Đường Ngọc cũng đoán ra được hướng bọn họ đi là đi tới kinh thành
Còn đoán ra được, người bắt cóc nàng là Diệp Lan Chi.
Diệp Lan Chi hẳn là muốn bắt cóc nàng cùng Sơ Lục, nhưng bây giờ chỉ có nàng trên tay.

Đường Ngọc lặp lại suy nghĩ nhiều lần, cũng nghĩ đến Tiếu Lộ.
Nếu không phải Tiếu Lộ, đối phương không có cách nào lặng yên không một tiếng động đem nàng đi như vậy, từ lúc quân hầu đại điển đã bắt đầu, Tiếu Lộ mất thời gian nửa năm để lấy được tin cậy của nàng cùng Sơ Lục
Kỳ thật ở trên đường khi nhìn thấy Tiếu Lộ, nàng hẳn nên cảnh giác vì sao lại có việc trùng hợp như vậy.....
Là do nàng không cẩn thận.
Trước đây ở trong cung, mười năm hơn nàng đều cẩn thận, nếu có sai lầm, có lẽ không còn cơ hội đi ra khỏi nơi đó; mấy năm nay ở cùng Trần Thúc, Trần Thúc vẫn luôn che chở nàng, bất luận là ở trong phủ, hay là nơi khác, khắp nơi đều có người chăm sóc, nàng ngược lại không còn cảnh giác như ở trong cung lúc trước.....
Nếu còn giống thời gian trước đây khi ở trong cung, có lẽ hôm nay nàng sẽ không ở chỗ này.
Càng khó làm kỳ thật là Trần Thúc.
Trần Thúc nhất định rất lo cho nàng.
Đường Ngọc quấn chặt chăn, cũng nằm xuống nơi đã trải tấm thảm thật dày, chính là sợ xe ngựa xóc nảy sẽ ảnh hưởng đến hài tử trong bụng, bất luận tin tức gì nàng đều không thể để lộ ra.

Hiện giờ nàng phải làm, có thể làm, chính là cẩn thận ổn thỏa, vẫn luôn bình an cho đến lúc Trần Thúc tới.
Cuối tháng ba, lập tức liền đến kinh thành.....
Nàng chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày sẽ về lại kinh, cũng chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày sẽ trở về kinh trong cảnh tượng này
Đường Ngọc nhắm mắt.
Cẩn thận tính tính ngày, nàng hẳn đã có thai hai tháng gần ba

tháng, còn đến thời điểm hiện rõ bụng không xa, nàng cố gắng chịu đựng ba tháng đầu khó chịu nhất này.....
Đường Ngọc nắm chặt đầu ngón tay, sẽ bình an.
.....
Đường Ngọc tỉnh lại lần nữa, trong đầu còn có chút choáng.
Cho dù nàng thích ngủ, cũng không có khả năng ngủ lâu như vậy, Đường Ngọc từ từ mở mắt, cho dù còn chưa biết rõ hoàn cảnh xung quanh, cho dù trong phòng một người cũng không có, nhưng đối với nàng mà nói, nơi này cũng không xa lạ.
Đây là trong cung.
Nàng ở trong cung hơn mười năm, rất rõ cách bày biện, vật trang trí, bố trí cùng hương vị.....!trong phòng
Người Kính Bình Hầu phủ vẫn không đuổi kịp nàng trước khi nàng bị bắt vào cung, nàng đã đến trong tay Diệp Lan Chi, Trần Thúc phải làm sao bây giờ.....

Đầu Đường Ngọc còn chút mê mang hồ đồ, cũng ngầm có chút đau.
Hẳn là trước khi vào cung, có người đã hạ dược nàng, vì tránh việc ngoài ý muốn, sợ xảy ra chuyện.....
Bây giờ, trong đầu Đường Ngọc ong ong một mảnh, cho dù cưỡng bách mình, cũng không có cách tĩnh tâm suy nghĩ việc gì.

Nàng quen thuộc hết thảy trong cung, cũng nghe ra tiếng gõ mõ cầm canh là khi nào, ngược lại không giống như khi ở trên xe ngựa, một đầu luống cuống
Đường Ngọc chống tay đứng dậy, miệng khát nước khó chịu, còn bụng đói kêu vang, trong phòng không có thức ăn, nàng vốn muốn uống nước, mới vừa đứng dậy lại nghe ngoài phòng có tiếng bước chân truyền đến.
Đường Ngọc dừng một chút, thực nhanh nằm lại trên giường.
Ngoài phòng có tiếng nói chuyện thật nhỏ truyền đến, tim Đường Ngọc đập thình thịch
Bây giờ đã là canh bốn
Diệp Lan Chi lập tức cần lâm triều, sẽ không có thời gian tới nơi này, người tới hẳn là tâm phúc thân tín hoặc nội thị bên cạnh Diệp Lan Chi

Trong lòng Đường Ngọc đắn đo, cũng nghe tiếng cửa phòng kẽo kẹt đẩy ra.
Đường Ngọc nhắm mắt, không có nhăn chặt mày, nằm nghiêng người, tận lực không lộ ra manh mối.
Nghe tiếng bước chân, hẳn là chỉ có một người đi vào, hơn nữa còn đặt gì đó ở trên bàn, rồi sau đó mới đi tới nơi này, tiếng bước chân có chút nặng, không phải cung nữ, là nội thị quan.
Đường Ngọc nhanh chóng phản ứng trong lòng, tim như thắt chặt, cũng nhảy bang bang không ngừng.
Mà đối phương đặt đồ xuống xong, liền dạo bước đi tới chỗ nàng, Đường Ngọc không có nắm chặt lòng bàn tay, nhưng tim đã muốn nhảy đến cổ họng.....
"Cô cô?"
Khi thanh âm truyền đến bên tai, Đường Ngọc ngây ngốc.

Âm thanh đối phương thực nhẹ, nàng suýt nữa gần như nghe không được, Đường Ngọc cho rằng nghe lầm.
Nhưng thanh âm này, lại lộ ra quen thuộc rõ ràng.....
Cho đến khi thanh âm lại lần nữa truyền đến, "Cô cô?"
Đường Ngọc mới xác nhận nàng không có nghe lầm, đây là tiếng Văn Quảng!
Đường Ngọc chống tay ngồi dậy, "Văn Quảng?"
Văn Quảng vội vàng duỗi tay đặt bên môi, làm tư thế im lặng, Đường Ngọc thấy trên trán hắn cũng đều là mồ hôi lạnh, bỗng nhiên hiểu chỉ sợ hắn cũng là mạo hiểm tới đây
Văn Quảng phảng phất như vừa rồi cũng không xác nhận là nàng, nhưng bây giờ nhìn thấy Đường Ngọc, chóp mũi mới hơi hơi đỏ, nhẹ giọng nói, "Thật là cô cô? Ta trước đây còn cho rằng mình nghe lầm, nghĩ cách lại đây xem thử."
Đường Ngọc gật đầu, dùng âm thanh nhẹ đến không thể nhẹ hơn nói, "Ta bị Diệp Lan Chi bắt cóc, hẳn hẳn là muốn dùng ta uy hiếp Trần Thúc.

Văn Quảng, đây là nơi nào?"
Văn Quảng cảnh giác nhìn nhìn phía sau, rồi sau đó xoay người,

thấp giọng nói, "Cô cô còn nhớ trước đây ở trong cung, có một lần Tấn Vương bị phế đế trách phạt, nhốt ở Ninh Tĩnh đài hẻo lánh ở trong cung không?"
Đường Ngọc nhớ rõ, lúc ấy vẫn là nàng cùng Văn Quảng đi tiểu hầu tử.
Văn Quảng nói nhỏ, "Nơi này là Ninh Tĩnh đài."
Ninh Tĩnh đài là nơi hẻo lánh nhất trong cung, cho dù người của Trần Thúc có thể vào cung, cũng tìm không được nàng.....
Văn Quảng lại nhìn nhìn phía sau, thấp giọng nói, "Cô cô, chuyến này ta tới không thể ở lâu, trước xác nhận là cô cô ổn thì tốt rồi.

Ta sẽ lại tìm thời gian tới, cô cô đừng lo lắng, bệ hạ đã dặn dò bên này cần phải chăm sóc cẩn thận, tạm thời sẽ không có chuyện gì, ta sẽ cho người nhìn chằm chằm trước."
Đường Ngọc gật đầu, phảng phất như có Văn Quảng ở đây, lo lắng nôn nóng trong lòng nàng đã có thêm một phần an ổn.
Văn Quảng lại nói, "Cô cô, ta phải đi, thức ăn trên bàn ta đều đã thử qua, không có nguy hiểm, nếu không phải đồ ta đưa tới, cô cô không được dùng."
Đường Ngọc gật đầu.
Văn Quảng cuối cùng nói, "Cô cô, ngài ở trên đường có lẽ không có nghe nói, ngài bị bắt cóc, Vạn Châu phủ cùng thiên tử quyết liệt, hầu gia đã dẫn binh thảo phạt đến kinh thành.

Chư hầu ven đường không dám ngăn trở, người của thiên tử thật ra đã chiến đấu kịch liệt từ hơn mười ngày trước, nhưng người Vạn Châu phủ toàn thắng, nên bên phía thiên tử đã sớm không còn tâm chiến đấu, chỉ sợ hầu gia dẫn binh hạ thành sẽ là chuyện sau nửa tháng nữa.

Đến lúc đó chỉ sợ thiên tử sẽ lấy cô cô uy hiếp hầu gia, ta sẽ nghĩ cách đưa cô cô ra cung."
Đường Ngọc kinh ngạc, dẫn binh thảo phạt kinh thành?
Văn Quảng gật đầu, "Thiên tử hẳn là cũng không nghĩ tới, cho nên trở tay không kịp, hai ngày này đều đang ứng phó, chỉ sợ còn không thể chú ý đến cô cô, chỉ là trông coi nghiêm hơn thôi, còn có thời

gian! Trong cung có không ít người đều nhận ân huệ của hầu gia lúc trước, giữ được tánh mạng, bây giờ cô cô bị nhốt trong cung, trong cung sẽ nghĩ cách đưa cô cô bình an ra cung."
Hốc mắt Đường Ngọc ửng đỏ.
Văn Quảng không thể ở lại tiếp, "Cô cô dùng trước vài thứ, ta đi trước."
Đường Ngọc gật đầu.
Văn Quảng nhìn nàng cung kính hành lễ, rồi sau đó bước nhanh ra khỏi phòng.
Bên tai Đường Ngọc đều là lời lúc trước Văn Quảng nói, Trần Thúc dẫn binh thảo phạt, trong vòng nửa tháng sẽ tới kinh thành
Trần Thúc.....

Chương 129: 129: Gặp Lại

Toàn bộ tháng ba, Kính Bình Hầu phủ đều là quan lại ra ra vào vào
Từ khi quân hầu điều rất nhiều quân đội tiến Bắc, mỗi ngày toàn bộ Vạn Châu phủ tựa như nổ tung, thời thời khắc khắc đều có vô số quân tình, hậu cần còn có tin tức các châu quận tới dồn dập
Đặc biệt là quân tình khẩn cấp tiền tuyến, tùy thời đều có việc gấp cần xử lý, Vạn Châu là hậu phương lớn, cần phải có người ngồi trấn phía sau.

Thịnh Liên Húc là nhân vật như vậy
Khi còn phế đế, dân gian gặp nhiều khó khăn, không ít nghĩa quân khởi nghĩa vũ trang, khi đó bên ngoài có nước láng giềng như hổ rình mồi, bên trong có bá tánh khởi nghĩa, chư hầu sóng ngầm mãnh liệt, Vạn Châu phủ cùng Phong Châu phủ không thiếu bị thảo phạt bởi quân khởi nghĩa và chư hầu còn lại
Thịnh Liên Húc cùng Trần Thúc có ăn ý, Trần Thúc cũng tuyệt đối tín nhiệm Thịnh Liên Húc.

Trần Thúc ở phía trước, phía sau có Thịnh Liên Húc, lương thảo, quân nhu, đều cung cấp cuồn cuộn không ngừng chuyển lên phía Bắc
Còn Viên Liễu thì ở cạnh bên tiểu Sơ Lục
Bởi vì Viên Liễu đến, cho nên Bình An Như Ý cũng đến
Cha mẹ đều không ở bên cạnh, tiểu Sơ Lục xác thật yên lặng một thời gian, nhưng từ khi Thịnh Liên Húc cùng Viên Liễu dẫn Bình An Như Ý tới Kính Bình Hầu phủ ở Vạn Châu, cảm xúc của tiểu Sơ Lục cũng dần dần chuyển biến tốt đẹp.

Viên Liễu tính tình rộng rãi, cũng thân thiết, vẫn luôn bên cạnh Sơ Lục
Bình An và Như Ý lại cùng Sơ Lục ở một chỗ, Sơ Lục dần dần cũng không còn trầm mặc, không nói lời nào như trước đây

Mỗi ngày Viên Liễu đều sẽ nói cùng tiểu Sơ Lục, cha mẹ sẽ trở về rất nhanh, đừng lo lắng.

Có lẽ do có Viên Liễu và Bình An, Như Ý làm bạn, tiểu Sơ Lục cũng dần tin tưởng, cha mẹ sắp sửa trở lại.

……
Đến cuối tháng ba tháng, Mậu Chi cũng tới Vạn Châu cùng lão thái thái
Kính Bình Hầu phủ xảy ra chuyện lớn như vậy, Trần Thúc đã lập tức tiến Bắc, lão thái thái biết tình thế nghiêm trọng, sợ tới mức vẫn luôn thấp thỏm trong lòng, không lúc nào thả lỏng
Kính Bình Hầu phủ cũng chỉ còn lại tiểu Sơ Lục, lão thái thái và Mậu Chi đều khởi hành về Vạn Châu
Mậu Chi cũng bị dọa sợ
Lúc ấy mẫu thân hấp hối, hắn gửi thư cho tỷ tỷ, đại phu nói với hắn, phu nhân có khả năng sẽ không đến kịp.

Sau đó quả thực tỷ tỷ còn chưa tới Miểu thành, mẫu thân đã qua đời.

Vẫn do Tứ công tử hỗ trợ chuẩn bị tang sự……
Hắn vốn nghĩ chờ tỷ tỷ dẫn Sơ Lục tới đưa mẫu thân đoạn đường cuối cùng, nhưng tỷ tỷ chậm chạp không tới, là Tứ công tử vẫn luôn cùng hắn hạ táng mẫu thân
Sau hai ngày mẫu thân hạ táng, bỗng nhiên Tứ công tử thần sắc ngưng trọng tới phủ, Mậu Chi mới biết tỷ tỷ đã xảy ra chuyện, sau đó tỷ phu trực tiếp dẫn binh lên phía Bắc
Lần này tân triều chạm phải điểm mấu chốt của tỷ phu, tỷ phu cùng tân triều xé rách mặt.

Nhưng kỳ thật trong lòng Mậu Chi rất rõ ràng, tỷ phu là người cực kỳ ổn thỏa, sẽ không tùy tiện vận dụng nhiều binh lực như vậy tiến Bắc
Dã tâm cùng dục vọng quyền lực của tân đế quá mạnh, lại dùng Nam Vân Hầu thế tử phu nhân tiếp cận tỷ tỷ cùng Sơ Lục, chủ mưu

đã lâu.

Tỷ phu hiểu quá rõ tân đế, cho nên biết trừ phi hắn làm chuyện có thể dao động căn cơ của tân đế, làm tân đế hoàn toàn lo lắng và sợ hãi, tân đế mới có thể cố kỵ, giữ lại đủ vốn đàm phán cùng tỷ phu, lúc này tỷ tỷ mới an toàn!
Phàm là tỷ phu phản ứng chậm hơn vừa rồi, chỉ sợ cục diện trước mắt đều không giống nhau!
Lão thái thái thấy tiểu Sơ Lục, nước mắt tuôn xuống
Sơ Lục cũng nhào vào trong lòng lão thái thái, "Bà cố!"
"Lão phu nhân, đừng lo lắng, Trường Doãn sắp đến kinh thành rồi, nhanh thôi, có thể đón Đường Ngọc bình an trở về.

" Viên Liễu sợ lão phu nhân lo lắng.

Lão thái thái gật đầu, "Mất công các con ở Giang thành, không làm hài tử bị dọa.

"
Viên Liễu nói, "Trong lòng Trường Doãn hiểu rõ, khi vừa xảy ra chuyện, đã nhắc con cùng Liên Húc chạy đến Giang thành, cũng gần thời gian Sơ Lục về đến, chỉ trước sau mấy ngày, lão phu nhân yên tâm.

"
Lão thái thái gật đầu.

Viên Liễu đỡ lão thái thái đi vào, "Cát nhân tự có thiên tướng, lão phu nhân ngài đã tới, Sơ Lục càng an tâm.

"
Mậu Chi đi chỗ Hồ bá tìm hiểu tình hình
Chuyến tiến Bắc này, Hồ bá và Cố bá đều không có đi theo, ở Vạn Châu phủ cùng Kiến Bình Hầu thế tử, đi theo tỷ phu chính là Phùng thúc, Vạn tướng quân còn có một số mưu thần cùng võ tướng.

Khi Mậu Chi đến, Hồ bá cùng Cố bá, còn có Thịnh Liên Húc thấy hắn, đều ngừng việc trong tay
Chóp mũi Mậu Chi ửng đỏ.

Thịnh Liên Húc nhìn nhìn hắn, mở miệng nói, "Lại đây hỗ trợ.

"
Mậu Chi gật đầu.

Cố bá cùng Hồ bá cũng chưa nói gì
Mậu Chi biết, điều hắn có thể làm bây giờ, chính là làm tốt việc mình nên làm ở Vạn Châu phủ, chính là hỗ trợ tốt nhất
Lưu thành, khi Công Tôn Đán trình thư lên, Triệu Văn Vực cho rằng nhìn lầm, nhìn lại một lần nữa, rồi sau đó vỗ mạnh trên long án, "Tên điên Diệp Lan Chi đang phát rồ cái gì, hắn lại dám cho người bắt cóc Đường Ngọc!"
Công Tôn Đán nhíu mày, "Là Kính Bình Hầu phu nhân!"
Công Tôn Đán là sợ quan hệ đế hậu mới tốt đẹp một thời gian, lại bởi vì Kính Bình Hầu phu nhân mà bắt đầu tranh chấp.

Từ khi Hoàng Hậu biết chuyện trước đây của thiên tử, vẫn cứ như đạp lên bình dấm chua, động một chút liền sẽ xuất ra một hai quyền.

Cho nên Công Tôn Đán cùng Triệu Văn Vực thỏa thuận, ngày sau sẽ không nhắc đến hai chữ Đường Ngọc, chỉ gọi Kính Bình Hầu phu nhân, thái độ phải đoan chính, lập trường phải rõ ràng
Mới vừa rồi do Triệu Văn Vực tức nên quên mất
Nghe Công Tôn Đán nhắc nhở như vậy, Triệu Văn Vực mới phản ứng lại, chỉ là trong lòng vẫn còn lửa tức, "Diệp Lan Chi cái tên đê tiện cái đồ vô sỉ, loại chuyện này cũng có thể làm ra được!"
Hắn là muốn mắng một hai câu mới có thể qua được cơn tức
Công Tôn Đán đã rất quen thuộc tính tình thiên tử, cho nên chờ hắn mắng xong, mới mở miệng nói, "Kính Bình Hầu đã mang binh tiến

Bắc, nhân số không ít, lần này, Kính Bình Hầu phản ứng lớn như vậy, hẳn là rất hiểu biết tân đế, biết như thế nào mới có thể đánh trúng điểm yếu của tân đế, thư vừa rồi gửi cho bệ hạ, là hỏi bệ hạ có muốn xuất binh thảo phạt hay không, bệ hạ nghĩ như thế nào?"
Công Tôn Đán là muốn nghe ý hắn
Kết quả Triệu Văn Vực không hề nghĩ ngợi, "Còn muốn sao nữa! Xuất binh đánh a! Hắn ngay cả Đường……"
Triệu Văn Vực sửa miệng, "Hắn ngay cả Kính Bình Hầu phu nhân đều dám bắt cóc!"
Công Tôn Đán: "……"
Triệu Văn Vực hẳn cũng phản ứng lại chỗ nào không đúng, lập tức lại sửa miệng, "Ai biết lần sau có thể bắt Tư Mẫn cùng nữ nhi của ta không!"
Công Tôn Đán rũ mắt: "……"
Triệu Văn Vực cũng phản ứng lại, hẳn là khả năng không lớn, nhưng trong nháy mắt hắn thật sự lo lắng!
Triệu Văn Vực bực mình nói, "Dù sao một ngày tên điên Diệp Lan Chi còn, thiên hạ liền một ngày không an ổn, hắn là người ngay cả chính thê cùng nhi nữ đều có thể vứt đến An Bắc, loại người này so với người nào khác đều nguy hiểm hơn.

"

Công Tôn Đán chắp tay, bình tĩnh nói, "Bệ hạ, ngài là thiên tử, góc độ ngài suy xét không hẳn là Kính Bình Hầu lần này nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, hắn mời bệ hạ, là vì dễ bề tạo áp lực cho Diệp Lan Chi, bởi vì có Lưu thành cùng Vạn Châu bắt tay, Diệp Lan Chi nhất định sẽ đứng ngồi không yên, đây là nguyên nhân Trần Thúc mời bệ hạ, cũng không phải đại biểu nhân mã trong tay hắn không đủ, cũng không phải muốn bệ hạ hưng sư động chúng tấn công tân triều.

"

Triệu Văn Vực: "…… Nga.

"

Công Tôn Đán tiếp tục nói, "Góc độ bệ hạ nên suy xét là, tân triều

cùng Kính Bình Hầu phủ đã hoàn toàn xé rách mặt, lần này không phải không có khả năng Kính Bình Hầu sẽ thay thế được tân triều.

Cho nên, bệ hạ nên nghĩ đến là, nếu Lưu thành không ra binh, toàn bộ địa giới của tân triều đều có khả năng rơi vào trong tay Kính Bình Hầu……"
Triệu Văn Vực: "…… Nga.

"
Công Tôn Đán hít sâu một hơi, lại nói, "Còn việc bệ hạ muốn xuất binh hay không, xuất bao nhiêu binh, đối với phán đoán của Diệp Lan Chi.

Bệ hạ cảm thấy, Diệp Lan Chi sẽ như thế nào?"
"……" Triệu Văn Vực nhìn nhìn Công Tôn đán, "Tương phụ người cảm thấy thế nào?"
Triệu Văn Vực đã gọi Công Tôn Đán là tương phụ.

Công Tôn Đán thở dài, "Vi thần cảm thấy Diệp Lan Chi hẳn không dự đoán được Kính Bình Hầu sẽ phản ứng kịch liệt như vậy, mà Kính Bình Hầu phản ứng kịch liệt như vậy chính là để làm cho Diệp Lan Chi hoảng loạn, cho nên hai người đang đánh cờ, ở trên người Kính Bình Hầu phu nhân.

"
Triệu Văn Vực thở dài, "Nhưng Đường Ngọc không phải đã bị hắn bắt sao!"
Triệu Văn Vực lại quên.

"Ai, Kính Bình Hầu phu nhân!" Triệu Văn Vực thật sự không có cách.

Công Tôn Đán nói, "Cho nên, Diệp Lan Chi cùng Kính Bình Hầu đánh cờ ở chỗ, Diệp Lan Chi muốn đối xử Kính Bình Hầu phu nhân như thế nào, mới có thể làm Kính Bình Hầu sợ hãi lo lắng, nhưng lại không hoàn toàn chọc giận Kính Bình Hầu, mới có thể nhào nắn

Kính Bình Hầu ở trong tay; Kính Bình Hầu muốn biểu hiện ra tư thái gì, mới có thể bức Diệp Lan Chi giao Kính Bình Hầu phu nhân ra, Kính Bình Hầu phu nhân được giao ra là sống hay chết, hay là để Kính Bình Hầu đau điếng người……"
Triệu Văn Vực cứng đờ.

Công Tôn Đán rũ mắt, "Kính Bình Hầu thực thông minh, hắn hẳn đã nghĩ đến đây, cho nên Kính Bình Hầu muốn chính là phu nhân còn sống……"
Triệu Văn Vực giống như rơi vào hầm băng.

"Mẹ nó! Diệp Lan Chi!" Triệu Văn Vực hai mắt đỏ bừng.

Công Tôn Đán thở dài, "Đã nói xong, bệ hạ muốn làm như thế nào?"
Triệu Văn Vực cắn chặt răng, "Đánh! Để Trần Thúc cứu Đường Ngọc, ta giết Diệp Lan Chi.

"

Công Tôn Đán gật đầu, "Bệ hạ quyết định! Nhưng bệ hạ, làm bất cứ chuyện gì đều phải có mục đích, tân triều bị lật đổ, thiên hạ phân hai, bệ hạ cùng Kính Bình Hầu không tránh được đối lập.

"

Triệu Văn Vực trầm giọng, "Đánh xong rồi nói.

"

……
Công Tôn Đán đi không lâu, Trần Tư Mẫn tới điện, Triệu Văn Vực đau đầu, biết nàng nghe mùi liền tới
"Chàng phẫn nộ vì hồng nhan sao?" Trần Tư Mẫn đi vào.

Triệu Văn Vực thấp giọng, "Diệp Lan Chi với ta có mối thù giết cha, đây là cơ hội tốt, ngày sau cơ hội như vậy không nhất định sẽ có.

"

"Năm đó mưu nghịch, Trần Thúc cũng có phần.

” Trần Tư Mẫn nhắc nhở.

Triệu Văn Vực sửng sốt, “Trần Thúc đã cứu ta cùng mẫu hậu một mạng, hai chuyện khác nhau.

”

Trần Tư Mẫn nói, “Bởi vì Đường Ngọc đi.

”

Triệu Văn Vực cúi đầu, “Trần Thúc nếu lật đổ Diệp Lan Chi, địa bàn của Diệp Lan Chi đều là của hắn, ta tội gì chẳng chia một chén canh!”

Trần Tư Mẫn tiến lên, “Không phải là ba phần thiên hạ sao?”
Triệu Văn Vực nhìn nàng, có chút tức giận nói, “Vậy nàng đi hỏi tương phụ, trong ba phần thiên hạ có người bị bệnh tâm thần! Nàng có sợ không! Trần Thúc cùng Đường Ngọc đều là người cẩn thận như thế, Đường Ngọc cũng bị hắn bắt đi, nếu ngày nào đó nàng cùng nữ nhi bị hắn bắt đi, ta phải làm sao bây giờ!!”
Trần Tư Mẫn sửng sốt.

Triệu Văn Vực bỗng nhiên đỏ mặt, “Làm gì!”
Trần Tư Mẫn khó chịu nói, “Chàng…… Chàng nói bừa cái gì…… Ta lợi hại như vậy, ai có thể bắt ta? Ta lập tức đánh hắn hai gậy tại chỗ, đánh hắn què chân đi.

”

Triệu Văn Vực vừa tức giận vừa buồn cười, “Cái cây gậy kia của nàng! Cũng chỉ có thể đánh ta thôi! Nàng còn có thể đánh ai được!”
“Triệu Văn Vực! Chàng!” Trần Tư Mẫn bị chọc giận đến đáy lòng sôi sùng sục, đôi mắt đỏ lên.

Triệu Văn Vực đau đầu, “Đừng khóc a!”
Trần Tư Mẫn hít hít chóp mũi, “Nếu ta bị bắt cóc, chàng sẽ giống Trần Thúc, giống như hiện tại chàng nói không?”

Triệu Văn Vực nhìn nàng không lên tiếng.

Trần Tư Mẫn xoay người, hắn duỗi tay nắm lấy tay nàng, Trần Tư Mẫn xoay người nhìn hắn, một đôi mắt chứa đầy nước mắt, mông lung đến không thấy rõ thân ảnh hắn
Triệu Văn Vực hít sâu một hơi, trầm giọng nói, "Nếu nàng bị bắt, ta so với Trần Thúc còn điên hơn!"
Trần Tư Mẫn chợt khóc ra tiếng, "Triệu Văn Vực, chàng ngay cả dỗ người cũng không biết.

"
Triệu Văn Vực cạn lời, "Trần Tư Mẫn! Nàng tỉnh táo chút đi, hiện tại là Đường Ngọc bị bắt cóc, cũng không phải nàng a! Nếu đổi lại người hắn bắt cóc là nàng, ta còn đàm luận cùng tương phụ một đống lớn để làm gì, ta đã sớm xách theo đao đi giết Diệp Lan Chi rồi!"
Trần Tư Mẫn chớp chớp mắt nhìn hắn.

Sắc mặt Triệu Văn Vực chợt đỏ lên, thật sự có chút không quen nói lời như vừa rồi
"Chàng lặp lại lần nữa!" Trần Tư Mẫn cắn môi.

"Có bệnh!" Triệu Văn Vực xoay người, "Chăm sóc tốt nữ nhi, nói với nữ nhi, hai tháng nữa ta trở về lại nâng lên cao.

"
Trần Tư Mẫn nín khóc mỉm cười.

Chỉ là không nghĩ tới Triệu văn vực bỗng nhiên quay trở lại, bốn mắt nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ, Triệu Văn Vực tiến lên, ôm lấy Trần Tư Mẫn hung hăng hôn một cái
Sau đó mới ra khỏi điện.

Trần Tư Mẫn có chút ngốc, rồi sau đó, lại bật cười.

Có người tính tình chính là như vậy……

“A Mâu, phụ hoàng rất nhanh sẽ trở về a ~” tẩm cung, Trần Tư Mẫn sờ sờ mặt nữ nhi, tiểu công chúa ngủ thật sự sâu
Bộ dáng nữ nhi với Triệu Văn Vực thật sự giống.

Trần Tư Mẫn cười cười, hy vọng người nào đó không bị thương do muốn thể hiện a…….

Chương 130: 130: Gặp Lại 2

Đường Ngọc đã ở bên trong Ninh Tĩnh đài ngây người bốn ngày, bốn ngày này, Văn Quảng tổng cộng tới ba lần.
Văn Quảng trừ bỏ nói cho nàng biết tin tức bên ngoài, tin tức Trần Thúc, rồi đưa thức ăn cho nàng, còn nói cùng nàng chuyện trong cung……
Văn Quảng chú ý cẩn thận, mỗi lần tới thời gian đều sẽ không lâu lắm, cũng sẽ không tới nhiều lần, nhưng mà người hắn tin tưởng tới, đều sẽ gọi Đường Ngọc một tiếng cô cô.
Đường Ngọc hiểu ý.
Chờ đến ngày thứ tư, Văn Quảng có chút khẩn trương, "Cô cô, chống đỡ thêm hai ngày, chúng ta sẽ đưa cô cô ra cung, đều là người trước đây tin được, cô cô đừng lo lắng."
Đường Ngọc gật đầu.
Ngoài phòng có tiếng bước chân truyền đến, Văn Quảng thối lui, làm như thực sự mới vừa buông cơm trong tay, khi cúi đầu bước ra bên ngoài, lại thấy một thân long bào xích tích huyền sắc, Văn Quảng cả kinh trong lòng
Nhưng xung quanh đều là cấm quân cùng nội thị, hắn không có biện pháp ở lâu trong phòng, Văn Quảng cả người run rẩy.
Gặp rồi……
Mắt Văn Quảng ửng đỏ, trong lòng sợ xảy ra chuyện, lại nghĩ cần đưa cô cô ra cung nhanh chóng!
Đợi không được ngày mai……
Nắm tay Văn Quảng đều đang run, tận lực làm mình bình tĩnh, trong đầu Văn Quảng nhanh chóng chuyển động, lập tức phải rời khỏi nơi này, cần nhanh lên……
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Trong phòng, Đường Ngọc nhìn về phía Diệp Lan Chi.
Diệp Lan Chi liếc mắt nhìn Đường Ngọc một cái, bước chậm tiến lên, "Đường Ngọc?"
Đôi tay Đường Ngọc giấu trong tay áo nắm chặt, vẫn bình tĩnh mở

miệng, "Bệ hạ."
Diệp Lan Chi liếc mắt đánh giá nàng, "Ngươi không sợ trẫm?"
Đường Ngọc biết nói như vậy, không phải là tốt nhất.
Diệp Lan Chi cười, "Trước đó ta vẫn luôn suy nghĩ, người Trường Doãn cưới là ai? Cũng cảm thấy tên Đường Ngọc này có chút quen? Ta để cho bọn họ đi hỏi thăm, có người trở về nói cho ta biết, lúc trước Trường Doãn nhập kinh, phế hậu tìm một cung nữ đến dịch quán thử hôn, dường như tra tới tra lui, người biết được chuyện này đã thiếu càng thêm thiếu, cuối cùng tra được, cung nữ đi thử hôn cùng Trường Doãn gọi là Đường Ngọc……"

Sắc mặt Đường Ngọc trắng bệch.
Diệp Lan Chi lại cười cười, "Lúc trước ta còn tò mò, hắn không cần từ giả diễn thành thật mới đúng, cho dù là vì cùng ta khởi sự, đã diễn thì phải làm đủ bộ, nhưng sau đó cung nữ này lại biến mất, không biết đi nơi nào.

Thì ra là đi Kính Bình Hầu phủ, hắn cưới ngươi……"
Diệp Lan Chi tiếp tục nhìn nàng, "Ngươi biết trước đây ta nghĩ như thế nào không?"
Đường Ngọc nắm chặt đầu ngón tay, không có lên tiếng.
Diệp Lan Chi nói, "Ta nghĩ tới bỏ cha lấy con, cho nên lệnh Trường Doãn rời đi, nhưng nghe nói phu nhân hắn lại sinh một nữ nhi, ta suy nghĩ, không chống đỡ nổi phần gia nghiệp này a, so với chắp tay nhường Vạn Châu cho người khác, còn không bằng tạm thời giữ lại Trường Doãn, kết quả, hắn sinh chính là một nhi tử……"
Diệp Lan Chi cười, "Đường Ngọc, thái nãi nãi dạy ngươi phải không?"
Đường Ngọc tránh ánh mắt hắn.
Diệp Lan Chi cười khẽ, "Trần Thúc nhất định nói cho ngươi biết mấy người chúng ta thân như huynh đệ, cũng cùng nhau lớn lên trước mặt thái nãi nãi, nhưng chuyện thái nãi nãi thích ba người bọn họ, không thích ta, ngươi biết không?"
Hắn cũng căn bản không cần nàng trả lời, như là lầm bầm lầu bầu, "Ta cũng không thích thái nãi nãi! Ánh mắt bà ta quá độc, nhìn ta cũng luôn mang theo bất công, ở trong mắt bà ta, Trần Thúc là tốt

nhất, còn ta phẩm tính không tốt, cho nên mặc dù lúc ấy Trần Thúc là tên ốm yếu, nhưng thái nãi nãi đều nguyện ý dạy hắn, mà không phải dạy ta…… Ta làm tốt, thái nãi nãi nói ta không từ thủ đoạn; ta làm không tốt, thái nãi nãi nói ta lòng dạ không đủ rộng lớn, dù sao, bà ta nói cái gì đều đúng, ngươi hẳn là cũng ở chung với bà ta rồi?"
Đường Ngọc nhìn hắn.
Diệp Lan Chi nhẹ "Nga" một tiếng, "Ta sao lại quên, tang sự thái nãi nãi vẫn do ngươi xử lý, ngươi đương nhiên đã ở cùng thái nãi nãi, còn ở chung rất khá.

Không đúng, ngươi hẳn là đều ở chúng với Thịnh Liên Húc, Viên Liễu, Lục Miện Thành rất tốt."
Đường Ngọc kinh ngạc, hắn đối với việc Vạn Châu cùng Phong Châu rõ như lòng bàn tay……
Diệp Lan Chi đứng dậy, đi bước một tiến lên.
Đường Ngọc chậm rãi lui về phía sau, nhưng lại lui tiếp thì chính là giường……
Đường Ngọc đứng lại.
Diệp Lan Chi duỗi tay, nhéo cằm nàng lên, "Ta sớm nhớ tới một chút thì tốt rồi, Trần Thúc từ nhỏ đến lớn, vẫn luôn tâm tâm niệm niệm một cô nương, cũng gọi là Đường Ngọc.

Khi còn nhỏ, nhà hắn bị diệt môn, hắn cùng đường, lúc đến cậy nhờ nhà cựu thần trước đây, gặp được vị hôn thê, bọn họ lúc ấy bị người đuổi giết, chạy đến trong núi, hắn phát sốt, đông lạnh đến phát run, là Đường Ngọc vẫn luôn bên cạnh hắn, cùng hắn vượt qua thời điểm khó khăn nhất…… Khi đó hắn xem ta như huynh trưởng, thường xuyên nhắc tới ngươi trước mặt ta, sao ta lại quên việc này chứ?"
Đường Ngọc dời cằm không được
Diệp Lan Chi cười, "Sớm biết như thế, áp chế hắn liền đơn giản hơn nhiều, hà tất bỏ cha lấy con, hà tất mất công, cứ giữ ngươi lại trong cung thì tốt rồi, Trần Thúc người này trọng tình nghĩa, lúc trước nếu nhớ tới, giữ ngươi lại trong cung, bảo hắn làm cái gì hắn đều sẽ đi làm, ngược lại cũng không cần ép hắn đem Vạn Châu làm tới tình trạng ngày hôm nay, xưng quân hầu, càng không nghĩ tới hắn còn

sẽ thả Triệu Văn Vực! Làm hiện giờ thiên hạ chia ba phần! Thật là hồ đồ!"
Diệp Lan Chi nắm càng chặt, "Hắn yêu ngươi như vậy, ngươi vừa xảy ra chuyện, hắn liền không tiếc mang binh tiến Bắc.

Kỳ thật trong lòng Trần Thúc hẳn rất rõ ràng, lại cho hắn thêm mấy năm thời gian, căn cơ của hắn càng sâu hơn trước mắt rất nhiều, khi đó đừng nói đối phó ta, cho dù đối phó ta, đối phó luôn Triệu Văn Vực, hắn đều làm dễ dàng hơn nhiều.

Nhưng hắn sợ hãi, sợ ngươi chết, cho nên chỉ có thể bức ta đến tuyệt lộ, mượn việc này tới đổi tánh mạng của ngươi."
Diệp Lan Chi mịt mờ nhìn nàng, "Ngươi đoán xem ta có thể thả ngươi trở về hay không?"
Hàm dưới Đường Ngọc ăn đau, Diệp Lan Chi khoái ý, "Hắn nếu hưng sư động chúng bức vua thoái vị, ta cũng nhận, vậy hắn cũng phải nhận, khi nhìn thấy ngươi, hắn cũng phải chịu hậu quả không thể gánh vác được; nếu hắn muốn ngươi còn sống, vậy cần phải mang đủ lợi thế……"
Một cái tay khác của Diệp Lan Chi xoa hông nàng, nhẹ giọng nói, "Hắn hẳn là nghĩ đến, hắn sợ hãi mới có thể đánh cược, ta làm cái gì, hắn mới có thể sợ hãi, vẫn luôn sợ hãi?"
Đường Ngọc kinh hãi, bỗng nhiên phản ứng lại, cái tay kia của Diệp Lan Chi cũng xoa nàng.
Đường Ngọc bình tĩnh nói, "Ta đã gặp đại tẩu!"
Diệp Lan Chi đột nhiên ngơ ngẩn.
Trong lòng Đường Ngọc bang bang nhảy, mới vừa rồi nàng vẫn luôn bình tĩnh nghe, không đoán sai.
Diệp Lan Chi nhắc đến mỗi người, nhưng duy nhất không nhắc tới một người.
Hắn cố tình tránh đi một người.
Đường Ngọc nhớ tới lúc trước khi đại tẩu đến Vạn Châu

Nàng nghe đại tẩu cùng Trần Thúc nói về Diệp Lan Chi.
Diệp Lan Chi trước đây khi không có gì cả, là đại tẩu bên cạnh hắn, bọn họ có tình nghĩa thời thiếu niên, sau đó Diệp Lan Chi cũng là vì

đại tẩu, mới có thể được An Bắc quân ủng hộ, mới có thể đăng cơ làm đế.
Diệp Lan Chi là người cực kỳ có dã tâm, có dục vọng, hắn có thể vì đạt được mục đích, không tiếc hy sinh mọi thứ.

Nhưng đại tẩu nói thời niên thiếu, hắn cũng có lúc thực lòng
Sau đó Trần Thúc khuyên đại tẩu về An Bắc, Diệp Lan Chi không có ngăn cản
Người duy nhất Diệp Lan Chi còn niệm đến cũ tình, hắn là chính thê của hắn
Quả nhiên, Đường Ngọc nói xong, trong mắt Diệp Lan Chi có tức giận, có hổ thẹn, có phẫn hận, còn có các loại cảm xúc phức tạp pha lẫn một chỗ.
Sắc mặt Diệp Lan Chi âm trầm.
Đường Ngọc từ túi áo trong tay áo lấy ra chiếc nhẫn ban chỉ kia
Sắc mặt Diệp Lan Chi nháy mắt trắng bệch, "Sao ở chỗ ngươi?"
Đường Ngọc không có lên tiếng.
Sắc mặt Diệp Lan Chi càng thêm khó coi, ánh mắt vẫn luôn nhìn về phía nhẫn ban chỉ, làm như nhớ tới cái gì xa xăm, giãy giụa, thống khổ
Diệp Lan Chi buông nàng ra, đạp cửa ra khỏi phòng.
Chân Đường Ngọc mềm nhũn, siết chặt nhẫn ban chỉ trong tay, nhẫn ban chỉ này giúp nàng tránh được một lần, nhưng sẽ không có lần thứ hai.
Diệp Lan Chi dụng tâm ác độc, nàng không dám tưởng tượng, Trần Thúc sẽ thế nào.
Nàng rốt cuộc cũng biết vì sao Văn Quảng nói Trần Thúc đã dẫn binh tiến Bắc, tình hình rất nguy cấp……
Đường Ngọc nắm chặt đầu ngón tay, Diệp Lan Chi hiểu Trần Thúc, nhưng lại không hiểu rõ Trần Thúc.
Đường Ngọc buông nhẫn ban chỉ kia, đã vô dụng, Đường Ngọc gỡ cây trâm trên đầu xuống, nắm trong tay.
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Nửa đêm, ngoài phòng truyền đến tiếng vang, Đường Ngọc ngủ không sâu, bỗng nhiên liền tỉnh.
Cửa phòng mở ra, ngoài phòng là Văn Quảng cùng mấy cung nữ

khác, Văn Quảng nói, "Bệ hạ phân phó, thay y phục cho phu nhân, mấy người các ngươi đi vào cùng ta."
Đường Ngọc không dám lên tiếng.

Văn Quảng khép cửa lại, mấy cung nữ tiến lên, "Cô cô?"
Đường Ngọc nhận ra đều là cung nữ nàng dẫn dắt trước đây, cảnh tượng chia tay trước đây còn rõ ràng trước mắt.
Văn Quảng nói, "Cô cô không có việc gì chứ?"
Đường Ngọc lắc đầu, "Không có việc gì."
Văn Quảng gật đầu, "Không nên chậm trễ, cô cô cùng Mẫn Yến thay y phục."
Đường Ngọc kinh ngạc.
Văn Quảng nói, "Cô cô, trên đường đã dặn dò xong, sẽ có người tiếp ứng, cô cô, sau đó cô cô đi theo ta là được."
Đường Ngọc thay đổi xiêm y rất nhanh, trong mắt đều là nước mắt, "Ta đi rồi, các ngươi……"
Mẫn Yến đã đổi xong xiêm y với nang, "Cô cô ở trong cung có ân với Mẫn Yến, ca ca Mẫn Yến cũng nhờ có hầu gia mới giữ được tánh mạng, Mẫn Yến không có gì báo đáp, cô cô mau đi."
Đường Ngọc đỏ hốc mắt, "Ta sẽ nhớ rõ, Mẫn Yến."
Văn Quảng giao chung trà vào tay Mẫn Yến, vừa nhìn Đường Ngọc nói, "Cô cô, ngàn vạn đừng lộ sơ hở."
Đường Ngọc đi theo phía sau hắn, Văn Quảng nhìn Mẫn Yến gật đầu.
Mẫn Yến lập tức ném chung trà.
Văn Quảng mang theo mọi người quỳ xuống, "Phu nhân bớt giận, bọn nô tài lập tức cút!"
Cấm quân canh giữ ở ngoài phòng lập tức mở cửa, đầu tiên đều nhìn về phía Mẫn Yến, bóng dáng Mẫn Yến vốn tương tự Đường Ngọc, nên Văn Quảng mới bảo nàng tới, lập tức, có cấm quân nhíu mày, Văn Quảng thấp giọng nói, "Đều mau đi ra! Không sợ trách phạt sao?"
Mấy cung nữ cùng nhau hỗn loạn bước ra ngoài.
Có cấm quân muốn nhìn thêm, một cấm quân khác nói, "Đừng gây thêm chuyện."
Mấy cấm quân còn lại lập tức từ bỏ.

Khi Văn Quảng rời đi, nhìn về phía cấm quân kia, cấm quân hơi hơi gật đầu.
Văn Quảng dẫn mấy người bước nhanh ra khỏi Ninh Tĩnh đài.
Mau lên!.

Chương 131: 131: Động Phách

Đường Ngọc ở trong cung mười năm hơn, biết cung nữ hằng ngày đi đứng, cúi đầu hành lễ như thế nào, cho nên cùng ba cung nữ còn lại đi phía sau Văn Quảng cũng không đột ngột.
Chỗ này là Ninh Tĩnh đài, là nơi hẻo lánh nhất trong cung trước đây
Trước mắt bởi vì do Đường Ngọc, nên an bài không ít cấm quân canh gác.
Văn Quảng là lão nhân trong cung, lại là quản sự, ngày thường không tránh được giao tế khéo léo, nhân mạch rộng lớn.

Tuy rằng không tính là người được tín nhiệm nhất trước mặt ngự tiền, nhưng cũng tính là người hay đi lại trước mặt ngự tiền nhất, người khác đều phải cho vài phần thể diện.
Hơn nữa, so sánh với người khác kiêu ngạo ương ngạnh, Văn Quảng là người dễ sống chung nhất
Cho nên một đường ra ngoài này, cấm quân nhìn thấy hắn đều không giống với nội thị quan khác, không có quá nhiều kiểm tra, có đôi khi chỉ đơn giản thăm hỏi một hai câu, Văn Quảng cũng ứng đối một tiếng liền đi.
Đây cũng là nguyên do chuyến này Văn Quảng cần phải có mặt
Chỉ có hắn tới, mới có thể thuận lợi dẫn cô cô từ Ninh Tĩnh đài ra ngoài, đổi lại người khác sợ là sẽ xảy ra chuyện.
Đoạn đường Ninh Tĩnh đài rất dài, tâm Đường Ngọc vẫn luôn thấp thỏm
Nhưng bởi vì trong cung nhiều năm, mặc dù trong lòng vẫn luôn nhảy bang bang, nhưng cũng bình tĩnh, sắc mặt như thường xen lẫn vào giữa các cung nữ, đi theo phía sau Văn Quảng; nếu đổi lại người khác, có lẽ là đã sớm lộ sơ hở
Kỳ thật đoạn đường này đã đi rất nhanh.
Nhưng Văn Quảng vừa nhìn sắc trời, trong lòng vừa nhắc đi nhắc lại, nhanh lên, nhanh hơn nữa!
Càng đến đêm dài, nội thị quan cùng cung nữ tùy ý xuất nhập cửa

cung càng dễ bị hoài nghi, mặc dù trong tay hắn có công văn xuất nhập, nhưng trước mắt đã vào đêm hồi lâu, lại muộn chỉ sợ sẽ sinh biến.
Trên người Văn Quảng đã sớm bị mồ hôi lạnh làm ướt sũng, trên trán cũng vậy, nhưng không dám duỗi tay lau mồ hôi.
Văn Quảng vốn đã an bài ngày mai rời đi, đến lúc đó mọi việc đều có thể chuẩn bị thỏa đáng, nhưng hành động đột nhiên hôm nay của thiên tử đã làm cô cô không còn an toàn ở trong cung nữa.
Nếu không kịp thời tiễn cô cô đi, sợ là sẽ xảy ra chuyện.....
Chỉ có thể bí quá hoá liều.
Mẫn Yến ở Ninh Tĩnh đài, không biết có thể chịu đựng tới khi nào.

Đêm nay nếu cô cô không ra được cung, sợ là sẽ không còn cơ hội.
Văn Quảng đã thực trấn định, nhưng vẫn không tránh được sắc mặt trắng bệch.

Ninh Tĩnh đài chỉ là bước đầu tiên.
Rốt cuộc, một hàng sáu người đã ra khỏi Ninh Tĩnh đài.
Đường Ngọc cũng được, Văn Quảng cũng được, còn ba cung nữ cùng nội thị quan đồng hành cũng được, đều thở phào nhẹ nhõm.
Bước đầu tiên, cũng là bước khó nhất đã qua được
Chỉ là sau khi thở phào nhẹ nhõm, lại lần nữa hít một hơi, tiếp tục đè trong ngực, không khỏi khẩn trương
Ra khỏi Ninh Tĩnh đài, cấm quân không dày đặc giống trước đây, chỉ có cấm quân qua lại tuần tra cùng với ở các nơi cố định mới có cấm quân thay phiên nhau canh gác
Màn đêm dần dần buông xuống, tuy rằng ban đêm ra cung rất khó, nhưng tương tự, ban đêm cung nữ cùng nội thị quan đi lại trong cung cũng ít, một đường bọn họ đi ngược lại không gặp quá nhiều ngăn trở.
Ninh Tĩnh đài trong hậu cung
Một đường từ Ninh Tĩnh đài đi ra cửa nội cung đều thực thuận lợi.
"Nha, Văn Quảng công công, muộn như vậy còn ra cung a?" Ngay chỗ kiểm tra tại cửa nội cung, có nội thị quan chào hỏi Văn Quảng
Cửa cung từ trong ra ngoài, chia làm ba chỗ: cửa nội cung, cửa trung cung cùng cửa ngoại cung, mỗi một chỗ đều có kiểm tra,

trong đó cửa nội cung cùng cửa trung cung có nội quan cùng cấm quân kiểm tra, còn cửa ngoại cung lại là cấm quân kiểm tra.
Bây giờ ở chỗ kiểm tra cửa nội cung, có người chào hỏi Văn Quảng, mấy người Đường Ngọc đều nhao nhao cúi đầu.
Chổ kiểm tra không giống với vừa rồi trên đường, chỗ kiểm tra đều là người tới lui, hơn nữa chỉ cần ngừng ở chỗ này, sẽ có nội thị quan cùng cấm quân khác tiến lên kiểm tra lệnh bài
"Lệnh bài." Cấm quân hỏi.
Sau lưng Văn Quảng đã sớm bị mồ hôi lạnh thấm ướt, tuy rằng đang nói chuyện cùng người chào hỏi hắn, nhưng kỳ thật dư quang đang liếc về chỗ Đường Ngọc
Đường Ngọc cũng phối hợp trình lệnh bài
"Cung nữ chỗ nào?" Cấm quân vừa nhìn lệnh bài, vừa theo lệ dò hỏi.
Đường Ngọc theo tin tức Mẫn Yến vừa mới ghi nhớ trả lời
Cấm quân lại nhìn nàng một cái.
Trong cung cung nữ nhiều như vậy, ai nhớ được ai?
Nhưng bởi vì bộ dạng Đường Ngọc đẹp, đối phương không khỏi liếc mắt nhiều thêm một cái.

Nếu không có Văn Quảng, sợ là sẽ còn muốn nhân cơ hội hỏi thêm vài câu, cũng là việc riêng xử theo phép công.....

Văn Quảng hàn huyên xong, thừa dịp nói, "Ta còn có việc, đi trước."
Đối phương nói được
Nghe từ miệng Văn Quảng nói câu này, cấm quân cũng không tiếp tục khó xử Đường Ngọc.
Văn Quảng tiếp tục dẫn mấy người đi về phía trước
Đường Ngọc nghe ở phía sau, người vừa rồi mới trò chuyện cùng Văn Quảng nói, "Mấy chuyện tốt đều bị hắn chiếm hết ~"
Đường Ngọc ở trong cung, biết dạng chuyện gì ở trong mắt những người này lại là chuyện tốt
- - có thể tùy ý ra cung chính là chuyện tốt, đặc biệt là ban đêm.
Cho nên người khác ghen ghét.
Lúc này đây Văn Quảng chịu đựng nguy hiểm cực lớn, mới có thể dẫn nàng rời đi vào ban đêm
Có vấn đề gì, Văn Quảng đều sẽ vạn kiếp bất phục.

Nhưng Văn Quảng một tiếng cũng không nhắc tới
Muốn mang một người từ trong cung ra ngoài có bao nhiêu khó, nàng ở trong cung lâu như vậy không thể không rõ, mà ra khỏi cung, còn cần rời kinh, từng bước một đều phải tính toán tốt
Văn Quảng tổng cộng chỉ có ba bốn ngày thời gian chuẩn bị.
Ba bốn ngày này còn phải thỉnh thoảng xuất hiện ở Ninh Tĩnh đài cùng nàng
Bây giờ, lại bất đắc dĩ đến đêm nay.....
Nàng biết Văn Quảng có bao nhiêu không dễ.
Đường Ngọc nhìn bóng dáng Văn Quảng, cũng theo hắn đi đến cửa trung cung
Con đường từ cửa nội cung đến cửa trung cung này không được dùng xe ngựa, chỉ có thể đi bộ, bây giờ, vừa lúc là đoạn thời gian cuối cùng trước khi khóa cửa, ra cung, vào cung, đều tại chỗ này, cũng đều mang dáng vẻ vội vàng.
Nơi này đã không phải hậu cung, người tới lui nơi này cũng không chỉ là thị nữ hậu cung, nội thị quan cùng cấm quân, mà còn có quan lại trong triều xuất nhập lúc này, tình huống còn sẽ càng phức tạp hơn
Đường Ngọc cũng nghe được tiếng nói nhỏ khe khẽ, "Đều nói Kính Bình Hầu phu nhân bị bệ hạ bắt cóc, không biết thật hay giả?"
Người khác nhanh chóng bảo hắn im miệng, "Xuỵt, ngươi điên rồi, những lời này không được nói trong cung, còn muốn đầu hay!"
Người vừa nãy nói, "Nếu Kính Bình Hầu mang binh hạ thành, đầu này còn ở trên người ngươi với ta không, còn không biết chừng."

Hai người nói xong, có lẽ là đều cảm thấy có chút hãi hùng khiếp vía, liền không nói tiếp
Hãi hùng khiếp vía tương tự, còn có Đường Ngọc cùng Văn Quảng
Đoạn đường từ cửa nội cung đến cửa trung cung rất dài, Văn Quảng muốn chạy nhanh, nhưng lại không dám đi quá nhanh làm cho người khác chú ý.

Trên đường gặp được nội thị quan phẩm cấp cao chút còn phải dừng lại hành lễ, hàn huyên một hai câu lại đi.
Kỳ thật Văn Quảng đã như kiến bò trên chảo nóng, nhưng còn ra vẻ

trầm ổn, vẫn luôn dẫn bọn hắn đến cửa trung cung.
Vừa rồi phụ trách kiểm tra ở cửa nội cung chỉ kiểm tra thân phận, nên an toàn; nhưng cửa trung cung phải kiểm tra mục đích lúc này ra cung, đi bao lâu, khi nào trở về, nhận lệnh từ ai, nếu có dị, còn sẽ đi hỏi người hạ lệnh một câu mới có thể cho đi!
Cửa trung cung là điểm mấu chốt.....
Dò hỏi rất kỹ càng tỉ mỉ, cho nên người ngừng lại cũng nhiều.
Bây giờ là ban đêm còn đỡ, ban ngày phải chờ thêm chút thời điểm mới có thể xuất nhập, cho nên càng chờ lâu, người xung quanh càng nhiều, trải qua càng nhiều người, càng dễ lộ sơ hở.
"Cô cô, lát nữa cửa trung cung kiểm tra sẽ rất kĩ, có nhớ không?" Văn Quảng thấp giọng hỏi.
Đường Ngọc gật đầu.
Văn Quảng lại nhìn về phía mấy người khác, "Các ngươi thì sao?"
Mấy người cũng đều gật đầu theo
Văn Quảng liền dẫn mấy người tiến lên.

Quả thực, chỗ kiểm tra đã có một đội ngũ không dài.

Một bên kiểm tra ra khỏi cửa trung cung, một chỗ khác là kiểm tra vào cửa trung cung
Văn Quảng ở đây, người khác đơn giản hỏi vài câu.
Cũng có người hỏi từng người đi nơi nào, làm cái gì, khi nào hồi cung, còn muốn xem lệnh bài, công văn xuất nhập cung đều thống nhất do Văn Quảng bảo quản, xem qua một lần là được, không cần lại xem từng người
Vừa lúc có người hỏi đến chỗ Đường Ngọc, người nọ phảng phất vừa vặn trước đây có chút ấn tượng với Mẫn Yến, lại bảo nàng ngẩng đầu, muốn nhìn kỹ
Đường Ngọc chậm rãi nâng đầu một lát, Văn Quảng nắm chặt đầu ngón tay, mồ hôi như hạt đậu treo ở trán.

Nơi này là cửa trung cung, trước sau đều là đường đi, nếu xảy ra chuyện, căn bản ngay cả nơi trốn đều không có.
Văn Quảng hít sâu một hơi, làm cho mình trấn tĩnh lại, đừng khẩn trương, quả nhiên, thấy chỗ kiểm tra hỏi thêm Đường Ngọc vài

tiếng, lại trả lại lệnh bài cho nàng.
Hơi thở Văn Quảng mới trở về, dùng ánh mắt ra hiệu cho mọi người đi nhanh đi, phía sau vang lên tiếng nói, "Văn Quảng công công?"

Nghe được thanh âm này, chân Văn Quảng cứng lại.
Đường Ngọc cũng chợt lạnh sau lưng
Văn Quảng bất động, người đi theo phía sau hắn cũng không dám động.
Đường Ngọc nhận được là tiếng Đỗ Thanh Hồng.
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Lúc trước, khi Đỗ Thanh Hồng mới vào cung, Đường Ngọc còn từng giúp đỡ hắn, sau đó không tới lui quá nhiều lui
Nhưng Đỗ Thanh Hồng lần lượt hầu hạ trước mặt Huệ phi cùng Thái Hậu, lúc ấy Trần Thúc nương danh nghĩa cưới công chúa nhập kinh, chính vào đại thọ Thái Hậu, nàng xin ân điển rời cung trước thời hạn.

Lúc ấy Hoàng Hậu đang lo lắng chọn người thử hôn, ai ổn thỏa nhất, chính lúc ấy Đỗ Thanh Hồng cố ý trình danh sách ân điển cho Hoàng Hậu xem qua, Hoàng Hậu mới chọn trúng Đường Ngọc, để nàng đi dịch quán thử hôn.
Cho nên, Đỗ Thanh Hồng biết nàng.....
Nàng đã rời cung 5 năm, người trong cung quen biết nàng không nhiều lắm, nhưng Đỗ Thanh Hồng nhất định là một người trong số đó
Chờ chân chính lúc này, Đỗ Thanh Hồng nghênh diện đi tới, cố tình gặp ở cửa trung cung ngay lúc này, sắc mặt Văn Quảng cùng Đường Ngọc đều thay đổi.....
Đỗ Thanh Hồng cười nói, "Văn Quảng công công, muộn như vậy còn ra cung?"
Văn Quảng sợ lộ ra dấu vết, chỉ có thể căng da đầu cười làm lành, "Không có biện pháp, vừa lúc có việc, muốn đi sớm về sớm chút."
Đỗ Thanh Hồng liếc mắt nhìn hắn một cái, không nhìn kỹ người phía sau hắn, chỉ thấy mấy người đều cúi đầu, thể hiện tôn trọng, cái này làm cho trong lòng Đỗ Thanh Hồng thực thoải mái.
Hắn vốn là người bên cạnh Thái Hậu tiền triều, thân phận như vậy,

lẽ ra triều đại thay đổi, hắn không thể tồn tại, nhưng cố tình hắn vẫn còn sống.....
Đỗ Thanh Hồng chỉ chỗ công chúa ẩn núp ra ngoài, được Diệp Lan Chi thưởng thức, sau đó hắn không chỉ không có chịu liên lụy, mà còn được Diệp Lan Chi tin cậy giữ lại bên cạnh
Đỗ Thanh Hồng người này giống như rắn rết.
Trước đây hắn ở trong cung càng kiêu ngạo ương ngạnh, sau đó bởi vì hắn cùng Ngụy Chiêu Đình có giao tình, Ngụy Chiêu Đình lại xảy ra chuyện, thủ hạ của Ngụy Chiêu Đình vạch trần mưu đồ của hắn, người hay vật có liên quan đến Ngụy Chiêu Đình đều bị liên lụy.

Vốn sau chuyện Ngụy Chiêu Đình thì Đỗ Thanh Hồng hắn sẽ rơi đài, nhưng lại bởi vì khai ra chuyện khác của Ngụy Chiêu Đình, nên được thiên tử tiếp tục giữ lại.
Tuy rằng trước mắt người còn ở trong cung, nhưng không so được với khi cường thịnh nhất trước đây, được thiên tử tín nhiệm.
Người như vậy, trong lòng thường thường âm u.
Văn Quảng ngày thường đều không trêu chọc hắn, nhưng bây giờ gặp được, Văn Quảng muốn dẫn người rời đi, hắn mới từ ngoài cung trở về.
Văn Quảng gấp, hắn không vội, hắn ngược lại chậm rãi tiến lên.
Tim Đường Ngọc đã muốn nhảy lên cổ họng.

Chương 132: 132: Phát Hiện

Cửa thành sớm đã giới nghiêm, qua đêm nay, trong kinh cũng bắt đầu giới nghiêm, mọi người đều không hiểu đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết từng đám từng đám cấm quân lục soát từng nhà
Việc bắt cóc Đường Ngọc, Diệp Lan Chi không thể đặt ngoài ánh sáng, nhưng cấm quân lục soát khắp kinh thành suốt đêm cũng không phát hiện bóng dáng Kính Bình Hầu phu nhân
Trong điện, Diệp Lan Chi tức đến ném chung trà, ném tấu chương, gần như mọi vật có trong điện đều bị ném!
Người khác cũng không dám lên tiếng.

Không bao lâu, có nội thị quan nói Vũ tần tới.

Gần đây nhận ân sủng nhiều nhất chính là Vũ tần, vinh sủng không suy, Diệp Lan Chi nơi nơi đều chiều theo nàng, tất cả mọi người cảm thấy bệ hạ nâng niu Vũ tần như bảo vật trong tay
Bây giờ, Diệp Lan Chi đang nổi nóng, nghe nói đã ném đồ hơn một canh giờ
Vũ tần tới điện, loại thời điểm này, nàng tự nhiên muốn tới, nàng có thể khuyên thiên tử, người khác mới càng biết được nàng ở trong lòng thiên tử có bao nhiêu phân lượng.

Diệp Lan Chi vốn đang nổi nóng, nội thị quan nói Vũ tần tới, Diệp Lan Chi bỗng nhiên nổi cơn tam bành, "Bảo nàng cút!"
Nội thị quan không dám hồ ngôn loạn ngữ trước mặt Vũ tần, tránh nặng tìm nhẹ nói, "Nương nương, bệ hạ có việc, tạm thời không gặp nương nương.

"
Có thể có chuyện gì, không phải đang nổi nóng sao?
Vũ tần này ở trước mặt Diệp Lan Chi phong cảnh vô hạn một thời gian, liền nghĩ dù sao cũng không phải thiên tử không thích nàng, sợ

là nội thị quan làm khó dễ, lại nói, "Vậy ngươi nói cho ta biết bệ hạ có chuyện gì?"
Diệp Lan Chi vốn đã chặn được lửa giận trong lòng, nghe được Vũ tần lải nhải, cơn giận trong lòng tức khắc dâng lên
Trước đây hắn mặc kệ nàng, là bởi vì Trần Thúc dẫn quân tiến Bắc.

Hoàng gia nắm binh mã trong tay, lại đưa một nữ nhi vào cung, hắn muốn trấn an Hoàng gia, làm Hoàng gia thay hắn bán mạng.

Nhưng đó là bởi vì có Đường Ngọc, hắn còn có thể áp chế lợi thế của Trần Thúc
Hiện tại Đường Ngọc không còn ở đây, Trần Thúc muốn thảo phạt hắn, một Hoàng gia sao có thể chống đỡ nổi!
Đoạn thời gian này Vũ tần ở trước mặt hắn, hắn đã sớm chịu đủ rồi, hiện tại lúc này, hắn đang nổi nóng, nàng thật còn tưởng mình là chính thê của hắn!
"Cho nàng tiến vào!" Diệp Lan Chi trầm giọng.

Vũ tần lòng tràn đầy vui mừng đi vào, "Bệ hạ.

"
Nàng vốn nghĩ đến khuyên thiên tử, nhưng nhìn thấy trong điện hỗn độn, bỗng nhiên có chút sợ hãi.

Nhìn về phía Diệp Lan Chi từng bước một đi về phía nàng, trong mắt là u tối nàng chưa bao giờ gặp qua, sợ hãi ở đáy lòng Vũ tần làm như càng tăng thêm vài phần.

"Bệ…… Bệ hạ……" Vũ tần theo bản năng lui về phía sau.

Nhưng bởi vì đồ rơi trên mặt đất thật sự quá nhiều, vừa rồi nàng đi vào còn đỡ, bây giờ bước lùi về phía sau, một khi không chú ý phía sau, bỗng nhiên dưới chân dẫm phải đồ vật, sau đó té ngã, tay đều bị bình hoa vỡ trên mặt đất làm bị thương.

“Bệ hạ……” Vũ tần bắt đầu khóc.

Diệp Lan Chi vốn đang phiền lòng, nghe nàng khóc, lập tức tiến lên xách nàng lên, lạnh lùng nói, “Khóc cái gì! Khóc tang sao! Sợ trẫm chết không được cho trẫm thêm đen đủi sao!”
Lời nói liên tục của Diệp Lan Chi đột nhiên dọa sợ Vũ tần, thật sự không khóc.

Diệp Lan Chi cắn răng, “Ngươi nghe rõ cho trẫm, bây giờ trong cung xảy ra chuyện, nếu tìm không thấy Đường Ngọc, Trần Thúc mang binh công thành bức vua thoái vị, trẫm chết, ngươi cũng đến chết theo đi!”
Vũ tần ngây ngốc, căn bản không biết hắn nói cái gì, nhưng nàng chưa bao giờ gặp qua dáng vẻ này của thiên tử, trước đây thiên tử vẫn luôn là người hiền lành thân cận……
Diệp Lan Chi buông tay, “Cút!”
Vũ tần không dám nói tiếp, vội vàng ra khỏi điện.

Diệp Lan Chi lại kêu một tiếng, “Khai chưa?”
Cấm quân đi vào, trầm giọng nói, “Bệ hạ, vẫn chưa khai.

”

Trong mắt Diệp Lan Chi nổi lên sát ý, “Tiếp tục bức cung, còn nữa, đánh chết hai cung nữ khác, trước mặt bọn chúng.

”

“Dạ!” Cấm quân lên tiếng đi làm!
Diệp Lan Chi giơ chân đá văng mảnh nhỏ dưới chân, ở trong cung của hắn! Vậy mà có người dám công khai đưa Đường Ngọc ra cung!
Đêm qua cung nữ gọi Mẫn Yên ngay cả một chữ còn chưa nói, hắn đã cho người đánh chết, hôm nay lại là cung nữ, lại là nội thị, còn có cấm quân!
Chung quanh long sàn của hắn, đều là loại ăn cây táo, rào cây sung!
Hắn không tin chỉ bằng mấy bè lũ xu nịnh này có thể thuận lợi mang Đường Ngọc đi, hoặc là, do Trần Thúc động thủ sau lưng, cố ý mượn Bắc phạt làm quấy nhiễu tai mắt hắn, kỳ thật là cho tai mắt

trong cung cứu Đường Ngọc đi!
Hoặc là, trong cung này không biết có bao nhiêu người hướng về Trần Thúc cùng Đường Ngọc! Nếu không, bằng mấy người này, căn bản không có khả năng! Vậy trong cung này so với trong tưởng tượng của hắn càng không thể sống yên ổn!
Thực nhanh lại có cấm quân tới, "Bệ hạ, trong thành đã lục soát qua một lần, không phát hiện được Kính Bình Hầu phu nhân!"
Lời đối phương còn chưa dứt, Diệp Lan Chi cũng đã quát, "Tiếp tục lục soát, lục soát tìm được người mới thôi! Trước khi không tìm được người, một con ruồi cũng không thể bay ra khỏi kinh!"
Cấm quân lên tiếng
Đại quân Trần Thúc sắp tiếp cận, chỉ còn mấy ngày nữa liền sẽ công thành!
Nếu không có Đường Ngọc làm con tin, tường thành cùng cung tường này đều không ngăn được Trần Thúc!
Tâm Diệp Lan Chi không phải là không có hoảng hốt.

Hiện giờ Yến Hàn chia ba phần, trong nước đều là chút cỏ đầu tường, tân triều suy thoái, Vạn Châu cường thịnh, đều ước gì leo lên Trần Thúc, nếu nói Trần Thúc công thành, có người sẽ phản chiến mở cửa thành hắn cũng tin!
"Mang Văn Quảng lại đây!" Diệp Lan Chi nắm chặt lòng bàn tay.

Khi Văn Quảng bị cấm quân kéo tới, toàn thân đều là vết máu, có máu của chính mình, cũng có máu của cung nữ lúc trước bị đánh chết
"Trẫm hỏi lại ngươi một lần, Đường Ngọc đi nơi nào?" Diệp Lan Chi âm ngoan.

Văn Quảng cười nhạt, "Nô tài sao biết cô cô đi nơi nào? Nô tài chỉ phụ trách đưa cô cô ra cung, còn chuyện khác tự nhiên cái gì cũng không biết.

"
Diệp Lan Chi nhăn chặt mày, uy hiếp nói, "Vì Trần Thúc cùng Đường

Ngọc bỏ đi tánh mạng đáng giá sao?”
Văn Quảng cười nói, “Nếu không có cô cô cùng hầu gia, nô tài sớm đã chết vài lần, hiện giờ có chết, cũng là mệnh số đã tận, bệ hạ cho người giết ta là được.

”

Diệp Lan Chi tiến lên phía trước, giáng xuống cho hắn một bạt tai.

Văn Quảng phun ra một ngụm máu tươi, kịch liệt ho khan hai tiếng.

Diệp Lan Chi lạnh giọng, “Ngươi thật cho rằng trẫm không dám giết ngươi?”
Văn Quảng còn đang ho khan, không lên tiếng nữa.

Diệp Lan Chi gằn giọng nói, “Kéo xuống đi, tiếp tục ép hỏi, bức đến khi nào hắn mở miệng mới thôi.

”

Cấm quân kéo người đi.

Văn Quảng kỳ thật nói đúng, hắn thật không dám giết hắn ta!
Nếu hành tung Đường Ngọc chỉ có một mình hắn ta biết được, trước khi cấm quân tìm thấy Đường Ngọc ở kinh thành, hắn cũng chỉ có thể giữ lại hắn ta!
Lại có cấm quân đi vào, “Bệ hạ, trong kinh vẫn không có tin tức!”
Diệp Lan Chi cũng phát hoảng hốt, “Cho người đi tìm, toàn bộ người trong cung biết Đường Ngọc, đều bắt lại khảo vấn, trẫm cũng không tin, trong cung này không có một người phun ra được chút gì! Đi!”
Cấm quân theo lệnh đi làm.

Không đầy thời gian một nén nhang, lại có cấm quân đi vào, “Bệ hạ, cổng thành Tào thành đã bị phá, đóng quân An Bắc không ngăn lại, nhanh nhất, Kính Bình Hầu còn ba ngày là sẽ đến kinh thành.

”

Cấm quân nói xong, sắc mặt Diệp Lan Chi trắng bệch.

Ba ngày……
So với tưởng tượng còn nhanh hơn!
Trần Thúc ở không tiếc hết thảy tranh thủ thời gian!
Trong kinh tràn ngập nguy cơ, trong cung tràn ngập nguy cơ, chính hắn cũng tràn ngập nguy cơ!
Diệp Lan Chi bực bội đến cực điểm, lại có nội thị quan nói, "Đỗ công công có việc muốn gặp bệ hạ!"
Diệp Lan chi nhíu mày, "Đỗ Thanh Hồng? Hắn tới làm cái gì?"
Nội thị quan nói, "Đỗ công công nói, hắn biết chuyện Văn Quảng.

"
Diệp Lan Chi hơi khựng
! !.

"Ngươi nói là hợp viện?" Diệp Lan Chi bán tín bán nghi.

Đỗ Thanh Hồng nói, "Dạ, bởi vì Văn Quảng với nô tài có chút không hợp, cho nên nô tài vẫn luôn có chút lưu ý đến chuyện của Văn Quảng, mấy ngày trước đây, thật ra hắn không tự mình ra cung, nhưng vừa lúc nô tài ra cung thu mua, hai lần đều gặp được đồ đệ của Văn Quảng đi về hợp viện ở thành Tây"
Diệp Lan Chi nhìn hắn.

Đỗ Thanh Hồng nói, "Hợp viện thành Tây kia thực hẻo lánh, lúc ấy nô tài chỉ cảm thấy việc này có chút kỳ quặc, còn chưa kịp cho người tra.

Nhưng nghe nói trong cung đang tìm người, nô tài nhớ tới tối hôm qua gặp được Văn Quảng, hắn vốn muốn suốt đêm ra cung, nhưng không biết vì nguyên nhân gì lại quay về.

Đồ đệ Văn Quảng lần này vốn là muốn đi cùng hắn ra cung, nhưng đồ đệ hắn sau khi ra cung lại không trở về, nô tài nghĩ, có thể đi hợp viện hay không? Rốt cuộc, nơi đó hẻo lánh, bình thường cấm

quân tìm không được, cũng sẽ không đi tìm……”
“Cho người đi lục soát!” Diệp Lan Chi đã bất chấp có phải ở hợp viện hay không
Hợp viện, Đường Ngọc cùng Lâm Huy cũng chưa nói chuyện.

Hợp viện ở nơi hẻo lánh, ngoại trừ hôm qua có cấm quân đi ngang qua, cũng không có người khác đi vào lục soát
Kinh thành rất lớn, cấm quân chưa chắc có thể lục soát tới nơi này, chỉ là chung quanh nơi này thường thường an toàn, Trần Thúc có thể mau chóng đến kinh thành hay không, cũng không biết bao lâu nữa.

Bây giờ trong kinh đã không an ổn, kỳ thật bọn họ đã luống cuống hết đầu óc
Lâm Huy kỳ thật sợ hãi đến phát run, nhưng vẫn an ủi nàng, “Cô cô, đừng sợ, không nhất định có thể tìm tới nơi này, chúng ta có lẽ có thể trốn được mấy ngày.

”
Đường Ngọc gật đầu.

Nàng cũng không biết có thể trốn được bao lâu?

Nhưng trong lòng bởi vì chuyện mấy người Văn Quảng, đã rất khó chịu, mấy người Văn Quảng chỉ cần ở trong cung, hẳn là dữ nhiều lành ít, bởi vì do nàng, đã liên lụy biết bao nhiêu người.

Mà nàng ở chỗ này, tuy rằng tạm thời an ổn, lại cũng không biết kế tiếp như thế nào, ngày mai như thế nào? Tương lai mờ mịt, trong lòng thấp thỏm không cách nào buông xuống được
Còn có hài tử trong bụng nàng
Đường Ngọc hít sâu một hơi, tận lực làm mình bình tĩnh……
Tới gần tảng sáng, Đường Ngọc mới dựa vào góc tường đi vào giấc ngủ, đến gần giờ Thìn, bỗng nhiên nghe được tiếng bước chân liên tiếp, Đường Ngọc bừng tỉnh, Lâm Huy cũng bừng tỉnh.

“Có cấm quân tới! Cô cô, đi mau!” Lâm Huy từ khe cửa sổ nhìn thấy.

Cảnh tượng bây giờ cùng khi rời cung trước đây giống nhau, bỗng nhiên phát sinh, căn bản không kịp phản ứng, một tia chuẩn bị cũng đều không có
Lâm Huy dẫn nàng từ cửa sau đi ra ngoài, nhưng cửa sau cũng có cấm quân
Cửa hông!
“Cô cô, đi cùng ta!” Lâm Huy hoảng loạn, Đường Ngọc đuổi theo, bởi vì sợ hãi, cũng bởi vì khẩn trương, kỳ thật dưới chân có chút nhũn ra, nhưng một khắc cũng không dám dừng
Đi đến chỗ ngã rẽ, Lâm Huy đột nhiên dừng lại, đưa chủy thủ trong tay cho nàng, “Cô cô, phía trước chính là cửa hông, cửa hông có thể đi ra ngoài, đoạn đường này quá dài, tùy thời đều sẽ bị phát hiện, Lâm Huy không đi cùng cô cô, ta dẫn dắt cấm quân rời đi, cô cô nhân cơ hội đi đi, có thể tìm được nơi nào ẩn thân, liền ẩn thân, cố không được nhiều hơn nữa rồi.

”
Lâm Huy run rẩy, “Cô cô, ta đi đây!”
“Lâm……” Đường Ngọc muốn gọi hắn, nhưng hắn đã chạy về hướng ngược lại
Đường Ngọc rơi lệ đầy mặt, nhưng biết nếu không đi, Lâm Huy cũng sẽ chết không công ở chỗ này, Đường Ngọc bước nhanh hướng ra cửa hông, phía sau nghe được tiếng cấm quân kinh hô, ở chỗ này, đuổi theo!
Là hướng ngược lại!
Đường Ngọc khóc không thành tiếng.

Đường đi cửa hông rất dài rất dài, dường như nghe được âm thanh đao kiếm, Đường Ngọc rốt cuộc tới chỗ cửa hông, mới vừa ra khỏi cửa, lại thấy có hơn mười cấm quân canh giữ ở nơi này.

Đường Ngọc ngơ ngẩn, xoay người muốn trở về, nhưng bị ngăn lại.

Có cấm quân đối chiếu với bức họa, “Tìm được rồi, là Kính Bình Hầu

phu nhân!”
Đường Ngọc cả kinh.

Đối phương đang muốn duỗi tay bắt nàng, đột nhiên, bị mũi tên bắn trúng, hơn mười cấm quân xung quanh cũng không kịp phản ứng, có người trúng tên, cũng có người tiến lên động thủ, thực mau hơn mười cấm quân bị giải quyết sạch sẽ.

Đường Ngọc nhìn về phía đối phương, đối phương kéo khăn che trên mặt xuống, bởi vì mới vừa rồi đánh nhau còn có chút thở dốc, “Thật là ngươi, Đường Ngọc!”
Nhiều cấm quân xuất động như vậy, cửa trước, cửa sau, cửa hông đều là người, hắn không biết xảy ra chuyện gì, vừa lúc theo tới chỗ cửa hông, kết quả vừa lúc nhìn thấy là nàng.

Hắn cho rằng nhìn lầm, cấm quân vì sao lại bắt Đường Ngọc như vậy?
Nhưng xác thật là Đường Ngọc.

Đường Ngọc ngơ ngẩn, “Lưu Thanh Phong?”.

Chương 133: 133: Rời Kinh

"Đường Ngọc.....!Cô nương?" Những người bên cạnh Lưu Thanh Phong cũng kéo khăn che mặt xuống, kinh ngạc nhìn về phía Đường Ngọc.
Trước đây khi áp tiêu, cùng Đường Ngọc đi Bình Nam, khi đó Đường Ngọc rõ ràng là nam nhân nha, sao.....!sao lại thành cô.....!Cô nương?
Tiếp theo là người thứ hai, người thứ ba, người thứ tư.....
Đi cùng Lưu Thanh Phong có hơn mười người, lại có năm sáu người đã từng gặp qua Đường Ngọc, đều là tiêu sư lúc ấy nàng đi cùng Lư gia tiêu cục về Bình Nam!
Đường Ngọc chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày ở kinh thành, sẽ gặp lại những người này trong hoàn cảnh như vậy, nhưng nếu không phải gặp được mấy người Lưu Thanh Phong bọn họ, nàng hẳn là một lần nữa rơi vào tay cấm quân bị áp giải về trong cung, nàng sẽ lại rất khó trốn thoát khỏi tay Diệp Lan Chi, cũng sẽ làm mấy người Văn Quảng hy sinh không công
Đường Ngọc tựa như sống sót sau tai nạn, lại nói không rõ khổ sở ở trong đó.
"Đường Ngọc cô nương, ngươi không sao chứ?"
"Đường Ngọc cô nương, ngươi như thế nào ở chỗ này?"
"Đường Ngọc cô nương, sao lại có cấm quân truy bắt ngươi?"
Chính vào thời điểm thế cuộc rung chuyển, có thể gặp được bạn cũ ngay lúc này, đặc biệt là ở trong tay cấm quân tân triều, tự nhiên càng thêm quan tâm.
Lưu Thanh Phong nhìn nàng một cái, lại nhìn những người kia nói, "Rời đi trước rồi nói."
Nơi này đều là thi thể cấm quân, thực mau sẽ có cấm quân khác đuổi lại đây, nhanh nhất chính là cấm quân tại hợp viện.
Quả thực, người canh gác khẩn trương nói, "Người tới!"
Lưu Thanh Phong huýt sáo, có xe ngựa từ nơi xa chạy tới, nhưng mọi người đều không lên xe ngựa, khi xe ngựa lập tức chạy ngang

qua trước mặt, Lưu Thanh Phong nhìn nàng nói, "Đi."
Đường Ngọc đuổi theo, người phía sau cản lại, mấy người đi xuyên qua hẻm, mà cấm quân từ hợp viện ra tới đều đuổi theo hướng xe ngựa vừa chạy.
Đường Ngọc vừa hiểu ra, xe ngựa là để che giấu tai mắt người khác, cấm quân bị xe ngựa dẫn đi, bọn họ mới có thể an toàn rời khỏi nơi này.
Tuy rằng không hiểu đám người Lưu Thanh Phong đi về nơi nào, nhưng đi cùng bọn hắn, hẳn là tạm thời an ổn.
Trước mắt thời cuộc trong kinh vẫn thực loạn như cũ, Đường Ngọc cầm cái ly, vừa uống nước ấm, vừa nghe vài người trước đây trong tiêu cục nói về chuyện trong kinh
Đường Ngọc mới biết Trần Thúc thật sự muốn tấn công kinh thành, cho nên không ít thế gia cùng bá tánh trong kinh nghe hơi mà chạy.
Nghe hơi chạy không phải sợ Kính Bình Hầu công thành, mà là sợ thiên tử phát điên trước lúc thành bị công phá.
Trong kinh có lời đồn, nói thiên tử trước đây khi còn ở An Bắc, đã giết không ít bá tánh An Bắc chạy trốn, không phải lần đầu, cho nên mỗi người trong kinh đều cảm thấy bất an.
Mấy ngày trước đây, còn có thể lần lượt ra khỏi thành.
Bọn họ vốn cũng muốn đi một đường ra khỏi thành, nhưng bởi vì có việc còn chưa có làm xong, qua một đêm, bỗng nhiên trong kinh giới nghiêm, sau đó bất luận kẻ nào cũng đều không cho xuất nhập.
Bọn họ bỗng nhiên bị nhốt ở kinh thành, buổi sáng ra ngoài hỏi thăm tin tức xảy ra chuyện gì, sau đó gặp được Đường Ngọc.
Đường Ngọc bỗng nhiên nghĩ, có phải do bởi vì Văn Quảng cứu nàng ra cung không?
Diệp Lan Chi dự đoán nàng nhất định không kịp ra kinh, cho nên phong tỏa kinh thành, sau đó giới nghiêm, truy tìm bốn phía.

Bởi vì vừa mới nói Trần Thúc sắp công thành, nếu Diệp Lan Chi không có nàng ở trong tay làm lợi thế, rất có thể sẽ bị Trần Thúc bức vua thoái vị.....
Trong đầu Đường Ngọc không ngừng nghĩ tới chuyện này
Đường Ngọc cũng nghe từ miệng mấy người này nói, liên lụy bởi náo động trong kinh, Lư gia tiêu cục sớm đã không còn.

Lưu Thanh Phong nói thiên tử hung ác nham hiểm, trong kinh cũng không phải chỗ có thể ở lâu, bây giờ là loạn thế, loạn thế xuất anh hùng, cho nên một ít bọn họ đều nguyện ý trực tiếp đến cậy nhờ Lưu thành.
Cho nên, bây giờ bọn họ là người Lưu thành
Đường Ngọc ngoài ý muốn.
Triệu Văn Vực ở Lưu thành xưng đế, Lưu Thanh Phong đầu phục tiểu hầu tử?
Đường Ngọc nhớ tới lần trước khi thấy tiểu hầu tử, dường như đã thật lâu, hiện giờ, Lưu thành cùng Vạn Châu, tân triều, đã chia ba phần Yến Hàn, hoàn toàn không giống như trước
Mà lần trước nàng gặp mặt Lưu Thanh Phong, là rất lâu về trước, khi ở Miểu thành.....
Đường Ngọc đang suy nghĩ, lại nghe mấy người nói, một đoạn thời gian trước, tiêu đầu mang theo hơn hai mươi người bọn họ trở về kinh, tìm hiểu tin tức, cũng làm một ít việc bí mật, kết quả bỗng nhiên gặp trong kinh sinh biến.
Nghe đồn, thiên tử bắt cóc Kính Bình Hầu phu nhân, Kính Bình Hầu giận dữ dẫn binh tiến Bắc thảo phạt.
Cũng không biết lời đồn là thật hay giả.
Nhưng chuyện bọn hắn mới làm xong, còn chưa kịp đi, lại sắp sửa khai chiến, cho nên bọn họ hẳn phải rời kinh, vì vậy hôm nay ra đây tìm hiểu tình huống, không nghĩ tới ở lân cận hợp viện phát hiện rất nhiều cấm quân, tiêu đầu nói nhìn xem sao lại thế này, kết quả nhìn thấy có cấm quân ở bên cửa ôm cây đợi thỏ.
Lại sau đó, người bọn họ nhìn thấy là Đường Ngọc, tất cả đều sửng sốt.
Tiêu đầu nói, cứu người trước!
Vì vậy mới có một màn lúc trước.....
Đường Ngọc rốt cuộc biết rõ ngọn nguồn, nhưng có thể ở kinh thành gặp được Lưu Thanh Phong cùng người Lư gia tiêu cục trước đây, là ngoài ý muốn, cũng là may mắn.
Chỗ này là tầng hầm ngầm, cho nên tương đối an toàn.

Nhưng khi có người đến người đi, mọi người vẫn đều không lên tiếng.
Lưu Thanh Phong mới vừa đi hỏi thăm tình hình, cách hồi lâu mới trở về.
"Trước mắt trong kinh cũng không an ổn, ngươi như thế nào lại ở chỗ này? Cấm quân vì sao muốn bắt ngươi?" Lưu Thanh Phong vừa đến, người khác biết tiêu đầu có việc muốn nói cùng Đường Ngọc, đều thối lui.
Lưu Thanh Phong nhớ rõ nàng ở Miểu thành Bình Nam, lúc ấy hắn đi tìm nàng, còn gặp được.....
Gặp được vị hôn phu của nàng
Lưu Thanh Phong hành sự thẳng thắng, thích, cũng sẽ không làm ra chuyện chen chân người khác
Cho nên ngày đó từ Miểu thành rời đi, về lại kinh thành
Gặp phải loạn thế, trong kinh nếu đã không thể sống được, không bằng tranh đua một hồi, kiến công lập nghiệp, đổi cách sống khác
Hắn vốn hàng năm chạy tiêu, những việc này dễ như trở bàn tay, cho nên ở Lưu thành lăn lộn, cũng dần dần từ tiểu tốt trước đây không có tiếng tăm gì đến thiên hộ, đến thiên tướng.
Đều là đao thật kiếm thật tranh đua mà có
Lần này đến kinh thành, cũng là phụ trách đón toàn gia một thế gia quan trọng trong kinh đi Lưu thành, việc này cần bí mật tiến hành, nhưng ai ngờ bỗng nhiên phong thành.
Bọn họ đều bị nhốt ở trong kinh.
Càng không nghĩ tới, sẽ gặp Đường Ngọc ở kinh thành
Chuyện của hắn, trước đây người khác đã nhắc tới cùng Đường Ngọc, bọn họ là người Lưu thành, nàng là người Vạn Châu, tuy có lập trường riêng, nhưng bây giờ Trần Thúc cùng Triệu Văn Vực đều đến thảo phạt Diệp Lan Chi, xem như đồng minh tạm thời, hơn nữa, Lưu Thanh Phong làm người chính trực, vừa rồi lại mới cứu tánh mạng nàng, nàng cũng tin được hắn
Đường Ngọc vừa lúc uống xong ly nước ấm trong tay, liền buông cái ly, hít sâu một hơi, nhẹ giọng nói, "Ta là Kính Bình Hầu phu nhân."

Đường Ngọc nói xong, trong mắt Lưu Thanh Phong từ hơi kinh ngạc, đến kinh ngạc, đến kinh ngạc ngây người.

Đường Ngọc tiếp tục nói, "Người trước đây ngươi gặp ở Miểu thành, chính là Kính Bình Hầu Trần Thúc."
Trong mắt Lưu Thanh Phong đã hoàn toàn là khiếp sợ!
Kính Bình Hầu Trần Thúc?
Hắn vẫn luôn cho rằng Kính Bình Hầu là kiêu hùng một phương, là người giống như Tấn đế, nhưng khi đó người nhìn thấy, rõ ràng là ôn hòa nho nhã, như công tử khiêm nhường.....
Nhưng Lưu Thanh Phong biết Đường Ngọc sẽ không nói dối, chỉ là nhất thời có chút khó tiêu hóa.
Thật lâu sau, Lưu Thanh Phong mới trầm giọng, "Thì ra lời đồn tân đế bắt cóc Kính Bình Hầu phu nhân là thật sự.....!Khó trách Kính Bình Hầu sẽ mang binh Bắc phạt."
Lưu Thanh Phong đã gặp Kính Bình Hầu khi ở cùng Đường Ngọc, ánh mắt đều là ôn nhu cùng ái mộ.
Lần này tân triều sợ là đã dẫm tới trên đầu Kính Bình Hầu rồi, thu không nổi cục diện.....
Đường Ngọc tiếp tục nói, "Ta bị bắt cóc đến trong cung, trước đây người trong cung đã liều chết cứu ta ra ngoài, vừa rồi bọn họ nói trong kinh giới nghiêm, cửa thành phong tỏa hẳn là bởi vì ta.

Đêm qua ta trốn ở hợp viện, hôm nay cấm quân liền tới hợp viện, nếu không phải gặp được các ngươi, khả năng....."
Đường Ngọc nén giọng.
Lưu Thanh Phong chuyển mắt nhìn nàng, trầm giọng nói, "Đường Ngọc, tốc độ lần này Kính Bình Hầu tiến Bắc rất mau, hẳn là còn khoảng ba ngày nữa liền sẽ đến kinh thành, trước mắt tùy tiện ra kinh không nhất định an toàn, còn dễ dàng bại lộ, không bằng tìm chỗ an toàn, chờ Kính Bình Hầu nhập kinh."
Đường Ngọc gật đầu.
Kỳ thật Lưu Thanh Phong nói, vừa rồi nàng đã nghĩ tới.
Cùng với mạo hiểm rời kinh, bị người bắt được, dùng để áp chế Trần Thúc, còn không bằng tìm một nơi an toàn, vẫn luôn chờ đến lúc Trần Thúc nhập kinh, như vậy kỳ thật là ổn thỏa nhất, cũng là an toàn nhất.
Lưu Thanh Phong đứng dậy, "Ngươi trước cứ an tâm ở chỗ này, ta nghĩ cách thông báo Kính Bình Hầu."

Đường Ngọc ngước mắt nhìn hắn, trong mắt hơi kinh ngạc.
Lưu Thanh Phong nói, "Lần này bệ hạ và Kính Bình Hầu cùng nhau thảo phạt tân triều, lập trường của Lưu thành cùng Vạn Châu cũng không bất đồng, ta giúp ngươi, cũng là giúp Lưu thành."
Đường Ngọc nhìn nhìn hắn, mắt lộ ra cảm kích, "Đa tạ, Lưu Thanh Phong."
Lưu Thanh Phong lại nói, "Nơi này là biệt uyển của Phó gia ở kinh thành, chỗ tầng hầm ngầm này có thể ẩn nấp, nhưng không cam đoan tuyệt đối an toàn, ngươi ở một chỗ cùng chúng ta trước, nếu đến lúc đó phát sinh ngoài ý muốn, hai ngày này chúng ta nhất định cần rời kinh, ta lại cùng ngươi thương nghị."
Đường Ngọc gật đầu.
Lưu Thanh Phong ra khỏi phòng.
Từ tối hôm qua đến bây giờ, hoàng hôn qua đi đã vào đêm, vì an toàn, trong tầng hầm ngầm cũng không có bao nhiêu ánh sáng, nhưng có thể xuyên thấu qua khe hở nhìn thầy bầu trời đầy sao.
Từ khi ra khỏi cung, vẫn luôn gặp nguy hiểm trùng trùng, Đường Ngọc không thể chợp mắt.

Bây giờ ở cùng một chỗ với Lưu Thanh Phong, ngược lại có thể an ổn nhắm mắt.
Đường Ngọc duỗi tay khẽ vuốt bụng, thực nhanh là có thể nhìn thấy cha rồi

Nàng thật sự mỏi mệt đến cực điểm, rốt cuộc cũng được an ổn phút chốc, tay Đường Ngọc đặt ở bụng, ngủ say.
Lúc tỉnh lại thời, sắc trời đã sáng hẳn, nàng ngủ được một thời gian kha khá, cũng đã sắp đến trưa.
Ánh mặt trời xuyên thấu qua khe hở chiếu xuống dưới, lại là một ngày mới, cũng là ngày an ổn nhất, sau khi nàng đến kinh thành.

Có lẽ do không lâu trước đây vẫn luôn khẩn trương lo lắng, bây giờ có thể buông lỏng, nhưng cả người có chút choáng váng.
"Đường Ngọc?" Khi Lưu Thanh Phong gọi nàng, nàng còn có chút mơ màng hồ đồ.
Lưu Thanh Phong cảm thấy không đúng, "Đường Ngọc, ngươi làm

sao vậy?"
Đường Ngọc khẽ nhíu mày, "Ta cảm thấy có chút không thoải mái."
"Nơi nào không thoải mái?" Lưu Thanh Phong mới vừa hỏi xong, cả người cứng đờ, vết máu.....
Chờ khi Đường Ngọc lại tỉnh, đã ở một gian phòng khác
Không phải tầng hầm ngầm trước đây
Đường Ngọc có chút mệt, mơ mơ màng màng nghe đại phu nói cùng Lưu Thanh Phong, "Hẳn là do khẩn trương, phu nhân có thai hơn ba tháng, thai tượng vẫn ổn, nhưng cũng không thể lại bị kinh hách, tốt nhất nên an tĩnh dưỡng thai, đây là phương thuốc dưỡng thai"
Lưu Thanh Phong lên tiếng, lại đưa bạc cho đối phương, "Còn xin lang trung bảo mật."
Đối phương gật đầu, "Phó gia có ân với ta, biết được lời nào nên nói.

Đã cho người sắc thuốc, cho phu nhân dùng trước."
"Được." Lưu Thanh Phong lên tiếng.
Đợi lang trung rời đi, Đường Ngọc kêu một tiếng, "Lưu Thanh Phong."
Lưu Thanh Phong tiến lên, biết nàng mới vừa nghe thấy, "Ngươi động thai khí cần tĩnh dưỡng, tùy tiện mang đại phu đến chỗ ẩn thân không an toàn, ta chỉ có thể mang ngươi tới nơi này."
Lưu Thanh Phong không biết làm như vậy sẽ có kết quả gì, nhưng mà, đạo nghĩa giang hồ, hắn không thể mặc kệ; nhưng an toàn của người khác cũng quan trọng, cho nên hắn mang Đường Ngọc tới nơi này, nơi có quan hệ tốt với Phó gia
"Nghỉ ngơi trước đi, uống thuốc xong lại nói." Lưu Thanh Phong nói không nhiều lắm.
Đường Ngọc gật đầu, lại mơ mơ màng màng ngủ
Chờ một lát sau, Lưu Thanh Phong mang thuốc tới, nàng uống vào, lại tiếp tục ngủ một đêm, ngày thứ hai tỉnh lại, liền cảm giác bụng đã khá hơn nhiều.
Trong thành đã bắt đầu có cấm quân lục soát, nơi như y quán, đối phương rất ít tới, nhưng cũng đã tìm thấy được chỗ y quán, Lưu Thanh Phong ứng đối cho qua, hắn cùng phu nhân nhập kinh, ở chỗ

này an thai.
Buổi sáng một lần, buổi trưa một lần, đến hoàng hôn lục soát hai đợt.
Đường Ngọc biết Diệp Lan Chi đã hoàn toàn nóng nảy.
Đó chính là Trần Thúc thật sự tới gần.....
Nàng cũng muốn nói cho Trần Thúc, nàng bây giờ an ổn, Lưu Thanh Phong đã nghĩ cách, hiện giờ, chỉ có thể tận lực cầu nguyện không ra trắc trở gì
Ban đêm, Lưu Thanh Phong cảnh giác, động tĩnh rất nhỏ, Lưu Thanh Phong ban đêm đều tỉnh, từ xa nhìn lại, thấy có rất nhiều cấm quân.

Lưu Thanh Phong thấy một người làm ở dịch quán vừa nhìn bức họa trong tay cấm quân, vừa chỉ chỉ chỗ bọn họ
Đợt này thủ lĩnh cấm quân cũng thấy được hắn.
Lưu Thanh Phong lập tức quay trở lại, "Đường Ngọc, có cấm quân đuổi tới."
Đường Ngọc cắn môi.
"Đi." Tính tình Lưu Thanh Phong chú ý cẩn thận, ngày thứ nhất đến y quán liền thăm dò đường chung quanh, mang theo Đường Ngọc từ cửa sau vào hẻm nhỏ, sau đó lại vòng một ít đường, ra khỏi y quán.
Mới ra y quán, thấy trên đường có không ít người, bọn họ muốn rời đi, cũng bị chen chúc trong đám người.

Lưu Thanh Phong sợ người khác đụng trúng nàng, chỉ có thể che chở.
Nhưng thấy đám người đi về cửa thành Nam
Kính Bình Hầu lập tức công thành, không ít thế gia cần phải đi, Lưu Thanh Phong trực giác Phó gia cũng hẳn ở trong đó, những thế gia này kích động bá tánh đánh vào cửa thành.
Lưu Thanh Phong sợ tân đế nổi điên, sẽ cho người bắn tên.
Muốn chen ra ngoài, nhưng chen không được!
Cuối cùng, bị đám đông xô đẩy đến cửa thành Nam
Đường Ngọc cắn môi, hẳn là không thoải mái, Lưu Thanh Phong thấy người chung quanh càng ngày càng nhiều, chỉ sợ sẽ xảy ra vấn đề.

Phía trước đã có người cùng cấm quân xung đột, cấm quân nhìn thấy nhiều người như vậy cũng bị dọa, thật sự không biết có nên bắn chết những bá tánh này không, nhưng hẳn là có thế gia ở đây, trong cấm quân cũng có người bị thu mua, trong hỗn loạn cùng giằng co, có người mở cửa thành, mọi người chen chúc ra ngoài
Lưu Thanh Phong không có cách nào, che chở Đường Ngọc cùng ra khỏi cửa thành, nhưng người chung quanh thật sự quá nhiều, căn bản không chen ra khỏi được
Lưu Thanh Phong lo lắng, "Đường Ngọc, ngươi không sao chứ?"
Đường Ngọc lắc đầu, "Có một ít không thoải mái."
Lưu Thanh Phong cắn răng, tận lực ngăn cản người khác, "Kiên trì trong chốc lát, đám người tan ra thì tốt rồi, ra kinh, chúng ta đi tìm Kính Bình Hầu."
Đường Ngọc gật đầu, tín niệm này cũng duy trì nàng.
Chỉ là bỗng nhiên, sau cửa thành có tiếng vó ngựa vang lên, Lưu Thanh Phong quay đầu nhìn lại, thấy là thủ lĩnh cấm quân trước đây ở dịch quán!
"Đường Ngọc, đi!" Lưu Thanh Phong cõng nàng lên
Bây giờ bị bắt được, nhất định sẽ xảy ra chuyện, nơi này người quá nhiều, đối phương cũng không thấy được hắn.
Nhưng người chung quanh không biết đã xảy ra chuyện gì, nhìn thấy có cấm quân đuổi theo, liền điên cuồng chạy vội khắp nơi
Lưu Thanh Phong cõng Đường Ngọc nhanh chóng rời đi, chỉ là người chung quanh quá nhiều, cấm quân phía sau vì hù dọa, cũng kéo cung bắn tên.

Mũi tên rơi xuống chung quanh bọn họ, bốn phía tình huống càng thêm hỗn loạn.
Đổi lại người khác, lúc này nhất định bó tay hết cách, nhưng Lưu Thanh Phong trầm ổn mang theo Đường Ngọc đi một đoạn xa
Nơi nơi đều là bá tánh tản ra, thế gia chạy trốn, tiếng khóc, tiếng la, tiếng thét chói tai, Đường Ngọc cảm thấy trong đầu "Ong ong" rung động.
Nhưng cấm quân không đuổi theo hướng bọn họ chạy
"Đường Ngọc không có việc gì chứ?" Lưu Thanh Phong lại kêu một tiếng.

Đường Ngọc nhẹ giọng nói, "Ừm."
Lưu Thanh Phong biết nàng khẳng định không tốt.
Bây giờ sắp đến tảng sáng, tránh được cấm quân liền an toàn, Lưu Thanh Phong cần xen lẫn vào trong trong đám người, đã đi suốt một đêm, đã cách xa, nhưng tiếng vó ngựa cấm quân tiến dần đến phía sau
Khi Lưu Thanh Phong quay đầu lại, lần nữa lại nhìn thấy thủ lĩnh cấm quân kia, đối phương cũng nhìn thấy hắn, "Đuổi theo! Đằng kia!"
Trong bóng đêm, Lưu Thanh Phong chạy như bay, nhưng bởi vì Đường Ngọc dần mất đi ý thức, không có sức lực ôm chặt hắn, liền thuận thế trượt xuống, Lưu Thanh Phong sợ nàng ngã xuống, chỉ phải dừng lại.
Nhưng bóng đêm hỗn độn, Lưu Thanh Phong bước hụt, từ chỗ đất lở bên cạnh lăn xuống, lăn ra ngoài rất xa.
Cấm quân ghìm ngựa, đường dốc sâu như vậy, lại ở thời điểm đen nhánh còn chưa đến tảng sáng, "Lục soát!"
Thủ lĩnh cấm quân ra lệnh, chung quanh đều nháo nhào xuống ngựa lục soát
Bất chợt, pháo tín hiệu trên bầu trời đồng thời vang lên, tất cả cấm quân đều sửng sốt, tâm thần hoảng hốt nhìn về phía thủ lĩnh, thủ lĩnh cấm quân sắc mặt trắng bệch, nuốt thật mạnh trong cổ họng, Kính Bình Hầu công thành!
"Còn lục soát tiếp không?" Có cấm quân hỏi.
Thủ lĩnh cấm quân nhìn nhìn pháo tín hiệu trong không trung, lại nhìn nhìn đường dốc đen nhánh phía trước, trầm giọng nói, "Đi!".

Chương 134: 134: Trần Trường Doãn

Từ tảng sáng đến buổi trưa, đóng quân vẫn luôn công thành.

Trong tám cửa thành, bốn cửa đông tây nam bắc lại thêm bốn cửa hông Đông Bắc, Tây Bắc, Tây Nam, Đông Nam, đóng quân cùng nhau đồng loạt công thành, thế công mãnh liệt
Từ tảng sáng, từng đợt công thành liên tiếp từng đợt, hoàn toàn không có ngừng lại giữa chừng
Không chỉ có đóng quân Vạn Châu, còn có đóng quân Lưu thành, trong kinh giống như tòa thành bị vây kín, chẳng sợ tử thủ, công hãm cũng chỉ là vấn đề thời gian, căn bản không có khả năng có thể cứu viện! !
Lúc trước lật đổ phế đế, đóng quân của Trần Thúc cùng Diệp Lan Chi công thành ba ngày ba đêm, nội ứng ngoại hợp, công hãm một cửa thành.

Trần Thúc đã cùng hắn cá chết lưới rách, Triệu Văn Vực càng căm hận hắn, Diệp Lan Chi ở trong đại điện không nói một lời, biết hắn đã không còn đường lui.

Hiện giờ An Bắc, cũng sẽ không lại tiếp nhận hắn.

Nơi đó có vợ con hắn, nhưng ngày sau, cũng đều không phải! !
Cấm quân từng người nối theo nhau đi vào trong điện, hội báo chiến sự kinh thành bị vây công, từ lúc bắt đầu Diệp Lan Chi đã nghe không lọt tai
Nếu nhất định sẽ đến, chỉ còn là vấn đề thời gian, vậy hắn cứ chờ Trần Thúc cùng Triệu Văn Vực tại nơi này
Từ trước đây hắn cùng Trần Thúc khởi sự, chính là ở chỗ này lật đổ tiền triều, khi đó Trần Thúc còn một lòng theo hắn, khi đó Triệu Văn Vực còn như một con chó nhà có tang, nếu không phải Trần Thúc, hắn cũng sẽ giống hoàng tử công chúa tiền triều, đã sớm không còn

sống
A, người tính không bằng trời tính
Mới qua mấy năm ngắn ngủn?
Châm chọc chính là, hiện giờ người ở chỗ này chờ Trần Thúc, đổi thành hắn! !
Lưu thành cũng được, Vạn Châu cũng được, thậm chí là An Bắc, còn có kinh thành, tất cả mọi người đều ngóng trông thành phá, ngóng trông Trần Thúc chính tay đâm hắn.

Mà lúc này đây, đồng minh của Trần Thúc lại là Triệu Văn Vực.

Diệp Lan Chi cười nhạt.

Hắn vì giang sơn, vì quyền thế, ngay cả vợ con đều có thể vứt bỏ, nhưng Trần Thúc vì phu nhân, lại ngay lúc này mang quân tiến Bắc, mà Triệu Văn Vực lại không rút củi dưới đáy nồi, trực tiếp đi hỗ trợ Trần Thúc, hỗ trợ Vạn Châu, cùng Trần Thúc tấn công kinh thành?!
Sẽ đánh giặc sao?
Sẽ làm đế vương sao?
Diệp Lan Chi nhẹ cười mỉa, hắn vẫn không nghĩ ra, rõ ràng hai người kia, không một người nào thích hợp làm đế vương! Ngược lại cuối cùng rơi đài trước chính là hắn?
Diệp Lan Chi cười khẽ, nhìn ngày dần dần dâng lên ngoài kim điện, đến mặt trời ban trưa, lại đến bây giờ hoàng hôn mặt trời lặn, tựa như tân triều, phù dung sớm nở tối tàn! !
Diệp Lan Chi kỳ thật cho rằng kinh thành sẽ bị công phá vào tảng sáng hôm sau, hắn sẽ nhìn thấy Trần Thúc vào sáng hôm sau, nhưng không ngờ toàn bộ thủ vệ kinh thành chỉ cần hơn nửa ngày đã bị phá vỡ.

Hoàng hôn mặt trời lặn, cấm quân tới báo, "Bệ hạ, loạn quân đã đánh vào trong thành, giao phong cùng cấm quân trong cung.

"
"Thật mau.

" Trong giọng nói Diệp Lan Chi không có nửa phần cảm xúc, cấm quân kinh ngạc.

"Thỉnh bệ hạ rút khỏi nơi này.

" Cấm quân chống kiếm, quỳ một gối xuống đất.

"Rút lui? Rút đi nơi nào?" Diệp Lan Chi hỏi hắn.

Cấm quân hai mắt rưng rưng, "Bệ hạ, chúng ta về An Bắc đi.

"
Mắt Diệp Lan Chi hơi giật giật, vừa rồi mặt vẫn luôn không có biểu tình, bây giờ đã có phản ứng, "An Bắc đã không chứa được ta, ta không còn chỗ để đi, các ngươi đi thôi, ta ở chỗ này chờ Trần Thúc.

"
"Bệ hạ! ! " Cấm quân là người cũ từ An Bắc cùng đi theo hắn tới kinh thành, là tướng sĩ trước đây sống chết có nhau
Diệp Lan Chi nhìn về phía hắn, "Ngươi đi đi, thay trẫm đem cái này về cho phu nhân.

"
Cấm quân tiến lên, kinh ngạc nhìn hắn.

Trong miệng hắn gọi chính là phu nhân! !
Cấm quân tiếp nhận, là một chiếc nhẫn ban chỉ.

Diệp Lan Chi nói, "Nói với phu nhân, không có gì khác, muốn giữ thì giữ lại đi.

"
"Bệ hạ!" Nước mắt cấm quân rơi như mưa.

"Đi thôi, nếu không đi lại không kịp, đồ thay trẫm đưa đi, xem như

trẫm nhờ ngươi giúp tâm nguyện cuối cùng.

" Diệp Lan Chi nhìn hắn, "Đi!"
Cấm quân dập đầu, xoay người ra khỏi điện.

! !
Hoàng hôn một khi đến, rất nhanh đã vào đêm, không trung có vô số kể đạn tín hiệu xẹt qua.

Lần này vào đêm, ngoại trừ trước mặt hắn, trong cung không còn người nào nhớ đốt đèn, trong kim điện, nội thị quan hỏi, "Bệ hạ, đốt đèn không?"
Diệp Lan Chi nói, "Đều đốt.

"
Nội thị quan tiến lên, lấy bậc lửa thắp sáng tất cả cây đèn có trong kim điện, từ xa nhìn lại, chỉ kim điện mới có ngọn đèn dầu chiếu sáng một chỗ, các nơi khác tối đen như mực
Nhưng bắt đầu từ ngoài cửa cung, tường cung bị từng hàng cây đuốc ánh hồng.

Nhịp chạy bộ đều đặn vang lên khắp hành lang trong cung, ánh lửa cũng chiếu sáng nửa bên tường cung
Diệp Lan Chi ngước mắt nhìn về phía cách đó không xa, từng cây đuốc dạt qua thành một đường, biết là Trần Thúc cùng Triệu Văn Vực tới.

Ngoài kim điện, chỉ còn một hai trăm cấm quân tử thủ, nơi khác, gần như không còn nghe tiếng gọi ầm ĩ cùng tiếng đánh giáp lá cà, mảy may không có dáng vẻ bức vua thoái vị
Triệu Văn Vực ghìm ngựa, đóng quân Lưu thành phía sau hắn đều sôi nổi dừng lại.

Mấy năm nay Triệu Văn Vực chinh chiến tứ phương, ở trên sa trường đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, sớm đã không phải Tấn vương

tuổi trẻ khí thịnh trước đây, hiện giờ người khác nhìn đến hắn đều phải sợ hãi vài phần.

Tuy rằng lần này Công Tôn Đán không có theo tới, mà ở Lưu thành, nhưng phần lớn việc Triệu Văn Vực đã nghe Công Tôn tiên sinh nói xong, đương nhiên, cũng có lúc hắn không làm theo, thí dụ như bây giờ.

"Trần Thúc, ngươi đi đi.

" Triệu Văn Vực đạm thanh.

"Được.

" Trần Thúc lên tiếng.

Triệu Văn Vực chưa bao giờ thấy Trần Thúc cưỡi ngựa, Trần Thúc không biết cưỡi ngựa, một người như vậy, vẫn đi tới được ngày hôm nay, Triệu Văn Vực nhìn bóng dáng hắn, còn có đóng quân Vạn Châu vây quanh hắn
Triệu Văn Vực cúi đầu, nắm chặt dây cương trong tay
Đường Ngọc! !
Đường Ngọc bị Diệp Lan Chi bắt cóc, Trần Thúc nơi này với Diệp Lan Chi! ! Nhất định có chuyện muốn nói, hắn không nên xuất hiện
Trước mắt Triệu Văn Vực một màu đỏ tươi, vẫn đang cố nén xúc động vọt vào trong điện một đao chém chết Diệp Lan Chi
"Bệ hạ.

" Đóng quân phía sau tiến lên.

"Nói.

" Triệu Văn Vực trầm giọng.

Đóng quân nói, "Lục soát khắp nơi, không tìm được Kính Bình Hầu

phu nhân.

"
Triệu Văn Vực thấp giọng, "Tiếp tục tìm, lật tung cả hoàng cung cũng phải tìm.

"
"Tuân lệnh.

" Đóng quân nghe lệnh.

Bất chợt, Triệu Văn Vực sửng sốt, lại kêu, "Trở về.

"
Đóng quân tiến lên, "Bệ hạ.

"
Triệu Văn Vực làm như nhớ tới cái gì đó, nhìn về phía hắn, trầm giọng nói, "Đi tìm một nội thị quan gọi là Văn Quảng, xem có thể tìm được hay không!"
Đóng quân nghe lệnh.

Triệu Văn Vực cũng bỗng nhiên mới nghĩ đến, trước đây ở trong cung, Đường Ngọc cùng Văn Quảng là tốt nhất, nếu Văn Quảng còn ở trong cung, hẳn là lão nhân trong cung, có lẽ Văn Quảng sẽ biết! ! Hơn nữa, Văn Quảng sẽ không lừa bọn họ.

Trong lòng Triệu Văn Vực dường như bỗng nhiên bốc lên một chút hy vọng.

Trước kim điện, đánh giáp lá cà, âm thanh binh khí đâm vào máu thịt truyền đến, mấy năm nay Triệu Văn Vực chinh chiến sa trường, đã sớm quen thuộc, ngước mắt nhìn cấm quân tử thủ ngoài kim điện gần như toàn bộ ngã vào trong vũng máu, chỉ còn hơn mười người vừa rút đao, vừa lui về phía sau, muốn bảo vệ Diệp Lan Chi.

Kỳ thật cũng biết bảo vệ không được
Triệu Văn Vực cúi đầu.

*** Truyện chỉ đăng tại .

wattpad.

com/user/nhamy111***
Trần Thúc đi vào trong điện, trong điện đèn đuốc sáng trưng, liếc mắt một cái có thể thấy rõ thân ảnh huyền sắc long bào trên long ỷ
Là người đã từng cùng hắn uống rượu đàm đạo, gọi nhau huynh đệ, là người hắn cam nguyện cùng nhau bán mạng! ! lại muốn giết hắn, bỏ cha lấy con, rồi sau đó lại bắt cóc Đường Ngọc.

"Đường Ngọc ở nơi nào?" Trần Thúc trầm giọng.

Thanh âm hắn vang vọng trong kim điện, cấm quân khác cùng đóng quân cũng không dám lên tiếng.

Diệp Lan Chi cười nói, "Ngươi cũng đến nơi đây rồi, không phải nên thương lượng trước cùng Triệu Văn Vực, chia cắt các châu quận như thế nào, xử trí những hàng quân đó như thế nào, rồi ai tới làm hoàng đế hay sao?"
Trần Thúc tiếp tục tiến lên, "Ta hỏi Đường Ngọc ở nơi nào?"
Các cấm quân trên đầu mồ hôi lạnh chảy ròng, đối mặt với Kính Bình Hầu từng bước tới gần, ngăn không được, cũng không dám tiến lên, chỉ có thể từng bước lui ra phía sau.

Diệp Lan Chi cười cười, chống tay từ trên long ỷ đứng dậy, dưới che đậy của mười hai chuỗi ngọc tảo trên mũ miện, thấy không rõ thần sắc, lại từng bước một đi xuống điện thiên tử, "Sao ngươi không hỏi xem, trẫm đối xử nàng thế nào?"
Trần Thúc đạm thanh, "Bất luận nàng thế nào! ! "
Diệp Lan Chi hơi khựng
Trần Thúc nhìn hắn, "Diệp Lan Chi, nàng là chính thê của ta, ngươi

rõ ràng biết ta từ nhỏ đã thích nàng, ta vẫn luôn tìm nàng, ngươi rõ ràng biết! ! "
Diệp Lan Chi dừng chân, lạnh lùng nói, "Ta biết ngươi thích nàng thật lâu, còn biết ở thời điểm thử hôn, ngươi nhìn thấy Đường Ngọc, cả người đều tâm hoa nộ phóng, vô tâm với chuyện trong triều, chỉ muốn đi Bình Nam.

"
Trần Thúc tiếp tục tiến lên, "Bình an vô sự không phải tốt sao? Ta đã thay ngươi đoạt được ngôi vị hoàng đế, vì cái gì một hai phải bức ta đến tuyệt lộ? Đối với ngươi có chỗ gì tốt! Diệp Lan Chi! Ngươi làm thật tốt thiên tử của ngươi không được sao?"
Âm thanh Trần Thúc vừa rồi vẫn luôn thanh lãnh, bây giờ bỗng nhiên giận không thể kiềm chế
Cấm quân trong lòng sợ hãi, sôi nổi lui về phía sau, nhưng đã thối lui đến cầu thang bước lên long ỷ, đã không thể lui nữa, chỉ có thể từng bước bước lên cầu thang, tới gần Diệp Lan Chi
Thấy hắn tới càng gần, Diệp Lan Chi ngược lại cười càng lợi hại hơn, "Ngươi cảm thấy vì cái gì? Là ta không yên tâm Vạn Châu của ngươi, sợ Vạn Châu thế mạnh, cho nên luôn canh cánh trong lòng, luôn muốn giết ngươi để an tâm, phải không, Trần Thúc?"
Trần Thúc nhíu mày nhìn hắn.

Đúng, kỳ thật cho tới nay, hắn đều không nghĩ ra, Diệp Lan Chi vì sao nhất định phải cùng hắn đi tới nông nỗi này?
Hắn muốn Bình Nam, chính là không có ý tranh giành
Diệp Lan Chi rõ ràng có thể vẫn luôn bảo trì khoảng cách, hắn cũng sẽ không làm bất cứ chuyện gì, càng sẽ không đi tra chân tướng năm đó ở An thành
Bọn họ vẫn là huynh đệ!
Hắn không rõ, không rõ Diệp Lan Chi vì sao muốn như vậy.

Nhưng vừa rồi Diệp Lan Chi nói, vẫn làm nhiễu loạn lòng hắn, vô tình cảm thấy, Diệp Lan Chi còn có chuyện khác giấu ở đáy lòng, đây mới là nguyên nhân Diệp Lan Chi một mực phải đối phó hắn
Trần Thúc dừng chân, ngược lại là Diệp Lan Chi dần dần đi tới chỗ

hắn, "Trần Thúc, ngươi thông minh như vậy, vẫn luôn hiểu sai một chuyện, ngươi không phải đã cho người điều tra việc An thành sao? Cho rằng lúc ấy là ta diễn khổ nhục kế lừa ngươi phải không?"
Trần Thúc chau mày, không có lên tiếng.

Diệp Lan Chi cười nói, "Ta đây nói cho ngươi biết, ngay từ đầu, không có khổ nhục kế, ta chính là muốn giết ngươi ở An thành, cũng an bài người giết ngươi, cho nên, ngày ấy ở An thành, căn bản không phải khổ nhục kế gì hết, chính là ta muốn giết ngươi!"
Trần Thúc ngơ ngẩn, sắc mặt trắng bệch, vẫn đứng ở chỗ cũ, "Vì cái gì?"
So với khổ nhục kế của Diệp Lan Chi, càng làm cho hắn khiếp sợ hơn chính là câu Diệp Lan Chi mới vừa nói kia! !
"Vì cái gì, Diệp Lan Chi?" Hắn chưa bao giờ nghĩ tới khi đó Diệp Lan Chi muốn giết hắn.

Diệp Lan Chi tiếp tục nói, "Không nghĩ tới đúng không, ta cũng không nghĩ tới, An thành ngày đó, ngươi nói cùng ta thiên gia bất nhân, thế đạo này sớm hay muộn cũng thay đổi, nếu có người làm thiên tử, ngươi hy vọng là ta, bởi vì ta có quyết đoán, lại có đảm đương, ta làm thiên tử, ngươi sẽ dùng lực của Vạn Châu ủng hộ ta.

Khi đó ta bỗng nhiên suy nghĩ, đúng vậy, ta vì sao muốn giết ngươi? Ngươi có thể giúp ta lấy thiên hạ a ~ nhưng lúc ấy đã không còn kịp rồi, tử sĩ đã động thủ, trừ phi là ta, người khác đều cản không được, cho nên vì sao ta có thể chắn bốn đao giúp ngươi, bởi vì đối phương căn bản chính là người của ta, không dám giết ta! ! "
Trần Thúc nắm chặt đầu ngón tay, "Diệp Lan Chi!"
Diệp Lan Chi cười nói, "Có phải vẫn còn nghi vấn đúng không, ta vì cái gì nhất định phải giết ngươi?".

Chương 135: 135: Trần Trường Doãn 2

Mắt Trần Thúc u ám, Triệu Văn Vực lại bỗng nhiên vọt vào, "Trần Thúc!"
Triệu Văn Vực nói, "Văn Quảng mấy ngày trước đây đã đưa Đường Ngọc ra cung, Đường Ngọc không xảy ra chuyện ở trong cung, ta đã cho người đi hợp viện tìm.

"
Mắt Trần Thúc mờ mịt, như sống sót sau tai nạn
"Đường Ngọc không có việc gì.

" Triệu Văn Vực cũng nhẹ nhàng thở ra, một đường này, lòng hắn đều thấp thỏm, phảng phất như bây giờ mới thả lỏng
Mà Triệu Văn Vực bỗng nhiên nhìn thấy Diệp Lan Chi, kẻ thù gặp nhau đỏ mắt.

Bây giờ biết Đường Ngọc đã không ở trong cung, Triệu Văn Vực cũng không có cố kỵ khác, Triệu Văn Vực lập tức rút đao tiến lên, vừa tiến lên, vừa nhìn Trần Thúc nói, "Nói xong chưa? Ta đã sớm muốn giết kẻ điên này thay nhà ta báo thù!"
Triệu Văn Vực đã sớm không còn là Tấn vương thời niên thiếu, người mang binh đi đánh giặc, trên người mang theo sát khí, hắn còn là quân vương một cõi, trong ánh mắt cũng lăng liệt, người khác căn bản ngăn không được.

Đóng quân phía sau Triệu Văn Vực đi theo tiến lên, thực mau, cấm quân bên cạnh Diệp Lan Chi đều bị chém giết.

Triệu Văn Vực không cho người khác hỗ trợ, còn ném đao cho Diệp Lan Chi.

Đầu lĩnh cấm quân phía sau bực bội, "Bệ hạ! Ngài đã quên tướng gia

dặn dò!"
Triệu Văn Vực bực nói, "Phiền chết được, tương phụ lại không ở đây, ta còn giết không được Diệp Lan Chi! Tới a, Diệp Lan Chi, ngươi không phải An Bắc hầu, chiến công hiển hách sao?"
Diệp Lan Chi cắn răng, vốn không định giãy giụa, lập tức bị Triệu Văn Vực khiêu khích, nắm đao hai người chém giết một chỗ.

Đóng quân Lưu thành nhìn đến đau đầu.

Nhưng Trần Thúc vẫn luôn không nói chuyện, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm về phía Diệp Lan Chi.

Đường Ngọc không ở trong cung, đã cho người đi tìm, trong lòng hắn hơi thả lỏng.

Nhưng đồng thời, lời Diệp Lan Chi mới vừa nói vẫn làm đáy lòng hắn gợn sóng, lúc ở An thành, Diệp Lan Chi vốn muốn giết hắn! !
Không phải khổ nhục kế.

Sau lúc ở An thành, hắn theo Diệp Lan Chi khởi sự, Diệp Lan Chi mạo hiểm bỏ cha giữ con, cũng muốn giết hắn.

Trần Thúc nhìn hắn.

Diệp Lan Chi trước đây là An Bắc hầu, phòng thủ phương Bắc, cũng coi như kiêu dũng thiện chiến, Triệu Văn Vực cũng vậy, hai người chém đến cả người đều đầy thương tích, cấm quân đi theo Triệu Văn Vực một chút biện pháp đều không có.

Nhưng chung quy mấy năm nay Diệp Lan Chi ở trong cung, so không được với Triệu Văn Vực mấy năm nay vẫn luôn chinh chiến sa trường, lại tuổi trẻ
Cho nên cấm quân xem đến hãi hùng khiếp vía, lại vẫn biết bệ hạ sẽ không xảy ra chuyện, không có tiến lên hỗ trợ.

Nhưng Diệp Lan Chi không cam lòng, thực không cam lòng, tuy rằng

cũng có mấy đao làm Triệu Văn Vực bị thương, lại cũng bị Triệu Văn Vực một chân đá ngã lăn trên cầu thang, khi hắn muốn đứng lên, Triệu Văn Vực đâm một đao vào bụng hắn
Diệp Lan Chi không thể không ngồi quỳ xuống
Bây giờ cả người Diệp Lan Chi vết thương chằng chịt, không còn chỗ nào nguyên vẹn.

Hốc mắt Triệu Văn Vực màu đỏ tươi, hắn rốt cuộc, đã thay cả nhà báo thù! !
Diệp Lan Chi mắt thấy Trần Thúc từng bước đến gần, Diệp Lan Chi cố chịu đựng đau nhức trong bụng
Trần Thúc nửa ngồi xổm xuống, trầm giọng nói, "Vì cái gì, Diệp Lan Chi?"
Diệp Lan Chi đã không có sức lực có thể uy hiếp đến Trần Thúc, một bên lại có Triệu Văn Vực, người khác vẫn chưa tiến lên.

Diệp Lan Chi tự giễu cười nói, "Trần Thúc, ta vốn là họ Trần, là năm đó Kính Bình Hầu, cũng chính là cha ngươi vứt bỏ nương ta, Diệp gia là cữu cữu ta! ! Ngươi biết ta vì sao muốn giết ngươi không, Trần Thúc? Ngươi chết, ta mới có thể lấy về thứ ta nên có, nhưng mà ngươi nói ngươi muốn giúp ta đoạt giang sơn, giang sơn kia tự nhiên tốt hơn Vạn Châu nhiều"
Trần Thúc cứng đờ.

Diệp Lan Chi tiếp tục cười nhạo, "Nhưng sau khi đoạt được giang sơn thì sao? Trần Thúc, ta không phải được chim bẻ ná, mà ta vốn hận ngươi, hận Trần gia các ngươi.

"
Trần Thúc trầm giọng, "Diệp Lan Chi! Ngươi nói bậy!"
Đau nhức từ bụng Diệp Lan Chi truyền đến, "Người cũng sắp chết, ta cần gì nói bậy! Trần Thúc, ta hận Trần gia các ngươi, một nhà Trần gia trên dưới đều chết, nhưng còn thừa lại ngươi, nếu không phải thái nãi nãi che chở ngươi, Vạn Châu từ từ cường thịnh, ta muốn thay thế, ta đã sớm giết ngươi!"

Trần Thúc cắn răng.

Miệng Diệp Lan Chi chảy ra máu tươi, "Chúng ta là huynh đệ, nhưng chưa từng có cái gọi là huynh đệ tình thâm!.

.

"
Trần Thúc hai mắt đỏ bừng, nhưng Diệp Lan Chi đã ngã về phía trước
Triệu Văn Vực tiến lên, "Hắn đã chết.

"
Hắn không nghe rõ cuối cùng Diệp Lan Chi nói gì với Trần Thúc, nhưng rõ ràng cảm thấy Trần Thúc không tốt lắm.

"Trần Thúc ngươi không sao chứ?" Triệu Văn Vực nhíu chặt mày.

Trần Thúc lắc đầu đứng dậy, nhưng đáy mắt màu đỏ tươi bị Triệu Văn Vực nhìn thấy
Diệp Lan Chi đã chết, thủ lĩnh cấm quân bên cạnh Triệu Văn Vực tiến lên, "Bệ hạ, tướng gia dặn dò, tân đế vừa chết, bệ hạ nên cùng Kính Bình Hầu, thương nghị xử trí tân triều như thế nào.

"
Triệu Văn Vực nhìn về phía Trần Thúc, biết bây giờ trong lòng Trần Thúc chỉ có Đường Ngọc.

Quả thực, Trần Thúc xoay người, "Tùy ngươi.

"
Thủ lĩnh cấm quân kinh ngạc, mắt thấy Trần Thúc ra khỏi kim điện, người phía sau hắn cũng đuổi theo, Triệu Văn Vực nhìn thủ lĩnh cấm quân một bên nói, "Hắn tới chính là để tìm phu nhân hắn, chuyện khác, hắn căn bản không thèm để ý, cùng hắn thương nghị cái gì?"
Thủ lĩnh cấm quân cũng không lên tiếng.

Triệu Văn Vực than nhẹ.

Vốn rằng, hắn còn tưởng chỉ mình hắn không muốn làm hoàng đế.

Bây giờ còn có một người
Kỳ thật, hắn cũng không biết, làm hoàng đế có cái gì tốt?
Rõ ràng trước đây khi còn ở trong cung, vô ưu vô lự làm Tấn Vương của hắn thật tốt, hắn nhớ rõ khi đó hắn nói cùng Đường Ngọc, hắn hy vọng cả đời làm Tấn Vương nhàn nhàn tản tản, tốt nhất có thể mang mẫu phi hắn ra khỏi cung nhìn bầu trời khắp nơi, Yến Hàn mới có bây nhiêu lớn nha, còn có Thương Nguyệt, Nam Thuận, Tây Tần, Phong Đại, Khương Á, Bắc Á, Tây Nhung, Đông Lăng, nhiều nơi như vậy! !
Khi đó Đường Ngọc nói, nàng chỉ muốn về nhà cùng bà ngoại.

Thời gian trôi qua nhanh quá a, cảnh còn người mất, đảo mắt đều đã thay đổi
*** Truyện chỉ đăng tại .

wattpad.

com/user/nhamy111***
Trần Thúc ra khỏi điện, Trần Phong đón đi lên, thở hồng hộc, "Hầu gia, ta cùng người Tấn đế đi đến hợp viện, phu nhân không có ở hợp viện, tìm người gần đó hỏi thăm, nói hai ngày trước có cấm quân đi hợp viện bắt người, xác thật đã chết một nội thị quan, nhưng không tìm được phu nhân, không biết phu nhân đi nơi nào! ! "
Đáy lòng đang buông lỏng của Trần Thúc lại lần nữa treo lên.

Nàng đã chạy ra khỏi cung, nhưng vẫn bị cấm quân đuổi theo, nàng còn có thai! !
Đáy lòng Trần Thúc tựa dao sắt xẹt qua, "Tìm, tiếp tục tìm, lật tung kinh thành cũng phải tìm được phu nhân!"

"Vâng!" Trần Phong không dám chậm trễ.

Trần Thúc chuyển mắt, ánh mắt dừng ở một bên, Văn Quảng?
Hắn ở Vạn Châu đã gặp qua Văn Quảng! !
Mới vừa rồi, Triệu Văn Vực nói là Văn Quảng liều chết đưa Đường Ngọc ra ngoài, Trần Thúc bước nhanh tiến lên, Văn Quảng muốn khom mình hành lễ với hắn, nhưng thật sự nhúc nhích không được, chỉ có thể nhẹ giọng nói, "Văn Quảng gặp qua hầu gia.

"
Trần Thúc liếc mắt một cái nhìn qua, biết hắn chịu không ít tra tấn, bây giờ đứng còn không vững, "Văn Quảng, ta cùng A Ngọc đa tạ ngươi.

"
Văn Quảng nhẹ giọng nói, "Chỉ là không biết cô cô đi nơi nào, an ổn không! ! "
Văn Quảng nghe nói Lâm Huy chết ở hợp viện, Lâm Huy chết, bên cạnh cô cô hẳn là không có người nào, hắn nghĩ mà sợ.

Văn Quảng nói xong, lại có đóng quân bắt Đỗ Thanh Hồng đưa lại đây.

Đỗ Thanh Hồng bị dọa ngốc, nhanh chóng quỳ xuống, nhưng ngẩng đầu nhìn thấy Văn Quảng cùng Kính Bình Hầu ở một chỗ nói chuyện, sắc mặt Đỗ Thanh Hồng xanh mét.

Văn Quảng nói cùng Trần Thúc, "Vừa rồi nô gia nhờ đóng quân đi bắt hắn, chính là hắn, cô cô vốn hắn không có việc gì chờ tại hợp viện, là hắn nói cùng thiên tử, cô cô có khả năng ở hợp viện.

"
Đỗ Thanh Hồng sợ tới mức hồn phi phách tán, "Văn Quảng ngươi đừng ngậm máu phun người! Ta không có, ta không có!"
Trần Thúc nhìn về phía Đỗ Thanh Hồng, Đỗ Thanh Hồng bỗng nhiên nói, "Hầu gia, ta biết Vũ tần hậu cung còn có mấy hoàng tử trốn ở

nơi nào!"
Trước đây hắn chính là dựa vào cái này giữ lại mạng trước mặt Diệp Lan Chi không nói, còn một bước lên mây
Trần Thúc không có lên tiếng, Đỗ Thanh Hồng tức khắc cảm thấy có chút sợ, vội vàng tiến lên, dập đầu nói, "Hầu gia còn muốn biết cái gì, nô gia cái gì cũng biết, hầu gia trước đây vào cung, không đụng tới người trong cung, trong cung đều nhận hầu gia, hầu gia, nô gia nguyện làm trâu làm ngựa, ra sức trâu ngựa cho hầu gia!"

Trần Thúc nhìn về phía Văn Quảng, "Giao cho ngươi xử trí.

"
Đỗ Thanh Hồng cả người cứng đờ.

Triệu Văn Vực cũng từ kim điện ra ngoài
Lần này bức vua thoái vị, căn bản không có bao nhiêu cấm quân chống cự, cung nhân nghe nói là Kính Bình Hầu vào cung, căn bản cũng không chạy trốn hoặc chạy loạn, cho nên trong cung ngược lại không có máu chảy thành sông.

Mắt thấy lập tức đến tảng sáng, Triệu Văn Vực nói, "Trần Thúc, sẽ tìm được Đường Ngọc.

"
Trần Thúc gật đầu.

Triệu Văn Vực tiến lên, vỗ vỗ bả vai hắn, "Thực mau sẽ có tin tức.

"
Trần Thúc lại lần nữa gật đầu.

Trong lúc đó, lại có đóng quân bước nhanh đi vào, "Bệ hạ!"
Đóng quân tiến lên đưa vào lỗ tai, nghe thấy một câu hai mắt Triệu Văn Vực trợn tròn, "Người ở nơi nào?"
Đóng quân đáp, "Trong một thôn xóm ngoài hai mươi dặm ở ngoại ô kinh thành"

Triệu Văn Vực nhìn về phía Trần Thúc, "Trần Thúc, tìm được Đường Ngọc!"
Trần Thúc nắm chặt đầu ngón tay
*** Truyện chỉ đăng tại .

wattpad.

com/user/nhamy111***
Triệu Văn Vực cùng Trần Thúc ở trong xe ngựa đi về thôn xóm Lưu Thanh Phong nói, cũng nói cùng Trần Thúc lời đóng quân mới nói vừa rồi, "Trong quân Lưu thành có thiên tướng tên là Lưu Thanh Phong, trước đây ta lệnh hắn tới kinh thành đưa Phó gia an toàn rời kinh trước khi giao chiến, là Lưu Thanh Phong cứu Đường Ngọc.

"
Trần Thúc cảm thấy tên này nghe qua ở nơi nào
Triệu Văn Vực tiếp tục nói, "Lưu Thanh Phong trước đây là người Lư gia tiêu cục, hình như là nói, có quen biết trước với Đường Ngọc, vừa lúc gặp được Đường Ngọc ở trong cung, cứu Đường Ngọc từ trong tay cấm quân, cho nên Đường Ngọc vẫn luôn ở cùng một chỗ với Lưu Thanh Phong"
Trần Thúc thấp giọng nói, "Ta đã gặp hắn.

"
Triệu Văn Vực ngoài ý muốn.

Trần Thúc nhớ vì sao quen cái tên này, lúc trước hắn cho Trần Phong đi gửi tiêu, tiện thể cho Đường Ngọc về Bình Nam, lúc ấy Trần Phong cho hắn xem qua danh sách, tiêu đầu tên gọi Lưu Thanh Phong, cho nên hắn có ấn tượng.

Khi ở Miểu thành, còn có một tiêu đầu đuổi theo, hắn nghe Đường Ngọc gọi là Lưu tiêu đầu.

Đó chính là Lưu Thanh Phong.

Triệu Văn Vực tiếp tục nói, "Lưu Thanh Phong làm người ổn thỏa, lại biết Đường Ngọc, may mắn Đường Ngọc gặp được, nếu không nếu như bị người Diệp Lan Chi bắt trở về, mới là hiểm cảnh.

"
Triệu Văn Vực may mắn.

Nhưng đáy lòng Trần Thúc tựa như thắt chặt

Hơn hai mươi dặm ngoại ô kinh thành, khoảng cách này không phải khoảng cách xe ngựa! !
Đường xa như vậy
Trong lòng Trần Thúc nặng nề
*** Truyện chỉ đăng tại .

wattpad.

com/user/nhamy111***
Chờ tới Phạm thôn, xe ngựa dừng lại trong thôn
Thôn xóm như vậy không có y quán, đều là đại phu trong nhà, khi Trần Thúc đi vào, nhìn thấy Lưu Thanh Phong trong sân
Lưu Thanh Phong nhìn nhìn hắn, sửng sốt, hắn đã từng gặp người này, Lưu Thanh Phong chắp tay, "Kính Bình Hầu.

"
Trần Thúc gật đầu chào hỏi.

Triệu Văn Vực đi vào sau Trần Thúc
Lưu Thanh Phong chắp tay, "Bệ hạ.

"
Lưu Thanh Phong trầm giọng nói, "Phu nhân ở trong phòng còn chưa tỉnh, đại phu nói động thai khí, vạn hạnh chính là ngày thường phu nhân bảo dưỡng tốt, hài tử bình an, nhưng phu nhân nhất định phải nằm trên giường nghỉ ngơi, không được lại bị kinh hách.

"
Trong lòng Trần Thúc kích động, vén mành đi vào, không có việc gì thì tốt rồi
Hắn thấp thỏm, may mắn cùng áy náy pha lẫn một chỗ, cực kỳ phức tạp, lại khó có thể hình dung.

Khi đi vào, thấy Đường Ngọc nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch, khóe môi cũng không có huyết sắc.

Trần Thúc tiến lên, "A Ngọc, ta tới rồi! ! "
Chóp mũi Trần Thúc hơi hơi đau xót, nhưng Đường Ngọc vẫn nhắm mắt lại, là đang ngủ
Hắn cúi người, dán chóp mũi lên chóp mũi nàng, "A Ngọc, chó con tới rồi, nàng đừng làm ta sợ.

"
Có lẽ do chóp mũi dính dính, Đường Ngọc hơi hơi giật mình mở mắt, Trần Thúc thấy nàng tỉnh, trong cổ họng nhẹ nuốt, "A Ngọc!"
Đường Ngọc nhìn nhìn hắn, trong mắt nửa là ngoài ý muốn, nửa là kinh ngạc, nửa là đề phòng, "Trần Trường Doãn! ! "
Trần Thúc hơi giật mình.

Đường Ngọc vốn muốn chống tay ngồi dậy, hắn duỗi tay ấn nàng xuống, "A Ngọc, trước đừng nhúc nhích.

"
Đường Ngọc kinh ngạc nhìn hắn, không biết bởi vì hành động thân mật của hắn, hay do tiếng kêu A Ngọc từ miệng hắn
Trần Thúc cũng lại lần nữa sửng sốt.

"Mới rồi nàng vừa gọi ta là gì?" Trần Thúc phản ứng lại.

Đường Ngọc nhìn quanh bốn phía, nhìn nhìn hắn, nhẹ giọng nói, "Trần Trường Doãn a.

"

Trần Trường Doãn! !
Chỉ khi nàng tức giận mới gọi hắn như vậy, còn nữa, đó là trước đây ở Miểu thành, khi nàng mới vừa gặp hắn.

Chương 136: 136: Lo Lắng

Trong lòng Trần Thúc vô cùng hoảng hốt, càng nhìn ra mê hoặc từ trong mắt nàng

Không chỉ có mê hoặc nhìn hắn, mà còn mê hoặc nhìn nhìn bốn phía, lại bởi vì tính tình cẩn thận, không trực tiếp hỏi đây là nơi nào, mà thật cẩn thận quan sát một vòng, sau đó lại ngước mắt nhìn hắn, nhạt giọng nói, "Sao ngươi lại ở chỗ này?".

Ủng hộ chính chủ.

Chương 137: 137: Nhẫn Nại

"Ngươi chuẩn bị làm như thế nào?" Trong sân viện, Triệu Văn Vực và Trần Thúc cùng sóng vai dạo bước.
Diệp Lan Chi đã chết, tân triều đã sụp đổ.
Lần này công thành, tổng cộng chỉ dùng hơn nửa ngày, không ít cấm quân cùng An Bắc quân đều biết không có chi viện, thành phá chỉ là vấn đề thời gian, cho nên thương vong cũng không nhiều……
Lần này Kính Bình Hầu cùng Tấn đế nhập kinh, bá tánh cơ hồ không có bị liên lụy
Mà khi vào cung, cấm quân canh gác cửa cung cơ hồ cũng không chống cự.
Bây giờ, tân triều sụp đổ, cục diện rối rắm của tân triều vẫn còn, vẫn cần xử lý.
Nhưng không ngờ chỗ Đường Ngọc……
Mặc kệ như thế nào, bây giờ, Trần Thúc tìm được Đường Ngọc, vậy chính là Đường Ngọc an ổn.
Trần Thúc đáp, "Không nghĩ được nhiều như vậy, ta chỉ muốn ở cạnh nàng nhiều hơn."
Triệu Văn Vực hít sâu một hơi, "Ta thấy Đường Ngọc thật sự không nhớ……"
Trần Thúc nói, "Hơn tháng nay, một mình nàng khẳng định kinh sợ, là ta vẫn luôn không có mặt, bây giờ, nàng nhớ cũng được, không nhớ cũng chẳng sao, ta chỉ muốn canh giữ bên cạnh nàng."
Triệu Văn Vực dừng chân, "Trần Thúc, bên phía Diệp Lan Chi, chúng ta cần phải chấm dứt."
Trần Thúc nhìn hắn, "Ngươi muốn làm như thế nào?"
Triệu Văn Vực nói, "Lưu thành diệt không được Vạn Châu, Vạn Châu cũng diệt không được Lưu thành, Lưu thành cùng Vạn châu vốn cũng không có lý do nhất định phải xảy ra xung đột.

Diệp Lan Chi đã chết, đất đai của tân triều, có thể chia thành hai, ngươi và ta mỗi người chiếm nửa giang sơn, không quấy rầy lẫn

nhau.

Gặp loạn thế lâu như vậy, vốn vận số Yến Hàn đã tận, trong lòng bá tánh đã sớm chán ghét chiến loạn kéo dài như vậy, suốt ngày không được yên ổn.

Diệp Lan Chi chết, Lưu thành cùng Vạn Châu chưa chắc không thể hoà bình sống chung, còn bá tánh thì an bình."
Trần Thúc đáp, "Ta không muốn xưng đế."
Triệu Văn Vực cười nói, "Trần Thúc, ngươi cho rằng ta muốn?"
Bất chợt, Trần Thúc cũng rũ mi cười cười.
Triệu Văn Vực lại nói, "Vạn Châu ngươi binh hùng tướng mạnh, Lưu thành ta cũng chiếm cứ một phương, kinh đô không nhất định một hai phải là trong kinh, ta đã lập kinh đô Lưu thành, ngày sau cũng sẽ tiếp tục lấy Lưu thành làm kinh đô, Trần Thúc, ngươi nhanh chóng chuẩn bị đi."
Trần Thúc không lên tiếng.
Triệu Văn Vực tiếp tục nói, "Vận số Yến Hàn đã tận từ lâu, trong lòng bá tánh tiếng oán than dậy đất, Diệp Lan Chi đã chết, ngày sau, ta sẽ sửa Yến Hàn thành Bắc Yến.

Yến Hàn trước đây như thế nào, đều có lịch sử phán xét, ngày sau Bắc Yến thịnh thế là do ta khai sáng!"
Triệu Văn Vực nói xong, đưa tay ra trước, "Môi hở răng lạnh, Bắc Dự trước đây đã không có, chung quanh có Tây Tần, Khương Á, Thương Nguyệt, Bắc Á chực chờ, ngươi ta ngày sau cùng nhau trông coi, như thế nào?"
Thật lâu sau, Trần Thúc duỗi tay.
Hai người vỗ tay.
Triệu Văn Vực gọi cấm quân bên cạnh dẫn ngựa tiến lên, lát sau nhảy lên ngựa, "Trần Thúc, ta ở phế đô chờ ngươi."
"Được." Trần Thúc lên tiếng.
Nhìn Triệu Văn Vực giơ roi đánh ngựa chạy đi, Trần Thúc nhớ tới nhiều năm trước, lúc mới gặp Triệu Văn Vực trong cung, khi đó Triệu Văn Vực vẫn là một hài tử mới lớn không biết nông sâu, bị hắn

trừng mắt một cái cũng sẽ không rét mà run
Hiện giờ, đã rong ruổi sa trường, xưng đế Lưu thành
"Trần Phong." Trần Thúc gọi một tiếng.
Trần Phong tiến lên.
Trần Thúc nói, "Thay ta mời Phùng thúc cùng Uy thúc tới một chuyến."
"Vâng." Trần Phong lên tiếng.
Chuyến tiến quân lên Bắc lần này, Hồ Quang Thư, Cố Tới giữ Vạn Châu, người đi cùng Trần Thúc là Phùng Vân, Vương Uy cùng Vạn Siêu.
Trần Thúc rất rõ, vừa rồi Triệu Văn Vực nói, không phải nói vô duyên vô cớ
Nếu Lưu thành và Vạn Châu cùng dẫn binh chinh phạt, vậy chỉ cần tân triều sụp đổ, Lưu thành cùng Vạn Châu sẽ lập tức gặp phải vấn đề như vậy
Triệu Văn Vực hẳn đã cân nhắc trong lòng hồi lâu.
Phải đưa ra quyết định
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Phùng Vân cùng Vương Uy, Vạn Siêu đều ở kinh thành, muốn tới nơi này cần có thời gian.
Khi Trần Thúc đi vào, Đường Ngọc đã uống xong thuốc an tĩnh đi vào giấc ngủ.

Hai ngày này, khí sắc của Đường Ngọc rõ ràng có chuyển biến tốt đẹp rất lớn, đại phu dặn dò tiếp tục nghỉ ngơi.
Trần Thúc tiến lên, nhẹ nhàng ngồi xuống mép giường
Nàng nghiêng người ngủ, hẳn là ngủ say, đá chăn xuống dưới.
Trần Thúc duỗi tay, đắp chăn lên cho nàng, tay nàng vẫn để ngoài chăn, lại giơ tay nắm lấy tay nàng, bỗng nhiên trầm giọng nói, "A Ngọc, nếu nàng khỏe thì có phải tốt hơn không? Ta có việc muốn thương lượng cùng nàng, nàng khẳng định cũng nghĩ giống như ta."
Trong mắt Trần Thúc có chút vỡ vụn, cũng nắm tay nàng đặt ở bên môi nhẹ nhàng chạm chạm, "Không sợ, chó con ở đây"
Trần Thúc đứng dậy, hôn trán nàng.
Rồi sau đó, lại thả tay nàng vào trong chăn

Ngoài viện có tiếng vó ngựa truyền đến, hẳn là Phùng Vân, Vương Uy lần lượt tới, Trần Thúc nhẹ giọng nói, "Lát nữa ta trở lại"
Chờ Trần Thúc vén mành lên, tiếng bước chân ra khỏi phòng, Đường Ngọc mới hơi hơi mở mắt, cũng chậm rãi chống tay ngồi dậy.
Nàng có chút sợ hẳn……
Nhưng vừa rồi khi hẳn nắm lấy tay nàng đặt bên môi nhẹ nhàng chạm, thấp giọng nói lời thân mật, đáy lòng không hiểu sao có chút khổ sở.
—— ngươi cùng Trần Thúc có đứa con trai, gọi là Sơ Lục
—— tân đế biết tình cảm của ngươi cùng Trần Thúc rất tốt, nên cho người bắt cóc ngươi nhập kinh áp chế Trần Thúc, lần này ngươi xảy ra chuyện, hẳn lập tức liền suất quân tiến Bắc, một khắc cũng chưa chậm trễ.
—— Đường Ngọc, người mà ngươi không cần sợ nhất chính là Trần Thúc.
Đường Ngọc hơi chau mày
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Ngoài phòng, Trần Thúc dừng chân, quay đầu lại nhìn nhìn trong phòng.
Hẳn và nàng có bao nhiêu quen thuộc, làm sao không biết nàng ngủ thật hay giả ngủ, hẳn không vạch trần, nàng mới cảm thấy an tâm
Mặc dù biết có một ngày nàng sẽ khôi phục, nhưng hẳn không hy vọng nàng nhớ tới bất luận một ngày lo lắng hãi hùng nào
Nhớ không nổi, vậy bắt đầu lại lần nữa
Trần Thúc khẽ nhắm mắt
……
Đường Ngọc lặng lẽ thông qua khe hở nhìn về bên ngoài cửa sổ, thấy ngoài viện có người lần lượt tới trong sân, đều nhìn Trần Thúc chắp tay, "Hầu gia!"
Đường Ngọc cũng nghe Trần Thúc kêu một tiếng "Uy thúc", "Phùng thúc".
Trong phòng bên cạnh, Phùng Vân cùng Vương Uy hỏi, "Đã tìm được Quân phu nhân sao?"
Trần Thúc gật đầu, "Tìm được rồi, chỉ là…… A ngọc đụng vào đầu, khả năng không nhớ một số việc, đoạn thời gian này, con cần phải dùng nhiều chút thời gian bên cạnh nàng."

Phùng Vân cùng Vương Uy khẩn trương, "Phu nhân không có việc gì chứ?" "Đại phu xem qua chưa?"
Trần Thúc đáp, "A Ngọc động thai khí, đại phu nói cần nghỉ ngơi, con phải ở chỗ này một thời gian, cho nên hôm nay gọi Uy thúc cùng Phùng thúc tới đây thương nghị chuyện tân triều cùng phế đô."
Nhắc tới hai chữ phế đô, Phùng Vân cùng Vương Uy đều cảm giác khẩn trương.
Đô thành bị bỏ không dùng nữa mới có thể gọi phế đô
Từ miệng hầu gia nếu nói ra hai chữ phế đô này, đó chính là Lưu thành không tính dời đô, mà hầu gia hẳn là cũng sẽ không thiết lập nơi này thành đô thành.
Phùng Vân cùng Vương Uy đều mơ hồ ngửi ra một tia vi diệu.
Trần Thúc nói, "Uy thúc, Phùng thúc, hôm nay Triệu Văn Vực đưa ra ý kiến, thiên hạ chia hai, hắn sẽ đổi tên thành Bắc Yến, cùng con bảo vệ"

Phùng Vân cùng Vương Uy đều kinh ngạc.
"Đây là ý Công Tôn Đán?" Phùng Vân ngoài ý muốn.
"Chưa chắc." Trần Thúc hít sâu một hơi, "Hẳn là ý của Triệu Văn Vực"
Vương Uy tiếp xúc cùng Lưu thành nhiều nhất, Vương Uy kinh ngạc, "Triệu Văn Vực không phải luôn luôn nghe Công Tôn Đán sao?"
Trần Thúc nói, "Triệu Văn Vực cá tính tiêu sái, chưa chắc mọi chuyện đều nghe Công Tôn Đán, lần này Công Tôn Đán không tới kinh thành cùng Triệu Văn Vực, đó là có ý định muốn xem tự hắn quyết định như thế nào.

Công Tôn Đán rất lợi hại, cũng đang chậm rãi thử thuần phục Triệu Văn Vực thành một đế vương đủ tư cách, nhưng Triệu Văn Vực có tính tình của mình, sẽ không nghe Công Tôn Đán hết mọi chuyện, bọn họ còn đang thuần phục lẫn nhau, một người muốn thuần phục đối phương thành đế vương đủ tư cách, một người khác lại muốn thuần phục đối phương thành tương phụ có thể hợp tính tình với hắn"
Phùng Vân trầm giọng nói, "Hầu gia nghĩ như thế nào?"
Trần Thúc nhìn về phía hai người bọn họ, "Phùng thúc, Uy thúc, con

muốn nghe ý tứ hai người."
Vương Uy dẫn đầu nói, "Nếu Triệu Văn Vực nói không phải nói chơi lường gạt, mạt tướng cảm thấy ổn a! Hầu gia, quân hầu cùng xưng đế chỉ kém một bước, không ai gánh nổi vị trí này hơn hầu gia"
Vương Uy nói xong, Trần Thúc nhìn về phía Phùng Vân, "Phùng thúc?"
Phùng Vân nói, "Hầu gia, lão thần cùng Tấn Bác Hầu nghĩ giống nhau, Vạn Châu tích lũy đầy đủ, chưa chắc không thể, mấy năm nay Yến Hàn liên tục chiến loạn, bá tánh lầm than, trong nước còn trăm nghìn việc cần phải làm.

Triệu Văn Vực làm như vậy, ngược lại đã đơn giản hóa các mâu thuẫn này"
Vương Uy nói, "Hầu gia, đây là cơ hội tốt ngàn năm mới có, vừa lúc thừa diệp tân triều sụp đổ, chiếu cáo thiên hạ, định giang sơn."
Trần Thúc khoanh tay, thấp giọng nói, "Con đã biết, để con nghĩ lại."
Phùng Vân cùng Vương Uy hai người liếc nhau, cũng không lên tiếng.
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Đường Ngọc lại ngồi chút thời gian, đại khái thấy trong viện đã không có người tới lui, từ từ thu hồi ánh mắt trở về.
Cũng nhớ hôm nay đại phu dặn dò, muốn nàng nằm trên giường nghỉ ngơi nhiều
Đường Ngọc lần nữa nằm xuống giường.
Lúc này đây, đã vào đêm khá lâu, Đường Ngọc cũng dần buồn ngủ, nghiêng người nằm trên giường, theo thói quen gối lên tay phải của mình, dần dần ngủ.

Ngủ khi nào, nàng kỳ thật cũng hoàn toàn không biết
Nơi này với nàng mà nói thực xa lạ.
Đáy lòng nàng cũng thấp thỏm.
Nhưng chỗ sâu nhất nơi đáy lòng không hiểu sao lại an ổn, nàng cũng hoàn toàn không biết vì cái gì.
Có lẽ là, ngày sau sẽ từ từ nhớ tới……
Đường Ngọc đi vào giấc ngủ thật lâu, mơ mơ màng màng cảm thấy phía sau có cái ôm thực ấm.

Nàng cũng an tâm dựa vào cái ôm phía sau đó
Trần Thúc duỗi tay vòng lấy nàng, vùi đầu sau cổ nàng
……

Hôm sau tỉnh lại, Đường Ngọc thấy Trần Thúc đã ngồi ở mép giường, Đường Ngọc hơi giật mình.
Trần Thúc mỉm cười, "Đừng sợ A Ngọc, lát nữa dùng cơm sáng, nói hai ba câu, ta liền rời đi, đừng lo lắng."
Hắn nhẫn nại nói cùng nàng
Đường Ngọc nhìn hắn, trong mắt có một chút ngoài ý muốn, phảng phất cũng không nghĩ tới……
Trần Thúc ôn hòa cười nói, "Uống cháo hay ăn điểm tâm?"
Đường Ngọc kinh ngạc, "Cháo."
Cơm sáng ở ngay bên cạnh, Trần Thúc đút nàng, Đường Ngọc có chút không quen, nhưng lại nghĩ, sớm ăn xong, hắn cũng sớm đi
Đường Ngọc há mồm.
Vốn cho rằng quá trình này rất khó khăn, nhưng Trần Thúc cũng không cố ý nói nhiều lời, thật sự chỉ hỏi nàng ăn cái gì.
Đường Ngọc cũng sẽ trộm nhìn hắn……
Trần Thúc rất nhẫn nại, cũng chờ sau khi nàng ăn xong, nhẹ giọng nói, "Triệu Văn Vực đi về kinh, hai ngày này đều sẽ không ở đây, hai ngày nữa ta cũng sẽ đi vào kinh cùng hắn thương nghị, Văn Quảng ở kinh thành, nàng muốn đi cùng ta gặp hắn không?"
Nghe được hai chữ Văn Quảng, trong mắt Đường Ngọc thoáng qua kinh hỉ
Trần Thúc tiếp tục nói, "Lần này ít nhiều có Văn Quảng đưa nàng ra khỏi cung, nếu không Diệp Lan Chi sẽ bắt nàng uy hiếp ta, A Ngọc, nàng bình an thì tốt rồi."
Đường Ngọc nhìn hắn.
Hắn cười nói, "Có nhớ hay không, ta đều ở đây."
Trong lúc Đường Ngọc kinh ngạc, hắn duỗi tay lau khóe miệng cho nàng
Đường Ngọc đã quên né tránh.
Đường Ngọc nhớ hắn nói, dùng xong cơm sáng, nói hai ba câu sẽ trở về……
Ánh mắt Đường Ngọc nhìn về phía hắn.

Hắn phảng phất như hiểu ý, ấm giọng nói, "Đường Ngọc, làm quen một lần nữa, ta là Trường Doãn, khi còn nhỏ ở Hoàn thành, trong nhà ông ngoại nàng, chúng ta đã gặp mặt"
Ánh mắt Đường Ngọc sửng sốt, phảng phất như ở nơi sâu thẳm trong ký ức bỗng nhiên nhớ tới cái gì
Trường Doãn?
Nàng mơ hồ nhớ rõ có tên này, là ……
Trần Thúc tiếp tục nói, "Chúng ta có hôn ước, nhà ta xảy ra chuyện, tới cậy nhờ ông ngoại nàng, ông ngoại nàng thu nhận ta, ta còn nhớ rõ, ở tháng chạp, trời giá rét, là nàng ôm ta, hỏi ta lạnh không, ta nói không lạnh, Đường Ngọc, ta là Trần Thúc, cũng là Trường Doãn.

Những chuyện khác nhớ không nổi thì không cần nhớ nữa, từ hôm nay trở đi, mỗi ngày đều là ngày mới."
Trong mắt Đường Ngọc còn đang nhẹ nhàng run, lát sau khóe mắt mờ mịt, hắn duỗi tay, nhẹ nhàng lau lau khóe mắt nàng, "Nghỉ ngơi cho tốt, ta ở ngay ngoài phòng, có việc gọi ta."
Đường Ngọc nhìn về phía hắn, thấy hắn xoay người, vén mành lên ra phòng.
Đường Ngọc cúi đầu, Trần Trường Doãn……
Nàng nhớ rõ hắn.
Không thích nói chuyện, luôn đi theo phía sau nàng, năm ấy tuyết lớn, hắn nép vào trong lòng ngực nàng, nói với nàng, không lạnh…….

Chương 138: 138: Ở Chung

Rất mau, Đường Ngọc phát hiện, Trần Thúc giống lời hắn nói trước đây, buổi sáng sau khi rời đi, cả ngày này đều không xuất hiện
Có đại phu giúp Đường Ngọc sắc thuốc, cũng sẽ đưa tới cho nàng
Tới thời điểm, sẽ bắt mạch cho nàng
Đường Ngọc từ lời nói của đại phu nghe ra được, hắn đi theo đóng quân Vạn Châu phủ tiến Bắc làm quân y, Trần Thúc bảo hắn tới, là bởi vì Trần Thúc không tin đại phu khác, sợ nàng lại có gì ngoài ý muốn.

Quân y sợ nàng sợ hãi, cũng sẽ nói cùng nàng, "Phu nhân đừng lo lắng, phu nhân chỉ vì đụng vào đầu, có một ít máu bầm chưa tan đi, cho nên nhớ không nổi chuyện trước đây, rất nhanh sẽ tốt thôi.

Phu nhân trước đây đã bị động thai khí, nhưng bây giờ cũng từ từ ổn định, qua một hai ngày nữa sẽ có thể đi lại.

"

Đường Ngọc gật đầu.

Quân y lại nói, "Hạ quan trước đây đã gặp qua phu nhân.

"

Đường Ngọc nhớ không được, nhưng cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

Quân y nói, "Tiệc mùng một năm nọ, hạ quan đưa gia quyến đến Vạn Châu phủ, phu nhân còn cho nữ nhi của hạ quan một cây kẹo hồ lô.

"

Đường Ngọc nhớ không nổi, nhưng lại phảng phất như có thể tưởng tượng ra cảnh tượng đó

Quân y đứng dậy, "Phu nhân, ngài sẽ khá lên, có hầu gia ở đây.

"

Đường Ngọc gật đầu.

……
Trước lúc sắp ngủ, quả thực cũng không gặp Trần Thúc, đoán chừng là hắn muốn cho nàng thấy lập trường, không cần sợ hắn, hắn có thể tin được.

Đường Ngọc nằm trên giường, có chút ngủ không được.

Nhớ tới bất luận là Triệu Văn Vực cũng vậy, quân y cũng vậy, hoặc là thị vệ Trần Phong và Trần Hoặc bên cạnh Trần Thúc cũng vậy, đều nói với nàng, tình cảm của nàng và Trần Thúc rất tốt, Trần Thúc đối với nàng cũng tốt……
Nhưng nàng có thể nhớ tới, ngoại trừ ở dịch quán, hắn toát ra vẻ ưa thích nàng, nàng không dám lên tiếng, hai người đan xen vào một chỗ
Hắn là Trần Trường Doãn, cố ý ở nhà cạnh bên tổ mẫu tiếp cận nàng; hắn cũng là Trần Trường Doãn, khi còn nhỏ, ở nhà ông ngoại nàng gặp được Trường Doãn không thích nói chuyện kia, cũng không dám nhìn nàng, khi sinh bệnh dựa vào trong lòng nàng……
Mấy năm thời gian rất dài, nàng bỗng nhiên có chút tò mò.

……
Khi Trần Thúc đi vào, nàng xác thật đã ngủ.

Hôm nay quân y nói với hắn, phu nhân mạch tượng vững vàng, nghỉ ngơi thêm hai ngày, là có thể đi vào kinh.

Hắn nghĩ, hắn nàng cũng muốn gặp Văn Quảng cùng Triệu Văn Vực.

Nơi này đến kinh thành gần, xe ngựa có thể đi chậm một chút, hắn cũng ở kế bên, sẽ không có chuyện gì, hắn không yên tâm để một

mình nàng ở lại nơi này, từ hôm nay trở đi, hắn đi nơi nào, nàng sẽ đi nơi đó
Trần Thúc nhấc chăn lên, giống như thường ngày, chờ nàng ngủ say, nằm xuống bên cạnh nàng.

Trong phòng tắt đèn, chỉ có ánh đèn dưới mái vòm cửa viện ở nơi xa, hơi hơi chiếu chút ánh sáng vào trong
Trần Thúc không muốn ngủ, nhớ tới lúc hắn mù, suốt ngày ho khan, ban đêm khó có thể đi vào giấc ngủ, bởi vì nhìn không thấy, căn bản cũng do không phân biệt được trời sáng hay trời tối
Đoạn thời gian từng tra tấn hắn như thế nào, hắn đều ghi tạc trong lòng.

Là Đường Ngọc.

Đường Ngọc cùng hắn đi qua đoạn thời gian u ám nhất, cũng cùng hắn đi Đào thành tìm thầy trị bệnh……
Hắn ôm chặt nàng, nhẹ giọng nói, "A Ngọc, Trường Doãn bên cạnh nàng, không sợ.

"
Hắn vùi đầu vào sau đầu nàng
*** Truyện chỉ đăng tại .

wattpad.

com/user/nhamy111***
Sáng hôm sau, khi Đường Ngọc tỉnh, vẫn chưa thấy được Trần Thúc.

Theo nàng suy đoán, Trần Thúc sẽ ngồi ở mép giường chờ nàng tỉnh, nhưng hôm nay không có.

Nàng kỳ thật cũng không nhớ tính tình Trần Thúc, nhưng khi hắn là Trần Trường Doãn, ít nhất cũng ôn hòa nho nhã……
Trong quân không có thị nữ đi theo, Trần Thúc không ở đây, có thôn phụ chiếu cố nàng ăn cơm.

Thôn phụ hẳn có chút sợ nàng, cách có hơi xa, cũng không dám nói, cũng không dám nhìn nàng.

Nàng biết thôn xóm nhỏ bỗng nhiên ra ra vào vào nhiều cấm quân như vậy, ít nhiều sẽ bị dọa, Đường Ngọc tận lực không gây thêm phiền toái cho đối phương
Trong lúc suy nghĩ, mành vén lên, Trần Thúc bưng chén thuốc đi vào.

Đường Ngọc thấy hắn đi vào…… mặt đầy tro bụi……
Trần Thúc ôn hòa nói, "Hôm nay là ta nấu thuốc, nấu không được tốt, bỏ hết hai ấm rồi, đây là ấm thứ ba……"
Đường Ngọc nhớ hắn nói hắn không thích uống thuốc, chỉ ngửi mùi thuốc thôi cũng không quen, bỗng nhiên mặt mày đầy tro bụi nói đã làm hỏng hết hai ấm thuốc, đây là ấm thứ ba, khóe miệng Đường Ngọc hơi kéo kéo…… mà chính nàng cũng không biết.

Trần Thúc nhìn thấy, trong mắt đầy ý cười, nhưng không dám nhắc nhở nàng, tiếp tục nói, "Đặt ở nơi này, để nguội thêm một chút.

"
Đường Ngọc không lên tiếng.

Trần Thúc lại nói, "Ta đi đổi xiêm y.

"
Bộ xiêm y này tẫn hiện bộ dáng chật vật của hắn lúc trước, còn có vẻ mặt nhếch nhác, Trần Thúc đứng dậy ra khỏi phòng, Đường Ngọc nhìn nhìn chén thuốc một bên, nhàn nhạt kéo khóe miệng.

Lại dường như, có thể tưởng tượng bộ dạng chật vật lúc trước của hắn
Một lát sau, Đường Ngọc lại sửng sốt.

Nàng hẳn rất quen thuộc bộ dáng chật vật của hắn, cho nên mới có thể tưởng tượng được như vậy ……
Hắn hẳn là thường xuyên xấu mặt trước mặt nàng
Nghĩ đến đây, trong lòng Đường Ngọc bỗng nhiên có xúc động như chưa bao giờ có, chỉ là, vẫn có chút không dám nhìn hắn.

Khi hắn quay trở lại, thuốc còn chưa nguội, "Hôm nay nói đến tổ mẫu cùng mợ đi.

"
Đường Ngọc không thể không một lần nữa ngẩng đầu nhìn hắn, tổ mẫu…… Nàng rất muốn biết chuyện tổ mẫu, trước đây Triệu Văn Vực cùng quân y hẳn đều không biết rõ lắm, nàng cũng từng hỏi Trần Phong cùng Trần Hoặc, Trần Thúc bỗng nhiên nhắc tới, nàng đương nhiên muốn nghe, chỉ là —— mợ là chuyện như thế nào?
Cữu cữu đã qua đời, mợ trong miệng Trần Thúc làm nàng ngoài ý muốn, lại cũng làm nàng tò mò.

Nhưng mặc kệ là ngoài ý muốn hay là tò mò, tựa hồ như nàng rất chắc chắn Trần Thúc sẽ không cố tình nói dối lừa gạt nàng, hắn nói, đại để đều là thật sự.

Trần Thúc tuy rằng ngồi ở mép giường, nhưng vẫn bảo trì khoảng cách nhất định với nàng như cũ, sẽ không làm nàng khó chịu.

Lúc nói chuyện, vẫn giống Trần Trường Doãn nàng quen biết, tao nhã như ngọc, mắt mang ý cười, sẽ không làm người cảm thấy không thoải mái, hoặc là, không được tự nhiên.

"Nàng còn có nhớ đôi mắt tổ mẫu cơ bản nhìn không thấy, chúng ta nói dẫn tổ mẫu đi trị đôi mắt không?" Hắn cũng không phán đoán được chuyện ở Miểu thành, nàng nhớ đoạn nào, lại nhớ không được đoạn nào, cho nên hỏi.

Đường Ngọc lại nói, "Ta nhớ rõ.

”
Đó chính là còn nhớ rõ chuyện trước khi đi Đào thành
Trần Thúc liền nói theo nàng, “Chúng ta đưa tổ mẫu đi Đào thành, Lưu đại phu trị hết bệnh mắt cho tổ mẫu, tổ mẫu có thể nhìn thấy nàng”

Có lẽ là kích động, chóp mũi Đường Ngọc ửng đỏ.

Trần Thúc theo bản năng duỗi tay xoa xoa khóe mắt nàng, “Đừng khóc, đại phu không cho nàng kích động, sợ tổn hại thân thể.

”
Đường Ngọc làm như cũng phản ứng kịp, lập tức gật đầu.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều dừng một chút, mới phản ứng lại giờ khắc này, cách thật sự gần.

Trần Thúc ngồi trở lại, tiếp tục nói, “Khi tổ mẫu chữa mắt ở Đào thành, chúng ta đi một chuyến đến Thái Châu, gặp mợ cùng Mậu Chi.

”
Đoạn này, Đường Ngọc hoàn toàn xa lạ, “Mợ cùng…… Mậu Chi?”
Trần Thúc nhẹ “Ừm” một tiếng, sau đó nhẫn nại nói với nàng chuyện cữu cữu cùng mợ, cũng nói với nàng mợ bệnh, còn có mợ và Mậu Chi ở cùng bọn hắn
Đoạn này rất dài, Trần Thúc nói thật lâu, nàng cũng nghe thật lâu.

Cuối cùng, Trần Thúc mới nói, “Mợ mất, khi nàng đưa Sơ Lục về Miểu thành gặp mợ, bị người của Diệp Lan Chi bắt cóc, sau đó đưa tới kinh thành, chúng ta cũng chưa nhìn thấy mặt mợ lần cuối cùng
”
Đường Ngọc nhìn hắn, trong mắt ẩn giấu cảm xúc phức tạp
Trần Thúc lại nói, “Đều đã qua, chờ lần này về Miểu thành, chúng ta lại đi thăm mợ.

”

Nàng vô tình nói được
Trần Thúc bưng chén thuốc bên cạnh lên thử độ ấm.

Kỳ thật nói lâu như vậy thuốc đã sớm nguội, bây giờ vừa lúc uống, Trần Thúc hỏi, “Tự mình uống, hay là ta đút nàng?”
Đường Ngọc nhẹ giọng, “Để ta uống được rồi.

”

Trần Thúc đưa cho nàng.

Đường Ngọc chia làm mấy lần uống hết, Trần Thúc đặt chén xuống một bên.

Trần Thúc ôn nhu nói, “Nghỉ một chút đi, ta đi ra ngoài trước, đại phu nói, hôm nay lại tĩnh dưỡng một ngày, ngày mai có thể xuống giường đi lại, ta đưa nàng đi dạo trong viện một chút.

”

Đường Ngọc gật đầu.

Trần Thúc đứng dậy, sắp đến cửa phòng, lại nhìn nàng nói, “A ngọc, có việc gọi ta.

”

Nàng nhẹ “Ừhm” một tiếng.

Kỳ thật hắn biết nàng sẽ không gọi hắn, hắn chỉ là muốn cho nàng an tâm, hắn ở đây, hơn nữa hắn sẽ không quấy rầy nàng.

Trần Thúc hít sâu một hơi, không tính nói tiếp, môi mím lại

……
Chờ Trần Thúc rời đi, Đường Ngọc cũng không lập tức nằm trên giường.

Mới vừa uống thuốc xong, thuốc hình như còn ở dạ dày, nặng trĩu.

Đường Ngọc nhớ hôm qua Trần Thúc nói cùng nàng, là chuyện khi còn nhỏ; hôm nay nói với nàng chính là chuyện tổ mẫu cùng mợ còn có Mậu Chi……
Nhưng mà chuyện của hắn cùng nàng, một chữ hắn cũng chưa nhắc tới
Kỳ thật, nàng có chút sợ hắn nhắc tới, nếu hắn nhắc, nàng căn bản không biết nên ứng đối như thế nào……
Nàng cũng nhớ tính tình Trần Trường Doãn nàng quen biết khi nói chuyện không thích nói trắng, mà là như mưa xuân, âm thầm thấm ướt vạn vật
Đường Ngọc nghĩ, hắn là hắn cố ý, sợ nàng xấu hổ, cũng sợ nàng khó xử.

……
Uống thuốc, Đường Ngọc lại ngủ một giấc hơi lâu, đến lúc gần đến buổi trưa, nghe được phòng cạnh bên có tiếng nói chuyện, Đường Ngọc mới nhớ tới hắn là Trần Thúc vẫn luôn ở tại căn phòng bên cạnh nàng
Trong kinh mới xảy ra chuyện, Trần Thúc vẫn luôn ở chỗ này.

Nàng có thể ẩn ẩn phát hiện, Trần Thúc lo lắng nàng, cho nên phần lớn chuyện trong kinh đều giao cho người khác chăm lo
Ngày hôm trước Triệu Văn Vực đã về lại kinh, bây giờ, người ở lại nơi này chỉ có Trần Thúc.

Đang suy nghĩ, âm thanh thôn phụ buổi sáng truyền đến, "Phu nhân tỉnh sao?"
Đường Ngọc nhẹ giọng, "Tỉnh.

"
Lúc này thôn phụ mới đi vào, mang theo đồ ăn
"Phu nhân mời dùng cơm.

" Thôn phụ vẫn giống trước đây, đặt cơm xuống, liền đứng cách khá

xa
Đường Ngọc không khó xử nàng, rất nhanh đã ăn xong.

Thôn phụ lần này cảm kích nhìn nàng một cái, mang đồ ra ngoài
Đường Ngọc nghe phòng bên cạnh vẫn còn tiếng nói chuyện truyền đến, Trần Thúc hẳn là vẫn còn cùng mọi người thương nghị công việc
Một lát sau, Đường Ngọc thông qua khe cửa sổ nhìn thấy tướng lãnh một thân nhung trang từ trong viện đi ra ngoài, cùng người bên cạnh hẳn, là Trần Thúc, đôi tay bắt sau người, dáng người đứng thẳng tắp, ánh mắt ngưng trọng nhìn một chỗ, làm như đang suy nghĩ chuyện gì.

Hẳn không nhìn thấy nàng, hẳn là cũng không biết nàng đang nhìn hẳn qua khe cửa sổ, cho nên Đường Ngọc không kiêng dè.

Trần Thúc đối với nàng mà nói, đã rất quen thuộc, cũng như rất xa lạ.

Nàng nghe hẳn nói, hẳn đưa nàng và tổ mẫu đi Đào thành trị đôi mắt, lại dẫn nàng đi tìm mợ, còn đón Mậu Chi về bên cạnh chăm sóc……
Người như vậy làm lòng người thật kiên định an ổn, nếu hẳn không phải Trần Thúc, mà là Trần Trường Doãn, hẳn nàng sẽ thích hẳn.

Ý niệm như vậy làm chính Đường Ngọc cũng cảm thấy có chút vi diệu, nhưng nếu không phải chuyện ở dịch quán, nàng sẽ không bài xích hẳn, nàng chỉ không biết vì cái gì cố tình lại là hẳn……
Hẳn ở trong sân viện ngây ngốc hồi lâu
Nàng cũng ở trong phòng phát ngốc hồi lâu, cuối cùng khi phục hồi lại tinh thần, từ khe hở cửa sổ nhìn về phía trong sân viện, đã không thấy thân ảnh Trần Thúc; mà Trần Thúc cũng như hẳn nói, nàng không gọi hẳn, hẳn cũng bảo trì khoảng cách không xuất hiện.

Ngồi chút thời gian, Đường Ngọc lại lần nữa nằm xuống, gối lên tay

phải mình đi vào giấc ngủ, dường như có thể ngủ an ổn.

Chương 139: 139: Ở Chung 2

Thêm chút thời gian, khi tỉnh lại chính là buổi tối, trong viện đã đốt đèn, thôn phụ lại mang cơm chiều đến cho nàng.
Nàng dùng rất nhanh
Nàng thật sự đang dưỡng thai, hai ba ngày này đều ở trong phòng không nhúc nhích
Ban đêm uống xong thuốc, nàng sớm nằm xuống nghỉ ngơi, nàng nhớ Trần Thúc nói hôm nay lại tĩnh dưỡng thêm một ngày, ngày mai có thể xuống giường đi lại, có thể đi dạo trong sân viện một chút.
Nàng kỳ thật cũng nghẹn hỏng rồi, nhưng không tiện mở miệng.
Ban đêm, Đường Ngọc mơ một giấc mộng, mơ thấy Trần Thúc ôm nàng đi vào giấc ngủ, không nói chuyện, cũng không làm gì dư thừa, chỉ là ngủ cùng nhau, an ổn kiên định.
Trong lòng nàng dường như cũng an ổn kiên định.
Qua ngày hôm sau, vẫn là thôn phụ tới chiếu cố bữa sáng cho nàng
Nàng phảng phất cũng quen thuộc đối phương, cũng sẽ nói cùng đối phương, "Không có việc gì, đừng lo lắng, nếu ngươi câu nệ, có thể ở ngoài phòng chờ ta, ta gọi ngươi."
Thôn phụ như trút được gánh nặng, nhanh chóng lui ra ngoài, nàng vốn cũng có chút luống cuống tay chân, mất công vị phu nhân này liếc mắt nhìn một cái nàng lại quẫn bách.
Khi Trần Thúc tới, thấy nàng ở ngoài phòng, nàng ậm ừ nói, "Phu nhân cho ta ra ngoài"
"Được." Trần Thúc chưa nói gì khác, "Ngươi trở về đi, nơi này có ta chiếu cố."
Thôn phụ chạy như ma đuổi
Trần Thúc vén mành lên vào phòng trong, Đường Ngọc vừa lúc ăn xong, thấy hắn, vừa lúc buông chén đũa.
Trần Thúc tiến lên, ấm giọng nói, "Hôm nay có tiến bộ, nấu hai ấm thuốc đã nấu xong, cũng không chật vật bằng hôm qua."
Một câu khác hắn cũng không nhắc tới, nhưng chỉ một câu này, Đường Ngọc nhẹ nhàng nhấp môi.

Ở chung cùng Trần Trường Doãn, như tắm mình trong gió xuân, cũng chưa từng làm người khác khó xử; nhưng kỳ thật đối với Trần Thúc, khi đó ở chung tại dịch quán, kỳ thật hắn cũng chưa từng khiến nàng khó xử……
Đường Ngọc thu hồi suy nghĩ.
Trần Thúc buông chén thuốc, "Đi dạo một chút đi, thuốc còn có chút nóng, trở về cũng vừa lúc uống."
Nàng cũng nghĩ ra phòng đi dạo một chút.
Nàng vốn đã ngồi dậy, bây giờ, khi đang chuẩn bị cúi người mang giày, Trần Thúc đã quỳ một gối xuống, mang giày cho nàng.
Nàng ngoài ý muốn.
Hắn lại như bình thường, nhẹ giọng nói, "Từ từ thôi, nằm đã nhiều ngày, sợ nàng đứng dậy choáng váng đầu."
Đường Ngọc còn đang kinh ngạc, hắn duỗi tay đỡ nàng, nàng cũng duỗi tay.
Do vừa nãy Trần Thúc mới nói, nên nàng từ từ đứng dậy, trong đầu có chút choáng váng, nhưng bởi vì cố ý lưu tâm, cho nên rất nhanh, chỉ như một cái chớp mắt.

"Có khỏe không?" Hắn quan tâm.
"Còn tốt" Nàng đúng sự thật trả lời
Từ trong phòng đi ra viện cần xuống cầu thang, Trần Thúc vẫn luôn đỡ nàng, nhưng bởi vì vậy, tay hai người kỳ thật đều không thoải mái.
Đường Ngọc biết Trần Thúc chưa chắc sẽ buông tay, nhưng Trần Thúc vẫn buông ra.
Hắn là sợ trong lòng nàng chú ý.
Nhưng toàn bộ thời gian tản bộ trong viện, hắn đều lưu ý nàng, khi nàng lảo đảo hoặc là dẫm phải đá, hắn đều duỗi tay nắm nàng.
Nàng biết là sợ nàng ngã.
Nàng mới động thai khí, không thể lại có sơ xuất khác, đại phu cũng đã dặn dò, Trần Thúc luôn ghi tạc trong lòng.
Trần Thúc hỏi, "Hôm nay muốn nghe cái gì?"
Hắn đột nhiên hỏi nàng, trước đây kỳ thật nàng cũng nghĩ tới vấn đề này, nhưng dường như muốn hỏi rất nhiều, lại không biết bắt đầu từ nơi nào, nhất thời không có lên tiếng.

Hắn chuyển mắt nhìn nàng, nhẹ giọng cười nói, "Không vội, từ từ thôi, mỗi ngày ta đều nói với nàng, bây giờ nàng muốn nghe cái gì, cứ nói với ta……"
Hắn đều biết.
Sắc mặt Đường Ngọc ửng đỏ, "Sơ Lục……"
Kỳ thật nàng rất muốn hỏi, nhưng không biết mở miệng như thế nào, Trần Thúc hỏi, nàng muốn biết nhất chính là tiểu Sơ Lục
Nói đến Sơ Lục, dường như trong mắt Trần Thúc đều là ấm áp, "Bộ dáng Sơ Lục giống nàng, rất đẹp, khi Sơ Lục gần sinh, ta gặp nguy hiểm, Diệp Lan Chi muốn bỏ cha giữ con, nhưng chờ Sơ Lục ra đời, tin tức truyền đến là một nữ nhi, ta mới bình an rời kinh, chờ về đến Vạn Châu, mới biết Sơ Lục kỳ thật là nhi tử, là do thái nãi nãi nói cùng nàng, sinh nhi tử hay nữ nhi, đều phải nói sinh nữ nhi, để ta bình an về Vạn Châu……"
Đường Ngọc không nghĩ tới một màn kinh tâm động phách như vậy, bước chân đều ngưng hẳn
Trần Thúc trấn an nói, "Hữu kinh vô hiểm, không có việc gì, tiếp tục nói với nàng.

Tiểu Sơ Lục khi còn nhỏ thật sự giống nàng, nhưng dần lớn lên, liền chậm rãi giống ta nhiều hơn.

Suốt ngày tinh lực đều thực tràn đầy, nàng cùng Lê ma ma chiếu cố hắn rất tốt…… Đúng rồi, chúng ta còn định việc hôn sự cho Sơ Lục rồi, là nữ nhi của nhị ca cùng Viên Liễu, Như Ý.

Khi đó tại cái miệng của ta, luôn nói tức phụ của con với hắn, kết quả hắn đến trước mặt nhị ca, cứ nhắc đến tức phụ của con, ta nhìn thấy đều xấu hổ đến muốn đào ba thước đất……"
Nói đến nơi này, Đường Ngọc nở nụ cười
Thấy nàng cười, Trần Thúc cũng cười theo, chỉ là không nhắc nhở nàng, cũng không đánh gãy, chờ nàng cười xong, hắn tiếp tục nói, "Tên đầy đủ gọi là Trần Miễn Chi, tên là nàng đặt, nhũ danh gọi là Sơ Lục, bởi vì sinh vào mùng sáu tháng mười, ta và nàng đều rất sủng hắn, nhưng Sơ Lục thực hiểu chuyện, không có vô pháp vô thiên ở Vạn Châu phủ.

Còn có, chúng ta tuyển thư đồng cho hắn, lần này về nhà, hắn liền phải bắt đầu đọc sách vỡ lòng cùng các bạn học."
Trần Thúc nói xong, lại thở dài, "Những ngày cha hiền con thảo đã đi qua, thời gian gà bay chó sủa bắt đầu tới rồi……"
Thấy bộ dáng hắn cảm thán, Đường Ngọc lại lần nữa nở nụ cười
Trần Thúc nhìn nàng cười, đáy lòng ấm áp, nắm tay nàng không buông ra, "Lại đi tiếp sao? Hay là trở về nghỉ ngơi một chút?"
Nàng nhìn hắn.
Hắn cũng nhìn nàng, "Lại đi thôi."
Nàng nhẹ giọng nói được
Lần này, hai người không nói tiếp chuyện trước đây
Trần Thúc không dám nhắc quá nhiều chuyện với nàng, sợ nàng nghe quá nhiều, cũng tiêu hóa không được, ngược lại trong lòng sinh ra nghi hoặc, đều lưu tại đáy lòng, cho nên mỗi ngày nói không nhiều lắm, hết một chuyện là dừng
Bây giờ xem ra, như vậy kỳ thật cũng tốt
Không nhanh không chậm, từ từ nói
Đường Ngọc cũng sẽ chủ động mở miệng hỏi, "Văn Quảng sao vậy?"
Ở trong cung, Văn Quảng rất tốt với nàng, cũng vẫn luôn gọi nàng cô cô, Trần Thúc nói lần này là Văn Quảng cứu nàng ra cung.

Nàng ở trong cung lâu, tự nhiên sẽ hiểu muốn đưa một người từ trong cung lặng lẽ ra ngoài rất nguy hiểm, huống chi, nàng là chính thê của Trần Thúc, thiên tử bắt cóc nàng chính là vì áp chế Trần Thúc……
Trong ấn tượng của nàng Văn Quảng ổn thỏa thì ổn thỏa, nhưng hắn là còn chưa làm được những việc này.
Chỉ khi nghe Trần Thúc đề cập, lại mới nhớ tới, mấy năm qua đi, Văn Quảng cũng không phải Văn Quảng trước đây, hắn là càng lão luyện ổn thỏa mới có thể làm được việc này
Trần Thúc nhìn nàng, "Việc hắn đưa nàng ra cung bại lộ, Diệp Lan Chi bức cung hắn, bây giờ hắn cũng có thương tích, nhưng hắn thấy nàng bình an nhất định cao hứng.

Vừa lúc ngày mai ta phải về kinh một chuyến, nàng đi cùng ta, nàng đi gặp Văn Quảng, ta đi gặp Triệu Văn Vực."
Đường Ngọc nói được.
Lại đi thêm một chút, vòng một vòng tròn, Trần Thúc ấm giọng, "Trở về uống thuốc thôi"
"Ừm." Nàng gật đầu.

Lúc uống thuốc, hắn vẫn ở cạnh nàng như cũ, nàng hỏi, "Thuốc này còn cần uống bao lâu?"
Trần Thúc đưa mứt hoa quả trong khăn tay cho nàng, hôm nay uống xong, không có gì trở ngại thì không cần dùng nữa
Đường Ngọc như trút được gánh nặng.
……
Một ngày này, kỳ thật có mấy lần, nàng đều muốn cho Trần Phong gọi Trần Thúc, nhưng cuối cùng đều không có.
Ban đêm khi đi vào giấc ngủ, nằm trên giường, nàng nhớ Trần Thúc nói, đi trước vào kinh một chuyến, sau đó về nhà gặp tổ mẫu cùng Sơ Lục……
Nàng nhớ không được nhiều chuyện lắm, nhưng ở rất nhiều thời điểm, nghe được nhiều tên trước đây, đáy lòng vẫn sẽ có ấm áp.
Đường Ngọc đặt tay phải trên gối, gối đầu lên tay phải của mình đi vào giấc ngủ, lát sau, tiếng hít thở đều đều truyền đến.
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Ngày mai cần gặp Triệu Văn Vực, hôm nay Phùng Vân cho Trần Thúc nhìn bản đồ hai ngày trước Triệu Văn Vực cho người đưa tới, phạm vi tân triều quản lý cũng có không ít châu quận
Triệu Văn Vực cho người mang tin đến, nói theo như nhu cầu, để hắn chọn trước
Trần Thúc hỏi Phùng Vân thấy thế nào.
Phùng Vân thở dài, "Vị Tấn đế này thật là không giống kịch bản có sẵn một chút nào, cũng không biết hắn thật sự không thèm để ý, hay là đại trí giả ngu, đã thăm dò rõ ràng nhưng kỳ thật vẫn giả bộ hồ đồ!"
Các châu quận này có tốt có xấu.

Có giàu có phồn hoa, cũng có cằn cỗi, còn có việc nhiều, muôn hình

muôn vẻ dạng gì cũng có, Tấn đế thật sự để Vạn Châu phủ chọn lựa trước, cũng không sợ còn lại phần thừa cho hắn.
Trần Thúc nói, "Hắn không phải người thăm dò rõ ràng nhưng kỳ thật vẫn giả bộ hồ đồ."
Phùng Vân kinh ngạc.
Trần Thúc nhớ lời thái nãi nãi nói, "Hắn là một dòng nước trong……"
"Ngày mai gặp mặt hắn lại nói cụ thể, Phùng thúc, thúc xem lấy mấy chỗ nào thì tốt?" Trần Thúc nhìn về phía bản đồ.
Phùng Vân nói, "Kỳ thật, lấy năm châu quận gần Bình Nam là tốt nhất, nhưng đối phương chưa chắc chịu, hầu gia, chúng ta lấy ba quận này, ngày sau, có thể làm lá chắn cho Vạn Châu."
Trần Thúc cười nói, "Phùng thúc nghĩ giống con"
Phùng Vân cười.
……
Hôm nay nghị sự cùng Phùng Vân thật sự muộn, khi Trần Thúc về phòng, Đường Ngọc đã ngủ.
Trần Thúc cởi áo lên giường, lần này hơi chút lơ là, làm như động tác có chút lớn, Trần Thúc cảm giác đã đánh thức nàng, nhưng Đường Ngọc không có phản ứng gì khác
Trần Thúc ở cùng nàng một thời gian rất dài, nàng ngủ, hay tỉnh, hay là giả bộ ngủ, hắn đều rất rõ ràng.

Thí dụ như bây giờ, cả người kỳ thật cứng đờ, nửa phần không dám nhúc nhích.

Trần Thúc đã ở trong chăn, lại xuống giường kỳ thật càng xấu hổ.
Trần Thúc vẫn duỗi tay ôm hông nàng, ấm giọng nói, "Ngủ đi, ta trông coi cho nàng."
Đường Ngọc đoán hắn biết nàng tỉnh.
Hắn duỗi tay, để nàng dựa vào trong lòng ngực hăn, nàng hơi ngây người, hắn nhẹ giọng nói, "Như vậy thoải mái hơn, nàng đều ngủ như thế này"
Tim Đường Ngọc nhảy bang bang
Có lẽ hôm nay hắn thật mệt mỏi, ôm lấy nàng ngủ rất nhanh, nhưng vô tình, tiếng hắn hít thở, đều làm đáy lòng nàng an ổn lại kiên định……

*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Hôm sau, Đường Ngọc dùng xong bữa sáng sớm hơn một chút, Trần Thúc trở về trong phòng.
Nếu không phải tối hôm qua, nàng còn thật cho rằng mỗi ngày hắn đều ngủ ở phòng bên cạnh, nhưng bây giờ, Đường Ngọc đỏ mặt, không có lên tiếng.
Trần Thúc tiến lên, vẫn nửa ngồi xổm xuống mang giày cho nàng, lại nói cùng nàng, "Đại phu nói từ hôm nay không cần thuốc dưỡng thai, sau đó sẽ làm xe ngựa đi chậm một chút, chờ vào trong cung, liền có thể nhìn thấy Văn Quảng, chờ sự tình xong xuôi hết, A Ngọc, chúng ta khởi hành về nhà."
……
Trên xe ngựa, Đường Ngọc nói, "Ngươi, hôm nay còn chưa nói cùng ta chuyện trước đây……"
Trần Thúc cười, "Nàng muốn nghe cái gì?"
Đường Ngọc nói, "…… Chưa nghĩ ra."
Trần Thúc nhìn nàng, ôn hòa nói, "Ta nói về thái nãi nãi đi, trước kia bà thích nàng nhất"
"Thái nãi nãi?" Đường Ngọc hơi kinh ngạc.
Trần Thúc nói, "Đúng vậy, thái nãi nãi……"
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Xe ngựa buổi sáng xuất phát, trước buổi trưa đến trong cung.
Cửa cung kiểm tra từng đợt, Đường Ngọc cũng không xa lạ.

Chờ vào cửa nội cung, Trần Thúc phân phó Trần Phong đi theo Đường Ngọc, cũng nói với nàng, "Ta sẽ tới tìm nàng nhanh thôi."
Đường Ngọc gật đầu.
Từ xa, Trần Thúc nhìn Đường Ngọc thật lâu, cho đến khi nàng biến mất ở cuối mi mắt
Chờ Trần Thúc đi gặp Triệu Văn Vực, cũng từ xa nghe thấy mưu thần nhìn hắn thở dài, "Bệ hạ, châu quận trong tay tân triều, chỉ có mấy chỗ tốt nhất này, bệ hạ sao có thể chắp tay nhường cho Kính Bình Hầu?"
"Nga, vậy đối phương vì cái gì muốn nhường cho ta a?" Triệu Văn Vực hỏi lại.
Mưu thần: "……"

Trần Thúc rũ mi cười cười, rồi sau đó thu ý cười, hào phóng đi vào..

Chương 140: 140: Về Nhà

"Bệ hạ, Kính Bình Hầu tới rồi.

" Thủ lĩnh cấm quân tiến lên, cuộc trò chuyện giữa Triệu Văn Vực cùng mưu thần ngừng lại.

Phùng Vân cùng Vương Uy đi theo vào sau Trần Thúc
"Trần Thúc.

" Triệu Văn Vực tiếp đón.

Người bên cạnh Triệu Văn Vực, thủ lĩnh cấm quân cùng mưu thần sôi nổi chắp tay thăm hỏi, "Kính Bình Hầu.

"
Trần Thúc gật đầu.

"Đường Ngọc thế nào?" Triệu Văn Vực quan tâm Đường Ngọc trước
Người bên cạnh Triệu Văn Vực cùng mưu thần có chút sốt ruột.

Kính Bình Hầu phu nhân có Kính Bình Hầu quan tâm thì được rồi.

Bây giờ vừa lúc tâm tư Kính Bình Hầu không đặt ở chuyện này, hẳn nên nhân cơ hội để Lưu thành lấy về trong tay nhiều hơn Vạn châu phủ một chén canh mới phải!.

.

Nhưng nhìn bộ dáng thiên tử, càng như người không có tâm tư làm thiên tử.

Trần Thúc tiến lên, "Khỏe hơn rồi, vừa mới đi gặp Văn Quảng,"

Triệu Văn Vực cũng buông lỏng rõ rệt, "Thời buổi rối loạn, qua được khó khăn thì tốt.

"
Trần Thúc gật đầu.

"Trần Thúc, việc trong kinh đã xong, ở lâu vô ích.

Bây giờ Đường Ngọc còn cần ngươi chăm sóc, thê tử cùng nữ nhi ta đều ở Lưu thành, nếu ngươi và ta từng người đều muốn mau chóng về Lưu thành cùng Vạn Châu, không bằng hôm nay đưa ra quyết định?" Triệu Văn Vực công bằng.

Mưu thần kinh ngạc nhìn hắn, châu quận tân triều quản lý không ít, hôm nay làm sao quyết định xong kịp?
Chuyện lớn như vậy, chưa kể đàm phán kéo dài, mất ba năm vẫn là thời gian cực kỳ nhanh!
Phùng Vân cũng nhìn về phía Trần Thúc, không tin được hôm nay có thể quyết định những việc này
Trần Thúc lại nói, "Được, hôm nay giải quyết xong đi"
Hai người nhìn nhau cười, trong điện sôi nổi thổn thức.

*** Truyện chỉ đăng tại .

wattpad.

com/user/nhamy111***
Có nội thị quan đi phía trước dẫn đường, Đường Ngọc đi theo sau nội thị quan, trong cung đối với nàng mà nói hết thảy còn đều rất quen thuộc, nhưng lại tựa như đã thay đổi
Trần Thúc đã dặn dò, nội thị quan đi rất chậm.

Trần Phong vẫn luôn đi theo Đường Ngọc, bảo đảm Đường Ngọc an ổn.

Khi nhìn thấy Văn Quảng, trên mặt Văn Quảng hai hàng nước mắt, "Cô cô! Cô cô bình an thì tốt, suýt nữa cho rằng cô cô xảy ra chuyện, cô cô bình an thì tốt! ! "
Trong đầu Đường Ngọc mơ hồ có ấn tượng, nàng đi theo phía sau Văn Quảng và các cung nữ khác ra khỏi cung, khi đi phảng phất như còn gặp Đỗ Thanh Hồng.

Nhưng trong đầu Đường Ngọc chỉ hiện lên một đoạn thực ngắn như thoảng qua, nếu tiếp tục nghĩ, lại có chút đau.

"Phu nhân?" Trần Phong thấy nàng không được thoải mái.

Đường Ngọc nhẹ giọng nói, "Không có việc gì, chỉ có chút mệt mỏi.

"
Trần Phong đỡ Đường Ngọc ngồi xuống cùng Văn Quảng nói chuyện.

"Bị thương nặng lắm đúng không?" Đường Ngọc nhìn về phía cổ tay áo hắn, "Cho ta xem.

"
Văn Quảng chần chờ, Đường Ngọc kiên trì, "Văn Quảng?"
Văn Quảng chỉ phải giống như trước đây, từ từ vén cổ tay áo lên, mới vừa vén tới cánh tay, liền thấy những vết máu lớn lớn bé bé nhìn thấy ghê người, có vết đã đóng vảy thật lâu, vẫn còn đang chảy máu thấm
Cũng đã qua ba bốn ngày, miệng vết thương còn chảy máu, vậy thì vết thương này có bao nhiêu sâu! !
Đường Ngọc nhớ không được chuyện trước đây, nhưng chỉ nhìn vết thương trên cánh tay Văn Quảng, càng làm cho đáy lòng nàng như bị dao cùn xẹt qua, nước mắt ngăn không được chực trào ra
Văn Quảng có thể cho nàng xem, nhất định đều không phải vết thương quá sâu
Dưới vạt áo, khẳng định! !
Chóp mũi Đường Ngọc hồng thấu, "Văn Quảng! ! "

Nàng tuy rằng nhớ không được, nhưng bây giờ, đồng cảm như bản thân mình cũng bị.

Văn Quảng lo lắng, "Cô cô, ta nghe Tấn Vương nói, cô cô có thai, ngàn vạn đừng động thai khí, nếu không Văn Quảng không thể thoái thác tội của mình.

"
Ở trước mặt Đường Ngọc, Văn Quảng đều gọi Triệu Văn Vực là Tấn Vương.

Đường Ngọc duỗi tay sờ sờ khóe mắt, chậm rãi gật đầu, Văn Quảng dường như cũng mới yên lòng.

"Ngày sau có tính toán gì không?" Đường Ngọc hỏi.

Nàng nghe Trần Thúc nói, tiểu hầu tử sẽ về Lưu thành, Lưu thành tiếp tục là kinh đô, vậy kinh thành hiện nay liền sẽ thành phế đô

Hoàng cung nơi phế đô cũng không cần, vậy những cung nhân phải có nơi đi.

Văn Quảng nghiêm túc nói, "Cô cô, Tấn Vương nói, trong cung phần lớn đều là lão nhân trước đây, nếu nguyện ý cùng hắn đi Lưu thành, vậy chờ việc bên này xử lý xong xuôi, hắn an bài người đón mọi người đi Lưu thành; còn nếu không muốn rời phế đô, hắn sẽ phát một phần bạc, để mọi người tự chọn nơi đi.

"
Đường Ngọc ngoài ý muốn, nhưng kỳ thật nghĩ lại, cũng không ngoài ý muốn.

Nếu trong cung có không ít người đều là người cũ trước đây, với Triệu Văn Vực mà nói, đều là nô bộc trong nhà, nếu nguyện ý theo hắn đến Lưu thành, hắn tiếp nhận; không muốn đi, phát bạc ngay tại chỗ, cũng coi như tận tình tận nghĩa.

Khi Triệu Văn Vực làm Tấn Vương, đã không giống những người khác trong hoàng thất, hiện giờ xưng Tấn đế, trong xương cốt lại vẫn là Triệu Văn Vực trước đây
"Vậy còn ngươi?" Đường Ngọc nhìn về phía hắn.

Văn Quảng nói, "Tấn Vương từng hỏi nô gia, nô gia muốn cùng Tấn Vương đi Lưu thành.

"
Đường Ngọc nhìn hắn.

Văn Quảng nói, "Cô cô, Văn Quảng từ nhỏ đã ở trong cung, quen hết thảy mọi việc trong cung, cho dù để Văn Quảng rời khỏi cung, Văn Quảng cũng không biết đi nơi nào.

Tấn Vương cùng cô cô đều là quý nhân của Văn Quảng ở trong cung trước đây, hiện giờ phế đô xuống dốc, cô cô cũng an toàn, Văn Quảng muốn theo hầu Tấn Vương, để báo đáp ân tình Tấn Vương trước đây.

"
Đường Ngọc nhớ tới trước đây khi nàng rời cung, Văn Quảng đuổi theo ra khỏi cung chỉ vì đưa thêm cho nàng một cái tay nải, trong bao có nam trang phù hợp cùng đồ vật dùng được trên đường; vừa rồi, nàng lại thấy vết thương trên cánh tay Văn Quảng, đều bởi vì đưa nàng rời cung bị tra khảo! !
Hốc mắt Đường Ngọc lần thứ hai ẩm ướt, "Văn Quảng.

"
Văn Quảng sợ nàng lại động thai khí, liền đứng dậy, quỳ xuống trước mặt Đường Ngọc, "Cô cô, Văn Quảng sẽ vĩnh viễn nhớ rõ ân tình của hầu gia cùng cô cô, bất luận hầu gia cùng cô cô ở nơi nào, cô cô ở trong lòng Văn Quảng, vĩnh viễn đều là cô cô.

"

Đường Ngọc duỗi tay nâng hắn dậy
Phía sau, Trần Phong cũng rũ mắt, che giấu rung động trong mắt
Kỳ thật trước đây hắn còn nghĩ rằng, phu nhân sao có thể chạy ra từ trong cung, nhưng bây giờ xem ra, bởi vì trong cung có những người như Văn Quảng, phu nhân mới có thể hóa hiểm thành an! !
*** Truyện chỉ đăng tại .

wattpad.

com/user/nhamy111***
Tháng tư trong kinh lại đổ cơn mưa nhỏ, tí tách tí tách, kéo dài không dứt.

Tháng tư mỗi năm, mưa trong kinh đều sẽ rơi rất nhiều
Đường Ngọc ngồi ở ấm đình, an an tĩnh tĩnh nhìn trận mưa này trong cung

Trước đây người đến người đi, nơi nơi đều là cung nữ cùng hình ảnh nội thị quan và cấm quân tới lui trong cung, hiện giờ cũng do phế đô xuống dốc mà xuống dốc theo! !
Nơi này tràn ngập dấu vết tân triều cùng triều đình cũ, nhưng cuối cùng vẫn suy tàn trong cơn lũ lịch sử
Đường Ngọc nhìn bên ngoài ấm đình, phảng phất như còn có thể nhớ rõ lần đầu tiên vào cung, có chút khẩn trương, lại có chút tò mò đánh giá bốn phía, nhưng lại không dám nhìn lâu
Hiện giờ, những thứ này đều đã đi xa! !
Trong mưa, Đường Ngọc nghe được tiếng bước chân, thấy Trần Thúc cầm ô, chậm rãi tiến lên, một bộ áo gấm sạch sẽ quý giá, làm cho dáng người hắn thẳng tắp, mặt mày tinh xảo như khắc, từ trong cơn mưa chậm rãi mà đến, phiên nhược xuất trần, hình như có muôn ngàn vinh hoa
Nàng nhớ rõ một cảnh này.

Khi ở Miểu thành, hắn cũng là như thế.

Mưa tháng tư, tựa như xóa sạch mọi thứ trong cung, chỉ còn lại

bóng dáng hắn, đặc biệt xa, lại đặc biệt gần.

"Gặp Văn Quảng chưa?" Thanh âm hắn ôn hòa thuần hậu, thanh âm không lớn, tựa như bị lấn át bởi tiếng mưa rơi trong cung, nhưng Đường Ngọc vẫn nghe thấy
Vừa thu dù, vừa vào ấm đình, lại giơ tay phất phất nước trên ống tay áo, ôn hòa nhìn nàng.

Nàng nhẹ giọng nói, "Gặp rồi.

"
Hắn nhẹ giọng, "Văn Quảng có khỏe không?"
Nàng ngước mắt nhìn hắn, nhẹ giọng đáp, "Hắn nói hắn khá tốt, nhưng ta nhìn thấy vết thương trên cánh tay hắn! ! "
Nàng cũng không biết vì sao mặc dù không biết rõ chi tiết, lại có thể kể hết tâm sự cùng mọi việc với hắn, ánh mắt vẫn luôn nhìn hắn, không có dời mắt, "Hắn muốn cùng Triệu Văn Vực đi Lưu thành, Triệu Văn Vực trước kia đã chiếu cố hắn, hắn muốn ở lại bên cạnh Triệu Văn Vực"
Trần Thúc đặt dù một bên, ôn hòa nói, "Tri ân báo đáp, Văn Quảng là người tốt.

"
Nàng nhìn hắn, không biết vì sao, đáy lòng hơi ấm, khóe miệng cũng nhẹ nhàng nhếch lên một cái.

"Ngươi không phải muốn thảo luận cùng Triệu Văn Vực sao? Nói xong rồi?" Nàng thấy canh giờ hiện tại còn sớm.

Hắn tiến lên, "Nói xong rồi.

"
"Nhanh như vậy?" Đường Ngọc hơi kinh ngạc.

Hắn ấm giọng nói, "Cố tìm cái chung, gác lại cái bất đồng, không người nào có tính toán chi li, cho nên rất nhanh.

"
Đường Ngọc nhìn hắn.

Hắn nhìn nàng, ôn nhu nói, "Hắn muốn sớm về Lưu thành gặp thê tử cùng nữ nhi của hắn, chúng ta cũng về nhà thôi.

"
Có lẽ do tiếng mưa rơi cũng ôn nhu, trong lòng nàng không hiểu sao lại rung động
Hắn bung dù.

Mưa không tính lớn, nàng đi bên cạnh hắn, hắn đưa hơn nửa dù qua che chắn cho nàng, Đường Ngọc cảm thấy cảnh này rất quen thuộc, không biết đã gặp ở nơi nào, nhưng khẳng định, khẳng định đã xảy ra, nàng cũng nhớ thật sâu, cho nên mới xúc động.

"Muốn nói một tiếng tạm biệt với Triệu Văn Vực không?" Hắn hỏi.

Nàng nhạt giọng nói, "Không cần.

"
Trên đời không có bữa tiệc nào không tàn, bằng hữu chơi cùng khi còn bé, ai rồi cũng sẽ đi đường khác nhau
Hiện giờ hắn là Tấn đế, có trọng trách trên vai, còn con đường phía trước, cũng luôn có người đi cùng hắn
Mà nàng, cũng sẽ có người đi cùng
Nàng chuyển mắt nhìn về phía Trần Thúc, Trần Thúc cầm dù, không nói gì.

Nhưng bên môi hơi nhếch lên, dưới khuôn mặt tinh xảo, ẩn giấu phong hoa tuyệt luân! !
Nàng tuy rằng nhớ không được cái gì, nhưng giống như mơ hồ nhớ nụ cười này, ấm áp, cũng làm người an ổn.

Dường như nhớ không được, cũng không có gì để sợ hãi! !
Trong mưa, nàng nhẹ giọng hỏi, "Trần Thúc, vì sao ngươi không nhắc tới chuyện chúng ta trước đây?"
Trần Thúc nhìn nàng, ấm giọng nói, "Vì sao cần phải nhắc?"
Nàng hơi kinh ngạc.

Hắn cười cười, mắt đầy ấm áp.

Đường Ngọc cũng không nhắc lại.

Trong mênh mông bụi mưa, Đường Ngọc chậm rãi đánh giá trong cung, trước đây rời đi trong vội vàng cùng áp lực, vẫn chưa nhìn thêm một cái.

Bây giờ, dường như mới chậm rãi chia tay cùng nơi đã sinh sống hơn mười năm.

Nơi này từng có vui mừng, từng có kinh hoảng, từng có sắc thái sặc sỡ, cũng từng có ký ức màu xám, nhưng với nàng mà nói, đều đã qua đi! !
Về sau, hẳn là cũng sẽ không lại trở về.

Đường Ngọc đem lần thoáng nhìn cuối cùng này, chậm rãi lưu vào đầu, nơi sâu thẳm trong ký ức.

"A Ngọc, tới.

" Trước xe ngựa, Trần Thúc duỗi tay đỡ nàng.

Nàng mới thấy sườn xiêm y bên kia của hắn gần như ướt một nửa.

"Không quan trọng, trên xe ngựa có xiêm y để thay.

" Hắn vén mành lên, cùng nàng lên xe ngựa.

Xe ngựa chậm rãi rời nội cung, Đường Ngọc vừa nhìn tường cung

ngoài xe ngựa, vừa chuyển mắt nhìn hắn, "Đi nơi nào?"
"Về nhà.

" Trần Thúc lên tiếng, "Sơ Lục cùng tổ mẫu, còn ở nhà tại Vạn Châu chờ chúng ta! ! "
Đường Ngọc không nghĩ hắn nói về nhà, là thật sự đi ngay bây giờ
Bánh xe cuồn cuộn chạy về phía trước, dần bỏ lại hoàng cung phía sau, tòa cung kia đã từng có một thời phồn hoa nhất, trong màn bụi mưa che lắp, cũng chậm rãi hạ màn.

"Đi Vạn Châu xa không?" Nàng chỉ nhớ rõ về Bình Nam cần 15 ngày
"Không xa.

" Trần Thúc đáp, "Có lẽ, vừa đủ để nàng thích ta! ! ".

Chương 141: 141: Cây Cầu Phúc

Lúc này, tuyến đường rời kinh hoàn toàn không giống trong trí nhớ Đường Ngọc
Trước đây trong kinh sinh loạn, nàng đi cùng Lưu Thanh Phong và các tiêu sư khác của Lư gia tiêu cục, ven đường không ngừng có rung chuyển cùng binh biến, dọc theo đường đi đều phải điều chỉnh tuyến đường.

Vì an toàn, nên khá nhiều lộ trình phải chuyển sang đi đường vòng, còn từng bị nhốt ở Vĩ Thành gần một tháng thời gian.

Lần này đi cùng Trần Thúc về Vạn Châu, lại gần như gió êm sóng lặng.

Trước có đóng quân mở đường, sau cũng có đóng quân theo đuôi, đường về Vạn Châu, không có bất luận phong ba nào
Vạn Châu cùng Bình Nam tiếp giáp.

Từ phế đô đi Vạn Châu hay đi Bình Nam đều có một đoạn đường giống nhau, chỉ khi đến Thuẫn thành, sẽ chuyển một con đường khác đi Vạn Châu.

Tuy rằng Trần Thúc nóng lòng về nhà, nhưng Đường Ngọc đang có thai, không nên xóc nảy, Trần Thúc cho xe ngựa đi chậm.

Ven đường đúng lúc tháng tư xuân ấm, đúng là khí hậu hợp lòng người nhất trong năm
Đường Ngọc chỉ mặc xiêm y rộng thùng thình, tóc đen hơi hơi búi lên, ở trong xe ngựa cũng sẽ không nóng! !
Đường Ngọc tuy rằng còn có chút thích ngủ, nhưng tinh thần rõ ràng so tốt hơn rất nhiều so với trước đây
Trước kia tương đối mảnh khảnh, hiện tại gương mặt Đường Ngọc

mượt mà hơn chút, bụng cũng hiện rõ không ít.

Dọc theo đường đi này, Trần Thúc vẫn luôn ở một chỗ cùng Đường Ngọc
Trước đây khi Đường Ngọc mang thai Sơ Lục, Diệp Lan Chi muốn bỏ cha giữ con, lệnh hắn đi sứ Nam Thuận, cho đến khi Sơ Lục chào đời, hắn rốt cuộc mới nhìn thấy mẫu tử Đường Ngọc
Khi đó Sơ Lục đã qua đầy tháng
Ngay lúc đó Đường Ngọc còn ở Vạn Châu phủ, mà lần này, Đường Ngọc bị bắt cóc đến phế đô! !
Trần Thúc thường xuyên nghĩ, một mình nàng, sao có thể an tĩnh trầm ổn bảo vệ chính mình cùng hài tử trong bụng?
Hiện tại, phong ba phế đô đã qua, Trần Thúc chỉ muốn vẫn luôn trông coi nàng.

Một chuyến lật đổ tân triều cùng Diệp Lan Chi này, trong tay Trần Thúc tồn đọng một đống việc
Tuy rằng hắn cùng Triệu Văn Vực đạt thành nhận thức chung rất mau, cũng lần lượt rời khỏi phế đô, nhưng Phùng Vân cùng mưu thần bên cạnh Triệu Văn Vực đều lưu tại phế đô, sắp xếp công việc.

Tân triều cùng Diệp Lan Chi rơi đài, cây đổ khỉ tan, trong nước có không ít châu quận đều chịu ảnh hưởng.

Có ngo ngoe rục rịch, cũng có an tĩnh xem biến, cũng có lập tức thay đổi! !
Trên đường đi, mỗi ngày đều sẽ có một lượng tin tức lớn đưa đến chỗ Trần Thúc, muốn Trần Thúc quyết định
Bên ngoài cũng chưa nghĩ đến lần này Vạn Châu phủ cùng Lưu thành đã nhanh chóng đạt thành hiệp nghị, vốn cho rằng lần này tân triều bị lật đổ, giữa Vạn Châu phủ cùng Lưu thành phải trải qua một đoạn thời gian đánh thái cực rất dài để xác nhận phạm vi quyền lực của từng người, nhưng đầu tháng tư, Trần Thúc cùng Triệu Văn Vực đã lần lượt quay về Vạn Châu cùng Lưu thành.

Bên ngoài có nhiều suy đoán, nhưng đều không nắm bắt được mấu

chốt
Lại vì giữa Vạn Châu phủ cùng Lưu thành cũng chưa xảy ra việc gì khác, nên sau khi tân triều rơi đài, trong Yến Hàn quốc cũng chưa sinh ra náo động gì nhiều, ngược lại dưới sự hỗ trợ lẫn nhau giữa hai thế lực Vạn Châu phủ cùng Lưu thành, một lần nữa bình tĩnh trở lại
Trong tình hình bình tĩnh như vậy, Trần Thúc cùng Đường Ngọc cách Giang thành ngày càng gần
Ban đầu, Đường Ngọc chỉ nằm trong xe ngựa.

Trong xe ngựa trải tấm thảm thật dày, Đường Ngọc nằm ngủ một bên, Trần Thúc ở một bên khác xem sách.

Khi Đường Ngọc ngẫu nhiên tỉnh lại, Trần Thúc sẽ đắp cho nàng cái thảm mỏng, hoặc sẽ hỏi nàng có phải có chỗ nào không thoải mái không, vừa rồi hắn mới thấy nàng cau mày.

Nàng còn buồn ngủ, lắc lắc đầu.

Trần Thúc không lại làm phiền nàng, để nàng tiếp tục ngủ! !
Tiếp sau đó, có mấy ngày lộ trình gập ghềnh, Trần Thúc ấm giọng nói, nằm trong lòng hắn sẽ đỡ hơn chút.

Hắn nhìn nàng.

Sắc mặt nàng hơi hồng, nhưng có lẽ xác thật quá xóc nảy, nàng có chút không thoải mái, thử dựa vào trong lòng ngực hắn, tiếp xúc, đều là ôn hòa mềm mại trên người hắn, phảng phất xác thật không còn khó chịu như trước
Mùi hương trên người hắn, rõ ràng xa lạ, lại cũng quen thuộc.

Trong đường núi gập ghềnh, làm người ta chậm rãi buông lo lắng, dần dần an tâm! !
Một đoạn lộ trình gập ghềnh này ước chừng giằng co bốn năm ngày.

Bốn năm ngày này, Đường Ngọc hoặc là nằm trong lòng ngực Trần

Thúc, hoặc ngồi dựa vào người hắn, không thể không thân cận, cũng không ít thời điểm, hô hấp cùng một bên mặt hắn ngay trên đỉnh đầu nàng! !
Ở đoạn đường gập ghềnh cuối cùng, hắn ấm giọng nói, "Nhịn một chút, sau hoàng hôn liền qua khỏi rồi.

"
Nàng gật đầu.

! !
Khi sắp đến hoàng hôn, cuối cùng xe ngựa thật sự đã qua đoạn giao lộ xóc nảy
Trần Thúc buông nàng ra, Đường Ngọc hơi giật mình, đang chuẩn bị rời khỏi lòng ngực hắn, hắn nắm lấy tay nàng, trầm giọng nói, "Còn hai khắc nữa sẽ đến Thuẫn thành, nàng cũng có thể không rời khỏi! ! "
Đường Ngọc nhìn hắn.

Hắn duỗi tay nâng hàm dưới nàng lên, "Ta không muốn nàng rời khỏi! ! "
Hắn càng lúc tới gần, đầu ngón tay Đường Ngọc càng lúc nắm càng chặt.

Mành bị gió đêm thổi bay, hắn nhắm mắt hôn lên khóe môi nàng, nơi xa, bụi mù bay nhẹ trong gió! !
Ngủ lại Thuẫn thành, vẫn ở tại biệt phủ
Đường Ngọc vẫn luôn tách phòng ngủ với Trần Thúc, nhưng kỳ thật cũng biết, ban đêm Trần Thúc đều ở đây, chỉ là không nói toạc ra
Hôm nay Trần Thúc ở trong phòng xem sách, nhìn thấy đã khuya, không nói đi, cũng không nói không đi.

Đường Ngọc nằm trên giường, nhớ tới hoàng hôn hôm nay, hắn hôn nàng.

Nàng không né tránh.

Hắn hôn môi thực ôn nhu, cũng giống hắn, ấm áp làm người động dung! !
Sắc mặt Đường Ngọc ửng đỏ, trong đầu mơ hồ đều là cảnh tượng trên đường từ phế đô đến Thuẫn thành, khi nào đi vào giấc ngủ cũng không biết
Trần Thúc thật sự xem sách đến khuya.

Rết trăm chân chết cũng còn giãy dụa, Diệp Lan Chi dẫn binh nhiều năm, thủ hạ không khỏi có người một mực trung thành
Sau mấy ngày yên lặng ngắn ngủi, những người này len lỏi khắp nơi làm giặc cỏ, chỗ hắn có, bên chỗ Triệu Văn Vực cũng có, ngoại trừ là tâm phúc của Diệp Lan Chi, còn là danh tướng, trước đây khi Bắc Á giao tranh tại biên cảnh cùng Yến Hàn, đã kề vai sát cánh chiến đấu cùng Diệp Lan Chi, hiện giờ vào rừng làm cướp! !
Nhị ca hỏi hắn muốn xử trí như thế nào?
Gần đến Vạn Châu rồi, hắn hồi đáp thư, chờ hắn về Vạn Châu lại nói.

Chờ xem sách xong, thấy Đường Ngọc đã ngủ.

Trần Thúc tắt đèn tiến lên.

Dưới mái hiên còn có đèn, ngọn đèn dầu có chút mờ nhạt, nhưng đủ để hắn thấy rõ dưới chân, cũng đủ để hắn thật cẩn thận nhấc chăn lên, nằm phía sau nàng
Hôm nay hắn hôn nàng.

Nàng chỉ thoáng lui ra sau một chút! !
Hắn bỗng nhiên cười cười, từ hôm nay trở đi, hắn có thể hôn nàng.

"Tỉnh?" Hắn nhẹ giọng.

Nàng ngủ hay không ngủ, hắn biết rất dễ dàng, tim Đường Ngọc nhảy bang bang, biết không giả bộ được, đành phải nhẹ giọng nói, "Sao ngươi ở đây?"

Nàng vẫn giả bộ như lần đầu ngủ cùng hắn, Trần Thúc dựa đầu vào sau cổ nàng, ôn hòa nói, "Không phải nàng vẫn luôn biết ta ở đây sao?"
Đường Ngọc nghẹn lời, suýt nữa quên hô hấp, không hiểu sao hắn lại biết
Cũng không biết hắn biết bao lâu rồi! !
Trên giường, Đường Ngọc có chút quẫn bách, hắn nắm lấy tay nàng, mỉm cười nói, "Ngủ đi.

"
"Ừhm.

" Nàng khẽ ừ một tiếng.

Ngắn ngủi trầm mặc, hai người cũng chưa nói chuyện, nhưng lại biết đối phương còn tỉnh, cũng đều không có buồn ngủ.

Trần Thúc nói, "Đến tháng sáu, Thuẫn thành có tiết linh quang, nghe nói treo tâm nguyện lên linh thụ cầu phúc rất linh nghiệm, đoạn thời gian này cũng chưa được thái bình, nếu không, ngày mai ở Thuẫn thành thêm một ngày, chúng ta đi treo giấy cầu phúc cho hài tử?"
Đường Ngọc nhớ trước đây khi về Miểu thành đi ngang qua Thuẫn thành, khi đó vừa vặn là tiết linh quang, lúc ấy nàng đã treo tâm nguyện lên linh thụ
Cho tổ mẫu, nàng, còn có tiểu hầu tử! !

Trước mắt tuy rằng cách tiết linh quang còn hơn một tháng, nhưng bá tánh trong thành hắn đã bắt đầu treo giấy cầu phúc lên linh thụ
Trần Thúc nói xong, Đường Ngọc suy nghĩ, chậm rãi gật gật đầu.

"Ta ngủ.

" Hắn thấp giọng.

Nàng lại lần nữa khẽ ừ một tiếng.

Hắn có lẽ rất mệt nhọc, không bao lâu, nàng liền nghe được tiếng hít thở đều đều phía sau, Đường Ngọc cũng chậm rãi nhắm mắt! !
Hôm sau, thật sự đến chỗ linh thụ cầu phúc
Trên cành cây linh thụ ngàn năm đều đã treo đầy giấy cầu phúc, viết mong ước lên giấy cầu phúc, dùng tơ hồng buộc vào, lại mang vào tua rua ở đuôi chuông, người cầu phúc cầm giấy bước lên thang gỗ bên cạnh, treo giấy cầu phúc trong tay lên linh thụ, sau khi xác nhận sẽ không rơi xuống, mới bước xuống thang, nhường vị trí lại cho người khác.

Nhìn một chút, Trần Thúc cùng Đường Ngọc cũng đi đến bàn bên cạnh viết giấy cầu phúc
"Cần ta hỗ trợ không?" Trần Thúc hỏi.

Bây giờ đã là cuối tháng tư, đầu tháng 5, bụng Đường Ngọc đã hiện rõ, khom người sẽ có chút không thoải mái, nhưng Đường Ngọc vẫn lắc đầu.

Trần Thúc cười cười, không lại kiên trì.

Hai người ở trên hai cái bàn kề bên từng người viết.

Trần Thúc nói, "Ta viết cho Sơ Lục đi.

"
Hai người không cần viết cùng một nguyện ước.

Đường Ngọc gật đầu, mấy ngày nay, nàng mơ hồ có thể nhớ tới một ít chuyện của Sơ Lục, nhưng vẫn có chút mơ hồ, nàng tò mò Trần Thúc sẽ viết cái gì.

Nhưng thấy Trần Thúc dùng bút mực dường như không nhiều lắm.

Trần Thúc viết là, "Sơ Lục, nam tử hán nho nhỏ!"
Đường Ngọc đặt bút, lại lần nữa viết cho tổ mẫu, "Thân thể khoẻ

mạnh, sống lâu trăm tuổi".

Trần Thúc không nhắc tới cùng Đường Ngọc, chỉ là khi đặt bút, viết, "Phu nhân, mẫu tử bình an, mọi việc trôi chảy.

"
Cuối cùng Đường Ngọc viết là, "Ta muốn nhớ lại hắn! ! "
! !
Trần Thúc dẫm lên thang gỗ bước lên, Đường Ngọc dặn dò hắn cẩn thận chút.

Trần Thúc cười nhìn nàng, treo ba tấm giấy cầu phúc của nàng lên trước.

Trần Thúc vừa treo, giấy cầu phúc máng lên tua rua của đuôi chuông liền theo gió phất phất, phát ra tiếng vang thanh triệt.

"Có ta không?" Trong tay hắn tổng cộng có năm tấm giấy cầu phúc, khi treo đến tấm thứ ba, hắn dường như tùy ý hỏi.

Đường Ngọc nhìn nhìn hắn, mặt đỏ gật đầu.

Hắn tiếp tục treo, vừa hỏi, "Viết cái gì?"
Đường Ngọc ậm ừ, "Nói ra không linh.

"
"Cũng đúng" Hắn giải vây.

Đường Ngọc thổn thức.

Chờ hắn từ thang gỗ xuống dưới, hai người sóng vai nhìn mấy tấm cầu phúc vừa mới treo xong, gió nhẹ phất bay góc áo, tóc đen cũng phất qua khuôn mặt.

"Bỉ cực thái lai, gia quốc hưng thịnh.

" Trần Thúc niệm.

Đường Ngọc nhìn hắn, hắn tự nhiên duỗi tay dắt nàng, ấm giọng nói, "Đi, vòng quanh cây 3 lần, dính lây chúc linh khí của linh thụ.

"
Đường Ngọc cười cười, lại sóng vai hắn tản bộ quanh linh thụ một lát
"Khi về Giang thành, chúng ta sẽ đi ngang qua Đào thành.

" Hắn cúi đầu không có nhìn nàng.

Đường Ngọc nói, "Ta đối với Đào thành không có quá nhiều ấn tượng! ! "
Trần Thúc chuyển mắt nhìn nàng, "Đào thành là nơi chúng ta đưa tổ mẫu đến trị bệnh mắt.

"
Đường Ngọc bừng tỉnh đại ngộ, trước đây nàng đã nghe hắn nói qua, bọn họ cùng tổ mẫu đi Đào thành trị đôi mắt, đôi mắt tổ mẫu là chữa khỏi ở Đào thành! !
Đường Ngọc nghĩ tới.

Trần Thúc tiếp tục nói, "Ở thời điểm u ám nhất của ta, Đường Ngọc, là nàng dẫn theo Sơ Lục vẫn luôn bên cạnh ta, mãi cho đến rất lâu về sau, ta thấy lại bình minh.

"
Đường Ngọc nhìn hắn.

Hắn trầm giọng nói, "Ta vĩnh viễn cũng sẽ nhớ rõ! ! "
Hắn duỗi tay vén tóc mai cho nàng, tiện thể hôn lên đôi môi nàng
Đường Ngọc lại lần nữa quên nhúc nhích.

Trần Thúc buông đôi môi ra, khi lại lần nữa nhìn về phía nàng, trong

mắt có thêm không ít thành kính, ánh sáng nhu hòa cùng ái mộ, "A Ngọc, Đào thành mà ta nói với nàng, còn có chỗ đặc biệt! ! "
Dưới chân Đường Ngọc chần chừ.

Trần Thúc cũng dừng bước, nghiêm túc mà ấm áp nói, "A Ngọc, hai người chúng ta thành thân ở Đào thành! ! ".

Chương 142: 142: Đào Thành

Chờ khi đến Đào thành, vẻ mặt Lưu đại phu đầy đau khổ nhìn về phía Trần Thúc, "Hầu gia, lần này lại làm sao vậy? Nếu ngài lại mù, lại nhìn không thấy gì đó, chỗ của ta cũng thật sự trị không hết, ngài cũng đừng tới tìm ta…… Lưu mỗ y thuật có hạn, cũng còn muốn sống thêm mấy năm nữa.

"

Biết Trần Thúc đã lâu, Lưu đại phu thay hắn chẩn trị, đã sớm quen thuộc với hắn.

Trước kia Lưu đại phu nhìn thấy hắn còn rất vui mừng.

Bây giờ, nhìn thấy lần nào, là đau đầu lần đó
Mà bất quá chỉ mới cách một năm, lần thứ hai nhìn thấy hắn, nội tâm Lưu đại phu hỏng mất.

Trần Thúc tiến lên, nắm tay ho nhẹ hai tiếng, thấp giọng nhìn hắn nói, "Không phải ta.

"

Lưu đại phu kinh ngạc nhìn về phía Đường Ngọc cách đó không xa, "Hầu gia nói là phu nhân?"
Lưu đại phu ngoài ý muốn.

Trần Thúc gật đầu.

Lưu đại phu nghiêm túc nhìn nhìn Đường Ngọc, thấy Đường Ngọc ngoại trừ bụng nhỏ đã hơi hơi nhô lên, hẳn là đã có thai mấy tháng ngoài, thoạt nhìn cũng không có gì khác thường.

"Phu nhân làm sao vậy?" Lưu đại phu lên tiếng dò hỏi.

Đường Ngọc thông hiểu đạo lý đối nhân xử thế, trước đây cùng tổ mẫu ở Đào thành mấy tháng, chung đụng hòa hợp với người trong y quán, đặc biệt là Lưu đại phu
Sau đó Trần Thúc ở Đào thành dưỡng bệnh nửa năm càng là như vậy……
Bây giờ, Lưu đại phu bỗng nhiên nghe nói lúc này người bệnh lại là Đường Ngọc, ngược lại kinh ngạc.

Đường Ngọc đang ở cách đó không xa, nói chuyện cùng dược đồng trong y quán
Trần Thúc vừa nhìn nàng, vừa nói cùng Lưu đại phu, "Một năm này cũng không an ổn, đầu tiên là có người bắt cóc Đường Ngọc, lúc khó khăn lắm mới thoát hiểm, lại bị bại lộ, nàng từ trên sườn núi lăn xuống, đầu đập vào hòn đá……"
Nói đến chỗ này, Trần Thúc than thở, "Quân y cùng ngự y đều xem qua, nói đầu Đường Ngọc đập vào đá, hẳn là có máu đọng lại, dẫn tới tạm thời mất trí nhớ, phải đợi máu bầm tan đi, mới có thể chậm rãi nhớ tới chuyện trước đây.

Bây giờ, chuyện Đường Ngọc nhớ không được nhiều lắm, nhớ không được đã thành thân với ta, sợ là cũng nhớ không được Lưu đại phu người……"
Lưu đại phu thật ra chưa từng nghĩ tới phu nhân mất trí nhớ.

"Vậy, không phải phu nhân đang có thai sao?" Lưu đại phu nhớ tới lời Trần Thúc mới vừa nói, phu nhân từ trên sườn núi lăn xuống, đầu còn đập vào đá, nghe thế nào cũng đều kinh tâm động phách……
Trần Thúc trầm giọng, "Đúng vậy, Đường Ngọc động thai khí, nằm trên giường mất mấy ngày.

"

Lưu đại phu buông tiếng thở dài thật mạnh, "Quá nguy hiểm.

"

Trần Thúc tự nhiên nghe được hung hiểm trong lời Lưu đại phu

“Phu nhân bây giờ thì sao?” Lưu đại phu truy vấn.

Trần Thúc làm như còn có chút nghĩ mà sợ, “Đoạn thời gian này còn đỡ, chỉ là nhớ không ra chuyện trước kia”
“Coi như vạn hạnh.

” Lưu đại phu than nhẹ.

Trần Thúc cũng gật đầu.

Hai người lại nhìn nhìn Đường Ngọc từ xa, Lưu đại phu hỏi, “Bây giờ hầu gia tính như thế nào?”
Trần Thúc nói, “Đường Ngọc có thai, đại phu không dám dùng thuốc, thi châm, sợ ảnh hưởng nàng cùng hài tử, chỉ có thể chờ nàng từ từ hồi phục.

”
Lưu đại phu tinh thông y thuật, tự nhiên sẽ hiểu đại phu khác băn khoăn là có đạo lý.

Phu nhân cùng hài tử trong bụng đã chịu qua sơ xuất, ổn thỏa mới an toàn, không thể dùng thuốc cùng thi châm, sợ xảy ra phản ứng khác.

Lưu đại phu nói, “Lát nữa ta bắt mạch cho phu nhân thử xem, nếu là dạng mất trí nhớ này hẳn cũng không cần thời gian quá dài là có thể nhớ lại.

”
"Được, làm phiền Lưu đại phu.

” Trần Thúc dẫn Đường Ngọc tới, chính là muốn để Lưu đại phu bắt mạch cho Đường Ngọc.

Mắt thấy Đường Ngọc cùng dược đồng còn đang nói chuyện, hai

người cũng chưa tiến lên quấy rầy.

Lưu đại phu lại cẩn thận đánh giá Đường Ngọc một phen, lại hỏi, "Hầu gia, phu nhân có thai mấy tháng?"
Trần Thúc nói, "Bốn năm tháng……"
Lưu đại phu vuốt vuốt chòm râu, mày hơi hơi nhăn lại, "Phu nhân vốn mảnh khảnh, có thai bốn năm tháng cũng không thể hiện rõ bụng như vậy.

"
Trần Thúc ngày thường gặp thai phụ không nhiều lắm, lúc trước Đường Ngọc mang thai Sơ Lục, hắn cũng không ở nhà, hắn không thể nào so sánh được
Nhưng lời Lưu đại phu nói rõ ràng có ẩn ý, Trần Thúc nhẹ giọng nói, "Ý Lưu đại phu là?"
Lưu đại phu nhìn về phía hắn, "Trước bất luận phu nhân có mất trí nhớ hay không, nhưng thân thể phu nhân hiện rõ bụng như thế, vậy có đại phu nào từng nói, trong bụng chính là song thai?"
Song thai?
Trần Thúc ngoài ý muốn, lát sau lắc đầu, "Một đường xuôi Nam đều có đại phu đi theo, cũng vẫn luôn bắt mạch cho Đường Ngọc, đều nói không phải.

"
Lưu đại phu vẫn có chút hoài nghi, trầm giọng nói, "Lát nữa nhìn thử xem.

"
Trần Thúc giật mình, "Được.

"
*** Truyện chỉ đăng tại .

wattpad.

com/user/nhamy111***

“Đây là Lưu đại phu, đã từng chữa bệnh cho tổ mẫu, còn có ta, trước đó nàng cũng đã quen biết Lưu đại phu, để Lưu đại phu bắt mạch cho nàng.

” Trần Thúc ấm giọng
Một đường đều là như thế, việc nàng nhớ không được, hắn đều chậm rãi nói với nàng
Mặc dù nàng nhớ không được, cũng sẽ không có áp lực quá lớn
Lưu đại phu cũng nói, “Phu nhân nhắm mắt lại.

”

Đường Ngọc nhắm mắt dựa ngồi trên ghế
Lưu đại phu nhìn nhìn chỗ bị va đập trên đầu nàng trước, cũng duỗi tay xoa xoa thực nhẹ thực chậm, cũng hỏi nàng cảm giác gần đây
Đường Ngọc sẽ nói, “Mơ hồ sẽ nhớ tới một ít đoạn ngắn vụn vặt, nhưng cũng không đến đâu, cũng rất dễ quên mất, giống ở ngay trước mắt, duỗi tay lại không bắt được.

”

Trần Thúc nghe nàng nói xong, nhớ tới gần đây nàng ngẫu nhiên hoảng hốt.

Hắn nghe quân y dặn dò.

Khi nàng ngẫu nhiên hoảng hốt, hắn tận lực không được làm phiền nàng, để nàng chậm rãi thích ứng và nhớ lại
Đường Ngọc vừa nói, Lưu đại phu vừa gật đầu.

Chờ Lưu đại phu lần nữa xem qua chỗ nàng bị va đập, lại nói, “Phu nhân, ta muốn nhìn đôi mắt phu nhân, phu nhân thả lỏng.

”

Đường Ngọc ừ nhẹ
Lưu đại phu duỗi tay, hơi hơi xốc mí mắt nàng lên nhìn nhìn, lại bảo nàng trợn mắt, nhìn nhìn đồng tử của nàng

“Ta bắt mạch cho phu nhân, thời gian hơi lâu, phu nhân nhắm mắt nghỉ ngơi cũng được.

” Lưu đại phu nhắc nhở.

Đường Ngọc nói được, rồi sau đó ánh mắt nhìn về phía Trần Thúc.

Trần Thúc ôn hòa nói, “Ta ở ngay chỗ này với nàng, đừng sợ.

”
Nàng phảng phất như không còn sợ.

Quả thực thời gian Lưu đại phu bắt mạch rất lâu, rất nhiều lần Đường Ngọc mở mắt, cho rằng đã kết thúc, thấy Lưu đại phu vẫn còn đang bắt mạch.

Nàng lại nhìn về phía Trần Thúc.

Trần Thúc ý bảo nàng đừng nhúc nhích, đừng lên tiếng.

Đường Ngọc lại lần nữa gật đầu.

Có thể thời gian có chút dài, Đường Ngọc mệt rã rời, Lưu đại phu cũng thu tay lại, “Phu nhân nghỉ ngơi một lát đi.

”
Đường Ngọc vừa lúc nằm xuống trên giường trong chốc lát.

Chờ Đường Ngọc nằm xuống nghỉ, Lưu đại phu cùng Trần Thúc đóng cửa ra khỏi phòng.

“Như thế nào?” Kỳ thật vừa rồi, người vẫn luôn khẩn trương nhất là Trần Thúc.

Đường Ngọc còn nhắm mắt dưỡng thần nghỉ ngơi, Trần Thúc vẫn

luôn khẩn trương canh giữ một bên.

Lưu đại phu vuốt vuốt chòm râu, nhẹ giọng nói, "Trên đầu phu nhân chỗ bị đập vào đá không nhiều lắm, rất nhanh sẽ nhớ lại, hầu gia không cần lo lắng.

"

Trần Thúc nghe xong, mắt không hiểu sao có chút ướt át, cũng gật đầu không ngừng
Lưu đại phu lại nói, "Vừa lúc bây giờ ở Đào thành, hầu gia dẫn phu nhân đi đến các nơi quen thuộc nhìn nhiều hơn, có lẽ là, phu nhân có thể nhớ lại rất nhanh.

"

Trần Thúc nuốt nhẹ trong cổ họng, "Được.

"

"Chỉ là……" Lưu đại phu lại lần nữa nhìn về phía hắn, "Hầu gia, vừa rồi ta mới cẩn thận bắt mạch, mạch tượng không rõ ràng lắm, nhưng khi phu nhân tĩnh tâm nghỉ ngơi, thời gian bắt mạch dài hơn một ít, đã có mạch tượng phản hồi lại rất yếu, trong bụng phu nhân mang chính là song thai……"
Trần Thúc ngơ ngẩn.

Lưu đại phu lần thứ hai nhắc nhở, "Nếu là song thai, rất khó sinh đủ tháng, mà càng về sau, chân cẳng phu chỉ sợ sẽ sưng thật sự lợi hại, hầu gia cần cẩn thận chăm sóc.

"

Trần Thúc chất phác gật đầu.

Lưu đại phu vuốt vuốt chòm râu, tiếp tục nói, "Bây giờ là tháng 5, hầu gia trở lại Giang thành cũng còn khoảng mười ngày hơn, cần bảo trong phủ chuẩn bị bà đỡ trước, chuẩn bị sẵn sàng, ta xem bộ dáng phu nhân, có lẽ tháng bảy tháng tám sẽ lâm bồn.

”
Trần Thúc nắm chặt lòng bàn tay, liên tục gật đầu.

*** Truyện chỉ đăng tại .

wattpad.

com/user/nhamy111***
Khi về tòa nhà, xe ngựa đi rất chậm.

Mành trên cửa sổ xe vén lên, Trần Thúc nói cùng Đường Ngọc, khi hai người bọn họ ở Đào thành, mỗi ngày nàng đều dẫn hắn đi vài nơi
Thí dụ như, có tiệm "Một phòng bánh", còn có tiệm bánh bao bên cạnh
Đường Ngọc nhìn nghiêm túc, trong đầu cũng mơ hồ có chút ấn tượng.

"Dừng xe.

" Trần Thúc bỗng nhiên kêu.

Đường Ngọc khó hiểu.

"Chờ ta một lát.

" Trần Thúc sợ nàng lo lắng.

Đường Ngọc ở lại trên xe ngựa, Trần Thúc vén mành lên xuống xe ngựa, Đường Ngọc thấy hắn lập tức đi đến chỗ lão ông bán hồ lô ngào đường ven đường, hai người hẳn là quen biết, cũng nói cái gì đó, bỗng nhiên, lão ông nhìn qua phía nàng, cười nhìn nàng gật đầu.

Đường Ngọc cũng đáp lễ.

Rất nhanh, Trần Thúc từ chỗ lão ông cầm một chuỗi hồ lô ngào đường rời đi, quay trở lại trên xe ngựa, đưa cho Đường Ngọc, "Lúc này không có tiểu Sơ Lục giành với nàng"
Hồ lô ngào đường là đồ tiểu hài tử thích, Trần Thúc nói xong, trong đầu Đường Ngọc phảng phất bỗng nhiên xẹt qua thân ảnh hài đồng, nhảy nhảy muốn đường hồ lô trong tay nàng, tiểu hài tử…… Rất giống Trần Thúc, mềm múp, phấn điêu ngọc trác, nhìn đường hồ lô trong tay nàng, nôn nóng gọi, "Nương ~"
Đường Ngọc sửng sốt.

"Làm sao vậy?" Trần Thúc sợ nàng có chỗ nào không thoải mái.

Ý cười trên mặt Đường Ngọc dần dần liễm đi, cả người cũng đắm chìm trong hồi ức.

Sơ Lục mềm múp, nhảy nhót đòi nàng đường hồ lô.

Nàng đùa với Sơ Lục, nói nàng cũng muốn ăn nha ~
Tiểu Sơ Lục có chút nóng nảy, "Mẫu thân ~ mẫu thân ~"
Bé nhìn nàng nhào qua, nàng lơ đãng không đứng vững, bị tiểu Sơ Lục đụng ngã, nàng cho rằng sắp té xuống, kết quả sau khi ngã xuống, ngã vào một cái ôm ấm áp quen thuộc
Nàng không thấy rõ mặt hắn, nhưng nhớ rõ tiếng nói hắn, ôn hòa mà mang theo ấm áp, lập tức, lại hơi mang trách cứ nhìn tiểu Sơ Lục, "Biết nguy hiểm không? Mẫu thân ngã thì làm sao đây?"
Tiểu Sơ Lục chu miệng, nhưng dường như có chút bị dọa sợ.

Nước mắt lưng tròng chui vào trong lòng ngực nàng
Mắt Đường Ngọc hơi hơi ướt át, vừa rồi, ánh mắt vẫn luôn ngưng ở một chỗ, chậm rãi chuyển qua nhìn Trần Thúc.

—— đừng quá chiều con, Sơ Lục tuy rằng nhỏ, cũng nên hiểu chuyện.

—— lại nói, con tuy nhỏ, cũng không thể khi dễ phu nhân ta……

—— hẳn nên chọn lực thư đồng cho Sơ Lục, A Ngọc, tháng sau nàng và ta nhín ra chút thời gian nhìn xem sao? Thư đồng không cần quá nhiều, mấy đứa đủ rồi
—— mấy đứa này trước đi, dần dần, để cho bọn chúng lớn lên cùng tiểu Sơ Lục
……
Trong đầu Đường Ngọc, dần dần đều là âm thanh của hắn
Một chút, từng phần từng phần, như đèn kéo quân, một bức rồi một bức không chịu khống chế nảy lên trong lòng, liên miên không dứt, không bởi vì nàng nghe xong câu này muốn nghe câu khác mà dừng lại, mà là xen kẽ từng câu vào nhau……
Mỗi một câu đều như tồn tại riêng lẻ, rồi lại có dấu vết để lại.

Chậm rãi, trong đầu tràn đầy đều là âm thanh Trần Thúc, trước mắt cũng đều là thần sắc Trần Thúc càng lúc càng lo lắng
Trần Thúc không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy hốc mắt nàng bỗng nhiên đỏ
Trần Thúc duỗi tay lau khóe mắt cho nàng, lo lắng nói, "Làm sao vậy? Đừng làm ta sợ……"
Hắn thật không chịu nổi nàng dọa một lần nữa!.

Mới vừa rồi còn êm đẹp, Trần Thúc cẩn thận nhớ lại, ở chỗ Lưu đại phu xác thật không có gì, vừa rồi ở trên xe ngựa cũng còn tốt, ngoại trừ vừa rồi hắn xuống xe ngựa lấy về cây kẹo đường hồ lô kia……
Trần Thúc dừng một chút, bỗng nhiên phản ứng lại, có phải do kẹo đường hồ lô không?
Hắn lỗ mãng, làm thừa cái gì rồi không?
Hắn làm sao biết được trong trí nhớ nàng trước đây, kẹo đường hồ lô có phải có ngụ ý không tốt gì không?
Là hắn sơ ý
Hắn duỗi tay nhận kẹo hồ lô trong tay nàng, ấm giọng dỗ dành, "Tốt, không sợ, không thích thì bỏ, cho ta……"
Hắn đối với nàng hết sức nhẫn nại, cũng ôn nhu.

Đường Ngọc nhìn hắn, cũng nhìn cây kẹo đường hồ lô hắn cầm trên tay

Đường Ngọc không có đứng dậy, nghe tiếng nói hắn, lại vô tình nhớ thêm một ít……
Nàng nhẹ nhàng tới gần, đầu nhẹ nhàng đặt trên vai hắn
Không muốn nói gì, cũng chưa nói gì……
Trần Thúc cứng đờ, không dám nhúc nhích, càng không dám lên tiếng.

Từ lâu rồi, đây là lần đầu tiên nàng chủ động thân cận hắn
Trong cứng đờ, Đường Ngọc chậm rãi duỗi tay, vòng lấy bên hông hắn
Trần Thúc không biết có phải mình đang nằm mơ không, trong tay còn nắm cây kẹo đường hồ lô kia, một tay khác nhẹ nhàng ôm chặt nàng.

Nàng không kháng cự.

Xe ngựa tiếp tục chạy về tòa nhà, Trần Thúc chậm rãi nhắm mắt, làm như có thứ gì đó tràn ngập trong mắt, lại lan tràn đến chỗ sâu trong lòng……
"Ta hình như nhớ một ít tới tiểu Sơ Lục ……" Nàng thanh âm thực nhẹ.

.

Chương 143: 143: Giao Tiếp Thần Kỳ

Bởi vì Đường Ngọc ở Đào thành dần dần nhớ lại không ít chuyện, Trần Thúc cùng Đường Ngọc thương nghị, ở Đào thành thêm hai ngày.
Đường Ngọc đồng ý
Hai ngày này, mỗi ngày Trần Thúc vẫn sẽ ngồi xe ngựa mang Đường Ngọc đi đến y quán Lưu đại phu
Một ngày trước Lưu đại phu còn khỏe, hôm qua sau khi gặp Trần Thúc, tật chân bỗng nhiên lại tái phát, bắt đầu ngồi xe lăn chẩn trị cho người bệnh
Trần Thúc tiến lên cười nói, "Người thật sự không phải vì đuổi ta đi, cố ý ngồi xe lăn chứ?"
Lưu đại phu phồng râu trừng mắt, "Ta thật ra cũng muốn vậy ~"
Trần Thúc nhịn không được cười.
Đường Ngọc nói chuyện cùng dược đồng hôm qua mới quen tại y quán, Trần Thúc liền nói cùng Lưu đại phu, "Hôm qua trên đường trở về, Đường Ngọc dường như nhớ tới Sơ Lục, cũng nói nhớ âm thanh ta nói chuyện, nhưng nhớ không được đầy đủ."
Lưu đại phu tựa như cũng không ngoài ý muốn, nhẫn nại nói, "Ký ức không chợt phục hồi, sẽ giống như nước chảy, chậm rãi tràn đầy, nếu phu nhân nhớ tới, đừng đánh gãy, để phu nhân chậm rãi suy nghĩ; nếu nghĩ đến khó chịu, cũng đừng miễn cưỡng, luôn có một ngày sẽ nhớ tới."
Những lời này của Lưu đại phu phảng phất làm Trần Thúc như được uống liều thuốc an thần.
Lưu đại phu nói, cũng tương đối giống hắn trải qua ngày hôm qua
Trần Thúc khoanh cánh tay, cũng hít sâu một hơi: "Ta muốn ở Đào thành thêm hai ngày, dẫn A Ngọc đi qua những nơi trước đây nhiều hơn một chút, hôm qua nàng nhớ tới Sơ Lục, là bởi vì cho nàng một cây kẹo đường hồ lô, lúc ấy khi tới Đào thành trị mắt, Đường Ngọc gần như cách một hai ngày sẽ mang kẹo đường hồ lô về cho Sơ Lục, hẳn là từ màn này nàng sẽ bắt đầu nhớ tới, cho nên ta nghĩ, đi các

nơi ở Đào thành nhiều hơn một chút"
Lưu đại phu gật đầu, "Rất có lợi, chỉ là cũng đừng nóng vội hoặc ôm hy vọng quá lớn, bây giờ phu nhân cùng hài tử trong bụng mới là quan trọng nhất, còn có nhớ tới hầu gia hay không, thật sự không quan trọng....."
Trần Thúc: "....."
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Từ y quán ra ngoài, Đường Ngọc tò mò, "Lưu đại phu sao vậy?"
Trần Thúc cười nói, "Hắn nha, bệnh cũ.

Có khi chân cẳng sẽ sưng lên, đi đường không được, một năm vài tháng cần ngồi xe lăn, hắn không nói là trước đó hắn nếm thử bách thảo để lại di chứng, coi như là hắn bị di chứng, nhưng đồ đệ hắn nói hắn là trúng gió"
Đường Ngọc thổn thức, không biết hai người bọn họ quan hệ tốt tới trình độ nào, mới có thể vui đùa như thế
Trần Thúc nói, "Trước kia không thiếu phiền toái hắn, đôi mắt này của ta hắn trị hết hai lần, hắn coi như là ân nhân cứu mạng của ta."
Đường Ngọc không thể nói, cảm giác của hắn đối với ân nhân cứu mạng, cùng người khác khóc lóc thảm thiết đối với ân nhân cứu mạng, thật khác nhau
"Đi nơi nào?" Ra y quán, Đường Ngọc hỏi.
"Một phòng bánh." Trần Thúc dắt tay nàng, "Không xa trước đường cái, chính là chỗ gần nơi hôm qua mua đường hồ lô, một phòng bánh kia chúng ta thường xuyên đi, còn có tiệm bánh bao bên cạnh, bánh bao ăn rất ngon.

Chúng ta ở Đào thành hơn nửa năm, mỗi ngày đều sẽ qua bên kia đi dạo, người khác khẳng định còn nhớ rõ chúng ta....."
Đường Ngọc như là có chút ấn tượng, nhưng nhoáng lên rồi biến mất.
Gần đây nàng luôn có thể dần dần nhớ tới một số chuyện, thí dụ như "Một phòng bánh" Trần Thúc vừa nói kia
"Công tử, phu nhân!" Ông chủ "Một phòng bánh" thấy hai người bọn họ bất chợt thân thiết, "Nhị vị về Đào thành rồi sao?"

Đường Ngọc nhớ không được, Trần Thúc mở miệng, "Vừa lúc đưa phu nhân trở về một chuyến."
"Lúc này ở bao lâu?" Ông chủ nhiệt tình.
Trần Thúc nhẹ giọng, "Hai ba ngày đi."
"Chúc mừng công tử cùng phu nhân, phu nhân có thai." Hai người bọn họ là khách quen, thì ra ấn tượng của ông chủ đối với bọn họ rất tốt, hơn nữa hồi lâu không thấy, nhiệt tình cũng phải
Đường Ngọc cũng cười rộ lên theo
Khi nhìn về phía trang trí của "Một phòng bánh", vô tình cảm thấy nơi này nàng hẳn rất quen thuộc.

Trang trí của cửa hàng này, gần như đều lấy bánh làm, thực kỳ lạ mới mẻ độc đáo, cho nên nơi khác cũng không thường thấy.
Trong đầu Đường Ngọc bỗng nhiên nhớ tới ký ức ở nơi này, hơn nữa là đi cùng Trần Thúc.....
Nàng dìu Trần Thúc, đôi mắt Trần Thúc dường như nhìn không thấy.
Đều là nàng đỡ hắn, mỗi ngày đều sẽ tới.....
Trần Thúc trò chuyện cùng ông chủ xong, thấy Đường Ngọc thảng thốt ở chỗ cũ, biết có lẽ nàng nhớ tới chuyện trước đây, không muốn quấy rầy nàng, liền nhìn ông chủ nói, "Ông chủ, hai phần bánh."
Ông chủ đi làm, Trần Thúc lẳng lặng nhìn về phía nàng.
Lát sau, Đường Ngọc quay đầu lại nhìn hắn, hắn ấm giọng nói, "Lão bản lấy bánh đi."
Đường Ngọc thuận miệng đáp, "Hai phần bánh?"
Trần Thúc chậm rãi gật đầu.
Đường Ngọc khẽ nhíu mày, "Ngươi thích ăn dầu hành, Sơ Lục thích thịt bò....."
Trần Thúc: "....."
Trần Thúc nuốt nhẹ trong cổ họng, trong mắt chứa đầy cảm xúc phức tạp, cuối cùng mắt mang ý cười, nhẹ giọng nói, "Đúng, sau đó đều bị Sơ Lục ăn hết."
Đường Ngọc nhịn không được cười, đoạn này làm như cũng có ấn tượng.

Trần Thúc tiến lên, duỗi tay khẽ vuốt má nàng, cũng ôm nàng.
Lưu đại phu nói không sai, ký ức không chợt khôi phục, sẽ giống

như nước chảy, chậm rãi tràn đầy.....
Cho dù là việc nhỏ không đáng kể như vậy, đều làm đáy lòng hắn kích động.
Nàng đang dần nhớ lại
Trần Thúc hơi ấm lòng
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Mua bánh, lại mua bánh bao thịt, Đường Ngọc cũng đi được một lúc lâu
Tháng dần dần lớn, thân thể cũng nặng nề hơn, đi một chút sẽ cảm thấy mệt.

Từ tiệm bánh bao ra ngoài, Trần Thúc cùng Đường Ngọc liền lên xe ngựa về tòa nhà.
Đoạn đường này, Đường Ngọc đều dựa vào trong lòng Trần Thúc
Trải qua tối hôm qua, hai người thân cận hơn nhiều, toàn bộ hành trình nàng đều dựa vào lòng ngực hắn ngủ thiếp đi, cũng không giống trước đây
Tháng 5 Đào thành, thời tiết kỳ thật có chút nóng, nhưng Trần Thúc sợ vén mành lên, ngoài xe ngựa gần đây gió có chút quá khó chịu, cửa sổ xe ngựa chỉ chừa lại một khe nhỏ, tự mình cầm cây quạt, nhẹ nhàng lắc lắc quạt cho nàng, như vậy có thể giải nhiệt, cũng sẽ không cảm lạnh.
Đường Ngọc vừa rồi thật mệt mỏi, dựa vào trong lòng hắn, thực nhanh đã nhắm mắt ngủ.
Trần Thúc nhìn nàng, lông mi thon dài tựa như núi nhỏ, khi ngủ thực an tĩnh, tay theo thói quen đặt ở bụng, nhưng lại bởi vì nằm trong lòng ngực hắn, trong lòng cũng an ổn hơn nhiều, cho nên tay chỉ đặt hờ, không có che chở gắt gao
Trần Thúc nhìn nàng, nhẹ nhàng cười cười.
Ở Đào thành hai ngày, nàng nhớ nhiều chuyện nhất, cũng bình thản nhất
Như vậy cũng tốt, tốt hơn so với cảm xúc thay đổi quá nhanh
Trần Thúc nhớ Lưu đại phu nói, nàng mang song thai, hẳn sẽ không chờ đủ tháng.
Có lẽ khoảng bảy tám tháng hài tử sẽ ra đời
Nghĩ đến đây, Trần Thúc bỗng nhiên mất luôn ý niệm ở lại Đào

thành thêm mấy ngày
Lưu đại phu nói không sai, A Ngọc cùng hài tử trong bụng quan trọng nhất.
Còn chuyện có nhớ hắn hay không, kỳ thật không phải việc quan trọng.....

Trần Thúc hôn lên trán nàng
Nàng hơi tỉnh, nhẹ giọng nói, "Tới rồi sao?"
Trần Thúc cười, "Không có, ngủ tiếp một lát đi."
Đường Ngọc khẽ ừ một tiếng.
Trần Thúc duỗi tay đặt giữa bụng nàng, vừa lúc đó, có tiểu gia hỏa trong bụng đá hắn
Trần Thúc: "!!!"
Hắn không biết có phải mình xuất hiện ảo giác hay không, lại đặt tay thả trở lại, thật lâu sau đều không có nhúc nhích.
Hắn cho rằng thật là ảo giác, khi đang muốn thu tay, lại có chân nhỏ đá hắn một cái
Trần Thúc kinh ngạc đến ngây người!!!!
Trước đây khi Đường Ngọc mang thai Sơ Lục, hắn vẫn luôn không ở bên cạnh, khi đó hắn đi sứ Nam Thuận, thư từ lui tới đều không có tiện, chờ hắn trở lại phủ Sơ Lục đã chào đời
Đồng bà cũng vậy, Lê ma ma cũng vậy, bao gồm cả Đường Ngọc, đều sợ hắn áy náy, rất ít nhắc tới chuyện khi Đường Ngọc có thai, hắn thậm chí không biết lúc này, có phải hài tử đá hắn không?
Trần Thúc kích động, lại hưng phấn, còn có chút sợ hãi.
Muốn gọi Đường Ngọc hỏi một tiếng, nhưng vừa rồi hắn đã đánh thức nàng một lần, hắn sợ lại đánh thức nàng đang ngủ.
Nhưng xúc cảm trên tay lại lần nữa truyền đến, tiểu gia hỏa trong bụng Đường Ngọc lại đá đá hắn lần nữa
Trên mặt Trần Thúc đều là tươi cười.
Đây phải chăng là một loại cảm giác thần kỳ huyền diệu, trong bụng Đường Ngọc, có một sinh mệnh nhỏ (kỳ thật là hai sinh mệnh) cùng hắn cốt nhục tương liên, đang dùng phương thức như vậy giao lưu với hắn
Trước lúc sinh ra, chưa biết diện mạo hắn, cũng chưa nghe tiếng nói của hắn

Tâm tình Trần Thúc rất khó dùng ngôn ngữ hình dung.
Nửa chần chờ, nửa như từ phụ, đầu ngón tay nhẹ nhàng điểm điểm vào nơi mới vừa rồi có chân nhỏ đá ra.

Quả thực, rất nhanh, đối phương lại lần nữa hưởng ứng hắn.
Tâm tình Trần Thúc như sắc thái sặc sỡ, tràn đầy tình yêu.....
Nhưng thai động như vậy cũng không có liên tục lâu lắm.
Trần Thúc cũng không biết đối phương có phải mệt mỏi không, hay là đã ngủ, nhưng chờ mong một lát sau, xác thật không có phản ứng
Trong lòng Trần Thúc thất vọng một chút, nhưng lại bởi vì vừa rồi mới được trải nghiệm thần kỳ, cả trái tim như rót đầy mật đường, lắng xuống đáy lòng thật lâu còn chưa tan đi.
Hắn càng thêm chờ mong bọn chúng sinh ra, gặp mặt bọn chúng, xem có phải thật sự nghịch ngợm như vậy hay không.
Trần Thúc hít sâu một hơi, trong tiếng than nhẹ đều là ngọt ngào.
.....

Lát sau, chờ Đường Ngọc tỉnh lại, thấy mặt mày hắn hớn hở.
Đường Ngọc phảng phất như mơ thấy cái gì đó, hai gò má có chút hồng nhuận, nhưng Trần Thúc còn đang vui sướng vì chuyện vừa nãy, hoàn toàn không có để ý, "Tỉnh?"
Đường Ngọc gật đầu, cũng cảm thấy rõ ràng hắn thật cao hứng.
"Làm sao vậy?" Đường Ngọc hỏi.
Trần Thúc kỳ thật đã sớm ngóng trông có người chia sẻ vui sướng với hắn, để sát vào nàng, thần bí mà tự hào nói, "Mới vừa rồi, bọn chúng lấy chân đá ta....."
Đường Ngọc phản ánh lại, cũng theo bản năng duỗi tay sờ sờ bụng mình, "Ngay vừa rồi sao?"
Trần Thúc vẫn còn có chút kích động gật đầu.
Đường Ngọc cười nói, "Thai động, trước đây Sơ Lục cũng vậy....."
Chỉ là nói xong, hai người đều nhìn về phía đối phương, Đường Ngọc cũng không biết vì sao nhớ lại, nhưng cũng từ từ kể ra, "Cũng là thời điểm nhiều hơn năm tháng bắt đầu động, lúc ăn cơm xong là rõ ràng nhất."
Mới vừa rồi bọn họ mỗi người ăn một chiếc bánh.....

Trần Thúc bừng tỉnh đại ngộ.
Đường Ngọc lại nói, "Lớn chút nữa, nói chuyện với con, nhẹ nhàng vỗ vỗ, có khi con sẽ đáp lại."
Vẻ mặt Trần Thúc khát khao.
Đường Ngọc bất giác cười rộ lên.
Trần Thúc than nhẹ, "A Ngọc, hình như ta bỏ lỡ rất nhiều thứ....."
Đường Ngọc cũng nhìn hắn, "Không có a, bây giờ, không phải ngươi ở ngay đây sao?"
Trần Thúc cười cười, mềm nhẹ ôn hòa hôn lên môi nàng, thật lâu sau mới buông ra, cái gì cũng chưa nói, cũng giống như hiện giờ, cái gì cũng không cần nói nữa.....
Trần Thúc muốn lưu lại giờ khắc ấm áp này, liền ôn nhu thay đổi đề tài, "Vừa rồi nàng muốn nói cái gì, kết quả bị ta đánh gãy?"
Đường Ngọc cũng mới nhớ tới, vừa rồi nàng mơ hồ nhớ tới cái gì, nhưng thần sắc nàng có chút cổ quái, cũng không được tự nhiên, "Chỉ là, nhớ tới một ít việc trước đây....."
Trần Thúc tò mò cười cười, "Chuyện gì trước đây?"
Mày Đường Ngọc hơi hơi nhăn lại, "Nhất định phải nghe sao?"
"Nghe a." Mới có giao tiếp cùng hài tử trong bụng, Trần Thúc đang lúc vui mừng
Đường Ngọc nắm tay ho nhẹ hai tiếng, "Hình như quên rồi."
Nếu nàng quên thật cũng không phải dáng vẻ này, Trần Thúc vạch trần, "Đường Ngọc, nàng nói dối."
Đường Ngọc nén giận, nhưng hắn bám riết không tha, xe ngựa chậm rãi dừng lại trước cửa tòa nhà, Đường Ngọc nhẹ giọng thở dài, "Đánh chuột núi....."
Chuột núi?
Khi Trần Thúc bỗng nhiên phản ứng lại, toàn bộ mặt đều hồng thấu.

Chương 144: 144: Hoàn Thành

*Là tên của tòa thành nhen
Trung tuần tháng năm, Triệu Văn Vực trở về Lưu thành.
Trần Tư Mẫn mang theo nữ nhi tới hơn hai mươi dặm ngoài thành đón hắn, Lưu thành đường xa, cuối cùng một ngày này lại đổ mưa to tầm tã, Triệu Văn Vực hẳn trước buổi trưa sẽ đến Lưu thành, kết quả trước mắt sắp đến hoàng hôn, còn cách Lưu thành hai mươi dặm hơn
Triệu Văn Vực có chút phiền lòng.
Gần hương tình khiếp*, hắn có chút nhớ Trần Tư Mẫn cùng nữ nhi, cho nên càng đến gần hơn hai mươi dặm cuối cùng này, càng có chút không tĩnh tâm nổi, ngược lại còn không bằng thời điểm công thành ở phế đô trước đây
*Cận hương tình khiếp: Lâu không trở về quê, gần đến quê nhà lại có cảm giác lo lắng hồi hộp
"Bệ hạ, là nương nương mang theo công chúa tới chờ đón" Thống lĩnh cấm quân nhắc nhở.
Trần Tư Mẫn mang nữ nhi tới?
Triệu Văn Vực ngoài ý muốn.
Nhưng xa xa nhìn lại, thấy trong mưa to tầm tã, bên trong đình có người, bên ngoài đình có cấm quân đang đứng, là người trong cung không thể nghi ngờ.
Mẫu hậu khẳng định sẽ không ra cung lúc này, vậy người tới nơi này nhất định là Trần Tư Mẫn!
Triệu Văn Vực trong miệng bực bội nói, "Lúc này còn chạy loạn khắp nơi!"
Nhưng lại giơ roi đánh ngựa xé gió chạy về phía đình, trong lòng kích động mà nôn nóng
"Nương nương, là bệ hạ." Ma ma bên cạnh Trần Tư Mẫn nhắc nhở.
Trần Tư Mẫn bỗng nhiên đứng dậy, nhìn về phía thân ảnh đang cỡi ngựa như bay trong màn mưa, ngoại trừ Triệu Văn Vực thì còn có thể là ai.

Trần Tư Mẫn nhìn về phía nữ nhi trong lòng ngực, "Tiểu A Mâu, là cha đã trở lại!"
Tiểu A Mâu chào đời vào tháng 5 năm trước, bây giờ vừa lúc tròn một tuổi, cái khác thì chưa biết nói, nhưng đã biết gọi "Cha" cùng "Mẫu thân".
Trần Tư Mẫn nói xong, tiểu A Mâu ngọt ngào kêu một tiếng, "Cha ~"
Ngoài đình vẫn mưa to tầm tã, nơi nào nghe được tiếng bé, nhưng thân ảnh kia càng ngày càng gần, cuối cùng dừng lại ở ngoài đình, cởi áo tơi cùng áo choàng liền vọt vào trong đình
"Tư Mẫn, A Mâu!" Thân ảnh Triệu Văn Vực xuất hiện ở trước mắt.
"Cha ~" tiểu A Mâu lên tiếng trước
Nhìn thấy tiểu áo bông của mình, lòng Triệu Văn Vực như muốn hòa tan.
Triệu Văn Vực tuy mặc áo tơi, mang mũ rộng vành, nhưng chạy trong mưa đêm, xiêm y trên người dù sao cũng sẽ ướt một chút.
Tiểu công chúa của hắn kiều quý như vậy, sao hắn có thể mang một thân ướt dầm dề ôm nàng!
Mắt thấy tiểu A Mâu muốn ôm, Triệu Văn Vực tiến lên, hôn hôn má nàng, "Xiêm y trên người cha ướt, hồi cung lại ôm con"
Trần Tư Mẫn nhìn hắn, "Nhà ngươi thiếu xe ngựa sao? Đến nỗi ngươi phải tự mình cỡi ngựa chạy tán loạn trong thời tiết mưa to như thế? Cảm thấy mình rất lợi hại?"
Triệu Văn Vực: "……"
Triệu Văn Vực cạn lời, luôn là như vậy……
Hắn không ngồi xe ngựa, tự mình cưỡi ngựa còn không phải nghĩ đến trên đường cũng đã chậm trễ, đoạn cuối cùng cưỡi ngựa sẽ nhanh hơn chút, có thể trở về gặp nàng cùng nữ nhi sớm hơn chút!
Như thế nào đến chỗ nàng luôn bị bẻ cong một ít.
Triệu Văn Vực tức giận, "Nào có lợi hại như ngươi! Vì để sớm trở về gặp ngươi, không ngại mưa to tầm tã đều lên đường trong mưa, đến trong miệng ngươi thế nào cũng phải chọc người vậy!"
Trần Tư Mẫn cũng đúng lý hợp tình, "Ai bảo ngươi sớm trở về gặp ta!"
"Ngươi!" Triệu Văn Vực trực tiếp tức đến ngốc.
Lão ma ma bên cạnh Trần Tư Mẫn đã sớm nhìn quen không trách, trước mắt, biết hai người bọn họ cãi thì cãi, kỳ thật vẫn nhớ đối

phương, liền duỗi tay ôm tiểu A Mâu từ trong lòng ngực Trần Tư Mẫn mang đi
Bây giờ, chỉ còn hai người Triệu Văn Vực cùng Trần Tư Mẫn
Triệu Văn Vực tiến lên ôm nàng!

"Ngươi sợ y phục ngươi làm ướt đến nữ nhi, không sợ làm ướt ta à!" Lời Trần Tư Mẫn còn chưa dứt, bị hắn ôm vào, "Làm ướt ngươi thì có làm sao, ngươi cắn ta đi!"
"A a a!!!" Triệu Văn Vực được như ý nguyện.
"Xe ngựa!" Triệu Văn Vực kêu một tiếng, xe ngựa ngừng ở ngoài đình
Triệu Văn Vực khiêng nàng lên xe ngựa, thị vệ bung dù, lão ma ma ôm tiểu công chúa lên xe ngựa, rồi sau đó, chừa thời gian lại cho ba người một nhà bọn họ
Trong xe ngựa có xiêm y, Triệu Văn Vực thay xiêm y đơn giản
Rồi sau đó Triệu Văn Vực rốt cuộc có thể ôm tiểu A Mâu.
Trong xe ngựa đã có thể nâng lên cao, cha đã trở lại, tiểu A Mâu đặc biệt vui vẻ.
Trần Tư Mẫn ở một bên cười.
Hồi kinh còn có chút thời gian, trời lại đổ xuống mưa to, sẽ không thể về cung nhanh được, chờ Triệu Văn Vực cùng tiểu A Mâu nháo đủ, Trần Tư Mẫn mới hỏi, "Kính Bình Hầu phu nhân thế nào?"
Triệu Văn Vực chặc lưỡi hai tiếng, "Nha ~"
Trần Tư Mẫn nói, "Hỏi một chút không được à?"
"Được! Sao lại không được! Ngươi muốn làm cái gì mà không được!" Triệu Văn Vực buông tiểu A Mâu trong lòng ngực, ôn hòa nói, "Nữ nhi ngoan, để cha ôm mẫu thân một cái, cha không ôm nàng, nàng vẫn luôn không cao hứng, chờ cha ôm nàng xong, lại ôm con được không?"
Tiểu A Mâu cười cười.
Triệu Văn Vực cũng không biết nàng nghe hiểu không, dù sao vẫn bắt đầu ôm Trần Tư Mẫn trước mặt tiểu A Mâu
"Triệu Văn Vực!" Trần Tư Mẫn bực bội.
Triệu Văn Vực mới không trách, hôn thẳng vào má nàng một cái mới ha ha ha cười, cười như thực hiện xong trò đùa dai
Chờ Trần Tư Mẫn vừa muốn mở miệng, Triệu Văn Vực lại nghiêm túc

nói, "Trước kia ở trong cung, Đường Ngọc có vài bằng hữu, mạo hiểm mang nàng trốn ra khỏi cung, cho nên nàng không có trở ngại.

Nhưng nàng không gặp được Trần Thúc, khi bị cấm quân đuổi theo, vô ý lăn xuống dốc thoải.

Lúc ta thấy nàng, đầu nàng đập vào hòn đá, quân y cùng ngự y đều nói nàng tạm mất trí nhớ.

Nàng còn có thai, còn bị động thai khí, cho nên khi ở phế đô, nàng vẫn luôn dưỡng thai.

Lúc ta rời đi, thai tượng của nàng thật ra đã an ổn, chỉ là còn nhớ không được Trần Thúc……"
Triệu Văn Vực thở dài, "Dù sao, có Trần Thúc chăm sóc là được."
Triệu Văn Vực nói xong, lại bỗng nhiên như nhớ tới cái gì đó, hỏi, "Tương phụ ở đâu?"
Trần Tư Mẫn gật đầu, "Ở trong cung, nghe nói ngươi hôm nay trở về, nói phải đợi ngươi."
Tới rồi!
Khẳng định là trước đó hắn cùng Trần Thúc một lần nữa thương nghị việc phân chia địa giới, tương phụ có việc muốn hỏi hắn……
Triệu Văn Vực đau đầu.
"Ngươi lại làm chuyện gì?" Triệu Tư Mẫn kinh ngạc đến ngây người.
Bộ dáng có tật giật mình điển hình của hắn, Trần Tư Mẫn lại rất quen thuộc
Triệu Văn Vực thở dài, "Ta nào có làm chuyện gì! Là Đường Ngọc còn bệnh, Trần Thúc cũng không có tâm tư cùng ta thương nghị việc phân chia địa giới, hai chúng ta quyết định rất nhanh, sau đó từng người trở về nhà, xem ra, tương phụ sẽ cảm thấy trao đổi quá ít, muốn quá ít…… Nhưng binh lực phần lớn là binh lực Vạn Châu người ta, Diệp Lan Chi chết, đối với mọi người đều có chỗ lợi, chỗ ta chẳng phải cũng có thể tạm thời an tâm sao?"
Lời trong ý ngoài liền lộ ra một cái tin tức —— hắn căn bản không trao đổi gì nhiều với Trần Thúc
Trần Thúc thông minh như vậy!

Gia hỏa này nhất định là lỗ vốn trở về

Trần Tư Mẫn không lại bỏ đá xuống giếng, chỉ bế tiểu A Mâu lên, nhẹ giọng nói, "Trở về thì được rồi……"
Triệu Văn Vực nhìn nàng, không nghĩ tới nàng không hỏi tới cùng, trong lòng hơi hơi thở phào nhẹ nhõm.
Trần Tư Mẫn phát hiện ánh mắt hắn, lập tức nói, "Kính Bình Hầu phu nhân người ta có Kính Bình Hầu trông coi, ngươi ngày sau liền ít nhọc lòng lại đi."
Kỳ thật nàng cũng biết đối phương không có gì, chỉ là nhịn không được mắng hắn hai câu.
Triệu Văn Vực vừa tức giận vừa buồn cười, "Ta nhọc lòng cái gì? Người ta cho dù mất trí nhớ, cũng đều là Trần Thúc nói cái gì thì biết cái đó, nơi nào giống ta, ngày ngày bị ngươi khi dễ!"
"Triệu Văn Vực!" Trần Tư Mẫn nắm chặt quyền
Bất chợt, Triệu Văn Vực tiến lên, hôn hôn má nàng.
Trần Tư Mẫn ngơ ngẩn.
Triệu Văn Vực cười khanh khách nói, "Kỳ thật là ta muốn sớm trở về gặp ngươi cùng A Mâu, thêm một chỗ với thiếu một chỗ có cái gì quan trọng đâu, tâm tư của ta cùng Trần Thúc đều không ở những việc này, cho nên nói cũng mau, nói chung tâm tư mọi người đều giống nhau, giết chết tên điên Diệp Lan Chi là được, còn cái khác, thích ra sao thì ra."
Trần Tư Mẫn hơi hơi mặt đỏ.
Triệu Văn Vực lại gật đầu dựa vào một góc xe ngựa, "Tương phụ hỏi, lại muốn đau đầu……"
Trần Tư Mẫn cười.
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Trung tuần tháng 5, Trần Thúc cùng Đường Ngọc cũng tới Hoàn thành.
Hoàn thành tuy rằng thuộc Bình Nam, nhưng ở bên cạnh Vạn Châu, cách Giang thành khoảng tám chín ngày lộ trình.

Đây cũng là nguyên nhân lúc trước vì sao ông ngoại Đường Ngọc định cư ở Hoàn thành, mà sau khi Kính Bình Hầu phủ xảy ra chuyện, Chu ma ma lại mang Trần Thúc chạy trốn tới Hoàn thành

Hoàn thành Đường Ngọc tự nhiên quen thuộc, ký ức khi còn nhỏ vẫn còn, chỉ là đã rất nhiều năm cũng chưa tới.
Lúc trước trong nhà sinh biến cố, cả nhà ông ngoại bị lửa đốt.
Cha mẹ cùng ông ngoại đều chết ở Hoàn thành, chỉ có nàng cùng cữu cữu may mắn trốn thoát, cũng là khi đó nàng và Trần Thúc thất lạc nhau ……
Đã qua rất nhiều năm về trước, hiện giờ nghĩ lại, giống như cách một thế hệ.
Hoàn thành có rất nhiều hồi ức của nàng, cũng có rất nhiều thứ nàng khó đối mặt……
Trước lúc tới Hoàn thành, Trần Thúc luôn mãi nói với nàng, có thể đi Hoàn thành, nhưng cảm xúc không thể quá mức kích động, đối với nàng cùng hài tử đều không tốt.
Đường Ngọc đáp ứng
Xe ngựa chậm rãi chạy vào Hoàn thành, Đường Ngọc nhớ tới cái tráp cữu cữu để lại cho nàng, còn có rất nhiều khế đất cùng cửa hàng ở Hoàn thành, đều là lúc ấy ông ngoại để lại, nhưng trước đây tiền triều vẫn còn, tùy tiện động mấy thứ này, sợ sẽ làm người khác chú ý
Trong nhà đã trải qua biến cố, tổ mẫu cũng được, cữu cữu cũng được, đều chú ý cẩn thận che chở nàng, không cho nàng cuốn vào trong lốc xoáy của triều đình
Nhưng không nghĩ tới, nàng vào trong cung, mà còn gặp Trần Thúc……
Có lẽ là trùng hợp do vận mệnh an bài
Bây giờ, Hoàn thành như mới chân chính qua cơn mưa trời lại sáng, nàng cũng có thể trở lại Hoàn thành.
Nỗi lòng nàng ít nhiều có chút hồi hộp
Khi xe ngựa đi ngang qua nhà ông ngoại, Đường Ngọc kinh ngạc, "Sao lại như vậy?"
Nàng nhớ rõ lúc ấy lửa rất lớn, thế lửa ngập trời, hẳn là toàn bộ phủ đều bị thiêu rụi mới đúng, nhưng khi xe ngựa dừng lại, Đường Ngọc vẫn thấy phủ đệ trước mắt gần như không khác gì so với trong ký ức
Đường Ngọc kinh ngạc một chút
Trần Thúc nói, "Lúc trước từ Hoàn thành chạy ra, người của thái nãi

nãi tìm được ta, mang ta đi Phong Châu.

Khi đó ta còn sinh bệnh, thân mình vẫn luôn không khỏe, sau đó đôi mắt tốt lên, có thể thấy rõ, thái nãi nãi liền dẫn ta tới Hoàn thành tìm nàng cùng cữu cữu, nhưng vẫn mãi không tìm được.

Lúc trước tiền triều vẫn còn, khi ta nhập kinh khởi sự từng đi ngang qua Hoàn thành, nhìn thấy nơi này còn hoang phế, bỗng nhiên trong lòng động ý niệm, liền tìm thợ thủ công trong thành, dựa theo bộ dáng trước đây khôi phục lại một lần nữa.

Nói đến cũng khéo, có thợ thủ công trước đây vốn quen thuộc với phủ đệ của ông ngoại nàng, hơn nữa, ông ngoại đã từng đưa đi đóng khung mấy bức họa, vẽ lại cảnh trí bên trong phủ, cho nên được giữ lại hoàn chỉnh, vừa lúc có thể theo đó phục hồi như cũ.

Tốn mất hai ba năm thời gian, ta đã dự định, chờ tuần tra trở về, đưa nàng cùng tiểu Sơ Lục đến xem, không nghĩ tới trên đường xảy ra chuyện.

Bây giờ, vòng đi vòng lại cũng tới nơi này, vô xảo bất thành thư*.

Đi thôi, vào xem, bên trong khôi phục mới cũng gần giống như cũ.”
*Vô xảo bất thành thư: không trùng hợp không thành văn | rất trùng hợp; rất đúng lúc; trùng hợp lạ kì
Hốc mắt Đường Ngọc ửng đỏ, mặc Trần Thúc nắm tay, chậm rãi đi vào trong phủ.
Ký ức quen thuộc dũng mãnh ùa tới, dường như hết thảy nơi này cũng chưa từng biến hóa qua
Lớn thì toàn bộ cách cục trong phủ, nhỏ thì bối cảnh từng chỗ, hốc mắt Đường Ngọc dần dần ướt át, “Trường Doãn……”
Trần Thúc nói, “Giống không?”
Đường Ngọc liên tục gật đầu, “Giống!”
Trần Thúc cười nói, “Nhìn thấy góc kia không? Khi đó Hà gia gia ở nơi đó nói với ta, bảo ta an tâm ở tại nơi này, sau đó nàng vào trong

phủ, ông nói với ta, A Doãn, đây là Đường Ngọc, ông đã cùng tổ phụ ta định ra hôn sự của hai ta.

A Ngọc, nếu không có những biến cố này, chúng ta đã sớm thành thân, nhưng bây giờ, ngược lại cũng không trễ."
Đường Ngọc ôm hắn.
"Đi thăm mộ ông ngoại cùng cha mẹ không?" Hắn hỏi.
Đường Ngọc nhìn hắn……
Trần Thúc nói, "Sau khi ta về Hoàn thành tìm nàng cùng cữu cữu, nhưng các người đã không còn ở đây nữa, thái nãi nãi nói với ta, rất có khả năng đi tránh nạn rồi, ta tìm không thấy nàng, bèn sai người lập mộ cho ông ngoại cùng cha mẹ nàng ở nơi này, nhưng đều không có mộ bia."
Đường Ngọc nghẹn ngào trong cổ họng, "Trần Thúc."
Trần Thúc nắm chặt tay nàng, "Đi xem đi."
Đường Ngọc gật đầu.
Hoàn thành không lớn, rất nhanh đã đến Thiên Tuyết sơn ở ngoại ô Hoàn thành
Trần Phong chuẩn bị đồ cúng, cùng hai người lên núi.
Trước mộ bia, Đường Ngọc thật lâu chưa từng dời mắt, phảng phất rất nhiều thời gian khi còn bé đều nảy lên trong lòng.
Ông ngoại, cha, nương, còn có trong nhà khi còn bé……
Trần Thúc không quấy rầy nàng.
Trong lòng nàng cũng có rất nhiều lời muốn nói cùng ông ngoại, còn có cha mẹ nàng, đều ở giờ khắc này.
Trần Thúc duỗi tay nắm lấy tay nàng, nàng chuyển mắt nhìn hắn.
Hắn nhẹ giọng nói, "Ta ở đây."
Chóp mũi Đường Ngọc ôn nhuận.
Đường Ngọc ngây người chút thời gian, khi mặt trời sắp lặn xuống Tây Sơn, sắc trời dần dần tối, sợ đường đêm không dễ đi, Đường Ngọc lại còn có thai……
"Về đi thôi." Trần Thúc ấm giọng
Đường Ngọc gật đầu.
Sắp rời đi, luôn muốn dập đầu trước mộ ông ngoại cùng cha mẹ, chỉ là Đường Ngọc có thai hơn năm tháng, không tiện, cũng nguy hiểm.
Trần Thúc quỳ lạy dập đầu thay nàng

Ông ngoại cùng cha mẹ nàng, chính là ông ngoại cùng cha mẹ hắn, không có gì khác biệt

Trần Thúc dập đầu, "Ông ngoại, cha, nương, ngày sau con lại cùng A Ngọc đến đây bái tế mọi người."
Trần Thúc quỳ lạy thêm một cái, rồi sau đó chống tay đứng dậy.
Trời chiều rồi, Đường Ngọc lại nhìn mộ bia trước mặt một cái, gật đầu hành lễ, cuối cùng, mới đi theo Trần Thúc xuống chân núi
Bóng đêm hơi hiện tối tăm, nhưng đám người Trần Phong ở phía trước mở đường, cũng xách theo đèn lồng, cho nên đường xuống núi rất rõ ràng, cũng không khó đi.
Trần Thúc nắm tay nàng xuống núi, nói cùng nàng, "A Ngọc, chờ hài tử chào đời, lớn chút nữa, chúng ta dẫn Sơ Lục và bọn chúng cùng tới."
Mắt Đường Ngọc mờ mịt, nhìn hắn gật đầu.
Hắn duỗi tay, đầu ngón tay ôn nhuận mơn trớn khóe mắt nàng, rồi sau đó tiếp tục nắm tay nàng chậm rãi xuống núi.
Khi lên núi, trong lòng có việc nhớ thương, còn chưa cảm thấy thế nào, lúc xuống núi, Đường Ngọc dần dần cảm thấy có chút mệt, "Trần Thúc, ta muốn nghỉ ngơi chốc lát."
Nàng sợ tiếp tục đi, bụng sẽ không thoải mái.
Trần Thúc mới vừa hỏi nàng, muốn nghỉ một chút hay không, nàng khi đó còn tốt, cũng muốn về Hoàn thành sớm, bây giờ, xác thật có chút miễn cưỡng.
Nàng có thai hơn năm thai, còn là song thai, đi một chút liền phải nghỉ một chút.
Trần Thúc cũng sợ nàng mệt, liền tìm một chỗ ngồi trước
Tuy là trời tháng 5, trên mặt đất cũng khó tránh khỏi lạnh lẽo, Trần Thúc ngồi xuống khúc cây ngã bên cạnh, để Đường Ngọc ngồi trong lòng ngực hắn, dựa vào hắn nghỉ ngơi một lát.
Có lẽ là mệt mỏi, Đường Ngọc dựa vào trước ngực hắn không có tinh thần.
"Ngủ một lát đi, có Trần Phong bọn họ ở đây, chúng ta về trễ một lát cũng không quan trọng." Trần Thúc nói cùng nàng
Nàng gật đầu.
Bỗng nhiên, lại nghe Trần Thúc nhẹ giọng cười cười.

“Làm sao vậy?” Nàng hỏi.
Trần Thúc ôn hòa nói, “Chợt nhớ tới khi còn nhỏ, khi đó ta sinh bệnh, nàng hỏi ta lạnh hay không.

Lúc ấy ta cực kỳ lạnh, lại sợ nàng lo lắng, liền nói không lạnh, kỳ thật lạnh đến phát run.”
Đường Ngọc cũng cười cười, “Ta biết.”
Trần Thúc không khỏi ôm chặylt nàng, “Khi đó nàng ôm ta, ta có thể nhìn thấy vết bớt hải đường trên cổ nàng, còn có, hương hải đường trên người nàng……”
Khi Trần Thúc nói xong, mới phát hiện nàng đã ngủ.
Hôm nay quá mệt mỏi, Trần Thúc không có quấy rầy nàng……
Lát sau, Trần Phong tiến lên, “Hầu gia?”
Trần Thúc vẫy vẫy tay, “Phu nhân ngủ, để nàng ngủ một lát, chút nữa lại xuống núi.”
Trần Phong đáp lời
Trần Thúc cởi áo ngoài phủ thêm cho nàng
Tư thế Đường Ngọc hẳn là thoải mái, dựa vào trong lòng ngực hắn có thể ngủ gần nửa canh giờ, Trần Thúc không dám động, sợ nàng không thoải mái, liền vẫn ngồi như vậy, để nàng dựa vào.
……
Được một khoảng thời gian, nàng làm như tỉnh, lông mi thon dài chớp chớp, có chút chất phác, cũng có chút hoảng hốt, nhưng đầu ngón tay giật giật, Trần Thúc biết được nàng tỉnh, “Đỡ hơn chưa?”
Hắn sợ mới vừa rồi nàng quá mệt
Đường Ngọc gật đầu, nhưng không có lên tiếng.
Trần Thúc nói, “Không vội, lại nghỉ ngơi một lát, mới vừa vào đêm không lâu, chờ thêm một chút.”
Hắn nói xong, thật lâu sau Đường Ngọc cũng không lên tiếng.
Trong lòng hắn chợt có chút lo lắng, nhưng nàng chậm rãi duỗi tay ôm chặt hắn.
Hắn ấm giọng, “Làm sao vậy?”
Từ sau khi mất trí nhớ, nàng rất ít hành động như vậy, bất chợt, nàng hôn lên cổ hắn, cả người hắn sửng sốt.
Nàng vòng tay ôm hắn, thần sắc làm như có chút phức tạp, cuối cùng, trầm giọng nói, “Trường Doãn, mấy tháng này, vất vả cho

chàng……”
Trần Thúc tựa như kinh hỉ, lại sợ không đúng, “A Ngọc……”.

Chương 145: 145: Đoàn Tụ

Từ Thiên Tuyết sơn về lại nhà cũ ở Hoàn thành, Trần Thúc vẫn mãi không nhắm mắt.

"Sao không ngủ?" Đường Ngọc ở trong xe ngựa ngủ ngắn hai lần, Trần Thúc vẫn giống vừa nãy, ngay cả tư thế cũng chưa thay đổi
Trần Thúc nhìn nhìn nàng, nhẹ giọng, lại có chút khó khăn cười nói, "Ta không dám ngủ! ! "
Đường Ngọc hiểu ý.

Hai người cũng không nói chuyện, chỉ nhìn đối phương, mỉm cười với nhau
Dường như cười cho một giấc mộng hoang đường, bây giờ rốt cuộc đã tỉnh mộng, lại dường như may mắn có được cơ hội lần nữa, hắn và nàng vẫn như cũ!.

.

Nhà cũ có người chăm sóc, biết bọn họ muốn đến ở, mấy ngày trước cũng đã thu thập thỏa đáng.

Trong hoàn cảnh quen thuộc, Đường Ngọc nhớ lại rất nhiều chuyện khi còn nhỏ, cũng nhớ tới đủ loại chuyện về sau! !
Khi ở lại nhà cũ, tâm tình hoàn toàn không giống nhau lúc còn bé
Trần Thúc đi rửa mặt, Đường Ngọc đi trong viện
Trần Phong lo lắng cho nàng, vẫn luôn đi theo bên cạnh nàng
Phu nhân có thai khoảng năm tháng rưỡi, nhưng bởi vì là phụ nữ có thai, cho nên thân mình rất nặng nề, cũng thực rõ bụng, giống như có thai bảy tám tháng! !
Một đường này đều có đại phu đi theo, hầu gia cũng chưa dám qua loa
Đường Ngọc đi rất nhiều nơi trong nhà cũ, thư phòng ông ngoại,

nàng từng ghé vào cửa sổ phòng ngoài tại thư phòng ông ngoại, xa xa nhìn thấy ông ngoại đang nói chuyện cùng một tiểu nam hài gầy yếu, tiểu nam hài kia nhìn về phía nàng, có chút thẹn thùng, cũng có hơi không thích nói chuyện, thường xuyên đi theo nàng, một khi đi cùng chính là cả ngày.

Ông ngoại nói, người thân của A Doãn đã qua đời, ngày sau chúng ta chính là người thân của hắn! !
Đường Ngọc nhìn cánh cửa sổ kia xuất thần.

Chuyện rất lâu về trước, lần này sau khi khôi phục ký ức, dường như nhớ càng rõ ràng.

Giống như thứ gì đó giấu ở nơi sâu thẳm trong ký ức, bị đánh thức từng chút, cũng không hề đột ngột.

Đường Ngọc tiếp tục đi về phía trước, đi qua hành lang dài trước thư phòng, mãi cho đến Tây Uyển.

Tây Uyển là viện tử mỗi lần nàng cùng mẫu thân, còn có cha tới chỗ ông ngoại sẽ ở lại, cha cùng mẫu thân rất ân ái, cũng rất thương nàng.

Mẫu thân trước khi ngủ sẽ kể chuyện xưa cho nàng nghe, cha sẽ nắm lấy tay nàng dạy nàng viết chữ! !
Hai mắt Đường Ngọc nhẹ nhàng nhiễm hơi nước! !
Ký ức trước đây giống như thủy triều vọt tới.

Sau lúc xảy ra chuyện ở Hoàn thành, nàng rất ít khi nhớ lại thời gian ông ngoại cùng cha mẹ còn sống, khi đó nàng từng một lần là Niếp Niếp may mắn nhất trên đời! !
Bà ngoại luôn gọi nàng là Niếp Niếp
Nhưng từ sau khi Hoàn thành xảy ra chuyện, nàng là A Ngọc chỉ có tổ mẫu cùng cữu cữu
Nàng vẫn luôn kiêng dè suy nghĩ chuyện lúc trước, bởi vì càng suy nghĩ, liền sẽ càng nhớ nhung

Càng nhớ nhung sẽ càng sợ hãi, cũng luôn lo lắng những thứ tốt đẹp nhất bên cạnh, sẽ càng dễ dàng biến mất hầu như không còn chỉ trong một đêm
Giống như ngay lúc đó một cơn hỏa hoạn, đốt cháy nhà cũ đến bức tường đổ cũng không còn! !
Ông ngoại cũng được, cha mẹ cũng được, đều bỏ mình trong ngọn lửa lớn kia, trở thành ký ức nàng không muốn đụng vào
Sau đó ở trong cung, tiếp theo lại rời cung, nàng vẫn luôn mâu thuẫn khi suy nghĩ chuyện trước đây

Cũng vẫn luôn nơm nớp lo sợ, như đi trên băng mỏng, so với người khác càng chú ý cẩn thận hơn, rồi lại biết rõ ràng, những thứ thoạt nhìn tốt đẹp, có lẽ có một ngày đều sẽ không còn, cho nên nàng vẫn luôn mong muốn chính là bên cạnh tổ mẫu, an an tĩnh tĩnh làm bạn cùng tổ mẫu vượt qua lúc tuổi già.

Cho đến sau khi mất trí nhớ, trở về nơi này, ký ức trước đây bị giấu ở chỗ sâu trong đáy lòng, tận lực không thèm nghĩ, lại ùn ùn kéo đến, mẫu thân dịu dàng động lòng người, phụ thân tao nhã như ngọc, còn có ông ngoại nho nhã, những người từng bước từng bước giấu ở đáy lòng, tính cả ký ức tốt đẹp trước đây, đều ở lần lượt hiện lên trong đầu.

- - mẫu thân, người làm sao gặp được cha?
- - mẫu thân thả diều ở vùng ngoại ô, diều đứt dây rơi xuống quyển sách trên tay cha con, lúc mẫu thân đi nhặt, vừa lúc cha con ngẩng đầu lên, sau đó, thật giống như tháng tư xuân về hoa nở, hoa thơm chim hót! !
- - hì hì, vậy hiện tại người nhìn thấy cha, còn có hoa thơm chim hót không?
- - ừhm, vẫn còn giống, hơn nữa, có thêm một thứ! !
- - thứ gì nha?
- - con a, tiểu A Ngọc ~
! !
- - cha, cha thích con hơn, hay là thích mẫu thân hơn?
- - đều thích ~ bởi vì hai người đều là người quan trọng nhất của

cha, không có thích hơn, chỉ có nhất, hai cái nhất.

- - chỉ là mẫu thân nói mẫu thân thích con hơn
- -! !
- -! !
- - mẫu thân con nói đúng, nàng nói cái gì đều đúng ~
! !
- - ông ngoại, về sau trưởng thành, người có thể dạy con đọc sách không?
- - đương nhiên rồi, hiện tại đã có thể, tới đây, Niếp Niếp
- - đây là chữ gì nha?
- - Đường Ngọc ~ tên của con.

- - ông ngoại, Ngọc là có ý gì?
- - trân bảo, đồ trân quý nhất, Niếp Niếp là bảo vật trân quý nhất trong lòng cha mẹ, ông ngoại cùng bà ngoại
! !
"A Ngọc?" Trần Thúc vào trong phòng, thấy nàng nhìn một chỗ xuất thần hồi lâu.

Đường Ngọc chậm rãi xoay người, khi nhìn về phía hắn, Trần Thúc thấy đáy mắt nàng đều là hơi nước! !
"A Ngọc, sao vậy?" Trần Thúc có chút lo lắng, vừa rồi hắn chỉ là đi nhĩ phòng một chuyến, rửa mặt một lát, nhưng ra tới sao lại có dáng vẻ này, sớm biết hắn sẽ không đi! !
Trần Thúc khẩn trương tiến lên, trong mắt tràn ngập lo lắng, Đường Ngọc cũng tiến lên, duỗi tay ôm lấy hắn, đầu dựa vào trong lòng ngực hắn
Trần Thúc không biết nàng bị làm sao
- - a Ngọc, có một ngày, con còn sẽ gặp được một người đối xử với con như trân bảo
Trần Thúc duỗi tay, chậm rãi xoa tóc đen trên đầu nàng, "Không có việc gì, ta ở đây.

"
Đúng vậy, hắn vẫn luôn ở đây.

Bất luận trời trong, hoặc mưa to gió lớn!.

.

Hắn đều ở đây
*** Truyện chỉ đăng tại .

wattpad.

com/user/nhamy111***
Còn có mấy ngày liền đến tháng sáu, xe ngựa đến bên ngoài Giang thành.

Bên ngoài xe ngựa vang lên tiếng Trần Phong, "Hầu gia, phu nhân, là Mậu Chi công tử mang theo tiểu thế tử tới, còn có Kiến Bình Hầu thế tử, thế tử phu nhân mang theo tiểu công tử cùng tiểu tiểu thư ~"
Trần Phong vừa dứt lời, Trần Thúc vén mành lên, Đường Ngọc vừa vặn có thể từ cửa sổ xe nhìn thấy Mậu Chi ôm tiểu Sơ Lục đang nôn nóng nhìn xung quanh, mà tiểu Sơ Lục trong lòng ngực Mậu Chi nôn nóng gặp được nàng, "Nương!"
Hốc mắt Đường Ngọc đột nhiên đỏ lên, "Sơ Lục! Là Sơ Lục!"
Đường Ngọc kích động chuyển mắt nhìn về phía Trần Thúc, "Sơ Lục tới! ! "
Trần Thúc biết trong lòng nàng kích động.

Từ tháng hai đến tháng sáu, gần bốn tháng thời gian, đã trải qua quá nhiều việc, nàng nhất định rất nhớ Sơ Lục!.

.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại, Trần Thúc vén mành lên
"Trường Doãn" Cho đến giờ phút này, Viên Liễu dường như mới thở phào một hơi, "A Ngọc đâu?"

Trần Thúc cười cười, "Chậm một chút.

"
Trần Thúc dắt Đường Ngọc xuống xe ngựa, Sơ Lục khóc đến sướt mướt, "Nương!"
Sơ Lục mắt thấy liền muốn nhào về phía Đường Ngọc
Mất công Mậu Chi ôm chặt hắn, "Sơ Lục, bụng mẫu thân con còn có đệ đệ muội muội đó ~"
Kỳ thật Mậu Chi cũng đã sớm treo hai hàng nước mắt ở khóe mắt, chỉ là lúc cần nhắc nhở Sơ Lục, thì vẫn phải nhắc nhở.

"Mậu Chi! ! " Đường Ngọc nhìn về phía hắn.

Lúc trước mợ mất, nàng chính là mang Sơ Lục về Bình Nam, nhưng không về kịp, sau đó nàng lại xảy ra chuyện, Mậu Chi nhất định rất khó chịu.

Mậu Chi cắn môi, "Tỷ tỷ trở về thì tốt rồi, cái gì cũng đều tốt.

"
"Sơ Lục, tới chỗ cha này.

" Trần Thúc duỗi tay.

Sơ Lục nhào vào trong lòng Trần Thúc, "Cha ~"
Trần Thúc ôm Sơ Lục, Đường Ngọc bước lên trước cùng hắn ôm, "Sơ Lục, nương nhớ con! ! "
Sơ Lục ôm Đường Ngọc không buông, "Nương, về sau Sơ Lục sẽ không kén ăn, mẫu thân cho ăn cái gì sẽ ăn cái đó! Mẫu thân bảo ngủ liền ngủ, cũng không đòi chơi, mẫu thân, người không đi! ! "
Những lời này trước đây Sơ Lục chưa bao giờ nói cùng Mậu Chi và Lê ma ma, bây giờ, bỗng nhiên mở miệng, mọi người đều ngơ ngẩn.

Đường Ngọc ôm chặt bé, "Không đi, mẫu thân không đi nữa, Sơ Lục ngoan.

"

Sơ Lục ôm nàng hồi lâu mới buông ra

Chờ đến rốt cuộc Sơ Lục đã bình ổn cảm xúc, Đường Ngọc mới chuyển hướng về phía Thịnh Liên Húc cùng Viên Liễu bên cạnh, trên đường, Đường Ngọc đã nghe Trần Thúc nói, Thịnh Liên Húc cùng Viên Liễu vẫn luôn ở lại Giang thành bên cạnh Sơ Lục, lại chiếu cố công việc Kính Bình Hầu phủ, nếu không có hai người bọn họ, Trần Thúc nơi nào yên tâm tiến Bắc

Đường Ngọc nhìn về phía phu thê hai người bọn họ, Thịnh Liên Húc ôm Bình An, Viên Liễu ôm Như Ý.

Đường Ngọc nước mắt lưng tròng, "Đa tạ.

"

Cái khác, kỳ thật đều bên trong câu đa tạ.

Viên Liễu buông Như Ý, tiến lên một bước, nhẹ nhàng ôm nàng, vừa khóc vừa cười, "A Ngọc, muội rốt cuộc đã bình an trở lại, bỉ cực thái lai.

"

Đường Ngọc cũng ôm chặt nàng, "Mượn cát ngôn của tỷ.

"

Khi hai người ôm nhau, Thịnh Liên Húc cũng mới nhìn về phía Trần Thúc, hai người nhìn nhau cười, giống như đã cùng nhau trải qua khóa rèn luyện dài nhất, mỏi mệt nhất, cuối cùng được thông qua, rồi lại mang theo vui mừng.

"Ổn không?" Thịnh Liên Húc hỏi.

Trần Thúc gật đầu, "Đều đã qua.

"

Kỳ thật chuyện Diệp Lan Chi, Thịnh Liên Húc ít nhiều đã nghe nói,

hiện nay, theo như lời Trần Thúc nói, đều đã qua.

Bao gồm cả phế đô, đều đã qua.

Đường Ngọc lúc này mới nhìn về phía Bình An cùng Như Ý, "Bình An, Như Ý, đã lâu không thấy.

"
Bình An Như Ý đều nhìn kỹ nàng, Như Ý hỏi, "Thẩm thẩm, là đệ đệ muội muội sao?"
Có thai gần sáu tháng, thân mình Đường Ngọc đã hiện rất rõ
Trước đó Trần Thúc sợ lão phu nhân, còn có mấy người Viên Liễu lo lắng, vẫn luôn không có nói cho bọn họ biết chuyện Đường Ngọc mất trí nhớ cùng song thai, cho nên Viên Liễu mới nhìn nhiều hai mắt.

"Đường Ngọc, là song thai?" Viên Liễu là người từng trải, khi nàng mang thai năm sáu tháng, thân mình đã không giống người khác
Đường Ngọc mỉm cười gật đầu.

Viên Liễu nửa kinh hỉ, nửa là lo lắng.

Lúc trước khi nàng sinh Bình An Như Ý, không thiếu chịu tội, suýt nữa đã chịu không nổi
Sau khi sinh xong Bình An Như Ý, nàng lại nghỉ ngơi khoảng một năm mới khỏe lại
Đường Ngọc chuyến này nhất định không thiếu lo lắng hãi hùng, Viên Liễu lo lắng cho nàng.

"Về phủ trước rồi nói sau, tổ mẫu hẳn là đang đợi.

" Trần Thúc nhắc nhở.

Thịnh Liên Húc hiểu ý, Trần Thúc hẳn là giấu Đường Ngọc việc gì, sợ Viên Liễu nói cái gì đó, khiến Đường Ngọc lo lắng! !
Một chiếc xe ngựa ngồi không đủ, Thịnh Liên Húc cùng Viên Liễu

mang theo Bình An Như Ý lên một chiếc xe ngựa khác; Trần Thúc, Đường Ngọc cùng Sơ Lục và Mậu Chi ở một chiếc xe ngựa, Sơ Lục ngồi ở trong lòng Trần Thúc, nhếch miệng cười, dọc theo đường đi cao hứng đến nỗi không khép miệng được, còn Mậu Chi nói cùng Trần Thúc và Đường Ngọc chuyện tổ mẫu mấy tháng nay, còn có chuyện Kính Bình Hầu phủ
Đường Ngọc nhìn Mậu Chi, khí khái đủ đầy, khí độ vừa vặn, đã là bộ dáng thiếu niên khí phách hăng hái
Trần Thúc cũng nhìn về phía hắn, cũng cảm giác thời gian trôi qua thật sự nhanh.

Chờ đến cửa hầu phủ, mấy người Phạm Cù tới đón, còn có mấy người Hồ Quang Thư, Cố Tới
"Phu nhân!"
Đường Ngọc mỉm cười.

Bên cạnh, Lê ma ma tiến lên, "Phu nhân ~"
Đường Ngọc lại không nhịn được nước mắt chảy xuống dưới, "Lê ma ma!"
Lê ma ma kích động đến nói năng có chút lộn xộn, "Phu nhân trở về! ! "
Trần Thúc một tay ôm Sơ Lục, một tay nắm tay nàng, ấm giọng nói, "A Ngọc, chúng ta về nhà đi.

"
"Ừhm.

" Đường Ngọc nhẹ giọng.

! !
Vào trong viện, lão phu nhân thấy nàng, bước nhanh lên đón
Thảo Diên đỡ lão phu nhân, lão phu nhân lão lệ tung hoành như cũ, "A Ngọc! ! "
"Tổ mẫu.

" Đường Ngọc bước nhanh.

"Chậm một chút, chậm một chút ~" lão phu nhân dặn dò.

Bên cạnh Đường Ngọc có Trần Thúc, Trần Thúc nói, "Tổ mẫu yên tâm, có con đây ~"
Lão phu nhân nửa là kích động, nửa là khổ sở rơi lệ, "Con chịu khổ.

"
Lần này trở về, thân mình đã nặng nề như vậy, đoạn đường trước đây kinh tâm động phách như vậy, một phụ nhân khuê phòng như nàng làm sao chịu đựng được?
Đường Ngọc tiến lên ôm bà, "Tổ mẫu, con đã trở về.

"
Lão phu nhân cũng ôm nàng, giọng nói run run, "Trở về thì tốt, trở về thì tốt! ! "
! !
Đêm nay, Đường Ngọc ngồi nói chuyện cùng tổ mẫu hồi lâu, Mậu Chi, Trần Thúc cùng Sơ Lục vẫn luôn ở bên cạnh
Lão phu nhân sợ nàng mệt, đuổi nàng trở về nghỉ ngơi, Trần Thúc ấm giọng nói, "Về nhà rồi, tương lai còn dài, ngày mai lại đến chỗ tổ mẫu.

"
Đường Ngọc gật đầu, "Tổ mẫu đừng lo lắng, con khỏe, ngày mai lại đến thăm người"
Lão phu nhân ứng lời
Ra khỏi viện, Tiểu Mễ cầm đèn đi phía trước, Đường Ngọc cùng Trần Thúc mỗi người dắt một bàn tay Sơ Lục cùng bé đi về viện của mình
Với Sơ Lục mà nói, cha mẫu thân đều đã trở lại, không có chuyện gì vui vẻ hơn chuyện này, Sơ Lục ngâm nga ca dao! !
Là một bài ca dao Vạn Châu, tưởng niệm mẫu thân.

Khi Đường Ngọc rời đi, bé còn chưa biết hát, bây giờ cũng đã thuần thục.

Bình Á nói, "Tiểu thế tử mỗi ngày ở cùng Lê ma ma, đã sớm biết hát.

"

Một đường về viện, Sơ Lục hát một đường, tiếng ca du dương, như chim hoàng oanh! !.

Chương 146: 146: Tứ Hải Thanh Bình

Đêm nay, Đường Ngọc và Trần Thúc cùng dỗ Sơ Lục ngủ
Buổi tối Sơ Lục ngủ không thành thật, Đường Ngọc có thai tự nhiên không thể ngủ cùng Sơ Lục, chờ Sơ Lục ngủ say, Đường Ngọc mới nắm lấy tay bé hôn hôn, ôn nhu nói, "Ngủ ngon, Sơ Lục.

"

"Phu nhân sớm nghỉ ngơi, nô gia canh tiểu thế tử.

" Lê ma ma săn sóc.

Trần Thúc đỡ Đường Ngọc đứng dậy, Đường Ngọc nhìn Lê ma ma nói, "Mấy tháng này, vất vả Lê ma ma.

"

"Nào có? Phu nhân cùng thế tử mạnh khỏe, nô gia liền an lòng.

" Lê ma ma biết không thể nói tiếp, nói tiếp sẽ chọc phu nhân rơi lệ.

"Đi thôi, về phòng.

" Trần Thúc nắm tay Đường Ngọc, Đường Ngọc nhìn Lê ma ma gật đầu chào.

Tiểu thế tử ở trong phòng, Lê ma ma không có đưa xa
Kỳ thật, phòng Sơ Lục ở chính là Đông Noãn Các của chủ viện, cách không xa, Đường Ngọc chỉ là đã lâu không gặp Sơ Lục, nên luyến tiếc……
Ngày mùa hè ve kêu, tới ban đêm cũng dần dần giảm bớt
Tính trước đây xuất phát đi Kiến Bình Hầu phủ thăm Viên Liễu cùng long phượng thai, kỳ thật rời nhà đã suốt nửa năm hơn
Trần Thúc rửa mặt, thay quần áo cho nàng, lại đỡ nàng nằm xuống.

Hiện giờ Đường Ngọc đứng dậy, nằm xuống đều cần cẩn thận, ban đêm cũng không thể ngủ tròn giấc, cơ bản đều phải dậy hai ba lần, cũng đều do Trần Thúc chăm sóc.

Trần Thúc ở cạnh nàng đi vào giấc ngủ, nhớ tới hôm nay Viên Liễu lo lắng.

Một đường này Đường Ngọc luôn có đại phu đi theo, ăm uống cùng cuộc sống hàng ngày của nàng đều có người chiếu cố, mặt đã mượt mà một vòng, nhưng vẫn không tăng ký quá nhiều, ít nhiều cũng do Lưu đại phu trước đây bắt mạch ra song thai, cho nên Đường Ngọc ăn uống đều có chú ý, đây là việc trước khi rời khỏi Đào thành Lưu đại phu luôn mãi dặn dò.

Trước mắt, trong lòng Trần Thúc kỳ thật cũng mơ hồ có lo lắng, nhưng không muốn Viên Liễu nói trước mặt Đường Ngọc
Chuyện Đường Ngọc mất trí nhớ, hắn vẫn luôn gạt người khác, cũng sợ người khác hỏi, quấy rầy an tĩnh của nàng
Chờ Đường Ngọc ngủ say, Trần Thúc mới đứng dậy.

Tiểu Mễ cùng Bình Á trực đêm ngay ở gian ngoài, Trần Thúc nhẹ giọng nói, "Chăm sóc phu nhân một lát, ta đi một chút sẽ về.

"
Tiểu Mễ và Bình Á đáp lời
……
Trần Thúc đi tìm Thịnh Liên Húc.

Hôm nay hai người gặp mặt ở ngoài thành, liền biết đối phương có chuyện muốn nói, có chuyện muốn hỏi.

Bây giờ, Trần Thúc đi đến viện Thịnh Liên Húc cùng Viên Liễu, quả thực thấy Thịnh Liên Húc dạo bước dưới tàng cây trong viện
"Nhị ca?" Trần Thúc tiến lên, Thịnh Liên Húc nhìn về phía hắn, trong mắt mới lộ ý cười, "Đệ đã đến rồi?"

Trần Thúc gật đầu.

**
Hai người tản bộ trong Kính Bình Hầu
Kỳ thật không chỉ Đường Ngọc cùng Viên Liễu, hai huynh đệ bọn họ cũng từ biệt sáu tháng
"Kiến Minh đâu?" Thịnh Liên Húc hỏi.

Trần Thúc nói, "Hắn cùng Phùng thúc đều ở tại phế đô, tuy nói đã quyết định sơ lược công việc với Triệu Văn Vực, nhưng phế đô còn có một đống lớn việc cần trao đổi chi tiết, Kiến Minh cùng Phùng thúc ở lại"
Thịnh Liên Húc gật đầu, "Chuyến này……"
Thịnh Liên Húc muốn nói lại thôi.

Hai người không thể quen thuộc hơn, không khí cũng phảng phất đình trệ.

Trần Thúc nói, "Diệp Lan Chi chết trong tay Triệu Văn Vực.

"
Thịnh Liên Húc kỳ thật đã nghe nói.

Lúc trước Diệp Lan Chi cùng Trần Thúc khởi sự, Diệp Lan Chi vẫn không đối xử tử tế với người nhà Triệu Văn Vực, trong lòng Triệu Văn Vực có hận ý, nhưng cuối cùng, mặc dù nắm chắc thắng lợi, vẫn quyết đấu công bằng với Diệp Lan Chi!
Đối với Diệp Lan Chi mà nói, hắn sinh ra là võ tướng, mấy năm nay hoang dâm vô độ cũng được, ngồi trên long ỷ thiên tử bị ích lợi làm mờ mắt cũng được, đều làm hắn ngay cả Triệu Văn Vực cũng đấu không lại, cuối cùng lại chết trong tay Triệu Văn Vực
Đây mới là việc làm Diệp Lan Chi mất hết can đảm
Trần Thúc có một chuyện kỳ thật vẫn chưa nói trước mặt người khác, bây giờ, đôi tay đặt sau người, trầm giọng nói, "Diệp Lan Chi cho thân tín tháo chạy ra cung, đưa về cho đại tẩu một chiếc nhẫn

ban chỉ, Vạn Siêu bắt được thân tín hắn…… Đệ để Vạn Siêu thả người đi, cũng không làm đối phương hoài nghi, Diệp Lan Chi tội ác tày trời, nhưng cuối cùng trước khi chết, nhớ đến chính là đại tẩu, vậy để hắn đưa nhẫn ban chỉ về An Bắc đi……"
Thịnh Liên Húc than nhẹ, "Trường Doãn, chỉ có đệ!.

"

Trần Thúc nói, "Không liên quan đến hắn, đệ chỉ niệm tình đại tẩu……"
Thịnh Liên Húc không lên tiếng nữa.

Những việc này, lưu lại niệm tưởng cũng được, vứt bỏ sạch sẽ cũng được, đều đã qua đi, hiện giờ, Yến Hàn không có tân triều, cũng không có Diệp Lan Chi, cấm quân cùng An Bắc đóng quân đã bị hợp nhất, châu quận do tân triều khống chế cũng đều bị chia cắt, hết thảy, đều là mới mẻ, cũng bắt đầu một lần nữa……
"Ngày sau có tính toán gì không?"
Trần Thúc biết Thịnh Liên Húc là hỏi chuyện xưng đế, Trần Thúc nhìn hắn, thấp giọng nói, "Triệu Văn Vực nói, hắn muốn cùng đệ chia đôi Yến Hàn, cùng nhau canh giữ.

Yến Hàn ở bên ngoài còn có không gian càng rộng lớn……"
Thịnh Liên Húc ngoài ý muốn, "Triệu Văn Vực nói như vậy?"
Trần Thúc cười khẽ, "Đúng vậy, huynh đã quên, thái nãi nãi nói hắn như thế nào sao?"
Thịnh Liên Húc cũng cười, "Sao quên được, là một dòng nước trong!"
Hai người đều nở nụ cười, rồi sau đó, Thịnh Liên Húc rũ mắt, "Xác thật là dòng nước trong, ta và đệ cũng chưa nhìn chuẩn, thái nãi nãi nhìn chuẩn……"
Trần Thúc thở dài, "Đúng vậy, thái nãi nãi nhìn chuẩn Diệp Lan Chi, cũng nhìn chuẩn Triệu Văn Vực.

"

Hình như đều nhớ tới thái nãi nãi, hai người ngắn ngủi trầm mặc, nhưng chưa dừng bước chân

Thật lâu sau, Thịnh Liên Húc lại nói, "Vậy đệ, chuẩn bị làm sao?"
Trần Thúc cười mà không đáp, hồi lâu mới nói, "Đệ a, thấy tứ hải thanh bình thì tốt rồi.

"

Thịnh Liên Húc kinh ngạc.

Trần Thúc nói, "Nhị ca, đệ không truyền tin về phủ, cũng không nói cùng huynh và Viên Liễu, khi Đường Ngọc chạy trốn khỏi cung, đập đầu quá nặng, hơn hai tháng về nhà, vẫn luôn mất trí nhớ, không nhớ được đệ, cũng không nhớ được Sơ Lục.

"

"Sao lại vậy?" Thịnh Liên Húc kinh ngạc.

Bây giờ, còn có thể nghe ra khẩn trương trong lời nói của hắn
Trần Thúc tiếp tục nói, "Khi đó đệ rất sợ, nhưng không dám nói bất luận cái gì, sợ sẽ truyền tới tai nàng…… Lúc ấy đệ không ngừng nói với mình, cho dù nàng không nhớ lại nữa, cũng có thể bắt đầu lại lần nữa, nhưng đệ rất sợ nàng không nhớ nổi Sơ Lục…… Cả đoạn đường trước đây, một ngày đệ cũng không ngủ an ổn…… Đệ suy nghĩ, có một số thứ trước đây không quan trọng, bây giờ cũng vẫn không quan trọng; có một số thứ quan trọng, sẽ ngày càng quan trọng hơn…… Đệ muốn dùng nhiều thời gian ở cạnh nàng cùng Sơ Lục, còn có hài tử chưa chào đời.

"

Thịnh Liên Húc gật đầu.

Gió bên hồ quất vào mặt, hai người lần thứ hai im lặng
Phảng phất như gió đêm tháng sáu, cũng mang theo một chút khô nóng
Thịnh Liên Húc nhẹ giọng nói, "Hài tử sắp chào đời rồi, nghĩ ra tên chưa?"
Nói đến hài tử, không khí chợt ấm áp lại, "Còn không có đâu ~ chờ sinh ra rồi tính, chỉ cần mấy mẹ con bình an là được rồi.

”
Thịnh Liên Húc duỗi tay ôm ôm bả vai hắn, Trần Thúc cũng vậy
“Nhoáng cái đã qua nhiều năm như vậy……” Thịnh Liên Húc cảm thán.

Trần Thúc cũng cười, “Đúng vậy, đảo mắt đã đến thế hệ của Bình An Như Ý cùng Miễn Chi, ai, nhị ca, hay là chúng ta sắp xếp chúng theo thứ tứ?”
Thịnh Liên Húc cười, “Đương nhiên được a ~ người nhiều như vậy, cũng náo nhiệt, ngày sau cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau.

”
“Chặc chặc! ” Trần Thúc thở dài, “Huynh xem a, Miễn Chi, Bình An, Như Ý, hơn nữa còn hai đứa nhỏ trong bụng Đường Ngọc, Kiến Minh nhanh nhất cũng là lão Lục……”
“Mà bây giờ, thân cũng chưa thành.

” Trần Thúc cười nói, “Nếu không, huynh tiếp tục lập đội đi, để cho nhi tử nữ nhi của đệ ấy ngày sau ngay cả lão Thất lão Bát cũng không làm được, tiểu Cửu thì thế nào?”
Thịnh Liên Húc bật cười, “Bỏ suy nghĩ ấy của đệ đi”
Tiếng cười hai huynh đệ quanh quẩn bên bờ hồ……
*** Truyện chỉ đăng tại .

wattpad.

com/user/nhamy111***
“Bệ hạ có nghe nói, Kính Bình Hầu cùng phu nhân đã bình an về Vạn Châu?” Công Tôn Đán nhìn về phía Triệu Văn Vực.

Triệu Văn Vực nhìn sổ con trong tay mình, vừa nhìn liền thấy đau đầu!
Trước đây hắn luôn chán ghét công khóa (bài tập), cho nên lâu lâu chuồn ra ngoài đi tìm Đường Ngọc chơi, bây giờ khen ngược, sổ con

tới, trốn cũng không có nơi trốn
Công Tôn Đán nói xong, Triệu Văn Vực thở dài, "Biết a, bát tự hắn cứng, luôn có thể gặp dữ hóa lành, rõ ràng Đường Ngọc……"
Công Tôn Đán ho nhẹ hai tiếng.

Triệu Văn Vực sửa miệng, "Rõ ràng Kính Bình Hầu phu nhân đã mất trí nhớ, nghe nói khôi phục rồi, vậy còn biện pháp nào? Hắn phúc khí lớn, bát tự cứng rắn, loại người này, không nên trêu chọc, không có chỗ tốt.

"
Công Tôn Đán nghe trong miệng hắn nói lung tung rối loạn đạo lý, tận lực bình tĩnh, kết quả Triệu Văn Vực lại nói, "Người nhìn Diệp Lan Chi xem, do chính hắn làm đó!"
Công Tôn Đán nhẫn nại nghe xong, cuối cùng mở miệng, "Bệ hạ, thật sự muốn chia đôi Yến Hàn cùng Kính Bình Hầu sao?"
"A, có cái gì không tốt? Nếu cứ liên tục chinh chiến, mặc dù ta làm hoàng đế, thì có gì khác với phụ hoàng ta lúc còn sống, thanh danh suy tàn, chiến hỏa liên tục, chẳng lẽ ai làm hoàng đế, trong tay người đó càng phải nắm nhiều đất đai sao? Vậy hoàng đế này, ai cũng có thể làm.

Diệp Lan Chi không phải minh chứng rõ nhất sao? Hắn có kết cục gì tốt?"
Triệu Văn Vực nói xong, nhìn hắn chớp chớp mắt cười nói, "Có phải không tương phụ?"
Công Tôn Đán sửng sốt, dường như lần đầu, thiên tử nói trước mặt hắn, làm hắn thấy được uy nghi cùng tâm tư đế vương……
Công Tôn Đán im lặng.

Triệu Văn Vực tiếp tục cúi đầu nhìn sổ con, "Thiên hạ này a, phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân, chỉ cần có mạch truyền xuống, thời điểm nên hợp trước sau cũng sẽ hợp, chỉ là vấn đề thời gian, một khi đã như vậy, vì sao không cho bá tánh nghỉ ngơi lấy lại sức? Yến Hàn còn rất nhiều việc phải làm, so với chuyện đánh giặc càng trọng yếu hơn, đặt tâm tư vào chỗ này làm cái gì?"

Công Tôn Đán càng thêm kinh ngạc nhìn hắn.

Triệu Văn Vực cũng chậm rãi ngước mắt, cười cười, "Không phải tương phụ nói sao? Không người tranh, thiên hạ không thể tới tranh……"
Trong mắt Công Tôn Đán từ kinh ngạc đến kinh hỉ, chưa bao giờ từng có ý niệm, thiên tử, kỳ thật thông minh hơn so với hắn tưởng tượng
Công Tôn Đán càng ngày càng tò mò, lại hỏi, "Bệ hạ nghĩ như thế, sao biết Kính Bình Hầu sẽ nghĩ như thế nào?"
Triệu Văn Vực cười khẽ, "Tương phụ, người mới là xem thường hắn, tâm tư hắn tinh lắm đó, tương phụ người nghĩ xem, lúc trước ở kinh thành, vì sao hắn phải thả ta? Thật là động lòng trắc ẩn?"
Công Tôn Đán ngưng mắt
Triệu Văn Vực cười, "Diệp Lan Chi đấu không lại hắn, nếu hắn muốn xưng đế, Diệp Lan Chi một chút biện pháp đối phó hắn đều không có, ta cũng vậy, cùng với như thế, không bằng ngươi tốt ta tốt, còn nữa, trên đời này có thể có được mấy Trần Thúc? Trần Thúc còn, ngược lại địa bàn Vạn Châu quản lý đều an ổn, hà tất tự loạn tuyến đầu?"
Khóe miệng Công Tôn Đán hơi hơi cong lên, duỗi tay vuốt vuốt chòm râu.

Triệu Văn Vực lại khôi phục vẻ mặt u sầu, nhìn sổ con cũng nhìn không nổi, "Đường Ngọc sắp sinh đi?"
Mặt Công Tôn Đán đều tái rồi, "Bệ hạ……"
Triệu Văn Vực lại lần nữa sửa miệng, "Không phải, là lần trước ta nói cùng Trần Thúc và Đường Ngọc, ngày sau nếu hắn lại sinh thêm đứa con trai, ta liền cùng hắn kết thân.

"
Công Tôn Đán: "……"
*** Truyện chỉ đăng tại .

wattpad.

com/user/nhamy111***
Cuối tháng bảy, đã là cuối mùa hè
Trần Thúc đi qua đi lại trong viện, Đường Ngọc lâm bồn, cả ngày, trán cùng lòng bàn tay hắn đều là mồ hôi
Trong viện đều là người tới tới lui lui, Trần Thúc càng thêm khẩn trương.

Lần trước khi Đường Ngọc sinh Sơ Lục, hắn không ở nhà, bây giờ, mới biết lâm bồn nhiều nguy hiểm, hơn nữa lại sinh hai đứa……
Viên Liễu mang ba hài tử theo, Thịnh Liên Húc ở trong viện cùng Trần Thúc, lão phu nhân ở phòng ngoài cùng Lê ma ma
Trong viện đều là tiếng la tê tâm liệt phế truyền đến, giống như dao nhỏ cắt từng chút một ở ngực Trần Thúc, cả ngày, hắn không biết còn cần bao lâu, dường như trong cuộc đời hắn chưa từng có thời khắc nôn nóng như vậy
Rốt cuộc tới nửa đêm, một tiếng trẻ con khóc nỉ non vang dội
Trần Thúc cứng đờ.

Vẫn là Thịnh Liên Húc phản ứng trước, "Sinh! Trường Doãn, Đường Ngọc sinh ~"
Trần Thúc còn chưa phản ứng lại, Tiểu Mễ ra khỏi phòng, "Chúc mừng hầu gia, phu nhân sinh một vị tiểu thiên kim.

"
Thiên kim? Nữ nhi?
Ý cười trên mặt Trần Thúc dường như không thể giảm xuống được, nữ nhi của hắn cùng Đường Ngọc, nhưng thực mau, Trần Thúc lần thứ hai khẩn trương, "A Ngọc đâu? A Ngọc có khỏe không?"
Tiểu Mễ nói, "Phu nhân mới sinh tiểu thư, bây giờ thân mình còn mệt, bà đỡ cho phu nhân ngậm một mảnh nhân sâm, lát nữa còn một thai, lão phu nhân đã đi nhìn, bảo hầu gia đừng lo lắng.

"
Trần Thúc gật đầu.

Kỳ thật hắn không gật đầu cũng không biết có thể làm cái gì……
Nhưng mới vừa rồi tiếng hài tử khóc nỉ non, vẫn làm hắn nước mắt tràn mi.

Đây là hài tử, Đường Ngọc thật vất vả sinh hạ, hài tử của hắn cùng nàng……
Lại qua đi một lát, tiếng hò hét trong phòng lại tiếp tục, Trần Thúc duỗi tay che miệng lại, cảm thấy cả người đều có chút run rẩy, hắn cái gì đều không thể làm.

Thời gian qua đi từng chút, ngay khi Trần Thúc lạnh cả người, Tiểu Mễ lần thứ hai ra tới, "Hầu gia, phu nhân thuận lợi sinh hạ một tiểu công tử!"
Long phượng thai?
Thịnh Liên Húc cùng Trần Thúc liếc nhau, trong mắt hai người đều là ý cười.

"Đi mau!" Thịnh Liên Húc biết hắn gấp không thể chờ.

Trần Thúc nhảy vào trong phòng, lão phu nhân đang ôm tỷ tỷ, cười không khép miệng được, "Trường Dõan, đây là tỷ tỷ.

"
Trần Thúc tiến lên, ánh mắt nhịn không được run rẩy, thì ra hài tử mới sinh, là cái dạng này, nhăn bèo nhèo, nhưng nhìn một cái liền thích.

"Con đi xem A Ngọc.

" Trong lòng Trần Thúc nhớ nàng.

Trần Thúc đi vào, bà đỡ cùng Lê ma ma còn đang lau dọn
Khi Trần Thúc tiến lên, toàn thân Đường Ngọc gần như bị mồ hôi tẩm ướt, cũng gần như không còn chút sức lực nào, "Sao chàng lại tới đây?"
Trần Thúc nắm lấy tay nàng, "Sao ta lại không tới? Người nên tới

nhất chính là ta a……”
Đường Ngọc cười.

Bà đỡ tiến lên, “Ai da, hầu gia, sao lại không chờ, toàn là vết máu dơ bẩn còn chưa rửa sạch đâu!”
Trần Thúc cười nói, “Không có việc gì, ta ở đây, các ngươi cứ làm.

”
Bà đỡ xấu hổ.

Vừa lúc Lê ma ma ôm đệ đệ ra tới, Đường Ngọc nhẹ giọng nói, “Trường Doãn, chàng ôm đệ đệ ra ngoài trước, chờ xong lại gọi chàng.

”
Lê ma ma cũng nhìn về phía Trần Thúc, biểu tình kiểu như, hầu gia người đừng gây thêm phiền.

Trần Thúc chỉ phải bế đệ đệ lên, nhìn nhìn, lại tiến lên hôn trán Đường Ngọc, “Ta ở ngay phòng ngoài, xong thì gọi ta.

”
Đường Ngọc khẽ ừ một tiếng.

Mới vừa sinh xong, trên người đều là mồ hôi cùng máu cần rửa sạch, cũng muốn đổi xiêm y, bao gồm chăn, mới thoải mái chút, không nhanh như Trần Thúc tưởng tượng, hắn vừa lưu ý động tĩnh trong phòng, vừa nhìn tỷ tỷ cùng đệ đệ, hai đứa bọn chúng kỳ thật cũng không giống, không như hai đứa nhỏ của Thịnh Liên Húc cùng Viên Liễu, gần như giống nhau như đúc.

Trần Thúc xem như thế nào cũng không đủ……
Lão phu nhân cùng hắn trao đổi hài tử trong tay……
Rốt cuộc, chờ bà đỡ trong phòng gọi hắn, Trần Thúc mới đưa tỷ tỷ cho Lê ma ma, mình đi vào trong phòng.

Trong phòng đã sạch sẽ, nên đổi đều thay đổi.

Đường Ngọc nằm trên giường, khuôn mặt mệt mỏi, nhưng vẫn mang theo ý cười, "Trường Doãn.

"
Trần Thúc tiến lên, ngồi ở mép giường, mới vừa rồi còn đỡ, bây giờ, nhịn không được đỏ hai mắt.

"Làm cái gì vậy?" Đường Ngọc thuận tay, hắn phối hợp cúi người, nàng vừa vặn có thể lau khóe mắt hắn, Đường Ngọc cười cười, "Nữ nhi cùng nhi tử khóc thì tốt rồi, chàng khóc theo làm gì?"
Trần Thúc nói, "Bọn chúng cảm thán mẫu thân cực nhọc, còn ta cảm thán phu nhân cực nhọc, bản chất cũng không khác.

"
Đường Ngọc lại nhịn không được cười.

Tính tình Trần Thúc là như thế, khi hắn muốn dỗ người, trăng sao đều theo hắn……
"Vất vả cho nàng, A Ngọc.

" Hắn nắm lấy tay nàng, đặt ở bên môi hôn hôn, "Ngoại trừ Sơ Lục, chúng ta lại có một nữ nhi cùng nhi tử.

"
Đường Ngọc gật đầu.

Trần Thúc lại nhịn không được hôn hôn tay nàng, "Nàng đặt đại danh cho hài tử, ta đặt nhũ danh, trước đó Miễn Chi tốt biết bao, bọn chúng đều cho mẫu thân đặt"
Đường Ngọc thở dài, "Thiếp đã mệt mỏi như vậy, chàng không thể đặt hết được sao?"
Trần Thúc cười, "Ta đặt nhũ danh trước, chờ khi nàng không mệt, lại đặt đại danh.

”

Đường Ngọc vừa tức giận vừa buồn cười.

Trần Thúc cũng cười rộ lên theo
“Gọi nhũ danh là gì?” Đường Ngọc hỏi.

Trần Thúc không chút nghĩ ngợi, “Đinh Đinh Đang Đang.

”

Đường Ngọc: “……”
Thấy Đường Ngọc ngơ ngẩn, Trần Thúc bật cười, “Chọc nàng thôi, lại không phải nồi chén gáo bồn đâu mà kêu.

”

Đường Ngọc thổn thức.

Trần Thúc nói, “Tứ Hải cùng Thanh Bình.

”

Đường Ngọc nhắc lại, “Nữ nhi gọi Thanh Bình, nhi tử gọi Tứ Hải…… Dễ nghe……”
Trần Thúc thở dài, “Phàm là có thứ tự trước sau, hẳn nên kêu nữ nhi Tứ Hải, nhi tử gọi Thanh Bình.

”

Đường Ngọc: “……”
Trần Thúc để sát vào, “Sau khi nghe xong, có phải càng thêm xác định, đại danh vẫn nên do nàng đặt không?”
Đường Ngọc đau đầu.

……
Đường Ngọc ngủ rất sớm
Trần Thúc ôm Sơ Lục nhìn đôi long phượng thai trên giường em bé nói, “Sơ Lục, đây là muội muội, gọi là Tứ Hải, đây là đệ đệ, gọi là Thanh Bình……”

Sơ Lục thì thầm, "Tứ Hải? Thanh Bình?"
Trần Thúc gật đầu.

"Bọn chúng thật xấu.

" Mắt Sơ Lục trông mong nói.

"……" Trần Thúc giải thích, "Tiểu hài tử đều như vậy, lớn lên thì tốt rồi.

"
Sơ Lục nhìn hắn, "Cha, con có thể đi nhìn mẫu thân không?"
Trần Thúc ấm giọng nói, "Được a, chỉ là mẫu thân quá mệt mỏi, đã ngủ rồi, chúng ta có thể đi, nhưng không được đánh thức mẫu thân.

"
Sơ Lục gật đầu.

*** Truyện chỉ đăng tại .

wattpad.

com/user/nhamy111***
Kỳ thật đêm đã khuya, Sơ Lục tay chân nhẹ nhàng bò lên trên giường, nhẹ nhàng dùng miệng hít hít gương mặt Đường Ngọc
Sơ Lục xoay người nhìn về phía Trần Thúc.

Trần Thúc duỗi tay, tiểu Sơ Lục cho hắn bế lên, lại nhìn nhìn mẫu thân một cái, phụ tử hai người mới rời khỏi phòng.

"Ngủ đi Sơ Lục, cha ở đây.

" Trần Thúc duỗi tay xoa xoa đầu của bé
Đã đêm đã khuya, Sơ Lục sớm đã mệt, là cố gắng xúc tinh thần.

Không bao lâu, liền nhắm mắt ngủ

Lê ma ma đi vào chăm sóc, Trần Thúc muốn đến chỗ Đường Ngọc chỗ, vừa lúc đi Tây Noãn Các nhìn nhìn đôi song thai
Lần này trong phủ mời vú nuôi, vú nuôi cùng Bình Á đang chăm sóc, Trần Thúc nhìn một chút, cũng nhìn Tứ Hải và Thanh Bình khóc cùng nhau rồi mới trở về phòng xem Đường Ngọc.

Đường Ngọc đang ngủ, cả ngày, đã sớm mệt mỏi
Trần Thúc không quấy rầy nàng nghỉ ngơi, ở giường nhỏ bên cạnh đi vào giấc ngủ.

Trước án kỉ đốt đèn đêm, Trần Thúc tắt đi, dưới mái hiên có ngọn đèn, ánh sáng đủ rồi.

Trần Thúc nương ánh sáng mỏng manh nhìn nàng, nàng ngủ thật sự an tĩnh, giống ngày thường, nhưng hôm nay nàng mệt mỏi, hắn ở xa canh nàng được rồi……
—— Tứ Hải nghe quá phiêu bạc, lại là nữ tử, có thể gọi là Mặc Lâm, có đất có rừng, còn có vẻ thư hương
—— Trần Mặc Lâm.

—— Tứ Hải Thanh Bình chính là gặp thời, nhi tử gọi là Niệm Thời
—— Trần Niệm Thời
Trần Thúc cười khẽ, Trần Mặc Lâm cùng Trần Niệm Thời…….

Chương 147: 147: Đại Kết Cục Thượng

Tứ Hải cùng Thanh Bình lớn lên từng ngày, Sơ Lục cũng bắt rồi đọc sách biết chữ vỡ lòng cùng nhóm thư đồng
Thời gian trôi qua thật sự nhanh.
Phảng phất như sau khó khăn do Diệp Lan Chi cùng tân triều gây ra, chiến hỏa trước đây trong nước đã lặng lẽ lùi dần
Lưu thành cùng Vạn Châu hình như đạt thành hiệp định nào đó, cho nên có Tấn đế cùng Kính Bình Hầu, thế cục Yến Hàn ngược lại ổn định dần, ngay cả giao chiến giữa các chư hầu đều dần dần mất tích.....
Tân triều huỷ diệt, cho Lưu thành cùng Vạn Châu phủ cơ hội nghỉ ngơi dưỡng sức.
Không hề có chinh chiến đánh giặc, Triệu Văn Vực cùng Trần Thúc chỉ chăm lo việc nước
Vài thập niên chiến loạn, bây giờ bá tánh đều ngóng trông an cư lạc nghiệp.
Từ phế đế rất lâu về trước, đến Diệp Lan Chi, cho tới bây giờ Triệu Văn Vực cùng Trần Thúc, dường như trận chiến kéo dài vài thập niên rốt cuộc đã kết thúc
Lưu thành hòa bình cùng Vạn Châu, đó là hòa bình của bá tánh Yến Hàn Quốc
Thời gian lâu dần, trong nước tựa hồ đều đã chấp nhận, Yến Hàn thật sự sẽ không có chiến tranh.....
Lưu thành cũng được, Vạn Châu phủ cũng được, giống như đều chấp nhận Tấn đế cùng Kính Bình Hầu sẽ chung sống hoà bình, hỗ trợ canh gác.
Trong nước đều chờ Kính Bình Hầu xưng đế ở phía Nam
Nhưng Trần Thúc chậm chạp không có động tĩnh.
Chư hầu cùng các quan lại thuộc quản lý của Vạn châu phủ gấp gáp, chỉ có Trần Thúc vân đạm phong khinh, không vội.
Bên phía Lưu thành, Công Tôn Đán càng đoán không ra tâm tư Trần Thúc -- chẳng lẽ trước mắt, không phải thời cơ tốt nhất để xưng đế

sao?
Tất cả mọi người trong nước đang chờ Trần Thúc xưng đế, đều có thắc mắc chung, Trần Thúc rốt cuộc đang đợi cái gì?
Chỉ có Triệu Văn Vực không chút để ý, "Hắn cùng Đường Ngọc mới trải qua khó khăn, Đường Ngọc mất trí nhớ mấy tháng, bây giờ đôi long phượng thai của hắn cùng Đường Ngọc đều còn nhỏ, hắn không yên tâm xưng đế, lại qua chút thời gian đi.

Hắn có Vạn Châu phủ, hắn cũng không vội, tương phụ, người gấp thay hắn làm cái gì?"
Triệu Văn Vực cười.
Công Tôn Đán nhíu mi lại, "Trần Thúc người này sâu không lường được, còn khó đối phó hơn cả Diệp Lan Chi."
Triệu Văn Vực thở dài, "Cho nên?"
Công Tôn Đán nhìn hắn, "Bệ hạ nên phòng ngừa chu đáo."
Triệu Văn Vực ấm giọng, "Để trẫm ngẫm lại."
.....
Lại qua chút thời gian, long phượng thai sắp tròn một tuổi, Triệu Văn Vực thương lượng cùng Trần Tư Mẫn, "Tư Mẫn, ta muốn kết thân cùng Vạn Châu."
Tiểu A Mâu ngủ, hai người bọn họ ở cạnh bé
Triệu Văn Vực vừa lúc Chi Áo Mới thay bây giờ ngứa nữa nè ướt nữa nè Anh coi nè thấy chưa để chỗ nào đây đúng không được không tới việc này.
Kỳ thật Triệu Văn Vực vẫn luôn có ý niệm kết thân cùng Vạn Châu, cũng lén nói qua, nhưng bây giờ, xem như chính thức thương lượng cùng Trần Tư Mẫn một lần
"Ngươi như vậy là thích Kính Bình Hầu, hay là thích Kính Bình Hầu phu nhân?" Bình dấm chua Trần Tư Mẫn sắp tràn ra tới.
Triệu Văn Vực trừng lớn đôi mắt, "Còn ghen sao!"
Trần Tư Mẫn hừ nhẹ một tiếng, rồi sau đó không lên tiếng nữa, chỉ chống cằm nhìn nữ nhi.
Càng lớn càng giống Triệu Văn Vực.....
Trần Tư Mẫn cười cười.
Ánh mắt Triệu Văn Vực cũng dừng trên người tiểu A Mâu, nhẹ giọng nói, "A Mâu là nữ nhi của hai ta, là công chúa cao quý, thân thể

thiên kim, áo cơm không lo, chờ A Mâu lớn lên, chúng ta đương nhiên cần thay A Mâu tìm một nơi gửi gắm tốt.

Nhưng cha mẹ thương con nên tính kế sâu xa, ngươi ngẫm lại Trần Thúc cùng Đường Ngọc đi, Trần Thúc là dạng người gì, Đường Ngọc là dạng người gì, A Mâu gả qua Kính Bình Hầu phủ sẽ không có hại....."
Trần Tư Mẫn nhìn nhìn hắn, kỳ thật cũng không dị nghị, chỉ là, "Ta có chút luyến tiếc ngày sau A Mâu gả xa....."
Triệu Văn Vực duỗi tay ôm nàng, "Trên đời này xa nhất chính là nhân tâm, không phải khoảng cách, nếu A Mâu gả cho người như Diệp Lan Chi, ngươi ta mới hối hận không thôi.

Nhưng theo cách làm người của Trần Thúc cùng Đường Ngọc, còn có thể không cho A Mâu trở về gặp ngươi?"
Trần Tư Mẫn im lặng
Triệu Văn Vực lại nói, "Hai người bọn họ giáo dưỡng hài tử, phẩm tính sẽ không kém.

Đương nhiên, bảo bối A Mâu của chúng ta cũng không kém, có phải hay không ~"
Triệu Văn Vực duỗi tay vén tóc cho tiểu A Mâu
Tiểu A Mâu trong lúc ngủ mơ ngọt ngào cười cười.
Triệu Văn Vực tiếp tục nói, "Hiện giờ Yến Hàn quốc yên ổn gần một năm, liên tục chiến hỏa, bá tánh cùng trong quân đều khó được nghỉ ngơi, đều ngóng trông Lưu thành cùng Vạn Châu phủ có thể vẫn luôn chung sống hòa bình, nếu Lưu thành cùng Vạn Châu phủ liên hôn, Yến Hàn quốc mới chân chính tứ hải thái bình.

A Mâu là nữ nhi hai ta, cũng là công chúa Bắc Yến, trên người nàng có trách nhiệm của một công chúa."
Triệu Văn Vực lại duỗi tay, lúc này là vén tóc Trần Tư Mẫn, nhẹ giọng nói, "Ta cũng không muốn làm hoàng đế, nhưng thời cuộc như thế.

Ta họ Triệu, trên người có trách nhiệm không thể thoát, nhưng ta

may mắn nhất chính là, ngươi ta một lần nữa ở cạnh nhau....."
Lời nói âu yếm thình lình chuyển tới trên người nàng, Trần Tư Mẫn không khỏi cười cười.
Triệu Văn Vực lại giơ tay ôm chặt nàng, "Ai, nữ nhi khi còn nhỏ giống ngươi, hiện tại càng ngày càng giống ta."
Trần Tư Mẫn thở dài, "Nàng mới hai tuổi....."
Triệu Văn Vực lại tự cố đắm chìm trong vui sướng, "Nữ nhi giống cha, có phúc khí a."
Trần Tư Mẫn nhìn hắn, chỉ cảm thấy Triệu Văn Vực bây giờ, đang từ từ trở thành một cây đại thụ che trời.

Càng lúc càng trầm ổn, quyết đoán, có đế vương uy nghiêm, tuy rằng ít tâm tính khi còn là thiếu niên, nhưng đáng quý, là vẫn duy trì tấm lòng như ban đầu
Trần Tư Mẫn nghĩ, có lẽ là càng không xem quyền thế quan trọng, ngược lại càng tiêu sái.
Không người tranh, thiên hạ không thể tranh!
Kỳ thật, Trần Thúc hẳn cũng vậy.
Trần Tư Mẫn nhẹ giọng nói, "Có khả năng, Trần Thúc từ lúc bắt đầu đã không muốn xưng đế không?"
Đầu ngón tay Triệu Văn Vực hơi trệ trệ, ở trước mặt Trần Tư Mẫn, không giống ở trước mặt Công Tôn Đán, Triệu Văn Vực lộ chân tướng, "Có lẽ vậy, ai nói tốt vậy chứ?"
Người như Trần Thúc, nếu muốn động tâm cơ, loại như Diệp Lan Chi cũng không phải đối thủ của hắn.
Nếu không động đến hắn, hắn có thể an phận ở Vạn Châu
Trần Tư Mẫn thở dài, "Nếu Trần Thúc thật không xưng đế....."
Triệu Văn Vực khẽ cười nói, "Hắn xưng đế hay không, có quan hệ gì đến chúng ta đâu? Mặc dù hắn không xưng đế, lại có khác gì so với xưng đế?"
"Cũng phải." Trần Tư Mẫn duỗi tay vòng qua hông hắn
Triệu Văn Vực duỗi tay xoa xoa tóc nàng, "Suy xét người khác như thế nào, không bằng suy xét chính mình.

Ngày tháng chúng ta tự trải qua, suy xét bọn họ làm cái gì?"
Trần Tư Mẫn cười cười, dựa vào trong lòng ngực hắn, "Tương phụ

nói như thế nào?"
Nói đến Công Tôn Đán, Triệu Văn Vực có chút đau đầu, "Tâm huyết cả đời tương phụ đều ở Lưu thành, Trần Thúc nhất cử nhất động, tương phụ đều nhìn trong mắt.

Mặc dù Trần Thúc không có động tĩnh, với tương phụ mà nói, Trần Thúc đều là uy hiếp.

Nhưng Trần Thúc không giống Diệp Lan Chi, đắc đạo đa trợ, thất đạo quả trợ*, trong mắt tương phụ, Diệp Lan Chi nanh vuốt sắc bén, nhưng sớm hay muộn đều sẽ rơi đài.

Nhưng Trần Thúc không giống vậy, Diệp Lan Chi là uy hiếp, Trần Thúc càng hơn thế....."
*Đắc đạo đa trợ, thất đạo quả trợ: Giữ được đạo thì nhiều người hỗ trợ, đánh mất đạo thì ít người hỗ trợ.

Một người sống theo đạo Trời, lấy chân thành, lương thiện và bao dung làm nguyên tắc hành xử, dưới thì được người người trợ giúp, trên thì có Thiên Thần bảo hộ, việc lớn nhỏ ắt đặng thành tựu
Trần Tư Mẫn nhìn hắn, "Vậy ngươi còn muốn liên hôn cùng Vạn Châu phủ....."
Triệu Văn Vực nhẹ giọng cười nói, "Tương phụ có băn khoăn của tương phụ, ta cũng có suy nghĩ của ta.

Nhưng theo ý ta, ta cùng Trần Thúc chưa chắc sẽ đi đến bước như tương phụ nghĩ.

Dân sinh trong nước khó khăn, chư quốc xung quanh như lang sói rình mồi, Yến Hàn đã mất đi vài thập niên, nhưng chung quanh cũng không dừng bước chân, nếu cứ tiếp tục đi xuống, cứ thế mãi, rất khó nói được ngày sau Yến Hàn có thể như Bắc Dư trước đây không?"
Bắc Dư diệt quốc là chuyện hơn trăm năm trước
Bắc Dư từng là bá chủ chiếm cứ đường thông đi Tây Vực, một trận

nội loạn liên tục hơn 30 năm, làm Bắc Dư nội ưu ngoại hoạn dẫn đến mất nước, không còn tồn tại nữa
Hắn không muốn Yến Hàn dẫm vào vết xe đổ của Bắc Dư.....
Triệu Văn Vực trầm giọng nói, "Ta muốn ngày sau, A Mâu cũng được, hài tử khác của chúng ta cũng được, bọn họ có thể nhìn thấy chính là thái bình thịnh thế.

Tựa như lúc tổ phụ còn sống, khi đó chính là thái bình thịnh thế, là thời kỳ Yến Hàn quốc hưng thịnh nhất, ta chưa thấy qua, nhưng ta cũng muốn tận mắt nhìn thấy, bộ dáng thái bình thịnh thế, đây là việc chúng ta phải làm, còn việc Trần Thúc xưng đế hay không, hắn đều sẽ không đối địch với Lưu thành, chúng ta vì sao phải đi trêu chọc hắn?"
Trần Tư Mẫn cười nói, "Văn Vực, ngươi còn thông thấu hơn tương phụ nữa."
Triệu Văn Vực ôm nàng, "Ta cùng với tướng phủ chỉ là lập trường bất đồng, tương phụ ở lúc khó khăn nhất, từng bước một đỡ ta đến hôm nay, trong lòng ta, hắn vĩnh viễn là tương phụ, nhưng ta cũng có chuẩn tắc hành sự của ta.

Nếu có một ngày, Trần Thúc thay đổi, vậy phải nói cách khác, nhưng chỉ cần Trần Thúc vẫn là Trần Thúc, Đường Ngọc vẫn là Đường Ngọc, Vạn Châu phủ vẫn là Vạn Châu phủ hiện giờ, vậy Yến Hàn có thể thái bình lâu dài."
"Sẽ được!" Trần Tư Mẫn cong mắt.
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Cuối tháng bảy, Tứ Hải cùng Thanh Bình tròn một tuổi.
Khi chọn đồ vật đoán tương lai, Sơ Lục cùng Bình An, Như Ý đi quanh Tứ Hải cùng Thái Bình kêu, "Cái này! Cái này! Bắt lấy cái này!"
Tứ Hải cùng Thanh Bình cười hi hi ha ha.
Sơ Lục cùng Bình An, Như Ý nhìn đến gấp gáp, cuối cùng cũng bò theo, toàn bộ thảm đều rất náo nhiệt.
Trần Thúc, Thịnh Liên Húc, Vương Uy, Hồ Quang Thư, Cố Tới, Phùng Vân, Vạn Siêu đều cười theo
Đường Ngọc cùng Viên Liễu ở bên cạnh lão phu nhân, hôm nay lão

phu nhân là người vui mừng nhất, nhìn một đám hài tử bò theo Tứ Hải, Thanh Bình, lão phu nhân cười đến không khép miệng.
Viên Liễu tính tình hoạt bát, rất được trưởng bối thích, mấy tháng Trần Thúc cùng Đường Ngọc không ở Vạn Châu phủ, vẫn luôn là Viên Liễu chăm sóc Sơ Lục cùng lão phu nhân, cũng sớm đã quen thuộc với lão phu nhân
Bây giờ Đường Ngọc và Viên Liễu cùng ở cạnh lão phu nhân, hài hòa lại ấm áp.
Hôm nay là ngày Vạn Châu phủ náo nhiệt nhất trong năm
"Hầu gia, Thụy Ninh hầu phủ tặng lễ mừng thôi nôi công tử tiểu thư" Bất cứ lúc nào, Phạm Cù đều là người bận nhất
"Biết rồi." Trần Thúc lên tiếng.
Phạm Cù đau đầu như cũ, Đường Ngọc tiến lên, nhận lễ mừng trong tay Phạm Cù, là một đôi bình sứ bạch ngọc, nhìn tỉ lệ, rất trân quý.
Đường Ngọc trước đây ở trong cung mưa dầm thấm đất, mấy thứ này ước chừng đều có thể nhìn ra manh mối.
Đường Ngọc nói, "Thu trước đi, hẳn là bình sứ diêu bạch ngọc của Phú Châu, rất quý trọng, lại đi nhà kho chọn một đôi ngọc như ý đáp lễ."
Phạm Cù như trút được gánh nặng, "Dạ phu nhân."
May mắn trong phủ còn có phu nhân

Nếu không mọi chuyện lớn lớn bé bé trong phủ đều là một câu "Biết rồi".....
Bên này Đường Ngọc cùng Phạm Cù nói chuyện, Mậu Chi bên kia nhanh chóng tiến lên nhắc nhở, "Sơ Lục, Tứ Hải cùng Thanh Bình chọn đồ vật đoán tương lai, không thể lấy ~"
Lúc này Sơ Lục mới thu hồi móng vuốt.
Hôm nay Tứ Hải cùng Thanh Bình thôi nôi, hiện giờ Yến Hàn không có chiến hỏa như trước đây, bá tánh chậm rãi trở lại an cư lạc nghiệp, khói mù lúc trước dường như đều dần dần tan đi, Vạn Châu đặc biệt là nơi an khang
Tứ Hải Thái Bình thôi nôi, Trần Thúc cố ý không gióng trống khua chiêng, chính là không muốn người khác tới.
Hiện giờ đôi mắt trong nước đều nhìn chằm chằm Vạn Châu phủ, nếu hắn mời người khác, người tới đều sẽ hỏi thăm khi nào hắn

xưng đế, khó được tới thôi nôi Tứ Hải Thanh Bình, hắn còn muốn có thời gian bên cạnh bọn chúng cùng Đường Ngọc.
Cho nên, bây giờ cũng coi như gia yến, chính là người trong nhà cộng thêm Thịnh Liên Húc, Viên Liễu, cùng mấy lão thần Vạn Châu phủ
Như vậy đã là náo nhiệt, bọn nhỏ đều vui mừng không thôi.....
Chỉ là tiểu hài tử chọn đồ vật đoán tương lai không có gì chắc chắn, cho nên sốt ruột nhất vẫn là Sơ Lục, "Tứ Hải, bắt lấy cái này, nghe ca ca nói!"
Khó khăn lắm mới thấy Tứ Hải bò lại chỗ sách, kết quả Thanh Bình cũng tới.
Bình An Như Ý kêu không được, Sơ Lục lại bắt đầu nhìn chằm chằm Thanh Bình, "Thanh Bình, nơi này nơi này!"
"Sơ Lục!" Trần Thúc lại lần nữa nhắc nhở.
Sơ Lục nhanh chóng chu miệng, tuy rằng không thể trắng trợn táo bạo xách đệ đệ đang bò đến nơi bé muốn, lại cũng không quên ngầm nhắc, "Cái này, Thanh Bình, chỗ ca ca này ~"
Người khác lại lần nữa cười rộ lên
Nghe quanh mình đều là tiếng cười, Tứ Hải cùng Thanh Bình cũng dứt khoát không bắt, ngồi xuống cười "Ha ha ha" cùng mọi người xung quanh, mọi người nhìn thấy sôi nổi ôm bụng cười.
Cảnh tượng chọn đồ vật đoán tương lai như vậy thấy không nhiều lắm
Cả người Trần Thúc đều sửng sốt.
Vẫn là Sơ Lục nhọc lòng, "Tứ Hải, Thanh Bình, chọn đồ vật đoán tương lai nha ~"
Chung quanh nhìn thấy phản ứng của Sơ Lục, cười càng lớn
Sơ Lục là Kính Bình Hầu thế tử, nếu Trần Thúc xưng đế, chính là Thái Tử, nhìn cảnh tượng Sơ Lục vì đệ đệ muội muội mà bận trước bận sau, Trần Thúc khoanh cánh tay cười cười.
Viên Liễu kéo Đường Ngọc, nhẹ giọng nói, "Nhìn thấy không, khi còn nhỏ Trường Doãn cứ như vậy, Sơ Lục và hắn giống nhau như đúc, không tin, muội hỏi Liên Húc một chút thử xem?"
Thịnh Liên Húc tuy rằng không lên tiếng, nhưng ho nhẹ hai tiếng, hàm súc gật gật đầu.
Trần Thúc thở dài, "Nào có, ta có thể lớn hơn Kiến Minh bao nhiêu?

Ta tự mình còn chưa hiểu rõ, là mù tham gia náo nhiệt, Sơ Lục rõ ràng không phải."
Nói đến Lục Miện Thành, Thịnh Liên Húc hỏi, "Hắn cũng nên trở lại rồi chứ, sao còn chưa tới?"
Trần Thúc nhìn về phía Trần Phong, "Có tin tức không?"
Trần Phong nói, "Mấy ngày trước đây mưa lớn, trên đường sợ có đất lở gây chậm trễ, đã cho người đi hỏi thăm."
Trần Thúc gật đầu.
Viên Liễu nói, "Hôm nay Tứ Hải cùng Thanh Bình tròn một tuổi, nếu hắn đến muộn, ngày mai đừng cho hắn vào cửa."
Viên Liễu nói xong, Trần Thúc phụ họa, "Đệ biết!"
Trần Thúc vừa dứt lời, Trần Phong quay trở vào
"Nhanh như vậy?" Trần Thúc ngoài ý muốn.
Trần Phong nói, "Có khách đến....."
Chỉ là biểu tình Trần Phong quá mức vi diệu, vi diệu đến nỗi Trần Thúc liếc mắt một cái liền hiểu.
Hơn nữa Trần Phong rõ ràng không có nói cho người khác, Trần Thúc nói cùng Thịnh Liên Húc, "Đệ đi rất nhanh sẽ trở lại, thay đệ chăm sóc một chút."
Thịnh Liên Húc đáp ứng, "Aiz, đệ không chờ, sau đó nhìn không được đôi long phượng thai của đệ chọn đồ vật đoán tương lai thì sao?"
Vừa dứt lời, liền nghe được tiếng cười từ sau truyền đến, Trần Thúc cùng Thịnh Liên Húc sôi nổi xoay người, thấy Tứ Hải bắt cây kiếm gỗ nhỏ, Thanh Bình bắt một quyển sách.
Trần Thúc: "....."
Thịnh Liên Húc: "....."
Thịnh Liên Húc thở dài, "Ta nói mà, Tứ Hải cùng Thanh Bình, tên đệ đặt đúng không sai."
Trần Thúc cười nói, "Bắt cái gì đệ đều thích!"
Thịnh Liên Húc cười.
Trần Thúc dùng ánh mắt nhìn Đường Ngọc, ý bảo nàng, hắn có việc, tạm rời đi một lát.
Đường Ngọc ôn hòa gật đầu.
"Tứ Hải, Thanh Bình, tới chỗ mẫu thân này con." Đường Ngọc tiến lên ôm bọn họ.

Người khác cũng đều vây tới, trong miệng đều là chúc mừng phu nhân, chúc mừng công tử cùng tiểu thư linh tinh, ủ rũ nhất chính là Sơ Lục, Sơ Lục muốn cho Tứ Hải bắt sách, Thanh Bình bắt kiếm gỗ nhỏ, cuối cùng đảo ngược.....
Mậu Chi bế bé lên, "Sao vậy Sơ Lục?"

Sơ Lục chu miệng, "Cữu cữu, Tứ Hải cùng Thanh Bình bắt ngược!"
Mậu Chi cười rộ lên
*** Truyện chỉ đăng tại .wattpad.com/user/nhamy111***
Trần Thúc cùng Trần Phong đi thiên viện Kính Bình Hầu phủ, dọc theo đường đi Trần Thúc hỏi, "Ai tới?"
Trần Phong nói, "Người Lưu thành."
Lưu thành? Trần Thúc ngoài ý muốn.

Một năm này, hắn cùng Triệu Văn Vực vẫn luôn là quan hệ quân tử, ít có đi lại, chỉ ngẫu nhiên có thư từ lui tới.
"Người tới là ai?" Trần Thúc hỏi.
"Hầu gia còn nhớ Văn Quảng công công?"
Trần Thúc hơi giật mình, Văn Quảng?
"Tới chính là Văn Quảng?" Trần Thúc xác nhận.
Trần Phong gật đầu.
Không đúng, trong lòng Trần Thúc biết rõ ràng.

Nếu tới chỉ là Văn Quảng, sẽ không nói muốn gặp riêng hắn, hơn nữa, Văn Quảng quen thuộc Đường Ngọc, nếu tới chỉ là Văn Quảng, vậy Văn Quảng muốn gặp riêng cũng hẳn là Đường Ngọc, chứ không phải hắn.
Trần Thúc nhíu mày lại, một ý niệm rõ ràng chợt lóe qua trong đầu
Tuy rằng ý niệm này khả năng không hẳn là có, nhưng đối phương nếu là Triệu Văn Vực lỗ tai trâu, cũng không gì không có khả năng.
Trần Thúc cúi đầu than nhẹ, thật sự tin cậy hắn như vậy?
Không sợ hắn bắt giữ hắn ta, rồi giết, từ đây Lưu thành trở thành thuộc địa của Vạn Châu phủ?
Trần Thúc cười cười.
Chờ đến thiên viện, quả thật là thấy người mặc thường phục Văn Quảng, "Hầu gia!"

Văn Quảng chào hỏi, nhìn hắn chắp tay.
Văn Quảng quen biết Đường Ngọc, hơn nữa trước đây ở kinh thành, cũng là Văn Quảng cứu Đường Ngọc từ trong tay Diệp Lan Chi, về tình về lý, Trần Thúc đều có lễ với Văn Quảng
Trần Thúc duỗi tay nâng hắn lên, "Văn Quảng, ở Vạn Châu phủ, không cần làm lễ này"
Văn Quảng ngẩng đầu nhìn hắn, "Hầu gia, cô cô cùng tiểu thế tử, còn có công tử, tiểu thư có khỏe không?"
Văn Quảng quen gọi cô cô, đến bây giờ cũng không đổi được.
Trần Thúc ôn hòa cười nói, "Bọn họ đều khỏe, hôm nay Tứ Hải Thanh Bình một tuổi, đang chọn đồ vật đoán tương lai, đi xem đi."
Trên mặt Văn Quảng đều là ý cười.
Trần Thúc nhìn về phía Trần Phong, "Dẫn Văn Quảng đến chỗ phu nhân"
Trần Phong chần chờ, nếu Văn Quảng đi rồi, vậy một mình hầu gia.....
Nhưng thực mau, Trần Phong phản ứng kịp, muốn gặp hầu gia chính là người khác.
Trần Phong tiến lên, nói nhỏ, "Hầu gia, an toàn trên hết....."
Trần Thúc nhẹ giọng, "Không cần, đi ra ngoài đi."
Triệu Văn Vực đã dám đến chỗ hắn, hắn có gì không dám đơn độc ở một chỗ cùng Triệu Văn Vực?
Nếu hắn thật sự xảy ra chuyện ở Kính Bình Hầu phủ, Triệu Văn Vực cũng đi không được
Trần Phong dẫn Văn Quảng rời đi, Văn Quảng rời đi trước, từ ngoài phòng khép cửa phòng lại
Triệu Văn Vực gỡ mặt nạ da người trên mặt xuống, dạo bước tiến lên, "Đã lâu không gặp, Trần Thúc."
Trần Thúc cũng tiến lên, thanh quý mang theo ý cười, "Tới Vạn Châu có việc?"
Có người trước sau vẫn là một bộ dáng, Triệu Văn Vực nắm tay cười khẽ, "Ta chỉ đến xem con rể tương lai....."
Trần Thúc: "....."
Triệu Văn Vực: "....."
Trần Thúc lễ phép nói, "Định khi nào? Người làm cha như ta sao không biết gì?"

Triệu Văn Vực hào phóng nói, "Lúc Đường Ngọc mất trí nhớ....."
Lời này gãi đúng chỗ ngứa, khóe miệng Trần Thúc giật giật, Triệu Văn Vực thoải mái trong lòng.

Chương 148: 148: Đại Kết Cục Thượng 2

Thiên trong sảnh, Đường Ngọc mới vừa buông Tứ Hải cùng Thanh Bình xuống, đang lúc dỗ Sơ Lục, xa xa thấy Trần Phong dẫn một người tiến vàk
Người Vạn Châu phủ Đường Ngọc đều rất quen thuộc, thân ảnh này không phải người Vạn Châu phủ, nhưng nếu là khách mời, sẽ không chờ lúc này mới đến.....
Đường Ngọc nhớ vừa rồi Trần Thúc có việc tạm rời đi, bây giờ, Trần Phong lại đưa người khác tới.
Đường Ngọc nhìn nhiều hai mắt.
Sơ Lục linh động, cũng theo ánh mắt Đường Ngọc nhìn lại, "Mẫu thân, là ai?"
Thanh âm Sơ Lục thực nhẹ, xung quanh cũng thực náo nhiệt, người khác nghe không được mẫu tử hai người bọn họ đối thoại, cũng vừa lúc Trần Phong dẫn đối phương tới gần, Văn Quảng ngẩng đầu nhìn về phía Đường Ngọc.
Đường Ngọc hơi giật mình.
Rất nhanh, đáy mắt nổi lên mờ mịt, hơi thở hơi mang kích động, "Văn Quảng thúc thúc."
"Văn Quảng thúc thúc?" Sơ Lục tò mò.
Văn Quảng cũng nhìn về phía Đường Ngọc, hướng tới Đường Ngọc chắp tay, "Phu nhân!"
Hôm nay Tứ Hải cùng Thanh Bình tròn một tuổi, náo nhiệt nhất đó là khi chọn đồ vật đoán tương lai
Hiện tại, chọn đồ vật đoán tương lai kết thúc, Tứ Hải cùng Thanh Bình đều ở trước mặt lão phu nhân, khách khứa cũng vây quanh lão phu nhân nói chuyện.
Đường Ngọc dắt tay Sơ Lục, cùng Văn Quảng đi dạo
"Văn Quảng, có khỏe không?" Đường Ngọc nhớ khi rời phế đô, Văn Quảng chịu cực hình, vì sợ nàng thấy, dùng xiêm y che đậy, nhưng nàng vẫn thấy vết thương trên cổ tay hắn, chỉ là vẫn không vạch trần, sợ Văn Quảng khổ sở.

Văn Quảng nói, "Khỏe lại từ lâu rồi, bệ hạ đối xử với ta rất tốt, bây giờ ở Lưu thành hết thảy đều ổn, hôm nay là thôi nôi công tử cùng tiểu thư, vừa lúc tới gặp cô cô, còn có tiểu thế tử."
Sơ Lục tuy rằng không có ấn tượng với Văn Quảng, nhưng nghe ra hẳn cùng mẫu thân có giao tình
"Tiểu thế tử càng ngày càng giống hầu gia." Văn Quảng cảm thán.
Đường Ngọc nhìn Sơ Lục nói, "Gọi Văn Quảng thúc thúc."
Sơ Lục chớp chớp mắt, nhìn về phía Văn Quảng có chút xa lạ
Văn Quảng vội vàng nói, "Cô cô, không được."
Đường Ngọc nhìn Văn Quảng nói, "Sơ Lục, lúc trước mẫu thân bị người xấu bắt đi, là Văn Quảng thúc thúc cứu mẫu thân ra ngoài."
Hài tử vẫn là hài tử, Đường Ngọc nói xong, Sơ Lục lập tức liền lên tiếng, "Văn Quảng thúc thúc."
Văn Quảng có chút thất thố, Đường Ngọc mỉm cười.
Hai người cùng dạo bước nói chuyện trong viện, tiểu Sơ Lục vẫn luôn đi theo.
Tuy rằng phần lớn lời mẫu thân cùng Văn Quảng thúc thúc nói, bé đều nghe cái hiểu cái không, nhưng nhìn ra được, khi mẫu thân cùng Văn Quảng thúc thúc ở một chỗ, thực vui vẻ.
Văn Quảng thúc thúc cũng sẽ nói chuyện chọc bé vui vẻ.
Bé cũng chậm rãi quen Văn Quảng
Cũng sẽ cùng Văn Quảng chạy tới chạy lui trong viện, Đường Ngọc ấm giọng nói, "Chậm một chút, Sơ Lục, đừng để ngã."
Sơ Lục hoạt bát hiếu động, thường xuyên nói không được, tính tình vừa không giống Trần Thúc, cũng không giống nàng.
Văn Quảng cười nói, "Cô cô không sợ, ta ở cạnh tiểu thế tử."
Đường Ngọc gật đầu.

Văn Quảng có kinh nghiệm phong phú, ở trong cung tại Lưu thành, tiểu công chúa cũng hoạt bát hiếu động, giống tính tình nương nương, Văn Quảng cũng suốt ngày chạy lên nhảy xuống
Đường Ngọc xa xa nhìn hai người bọn họ, dư quang lại liếc đến thân ảnh khác
Kỳ thật, Văn Quảng không nhắc tới, Đường Ngọc cũng đoán được.
Văn Quảng nếu ở chỗ này, vậy Trần Thúc còn có thể gặp ai?
"Đường Ngọc." Triệu Văn Vực tiến lên.

Tuy rằng biết là hắn, nhưng khi nhìn thấy hắn, Đường Ngọc vẫn sửng sốt.
Triệu Văn Vực lại để sát vào cười cười, "Đừng biểu hiện ra bộ dáng kích động khi nhìn thấy ta như vậy, nhà các ngươi có bình dấm chua....."
Trần Thúc vừa tò mò vừa buồn cười.
Đường Ngọc biết hắn đang trêu ghẹo, "Sao ngươi lại tới đây?"
Triệu Văn Vực hào phóng nói, "Ta tới xem con rể tương lai, vừa rồi mới cùng Trần Thúc tìm cái thời gian, định ra hôn sự."
Đường Ngọc nhìn về phía Trần Thúc.
Trần Thúc nắm tay ho nhẹ, "Hắn tích cực như vậy, ta cố làm theo....."
"Trường Doãn....." Đường Ngọc nhìn hắn.
Trần Thúc sửa miệng, "Ta thực vừa lòng việc hôn nhân này."
Triệu Văn Vực bật cười, "Ta tới gặp con rể tương lai, ở đâu?"
Trần Thúc bảo Trần Phong đi ôm Thanh Bình tới.
"Các ngươi nói chuyện một lát, ta đi xem Sơ Lục" Trần Thúc hôn hôn trán nàng
Triệu Văn Vực trợn mắt
Đường Ngọc biết hắn muốn lưu thời gian cho nàng cùng Triệu Văn Vực nói chuyện, một năm không thấy, không có nhiều trận chiến lớn, so với lần trước thấy Triệu Văn Vực, dường như đã có chút trắng hơn
"Thời gian qua thật mau." Lúc hoàn hồ, Triệu Văn Vực cảm thán.
"Đúng vậy." Đường Ngọc phảng phất nhớ tới lần đầu tiên thấy hắn, Đường Ngọc cười cười, lúc ấy Triệu Văn Vực chỉ mới có mười tuổi
Khi đó nàng cũng không lớn.
Hai người đều bất giác cười cười, Triệu Văn Vực nói, "Đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, rốt cuộc đều chậm rãi quay về bình tĩnh, Đường Ngọc, bây giờ ngươi và ta đều thực ổn, ít nhất, đều là ta nghĩ như vậy."
Đường Ngọc cũng cười, "Bỉ cực thái lai."
Nói đến câu này, Triệu Văn Vực rũ mi bật cười, lại từ trong tay áo móc ra một món đồ đưa cho nàng, Đường Ngọc tiếp nhận, chỉ nhìn thoáng qua, liền kinh ngạc hỏi, "Sao lại ở chỗ ngươi?"
Đó là rất lâu về trước, khi nàng rời cung, đi ngang qua Thuẫn thành,

vừa lúc gặp được cầu phúc tại tiết Linh Quang, nàng đã viết giấy cầu phúc
- - tiểu hầu tử, bỉ cực thái lai.....
Triệu Văn Vực nói, "Hỏi Trần Thúc nhà các ngươi một chút a? Khi đó hắn cho ám vệ đi theo ngươi, ngươi viết cái này đương nhiên tới tay hắn, nhớ có lần ta cho rằng ngươi bị Trần Thúc hiếp bức, ta đi tìm ngươi không?"
Đường Ngọc gật đầu.
Triệu Văn Vực nói, "Tên kia là một hủ dấm nha, cuối cùng đưa tờ giấy cầu phúc này cho ta, bảo ta rời khỏi Vạn Châu."
Lúc ấy? Đường Ngọc ngoài ý muốn.

Triệu Văn Vực cười, "Ta nghĩ rồi lại nghĩ, lần này tới Vạn Châu, đem giấy cầu phúc này cho ngươi, đa tạ ngươi, Đường Ngọc, ta thật sự bỉ cực thái lai, cũng hy vọng ngươi cùng Trần Thúc luôn luôn bình an."
Trong mắt Đường Ngọc đầy ôn nhuận.

Đường Ngọc lên tiếng, "Được."
"Có cơ hội gặp Tư Mẫn, còn có nữ nhi của ta, đã cao như vậy rồi."
Triệu Văn Vực khoa tay múa chân, Đường Ngọc kinh ngạc, "Thật mau."
Triệu Văn Vực tự hào, "Giống nương nàng khi còn nhỏ, suốt ngày nhảy nhót, cho nên vóc dáng cũng mau lớn."
Đang nói, Trần Phong ôm Tứ Hải cùng Thanh Bình tới.
Công phu ngày thường của Trần Phong đều hầu hạ hai tiểu tổ tông này, hai tiểu tổ tông đã sớm quen hắn, hắn bế một bé một tay, hai người đều không quậy không nháo.
"Trần Thanh Bình?" Triệu Văn Vực ôm hắn, "Đường Ngọc, rất giống ngươi."
"Tứ Hải....." Trong mắt Triệu Văn Vực cũng không phải chỉ có Thanh Bình.
Tứ Hải Thanh Bình, tâm tư Trần Thúc đã sớm dung hòa vào tên nhi tử nữ nhi hắn
Triệu Văn Vực không ở lâu, đêm đó liền rời khỏi Vạn Châu.
Đường Ngọc đương nhiên biết hắn sẽ không ngàn dặm xa xôi đặc biệt từ Lưu thành tới Vạn Châu, chỉ vì nói chuyện của A Mâu cùng

Thanh Bình, Triệu Văn Vực tới Vạn Châu chuyến này, hắn cũng là đi nơi khác thuận đường tới.
Triệu Văn Vực cùng Trần Thúc chắc còn nói chuyện khác
Hôm nay là tiệc thôi nôi Tứ Hải cùng Thanh Bình, khách khứa tới không tính nhiều, nhưng trong nhà đều rất cao hứng, bọn nhỏ cũng hưng phấn, chơi thật sự muộn.
Vào đêm, Đường Ngọc dỗ ba hài tử đi vào giấc ngủ, thấy Trần Thúc một mình ngồi trên cửa sổ phòng ngoài
Nàng rất ít thấy Trần Thúc như thế.
"Sao ngồi ở chỗ này?" Đường Ngọc tiến lên.
Trần Thúc ấm giọng, "Đều ngủ?"
Đường Ngọc gật đầu, "Ân, Lê ma ma chăm sóc, thiếp đến nhìn chàng, sao lại ngồi ở chỗ này?"
"Muốn ngồi cùng không?" Trần Thúc đột nhiên hỏi.
"Được." Đường Ngọc tiến lên, hắn ôm nàng lên, hai người đều xuyên qua cửa sổ nhìn về phía ngoài
"Oa ~" Đường Ngọc chống cằm, "Sao trước đây thiếp không nghĩ tới có thể ngồi chỗ này a....."
Trần Thúc nhẹ giọng nói, "Khi suy nghĩ việc gì sẽ lên đây ngồi."
Đường Ngọc nhìn hắn, "Sao thiếp chưa thấy qua."
Hắn cười nói, "Chờ khi nàng ngủ."
Đường Ngọc cong mắt.
"Có tâm sự?" Đường Ngọc nhìn hắn, kỳ thật không hỏi nàng cũng biết, "Có liên quan Triệu Văn Vực?"
Trần Thúc gật đầu, "Nàng cảm thấy Triệu Văn Vực thế nào?"

Đường Ngọc nhìn nhìn, ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, "Khi đó, cảm thấy hắn là người tốt trong số ít hoàng tử trong cung, Văn Quảng bọn họ cũng thực thích hắn, nhưng đây là thiếp thấy, với chàng thấy không giống nhau."
Trần Thúc cười nói, "Ai nói, nàng nhìn người chuẩn hơn ta, Nguyễn Kiệt, trước đây ta thậm chí không để ý hắn, nhưng bây giờ hắn quản lý quặng sắt rất tốt"
Đường Ngọc bỗng nhiên nói, "Trường Doãn, chàng quyết định như thế nào, thiếp đều nghe."
Trần Thúc đặt đôi tay sau đầu, "Kỳ thật, ta cùng Hồ bá, Cố bá,

Phùng thúc cùng Vạn tướng quân đều tính toán qua, tứ hải thanh bình tự nhiên tốt, nhưng nước yếu an bình chỉ là chốc lát.....!Yến Hàn bị chia hai, trước sau sẽ bị Tây Tần, Bắc Á, Khương Á, thậm chí Thương Nguyệt mơ ước, khi đó ta và nàng đã không còn, non sông vẫn tràn ngập nguy cơ như cũ....."
Trần Thúc ngẩng đầu nhìn về phía ánh trăng ngoài cửa sổ ánh, "A Ngọc, khi ta còn bé trong nhà đã sinh biến cố, ngôi vị hoàng đế với ta mà nói, không quan trọng, quan trọng là, người nhà ở cùng nhau, làm hoàng đế nào có tốt như làm Kính Bình Hầu, mọi việc đều phải nhọc lòng, ngày sau Sơ Lục cùng Thanh Bình còn phải tranh ngôi vị hoàng đế....."
Đường Ngọc cười, "Chàng nghĩ nhiều vậy....."
Trần Thúc duỗi tay ôm nàng vào trong ngực, "Tâm tư ta nhiều a, bằng không sao có thể dỗ phu nhân vào tay?"
Đường Ngọc biết trong lòng hắn kỳ thật đã có đáp án.
"A Ngọc, sau cửa ải cuối năm, cùng ta đi một chuyến đến Lưu thành đi." Trần Thúc ấm giọng nói, "Chúng ta đi Lưu thành cầu thân."
Đường Ngọc mỉm cười, "Được."
Vừa dứt lời, trần phong tới viện, "Hầu gia, Tứ công tử tới, trên đường đất lún, giờ này rốt cuộc đã tới rồi....."
Đường Ngọc cùng Trần Thúc liếc nhau, quả thực thấy Lục Miện Thành vội vội vàng vàng vọt vào.
Đường Ngọc cùng Trần Thúc ôm bụng cười rộ lên
Trung thu tháng tám, Lục Miện Thành ở lại cùng Trần Thúc, Đường Ngọc, còn có mấy tiểu tử kia, bởi vì cũng không kịp về Bình Nam, Lục Miện Thành lại sai người truyền tin cho nãi nãi
Sơ Lục thích nhất Tứ thúc cùng Vương Uy gia gia.
Lần này trung thu vừa lúc hai người đều ở đây, Sơ Lục cầm kiếm gỗ nhỏ cùng Lục Miện Thành khoa tay múa chân, Vương Uy ở một bên nhắc nhở, "Tiểu thế tử, mau lên!"
Sơ Lục thật sự làm theo.
Đường Ngọc cùng tổ mẫu ngồi ở cách đó không xa nhìn, Tứ Hải cùng Thanh Bình chơi ở trước mặt, Đường Ngọc cười nói, "Khi còn nhỏ, Sơ Lục vẫn còn điềm đạm"
Tổ mẫu nói, "Nam hài tử, hoạt bát hiếu động càng tốt."
Lê ma ma nói theo "Lão phu nhân nói đúng"

Đường Ngọc nhìn về phía Thanh Bình, "Thanh Bình thật ra rất yên tĩnh."
Tổ mẫu thở dài, "Đúng vậy, Thanh Bình yên tĩnh, Tứ Hải hiếu động."
Một lát sau, Tiểu Mễ cùng Bình Á mang bánh trung thu tới, "Lão phu nhân, phu nhân, bánh trung thu tới."
"Hầu gia đâu?" Đường Ngọc hỏi.
Một bên, Trần Phong đáp, "Hầu gia ở cùng Hồ trường sử, hẳn là lập tức liền tới"
Trần Thúc dẫm lên âm thanh Trần Phong bước đến.
"Cha!" Sơ Lục lớn tiếng.
Sơ Lục mồ hôi đầy đầu, Lục Miện Thành cũng mồ hôi đầy đầu, Trần Thúc cười nói, "Hai ngươi đều nghỉ một chút, xem Uy thúc bận rộn này."
Vương Uy nhếch miệng cười lên.
Tết Trung Thu, tập tục Vạn Châu cần lạy trăng, ăn bánh trung thu.
Trung thu tháng tám, ấm đình không tính lãnh.
Mấy hài tử ở một chỗ, trong viện đều thực náo nhiệt.
Chờ uống qua rượu, dùng xong bánh trung thu, Đường Ngọc mang theo mấy đứa Sơ Lục cùng tổ mẫu về viện trước, Trần Thúc gọi Lục Miện Thành, Vương Uy, còn có Mậu Chi cùng Hồ Quang Thư ngồi lại
Ấm đình không có người khác, Trần Thúc nhẹ giọng nói, "Ta cùng Cố bá thương nghị, Vạn Châu sẽ xưng thần với Lưu thành."
"Vì sao?" Trong ấm đình, Vương Uy cùng Lục Miện Thành đều không nghĩ tới!
Tính tình hai người đều gấp gáp, chỉ nghe được câu này từ miệng Trần Thúc, liền như nghẹn họng

Hà Mậu Chi sửng sốt, trong mắt có kinh ngạc, rồi lại không phản ứng kịch liệt giống Vương Uy cùng Lục Miện Thành
"Quân hầu.....!Này! Sao lại thế này! Vạn Châu êm đẹp! Cho dù cùng Lưu thành đánh, Lưu thành cũng không nhất định có thể đánh thắng được chúng ta, Vạn Châu cần quái gì xưng thần! Muốn xưng thần, cũng là Lưu thành bọn họ xưng thần!" Vương Uy thật sự nhịn không được.
Lục Miện Thành cũng nói, "Uy thúc nói đúng!"
Trần Thúc cười cười, không trực tiếp lên tiếng.

Hồ Quang Thư vuốt vuốt chòm râu nói, "Tấn Bác Hầu, Bình Nam Hầu tạm thời đừng nóng nảy, kỳ thật, chuyện này, quân hầu cùng lão thần đã thương nghị hơn một năm, bây giờ, đều cảm thấy đã đến lúc....."
"A!" Vương Uy cùng Lục Miện Thành như nổ tung!
Trong số cận thần ở Vạn Châu, Hồ Quang Thư thân cận Trần Thúc nhất, nhưng.....
Vương Uy cùng Lục Miện Thành sốt ruột, Trần Thúc lại tâm bình khí hòa gật đầu, ý bảo hai người, Hồ bá nói là thật sự.
"Tam ca!" Lục Miện Thành thật sự nghĩ không rõ, "Triệu Văn Vực là nhi tử phế đế, huynh sao có thể!"
Lục Miện Thành luôn luôn mâu thuẫn với phế đế
Triệu Văn Vực là nhi tử phế đế, Lục Miện Thành cũng không thích Triệu Văn Vực.
Vương Uy không nói chuyện.
Chỉ có Hà Mậu Chi an tĩnh nhìn về phía Trần Thúc.
Kỳ thật bấy lâu nay cũng không phải là không có dấu hiệu, tỷ phu chậm chạp không xưng đế, kỳ thật cũng là dấu hiệu.....
Hôm nay, chỉ là nói rõ cùng mọi người
Lão sư trước đây cũng hỏi hắn thấy thế nào, hắn nói cùng lão sư, xưng thần có đạo lý xưng thần, không xưng thần cũng có đạo lý không xưng thần
Bởi vì hắn là người ngoài cuộc tỉnh táo, nhưng Lục Miện Thành không phải
Lục Miện Thành nói xong, Trần Thúc mở miệng, "Kiến Minh, bậc tổ tông cha chú của ta và đệ đều từng vì xã tắc, cùng bá tánh rong ruổi sa trường, trước đây phế đế cùng hai ta có thâm thù, bản thân hắn cũng không phải minh quân, mới có thể khiến Yến Hàn quân thần ly tâm, dân chúng lầm than, không lật đổ hắn, Yến Hàn suy bại là chuyện sớm hay muộn.

Nhưng Triệu Văn Vực không giống, đệ đã gặp qua, hắn cũng đã biết."
Lục Miện Thành im lặng
Trần Thúc trầm giọng, "Uy thúc, Kiến Minh, Mậu Chi, bất luận xưng đế hay không, Vạn Châu đều còn, các ngươi đều còn.

Nhưng nếu có một ngày ta không còn, Sơ Lục cùng Thanh Bình đối mặt có lẽ không chỉ là Lưu thành, còn có chư quốc lân cận, đến lúc đó Lưu thành cũng được, Vạn Châu cũng được, khả năng đều không có sức chống cự, cười chính là người khác."
Hồ Quang Thư thở dài, "Trong lòng quân hầu kỳ thật đều rõ ràng."
Vương Uy thở dài, "Ta chỉ là! Ai!"
Vương Uy thấp giọng, "Ta chỉ là muốn quân hầu đăng cơ, không muốn quân hầu quỳ hắn."
Trần Thúc còn chưa mở miệng, Hồ Quang Thư nhìn về phía Mậu Chi, Mậu Chi nói, "Quỳ, có khi càng cần khí độ hơn so với không quỳ, lui càng cần suy nghĩ cặn kẽ hơn tiến."
Hồ Quang Thư gật đầu, "Dưới Yến Hàn, mới là Vạn Châu."
"Hồ bá hiểu con." Trần Thúc thu ý cười.
Vương Uy biết không lay chuyển được Trần Thúc, "Hầu gia phải làm như thế nào?"
Trần Thúc đáp, "Chờ năm sau, con cùng A Ngọc tìm thời cơ, đi Lưu thành cầu cưới công chúa cho Thanh Bình, con cùng A Ngọc đi, đó là hướng Triệu Văn Vực xưng thần."
Lục Miện Thành cắn môi, "Ngay khi Triệu Văn Vực tin được, nhưng bên cạnh Triệu Văn Vực còn có Công Tôn Đán, Công Tôn Đán người này....."
Trần Thúc biết Kiến Minh lo lắng cho hắn.
Trần Thúc ấm giọng nói, "Uy thúc, Kiến Minh, yên tâm, trong lòng ta hiểu rõ, cũng sẽ hành sự ổn thỏa.".

Chương 149: Đại kết cục (hạ)

Mùa đông năm nay, tháng 11 đã rơi tuyết đầu mùa.

Tuyết đầu mùa không lớn, nhưng là trận tuyết đầu tiên Tứ Hải cùng Thanh Bình có ấn tượng

Trần Thúc một tay ôm Thanh Bình, một tay nắm Sơ Lục, Tứ Hải ở trong lòng Đường Ngọc, cùng nhau đi dạo dưới mái hiên bên ngoài ấm đình ngắm tuyết.

Tứ hải cùng Thanh Bình hưng phấn đến nỗi vẫn luôn gọi "Cha" "Nương"!

Cuối tháng bảy, long phượng thai mới đầy một tuổi, còn chưa biết nói nhiều lắm, khi kích động liền thích ôm cổ Trần Thúc cùng Đường Ngọc tỏ vẻ vui mừng. Sơ Lục vừa mới đầy năm tuổi, thấy nhiều thứ hơn đệ đệ muội muội rất nhiều, thoạt nhìn cũng lão luyện hơn

"Cha, nương, con muốn đánh gậy tuyết ~" Sơ Lục mới biết niềm vui khi tuyết rơi, thấy có tuyết, trong lòng liền bắt đầu mong chờ

Đường Ngọc sờ sờ đầu của bé, "Sơ Lục, chờ một chút con."

Sơ Lục rất nghe lời, liên tục gật đầu với Đường Ngọc

Tứ Hải nhìn Sơ Lục liền cười, "Ca ca ~"

Sơ Lục thích Tứ Hải, "Nương, con muốn ôm muội muội."

Đường Ngọc mới vừa ngồi xổm xuống, Tứ Hải trong lòng ngực liền rướn qua lòng ngực Sơ Lục

Sơ Lục là ca ca, đã quen ôm đệ đệ muội muội, Trần Thúc cùng

Đường Ngọc sẽ ở một bên cẩn thận chăm sóc.

"Tứ Hải, chờ đến cửa ải cuối năm, ca ca mang muội đi chơi ném tuyết!" Sơ Lục càng ngày càng có bộ dáng ca ca

Thanh Bình trong lòng ngực Trần Thúc cũng nóng nảy, "Ca ca, đệ, đệ……"

Sơ Lục nói, "Đệ là nam tử hán, đệ cần chơi ném tuyết một mình! Đệ hiểu hay không?!"

Thanh Bình suýt nữa khóc lên, "Muốn ca ca."

Sơ Lục thở dài, "Ta còn nhỏ như vậy, dẫn theo Tứ Hải, không thể mang thêm đệ!"

Trần Thúc cùng Đường Ngọc đều nhịn không được bật cười, Thanh Bình khóc lên!

Trần Thúc ấm giọng, "Cha ẫm con!"

Sơ Lục chu miệng.

Đường Ngọc hôn trán Sơ Lục, "Mẫu thân chơi với con và Tứ Hải."

Mắt Sơ Lục lại bỗng nhiên trong trẻo lên, "Dạ!"

……

Đầu tháng chạp, Vạn Châu phủ gửi thư đến Lưu thành.

Triệu Văn Vực ở trong điện đọc thư Trần Thúc hồi lâu, cuối tháng bảy hắn mới gặp Trần Thúc ở Vạn Châu phủ, nhưng Trần Thúc không chút nào lộ ra ý khác, bây giờ, lại nói trong thư, chờ qua cửa ải cuối năm, liền đưa Đường Ngọc tới Lưu thành cầu thân……

Là chữ Trần Thúc, cũng niêm phong bằng ấn tín Kính Bình Hầu phủ, cách hành văn trong thư đều là miệng lưỡi Trần Thúc, không có sai.

Triệu Văn Vực đọc lại rất nhiều lần

Lưu thành cùng Vạn Châu phủ muốn nghị thân, trước đây hắn thuận đường đi Vạn Châu phủ, chính là thương nghị cùng Trần Thúc và Đường Ngọc việc này……

Nhi tử Trần Thúc định thân cùng nữ nhi hắn, sẽ trấn an dân tâm rất nhiều, làm bá tánh yên tâm kiên định, mặc dù hắn cùng Trần Thúc chia đôi Yến Hàn, nhưng Yến Hàn trong khoảng thời gian ngắn sẽ không có chiến sự, bá tánh có thể nghỉ ngơi lấy lại sức.

Đây là mục đích hắn đi Vạn Châu phủ

Về công về tư, kết thân cùng Vạn Châu phủ, đều là suy nghĩ trong lòng hắn

Nhưng khi hắn đi Vạn Châu phủ thương nghị cùng Trần Thúc việc này, là xem Lưu thành cùng Vạn Châu phủ như hai nơi ngang hàng, cho nên lúc trước hai người nhắc tới đều là nghị thân.

Nghị thân là không cần hai bên tự mình ra mặt, sứ thần đến là được

Càng không cần hưng sư động chúng, làm Trần Thúc cùng Đường Ngọc tự mình tới Lưu thành.

Nếu làm như vậy, là thần tử cầu cưới nữ nhi thiên gia……

Hành động này của Trần Thúc, chỉ có một ý đồ, báo cho bên ngoài, Vạn Châu phủ xưng thần với Lưu thành

Tuy rằng Triệu Văn Vực cũng nghĩ Trần Thúc không có tâm xưng đế, cũng nghĩ tới Yến Hàn sẽ lấy trạng thái một vua một hầu liên tục mấy chục năm, thậm chí vài thập niên, có lẽ cho đến đời Trần Miễn

Chi sẽ xưng đế……

Nhưng hắn không ngờ Trần Thúc xưng thần.

Thế lực Vạn châu phủ không dưới Lưu thành, nếu Trần Thúc muốn, Lưu thành chưa chắc có thể áp chế được Vạn Châu……

Triệu Văn Vực lần thứ hai nhìn về phía giấy viết thư trong tay, lại lần nữa nhìn đến dòng chữ "lang sói rình mồi" "Yến Hàn nhất thống" "Cùng nhau trông coi" trên giấy viết thư, đáy mắt Triệu Văn Vực hơi đỏ

Nhớ tới lần đầu tiên khi thấy Trần Thúc, Trần Thúc ôn hòa nho nhã, nhưng hắn muốn tiến lên đánh hắn ta, Thịnh Liên Húc ở một bên cản lại, khi Trần Thúc chuyển mắt nhìn về phía hắn, ánh mắt sắc bén mang theo cảnh cáo, làm người không rét mà run

Còn nhớ tới, lúc ấy hắn mới thấy Kính Bình Hầu phu nhân chính là Đường Ngọc, cho rằng Đường Ngọc bị Trần Thúc bắt cóc, muốn mang Đường Ngọc đi, kết quả Trần Thúc bỗng nhiên tới dịch quán, hắn cuống quít chạy ra, lại vẫn bị Trần Thúc bắt lấy, Trần Thúc trên cao nhìn xuống, nửa là đe dọa, nửa là tìm tòi nghiên cứu hắn, cuối cùng không chỉ thả hắn đi, còn làm người đưa hắn đi Lưu thành gặp mẫu phi.

Cũng nhớ tới, Trần Thúc trúng mai phục, rơi vào tay Ngụy Chiêu Đình, bị Ngụy Chiêu Đình rót độc dược, bị mù, chỉ còn lại một hơi tàn, vẫn nói với hắn, hắn ta đáp ứng Đường Ngọc rồi, phải về gặp Đường Ngọc cùng Sơ Lục……

Trần Thúc……

Chóp mũi Triệu Văn Vực ửng đỏ.

Hắn không biết cuối cùng hắn ta chịu đựng như thế nào, nhưng khi hắn gặp lại Trần Thúc, hắn ta đã dẫn binh đánh phế đô, ven đường

gần như không có chư hầu châu quận nào ngăn trở.

Triệu Văn Vực rũ mắt, Trần Thúc quá rõ ràng hắn muốn cái gì……

Người như vậy, vĩnh viễn không nên làm đối thủ.

Hắn cũng sẽ không làm đối thủ với hắn ta

Hai mươi tháng chạp, Vạn Châu rơi xuống trận tuyết lông ngỗng lớn đầu tiên

Sáng sớm Sơ Lục đã được Lê ma ma mặc tốt áo choàng dày, bao tay, đeo tai, "Cha, nương, chơi ném tuyết đi ~"

Tiểu Mễ vừa lơ đãng, không thấy bé, Sơ Lục liền đi vào.

Phòng trong, cẩm rèm buông.

Trong cẩm rèm, Trần Thúc ôm lấy Đường Ngọc vừa đến lúc liều chết giao hòa, bất chợt, "Cha ~ nương ~"

Trần Thúc cùng Đường Ngọc đều sửng sốt.

Trần Thúc nhanh chóng duỗi tay lấy chăn một bên đắp lên, bởi vì tốc độ Sơ Lục rất nhanh, Trần Thúc hiểu rõ, cho nên chỉ kịp đắp lên Đường Ngọc cùng che khuất eo mình

Màn gấm vén lên, lộ ra khuôn mặt nhỏ của Sơ Lục, "Cha nương ~ rơi tuyết lớn rồi! Dậy chơi ném tuyết thôi ~"

Trần Thúc: "……"

Đường Ngọc: "……"

Ửng đỏ trên mặt Đường Ngọc còn chưa rút đi, lại thấy tiểu Sơ Lục đã mặc áo choàng thật dày, bao tay cùng đeo tai đều mang xong, vẻ

mặt mong đợi, trong mắt hình như có biển sao trời mênh mông

Trên mặt Đường Ngọc chậm rãi hiện lên ý cười, ôn hòa nói, "Sơ Lục, con đi trước nhìn xem Tứ Hải cùng Thanh Bình dậy chưa."

"Dạ!" Sơ Lục chạy đi.

Trần Thúc kỳ thật có chút muốn đánh bé!

Chờ Sơ Lục rốt cuộc chạy đi, Trần Thúc nhìn về phía Đường Ngọc, Đường Ngọc đã bắt đầu mặc xiêm y.

Trần Thúc: "……"

Đường Ngọc hôn lên trán hắn, "Hôm nay trận tuyết lớn đầu tiên, Sơ Lục mong đã lâu, đừng làm cho con thất vọng……"

Trần Thúc: "……"

Đường Ngọc đứng dậy, "Lát nữa đi."

Trần Thúc: "……"

Hôm nay Sơ Lục chơi đến đặc biệt vui vẻ, không chỉ là lần này có Tứ Hải cùng Thanh Bình, còn bởi vì hôm nay cha đặc biệt ra sức chơi cùng bọn họ

Bé chơi đến muốn bất động, cha lại xách bé lên tiếp tục chơi

Bé đương nhiên muốn chơi a, cho nên cả ngày, đánh vài trận tuyết

Cuối cùng Tứ Hải cùng Thanh Bình đều không chơi, chỉ có bé cùng cha hai người quyết đấu, Sơ Lục muốn vui vẻ bao nhiêu liền có bấy nhiêu vui vẻ.

Đến gần hoàng hôn, phụ tử hai người còn đang đối chiến.

Cuối cùng Sơ Lục thật sự mệt cực kỳ, ghé vào trên lưng Trần Thúc

Khi Trần Thúc cõng bé, bé đã không động được nữa, nhưng miệng còn thực luyến tiếc, "Cha, về sau còn chơi cùng Sơ Lục như vậy nữa được không?"

Trần Thúc ôn hòa nói được

"Lê ma ma, đưa Sơ Lục đi rửa mặt đi." Trần Thúc giao Sơ Lục cho Lê ma ma.

Lê ma ma ôm đi.

Rốt cuộc, Trần Thúc nghĩ, gia hỏa này cuối cùng đã hết sạch tinh thần, buổi tối sẽ không lại đến náo loạn.

Trần Thúc cũng mệt mỏi.

Khi về phòng, Đường Ngọc không ở đây, Tiểu Mễ nói, phu nhân mang công tử cùng tiểu thư đi ngủ

Trần Thúc dù sao cũng ra một thân mồ hôi, muốn tắm gội rửa mặt, vừa lúc có thể chờ nàng.

Buổi sáng đến lúc tận cùng, đột nhiên phải nhịn, hắn nghẹn cả ngày, vốn cũng cho rằng mình sẽ nén giận, nhưng khi chơi ném tuyết cùng Sơ Lục, còn có Tứ Hải, Thanh Bình, lại dường như cái gì cũng vứt sau đầu.

Có lẽ là hôm nay chơi ném tuyết hưng phấn, Tứ Hải cùng Thanh Bình đến khuya mới ngủ.

Khi Đường Ngọc vén mành lên vào phòng, thấy Trần Thúc mặc áo ngủ ghé vào trên giường, ngủ rồi. Một bên, tiếng hít thở đều đều vang lên, vậy là không chỉ ngủ, hơn nữa còn ngủ say.

Đường Ngọc ngồi xuống tại mép giường, bỗng nhiên nhớ tới, hôm nay ngoại trừ Sơ Lục chơi điên cuồng, mà Trần Thúc cũng vậy.

Cùng nhi tử đánh gậy tuyết cả ngày

Tiểu hài tử vốn tinh lực tràn đầy, thân mình hắn vốn không phải tốt lắm, bây giờ lại là vào đông, hắn đi theo tham gia náo nhiệt, cuối cùng chính mình mệt mỏi đi ngủ trước rồi

Đường Ngọc phì cười.

Lại đứng dậy đắp chăn lên cho hắn, cúi người hôn gương mặt hắn, rồi sau đó đi qua phòng Tứ Hải cùng Thanh Bình

……

Sáng hôm sau, Trần Thúc tỉnh ngủ, mới mơ mơ màng màng nhớ tới tối hôm qua quá mệt mỏi ngủ trước

Bên cạnh, Đường Ngọc không ở đây, hắn là thấy hắn ngủ say, đến chỗ Sơ Lục, hoặc là Tứ Hải cùng Thanh Bình

Trần Thúc chống tay đứng dậy, đầu ngón tay nhéo nhéo giữa mày, trong lòng nghĩ, không thể so với Sơ Lục được, thể lực tên nhóc này quá tốt……

Chỉ là đầu ngón tay ở giữa mày còn không kịp buông, lại nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc vang lên, quanh quẩn bên trong phòng, ngay sau đó Sơ Lục cười khanh khách xuất hiện trước mặt hắn, "Cha! Chơi ném tuyết!"

Trần Thúc: "……"

Cửa ải cuối năm qua đi, thực nhanh chính là tháng ba

Đầu tháng ba, Trần Thúc cùng Đường Ngọc, từ Vạn Châu phủ xuất phát, mang sính lễ tiến đến Lưu thành cầu thân.

Vạn Châu phồn hoa, đất phong giàu có và đông đúc, cho nên sính lễ Vạn châu phủ rực rỡ muôn màu, một xe tiếp nối một xe, thập lí hồng trang xa xa không dứt

Sính lễ càng nhiều, đoạn đường này liền cần đóng quân đi theo hộ tống.

Hơn nữa sính lễ càng nhiều, Lưu thành cũng được, Vạn Châu phủ cũng được, hai bên đều càng nở mày nở mặt

Lúc này, Trần Thúc không để Hồ bá, Cố bá hoặc là Phùng thúc cùng đồng hành, mà để Mậu Chi đồng hành.

Hồ bá, Cố bá, Phùng thúc đều là lão thần Vạn Châu phủ, Mậu Chi tới Lưu thành, ngày sau đối với Vạn Châu phủ càng có ích lợi.

Trên xe ngựa, Mậu Chi nhìn Đường Ngọc nói, "Lão sư luôn nói, tất cả đều là chủ ý trong đầu tỷ phu, chuyến này mang theo nhiều sính lễ như vậy từ Vạn Châu phủ tới Lưu thành, thanh thế mênh mông cuồn cuộn, Lưu thành nở mày nở mặt. Nhưng sính lễ nhiều, tự nhiên cần rất nhiều đóng quân đi theo. Cho nên, mượn lý do hộ tống sính lễ, để đóng quân đi theo, một chiêu này đã có thể bảo đảm chuyến này đi Lưu thành trên đường sẽ ổn thỏa, cũng sẽ không làm hai bên khó xử, thật là tuyệt…… Lão sư nói, cũng chỉ có tỷ phu mới có thể nghĩ ra."

Đường Ngọc cũng nhớ tới thái nãi nãi nói, trong mấy người bọn họ, từ nhỏ Trần Thúc đã có ý đồ xấu nhiều nhất.

Nhưng ý đồ xấu của hắn đều làm quang minh chính đại, công khai, hơn nữa, đều dùng đúng chỗ.

Mậu Chi nói xong, lại cảm thán nói, "Tuy rằng biết tỷ phu không

muốn làm thiên tử là có lý do, nhưng như thế nào cũng cảm thấy đáng tiếc, nếu tỷ phu là thiên tử, vậy tỷ tỷ, chính là Hoàng Hậu……"

Đường Ngọc ôn hòa nói, "Làm Hoàng Hậu có cái gì tốt đâu?"

Mậu Chi: "……"

"Tôn quý? Vinh sủng? Chính là……" Mậu Chi cũng không thể nói rõ.

Đường Ngọc nhìn ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói, "Mậu Chi, thứ tỷ muốn đều có…… Khó khăn lắm mới từ trong cung ra ngoài, cần gì lại phải trở lại nơi đó? Bây giờ ngược lại rất tốt, ngoài cung có bốn mùa, bốn mùa có mọi người……"

Mậu Chi hơi giật mình, thực mau, lại hiểu rõ cười cười

Cho nên, tỷ phu và tỷ tỷ kỳ thật rất giống, không đúng, không phải giống, mà là phù hợp……

Đường Ngọc cười cười, cúi đầu coi quyển sách trên tay.

Mậu Chi lại để sát vào, lúc này, khóe miệng hơi hơi giơ lên, "Tỷ, đệ cảm thấy tỷ phu thật tốt."

Đường Ngọc nhìn hắn.

Mậu Chi suy nghĩ tới chuyện rất lâu về trước, "Tỷ tỷ còn nhớ lúc ở Thái Châu không?"

Thái Châu? Đường Ngọc nghĩ nghĩ, còn không phải là lúc Trần Thúc cùng nàng đi xem mợ và Mậu Chi sao?

Đường Ngọc gật đầu, "Nhớ."

Mậu Chi hít sâu một hơi, thở dài, "Khi đó, đệ cùng mẫu thân bị Chiêm Vân Ba, còn có người Dương gia khi dễ, tỷ phu dẫn đệ đi

Dương gia trút giận, đối phương biết tỷ phu là Kính Bình Hầu, sợ tới mức không dám nhúc nhích, đệ muốn trả thù Chiêm Vân Ba và người Dương gia thực dễ dàng, nhưng khi đó, tỷ phu nói với đệ, trả thù một người rất dễ dàng, hắn đá đệ một chân, đệ có thể đá trả về hai chân, hắn nhục mạ đệ, đệ có thể nhục mạ lại, nhưng khi đó đệ có gì khác bọn họ?"

Đường Ngọc nhớ đã nghe hắn nói một màn này, nhưng nhiều năm như vậy qua đi, thì ra, Mậu Chi còn ghi tạc trong tâm

Mậu Chi còn có thể kể lại: "Khi đó tỷ phu nói, ná trong tay là dùng để bảo hộ người khác, không phải dùng để khi dễ người khác. Nếu đệ lấy ná đánh bọn họ, đệ liền giống bọn họ, ỷ mạnh hiếp yếu, làm người khinh thường. Sau đó, đệ buông ná. Bởi vì chỉ có người yếu kém, mới không ngừng chứng minh bản thân trước mặt đối phương. Mà chờ khi đệ chân chính đủ cường đại, sẽ không có người khi dễ đệ……"

Đường Ngọc mỉm cười.

Mậu Chi cười nói, "Tỷ phu chính là người như vậy, tốt hơn rất nhiều người, khiêm khiêm quân tử…… Cho nên, ngày sau đệ cũng muốn làm người như tỷ phu."

Đầu ngón tay Đường Ngọc nhẹ nhàng điểm điểm giữa mày hắn, "Sẽ được, Mậu Chi."

Mậu Chi gật đầu.

Hạ tuần tháng tư, Kính Bình Hầu cùng phu nhân mang theo rất nhiều sính lễ nhập Lưu thành, thay con thứ cầu cưới công chúa duy nhất dưới gối thiên tử, toàn bộ Yến Hàn tức khắc đều ngửi được mùi vị không giống nhau.

Lưu thành cùng Vạn Châu phủ giao hảo, tự nhiên có thể nghị thân……

Kính Bình Hầu có nhi tử, Tấn đế có nữ nhi, tuổi kém không nhiều, địa vị cũng thích hợp.

Đặc biệt là sau này, Yến Hàn Quốc đều có thể ngóng trông thái bình thịnh thế, không nghĩ lại có chiến hỏa liên miên, nếu Kính Bình Hầu cùng Tấn đế liên hôn, đối với bá tánh mà nói là việc tốt không thể nghi ngờ. Cho nên hôn sự này, từ lúc bắt đầu có mặt mày, đã được trên dưới trong nước chúc phúc, đều hy vọng Vạn Châu phủ cùng Lưu thành có thể mau chóng định ra hôn sự này

Nhưng Vạn Châu phủ cùng Lưu thành nghị thân, cũng không cần Kính Bình Hầu cùng Tấn đế hai bên tự mình ra mặt, sứ thần qua lại đã được

Càng không cần giống bây giờ, Kính Bình Hầu tự mình đưa phu nhân đến, còn mang theo sính lễ làm người đỏ mắt đến Lưu thành.

Người sáng suốt vừa thấy liền biết, này không phải nghị thân, càng như là…… Là thần tử cầu cưới nữ nhi thiên gia……

Hành động của Trần Thúc, không thể nghi ngờ là đưa ra một tín hiệu cho cả Yến Hàn Quốc

Kính Bình Hầu phủ xưng thần với Lưu thành……

Chỉ là Kính Bình Hầu phủ tọa ủng hơn nửa cái Yến Hàn, sao có thể bỏ được mà xưng thần với Lưu thành ngay lúc này?

Cả nước suy đoán sôi nổi, nhưng cũng có người nhìn thấu triệt, Kính Bình Hầu nếu muốn xưng đế đã sớm xưng đế, vì sao chậm chạp kéo dài? Bởi vì từ lúc bắt đầu, Kính Bình Hầu đã không có tâm tư xưng đế

Vẫn có người thấy không đáng giá cho Trần Thúc, Kính Bình Hầu phủ rõ ràng đã chiếm giữ một nữa giang sơn Yến Hàn a!

Cũng có người nói, đúng vậy, đó là một nửa giang sơn, lại là đem chia Yến Hàn thành hai, cũng không phải toàn bộ Yến Hàn……

Kính Bình Hầu lúc trước cùng Diệp Lan Chi lật đổ phế đế, không phải cũng bởi vì phế đế làm cho dân chúng lầm than, bá tánh khổ không thể tả sao? Sau đó Diệp Lan Chi đi theo lối mòn phế đế, Kính Bình Hầu hiện giờ lại ủng lập nhi tử của phế đế là Tấn đế, đây là trí tuệ khí độ bậc nào a?

Kính Bình Hầu xưng đế hay không, kỳ thật đều đã không quan trọng.

Hắn ở trong lòng bá tánh, đã sớm là ông vua không ngai……

Bên trong đại điện, Trần Thúc cùng phu nhân quỳ dưới chân thiên tử trên điện

Thiên tử dẫm lên xích tích chậm rãi mà xuống, tự mình đỡ Trần Thúc cùng Đường Ngọc, giữa chú ý của mọi người, Triệu Văn Vực gằn từng chữ, "Lưu thành cùng Kính Bình Hầu phủ, vĩnh viên giao hảo."

Hôm sau, lời này của Triệu Văn Vực liền truyền khắp toàn bộ Lưu thành.

Vì Vạn Châu xưng thần, Yến Hàn từ chia đôi thiên hạ lại lần nữa đi về hướng thống nhất.

Từ đây, Lưu thành cũng đổi thành kinh thành.

Chuyến này, Triệu Văn Vực bỏ dùng tên Bắc Yến, mà lần nữa dùng Yến Hàn làm tên nước

Yến Hàn giằng co chiến hỏa cùng phân loạn vài thập niên, chậm rãi vẽ ra tương lai mới

……

Lần này Triệu Văn Vực để Trần Thúc cùng Đường Ngọc ở lại kinh thành thêm mấy ngày.

Đường Ngọc trước đây đã biết Trần Tư Mẫn, nhưng Trần Tư Mẫn không có quá nhiều ấn tượng với Đường Ngọc

Đã nhiều ngày, Đường Ngọc cơ hồ ngày ngày đều ở trong cung cùng Trần Tư Mẫn, có khi là chăm sóc A Mâu, có khi là tán gẫu cùng Trần Tư Mẫn, có khi là đi dạo Ngự Hoa Viên tháng tư

Đường Ngọc dịu dàng, lại không phải người khô khan, cùng với tưởng tượng trước đây của nàng thật sự không giống nhau.

Mới đầu Triệu Văn Vực cùng nàng cãi nhau, lúc tức nàng, sẽ nói, ngươi nhìn xem Đường Ngọc người ta, trước nay nói chuyện ôn nhu, khách khí, lại hiểu lòng người, còn ngươi chỉ giơ một cây chổi lông gà!!

Nàng kỳ thật vẫn luôn thực để ý.

Tuy rằng sau đó biết Triệu Văn Vực cố ý chọc tức nàng, nhưng chân chính nhìn thấy Đường Ngọc, ngoại trừ biết Đường Ngọc bên ngoài kỳ thật không giống Triệu Văn Vực nói lắm, còn có một chuyện, chính là trước đây ở trong cung, có mấy người có thể chơi cùng hắn khi còn bé? Không a dua, không nịnh hót, không nịnh nọt, cũng sẽ dỗi hắn……

Ngay cả nàng, cũng sẽ thích ở cùng Đường Ngọc

Nhưng vỏ quýt dày có móng tay nhọn, khi Đường Ngọc ở cùng Trần Thúc lại hoàn toàn bất đồng.

Trần Thúc sẽ xem sắc mặt Đường Ngọc, Đường Ngọc cũng phù hợp

với Trần Thúc……

Trần Tư Mẫn đều nhìn ở trong mắt.

Trần Thúc từ nhỏ trong nhà trải qua biến cố, trước đây khi Trần Tư Mẫn thấy Trần Thúc có rất nhiều lạnh nhạt, hơn nữa cũng biết Trần Thúc không dễ ở chung. Nhưng khi Trần Thúc cùng Đường Ngọc ở một chỗ, lại là một bộ dáng khác.

Nhưng Trần Tư Mẫn không hâm mộ.

Trần Thúc cùng Đường Ngọc có phương thức ở chung của mình, nàng cùng Triệu Văn Vực cũng có, tuy rằng bọn họ sẽ tranh chấp, cũng sẽ đỏ mắt, nhưng muốn cho nàng đối mặt với người như Trần Thúc, nàng chỉ có thể nghẹn khuất đến mức ăn luôn chổi lông gà……

Cho nên, vẫn là Triệu Văn Vực tốt.

……

Ở Lưu thành mấy ngày, A Mâu cũng quen thuộc Đường Ngọc

Kỳ thật Trần Tư Mẫn cũng có tính toán riêng

Khi còn nhỏ thân hậu vãn bối, sau khi lớn lên lại đối mặt cũng sẽ thân cận hơn nhiều.

Ngày sau A Mâu phải gả đi Vạn Châu, cho nên mỗi ngày Trần Tư Mẫn đều tận lực làm cho A Mâu ở cùng Đường Ngọc nhiều thời gian, ngày sau Đường Ngọc cũng sẽ chiếu cố A Mâu nhiều hơn

Nhưng chờ khi nàng chân chính ở chung cùng Đường Ngọc, Trần Thúc một đoạn thời gian, Trần Tư Mẫn lại bỗng nhiên lĩnh hội được lời Triệu Văn Vực nói, Trần Thúc là dạng người gì, Đường Ngọc là dạng người gì, A Mâu gả đi Kính Bình Hầu phủ sẽ không có hại……

Đảo mắt tới giữa tháng tư, Trần Thúc cùng Đường Ngọc ở Lưu thành cũng gần nửa tháng, cũng muốn khởi hành về lại Vạn Châu.

Triệu Văn Vực cùng Trần Tư Mẫn mở tiệc truyền tin thay hai người bọn họ

Cung yến, ăn uống linh đình.

Trần Tư Mẫn lại cùng Đường Ngọc ở một chỗ nói chuyện hồi lâu

Nhưng Đường Ngọc nhìn ra được, Trần Thúc rõ ràng thất thần……

Cung yến liên tục tới khuya, Trần Thúc cùng Đường Ngọc xin cáo từ, Triệu Văn Vực cùng Trần Tư Mẫn tự mình đưa đến cửa nội cung

Triệu Văn Vực hiếm thấy đến ôm Trần Thúc

Trần Thúc cũng vậy

Đường Ngọc lại ôm ôm A Mâu, ấm giọng nói, "Tiểu A Mâu, chờ con lớn hơn chút, tới Vạn Châu thăm Đường di được không?"

A Mâu gật đầu.

Trần Tư Mẫn và nàng cũng ôm nhau, "Thuận buồm xuôi gió."

Chờ nhìn theo xe ngựa Trần Thúc cùng Đường Ngọc rời đi, Triệu Văn Vực mới nói cùng Trần Tư Mẫn, "Ta còn có chút việc, nàng cùng A Mâu trở về trước, lát nữa ta trở về."

Trần Tư Mẫn đáp lời.

……

Cửa điện chậm rãi mở ra, khi Triệu Văn Vực đi vào, Công Tôn Đán mới trầm giọng, "Bệ hạ, thả hổ về rừng, sẽ không còn cơ hội!"

Triệu Văn Vực nhìn hắn.

Công Tôn Đán tiếp tục nói, "Bệ hạ không phải vẫn luôn muốn Kính Bình Hầu phu nhân sao? Kính Bình Hầu vừa chết, bệ hạ giữ Kính Bình Hầu phu nhân tại hậu cung, chuyên sủng thì có gì không thể! Nhưng nếu bệ hạ giữ lại tánh mạng Kính Bình Hầu, thả hổ về rừng, hắn ngày sau nhất định là mối họa cho Lưu thành ta! Là mối họa của Yến Hàn a! Bệ hạ!!"

Công Tôn Đán đấm ngực, "Bệ hạ vì sao phải ôm lấy lão thần, tương lai bị bêu danh, lão thần gánh chịu, nhưng giang sơn xã tắc Yến Hàn ta mới có khả năng muôn đời trường tồn!"

Triệu Văn Vực chậm rãi đi trước, trái ngược với Công Tôn đán vô cùng đau đớn, Triệu Văn Vực lại là bình thản, "Tương phụ, trẫm sợ Trần Thúc như vậy sao?"

Công Tôn Đán sửng sốt, "Bệ hạ?"

Triệu Văn Vực dừng chân trước mặt hắn, "Quân quân thần thần, từ xưa đến nay, triều nào đại nào không có thần tử làm đế vương kiêng kị? Trần Thúc cũng vậy? Tương phụ không phải sao?"

Công Tôn Đán cứng đờ.

Triệu Văn Vực tiếp tục nói, "Tương phụ, giết một Trần Thúc, sẽ có Trần Thúc thứ hai, Trần Thúc thứ ba, trẫm phải làm, không phải giết Trần Thúc cả thiên hạ, mà phải học được như thế nào để làm một bậc quân vương?"

Triệu Văn Vực ôn hòa nói, "Tương phụ, người cũng vậy, sẽ không được chim bẻ ná. Trẫm muốn làm dạng thiên tử gì, trong lòng trẫm rõ ràng, tương phụ, người vẫn luôn ở, dạy trẫm làm một minh quân như thế nào……"

Đáy mắt Công Tôn Đán đỏ bừng, trên người cũng nhịn không được run rẩy.

Triệu Văn Vực tiến lên ôm hắn, "Tương phụ, trẫm còn chưa gặp qua Yến Hàn yhịnh thế đâu! Người cần phải dìu dắt trẫm cùng nhau nhìn Yến Hàn thịnh thế, đó là chuyện tương phụ và ta phải làm, không phải sao?"

Công Tôn Đán rưng rưng gật đầu.

Triệu Văn Vực tiếp tục nói, "Tương phụ, trẫm cũng hy vọng có một ngày, có thể ghi tên vào sử sách minh quân."

Công Tôn Đán run giọng nói, "Bệ hạ sẽ được."

Triệu Văn Vực cười rộ lên

Chờ ra khỏi cung, Đường Ngọc thấy giữa mày Trần Thúc mới dần dần giãn ra

Đường Ngọc cũng mới hỏi tới, "Đêm nay chàng làm sao vậy, thất thần."

Người khác có lẽ nhìn không ra, nhưng nàng đã nhìn Trần Thúc cả đêm tâm sự nặng nề

Trần Thúc ôm đôi tay sau đầu, nhẹ giọng thở dài, "Nguy hiểm thật……"

Nguy hiểm thật? Đường Ngọc ngoài ý muốn.

Trần Thúc lại than thật mạnh một tiếng, "Đúng vậy, nguy hiểm thật! Thiếu chút nữa, ta phải làm hoàng đế rồi!"

Đường Ngọc ngoài ý muốn, sao lại như vậy?

Trần Thúc cười cười, duỗi tay ôm nàng, "Chọc nàng."

Đường Ngọc thổn thức trong lòng, "Đừng đùa như vậy nữa"

Trần Thúc ấm giọng, "Được."

Xe ngựa chậm rãi chạy tới dịch quán, Trần Thúc lại không mở miệng.

Mặc kệ đêm nay Công Tôn Đán muốn nhân lúc cung yến động tay chân có phải là ý Triệu Văn Vực hay không, nhưng Triệu Văn Vực đã ngăn lại, hắn cũng không cần đi tới bước cuối cùng, bị buộc phải mưu phản!

Khi Triệu Văn Vực lập nghiệp ở Lưu thành, bất quá chỉ là đứa nhỏ mới lớn

Hắn muốn xếp tay mắt vào thật sự quá mức dễ dàng.

Hắn muốn giết Triệu Văn Vực, càng dễ dàng hơn Diệp Lan Chi

Nhưng chung quy hắn không nhìn lầm —— giống như thái nãi nãi nói, có số ít người, chính là một dòng nước trong……

Khóe miệng Trần Thúc hơi hơi ngoéo một cái.

Ra khỏi Lưu thành, xe ngựa chậm rãi hướng về Vạn Châu

Trung tuần tháng tư rời kinh, đến Vạn Châu gần như là khoảng đầu tháng sáu……

Đường Ngọc nói cùng Trần Thúc, "Thiếp suy nghĩ, có nên trực tiếp đi Miểu thành một chuyến không, tổ mẫu ở Giang thành đã lâu, sợ là cũng nhớ Miểu thành rồi."

Trần Thúc không có phản đối, "Năm nay ở Miểu thành đi, vừa lúc

Kiến Minh cũng sắp thành thân, vừa vặn náo nhiệt náo nhiệt!”

“Được ~” Đường Ngọc duyệt liền.

Trần Thúc lại nói, “Bây giờ đến cửa ải cuối năm còn có mấy tháng, chúng ta đi Hoàn thành một chuyến đi ~”

Hoàn thành? Đó là nhà ông ngoại, trước đây nàng cùng Trần Thúc mới đi qua, nhà cũ còn từng tu sửa thành bộ dáng trước đây

Đường Ngọc tâm động.

Trần Thúc nói, “Sơ Lục cùng Tứ Hải, Thanh Bình còn chưa có đi nhà cũ Hoàn thành đâu, đó là nơi cha bọn chúng lần đầu tiên gặp mẫu thân bọn chúng, đương nhiên muốn dẫn bọn chúng đi xem ~ ta cũng đã quỳ Triệu Văn Vực rồi, việc của thiên tử để hắn đi làm, Vạn Châu phủ lại có Hồ bá, Cố bá còn có Mậu Chi ở đó, ta vừa lúc thanh nhàn, đi Hoàn thành cũng vừa lúc.”

Trong mắt Đường Ngọc nổi lên ý cười

Trần Thúc ôm nàng, “Còn nữa a, ta sửa viện tử lại một chút……”

Đường Ngọc chuyển mắt nhìn hắn, “Sửa cái gì?”

Trần Thúc nói, “Trồng rất nhiều hoa hải đường, đẩy cửa sổ ra là có thể thấy, còn sửa lại tên chủ viện, thành Cẩm Đường Uyển ~”

Đường Ngọc vừa tức giận vừa buồn cười, “Không phải đã có Cẩm Đường uyển rồi sao?”

Ở tòa nhà tại Đào thành, nơi bọn họ thành thân

Trần Thúc thở dài, “Ai nói có một Cẩm Đường uyển, liền không thể có Cẩm Đường uyển thứ hai? Ngày sau chúng ta muốn đi Hoàn thành cũng được, muốn đi Đào thành cũng được! Dù sao nơi nào có

Đường Ngọc, liền có Cẩm Đường uyển, nơi có Đường Ngọc, liền có phồn hoa cẩm tú, hải đường xuân sắc ~”

Đường Ngọc nhìn hắn, “Hôm nay chàng làm sao vậy?”

Hắn cười cười, hôn lên môi nàng, “Không hiểu sao? Bôi mật, muốn nếm thử không?”

Đường Ngọc: “……”

Còn có hai ngày nữa đến cuối tháng 5, Trần Thúc cùng Đường Ngọc đến Hoàn thành.

Trên xe ngựa, Đường Ngọc xa xa nhìn thấy Lê ma ma mang theo Sơ Lục, Tứ Hải cùng Thanh Bình ở cửa thành chờ.

“Là Lê ma ma cùng Sơ Lục, còn có Tứ Hải, Thanh Bình!” Đường Ngọc đã lâu chưa thấy mấy đứa Sơ Lục, trong mắt toàn là hơi nước mờ mịt đảo quanh.

Xe ngựa còn chưa dừng hẳn, Sơ Lục cơ linh liền nhảy lên, “Cha, nương!”

Tứ Hải cùng Thanh Bình cũng chạy theo!

“Chậm một chút, đừng để ngã ~” Đường Ngọc vừa dặn dò, vừa vén mành lên xuống xe ngựa.

Sơ Lục là đứa đầu tiên nhào vào trong lòng ngực nàng, phía sau là Tứ Hải, Thanh Bình……

“Nương, con nhớ người ~” Sơ Lục bá chiếm Đường Ngọc không buông, Tứ Hải cùng Thanh Bình chen không vào, Trần Thúc một tay bế lên một đứa, hơi nhíu nhíu mày, lại cười, “Nặng nha, Tứ Hải, Thanh Bình ~”

Sơ Lục lại chuyển hướng qua Trần Thúc, "Cha! Còn có con!"

Trần Thúc lúc này mới buông Tứ Hải cùng Thanh Bình, bế Sơ Lục lên, Tứ Hải cùng Thanh Bình rốt cuộc có thể nhào vào trong lòng Đường Ngọc, "Nương ~"

Sơ Lục cảm thấy mình bị tính kế.

……

Chờ trở về nhà cũ, Tứ Hải cùng Thanh Bình vui vẻ chạy giỡn trong viện

Thay đổi một chỗ khác, còn mới mẻ, cha mẹ lại đều ở đây, Tứ Hải cùng Thanh Bình chơi đến quên trời đất. Nhưng Sơ Lục lại lo lắng, một đường chạy đuổi theo, "Coi chừng té ngã! Đừng chạy loạn! Nói sao cũng không chịu nghe vậy!"

Nhỏ như vậy đã bắt đầu nhọc lòng, Trần Thúc cũng gấp thay bé

Đường Ngọc trên đường đi xiêm y có chút ướt, đi nhĩ phòng trước thay đổi xiêm y, khi đến trong phòng, vừa lúc nghe được tiếng cười trong sân, liền tiến lên đẩy cửa sổ ra

Trần Thúc nói với nàng nhà cũ Hoàn thành trồng không ít hải đường, khi Đường Ngọc đẩy cửa sổ ra, ánh vào mi mắt là màu hải đường, làm người kinh hỉ lại kinh ngạc……

Nơi xa, Tứ Hải cùng Thanh Bình nhanh chân chạy giỡn, phía sau là Sơ Lục đang đuổi theo, một cảnh tượng náo nhiệt lại ấm áp, dường như nhìn thế nào cũng không đủ.

Đường Ngọc vô tình nhớ tới lúc ở Giang thành, Trần Thúc ngồi ở bên cửa sổ, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ

Bây giờ, ngoài cửa sổ không có ánh trăng, lại là hải đường đầy mắt,

cùng hài tử vui cười……

Đường Ngọc muốn chống tay bò lên trên cửa sổ, lại bị người bế lên từ phía sau, ổn định vững chắc đặt nàng trên cửa sổ, Đường Ngọc cười nhìn hắn, hai chân giống như khi còn bé, đung đưa đung đưa

Trần Thúc cũng lên cửa sổ, ngồi ở bên cạnh nàng, "Nơi này không tốt lắm phải không?"

Hắn nói chuyện với nàng, ánh mắt lại dừng trên chỗ hoa hải đường gần đó và trên người mấy hài tử nơi xa

Hắn và nàng quá quen thuộc, không nhìn, cũng biết nàng đang nhìn hắn.

Đường Ngọc cười cười, tựa đầu dựa vào vai hắn, "Nơi nào có chàng, nơi đó đều tốt."

Trần Thúc: "……"

"Nàng khi nào thì……" Trần Thúc còn chưa mở miệng hỏi xong, nàng nhẹ giọng cười nói, "Mưa dầm thấm đất, bôi mật, muốn thử hay không?"

Trần Thúc nhẹ giọng, "Đương nhiên…… Muốn!"

Thanh Bình rốt cuộc té ngã, sắc mặt Sơ Lục lập tức thay đổi, "Có đau hay không? Không khóc không khóc, ca ca ở đây……"

Thanh Bình kỳ thật ngã không đau, nhưng nhìn thấy Sơ Lục, duỗi tay vui mừng ôm hắn.

Sơ Lục chu miệng, "Đã nói các ngươi chạy chậm một chút rồi, cứ không nghe!"

Một bên, Tứ Hải cười nói, "Cha, nương……"

Tứ Hải chỉ vào cửa sổ cách đó không xa

Mặt trời chiều ngã về tây, bụi mờ bay lượn theo gió, mẫu thân ngồi ở tảng lớn hoa hải đường trước cửa sổ, nhắm mắt hôn cha……

Đôi mắt Sơ Lục chớp chớp.

Đôi mắt Tứ Hải cùng Thanh Bình cũng chớp chớp theo……

Đêm nay, Đường Ngọc dỗ Tứ Hải cùng Thanh Bình đi vào giấc ngủ, Trần Thúc dỗ Sơ Lục đi vào giấc ngủ.

Sơ Lục nhìn Trần Thúc nói, "Cha, hôm nay con nhìn thấy mẫu thân hun hun cha!"

Trần Thúc dừng một chút, phong khinh vân đạm nói, "Mẫu thân là tức phụ của cha, nàng hôn cha có cái gì kỳ quái, hửm?"

Sơ Lục nhíu nhíu mày, "Vậy vì sao Như Ý không hun con?"

Trần Thúc cứng đờ, lại chủ quan rồi……

Trần Thúc gian nan nói, "Các con chưa thành thân a, chờ các con thành thân, nàng sẽ có thể hôn con."

Sơ Lục truy vấn: "Khi nào bọn con mới thành thân?"

Trần Thúc: "……"

Trần Thúc linh cơ vừa động, đầu ngón tay chỉ chỉ ngoài cửa sổ, "Nhìn thấy hoa hải đường ngoài cửa sổ không?"

Sơ Lục gật đầu, nhưng mà hoa hải đường có quan hệ gì với cưới vợ?

Trần Thúc nghiêm túc nói, "Năm đó cha ở trong viện đếm hải đường

nở hoa mười lần, mới thành thân cùng nương con, con mới năm tuổi, còn phải chờ tới năm thứ mười lăm……”

Sơ Lục dường như bỗng nhiên hiểu rõ, “Con biết rồi!”

Trần Thúc thổn thức trong lòng, còn tự cho mình thông minh……

Chờ Sơ Lục ngủ, Trần Thúc để Lê ma ma ôm đi, Đường Ngọc vừa vặn dỗ xong Tứ Hải cùng Thanh Bình trở về.

“Sơ Lục ngủ?” Đường Ngọc hỏi

Trần Thúc lên tiếng, “Hồi lâu không gặp cha mẹ, hôm nay thấy chúng ta, ba hài tử đều hưng phấn, chạy cả một buổi chiều, đều mệt mỏi.”

Tiểu hài tử luôn là như thế, tinh lực không hết là sẽ không ngủ.

Đường Ngọc cười cười, “Nói cùng Sơ Lục cái gì?”

Sơ Lục năm tuổi, sẽ nói rất nhiều lời, đã hiểu rất nhiều chuyện, nói chuyện làm việc đều là bộ dáng tiểu đại nhân

Trần Thúc nhớ tới một màn vừa rồi, nắm tay ho nhẹ hai tiếng, bình tĩnh nói, “Chỉ là chút lời thổ lộ tình cảm giữa hai cha con……”

Có người phàm là chột dạ liền sẽ như vậy.

Đường Ngọc tiến lên, “Nga, là lời thổ lộ tình cảm gì, nói thiếp nghe một chút được không? Trần Trường Doãn?”

Trần Thúc: “……”

Đường Ngọc nhìn hắn.

Hắn hít sâu một hơi, duỗi tay ôm nàng vào trong lòng ngực nói, “Ta

nói cùng Sơ Lục, một năm pháo hoa, một năm cẩm đường xuân, mỗi năm có hôm nay, tuổi tuổi xuân như cũ……”

HOÀN CHÍNH VĂN

Nội dung từ **Chương 1: 1: Ân Điển** đến **Chương 149: Đại kết cục (hạ)**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh